

霜風 仙蹤

快樂的悲劇

著

修
仙
蹤

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

Quyển 1

Chương 1: Loạn Thế Tiểu Thôn

Chương 2: Viễn Phó Đại Đô

Chương 3: Lưu Lạc Giang Hồ

Chương 4: Hành Trình "Tuyết Sơn"

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 1

Loạn Thế Tiểu Thôn

Từ khi Đại Yến lập quốc đến nay đã là ba trăm năm. Lúc này Khang Đế đang tại vị trên ngai vàng. Tuy Đại Yến căn cơ hùng hậu nhưng dường như vận số đã sắp tận. Khi Khang Đế nối ngôi vào bảy năm trước, trong cả nước dị tượng khắp nơi, thiên tai nổi lên không ngừng, dân nổi biến, cướp nổi loạn khắp nơi khắp chốn!

Quan viên cùng quân đội trong nước mặc dù cũng trấn áp binh loạn ở khắp nơi nhưng không mấy hiệu quả. Cũng vì vậy, đương kim Thánh thượng Khang Đế với thủ đoạn cứng rắn máu lạnh mà nổi danh. Chỉ trong bảy năm tại vị, đã hơn mười lần, Khang Đế tự mình dẫn đại quân chinh chiến trấn áp loạn lạc các nơi.

Vào một ngày lâm triều, các văn thần võ tướng đang xếp hàng chỉnh tề ở Đại Nội Hoàng Cung Đại Yến. Ở giữa đại điện là một chiếc Long ý, ngai trên đó tất nhiên là đế vương tại vị - Khang đế. Lúc này, Khang Đế mặc Long bào màu vàng, tuổi tuy chỉ ba mươi nhưng thần sắc lại uy nghiêm như núi.

Từ trên cao nhìn xuống quần thần hai bên, Khang Đế hừ lạnh rồi tức giận nói: "Tại sao tất cả các người đều im lặng? Lúc bình thường tranh đoạt chỗ tốt, các người không phải giành nhau lên trước hay sao? Bây giờ sao tất cả đều trở thành câm điếc rồi? Chẳng lẽ mỗi lần nghịch dân phản động,

trăm đều phải đích thân thanh trừ ư? Vậy triều đình nuôi các người còn có ích lợi gì?"

"Vi thần cam nguyện dẫn binh càn quét mấy đám loạn dân tặc phi đại nghịch bất đạo giải nổi ưu phiền cho bệ hạ." Một nam tử khôi ngô vóc người cao lớn, râu ria đầy mặt, thân mặc chiến giáp tướng quân bằng tinh thiếc bước ra vừa quỳ lạy vừa nói.

"Tốt, không hổ là tướng quân Thiết Như Sơn của trăm! Trăm chuẩn tấu cho người nắm giữ mười vạn Thiết Kỵ binh. Nhớ phải diệt cỏ tận gốc, đừng lưu lại bất cứ hậu hoạn nào." Khang Đế vui vẻ nói.

Vị hoàng đế này vốn trọng võ khinh văn. Cho nên về cơ bản binh quyền của Đại Yến đều do một mình hãn nắm giữ. Cho dù là Binh Bộ, không có ý chỉ của hãn cũng như một cái thùng rỗng, một ngàn nhân mã cũng khó mà điều động.

"Tạ Hoàng Thượng, thuộc hạ còn muốn mang theo một số cao thủ Lục Phiến môn cùng phối hợp trong hành động lần này để phòng ngừa đối phương thực sự xuất hiện cao thủ giang hồ." Tướng quân Thiết Như Sơn bổ sung.

Thiết Như Sơn một thân võ công cũng là cao thủ nhất lưu trong giang hồ. Hơn nữa lại trải qua hơn trăm trận chiến trên sa trường nên toàn thân sát khí trầm trọng. Bất quá, tuy hãn có vũ lực nhưng cũng không phải là hạng hữu dũng vô mưu. Vì vậy nên hãn mới cẩn thận đưa ra yêu cầu với Khang Đế cho dẫn theo một ít cao thủ Lục Phiến Môn để phòng ngừa trên đường đi gặp phải cao thủ trong giang hồ quấy nhiễu.

Thứ gọi là Lục phiến môn thực ra chính là cơ quan đặc vụ của Đại Yến. Nơi này chuyên môn phụ trách truy sát những cao thủ giang hồ phản nghịch và những đại đạo võ công cao cường. Cơ cấu thành viên phần lớn là

cao thủ từ trong giang hồ. Ngoài ra bên trong còn có nhiều sát thủ được bồi dưỡng từ nhỏ, cam nguyện vì nước hi sinh.

"Được. Người tới Binh Bộ chuẩn bị công việc đi, đừng làm phiền trăm nữa! Tuy nhiên lần này người phải nhớ kỹ, trừ ác nhất định phải trừ tận gốc! Không có việc gì nữa? Bãi triều!" Khang Đế vung tay áo. Sau khi quần thần làm lễ ba quỳ chín khấu, hắc liễn rời đi, phía sau là cung nữ và thái giám.

"Xem ra lê dân bá tánh vô tội lại phải chịu khổ rồi." Quần thần người người đều thở dài một hơi. Sau khi rời khỏi đại điện, họ cũng không bàn bạc gì nữa mà trực tiếp hồi phủ. Còn tướng quân Thiết Như Sơn ngay khi nhận được Thánh chỉ liền lên kiệu dẫn theo thân binh hộ vệ đi tới Binh Bộ.

Ba ngày sau, trùng trùng điệp điệp Thiết Giáp Kỳ Binh, tựa như mây đen tiến thẳng về phía Tây.

-----oOo-----

Vào một ngày nắng mùa xuân, ở một thôn nhỏ dưới chân núi Tây Chu.

"A Phong, người thật sự tặng con đế mèn này cho ta sao? Đây là do người vất vả bắt được mà!" Một tiểu cô nương chừng bảy tám tuổi, trên người đầy bụi đất, vẻ mặt đầy kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên là thật rồi, Tam Nữ, người còn không rõ A Phong sao? Tuổi của ta, mặc dù nhỏ nhất nhưng đã là giang hồ hào kiệt rồi. Đối với bạn bè của mình, đương nhiên phải..." Một đứa trẻ nam chừng mười tuổi thân quần áo bình thường, vẻ mặt lấm lem bùn đất nói. Hắc nói mấy câu đầu thì lưu loát, nhưng đến những câu sau lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

"Ha ha, Tam Nữ à. Con đế mèn này ta tặng cho người. Ở trong rừng cây phía đông thôn vẫn còn nhiều lắm. Cha ta đã nói, thân là nam tử tất

nhiên không thể keo kiệt!" Một nam hài bảy tuổi khác, khuôn mặt đỏ bừng, quần áo dân dã, toàn thân bụi đất cũng lấm lem cười lớn rồi nói.

Nam hài này chính là Nhậm Thanh Phong. Bởi vì bảy năm trước lúc hắn được sinh ra, ở phụ cận thôn đột nhiên nổi lên một trận mưa to gió lớn liên tục bảy ngày trời, cho nên hắn mới được đặt tên này.

Ban đầu, cha hắn muốn đặt cho hắn tên "Nhậm Đại Phong". Nhưng lão tiên sinh hay chữ ở đầu thôn lại nói một câu: "Cái tên này nghe thật bất nhã, thôi thì đặt là Thanh Phong vậy."

Vì vậy, cha hắn liền đổi thành Nhậm Thanh Phong.

Còn Đại Ngưu và Tam Nữ, một người chín tuổi, một người bảy tuổi, đều là con nhỏ của người dân trong thôn. Bất quá vì thôn quá nhỏ, chỉ có chừng trăm hộ gia đình, cho nên trẻ nhỏ tất nhiên cũng không nhiều. Mà ba người bọn hắn tuổi tác cũng tương đồng, vì vậy từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa. Vì Tam Nữ là nữ hài do đó hai người đều hết mực nhường nhịn, bình thường có cái gì tốt cũng đều dành trước cho nàng.

Lần này, ba người đi bắt dế mèn ở trong một rừng cây cách đầu thôn phía đông hai dặm. Lúc này bọn chúng cũng vừa mới trở về. Nhưng qua nửa ngày trời mà chỉ có Nhậm Thanh Phong bắt được một con.

Nhậm Phụ là thợ săn duy nhất trong thôn, thôn này lại gần hoang sơn nên thu hoạch bình thường cũng khá khá. Hơn nữa, trong nhà chỉ có Nhậm Thanh Phong là trẻ con nên cuộc sống cũng tương đối sung túc. Và lại, Nhậm Phụ đối xử với người khác cũng không tệ. Nhậm Thanh Phong vì ảnh hưởng của phụ thân nên bản thân cũng hào hiệp không thua kém. Hơn nữa, ba người thường xuyên nghe lão tiên sinh ở đầu thôn phía đông kể chuyện xưa nên Nhậm Thanh Phong cũng bắt chước ý tứ của hiệp khách trong giang hồ. Thực ra thì hắn rất muốn lưu lại này con dế mèn này.

"A Phong, về nhà ăn cơm mau!" Phía Tây thôn truyền đến tiếng gọi của một người phụ nữ.

"A Phong, mẹ người gọi người về nhà ăn cơm kìa. Người cũng mau mau trở về đi thôi, ta và Tam Nữ cũng về. Ngày mai chúng ta lại cùng nhau vào trong rừng, biết đâu lại bắt được vài con dế mèn." Đại Ngưu nghe được tiếng gọi của Nhậm mẫu nên nói với Nhậm Thanh Phong.

"Ừ, buổi sáng ngày mai không gặp không về nha. Cũng như hôm nay, chúng ta tập hợp ở trước nhà lão gia gia ở phía Đông thôn."

Nhậm Thanh Phong cũng nghe thấy tiếng của mẫu thân nên đáp lời Đại Ngưu rồi nhanh như bay chạy về nhà. Hẳn biết trong nhà chắc chắn có đồ ăn ngon đang đợi hăn.

-----oOo-----

"A Phong, đến đây rửa tay mau! Tại sao trên người con lại lấm lem bùn đất thế này, rửa mặt luôn đi." Nhậm mẫu mặc áo vải màu lam, vẻ mặt từ ái, kéo Nhậm Thanh Phong qua rồi nói.

"Dạ, mẹ ơi, hôm nay nhà mình nấu cái gì mà thơm như vậy ạ?" Nhậm Thanh Phong ngửi mùi rồi hỏi.

"Được rồi, hôm nay phụ thân con bắt được ba con thỏ rừng, đặc biệt để lại một con dùng trong nhà, hai con còn lại thì đem lên trấn bán lấy tiền mua một ít chỉ gai để làm cho con hai đôi giày." Nhậm mẫu buông khăn mặt nói. Bất quá Nhậm Thanh Phong không có nghe hết lời của nàng mà chạy đến bên cái bàn vuông trong phòng, cầm đầu ăn.

"Nhìn bộ dáng của con kìa chẳng khác nào thỏ phi. Nam tử ai lại ăn như vậy nào?" Nhậm phụ nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Thôi nào, đừng nói trẻ con như vậy chứ. Nó còn nhỏ mà, chàng đừng cả ngày cứ đem nam tử, nam tử mà áp đặt lên người nó. Nam tử không ăn uống sao? A Phong, con cứ ăn theo ý muốn, đừng nghe phụ thân con." Nhậm mẫu đau lòng vừa che chở vừa nói.

"Đứa nhỏ này sớm muộn gì cũng bị nàng làm hư thôi. Quên đi, nàng cũng ăn nhiều một chút." Nhậm phụ khẽ thở dài. Sau khi gắp một khối thịt thả vào trong bát của Nhậm Mẫu, cũng bắt đầu ăn.

"À, thiếp có nghe Tam Thấm nhà bên nói, lão tiên sinh ở phía Đông thôn khi trẻ tuổi cũng là một đại nhân vật! Không biết những lời nói này có phải là thật hay không? Thiếp thấy A Phong của chúng ta, sau này chắc chắn cũng có thể trở thành một đại nhân vật." Nhậm mẫu một bên vừa ăn vừa hàn huyên cùng Nhậm phụ.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong cầm cúi ăn không ngừng. Sau một hồi hăn cũng đã ăn xong hai bát cơm lớn. Sau đó tay chùi mép miệng, đứng lên nói: "Con đã ăn no rồi. Bây giờ con sẽ đến nhà gia gia học chữ đây."

Vừa nói dứt lời, hăn liền chạy ra khỏi nhà.

"Đứa nhỏ này thật là..." Hai vợ chồng ở phía sau cũng không để ý, chỉ là nhìn nhau cười. Vừa ăn lại vừa tiếp tục hàn huyên. Từ khi lên năm tuổi, mỗi đêm sau khi ăn xong, Nhậm Thanh Phong đều phải đến nhà lão tiên sinh học chữ một hồi.

-----oOo-----

Phía Đông thôn, trong một ngôi nhà tranh chập chờn ánh đèn mờ nhạt, có hai bóng người một lớn một nhỏ đang ngồi đối diện nhau.

"A Phong à, lần trước gia gia dạy con mấy chữ, con đã viết được chưa? Nào, bây giờ con viết một lần các chữ đó cho gia gia xem nào. Nếu như

viết đẹp, gia gia sẽ dạy con thêm nhiều chữ hơn nữa." Dưới ngọn đèn, một thanh âm run rẩy nói.

"Dạ, gia gia." Một giọng thanh thúy của trẻ con trả lời.

Nhưng lúc này đây, ở phía Tây thôn vang lên vài tiếng tiếng chó sủa gâu gâu. Ngay sau đó, cả một vùng rộng lớn chấn động. Hai người một già, một trẻ vừa nghe được động tĩnh này liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, nhìn về phía Tây. Chỉ thấy phía đó, cả một vùng chìm trong ánh lửa, tiếng la hét vang lên không ngừng. Nhiều bóng đen cao to cưỡi ngựa qua lại chém giết.

"Gia gia ơi, chuyện này là..." Đứa bé kia lắp bắp. Trong nỗi khiếp sợ, ngẩng đầu hỏi. Bất quá lời còn chưa dứt, đột nhiên nó cảm giác đầu đau nhức. Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, sau đó việc gì cũng chẳng biết, đã bất tỉnh rồi.

"Haiz!" Lão giả thở dài một tiếng, nhìn về ánh lửa ở phía tây thôn. Sau đó mới lẩm bẩm nói: "A Phong, con đừng trách gia gia, gia gia cũng chỉ muốn tốt cho con. Vả lại hiện giờ, gia gia chỉ có thể cứu một mình con mà thôi."

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 2

Viễn Phó Đại Đô

Lão tiên sinh vừa nói xong. Thái độ già nua này giờ hoàn toàn biến mất, ôm lấy Nhậm Thanh Phong. Lão rất nhanh theo phía đông thôn chạy trốn. Thì ra lão cũng là một cao thủ võ lâm.

“Chạy đi đâu!” Một tiếng hét to chột vang lên. Sáu nam tử thân mặc thiết giáp màu đen cưỡi ngựa đuổi theo rất nhanh. Đây đúng là những quân lính được đương kim hoàng thượng phái đi tiêu diệt phản quân. Nhưng mà không biết tại sao, thôn nhỏ hẻo lánh này họ cũng không bỏ.

Lão tiên sinh nghe thanh âm ở phía sau, chẳng những không dừng, ngược lại tốc độ càng nhanh hơn. Nhưng mặc dù lão có chạy nhanh đến cỡ nào, cũng không thể nào thoát khỏi đám binh mã kia.

“Các người không nên ép lão phu ra tay.” Lão tiên sinh rốt cục cũng bị sáu nam tử vây quanh. Nhưng dường như lão thực sự không muốn giết người nên mới nói như vậy.

“Ha ha, lão thất phu nhà người dám giết quân binh của triều đình, chẳng lẽ không sợ Lục Phiến Môn chúng ta đuổi giết? Tuy nhiên, ta cũng không nghĩ ra, một cái thôn sơn dã nho nhỏ như vậy lại có một cao thủ bậc này.” Một nam tử cười lạnh nói. Đối phương quả thật là cao thủ nên bọn hắn chỉ cần vây khốn một lúc là được, cũng không cần đến nổi liều mạng. Mà bọn hắn muốn lui cũng không thể, quân lệnh như núi, nếu cấp trên đã truyền

lệnh xuống là không thể lưu lại người sống thì với những tiểu binh như bọn họ làm sao dám trái lệnh.

“Hừ, muốn chết.” Lão tiên sinh cũng biết rõ đối phương chỉ là muốn kéo dài thời gian, nhìn thoáng qua Nhậm Thanh Phong đang ở trong lòng. Sau đó, quát lạnh một tiếng, sáu gã quân binh theo tiếng cùng lúc ngã xuống. Đến khi chết, bọn họ cũng không thể biết rốt cuộc là mình chết như thế nào. Nhưng dựa vào cảm giác mát lạnh từ trên cổ truyền tới, bọn họ biết, nhất định chính mình đã trúng ám khí của đối phương.

Sau khi hơi hợt giết mấy tên quân binh, lão tiên sinh không dừng lại mà nhanh chóng đoạt một con ngựa, giục ngựa phi như bay về hướng đông. Chạy được vài dặm thì xuống ngựa mang thiếu niên đang hôn mê để vào trong một bãi cỏ hoang cách đó hơn trăm trượng. Lão than nhẹ một tiếng, lấy ra một khối ngọc bội và một phong thư nhét vào trong lòng thiếu niên rồi một mình một ngựa theo hướng bắc chạy đi.

Một lát sau, ba gã người mặc áo đen cười khoái mã chạy lại. Nhìn thoáng qua vó ngựa trên mặt đất rồi mới thúc ngựa theo hướng bắc đuổi theo.

-----oOo-----

Bên trong đám cỏ hoang, khi thiếu niên tỉnh dậy đã là giữa trưa.

“Đây là nơi nào? Tiên sinh ở đâu? Thôn ở đâu? Trời đã sáng, ta phải trở về cùng Đại Ngưu và Tam Nữ bắt đẽ. Rốt cuộc đêm qua là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại đột nhiên ngất xỉu ở đây?”

Nhậm Thanh Phong xoa xoa cái đầu còn chút choáng váng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Sau khi quan sát bốn phía, hắn mới phát hiện nơi này chính là một bãi đất hoang cách phía Đông thôn vài dặm. Tất nhiên, nếu đã biết ở nơi nào, hắn nhất định muốn lập tức trở về.

“Ta đã làm cha mẹ lo lắng rồi. Còn có bọn Đại Ngưu hần đã sớm đợi ta đi cùng.” Nhậm Thanh Phong nghĩ tới đó. Liền nhanh chóng xác định phương hướng rồi chạy đi. Do nơi này bọn họ cũng đã từng đến chơi một hai lần nên cũng không sợ lạc.

Chỉ vài dặm đường ngắn ngủi mà thiếu niên chạy mất gần hai canh giờ. Đến khi trời sắp tối, rốt cuộc hần cũng tới đầu thôn đang lập lòe ánh lửa. Bất chấp sự hoảng sợ trong lòng, thiếu niên vẫn vội vàng xuyên qua đám lửa mà tiến về phía trước.

Cuối cùng, tới một căn nhà đất đã bị hỏa hoạn thiêu thành tro bụi, trước đồng hồ độn, thiếu niên thở “Phù phù” rồi ngã nhào xuống mặt đất, ngất xỉu.

Rất lâu sau, thiếu niên tỉnh lại, lúc này, hần mới bắt đầu khóc ồ lên.

Bóng đêm sâu thẳm, thiếu niên tựa hồ đã khóc hết nước mắt. Giờ đây, hần đang nằm trên mặt đất, nặng nề ngủ. Trong bóng đêm của thôn nhỏ, cú mèo vẫn từng tiếng kêu vang.

Mưa to kéo tới, sắc trời trở nên bàng bạc.

“Tất cả mọi người đều chết hết rồi sao? Cha, mẹ, Tam Nữ, Đại Ngưu, Tam thẩm...” Trên mặt thiếu niên in vết nước mắt, vẻ mặt thần thờ, mặc kệ mưa to rơi trên người, hần đi lại khắp nơi trong thôn, vừa đi miệng vừa lầm bầm.

Trải qua tìm kiếm hần mới phát hiện cả thôn nhỏ chẳng những đã chết rất nhiều thôn dân hiền lành lương thiện. Hơn nữa đại đa số thân thể của họ cũng bị đốt cháy hơn phân nửa. Một lượng lớn bộ phận thi thể tìm khắp nơi cũng không thấy.

Nhậm Thanh Phong đi lại mấy lần khắp mọi nơi trong thôn nhưng thế nào cũng không thể tìm ra thi thể cha mẹ hần. Ngay cả Tam Nữ, Đại Ngưu

cùng lão tiên sinh hần cũng không tìm thấy. Từ đồng tro tàn và phòng ốc đổ nát, hần thỉnh thoảng tìm thấy vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày. Từ đó hần mới biết, toàn bộ những thân nhân, bằng hữu đều chết hết rồi.

Rốt cuộc, hần cũng cảm giác được cái giá lạnh của cơn mưa bên ngoài. Ôm cái bụng đói meo, Nhậm Thanh Phong tới một vườn rau tìm mấy cây cải củ rồi trốn ở góc tường của một gian nhà còn khá tốt mà ăn ngẫu nhiên.

Mưa vẫn vũ suốt bảy ngày đêm. Bảy ngày này, Nhậm Thanh Phong vẫn ngồi ngây ngẩn ở góc tường đó, một lời cũng không phát. Đói bụng thì tùy tiện vào vườn rau trong thôn tìm kiếm đồ ăn, mệt nhọc lại cuộn mình trong góc để ngủ.

Vào buổi sáng ngày thứ tám, cơn mưa rốt cuộc cũng ngừng lại. Lúc này chân trời phía xa hiện lên một cái cầu vồng mỹ lệ. Dưới chân núi, ngoại trừ đồng đổ nát của thôn nhỏ, những nơi khác vẫn bừng bừng sinh cơ.

Sau bảy ngày trời ngây ngốc trong căn nhà nát, Nhậm Thanh Phong rồi cũng đi ra. Nhưng lần này, hần không đi vườn rau tìm đồ ăn, mà là ngẩng đầu nhìn cầu vồng ở phía chân trời xa xa, cuối cùng cũng mở miệng: “Tất cả những thứ này, hần là đều do sơn tặc làm ra, ta nhất định phải giết chết chúng. Vì cha, vì mẹ và những người đã chết báo thù.” Khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt của thiếu niên hiện lên vẻ kiên định.

Nói xong lời ấy, hần đi tới tới một cái hố đất chứa đầy nước, cởi quần áo bắt đầu tắm rửa. Khi đang cởi quần áo, hần phát hiện trong quần áo lại có một khối ngọc bội màu trắng cùng một phong thư đã mềm nhũn.”

Nhậm Thanh Phong không tắm nữa, hần nhanh chóng cẩn thận từng chút một mở phong thư ra. Đáng tiếc, nét mực trên phong thư sớm đã phai mất hơn nửa. Tuy vẫn còn có thể phân biệt một vài chữ, nhưng những chữ Nhậm Thanh Phong có thể hiểu được lại càng ít.

"Đại đô... Hàn lâm học sĩ... Cỗ, có ý gì đây? Chẳng lẽ là tiên sinh muốn nói tới Đại đô? Mấy chữ này hình như cũng là tiên sinh viết, tiên sinh muốn ta đi Đại đô sao? Đúng rồi, nhất định là như vậy. Có lẽ tiên sinh cũng chưa có chết mà hiện tại đang ở Đại đô chờ ta?"

Thiếu niên đầu tiên thì thầm vài câu, cuối cùng như thế đoán ra được cái gì đó. Nhưng cũng vì vậy mà tâm tình cũng tốt lên một chút. Thậm chí hẳn còn có chút hoài nghi đối với cái chết của cha mẹ mình.

"Chẳng lẽ bọn họ đều chưa chết và đang đợi ta ở Đại đô?" Thiếu niên tự an ủi chính mình, cuối cùng lòng tin cũng dần dần tăng lên. Về mặt chán nản lúc trước cũng giảm đi nhiều.

Có một chút hy vọng, Nhậm Thanh Phong rốt cục phấn chấn hơn lên. Không hề nghĩ ngợi gì nữa, hẳn liền quyết định trước hết đi đến trước Đại đô. Ngay cả việc muốn tìm sơn tặc báo thù cũng tạm thời quên hết. Sau một hồi vội vàng rửa mặt, hẳn lần nữa mặc lại quần áo, cất kỹ ngọc bội cùng phong thư, chuẩn bị lên đường.

Đến lúc sắp đi, Nhậm Thanh Phong lúc này mới nhớ tới, ở trên đường còn phải ăn, phải ở khách điểm. Mặc dù, chưa chưa bao giờ xa nhà, nhưng mà trốn nhà đi thì thiếu niên nào cũng từng nghĩ tới, Nhậm Thanh Phong đương nhiên cũng không ngoại lệ. Cho nên, việc đi xa cần phải có lương khô và ngân lượng, hẳn cũng biết.

"A, thiếu chút nữa ta đã quên, còn phải chuẩn bị một chút lương khô, nếu không trên đường sẽ đói bụng. Rồi lúc gặp lại Tam Nữ cùng Đại Ngưu, nếu tặng hai con đế mèn chắc hẳn bọn họ sẽ rất vui." Thiếu niên nghĩ tới đó, bước chân cũng tạm dừng lại.

Sau đó, hẳn chạy vào vườn rau trong thôn, rốt cục tìm được khoảng mười mấy củ cà rốt. Nhìn bấy nhiêu đó, thiếu niên rốt cuộc cũng gật đầu

hài lòng. Vừa thở hồn hển, lòng lại thầm nghĩ: “Nhiều đây chắc đã đủ rồi ăn hai ba ngày rồi, mang nhiều hơn vừa mệt mà không thể ăn nữa.”

Ở một nơi như thế này, trong mùa này, ngoài những thứ như vậy cũng không còn thứ nào khác để ăn. Nếu như vào rừng săn thú như cha, với hăn thì không thể được rồi. Vào mùa xuân, cà rốt quả thật rất khó ăn, mà phải ăn chúng nhiều ngày như vậy, tự nhiên hăn sẽ không muốn mang theo nhiều.

Sau khi cởi áo khoác bọc đông cà rốt lại, một lần nữa, Nhậm Thanh Phong lại tiến vào đông đồ nát tiếp tục tìm kiếm. Hăn mong tìm được một ít đồng tiền, trang sức còn sót lại. Với thôn làng có sơn tặc xông vào, Nhậm Thanh Phong đủ thông minh để không ôm nhiều hi vọng. Nhưng không ngờ hăn lại tìm được hai đồng tiền và hai món trang sức bằng bạc.

Tuy rất kinh hỉ nhưng Nhậm Thanh Phong cũng không có suy nghĩ nhiều, thu lấy đồ vật. Hăn trở lại rừng cây nhỏ ở phía đông thôn. Sau một hồi lâu, hăn cũng bắt được một con dế mèn, dùng mấy sợi cỏ bện thành một cái lồng nhỏ, bỏ con dế vào. Quay đầu lưu luyến nhìn thôn nhỏ vài lần, tại giữa một buổi trưa mùa xuân, thân ảnh nho nhỏ của hăn rời khỏi nơi đã trải qua thời thơ ấu tốt lành.

Ba ngày sau, thiếu niên lại một lần nữa cảm giác được cái thứ gọi là tứ cố vô thân. Sau ba ngày thống khổ ăn cà rốt cùng ba đêm pháp phòng lo sợ ngủ ở nơi hoang dã, rốt cục hăn cũng đi tới một cái trấn nhỏ, mà theo lời người lớn chỉ mất một ngày đường. Lúc này, đứng trước cảnh tượng điêu tàn trước mắt, hy vọng của hăn một lần nữa lại tan biến.

Trấn nhỏ này vậy mà cũng thành một đông đồ nát. Dem theo tâm tình bất đắc dĩ, Nhậm Thanh Phong nghỉ lại một ngày tại căn phòng đồ nát trong trấn. Ngày thứ hai, hăn tìm chút đồ ăn gì đó thì lại tìm được hai ba thỏi bạc vụn cùng ba món trang sức. Sau đó, hăn lại rời khỏi trấn nhỏ tiếp tục lên đường.

Mặc dù hần không biết Đại đô ở đâu, nhưng theo lời lão tiên sinh từng nói với hần thì qua khỏi trấn nhỏ theo hướng bắc là có thể đến một tòa thành lớn. Cho nên trước mắt, hần quyết định theo hướng bắc đã.

Lần này đây, đường xá thật xa xôi. Sau bảy ngày trời, lương khô hần trang bị cũng đã ăn hết. Lại thêm, với cái cảnh sống màn trời chiếu đất như thế này, đôi giày dưới chân cũng đã rách nát, trên ngón chân cũng nổi lên mấy cái mụn nước. Vào buổi sáng ngày thứ tám, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc đi không nổi, té ngã xuống đất. May mắn có một thợ săn đi ngang qua, hần mới có thể thoát khỏi nguy hiểm. Bất quá khi tỉnh lại, nghe thê tử của người thợ săn nói hần bị bệnh, phải nghỉ ngơi chừng một tháng mới được.

Trong một tháng này, đôi vợ chồng người thợ săn tốt bụng rất cục cựa cũng làm cho hần lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của tình thân. Tắm rửa thay quần áo xong, chân mang vào đôi giày vải không vừa kích cỡ, Nhậm Thanh Phong mang theo con dê mèn, dưới sự hộ tống của người thợ săn, thuận lợi đi tới một trấn nhỏ ở gần đó. Lúc sắp chia tay, người thợ săn tốt bụng này, chẳng những giúp hần chuẩn bị không ít đồ vật mà còn đưa cho hần một ít bạc vụn.

Từ đó về sau, trên đường đi, Nhậm Thanh Phong cũng gặp qua không ít người tốt như vậy, và cũng gặp không ít người giàu keo kiệt đến mức ngay cả đồ ăn cho chó cũng không muốn bố thí. Rồi hần cũng từng bị lừa gạt, bị trộm, bị cướp, bị đánh, bị mắng, ... Hần cũng từng ăn trộm, ăn xin, lao động trẻ em, rồi sinh bệnh. Lúc thì đi nhờ thuyền xe, khi thì ngủ đêm tại núi hoang rừng độc. Trải qua không ít khổ cực, cho dù bị người vũ nhục khinh bỉ hay được người thu nhận, giúp đỡ, hần vẫn chưa bao giờ từ bỏ việc tiến về Đại đô.

Năm tháng như thoi đưa, chớp mắt một cái mà cuộc sống như vậy đã trôi qua được ba năm, rốt cuộc Nhậm Thanh Phong đạt được ý nguyện. Hần đã trải qua hàng ngàn dặm trên con đường đi đến Đại đô phồn hoa.

Nhậm Thanh Phong của ngày hôm nay đã không còn là một đứa trẻ con ngây thơ năm đó mà tưởng rằng chỉ với mười củ cà rốt là có thể tới Đại đô. Con đế mèn năm đó cũng đã chết trên đường từ lâu rồi. Đối với hy vọng năm đó, hắn cũng biết là không có khả năng. Với lại, sát hại toàn bộ người trong thôn như vậy, tuyệt đối cũng không phải đơn giản là sơn tặc.

Trải qua ngàn nan vạn hiểm cùng nếm đủ trăm cay nghìn đắng, trong thời gian mấy năm trời, đến Đại đô vừa là mục tiêu vừa là động lực để hắn sống sót.

Ở xa xa, nhìn những người tiến vào cửa thành cao lớn, thành tường gạch xanh tang thương cổ xưa, lầu canh đứng đầy lính gác, Thanh Phong thở dài một hơi, chỉ mới mười tuổi mà mắt hắn đã tang thương như người trung niên.

Vô tâm trước cảnh phồn hoa náo nhiệt, Nhậm Thanh Phong tốn biết bao trắc trở mới tới được một đại trạch nhà giàu có. Hai bên, trước cửa lớn bằng đồng là hai con Sư tử đá to lớn. Tấm biển trên cửa đề năm chữ mạ vàng: “Phủ Bác Đại học sĩ”. Nhậm Thanh Phong biết, một nơi như vậy, không phải một thiếu niên quần áo tả tơi như mình có thể dễ dàng đi vào.

Gõ cửa, hồi hộp chờ đợi một hồi, rốt cuộc một ông lão mặc áo vải, mặt mũi hiền lành mở cửa ra. Sau một lúc đánh giá Nhậm Thanh Phong, lão mới nói: “Vị tiểu ca này, không biết gõ cửa có chuyện gì.”

Ông lão vừa cất tiếng, Nhậm Thanh Phong vội vàng đáp lễ. Sau khi ông lão nói xong, hắn mới lão luyện đáp: “Tại hạ là Nhậm Thanh Phong, được người nhờ vả đến đây cầu kiến học sĩ đại nhân, xin lão nhân gia giúp đỡ thông báo một tiếng.”

“Ừ, nhìn ngươi cũng khiêm nhường lễ nghĩa, nhưng mà tiểu hài tử như ngươi, không thể nói muốn gặp là có thể gặp đại nhân nhà ta được. Người có thể đưa ra tín vật gì hay không?” Ông lão gật gật đầu nói.

Nhậm Thanh Phong nghe thấy vậy, vội vàng đem ra ngọc bội cùng bức thư bị hỏng đưa ra.

“Được, người đi theo ta. Ta gọi người đưa người đi tắm rửa, thay đổi quần áo. Đến lúc đó, người sẽ đi gặp mặt đại nhân nhà ta.” Lão nhân nhìn ngọc bội trong tay, sắc mặt khẽ biến đổi rồi nói. Sau đó một già một trẻ hai người, đóng cửa lớn lại rồi tiến vào đại trạch. Ông lão hô một tiếng, liền có hai đứa bé xấp xỉ Nhậm Thanh Phong tiến lại rồi dẫn hắn đi.

Ngâm mình ở trong nước nóng, xuyên thấu qua từng tầng hơi nước, Nhậm Thanh Phong đánh giá bốn phía. Đột nhiên hắn có linh cảm, loại cuộc sống gian khổ như trước kia sẽ chỉ còn là quá khứ. Dù đoán được, cái ngọc bội kia nhất định là món tín vật trọng yếu, hắn cũng không trông cậy vào thứ này thực sự có thể tìm được tiên sinh hay cha mẹ. Sau mấy năm lang bạt, Nhậm Thanh Phong cũng nhận ra những ý nghĩ trước kia của mình quả thật quá ngây thơ.

Nguyện vọng lớn nhất của Nhậm Thanh Phong bây giờ là có được cuộc sống yên ổn, sau đó mới điều tra rõ ràng chuyện năm xưa. Mà phủ học sĩ là một nơi không tồi. Tuy chủ nhân ở đây là đại nhân vật, nhưng từ thái độ của hạ nhân, người này chắc cũng không tệ, ít nhất cũng không giống mấy tên tham quan chuyên bóc lột dân chúng mà hắn đã từng thấy trên đường đi. Lúc Nhậm Thanh Phong đang nghĩ ngợi thì từ bên ngoài truyền vào tiếng thúc giục của một đồng tử.

Mặc bộ quần áo đã được chuẩn bị từ trước lên người, Nhậm Thanh Phong đi ra khỏi phòng, theo đồng tử đứng chờ bên ngoài đi thẳng đến hậu viện. Vòng vo mấy vòng, cuối cùng hắn cũng đi tới một gian thư phòng cổ xưa đầy tao nhã. Lúc này, cửa phòng đang mở ra một nửa.

"Để hắn vào đi, còn lại lui ra hết." Trong phòng là một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi mặc nho bào màu lam. Nghe được lời của trung niên

nhân, hai gã đồng tử không nói một lời liền cung kính lui xuống, mà Nhậm Thanh Phong cũng đi vào với tâm tình thấp thỏm không yên.

"Cậu ngồi xuống trước đã, rồi kể lại chi tiết chuyện của cậu cho ta biết, nhất là những chuyện liên quan đến miếng ngọc bội này." Người trung niên hòa ái nói.

Nhậm Thanh Phong cũng không giấu giếm, nói ra tất cả những chuyện mà mình biết cho hắn. Người trung niên nghe xong, hơi trầm mặc một hồi mới kể cho Nhậm Thanh Phong biết về chiếc ngọc bội.

Nhậm Thanh Phong nghe xong câu chuyện, mới biết người này chính là Bác Cổ, Hàn Lâm Viện đại học sĩ Đại Yến, hơn nữa khối ngọc bội mà mình mang theo tới đây cũng là của hắn. Một lần ra ngoài, hắn gặp phải kiếp phỉ, được một vị hiệp khách giang hồ cứu mạng. Do đó hắn lưu lại miếng ngọc bội này làm tín vật, cũng hứa hẹn với vị hiệp khách kia sẽ làm cho hắn một việc để báo đáp. Sự tình đã qua hơn mười năm, không nghĩ rằng miếng ngọc bội này lại xuất hiện trong tay của Nhậm Thanh Phong.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 3

Lưu Lạc Giang Hồ

Sau khi nói sơ lược cho Nhậm Thanh Phong biết về lai lịch của miếng ngọc bội, Bác Cổ chần chờ một lát, rồi mới chậm rãi nói tiếp:

"Nếu ân công đã phó thác cậu cho lão phu, lão phu tự nhiên sẽ không từ chối. Nếu cậu chưa có dự định gì cho sau này, chỉ bằng ở lại đây làm thư đồng cho lão phu. Vào khoa cử ba năm một lần cậu cũng có thể tham gia. Mặt khác nếu cậu muốn báo thù, lão phu sẽ phái hai võ sư trong hộ viện dạy cậu một ít võ công quyền cước. Tuy nhiên, cừu nhân của cậu rất cuộc là ai thì đích thân cậu phải tự đi điều tra. Vả lại, khi nào cậu muốn rời khỏi nơi này, lão phu sẽ không ngăn cản, mà còn cho cậu một ít ngân lượng để làm vốn sinh nhai."

"Đa tạ đại nhân."

Nhậm Thanh Phong đáp. Đối với những lời này của Bác Cổ, hắn cũng không có gì dị nghị. Dù sao, hắn cũng hiểu được mình chỉ là một đứa nhỏ hơn mười tuổi, nếu cứ lưu lạc bên ngoài chỉ sợ vĩnh viễn không trả được thù nhà.

Bác Cổ nghe vậy thì gật đầu hài lòng. Sau đó để Thanh Phong theo người gia nhân già rời đi. Kể từ đây, Nhậm Thanh Phong bắt đầu một cuộc sống mới. Tuy nói công việc của hắn là thư đồng của Bác Cổ, nhưng kỳ thực, những lúc bình thường hắn cũng không có việc gì làm, chẳng qua chỉ

là đọc sách rồi lại luyện quyền mà thôi. Thậm chí đôi lúc, Nhậm Thanh Phong còn tâm sự cùng Đại học sĩ Bác Cổ nữa.

Bác đại học sĩ Bác Cổ tuy là một quan văn có chức vụ không nhỏ, nhưng vì hiện nay, đương kim hoàng thượng trọng võ khinh văn, cho nên bình thường cũng không có gì chuyện quan trọng. Ngoài việc lâm triều hàng ngày, chủ yếu lão đều ở nhà. Vì rất ít đi ra ngoài xã giao, bản thân Bác Cổ lại không cưới vợ, nên không có con nối dõi tông đường. Vì vậy, lão rất tốt với Nhậm Thanh Phong, coi hắn như con mình vậy.

Trong chớp mắt, cuộc sống bình lặng như vậy đã qua được sáu năm. Tại năm thứ sáu, Nhậm Thanh Phong thi đậu cử nhân. Mặt khác, do hắn thường xuyên cùng võ sư tập luyện nên cho dù không phải là giang hồ hảo thủ nhưng thân thể cũng rất rắn rỏi, nhìn qua cũng đã là một thanh niên nhanh nhẹn.

Bác đại học sĩ cũng dần dần già đi theo những tháng ngày yên bình như vậy. Lão vốn chỉ mới hơn năm mươi tuổi, nhưng vì thường xuyên ngồi đọc sách, không chăm lo rèn luyện sức khỏe, khiến thân thể dần trở nên suy nhược, thường xuyên sinh bệnh. Cuối cùng, đúng lúc Nhậm Thanh Phong đậu cử nhân thì bị lão bệnh nặng mà qua đời.

Đối với cuộc sống bình lặng vừa qua, tin tức này tựa như một hòn đá tạo nên ba tầng gợn sóng (1) trong lòng Nhậm Thanh Phong. Đầu tiên, do Bác Cổ không có con nối dõi nên sau khi chết, phủ đệ bị triều đình thu hồi dùng vào việc khác. Người hầu thì tự động phân tán. Cuối cùng, ngay cả gia sản ít ỏi cũng bị triều đình thu vào ngân khố. Vì vậy, kể từ lúc đó, Nhậm Thanh Phong chỉ còn cách tự thân tính kế sinh nhai.

Sau sáu năm sinh hoạt trong bình lặng, tâm hồn bị tổn thương sâu sắc của Nhậm Thanh Phong khôi phục không ít. Mà bây giờ, Đại học sĩ Bác Cổ, người vừa là thầy vừa là bạn, sau thời gian ở chung với hắn, cũng đã qua đời, khiến hắn lại chịu đựng một đả kích lớn. Nhưng dù sao, Nhậm

Thanh Phong sớm đã không còn là đứa bé yếu ớt năm nào, cho nên cuộc sống cô độc phiêu linh đối với hắn cũng không quá xa lạ.

Tất cả chuyện này, tựa hồ cũng không phải biến hóa lớn nhất. Ban đầu, Nhậm Thanh Phong định làm theo nguyện vọng của Bác Cổ là đến Lại bộ báo danh, sau đó sẽ sống ở khách điểm, chờ tin tức nhận việc. Dù sao, ở Đại Yến, cử nhân cũng có thể làm quan nhỏ, chỉ là phải chờ có vị trí trống mới được.

Nhưng chuyện không thể ngờ lại đột nhiên xảy ra trên người hắn. Từ chuyện này, vận mệnh của Nhậm Thanh Phong thay đổi hoàn toàn.

Khi Nhậm Thanh Phong sửa sang lại di vật trong thư phòng của Bác Cổ thì phát hiện một phong thư trên một giá sách bị khóa. Mà tên người nhận phong thư này, lại là hắn. Nhưng không biết tại sao thư bị cất dấu đi, đến trước khi qua đời, Bác Cổ cũng không hề đề cập đến một câu.

Làm Nhậm Thanh Phong thật sự kinh sợ lẫn căm giận là nội dung bên trong bức thư. Nó kể lại chân tướng của cuộc huyết tẩy thôn nhỏ năm xưa. Càng đọc nội tâm của hắn lại càng thêm nổi sóng. Thì ra những suy đoán trước kia đều sai hơn phân nửa. Đồng thời, những gì còn nghi vấn trước đây, hắn cũng đã rõ ràng.

Triều đình vì bình định loạn dân ở Tây Chu nên đã tàn sát tất cả thôn xóm xung quanh nhằm diệt cỏ tận gốc. Mà không may, thôn nhỏ của Nhậm Thanh Phong vô tình lại nằm trong khu vực đó. Đầu sỏ của chuyện này chính là đương kim Hoàng Thượng cùng với tướng quân Thiết Như Sơn và mười vạn kỵ binh do gã thống lĩnh. Đương nhiên, cũng có thể nói là cả vương triều Đại Yến.

Thực ra năm đó, khi nghe Nhậm Thanh Phong kể lại mọi chuyện, thì dựa vào vị trí, tình trạng tai nạn của thôn nhỏ liên kết với nhiệm vụ, thời

gian xuất binh của Thiết Như Sơn, Bác Cổ đã dễ dàng đoán ra chân tướng sự việc.

Hiển nhiên, mỗi huyết cừu như thế này, đừng nói là Nhậm Thanh Phong, cho dù là Bác Cổ cũng thúc thủ vô sách. Do đó lão mới nói Nhậm Thanh Phong phải tự mình điều tra. Mặt khác, vì phòng ngừa sau này, Nhậm Thanh Phong có thể bị triều đình phát hiện truy sát, nên lão vừa giấu giếm sự thật vừa cho phép Nhậm Thanh Phong học một chút công phu quyền cước để tự bảo vệ mình.

Sáu năm trước, phong thư này đã được viết xong. Sau nhiều lần đắn đo, cuối cùng Bác Cổ cũng không đưa nó cho Nhậm Thanh Phong. Bây giờ lão đã qua đời vì bệnh nặng cũng coi như triệt để thoát khỏi một niềm tâm sự. Nhưng ý trời khó biết, không ngờ phong thư này lại bị Nhậm Thanh Phong phát hiện.

"Ha ha, sao lại là sơn tặc! Tại sao lại có thể là sơn tặc chứ? Sơn tặc sẽ giết người mà không cướp đoạt tài sản sao? Sơn tặc sau khi giết người lại hủy thi diệt tích sao? Ta thật là ngu xuẩn mà! Lại còn muốn tiến bước trên con đường công danh, báo đáp triều đình! Còn si tâm vọng tưởng cha mẹ còn chưa có chết! Nếu không có trận mưa kia, chỉ sợ ngay cả một nửa thân thể cũng không còn. Bởi thương yêu ta, lão tiên sinh mới xuất thủ cứu giúp. Nếu không có lão tiên sinh, bây giờ ta cũng chỉ là một đồng tro tàn rồi. Khang Đế, Thiết Như Sơn! Ta và các người không chết không thôi! Ha ha..."

Nhậm Thanh Phong đọc hết bức thư, tinh thần chìm trong bi phẫn, vừa tỉnh lại, cả người run rẩy, cười lên giận dữ, ngửa đầu tự nói. Nói xong lời cuối cùng, hân cang thêm kích động. Lát sau, ngay cả khóe mắt cũng chảy ra máu tươi, thanh âm cũng càng lúc càng lớn.

Sau chín năm trời, vào giờ khắc này, bầu máu nóng trong cơ thể trẻ tuổi của Nhậm Thanh Phong lại một lần nữa sôi trào, đốt cháy lên.

Khi Nhậm Thanh Phong vừa lớn tiếng nói xong mấy câu đó, ngoài cửa chợt truyền đến một tiếng "Phanh". Tiếp đó, tiếng bước chân vội vã vang lên, dần dần rời đi xa. Lúc này, trong thư phòng, Nhậm Thanh Phong mới biết mình quá kích động mà không thể khống chế cảm xúc, những lời nói quá lớn vừa rồi đã bị người khác nghe được.

Người vừa rời đi, quả thật bị kinh sợ khi nghe Nhậm Thanh Phong thốt lên những câu phản loạn như vậy. Trong lúc vội vàng rời đi lại vô tình đụng phải bình hoa trang trí đặt ở cửa thư phòng, bởi vậy mới phát ra âm thanh kinh động đến hần.

Nhậm Thanh Phong nhận ra sự tình nghiêm trọng, vì thế không để ý đến tầng tầng mồ hôi lạnh trên người, nhanh chóng cất thư vào trong người. Sau đó, hần liền chạy như bay ra khỏi thư phòng, đuổi theo người vừa ly khai. Giờ đây, bao năm khổ luyện của Nhậm Thanh Phong liền phát huy tác dụng, chỉ vài bước đã đuổi kịp tên người hầu đang chạy trốn ở hành lang phía trước.

"Cứu mạng! Có phản..." Tên này chỉ là một kẻ hầu bình thường, không biết võ công, thấy Nhậm Thanh Phong đuổi theo nên đâm ra hoảng sợ, vội la lớn lên. Mà lúc đó, cũng là lúc hần mất đi cơ hội sinh tồn.

"Hừ, đừng trách ta tàn nhẫn. Nếu để người chạy thoát, chỉ sợ ta sẽ phải chết ngay lập tức!" Trong đầu Nhậm Thanh Phong chợt xuất hiện ý niệm như thế khi đâm một đao từ sau lưng xuyên thẳng qua trái tim của tên người hầu. Một đao này khiến hần chưa kịp nói hết câu đã mất mạng.

Lần đầu tiên xuất thủ giết người, hơn nữa lại là một hạ nhân mà mình đã gặp qua vài lần. Nhìn máu tươi văng tung tóe, huyết khí trong lồng ngực Nhậm Thanh Phong sôi trào, dạ dày co rút, nôn hết tất cả những gì có trong dạ dày. Đồng thời, hần bất chợt cảm thấy hoảng sợ vô cùng. Tuy vậy, bởi trước đây đã gặp nhiều chuyện thảm liệt hơn nhiều, nên hần rất nhanh trấn định lại.

"Phong thiếu gia, chuyện gì xảy ra vậy. Hình như, có tiếng người vừa la hét thì phải?" Bên kia bức tường truyền đến thanh âm của một tên hạ nhân. Tuy trước kia Nhậm Thanh Phong là thư đồng, nhưng Bác Cổ đối xử với hắn rất tốt, sau này hắn lại là người có công danh, cho nên tôi tớ trong phủ xưng hô với hắn như vậy.

"Làm gì có ai kêu, chắc là người nghe nhầm. Ta cần xem một vài cuốn sách, nếu không có chuyện gì quan trọng thì người đừng tùy tiện quấy rầy." Nhậm Thanh Phong nhanh chóng trả lời,

Tuy rằng mấy ngày nữa, phủ đệ sẽ bị thu hồi, nhưng tên hạ nhân này vẫn theo thói quen mà rời đi, không hề hỏi nữa.

Nghe tiếng bước chân ở bên kia từ từ đi xa, tinh thần khẩn trương của Nhậm Thanh Phong lại được thả lỏng. Qua những biến cố này, tinh thần của hắn cực kỳ mệt mỏi, nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi. Hắn thu hồi đoản đao, rồi kéo xác tên hạ nhân vào một góc khuất. Sau đó cởi áo khoác dính đầy máu tươi, lau đi vết máu trên đất. Cuối cùng lại ném quần áo đi, làm xong tất cả, hắn mới rời khỏi thư phòng trở về gian phòng của mình.

Thở phào một cái, Nhậm Thanh Phong nhanh chóng thay một cái áo choàng sạch sẽ, đốt bức thư đi, lấy hết ngân phiếu đã tích góp trong mấy năm nay rồi giữa thần sắc bình tĩnh bước ra khỏi phủ. Trên đường đi ra, hạ nhân thấy Nhậm Thanh Phong ra ngoài mà không đem theo thứ gì thì cũng không chú ý, chỉ bận rộn thu xếp chuẩn bị cho cuộc sống mới.

Cười con ngựa mới mua, Nhậm Thanh Phong quay đầu lại nhìn thành trì cổ kính dưới ánh nắng đang lúc chính ngọ, thủ vệ sâm nghiêm, người đến người đi nhộn nhịp. Hắn thở dài một hơi, vung roi quất ngựa, chạy như bay trên đường. Khi đó, hắn một mình tới đây, bây giờ lại một mình ly khai nơi mà hắn đã gắn bó sáu năm trời.

Tiền đồ sau này ra sao, hắc không biết. Nhưng mới này, hắc không còn có thể ở lại được. Bởi vì, sớm muộn gì, thi thể kia cũng bị phát hiện, rồi sẽ hoài nghi lí do hắc rời đi. Và họ sẽ không khó khăn để điều tra ra thân phận của mình. Đến lúc đó, tìm đến mình chỉ có rất nhiều quan phủ và bộ khoái mà thôi.

Tại thời điểm phủ đệ sắp bị triều đình thu hồi, người người qua lại hỗn tạp, hắc khó mà hủy thi diệt tích. Hơn nữa, như vậy cũng rất mạo hiểm. Tuy hắc đã thu thập qua loa, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Mặc dù hiện tại Đại Yến khắp nơi loạn lạc, rung chuyển bất an, nhưng với án giết người, triều đình càng tăng cường điều tra, nghiêm khắc hơn trước đây nhiều. Và lại, nếu cứ ở kinh đô thì chuyện báo thù sẽ là chuyện hoang đường rồi.

Đối mặt với cừu nhân có thể lực không lồ như Khang Đế, muốn báo được huyết cừu lúc còn sống thì chỉ có cách nâng cao võ công của mình, trở thành cao thủ nhất lưu trong giang hồ. Mà với việc, hắc hiện nay chỉ có mỗi thanh đoản đao trên người, cũng cho thấy rõ điều đó. Nếu không phải hắc có chút công phu, có lẽ bây giờ đã bị quan phủ bắt rồi. Và lúc đó, người chết là hắc chứ không phải là tên người hầu kia rồi!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Hành Trình "Tuyết Sơn"

Năm tháng trôi qua như thoi đưa, nháy mắt đã qua năm năm.

Vào sáng sớm một ngày giữa mùa hè, tại vùng sa mạc mênh mông trải dài mấy ngàn dặm ở biên giới phía bắc Đại Yển, một đội ngũ ngựa thồ khoảng chừng mấy chục nam tử đang hoàn tất những công việc cuối cùng trước khi xuất phát sau thời gian nghỉ ngơi.

Mấy chục đại hán đều cưỡi ngựa tốt, lưng đeo trường kiếm, cả người tràn ngập sát khí, huyết Thái Dương nhô lên, mới nhìn qua đã biết không phải là người thường. Phần lớn trong bọn họ là cao thủ nhất lưu trong chốn võ lâm giang hồ của Đại Yển. Mặt khác, từ trong ánh mắt lạnh lùng của những người này cũng có thể nhận thấy vô luận là ai trong số đó đều đã giết không ít sinh mạng.

Nhưng lại có một người ngoại lệ, người này mặc trường bào màu lam, lưng đeo trường kiếm làm bằng tinh cương, ánh mắt kiên định, miệng hơi mỉm cười, vẻ mặt hào hứng, ra vẻ là một hiệp sĩ thanh niên. Từ thái độ và giọng điệu nói chuyện của người khác đối với thanh niên này, có thể phát hiện hẳn không hề đơn giản như bên ngoài. Chỉ sợ, hẳn giết người còn nhiều hơn những người khác, võ công cũng cao hơn. Người thanh niên này chính là kẻ đã rời kinh đô, Nhậm Thanh Phong của năm đó. Nhưng nhìn

hắn bây giờ, đã thành thực hơn, nét mặt cũng đượm vẻ tang thương hơn trước đây nhiều.

Năm đó, sau khi rời kinh đô, Nhậm Thanh Phong bắt đầu với cuộc sống phiêu bạt nay đây mai đó. Nhưng khác với trước kia, tuy cũng là phiêu bạt, giờ hắn lại chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là mau chóng đề cao võ công, sớm ngày báo được thù nhà. Để nhanh chóng đạt được mục tiêu này, Nhậm Thanh Phong đi khắp nam bắc Đại Yển, trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng, tại một lần tranh đấu trong giang hồ, hắn đoạt được "Huyền Thiên đại pháp", một bí tịch võ công thượng thừa. Sau đó, hắn mới có thể tu tập nội công, chính thức trở thành cao thủ giang hồ.

Ba năm sau đó, thanh danh của Nhậm Thanh Phong dần dần nổi lên. Hắn lần lượt ghé thăm mấy mươi môn phái lớn nhỏ, còn khiêu chiến mấy trăm cao thủ thành danh trên giang hồ. Không những vậy, Nhậm Thanh Phong còn kết bạn với một đám giang hồ hào kiệt, trong đó Tiểu Hàn Sơn và đại sư huynh Bạch Vân là thâm giao chí cốt của hắn.

Phía sau màn hào quang, Nhậm Thanh Phong luôn phải đối mặt với áp lực không nhỏ. Bởi vì nội công đại thành, hắn không thể đột phá hơn nữa, nên giờ, tuy đã là cao thủ, nhưng lấy lực lượng của một người, hắn khó báo đại thù. Chưa tính tới cao thủ nhiều như mây trong hoàng cung, phủ tướng quân thủ vệ sâm nghiêm cùng với quân doanh thiên quân vạn mã, chỉ riêng đám chó săn Lục Phiến Môn của triều đình đã là một phiền toái lớn rồi.

Sau khi giết gã người hầu tại kinh đô, thân phận của Nhậm Thanh Phong liền bị phát hiện. Ba năm trước, khi quan phủ phái mười mấy tên bộ khoái mà không bắt được hắn thì vô số sát thủ của Lục Phiến Môn lần lượt xuất hiện. Sau khi giết chết hơn mười tên tử sĩ thì Lục Phiến Môn đã kết đại thù với Nhậm Thanh Phong. Bây giờ, chỉ cần là nơi do triều đình khống chế liền có hình truy nã Nhậm Thanh Phong.

Nhậm Thanh Phong vừa mệt mỏi đối phó, đồng thời cũng không khỏi bội phục với phong cánh bám chặt không buông của quan phủ cùng với Lục Phiến Môn. Qua thời gian dài tuyên truyền và bức họa truy nã của Lục Phiến Môn, thanh danh của Nhậm Thanh Phong trong giang hồ càng thêm chấn động. Thậm chí, ngay cả dân thường cũng biết: ‘trong giang hồ còn có một vị anh hùng can đảm dám đối nghịch với triều đình’. Bởi vậy, trên giang hồ, Nhậm Thanh Phong còn có ngoại hiệu là Thanh Phong đại hiệp.

Nhậm Thanh Phong biết từ trước đến giờ chính mình chưa có làm ra chuyện gì kinh thiên động địa. Nhưng nếu bằng hữu giang hồ đã xưng hô như thế, vậy thì cũng chẳng còn cách nào thay đổi rồi.

Vào mùa xuân ba năm trước, trong chốn giang hồ đột nhiên truyền đến một tin tức: ‘phía sau sa mạc không người ở phương bắc, có một vùng tuyết sơn trải dài liên miên vô tận. Bên trong tuyết sơn này có một bí tịch đỉnh cấp và tuyệt thế thần binh mà nhiều người trong giang hồ ước mơ tha thiết.’

Trong ba năm rồi, người giang hồ ra đi tìm bí tịch và thần binh cũng không ít. Mà những người không đi tìm bảo vật nếu chưa qua sa mạc mới có đường trở lại. Còn những người khác thì chỉ có đi mà không có về.

Vì nội công không thể tiến thêm, cuối cùng vào năm ngoái, Nhậm Thanh Phong đã quyết định đi Tuyết Sơn một chuyến, xem thử có kỳ ngộ gì hay không, có phải là có đi mà không có về. Dù sao nếu chưa đi thử, Nhậm Thanh Phong sẽ không cam tâm. Trải qua năm năm này, Khang đế lại già thêm mấy tuổi, không còn sống được bao lâu. Nhậm Thanh Phong thì cũng đã là một thanh niên trưởng thành hơn hai mươi tuổi rồi!

Mùa đông năm ngoái, hãn cùng đoàn cao thủ này xuất phát, trải qua nửa năm gian khổ cuối cùng đến được sa mạc này. Về thời gian ra đi, đã được mọi người tính kỹ. Vì sau khi đi qua sa mạc liền tiến vào thế giới băng tuyết, cho nên đi vào ngày hè thì có thể dễ hơn. Mọi người cũng chuẩn bị

săn áo ẩm. Tuy người giang hồ nội lực thâm hậu, nhưng với thời tiết quá khắc nghiệt thì họ cũng không chịu nổi.

Lại nói sau khi cả nhóm chuẩn bị xong thì đã đến giữa trưa. Lúc này, tất cả đều ngồi ngay ngắn trên ngựa, chuẩn bị xuất phát.

"Các huynh đệ, chuẩn bị xong chưa? Nếu đã xong hết, vậy chúng ta xuất phát nào!" Theo tiếng hô của nam tử đầu lĩnh râu đen, các cao thủ thúc ngựa, nối đuôi nhau tiến vào sa mạc.

Nửa tháng sau, nhóm cao thủ giang hồ này cuối cùng cũng mang theo thần sắc mệt mỏi mà đi ra khỏi sa mạc, tới dưới chân vùng Tuyết Sơn. Vốn lúc đi có mấy chục người, thế mà nay còn lại chỉ mười mấy người. Những người khác, ngoại trừ một vài người trở về, còn lại đều táng thân trong hoàn cảnh khốc liệt của sa mạc.

Đối mặt một vùng băng tuyết đầy trời như vậy, hơn mười cao thủ này lại không còn đoàn kết với nhau như lúc trước. Ngoại trừ ba người quay về vì không chịu được rét lạnh, những người còn lại đều tự chọn đường mà đi. Hẳn là sợ khi mình tìm được bảo bối sẽ bị người khác cướp đoạt.

Nhậm Thanh Phong cũng nằm trong mười người này. Với hắn, nếu đã đến đây rồi quay trở về thì thật tốn công vô ích. Mà giờ quay về cũng sẽ phải đối mặt với hoang mạc vô cùng vô tận, nguy hiểm tiềm tàng, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Chẳng bằng ở lại thử xem. Tuy vậy, hắn cũng không hề gấp gáp như những người khác. Sau nửa ngày nghỉ ngơi khôi phục thể lực, lúc này, hắn mới quan sát hoàn cảnh xung quanh lần nữa rồi một mình lần mò tiến vào Tuyết Sơn.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua, Nhậm Thanh Phong đã đi dọc theo chân núi được mấy chục dặm. Nhưng ngoại trừ thi thể của nhân sĩ giang hồ, hắn vẫn chưa tìm được những thứ khác.

"Nếu không phải có bình Khu Hàn Tán của Bạch Vân hòa thượng, chỉ sợ mình sớm đã bị đông chết rồi? Cũng không biết là ai nói xằng nói bậy, một nơi như thế này làm sao lại có bí tịch, thần binh. Chỉ thấy mấy cỗ thi thể, có thứ nào khác đâu?" Nhậm Thanh Phong oán giận than vãn mấy câu. Thở ra mấy ngụm hàn khí, chân đạp trên tuyết dày, hăng tiếp tục tìm kiếm, đi càng lúc càng xa.

Ba ngày sau, cuối cùng không còn thấy thi thể, tuyết đọng càng ngày càng dày hơn. Nhưng Nhậm Thanh Phong vẫn muốn tìm bằng được nơi nào đó có bảo tàng như huyết động chẳng hạn. Hăng càng đi càng vào sâu, không khí xung quanh cũng càng lạnh.

"Ai!! Quên đi! Làm sao có bảo tàng được chứ. Tại sao mình lại học theo ý nghĩ hoang đường của người ta làm gì. Trở về thôi. Ở nơi lạnh như thế này, mặc áo khoác cũng như không mặc gì. Hơn nữa lương khô cũng sắp hết rồi. Thôi, trở về!" Nhậm Thanh Phong nhìn dấu chân mà mình lưu lại rồi lại nhìn dãy Tuyết Sơn liên miên, cuối cùng thở dài một hơi mà đưa ra quyết định.

Nhưng khi mà Nhậm Thanh Phong định trở về, vừa nhắc chân lại đã phải một vật. Hăng liền kinh hô một tiếng, nhanh chóng cúi người tìm kiếm. Một lát sau, hăng tìm được một thanh trường kiếm màu xanh, cùng với một cái trường bào màu trắng còn tốt như mới. Áp chế kích động trong lòng, Nhậm Thanh Phong gạt tuyết trên thân kiếm rồi bắt đầu cẩn thận xem xét hai món đồ này.

"A, áo choàng này là thứ tốt, nhưng thanh kiếm này nhìn qua lại không tốt lắm." Nhậm Thanh Phong nhìn hai vật trong tay, hơi thất vọng, miệng lầm bầm.

Sau khi thử vài lần, cuối cùng, Nhậm Thanh Phong vẫn giữ lại trường kiếm màu xanh. Cái áo choàng trong màu trắng có chút hồng, không phải tơ cũng không phải bông, không hề nhiễm lấy một hạt bụi. Vừa nhìn đã biết

là đồ tốt. Vì vậy, Nhậm Thanh Phong cũng không nghĩ nhiều liền mặc ngay bên dưới áo khoác.

Mà hắn giữ lại thanh kiếm kia cũng có nguyên nhân. Thanh trường kiếm màu xanh này tuy rằng u ám không thu hút, thậm chí nhìn còn không bằng thanh kiếm đúc bằng tinh cương mà hắn đang dùng, nhưng nó bị thanh kiếm tinh cương chém mấy lần vậy mà vẫn không bị chút vết tích nào. Chứng tỏ chất liệu tạo ra nó cũng không phải bình thường. Hơn nữa, thanh kiếm này mang phong cách cổ xưa, lại được phát hiện cùng với cái áo choàng quý, tự nhiên sẽ không kém. Lại thêm, thanh kiếm tuy không có tên, không sắc bén, nhưng khi cầm trên tay lại khiến Nhậm Thanh Phong có cảm giác quen thuộc.

"Cuối cùng, chuyển đi này cũng không uổng phí." Lo xong chuyện hai món đồ, đang muốn trở về thì đột nhiên hắn nghe thấy “Ầm, ầm, ầm”. Trước mắt hắn, một mảng tuyết lớn như một ngọn núi nhỏ đang đổ xuống.

"Nguy rồi! Là tuyết lở." Nhậm Thanh Phong mới chạy được vài bước thì đã bị đông tuyết lở chôn vùi không thấy đâu nữa! Tuyết lở đi qua, cả vùng bị tuyết phủ lại hồi phục yên tĩnh. Giống như ở đây chưa có chuyện gì xảy ra.

Ba ngày trôi qua. Nơi bị tuyết lở che phủ hôm trước chợt có thanh âm vang lên. Đó là tiếng cười lớn của một người mặc áo bào trắng vừa bay ra khỏi lớp tuyết dày đặc. Người này nhảy lên cách mặt tuyết một trượng rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Đó đúng là Nhậm Thanh Phong, người mặc áo bào trắng, lưng đeo trường kiếm màu xanh.

Thì ra, bị chôn vùi trong lớp tuyết lạnh, Nhậm Thanh Phong phải vận nội công ‘Huyền Thiên đại pháp’ để chống lại. Tại thời điểm sống chết, tiềm năng được kích phát, thể chất phát sinh biến hóa nào đó, hắn đã tiến nhập vào cảnh giới tiên thiên, cảnh giới mà bất cứ người giang hồ nào cũng mơ tưởng. (Thực ra, đây cũng chính là luyện khí kỳ một thành)

“Với tu vi hiện tại của ta e là chưa có thể leo lên tới đỉnh của vùng Tuyết Sơn này. Nếu đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên thì cũng đến lúc trở về rồi!” Nhậm Thanh Phong liếc nhìn ngọn Tuyết Sơn nguy nga, sau đó hướng về phía Đại Yến, nói khẽ. Vừa dứt lời, hắn thi triển khinh công, chỉ chốc lát đã đi xa, chỉ để lại dấu chân mờ nhạt, trong chốc lát đã bị gió tuyết che phủ.

Một năm sau, Khang Đế bị ám sát, mười chín tên hộ vệ nhất lưu, mười chết, chín bị thương. Cùng năm đó, hộ quốc tướng quân Thiết Như Sơn cũng bị ám sát ở trong quân doanh mà chết.

Hai năm sau, nhà Chu thành lập. Lục Phiến Môn được tổ chức lại, cao thủ giang hồ đua nhau đầu nhập vào.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

Quyển 2

Chương 1: Tuyệt Thế Kiếm Khách

Chương 2: Hàn Đàm Trảm Quái

Chương 3: Thiên Ngoại Phi Tiên

Chương 4: Hành Trình Mới

Chương 5: Ước Hẹn Ba Năm

Chương 6: Ông Lão Đáng Thương

Chương 7: Tàng Đá Huyền Dương

Chương 8: Đại Hội Bắt Đầu

Chương 9: Ý Nghĩ Quái Đản

Chương 10: Ngũ Hành Linh Căn Biến Dị

Chương 11: Nhập Môn

Chương 12: Thích Nghi Với Hoàn Cảnh Mới

Chương 13: Bình Cảnh Đầu Tiên

Chương 14: Tàng Kinh Kí Kỳ

Chương 15: Công Pháp Kỳ Lạ

Chương 16: Linh Mạch Hỗn Loạn

Chương 17: Trúc Cơ Đan

Chương 18: Trùng Kích Trúc Cơ

Chương 19: Oan Gia Đối Đầu

Chương 20: Đồng Môn Tương Tàn

Chương 21: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Chương 22: Kiếm Phá Mã Đằng

Chương 23: Thay Đổi Tính Cách

Chương 24: Truyền Âm Thần Thức

Chương 25: Huyền Dương Trường Lão

Chương 26: Bên Bờ Sinh Tử

Chương 27: Mây Lừa Tao Gạt

Chương 28: Luyện Hóa Cổ Kiếm

Chương 29: Sư Tỷ Xinh Đẹp

Chương 30: Mầm Họa Tiềm Ẩn

Chương 31: Pháp Trận Thần Kỳ

Chương 32: Giao Dịch

Chương 33: Cuộc Sống Khổ Tu

Chương 34: Một Công Đôi Việc

Chương 35: Hiểu Ra Một Chút

Chương 36: Quan Tài Treo Nơi Vực Sâu

Chương 37: Quái Trận Phong Linh
Chương 38: Trong Động Âm Hàn
Chương 39: Ngũ Hành Linh Thạch
Chương 40: Thái Châu Trú Địa
Chương 41: Thay Đổi Ý Niệm
Chương 42: Bị Tập Kích Trên Đường.
Chương 43: Chia Nhau Chạy Trốn
Chương 44: Linh Phù Giết Địch
Chương 45: Kiểm Tra Thu Hoạch
Chương 46: Việc Lạ Ở Tiểu Trấn
Chương 47: Thịnh Cầ Của Thiếu Niên
Chương 48: Kinh Hiện Cường Thi
Chương 49: Du Long Quy Hải
Chương 50: Đại Phá Cường Thi
Chương 51: Đốt Thi Sơn
Chương 52: Lại Dò Xét Rừng Cây
Chương 53: Diệt Sát Ma Tu
Chương 54: Chiến Lợi Phẩm
Chương 55: Mua Rượu
Chương 56: Tranh Cãi Ở Phường Thi
Chương 57: Chủ Trì Công Đạo
Chương 58: Luyện Thần Thuật
Chương 59: Hồn Phách Xuất Khiếu
Chương 60: Chữa Trị Thần Thức
Chương 61: Tiểu Ưng Mạnh Mẽ
Chương 62: Huynh Đệ Nhường Nhau
Chương 63: Nướng Cá Bên Hồ
Chương 64: Phần Thưởng Cho Nhiệm Vụ
Chương 65: Đại Điện Tàng Thư
Chương 66: Ngân Tì Nhuyễn Giáp
Chương 67: Liễm Linh Kỳ Thuật
Chương 68: Giao Dịch Ngọc Đồng
Chương 69: Thuật Luyện Thần
Chương 70: Huynh Đệ Họ Hoàng
Chương 71: Tranh Giành Hoàng Tinh
Chương 72: Thực Lực Làm Vua
Chương 73: Huyết Hồn Đan
Chương 74: Luyện Khí
Chương 75: Mặt Nạ Âm Ngân
Chương 76: Linh Thú Cấp Một
Chương 77: Phương Thuốc Cổ Xưa
Chương 78: Lại Gặp Bình Cảnh

Chương 79: Đêm Trăng Trộm Rượu

Chương 80: Đồ Gia Suy Tàn

Chương 81: Rượu Linh Lực

Chương 82: Phường Thị Bạch Thủy

Chương 83: Thiếu Chủ Lý Gia

Chương 84: Cảm Giác Thất Vọng

Chương 85: Đấu Giá Giá Cao

Chương 86: Thuê Động Phủ

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 1

Tuyệt Thế Kiếm Khách

Dòng nước Hàn Giang trùng điệp ngày đêm không ngừng không nghỉ, tựa như một cái đai lưng bằng ngọc xuyên suốt lãnh thổ Đại Chu từ tây sang đông, vắt ngang đại địa rồi tiến nhập biển rộng. Cổ thành Yến Châu trải dọc theo bờ sông thời gian này chìm mình trong cơn mưa thu rả rích càng lộ vẻ tang thương. Tiếng mưa ‘tí tách’ vỗ vào những viên gạch loang lổ rêu xanh trên tường thành, như đang thuật lại những năm tháng gió lửa vừa trôi qua không lâu.

Trời bắt đầu sáng, con đường cổ lát đá xanh ở Lâm Giang dần dần trở nên náo nhiệt bởi những âm thanh rao hàng, trao đổi của người bán hàng rong, của các tiểu thương cùng tiếng xe ngựa qua lại.

Hai bên đường, cửa hàng san sát, bắt mắt nhất chính là một tòa tửu lâu cao ba tầng nằm ở cuối phố. Trên tửu lâu treo một tấm biển lớn ghi: Bạch Hạc Lâu. Ba chữ lớn mạ vàng này, kiểu chữ tự nhiên phóng khoáng, có cảm giác bền lâu, vừa nhìn liền biết là do danh gia viết nên. Trước tửu lâu, ngựa xe như, cảnh tượng thật náo động!

Ba chữ Bạch Hạc lâu xuất phát từ một truyền thuyết. Tương truyền, hai trăm năm trước có một tiên nhân cười bạch hạc đến nơi đây, lưu lại ba ngày rồi đi. Do đó, nơi này mới có tên như vậy.

Món ăn chiêu bài của tửu lâu này chính là món cá Thu đao Hàn Giang hấp. Món này có thể nói là nhất tuyệt. Đến nơi đây, chủ yếu là văn nhân mặc khách! Ngồi dựa lầu cao, nhìn Hàn Giang ở phía xa, nâng chén đón gió, làm thơ vịnh cảnh, đó chính là thú vui họ thích nhất.

Lúc này, tại cửa sổ của một gian phòng trang nhã ở tầng cao nhất, có một thanh niên hiệp sĩ đang đứng ở đó. Người này tuổi chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy, trên đầu quấn khăn Tiêu Dao, khoác trường bào màu trắng, lưng đeo trường kiếm màu xanh, mày kiếm mắt trong, ánh mắt ôn hòa, phong thái nho nhã. Người này chính là nhất đại tông sư trẻ tuổi nhất của võ lâm Đại Chu - Nhậm Thanh Phong. Với việc sáng tạo ra Thanh Phong Thập Tam Kiếm uy trấn giang hồ, hắn được đồng đạo tôn xưng là Thanh Phong kiếm khách.

Nhậm Thanh Phong thở dài, cúi đầu lẩm bẩm: "Tính cả tên kia hắn là đã năm trăm người rồi! Ôi, không ngờ mình cũng không nhớ rõ, đúng là chẳng thú vị gì cả."

Nhậm Thanh Phong tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết đã được năm năm. Thời gian này, hắn đã đánh bại mấy trăm tên kiếm khách đến khiêu chiến, đủ nhiều để chính hắn cũng không nhớ rõ.

Giang hồ chính là như vậy, không ngừng đi khiêu chiến, khi đã thành danh thì lại bị người khác khiêu chiến. Lần này, trên đường đi qua hồ Đại Danh, Nhậm Thanh Phong đã tiện tay giải quyết một tên khiêu chiến, rồi ghé tới Bạch Hạc lâu thưởng thức món Bạch Ngư Yến.

Người trong nghề nấu ăn ai cũng biết cá Hàn Giang sau trung thu rất thơm ngon, nếu phối hợp với cua mùa thu ở hồ Đại Danh cùng Nữ Nhi Hồng mười năm của Bạch Hạc lâu thì càng như thêu hoa trên gấm.

"Lộp cộp" Vài tiếng động nhỏ vang lên, Nhậm Thanh Phong biết tiểu nhị đã mang thức ăn lên đây rồi.

Từ khi tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên, Nhậm Thanh Phong phát hiện thế giới này đối với mình đã không còn như lúc trước nữa.

Giờ đây, nội lực trong kinh mạch của hắn đã chuyển hóa thành một loại chân khí kỳ dị, lực thức cũng rất khác với trước, thân nhẹ như mây, người cũng phiêu dật hơn.

Biến hóa lớn nhất chính là từ hô hấp bên ngoài (ngoại hô hấp) Nhậm Thanh Phong có thể chuyển thành hô hấp bên trong (nội hô hấp), từ đó có thể nín thở trong thời gian dài.

Lúc ở hồ Đại Danh, chợt thấy cao hứng, hắn liền xuống nước mò cua hơn nửa canh giờ, lúc lên còn dọa cho lão lái thuyền nhảy dựng lên.

Nếm xong mỹ vị, tiểu nhị lại pha một bình trà Long Tĩnh loại thượng đẳng. Nhậm Thanh Phong cúi đầu thưởng thức trà cụ trong tay, rồi nhìn thanh cổ kiếm đặt bên cạnh, thần sắc dần trở nên ưu sầu.

Lắc đầu một cái, Nhậm Thanh Phong cố gắng phục hồi lại tinh thần, "Hay là đến chỗ hòa thượng Bạch Vân quấy nhiễu một hôm". Nghĩ đến đó, hắn lại mỉm cười.

Nhậm Thanh Phong đem trường kiếm giắt trên lưng, để lại ngân phiếu năm trăm lượng, rồi đứng dậy bước qua bình phong khắc Mai Lan Cúc Trúc - Tứ Quân Tử mà đi xuống lầu. Tên tiểu nhị nhanh nhẹn tiến lên đưa tiễn. Nhậm Thanh Phong mỉm cười, thuận tay thưởng cho hắn một thỏi bạc.

Tiểu nhị mừng rỡ, nhưng Nhậm Thanh Phong lại chẳng chú ý cho lắm, loại người trong giang hồ như hắn tất nhiên không thiếu tiền. Nếu có thiếu thì 'cướp của người giàu chia cho người nghèo' mà thôi.

Đang bước đi, hắn chợt nghe dưới lầu truyền đến từng trận ồn ào náo động. Chỉ thấy, lão bản của tửu lâu mang theo mấy tên thủ hạ chạy lên.

Lão bản này tướng tá thấp mập phúc hậu, bước đi ổn định, có thể biết lão cũng có mấy phần võ công. Khi thấy Nhậm Thanh Phong đi xuống, lão ta hơi ngẩn người rồi sau đó tiến lên cung kính chào đón. Không ngờ lão bản mập mạp này lại có thể nhận ra thân phận của hắn.

Hiện nay, rất nhiều người trong giang hồ mặc áo bào trắng, lưng đeo trường kiếm. Đương nhiên, với loại tình huống như thế này mặc dù có thể ra dáng kiêu khách nhưng phong phạm cùng nội liễm của cao thủ thật sự khó ai có thể mô phỏng được.

"Ra mắt Thanh Phong đại hiệp, uy danh của đại hiệp như sấm bên tai, hôm nay được gặp mặt quả là vinh hạnh vô cùng. Tại hạ là Vưu Như Thủy, người giang hồ thường gọi là Vưu Bàn Tử, gian tiểu điểm này là do tại hạ mở, không biết đại hiệp có vừa lòng với món ăn của tiểu điểm hay không?" Vưu bàn tử ôm quyền cười nói.

"Ha ha, cũng không tệ lắm, chỉ là mỗi lần đều phiền quý điểm lưu lại một gian nhà phòng, đa tạ! Không biết Vưu lão bản sao phải vội vàng như thế?" Nhậm Thanh Phong vừa nghe tên của lão bản thì cười cười tùy ý nói.

Bàn tử bối rối cười nói: "Được phục vụ đại hiệp là vinh dự của tiểu điểm. Đại hiệp khách khí rồi!" Tiếp đó nhướng mày giải thích: "nghe hạ nhân nói, tại lầu hai có vị khách ăn xong, không có tiền lại lưu lại một áng thơ văn để trả nợ."

Nhậm Thanh Phong ngạc nhiên hỏi: "A, lại có chuyện này sao? Để ta xem thử." Lời vừa dứt, Nhậm Thanh Phong không khách khí, đi thẳng vào đại sảnh ở lầu hai.

Bàn Tử không để ý, thầm than thở: "Cao thủ quả thật không như người thường, không hề kiêu ngạo như mấy tên côn đồ ở đầu đường xó chợ, luôn tự cho mình là đúng! Lần này có Thanh Phong đại hiệp ở đây, xem người

nào dám gây rối!" Bàn Tử vừa nghĩ vừa nhanh chóng đi lên trước dẫn đường.

Kỳ thật, Nhậm Thanh Phong là hiếm gặp được những chuyện thú vị thế này, chứ không phải là hấn thấy chuyện bất bình mà ra tay tương trợ. Mặt khác, hấn lại có phần nghi hoặc: ‘Vưu Bàn Tử phải dẫn theo thủ hạ, lẽ đối phương là cao thủ? Giang hồ hảo hán thú vị như vậy, hấn chưa bao giờ nghe nói qua?’

Ba tầng ở Bạch Hạc lâu không giống nhau, tầng một mở ra cho mọi người nên khá ồn ã. Tầng hai tương đối yên lặng, dành cho giới trung thượng lưu, những văn nhân có bối cảnh không nổi trội, thương nhân bình thường và hào khách rất thích đến nơi này.

Riêng lầu ba, chỉ gồm sáu gian phòng, cảnh vật u tĩnh, phải đặt trước mới có chỗ. Để vào đó phải là đại phú thương, quan lại. Đương nhiên, Bạch Hạc Lâu sẽ kém hơn phủ đệ của quan lại, nhưng được cái là có thể ngắm dòng sông Hàn Giang, nhìn hàng ngàn thuyền buồm tấp nập qua lại.

Lại nói lầu hai tổng cộng có hơn ba mươi cái bàn tròn lớn bằng gỗ Đồng Du, sơn đỏ, mỗi cái cách nhau khoảng hai trượng, được ngăn cách bởi các bình phong bằng trúc.

Mấy trung niên văn sĩ mặc nho phục, tay cầm quạt giấy, tụ tập trước một bức tường màu trắng, khoa tay múa chân, nghị luận sôi nổi. Thì ra trên tường có một ánh thơ văn, nét bút vẫn còn mới, chữ viết bùng bùng như rồng bay phượng múa.

Trên viết:

“Quan kỳ từng cấu nguy nga, cao tiêu lung

Thượng ý hà hán, hạ lâm giang lưu;

Trọng diêm dực quán, tứ thất hà sửng;

Tọa khuy tỉnh ấp, phủ phách vân yên:

Diệc yển hình thẳng chi tối dã.

Hà tất thế ngoại đào nguyên,

Nãi khả thường quan thì vật."

(Tạm dịch:

Hoàng Hạc lâu nguy nga tráng lệ

Cạnh dòng sông sóng nước đê mê

Hai tầng mái hiên cong vun vút

Bốn cổng mở toang đón gió về

Xứng danh đẹp nhất Yên quốc đấy

Cổ hương mờ mịt thoáng khói mây

Mơ mộng đào viên nơi thế ngoại

Thực tại tiên cảnh chính là đây)

"Hay!" Nhậm Thanh Phong nhin không được bật tiếng khen ngợi, dù sao, hẳn cũng đã đọc sách vài năm, lại là cử nhân của tiền triều.

Trước cửa sổ cạnh bàn có một thanh niên đang đứng. Người này dáng cao, mặc áo lam, thắt lưng bằng ngọc, mày rậm mắt hổ, khí chất nho nhã, đang có vẻ không kiên nhẫn, trước mặt còn bày ra một bộ bút mực.

"Phần của người cứ tính cho ta." Nhậm Thanh Phong nói. Khi nhìn thấy người này, hắc mới biết được tại sao Bàn Tử lại đích thân mang thủ hạ tới.

Tuy nhìn người này có vẻ không biết võ công, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện người này không đơn giản. Thanh niên này khiến người ta cảm giác khó nắm bắt hơn cả Nhậm Thanh Phong.

"Ha ha, chỉ là hiểu lầm thôi. Nếu là bằng hữu của Thanh Phong đại hiệp, lại có tài văn chương như thế, tiểu điểm cũng được thơm lây, sao lại có thể lấy tiền chứ. Tại hạ cáo từ, không quấy rầy hai vị thưởng trà."

Vừa Bàn Tử biểu hiện rất cơ trí. Hắc lại quay qua nói với mấy người đang vây xem: "Mọi người giải tán đi nào, lâu hai hôm nay chỉ lấy tám phần. Các người cũng theo ta về. Tiểu nhị đâu, còn không mau dâng trà cho Thanh Phong đại hiệp!" Nửa câu sau là hắc nói với thủ hạ. Nói xong liền xoay người đi xuống, những người ở xung quanh cũng dần tản đi hết.

Nhậm Thanh Phong gật đầu với Bàn Tử, tỏ ý rất hài lòng, sau đó quay qua thanh niên áo lam, ôm quyền cười:

"Tên mập này quả là khéo đưa đẩy, thảo nào sinh ý không tệ! Tại hạ Nhậm Thanh Phong, người giang hồ gọi là Thanh Phong kiếm khách, không biết quý tánh đại danh của các hạ?"

Thanh niên áo lam ngẩn người, ôm quyền nói: Tại hạ là Huyền Dương Lâm Kiếm, đa tạ bằng hữu đã tương trợ. Lần này vội vàng đi ra ngoài, cho nên không mang tiền theo, thực là xấu hổ."

Nhậm Thanh Phong ngẩn người, Huyền Dương là nơi nào, hay là môn phái nào? Trên giang hồ có cao thủ thế này, đúng là thiên ngoại hữu thiên - nhân ngoại hữu nhân!

Lâm Kiếm thấy thế cười nói: "Tại hạ là nhân sĩ vô danh ở nơi sơn dã, Nhậm huynh không cần suy nghĩ nhiều!"

Nhậm Thanh Phong thấy Lâm Kiếm ngập ngừng nên không muốn hỏi nhiều: "Tại hạ thấy Lâm huynh có vẻ vội vàng, phải chăng đang có chuyện quan trọng?"

Lâm Kiếm đáp: "Đúng vậy. Tại hạ có hẹn, không thể nâng chén trò chuyện với Nhậm huynh được. Thật lấy làm tiếc!"

Nhậm Thanh Phong vui vẻ cười đáp: "Lâm huynh không cần để ý. Nếu đã có hẹn, vậy chờ lúc khác hữu duyên sẽ gặp lại!"

Lâm Kiếm thoáng do dự, rồi sau đó hạ quyết tâm nói ra: "Nếu Nhậm huynh có ý, trong vòng ba tháng hãy đến cửa biển dòng Hàn Giang. Chúng ta có duyên gặp lại cũng chưa biết chừng."

Sau khi chia tay Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong dạo chơi Yến Châu mấy ngày, rồi sau đó đón thuyền ngược sông đi đến Tiểu Hàn Giang.

Thượng du sông Hàn Giang cách Yến Châu hai trăm dặm có một nhánh sông tên là Tiểu Hàn Giang. Nhánh sông này vòng qua một tòa núi nhỏ rồi lại đổ vào dòng Hàn Giang tại vị trí cách phía Đông Yến Châu tám mươi dặm. Ngọn núi đó được gọi là Tiểu Hàn Sơn.

Trong núi có một thủy đầm sâu trăm trượng, nước hồ cực lạnh, tên là đầm Bích Hàn. Trước đầm là một ngôi chùa, hàng năm hơi nước lượn lờ cho nên từ xưa đã được gọi là Bạch Vân tự. Trú ngụ trong chùa là một lão hòa thượng cùng một đám đệ tử.

Hòa thượng gọi là Bạch Vân đại sư, công phu võ nghệ không tồi, trong chốn giang hồ cũng có danh tiếng.

Mưa nhỏ vừa tạnh, trong hậu viện tường gạch vàng, ngói đất sét của Bạch Vân tự, mấy tia nắng hiếm hoi xuyên qua những tán cây cổ thụ um tùm chiếu lên đá xanh, tạo nên những vệt sáng loang lổ nhảy múa trên mặt sân.

Dưới một gốc cây đại thụ cao vút trong viện, có hai người đang ngồi đánh cờ nơi bàn bá, bên trái chính là Nhậm Thanh Phong, bên phải là hòa thượng Bạch Vân, tuổi chừng năm mươi, mặt mũi hiền lành, mặc tăng bào màu vàng có phần cũ kỹ, thân hình khô ngô, cơ thể rắn chắc.

"Thanh Phong huynh, chúng ta đã ba năm chưa gặp nhau rồi?" Hòa thượng đi một nước cờ rồi nói.

"Ừm, mấy năm nay ngày càng nhàm chán!" Nhậm Thanh Phong thản nhiên nói.

Hòa thượng nói tiếp: "Đáng tiếc lão hòa thượng ta không có phúc khí, Thanh Phong huynh kiếm thuật tinh diệu, lại tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, chỉ sợ trên giang hồ khó mà gặp được kỳ phùng địch thủ."

Nhậm Thanh Phong đi một nước cờ, cười khổ mà nói: "May còn có đồ chay và rượu Ngũ Hoa của lão hòa thượng huynh, mới bớt đi tịch mịch. Hòa thượng huynh cất rượu mà lại không uống, thành ra tiện nghi cho huynh đệ ta rồi."

Hòa thượng mỉm cười nói: "Vậy ra lão hòa thượng ta cũng còn có thứ để tự hào."

Nhậm Thanh Phong nhướng mày nói: "Lần này ở Bạch Hạc Lâu tại Yến Châu, ta tình cờ gặp được một vị tuyệt thế cao thủ, quả là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên a."

Hòa thượng ngạc nhiên nói: "Ồ, lại có người như vậy sao?"

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Người này tự xưng là ẩn sĩ chốn sơn dã!"

Hòa thượng lại đi một nước: "Nếu thế thì quả thật kỳ lạ, hay họ chính là tiên sư trong truyền thuyết mà giang hồ vẫn đồn đãi?"

Nhật Thanh Phong cười nói: "Tên hòa thượng người thật thú vị, không ngờ lại đi tin tưởng mấy chuyện thần quỷ kia." Nói vậy nhưng cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hòa thượng nghiêm mặt nói: "Thanh Phong huynh, chớ có cười ta, từ khi ở lại nơi đây ta mới tin phần nào! Nghe đồn, phật gia tiền bối nơi này chính là thần tiên, chỉ là hơn vạn năm trước không hiểu sao lại biến mất không còn tung tích."

Nhật Thanh Phong bất đắc dĩ nói: "Người lại định nói là phát hiện ghi chép của đại sư nào đó trong Tàng kinh chứ gì? Dù sao mấy môn luyện thể ghi trên đó cũng đã mang lại thành tựu thật lớn cho hòa thượng người."

Nhật Thanh Phong xem kỹ một lát mới đánh nước cờ tiếp theo, rồi khẽ thở dài: "Có tiên sư tồn tại kỳ thực là chuyện tốt, ta định đi xin hãn mã viên tiên đan cho hòa thượng người trẻ lại, có thể đánh cờ vây với ta thêm vài năm nữa."

Hòa thượng hờ hững nói: "Lão hòa thượng ta không chết trong loạn lạc đã rất may mắn rồi, nói gì tiên gia đan dược. Phàm nhân như ta làm sao có phúc nhận được! Nhưng huynh đệ người đã tiến vào tiên thiên, hẳn là nên đi tìm kiếm thế ngoại tiên cảnh để thử số mệnh xem sao."

Nhật Thanh Phong trong lòng ấm áp nói: "Đúng vậy, ngay cả nhân sâm trăm tuổi ta cũng đã ăn. Nếu không phải do lần đó đi Tuyết Sơn ở tây bắc thì ta cũng khó có thể tiến vào tiên thiên! Nhưng mà địa phương cực lạnh kia đúng là hung hiểm dị thường!"

Hòa thượng than thở: "Thanh Phong huynh gặp đại nạn không chết, tất có hồng phúc về sau!"

Hòa thượng lại nhìn ván cờ, lúc này cục diện thắng bại đã phân, liền cười nói: "Không chơi nữa, không chơi nữa, ván này ta thua rồi. Hôm nay

ba trận thì ta thắng hai. Bây giờ trễ rồi, ta đi làm đồ ăn đây, người tự mình đi dạo đi." Dứt lời thẳng bước rời đi!

Nguyên lai lão hòa thượng này, kỳ nghệ tuy bình thường nhưng lại chơi không biết mệt, Nhậm Thanh Phong kỳ nghệ lại càng kém, nhưng không thèm để ý đến thắng thua, cái mà hắn để ý chính là trù nghệ cùng hảo tửu của lão hòa thượng! Nhưng phải như thường lệ, đánh với lão vài ván cờ trước, lão mới bằng lòng động thủ.

Nhậm Thanh Phong vươn mình đứng dậy, cúi đầu vuốt ve trường sam màu trắng trên người. Hơi thất thần nhớ lại hành trình Tuyết Sơn năm xưa.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 2

Hàn Đàm Trảm Quái

Lãnh thổ Đại Chu mệnh mông, chinh thể là một bình nguyên vĩ đại, cũng có hồ có núi dài rộng hơn trăm dặm.

Trên đại lục này, sau lưng là núi, trước mặt là biển, phía bắc lãnh thổ Đại Chu là một sa mạc mấy ngàn dặm không người sinh sống.

Hướng nam lại là đầm lầy mệnh mông không thấy bờ, được gọi là Mê Vụ Chiêu Trạch, trong đó có nhiều độc trùng, dã thú, khí độc, môi trường khốc liệt, khí hậu khác thường.

Phía tây là rừng rậm nguyên thủy, được gọi là Vô Tận Sâm Lâm, tại đó cũng hung hiểm vạn phần, chỉ có bên ngoài rừng rậm khoảng trăm dặm mới có người sống.

Phía đông là biển khơi không ranh giới. Hàn giang vốn khởi nguồn từ Vô Tận Sâm Lâm ở phía tây, sau khi chảy ngang qua đại lục rồi mới nhập vào Đông hải.

Hai bên bờ Hàn giang có nhiều ao hồ, sông lớn, đất đai phì nhiêu, chạm rãi bồi đắp chúng sinh trên khu vực đại lục này.

Căn cứ vào tư liệu lịch sử của triều đại trước ghi lại, đại lục này vốn có tên là Văn Tinh, không rõ nguồn gốc của tên gọi vì nó có quá nhiều truyền

thuyết.

Vượt qua sa mạc ở phương bắc sẽ đến một dãy núi kéo dài liên miên đến vô hạn, lớn vô cùng vô tận, núi vốn cao không thấy đỉnh mà quanh năm mây trắng lượn lờ, ngay cả chân núi cũng bị tuyết che phủ, gọi là Thế Giới Băng Tuyết.

Đại sơn chạy dọc qua Vô Tận Sâm Lâm kéo dài đến Mê Vụ Chiếu Trạch ở phía nam. Về phần phía sau đầm lầy và đại sơn là cái gì thì con người vẫn chưa biết.

Giang hồ từ trước đến nay đồn đại trong núi có bảo vật thần kì. Sáu năm trước, Nhâm Thanh Phong đã từng cùng với những người khác vượt qua sa mạc ngàn dặm, đến chân dãy núi tìm cơ duyên. Đồng hành cùng hơn mười nhất lưu cao thủ trong giang hồ, nhưng chỉ có mấy người trở về!

Chính là lần đó Nhâm Thanh chiếm được Thanh Phong cổ kiếm cùng Thiên Giáng bào trên người, cũng ở trong tuyệt cảnh cực hàn mà công lực tiến nhanh, đột phá tiến vào cảnh giới Tiên thiên. Về sau lấy hoàn cảnh tại tuyết sơn hàn phong tham ngộ vào Bách gia kiếm thuật, sáng chế Thanh Phong kiếm quyết tổng cộng mười ba thức, biến phức tạp thành đơn giản, chú trọng đến chiêu ý! Từ đó trở về sau trở thành nhất đại tông sư trên giang hồ.

Cổ kiếm toàn thân xanh ngọc, dài ba thước rưỡi, kiếm quang nội liễm, nhìn qua giống như một thanh binh khí phổ thông. Nhâm Thanh Phong lúc đó đoạt được cũng không nghĩ nó là đồ tốt, sau lại phát hiện ra kiếm này tuy rằng rắn chắc dị thường nhưng lại làm bởi chất liệu chưa nghe tên bao giờ! Cho đến khi tiến vào Tiên thiên, vận dụng nội lực biến dị thì kiếm thanh khẽ ngâm lên, chém sắt như bùn! Nhâm Thanh Phong mừng rỡ, đặt tên kiếm này là Thanh Phong theo tên của mình. Từ điểm đó có thể nói Nhâm Thanh Phong có chút khuynh hướng tự yêu bản thân.

Thiên Giáng bào – tên này là do lão hòa thượng Bạch Vân giúp Nhâm Thanh Phong đặt tên, áo này màu hồng, chất liệu không phải tơ tằm, cũng không phải vải, có thể chống thủy hỏa. Tuy rằng không thể thực sự giúp bản thân ngăn cản đao kiếm nhưng đao kiếm xuyên thấu qua không lưu lại dấu vết. Bởi vậy hòa thượng mới tán dương là Thiên Giáng bào.

Nhâm Thanh Phong đang nghĩ ngợi thì một tiểu hòa thượng đã chuyển lời tới, mời ăn...

Hắn ngồi dậy, hơi chóng mặt, liền vận nội lực tiêu trừ toàn bộ hơi rượu.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua trong phòng, bốn phía bài trí đơn giản: một cái bàn, một cái ghế dựa cùng chiếc giường gỗ lim mà chính mình đang ngồi.

Trên bàn bày biện mấy món ăn sáng đơn giản: hai cái bánh bao, một chén cháo, Thanh Phong kiếm treo ở đầu giường, cuối chân giường là một chậu nước trong cùng một cái khăn mặt.

Sau khi rửa mặt và ăn một chút, Nhâm Phong mang theo trường kiếm trên lưng đi ra bên ngoài, lẩm bẩm: “Hôm qua cũng không biết say lúc nào, thực sự là thống khoái! Giống như người bình thường uống rượu, say rượu, lấy áo làm mền!”

Chỉnh lại thắt lưng, Nhâm Thanh Phong nhắm hai mắt cảm nhận ánh sáng ấm áp, thoải mái chiếu trên mặt!

“Thanh Phong huynh, dậy rồi à? Ha ha, nghỉ ngơi khỏe chứ? Rượu mà hòa thượng ta dự trữ cả năm thế là bị Thanh Phong huynh người một buổi tối uống hết rồi, thật sự là tửu lượng cao nha!” Lão hòa thượng về mặt cười cười đi tới.

“Đáng tiếc lão hòa thượng người không uống rượu, bằng không sẽ rất thú vị!” Nhâm Thanh Phong đang ngửa đầu, nhắm hai mắt đón ánh sáng

mặt trời thản nhiên đáp.

Đại hòa thượng đi đến gần đó, nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ của Nhâm Thanh Phong liền nói: “Ha ha, hòa thượng ta nếu uống rượu thì giờ vẫn còn nằm!” Lại nói: “Trong chốn giang hồ đều biết Nhâm Thanh Phong có kiếm thuật tuyệt đỉnh, nhưng rất ít người biết hẳn cũng vô cùng hiểu rõ cuộc sống của thường nhân à!”

Nhâm Thanh Phong cười nói: “Mấy ai lại biết Bạch Vân đại sư sở trường nhất không phải là ngoại gia công phu, mà là trù nghệ cùng thuật ủ rượu nha? Ha ha”

Hòa Thượng cũng học Nhâm Thanh Phong ngửa đầu lên phơi nắng!

Ngay lúc hai người bạn vong niên đang ca tụng lẫn nhau, một tiểu hòa thượng khoảng tám tuổi chạy đến, vừa chạy vừa kêu lên: “Sư phụ, không tốt! Không tốt! Có quái vật, có quái vật!” Nói xong, khom lưng thở dốc.

Lão hòa thượng nói: “Chuyện gì vậy? Chậm rãi nói, không cần gấp!”

Nhâm Thanh Phong đánh ra một đạo chân khí nhỏ trên lưng tiểu hòa thượng đang cúi đầu khom lưng, vừa nói với Bạch Vân: “Ha ha, tiểu tử này là Tiểu Thất mà người thu nhận sao? Không tệ, không tệ!”

Lão hòa thượng liền nói: “Đúng vật, đứa nhỏ này rất thông minh, dù có chút nghịch ngợm!”

Tiểu hòa thượng bị đánh một luồng chân khí liền cảm thấy khỏe lên, cũng không thở dốc, ngẩng đầu nói: “Sư phụ, phía sau thủy đàm có thủy quái, đại sư huynh bọn họ đều ở đó, bọn họ bảo ta đến tìm sư phụ.”

“Thủy quái? Thanh Phong huynh, chúng ta đi xem thế nào!” Lão hòa thượng ngạc nhiên nói.

Nói xong ôm lấy tiểu hòa thượng đi đến phía trước, tiểu hòa thượng chớp chớp mắt nhìn Nhâm Thanh Phong, hiển nhiên là có chút tò mò: tại sao hắn bị vỗ nhẹ liền không cảm thấy một chút mệt mỏi nào nữa?

Bích Thủy hàn đàm, như tên gọi – thủy đàm xanh biếc trong vắt. Theo như Bạch Vân đại sư phỏng đoán thì chỉ cần ngâm trong đầm mấy canh giờ là có thể trừ đi tạp chất trong cơ thể, cường hóa kinh mạch, nói không chừng còn có thể đạt đến cảnh giới Tiên thiên.

Đương nhiên đây chỉ là ý tưởng của hòa thượng, chưa hề có người có thể ngâm trong đầm lâu như vậy, trừ phi không muốn sống, đến ngay cả chính lão hòa thượng cũng chịu không nổi hàn thủy trong đầm.

Dựa theo thường lệ, các tiểu hòa thượng mỗi buổi sáng phải đến ven đầm lấy nước lau thân thể với mục đích cường kiện thân thể.

Buổi sáng hôm nay lại đột nhiên phát hiện trong nước xuất hiện một con cá sấu màu trắng, đại đệ tử của Bạch Vân hòa thượng thiếu chút nữa bị cắn, cho nên mọi người mới bảo Tiểu Thất đi tìm lão hòa thượng.

Nhâm Thanh Phong cùng lão hòa thượng nghe xong lời kể của các tiểu hòa thượng, lại nhìn thấy hàn đàm xanh biếc này, im lặng suy nghĩ.

“Ta xuống dưới xem thế nào, bằng không mọi người sẽ tiếp tục bị quấy nhiễu.” Nhâm Thanh Phong ngẩng đầu nói.

“Cũng tốt, người mặc Thiên Giáng bào lại có thể hô hấp trong nước, lặn xuống đó hẳn là không có vấn đề. Chẳng qua thủy đàm này ở chỗ sâu hàn khí tăng lên, hơn nữa quái vật ở trong nước nên chỉ sợ càng thêm khó đối phó. Thanh Phong huynh vẫn nên cẩn thận, nếu quái vật này trốn ở chỗ sâu thì đừng đuổi theo.” Cùng lắm thì từ nay về sau lão nạp không cho các đệ đệ đến đây nữa.”

“Thủy quái có thể sống trong đầm này phỏng chừng không phải quái vật tầm thường, xem ta bắt nó lên, luyện thành Bồi Nguyên đan cho các tiểu hòa thượng bồi bổ thân thể, ha ha.” Thanh Phong lạnh nhạt nói.

Bạch Vân hòa thượng cười nói: “Xem ra lão hòa thượng ta đã quá mức khẩn trương rồi!”

Vừa nói, Bạch Vân hòa thượng vừa lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu vàng: “Đây là Ngũ Hoa Ngọc Lộ đan, bần tăng dựa vào Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn trên cổ thư sau đó đơn giản hóa tài liệu mà luyện chế, có công dụng giải độc, người ngậm trọng miêng có thể đề phòng lúc bất ngờ.”

Nhận lấy đan dược ngậm vào trong miệng, Nhâm Thanh Phong cũng không trả lời nhìn thủy đầm, sắc mặt bình tĩnh, như cá lặn xuống.

Thân thể vừa tiếp xúc thủy đầm, toàn bộ cơ thể căng lên, áp lực lên cơ thể tăng lên. Bởi vì vừa mới xuống nước, Nhâm Thanh Phong cũng không rót nội lực vào Thiên Giáng bào, bởi vậy mà thủy đầm trực tiếp tiếp xúc với thân thể.

Lặn xuống hơn bốn mươi trượng, chung quanh trừ bỏ một ít cây cỏ không biết tên cũng không có vật gì khác, hơn nữa cảnh vật càng ngày càng tối tăm, áp lực cũng càng lúc càng lớn. Nhâm Thanh Phong cảm giác được nhiệt độ trong thủy đầm cũng càng ngày càng thấp, thân thể giống như bị thủy đầm thấm thấu qua từng thớ thịt.

Chịu đựng đau đớn đến xương, Nhâm Thanh Phong ý niệm vừa động, nội lực vận lên hai mắt, có thể thấy rõ ràng hết thủy vùng nước chung quanh ba trượng.

Tại thời điểm hơn bảy mươi trượng, Nhâm Thanh Phong rốt cuộc nhìn không được phải rót một luồng nội lực vào Thiên Giáng bào, chỉ thấy bên ngoài Thiên Giáng bào lấp lánh ra bạch quang, hào quang ở dưới nước

càng rõ ràng, toàn bộ chung quanh hơn mười trượng đều sáng lên. Thủy đàm như bị một luồng cự lực đẩy ra xa ba thước, thân thể trở nên ấm áp, thư sướng vô cùng.

Lại lặn xuống hơn hai mươi trượng, áp lực dần dần mạnh lên, thủy đàm mạnh mẽ xâm nhập vào thân thể khoảng một thước. Nội lực để duy trì Thiên Giáng bào cũng tăng mạnh, mơ hồ có thể thấy được cát đá dưới đáy đầm.

Nhâm Thanh Phong từ tốn dạo ở chung quanh một vòng, đột nhiên phát hiện phía bắc có hai điểm hồng quang, bơi tới phụ cận lại phát hiện một cái bóng đen dài nửa trượng xông tới.

Đúng là quái vật kia, một thân vẩy trắng, miệng đầy răng nanh xông tới. Nhâm Thanh Phong rút ra trường kiếm sau lưng, chỉ nghe một tiếng ngâm khe rất nhỏ. Chung quanh đột nhiên tối sầm lại, chỉ thấy giữa hai điểm hồng quang, một đạo thanh mang chọt lóe lên, ánh sáng chung quanh lại khôi phục.

Nhìn lại quái vật đã bị trăm sát, Nhâm Thanh Phong nhắc thi thể quái vật lên, bơi một vòng ở chung quanh không phát hiện có dị thường liền nhanh chóng hướng phía trên nổi lên.

Bạch Vân hòa thượng thần sắc lo lắng ngồi trên bãi cỏ ven đầm, các tiểu hòa thượng đã sớm đốt một đồng lửa thì thầm nói chuyện phiếm. Sắc trời đã tối muộn, không ngờ đã qua một ngày. Bạch Vân nhìn thủy đàm yên bình mà trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi: “Không nghĩ đến lại lâu như vậy...”

Ao ào, thủy đàm đột nhiên nổi lên một trận bọt nước, chính là Nhâm Thanh Phong mang theo thi thể quái vật dài nửa trượng kia từ dưới mặt nước xông lên. Chỉ thấy hằn cửi dài một tiếng, hai chân lướt trên mặt

nước, cấp tốc nhảy qua, ném thi thể trên mặt đất rồi ngồi xuống bên cạnh lửa trại.

Trên đầu Nhâm Thanh Phong bạch khí lượn lờ, sắc mặt tái xanh, hai hàng lông mày nhú chặt, hiển nhiên là do ở trong đầm thời gian quá dài. Hai canh giờ sau, Nhâm Thanh Phong sắc mặt hồng nhuận chậm rãi mở hai mắt, thần quang chợt lóe, hẳn là nội lực lại tăng tiến.

Nhìn thấy đại tiểu hòa thượng đang đứng chung quanh trong đêm, Nhâm Thanh Phong nhún nhường cười nói: “Nhâm mỗ hộ thẹn, đã làm cho mọi người lo lắng.”

Lão hòa thượng vẻ mặt âm đạm chợt cười nói: “May mà không có việc gì bất ngờ, tuy nhiên Thanh Phong huynh công lực lại tiến nhanh cũng thực sự là việc đáng mừng.”

Nhâm Thanh Phong mắt nhắm nói: “Nội lực chính là thoáng có chút tiến bộ, nhưng thật ra kinh mạch hẳn là kiện cường dẻo dai thêm không ít.” Sau đó kể một ít chuyện tình trong đầm, cuối cùng mấy tiểu hòa thượng mặt thỏa mãn rồi đi trong tiếng khiển trách của Bạch Vân lão hòa thượng.

Lúc này Nhâm Thanh Phong mới có thời gian nhìn kỹ bộ dáng quái vật này, trên thân thể là vẩy trắng nhỏ, tổng thể thì có vẻ là một con cá sấu, nhìn kỹ lại thấy không phải, đuôi rắn chân rùa rất là kỳ quái.

Lại nói sự tình vốn dĩ là thế này: thời điểm quái vật kia đánh về phía Nhâm Thanh Phong, Nhâm Thanh Phong vừa thu lại nội lực, hào quang trên Thiên Giáng bào chợt tắt, đồng thời Nhâm Thanh Phong ra sức tránh về hướng bên cạnh, lại toàn lực một kiếm đâm vào trán quái vật.

Nhìn sơ lược xung quanh, phát hiện không có hang động gì, Nhâm Thanh Phong lúc này mới hướng phía mặt nước. Nhưng bởi vì kỳ dị nội lực đều bị kỳ hàn trong thủy đầm thấm thấu vào cơ thể hung hăng tiêu hao

sạch, cũng may ý chí hần kiên định nên mới không ở trong nước hôn mê, bằng không vô cùng nguy hiểm.

Kể từ đó tạp chất trong cơ thể Nhâm Thanh Phong lại bị loại trừ không ít, kinh mạch lại càng thêm kiên cố. Chỉ là ngồi xuống đả tọa đã sớm hữu danh vô thực, cơ hồ không có hiệu quả gì, chẳng qua là cô đọng một chút luồng kỳ dị chân khí trong cơ thể mà thôi.

Hòa thượng mang theo thi thể, hai người vừa đi vừa tán gẫu, cuối cùng lão hòa thượng đoán quái vật này là từ Vô Tận Sâm Lâm theo Hàn giang mà tới đây. Chính là gặp phải mùa mưa, liền tiến vào hàn đàm. Thế nhưng lại không biết tại sao đến bây giờ mới đột nhiên hiện thân khiến hai người không khỏi đi sâu vào cuộc thảo luận về Vô Tận Sâm Lâm.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 3

Thiên Ngoại Phi Tiên

Mùa thu rất nhanh trôi qua, đảo mắt đã là đầu mùa đông, hôm nay là giữa trưa một ngày đầu đông, tất cả mây trên trời đều tụ tập lại, nặng trĩu, giống như tùy lúc liền có thể xuất hiện một trận bão lớn.

Trong thời tiết như vậy, trên một hải khẩu lớn, nhiều người vẫn còn làm việc trong gió rét, vì kế sinh nhai mà bôn ba bận rộn.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong đang ngồi ở lầu hai của Túy Tiên lâu thuộc địa phận Hải Sa trấn. Hắn ngồi tại cái bàn vuông làm bằng gỗ lim đặt sát cửa sổ, một mình thưởng thức hảo tửu.

Sở dĩ nơi này có tên là Hải Sa trấn là vì ở vùng phụ cận chính là ruộng muối của người dân trong trấn, bách tích trong dân gian gọi loại muối đó là Hải Sa, dần dà lại trở thành tên gọi của trấn.

Nhậm Thanh Phong nghỉ ngơi tại chùa Bạch Vân hơn một tháng rồi mới ngồi thuyền thuận dòng đi xuống hạ lưu dòng Hàn Gian, rốt cuộc đến sáng ngày hôm nay cũng đến nơi.

"Khó khăn lắm mới có thể được ăn hải sản ở nội địa, hương vị quả nhiên rất ngon." Nhậm Thanh Phong lầm bầm

Ăn cơm xong, Nhậm Thanh Phong cũng không muốn ở lại. Sau khi thả một tấm ngân phiếu ở trên bàn, hắn liền đứng dậy đeo trường kiếm trên lưng, chân rảo bước rời khỏi tử lâu. Lúc này, bỗng có một tiểu nhị tướng mạo nhanh nhẹn chạy lại khom người, miệng lại nói: "Xin hỏi, khách quan có phải Nhậm Thanh Phong đại hiệp?"

Nhậm Thanh Phong dừng bước, khẽ gật đầu. Tiểu nhị thấy vậy thì tỏ ra vui mừng, tay lại nhanh chóng đưa ra một phong thư rồi nói:

"Hôm trước có một vị đại gia mặc thanh sam đi vào tiểu điểm. Hắn cũng không có ăn cơm, mà chỉ lấy bút viết bức thư này rồi rời đi. Người đó có nói phân phó tiểu nhân đem thư này giao cho một người tên Nhậm Thanh Phong, thân mặc trường bào màu trắng, lưng đeo trường kiếm. Lại nói, nếu đại hiệp nhận được thư này chắc hẳn tiểu nhân sẽ có thưởng."

Nhậm Thanh Phong tiếp nhận phong thư, tiện tay thưởng cho tiểu nhị một thỏi bạc, cúi đầu mở phong thư ra, thấy trên đó có viết: "Đến miếu Hải Thần cách trấn mười dặm về phía Nam sẽ gặp lại."

Nhậm Thanh Phong ra ngoài trấn Nam hơn mười dặm, quả nhiên thấy được một cái miếu nhỏ đã bỏ hoang. Trên cửa vào tiểu miếu có thể thấy được ba chữ to: miếu Hải Thần.

Miếu nhỏ tường ngoài đã sụp xuống hơn phân nửa, trong viện cỏ hoang mọc thành bụi. Trước miếu có một pho tượng cũ nát đầu trâu thân người, tay cầm cương xoa, đại khái đây là tượng Hải Thần.

Trước mặt tượng Hải Thần có một đỉnh bằng đá lớn, bên trong mọc đầy cỏ dại, hiển nhiên tiểu miếu đồ nát này đã bị cắt đứt hương hỏa từ lâu rồi.

Nhậm Thanh Phong đang muốn vào miếu, chợt nghe một tiếng động lạ, ngẩng đầu lên chỉ thấy ở phía chân trời hướng Đông có một đạo hoàng mang lớn hơn một trượng chớp động, trong chớp lát đã đến ngay trước mặt.

Nhậm Thanh Phong kinh hãi, trong lúc đang âm thầm đề phòng thì hoàng mang trước mặt chợt tắt, hiện ra một thanh niên mặc thanh sam chân đạp cự xích.

Thanh niên nhảy xuống cự xích, tay trái đặt ở sau lưng, đồng thời tay phải vung lên trên không, cự xích màu vàng kia hóa nhỏ dần rồi xoay tròn quanh lòng bàn tay, sau khi chớp động lần nữa thì biến mất.

Nhìn lại thanh niên đang cười ha ha đi tới kia, vẻ mặt vui vẻ, đó chính là Lâm Kiếm.

"Thế nào? Huynh có thấy chán kinh hay không? Ha ha, có phải thấy ta ngọc thụ lâm phong hay không. Ha ha." Lâm Kiếm đắc ý vừa cười vừa nói.

Hiển nhiên là thấy Nhậm Thanh Phong vẻ mặt hoảng sợ đáng dấp, Lâm Kiếm hư vinh tâm cảm thấy thỏa mãn, lần trước ở Bạch Hạc lâu cột mặt mũi rốt cục tìm trở về!

Hiển nhiên khi chứng kiến bộ dáng hoảng sợ của Nhậm Thanh Phong, trong lòng Lâm Kiếm cảm thấy hư vinh cực kỳ, mặt mũi lần trước vút ở Bạch Hạc lâu rốt cũng trở về.

Lúc này trong lòng Nhậm Thanh Phong như phiên giang đảo hải. Những hiểu biết của hắn về cuộc sống từ trước đến giờ đều bị phá vỡ hoàn toàn. Trong lúc hốt hoảng Nhậm Thanh Phong lại dường như thấy được một thế giới mới, một thế giới tràn ngập sự thần kỳ, một thế giới mới cực kỳ mỹ lệ.

Nhậm Thanh Phong ngây người đứng tại chỗ, ánh mắt đại ra, im lặng không nói, chợt khuôn mặt nổi hồng quang, trong mắt thần quang đại thịnh, cả người khí thế lạnh thấu xương, sau một lát mới hồi tỉnh lại.

Chứng kiến vẻ mặt cùng bộ dáng thân thiết của Lâm Kiếm, trong lòng Nhậm Thanh Phong cảm thấy ấm áp, vừa mới quen biết, thật không ngờ

Lâm Kiếm này lại quan tâm đến mình như thế, có thể thấy đây là một người có nghĩa khí!

"Khụ, khụ!" Lâm Kiếm ho khan hai tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

Nhậm Thanh Phong cũng là xấu hổ cười nói: "Chẳng lẽ Lâm huynh là trong truyền thuyết Tiên sư? Tại hạ trước đây chưa bao giờ tin tưởng quỷ thần việc, sở dĩ nhìn thấy Lâm huynh đập xích phi hành phi thường kinh ngạc, xin mời Lâm huynh cho ta giải thích nghi hoặc!"

Nhậm Thanh Phong cũng thấy xấu hổ cười nói: "Lâm huynh là tiên sư trong truyền thuyết sao? Tại hạ trước kia chưa bao giờ tin vào việc quỷ thần, cho nên khi thấy Lâm huynh đập cự xích phi hành nên có phần kinh ngạc, Lâm huynh có thể nào giải thích nghi hoặc cho ta chẳng!"

Lâm Kiếm cười nói: "Việc này nói thì dài dòng, tại hạ sẽ từ từ kể lại."

Hai người đi vào ngôi miếu đồ nát kia, tìm một chỗ ngồi xuống, đầu tiên Lâm Kiếm hỏi: "Thanh Phong huynh hẳn đã biết rằng phía bắc sa mạc chính là dãy núi trùng điệp chứ?"

"Không dối gạt Lâm huynh, tại hạ cái chuỗi này cổ kiếm và trên thân trường bào chính là ở bên kia tuyết sơn hạ có được." Nhậm Thanh Phong vuốt để ngang hai tay trong lúc đó cổ kiếm đạo.

"Không dối Lâm huynh, cổ kiếm này cùng với Thiên Giáng Bào trên người tại hạ vốn có được tại phía dưới dãy núi kia." Nhậm Thanh Phong vuốt ngang thân cổ kiếm rồi nói

Lâm Kiếm lại nói: "Tại hạ chính là người dân đến từ bên trong núi tuyết, bình thường dân chúng đều gọi chúng ta là tiên sư."

"Chẳng lẽ tuyết sơn bên kia còn có mặt khác một mảnh thế giới? Còn có Lâm huynh nói người tu chân là chuyện gì xảy ra?" Nhậm Thanh Phong

ngạc nhiên nói.

"Chẳng lẽ bên kia tuyết sơn còn có một thế giới khác sao? Còn nữa, người tu chân trong lời Lâm huynh là thế nào?" Nhâm Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại.

"Cái gọi là người tu chân, chính là tu thành tiên nhân, trường sinh bất lão, những người này đều có một mục đích là phi thăng tiên giới, họ cũng tự xưng là tu tiên giả. Về phần lục địa trong núi tuyết được gọi chung là Thiên Thai Đại Lục, tổng cộng chia làm ba châu lớn. Sau lưng đều có các đại gia tộc tu chân trấn giữ. Tổng dân cư ước chừng chỉ bằng một phần ba nước Đại Chu. Tương truyền, hơn vạn năm trước từ Vãn Tinh đại lục di chuyển đến, còn về tình huống cụ thể ra sao không ai rõ." Lâm Kiếm đáp.

"Thì ra là thế." Nhâm Thanh Phong yên lặng gật đầu rồi lại nói: "Không biết vạn năm trước quang cảnh trông như thế nào, nhưng theo lời huynh nói thì việc di chuyển nó không đơn giản."

"Ha ha, chính là như vậy, để di chuyển được cần phải có một lượng lớn cao nhân xuất thủ." Lâm Kiếm cũng đáp.

Nhâm Thanh Phong thấy bộ dáng Lâm Kiếm tựa hồ có vẻ không đúng, liền hỏi: "Lâm huynh khi ở Bạch Hạc Lâu từng nói qua Huyền Dương, không biết là môn phái hay địa danh?"

Lâm Kiếm cười nói: "Huyền Dương vốn là sư môn của tại hạ. Phái Huyền Dương là một trong bảy đại môn phái của Thiên Thai đại lục. Lần này ta phụng lệnh sư môn đi đến đảo Đông hải truyền tin, cho nên mới đi ngang qua Bạch Hạc Lâu."

Nhâm Thanh Phong nói: "Đưa tín vật mà thôi, Lâm huynh cần gì phải vội vàng như thế? Nhưng đảo Đông hải cũng có người tu chân hay sao?"

Lâm Kiếm nghiêm mặt nói: "Nhiệm vụ của tông môn đương nhiên phải nắm chặt thời gian! Nếu không phải ta chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, thỉnh thoảng cũng cần phải ăn cơm, thì ta cũng sẽ không dừng lại tại Bạch Hạc Lâu."

Nhậm Thanh Phong nghe xong lời Lâm Kiếm nói trong lòng không biết nói gì, thầm nghĩ: "Nhìn bộ dáng vị này không ngờ đối với sư môn thật trung thành, đã biết rõ trên đường cần ăn cơm nhưng lại không mang theo ngân lượng, thật là sơ ý mà."

Lúc này Lâm Kiếm lại nói tiếp: "Đảo Đông Hải là hải đảo gần đại lục nhất, cũng chỉ có bảy nghìn dặm đường thôi. Người bình thường lại rất khó tìm tới đó, bởi vì trên biển thường xuyên có mưa rền gió dữ, dễ dàng lật thuyền! Bất quá lấy tốc độ của ta hơn hai tháng liền có thể đến nơi rồi." Nói xong bộ dáng hắc lại có chút đắc ý.

Nhậm Thanh Phong nghe xong thì hơi giật mình, bảy nghìn dặm đường không ngờ chỉ mất hơn hai tháng để qua lại. Bèn hỏi: "Vậy cái gọi là Trúc Cơ Kỳ là gì?"

Lâm Kiếm chợt nói: "A, ta quên không nói cho huynh biết, cảnh giới tu chân chia làm Luyện Khí, Trúc Cơ, Linh Tịch, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa, Phi thăng, chín cảnh giới lớn. Bất quá theo sư phó nói, chỉ có tổ sư đời thứ nhất của Huyền Dương phái là thành công độ kiếp để đột phá đại thừa, phi thăng tiên giới."

"Ồ, thì ra là như vậy sao?" Nhậm Thanh Phong cái hiểu cái không gật đầu nói. Kỳ thật hắc cũng mơ hồ biết, muốn làm cho Lâm Kiếm giảng giải rõ ràng việc này phỏng chừng không có khả năng, bởi vì Lâm kiếm bất quá mới là Trúc Cơ Kỳ mà thôi.

Lâm Kiếm nói đến phi thăng vẻ mặt cực kỳ khao khát, sau đó rồi hướng Nhậm Thanh Phong cười nói: "Thanh Phong huynh, người cũng được coi

là một người tu chân, tu vi hiện tại đang ở giai đoạn Luyện Khí Kỳ, nếu là dựa theo quy củ tối thượng về thực lực của Tu Chân Giới, người hãn còn phải gọi ta một tiếng tiên bối đó! Ha ha."

Nhậm Thanh Phong nghi ngờ nói: "Luyện Khí kỳ? Như thế nào lại là Luyện Khí kỳ, công lực tại hạ không phải trên giang hồ đều gọi là cảnh giới Tiên Thiên hay sao? Như thế nào biến thành Luyện Khí Kỳ?"

Lâm Kiếm nghiêm trang nói: "Tu vi huynh hiện tại là Luyện Khí Kỳ. Theo quan sát của ta, trong cơ thể huynh linh khí tương đương với Luyện Khí kỳ cấp năm, sáu bất quá là hơi cô đọng một chút thôi. Chờ huynh đột phá Luyện Khí Kỳ thành công, tiến giai Trúc Cơ là có thể ngự khí phi hành giống như ta."

Nhậm Thanh Phong giờ mới hiểu được: "Thì ra người giang hồ khát vọng tiến vào cảnh giới tiên thiên, trong tu chân giới lại gọi là Luyện Khí Kỳ! Vậy nguồn nội lực kỳ dị trong cơ thể mình hãn là linh khí rồi."

"Chẳng nhẽ năm đó Lâm huynh trực tiếp tiến vào Luyện Khí Kỳ sao?" Nhậm Thanh Phong lại hỏi.

Lâm Kiếm nói: "Đúng vậy, trên Thiên Thai đại lục có hai loại người, một loại là ban đầu sinh ra không có linh căn nên không thể tu chân, còn có một loại là từ khi sinh ra đã có thiên linh căn, có thể trực tiếp tu luyện công pháp cơ sở, sau khi hấp thu thiên địa linh khí liền tiến vào Luyện Khí Kỳ." Lại nói: "Căn cứ lời trường bối trong sư môn của ta, trên Văn Tinh đại lục người sinh ra có linh căn phải gọi là trong vạn người mới có một, gần trăm năm nay thì càng ngày càng ít. Cho nên các đại môn phái tu chân cứ cách không lâu sẽ tuyển chọn thu nhận môn đồ."

Nhậm Thanh Phong chợt thắc mắc: "Chẳng lẽ nói, trên giang hồ cái gọi là Hậu thiên tiến vào Tiên Thiên, chính là chỉ người không có linh căn trải qua quá trình tu luyện gian khổ mới có thể có được linh căn? Bất quá biện

pháp như thế cũng cần kỳ ngộ thật lớn, thậm chí có rất nhiều người cả đời đều không thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên!"

Lâm Kiếm vừa nghe cũng đồng ý nói: "Hẳn là có chuyện như vậy, ta nhớ Phí sư thúc từng nói qua, trong chốn giang hồ có những công pháp đem máu tươi trong người cải tạo thân thể."

Nhậm Thanh Phong cười to nói: "Không quan nhiều như vậy, chẳng lẽ Lâm huynh tìm tại hạ tới đây gặp nhau là định trợ giúp tại hạ tiến vào thế giới tu chân?"

Lâm Kiếm nói: "Tại hạ chính là có ý này, không biết Nhậm huynh nghĩ sao?"

Nhậm Thanh Phong cười to nói: "Tại hạ cầu còn không được, có thể phi thiên độn địa, trường sinh bất lão, chẳng phải là điều mà ai cũng muốn sao?"

Lúc này Nhậm Thanh Phong cũng đã là tiên sư trong truyền thuyết, mới vừa tiến vào cảnh giới Luyện Khí kỳ mà thôi, thế mà ở trên giang hồ gần như tung hoành vô địch! Sau này thế nào cũng có thể nghĩ được.

Tiến vào Trúc Cơ Kỳ, có thể ngự khí phi hành, không như hiện tại, đi xa nhà còn phải cưỡi ngựa, đi thuyền, thời gian lại kéo dài. Không nói phi thăng tiên giới, đó là sống mấy trăm năm sao, còn có thể cầu một viên Tục Mệnh Tiên Đan để Bạch Vân lão hòa thượng có thể sống thêm vài năm.

"Được, bất quá ta nhìn bộ dáng Thanh Phong huynh cũng chỉ chừng hai mươi năm hai mươi sáu mà thôi, theo như ta được biết tu sĩ Luyện Khí Kỳ nếu như không thể vượt qua bình cảnh tiến vào Trúc Cơ kỳ thì tuổi thọ so với người bình thường thì cũng chỉ hơn được khoảng trên dưới ba mươi năm mà thôi. Mười tu sĩ Luyện Khí Kỳ, nhiều nhất chỉ có một người có thể Trúc Cơ thành công tiến vào cảnh giới Trúc Cơ Kỳ, Thanh Phong huynh nên suy nghĩ kỹ." Lâm Kiếm nói.

Nhậm Thanh Phong cười nhạt một tiếng nói: "Không ngại, nếu là không thể tiến vào Trúc Cơ kỳ cảnh giới tại hạ cũng không cưỡng cầu. Bất quá tại hạ có một bằng hữu trên giang hồ, vẫn chưa tiến vào Luyện Khí Kỳ. Xin hỏi huynh có biết trong Tu Chân Giới có loại linh dược nào có thể giúp người ta tiến vào Luyện Khí Kỳ hoặc là kéo dài tuổi thọ không?"

Lâm Kiếm đáp: "Nhậm huynh quả nhiên là người nghĩa khí, tại hạ kết giao bằng hữu với huynh quả thật không có sai. Bất quá phàm nhân muốn dựa vào linh dược tiến vào Luyện Khí kỳ là không thể nào, phàm nhân kinh mạch căn bản không thể tiếp nhận được dược tính của đan dược mang đến! Trừ phi có cao thủ Nguyên Anh kỳ hộ pháp. Còn không có linh căn có lẽ chỉ có giống như Nhậm huynh dựa vào vận may mới có thể tu chân. Về phần kéo dài tuổi thọ, đan dược tại Tu Chân Giới cũng là vật nghịch thiên, Nhậm huynh tựu không nên suy nghĩ nhiều! Nhưng thật ra một tu sĩ Luyện Khí kỳ nếu phục dụng Bồi Nguyên Đan không những có thể cường tráng thân thể, mà còn có thể kéo dài vài năm tuổi thọ."

Nhậm Thanh Phong thở dài một tiếng, thì ra bất cứ chuyện gì đều là có được có mất, tu tiên nhất định phải rời bỏ thân nhân mà đi. Trừ phi có thể cùng nhau tu tiên, còn phải bảo trì cùng một cảnh giới, hoặc là cùng phi thăng tiên giới! Đương nhiên, đó là điều không có khả năng!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 4

Hành Trình Mới

Hoàng hôn dần buông xuống, ngoài trời cũng đã nhá nhem tối, những bông tuyết rơi xuống phủ trắng xóa một vùng.

Bên trong miếu, hai người Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm vẫn trò chuyện vui vẻ với nhau, chỉ là trước mặt hai người đã xuất hiện một đồng lửa, phía trên là hai con thỏ hoang được quay chín vàng.

Hai con thỏ hoang này Lâm Kiếm đích thân ra tay bắt về, còn nói là lần trước Nhậm Thanh Phong đã giúp hắn trả tiền cơm, lần này hắn đáp lễ bằng một bữa thịt thỏ.

Ngoài trời, từng đợt gió bắc vẫn đang gào thét liên miên không dứt, trên mặt đất tuyết phủ trắng xóa, ngay cả cỏ dại cũng không còn thấy.

Chẳng mấy chốc mà ngoài trời đã rạng sáng, mặt trời cũng đã lên cao, những ánh nắng tươi sáng chiếu xuống mặt đất.

Nhậm Thanh Phong vươn vai, duỗi lưng một cái, nhất thời bộ dáng ủ rũ tiêu tán không ít, Lâm Kiếm bên cạnh cũng đã lấy lại được tinh thần. Hai người hàn huyên suốt một buổi tối, hiện tại ai nấy cũng đều cảm thấy vui vẻ không thôi!

Trong vòng một đêm, Nhậm Thanh Phong đã biết thêm được nhiều điều mới lạ, hơn nữa hắn cũng đưa ra quyết định sẽ thoát ly khỏi cảnh chém giết trên chốn giang hồ, tiến nhập Thiên Thai đại lục, bá nhập làm môn hạ của một môn phái tu chân, bắt đầu một hành trình mới.

Về phần những chuyện mà không có cách nào thay đổi được, Nhậm Thanh Phong cũng không có suy nghĩ nhiều. Hắn là người quyết đoán, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi.

Thoạt nhìn, Lâm Kiếm cảm thấy cực kỳ hưng phấn, bởi vì sau này hắn sẽ thường xuyên được gặp mặt vị bằng hữu Nhậm Thanh Phong này.

Tư chất của Lâm Kiếm thật ra cũng tầm thường, tu vi không cao, tại tông môn cũng không có biểu hiện gì là đặc biệt.

Thế nhưng sư phụ của Lâm Kiếm là một vị trưởng lão của Huyền Dương phái, và cũng là vị trưởng lão có thực lực kém nhất, tu vi hiện tại mới chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Vị trưởng lão họ Lâm này tại một lần ra ngoài nhặt được một tiểu hài tử bị bỏ rơi trên núi, liền mang về động phủ nuôi dưỡng, coi như con cháu trong nhà. Lâm trưởng lão đặt tên cho hài tử này là Lâm Kiếm. Lâm Kiếm là môn hạ của Huyền Dương phái đã hơn hai năm, Lâm trưởng lão cực kỳ yêu quý hắn, cũng đã cho hắn phục dụng không ít đan dược. Không những thế Lâm trưởng lão còn cho phép hắn tiến vào trong mật thất nơi có linh khí sung túc nhất trong động phủ để tu luyện. Mãi đến khi hắn trên dưới bốn mươi tuổi mới đột phá cảnh giới, tiến vào Trúc Cơ trung kỳ.

Tuy nhiên, ở Huyền Dương Môn, Lâm Kiếm cũng chỉ là đệ tử bình thường. Trừ những người khi trời sinh linh căn thượng đẳng mới có thể ngoài hai mươi tuổi đạt được cảnh giới như hắn. Vì vậy, hắn bị rất nhiều đệ tử sinh ghen tỵ, thường xuyên sau lưng Lâm Kiếm bàn tán chỉ trích! Ngay cả những đệ tử mới nhập môn, về ngoài đối với hắn vô cùng tôn kính, nhưng

thật ra vẫn thường nói xấu hăn sau lưng, về phần các đệ tử cao tăng khác trong Huyền Dương môn đối với hăn thì coi như không nhìn thấy!

Chỉ có Lâm trưởng lão là đối với đồ đệ có chút cảm tình, dù sao thì cũng do một tay lão nuôi nấng. Mặt khác Phí Càn trưởng lão cũng có giao tình không ít với Lâm trưởng lão nên cũng thường xuyên quan tâm tới hăn.

Lâm Kiếm lần này trợ giúp Nhậm Thanh Phong tiến vào tu chân giới, có thể nói là khó khăn lắm mới có thể kết giao được với một vị bằng hữu, tuy rằng Nhậm Thanh phong tu vi không cao, tư chất hăn cũng không rõ lắm, bất quá những điều này cũng không hề ảnh hưởng đến việc hai người kết giao bằng hữu.

Nhậm Thanh Phong cũng biết rằng Thiên Thai đại lục cũng không phải là chốn yên vui, cũng có âm mưu quỷ kế, cũng có giết chóc. Dù sao thì người tu chân cũng là người, chẳng qua là lực lượng cường đại hơn mà thôi!

Nhậm Thanh Phong cảm giác được mình rất may mắn, có thể gặp được người như Lâm Kiếm. Hăn được sư phó hết lòng dạy dỗ, chưa gì là chưa từng trải qua, từ đó mới có được loại tính cách như này.

Nhậm Thanh Phong đối với sự hiểm ác của thế giới tu chân không mấy may sợ hãi, dù sao thì cũng có thể coi là một địa phương tràn ngập âm mưu quỷ kế, mà hăn chính là trưởng thành từ địa phương như thế.

Mặt khác cũng có vài điểm ngoài ý muốn. Bạch Hạc Lâu không ngờ chính là do Phí sư thúc của Lâm Kiếm lưu lại, Lâm Kiếm không cần phải ra ngoài ăn thịt thỏ hoang mà có thể đến Bạch Hạc Lâu ăn miễn phí, dù sao thì Bạch Hạc Lâu cũng là của sư thúc hăn!

Sau một hồi nói chuyện, hai người Lâm, Phong đi ra khỏi miếu hoang nhìn thấy tuyết phủ trắng xóa cả một vùng, những tia nắng sớm chiếu rọi khắp nơi, tâm tình hai người cực kỳ tốt!

Nhật Thanh Phong hít một hơi thật sâu rồi nói: "Tuyệt hôm nay thật là đẹp, nếu như ở khách điểm đã không thể chứng kiến cảnh đẹp như thế này rồi."

Lâm Kiếm cũng nói: "Tại khách điểm đâu thể tùy ý thoải mái như vậy, còn nữa ở đó nhiều người tránh không khỏi có chút ồn ào, hơn nữa tại khách điểm còn phiền Thanh Phong huynh phải trả tiền giùm."

Nhật Thanh Phong cười nói: "Lâm huynh khách khí rồi, chỉ là một chút bạc vụn mà thôi, không đáng để quan tâm."

Lâm Kiếm thoáng thấy xấu hổ nói tránh đi: "Hy vọng hôm nay từ biệt, Thanh Phong huynh chớ quên ước hẹn ba năm với tại hạ."

Nhật Thanh Phong đáp: "Điều đó là đương nhiên."

Thì ra, Huyền Dương môn cứ ba mươi năm mới tổ chức đại hội thu nhận đệ tử, mà ba năm sau vừa đúng kỳ hạn ba mươi năm.

Nhật Thanh Phong cũng đã ước định với Lâm Kiếm, đến lúc đó nhất định sẽ tham gia, hơn nữa phải tiến nhập trở thành đệ tử của Huyền Dương môn.

Muốn trở thành đệ tử của thất đại môn phái của Thiên Thai đại lục cũng có ba con đường:

Thứ nhất, nếu nằm trong phạm vi phụ cận của sơn môn, những hài tử của phàm nhân nơi đây được đệ tử trong tông môn tiến cử thì phải trải qua trắc thí rồi dựa vào tư chất mà được tiến nhập làm môn hạ.

Loại thứ hai chính là các đại gia tộc tu chân trực tiếp tiến cử.

Loại thứ ba chính là tán tu Luyện Khí Kỳ tán tu trải qua tỷ thí đại hội đạt được tư cách nhập môn.

Bình thường môn phái đều là mười năm chiêu mộ đệ tử một lần, do các đại gia tộc tu chân tiến cử liền có thể trực tiếp nhập môn. Mà đại hội tỷ thí dành cho những tán tu Luyện Khí Kỳ thì phải vài chục năm mới tổ chức một lần.

Về phần các đại gia tộc tu tiên, Thanh Phong hiện tại cũng biết qua, chính là đệ tử môn phái tách ra xây dựng gia tộc, trải qua không biết bao nhiêu năm trở thành các đại gia tộc! Đại đa số đều phụ thuộc vào các đại môn phái, thường xuyên tiến cử đệ tử kiệt xuất trong gia tộc tiến nhập các đại môn phái, điều này khiến cả hai đều có lợi.

Cái gọi là tán tu chính là những tu sĩ không thuộc về bất kỳ môn phái hay gia tộc tu tiên nào, tự mình tu luyện bên ngoài.

Mỗi một lần tổ chức khai sơn đại hội, đều có mời những tu tiên giả cao tăng trong các đại môn phái đến tham dự.

Lâm Kiếm lần này đi Đông hải truyền tin mục đích chính là mời Đông hải vực đảo lão tiên bối tham gia đại hội. Bất quá người ta có tới tham dự hay không lại là một việc khác.

Sắp tới giữa trưa, Lâm Kiếm nói lời từ biệt với Nhậm Thanh Phong rồi chân đạp cự xích phá không mà đi.

Nhậm Thanh Phong bởi vì muốn giải quyết một chút chuyện cũ trên giang hồ, cho nên không có cùng Lâm Kiếm đi Thiên Thai đại lục ngay bây giờ. Vả lại, Lâm Kiếm tuy rằng đã hoàn thành nhiệm vụ sư môn giao cho, cũng không muốn trì hoãn, dù sao thì cũng phải về Huyền Dương môn thông báo mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Nhậm Thanh Phong nhìn lên trời cao mà than khê, rồi sau đó đạp tuyết, trong vòng hai bước đã trở lại bên trong miếu. Bỏ trường kiếm ra phía sau, Nhậm Thanh Phong ngồi xuống, rồi lại lấy lá thư được buộc cùng với một quyển sách từ trong người ra.

Huyền Dương Ngưng Khí Quyết, loại pháp quyết này có tác dụng chủ yếu chính là lợi dụng ý niệm khống chế linh khí ở trong cơ thể, đi qua các kinh mạch trong cơ thể, sau đó trở về điểm ban đầu, tạo thành một vòng tuần hoàn. Từ đó hấp thu một ít linh khí trong trời đất tiến vào đan điền để cải tạo thân thể, tạo căn cơ vững chắc.

Đương nhiên công pháp như vậy tại Thiên Thai đại lục tương đối nhiều, hơn nữa đa phần đều khá giống nhau, cũng không phải là bảo bối gì. Cho nên Lâm Kiếm mới có thể không ngần ngại tặng cho Thanh Phong.

Cuối sách có vài tờ ghi chép vài ba pháp thuật cơ sở đơn giản, Ngự Phong Quyết, Thiên Nhân Thuật cùng Huyền Hỏa Thuật.

Ngự Phong Quyết, nghe tên thôi cũng có thể đoán được tác dụng của pháp thuật. Các tu sĩ Luyện Khí Kỳ thường dùng pháp thuật này để chạy trốn.

Nhậm Thanh phong nhìn kỹ lại thì thấy rằng môn này khá giống với khinh công trên giang hồ giống nhau!

Về phần Thiên Nhân Thuật, nói một cách đơn giản là pháp môn làm cho linh lực tập trung ở hai mắt rồi dùng nó để quan sát linh khí trong cơ thể, đây chính là một loại pháp thuật phụ trợ!

Nếu dùng thuật này với tu chân giả khác có thể nhìn ra tu vi của người đó nông sâu ra sao, điều kiện tiên quyết là tu vi người đó phải thấp hơn tu vi người quan sát, thuật này cũng có tác dụng đề cao thị giác của người tu chân.

Dù sao thuật này cũng chỉ là một thuật nhỏ mà thôi, chỉ có những tu sĩ cấp thấp mới sử dụng. Nghe nói những tu sĩ cấp cao chỉ cần ý niệm vừa động là có thể biết được đại khái tu vi của đối phương.

Cuối cùng chính là Huyền Hỏa Thuật, thuật này làm cho linh khí trong cơ thể thông qua kinh mạch ở ngón tay mà xuất ra, linh lực rời khỏi cơ thể gặp không khí trong nháy mắt liền bành trướng sinh ra hỏa cầu. Do hỏa cầu được đốt bằng linh khí cho nên mới được gọi là huyền hỏa. Người thi pháp thuật này nhanh chóng khu động huyền hỏa thiêu đốt hướng mục tiêu mà công kích.

Nếu liên tục không ngừng làm cho huyền hỏa tại xung quanh thân thể không ngừng thiêu đốt, hỏa diễm do Huyền Hỏa Thuật sinh ra sức nóng ngày càng cao có thể gây thương tổn tới người thi triển, trừ phi người thi pháp là tu chân giả cấp cao mới không sợ điều này!

Lực phá hoại của Huyền Hỏa Thuật có thể nói là bình thường, so với hỏa diễm bình thường nhỏ hơn rất nhiều, cho nên thuật này thường được các tu sĩ cấp thấp thi triển để giết người, là một trong những pháp thuật dùng để tự vệ. Bất quá Huyền Hỏa Thuật tiêu hao linh khí quá lớn, hơn nữa uy lực cùng với tu vi người thi triển cũng có liên quan rất lớn.

Nhậm Thanh Phong cẩn thận đọc lại một lần, sau đó liếc mắt nhìn tượng Hải Thần cổ quái, lại thoát nhìn cổ kiếm ở trong tay.

Theo Lâm Kiếm phán đoán, Thiên Giáng Bào của Nhậm Thanh Phong hẳn là trung giai pháp khí, được luyện chế từ Băng Tầm Ti ngàn năm cùng với Xích Kim Ti ngàn năm, có thể khiến thủy hỏa bất xâm.

Về phần cổ kiếm Thanh Phong thì Lâm Kiếm cũng không rõ lai lịch! Rất hiển nhiên đây không phải là vật tầm thường, bất quá lại không giống như pháp khí. Bởi vì pháp khí hẳn phải có linh khí dao động, mà thanh kiếm này nhìn sao cũng chỉ giống như thanh kiếm bình thường, không có linh khí dao động.

Đương nhiên cổ kiếm cũng có thể là pháp bảo, vì tu sĩ dưới Kết Đan Kỳ trở xuống không có cách nào sử dụng pháp bảo.

Theo lẽ thường mà nói, người tu chân không dùng đao kiếm bình thường như phàm nhân, thứ họ dùng đều là pháp khí cùng pháp bảo.

Pháp khí cùng với pháp bảo có uy lực rất lớn biến hóa vô cùng. Những tu sĩ dưới Kết Đan kỳ đều dùng pháp khí, từ Kết Đan kỳ trở lên có thể khu sử pháp bảo, uy lực cũng cường đại hơn nhiều, phải nói pháp khí không thể sánh được.

Trong đó pháp khí được chia ra làm hạ cấp, trung giai, thượng giai, còn có đỉnh cấp pháp khí. Tiêu chuẩn đơn giản để nhận biết một pháp khí đó là có linh lực dao động. Về phần phẩm chất thì không thể phân chia được.

Nhậm Thanh Phong không muốn sống ngoài hoang dã, đói thì ăn thỏ nướng vì thế liền thuê một khách sạn ở trong Hải Sa trấn.

Ba tháng trôi qua nhanh chóng, ngoại trừ những lúc ăn uống ra thì Nhậm Thanh Phong dùng toàn bộ thời gian cho việc tu luyện Huyền Dương Ngưng Khí Quyết, thời gian đi ngủ cũng được giảm đi một cách đáng kể. Bất quá, Thanh Phong lại cảm thấy, cho dù có không ngủ đi chăng nữa thì hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi. Trái lại, tinh thần càng trở nên minh mẫn.

Trong ba tháng này, linh khí trong cơ thể Nhậm Thanh Phong càng thêm nồng đậm, tu vi đã đạt đến tầng thứ bảy Luyện Khí kỳ.

Hai tháng tiếp theo sau đó, Thanh Phong sử dụng pháp thuật ngày càng thuần thực, trong đó có một lần tu luyện Huyền Hỏa Thuật xem chút nữa đã đốt cháy gian phòng của khách điếm. Sau này hắn chỉ dám luyện tập Huyền Hỏa Thuật tại nơi hoang dã vào ban đêm, vừa hay cũng có thể cùng lúc tu luyện Ngự Phong Quyết.

Nửa năm sau, Nhậm Thanh Phong mang nửa bình Bồi Nguyên đan mà Lâm Kiếm lưu lại đến tặng cho Bạch Vân lão hòa thượng ở Bạch Vân tự. Bất quá lão hòa thượng lại kiên trì không nhận, nói là từ thủy quái lần trước

Thanh Phong trăm sát đã luyện được không ít linh dược, căn bản là ăn không hết. Nhậm Thanh Phong cũng không có miễn cưỡng, lưu lại trong chùa nửa tháng rồi rời đi.

Sau khi ăn Bồi Nguyên đan Nhậm Thanh Phong không ngờ chính mình đột phá tầng thứ tám Luyện Khí Kỳ, có thể thấy được đan dược này đích xác là đồ tốt.

Bởi vì Nhậm Thanh Phong cho tới bây giờ không có chỗ ở cố định, bốn biển đều là nhà, nên mặc dù có phải rời khỏi nơi đây cũng không có gì vướng bận.

Nhậm Thanh Phong tìm một sơn cốc vô danh, khắc lên vách đá trong cốc mười ba kiếm tinh túy trong Thanh Phong kiếm quyết cùng với Huyền Thiên khẩu quyết, coi như là lưu lại một phần cơ duyên cho hậu bối.

Dù sao chuyển đi này Nhậm Thanh Phong cũng không biết được chính mình đến bao giờ mới có thể có hay không mà toàn mạng trở về! Về phần bằng hữu, ngoại trừ hòa thượng Bạch Vân, hẳn không có bằng hữu khác.

Khoảng cách đến ngày Huyền Dương môn khai sơn thu đệ tử vẫn còn một năm rưỡi nữa. Nhậm Thanh Phong cũng đã chuẩn bị tốt lương khô cùng với một con ngựa trắng hướng sa mạc phía bắc đi tới.

Nhìn sa mạc mà Nhậm Thanh Phong không khỏi có chút cảm khái. Bảy tám năm trước, lúc hắn đến nơi này lúc ấy mới chỉ là một hiệp khách trên giang hồ. Giờ đây, khi quay trở lại đã trở thành một người tu tiên.

Quay đầu liếc mắt một cái, Nhậm Thanh Phong vỗ mông con ngựa trắng khiến nó hí lên một tiếng rồi đem hắn rời khỏi nơi này, để bắt đầu một hành trình mới!!!!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 5

Ước Hẹn Ba Năm

Bảy ngày sau, Nhậm Thanh Phong đã vượt qua sa mạc ngàn dặm, để đi với tốc độ như vậy hẳn đã sử dụng tuyệt kỹ cưỡi ngựa trên chốn giang hồ. Và lại, hẳn cũng được tính là một người tu chân.

Cái gọi là tuyệt kỹ cưỡi ngựa thực ra chỉ là truyền chân khí trong cơ thể mình vào cơ thể ngựa, từ đó đề cao tốc độ mà thôi.

Sau một thời gian sử dụng tuyệt kỹ cưỡi ngựa, thể lực Bạch Mã càng thêm cường thịnh. Sự gắn kết giữa người và ngựa ngày càng tăng lên, đồng thời tốc độ cũng nhanh hơn không ít. Việc khống chế ngựa chạy nhanh hay dừng lại giống như cánh tay, chỉ cần tùy ý vung lên, người và ngựa như trở thành một khối, cái này cũng chính là cảnh giới "Nhân mã hợp nhất" trong truyền thuyết.

Đây là lần đầu tiên Nhậm Thanh Phong dùng linh lực trong cơ thể để cưỡi ngựa, quả nhiên là không giống bình thường. Chỉ thấy lúc này cả người bạch mã da lông bóng loáng như gấm, tinh thần phấn chấn, cũng có thể được xưng tụng là một tuyệt thể tuấn mã.

Nhậm Thanh Phong liếc mắt một cái thấy Bạch Mã có ý lưu luyến không muốn rời đi. Lúc này đã là chính ngọ, những tia nắng chiếu rọi khắp mọi nơi trên đỉnh Tuyết Sơn. Sau khi phục hồi linh lực, Nhậm Thanh Phong liền triển khai Ngự Phong Quyết lao nhanh về phía đỉnh núi.

Mọi việc biến chuyển đến không ngờ, vốn năm đó Nhậm Thanh Phong thiếu chút nữa đã bỏ mạng ở nơi đây, mà bây giờ tu vi tinh tiến, lại có thêm Thiên Giáng Bào thủy hỏa bất xâm, lên núi mà bước như bay, thật đúng như cưỡi gió mà đi!

Sau nửa tháng, rốt cục hắc cũng lên được đến đỉnh. Dõi mắt nhìn về nơi xa, Nhậm Thanh Phong tựa như muốn nói lời từ biệt với nơi mà mình đã sống bao lâu nay. Cười dài một tiếng, hắc liền lấy tốc độ nhanh nhất lao xuống chân núi.

Đây là tân thế giới, có thôn có trấn cũng có thành, chỉ là không có khái niệm quốc gia mà thôi. Tổng cộng phân ra làm ba châu, theo thứ tự là Thai Châu, Vân Châu, cùng Thanh Châu.

Khi đến nơi, Nhậm Thanh Phong mới biết được vì sao mà chỉ có nơi này mới có người tu chân xuất hiện, ngay cả mình cũng có thể cảm nhận được linh khí hiện hữu ở xung quanh, khó trách nơi này có thể có không ít người sinh ra đã có thiên linh căn.

Nhậm Thanh Phong thập phần kinh dị khi biết được khí hậu nơi này không phải cực lạnh như trong trí tưởng tượng. Mà Tuyết Sơn kia chỉ là một ranh giới, là một mảng băng tuyết ngợp trời không hơn không kém. Bên này, cũng có bốn mùa rõ ràng, có lẽ là do xung quanh có khá nhiều núi cao nên gió lạnh khó mà xâm nhập

"Địa thế của nơi này so với Văn Tinh đại lục cao hơn không ít, có thể đây là nguyên nhân mà phiến đại lục này có tên là Thiên Thai!" Nhậm Thanh Phong nghĩ thầm.

Hắc phát hiện rằng ngân phiếu ở đây không có giá trị, ở đây, người dân dùng một loại đá xanh hình dáng cổ quái làm tiền tệ. Đối với vàng bạc cũng có thu mua, bất quá chỉ dùng để làm trang sức mà thôi.

Nhậm Thanh Phong thay đổi tiền tệ, sau đó mua một con ngựa tốt, rồi tiếp tục hướng về thành thị trung tâm của Vân Châu mà đi.

Phụ cận Vân Châu ngoài núi tuyết ra cũng có những dãy núi lớn. Nghe nói ở đó chính là nơi môn phái đứng đầu thất phái của Thiên Thai đại lục là Vân Thanh Tông trấn giữ. Tất nhiên, Vân Châu này nằm cũng trong phạm vi thế lực của Vân Thanh Tông.

Về phần Thai Châu cùng Thanh Châu, là phạm vi thế lực của sáu phái còn lại, hơn nữa xét về diện tích, dân cư đều lớn hơn Vân Châu không ít, Huyền Dương môn thì ngụ tại một ngọn núi ở Thai Châu.

Vân Châu thành, lịch sử lâu đời, dân cư đông đúc, nghe nói thành chủ hiện tại xuất thân từ Vân Thanh Tông. Đây cũng là thành thị phồn hoa và sầm uất bậc nhất Vân Châu, không những thế còn có tửu lầu, khách điểm của các tiên nhân để lại, dân chúng nơi đây sống trong cảnh an nhàn cũng không sợ bị yêu ma quỷ quái quấy nhiễu bởi vì trong số bọn họ cũng có con là đệ tử Vân Thanh Tông!

Nhậm Thanh Phong dựa theo bản đồ liền cưỡi ngựa hướng về Thai Châu, nơi Huyền Dương môn trấn giữ.

Ba tháng đi đường bình an vô sự không xảy ra việc gì bất trắc, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc cũng đã tới được một thị trấn nhỏ dưới chân núi Huyền Dương.

Tiểu trấn này tên là Trú Tiên, trước đây rất lâu rất nhiều đệ tử cấp thấp của Huyền Dương môn thường xuyên vào trong trấn mua đồ ăn cũng như những vật dụng sinh hoạt hằng ngày. Sau đó tiểu trấn ngày càng phát triển, mỗi lần Huyền Dương môn khai sơn mở đại hội tán tu thì có rất nhiều tu sĩ tán tu dừng chân, vì vậy mới có tên "Trú Tiên".

Nhậm Thanh Phong thuê một gian phòng tại một khách điểm, một mực tập trung tu luyện chờ đến ngày đại hội.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc mà đã đến mùa thu, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc cũng đột phá tầng thứ chín Luyện Khí kỳ, cảm giác thật là thoải mái! Mà bên ngoài những tán tu cấp thấp đến tiểu trấn dừng chân chờ đến ngày tham gia đại hội cũng dần dần tăng lên.

Vào một buổi sáng, sau khi dùng một bữa điểm tâm đơn giản, Nhậm Thanh Phong rời khỏi khách điểm rồi ghé chân vào trà lâu duy nhất trong trấn. Vừa thong thả uống trà, hắn vừa đưa tai nghe ngóng những câu chuyện của khách trong quán.

Trong quán có mười người khách thì bảy tám người đã là người tu chân, phàm nhân rất ít khi đến đây. Nhậm Thanh Phong tới nơi này uống trà, mục đích là nghe những câu chuyện của mấy người tán tu để qua đó có thêm hiểu biết. Nhờ vậy mà hắn biết thêm không ít đồ vật mới lạ.

Lúc này gần cầu thang lên lầu hai, có một vị lão giả thân mặc hoàng sam được một nhóm người tu chân vây quanh. Lão giả này mặt mày tươi tốt, thần thái thì dương dương đắc ý.

"Chư vị đều đến tham gia đại hội, đều muốn tiến vào Huyền Dương môn?" Lão giả cố ý hỏi.

"Đương nhiên, Hoàng lão chẳng phải biết rõ hay sao còn cố ý hỏi?"

Chung quanh sôi nổi đáp lời, lão giả này tu vi không cao, chỉ mới đạt đến tầng thứ bảy Luyện Khí kỳ, bất quá đã sống ở đây từ lâu, trên mặt cũng đã có nhiều nếp nhăn, thân mặc hoàng sam, cho nên mọi người đều gọi là Hoàng lão.

Vị Hoàng lão này cố ý làm ra vẻ huyền bí: "Vậy các người cũng biết Huyền Dương môn vì sao kêu là Huyền Dương môn, còn Huyền Dương Sơn thì tại sao lại kêu là Huyền Dương Sơn?"

Đám người chung quanh đều rất mông lung, không biết tại sao, một thanh niên cao gầy mặc áo lam liền đứng lên hỏi: "Kính xin Hoàng lão có thể giải thích nghi hoặc trong lòng vãn bối!"

Hoàng lão đắc ý nói: "Cái tên là Huyền Dương là do dưới chân núi Huyền Dương có linh mạch hệ hỏa. Tương truyền, mấy vạn năm trước Huyền Dương Sơn chính là một ngọn núi lửa, chớ nói đến phàm nhân mà ngay cả những tu sĩ cấp thấp cũng không dám tiến vào bên trong. Sau này, không biết từ đâu tại đây lại xuất hiện sáu đại tông sư Độ Kiếp kỳ, lấy lực lượng nghịch thiên luyện hóa địa hỏa chín chín tám mươi một ngày, tụ tập linh hỏa trong vòng ngàn dặm quanh Huyền Dương Sơn lại luyện hóa thành bảo tháp bảy tầng! Hiện tại bảo tháp này là bảo vật trấn phái của Huyền Dương môn gọi là Huyền Dương tháp. Mà trong sáu vị đại tông sư, một vị đứng ra thành lập Huyền Dương môn chính là tổ sư Huyền Dương Chân Nhân.

"A! Không hổ là Huyền Dương Chân Nhân, người có thể độ kiếp thành công phi thăng Tiên Giới!" Một gã trung niên ục ịch nói, mọi người cũng sôi nổi sợ hãi than.

Chỉ có thanh niên cao gầy mặc áo lam vừa hỏi khi nãy là im lặng không nói gì, nhìn mọi người xung quanh trên mặt tỏ vẻ khinh thường, lại hỏi: "Không biết Huyền Dương tháp kia rốt cuộc có diệu dụng gì?"

Hoàng lão nói: "Huyền Dương bảo tháp kia là được dùng để thí luyện, còn gọi là Tháp Tử Vong! Nghe nói bởi vì bên trong tháp có khắc Càn Khôn Ngũ Hành, nếu như dùng để tấn công địch nhân thì có thể phát ra công kích tương đương với một cao thủ Độ Kiếp kỳ. Bất quá Huyền Dương tháp có tác dụng lớn nhất là để thí luyện, huyền hỏa trong tháp có thể đề cao tu vi, cường kiện thân thể, không những thế còn hỗ trợ cho việc đột phá bình cảnh."

Thanh niên áo lam nghe vậy liền cảm thán nói: "Nghe nói Huyền Dương môn có đại trận Hỏa Vân rất là lợi hại, có thể phát ra hàng ngàn hàng vạn hỏa vân để giết địch! Không biết cùng Huyền Dương tháp kia có quan hệ gì không?"

Hoàng lão nói: "Cái này thì lão phu cũng không rõ, theo lão phu biết thì đại môn phái đều có đại trận hộ phái, ngoài lý do đó trận còn có khả năng bảo vệ linh mạch. Trên núi ắt được bố trí mắt trận, trận cơ, Hỏa Vân đại trận hẳn là không có ngoại lệ. Hơn nữa điều này cũng thuộc vào những điều cơ mật của các đại môn phái, lão phu tuy từng này tuổi rồi nhưng vẫn còn muốn sống thêm vài năm nữa, vị huynh đài trẻ tuổi này, không nên hỏi những vấn đề như vậy. Nếu không lại đưa tới họa sát thân."

Thanh niên áo lam cúi đầu im lặng không nói gì. Chỉ có Nhậm Thanh Phong là chú ý thấy trong mắt người thanh niên đó tản ra sát khí rồi biến mất, bất quá những người khác đều chìm ngập trong tâm trạng cảm thán.

Thanh niên ục ịch lại hỏi: "Chẳng nhẽ sáu đại tông sư năm đó chính là tổ sư của thất phái bây giờ? Nếu nói như vậy thì chẳng phải còn thiếu một người sao! Hẳn phải là thất đại tông sư mới đúng?"

Hoàng lão nói: "Việc này lão phu cũng không được rõ lắm. Có lẽ ban đầu, Thiên Thai đại lục chỉ có sáu phái, điều này cũng không hẳn là không có khả năng."

Mọi người thấy Hoàng lão cũng không rõ ràng lắm, cũng không có ai hỏi lại vấn đề này nữa, lại cùng nhau tranh luận những việc khác, trong giới tán tu ai cũng có ngạo khí, nhưng được xem trọng lại chẳng được mấy người.

Nhìn vị thanh niên áo lam rời đi mà trong lòng Nhậm Thanh Phong tràn ngập những suy nghĩ, sau đó lại mỉm cười uống một ngụm nước trà, thấp giọng lẩm bẩm: "Gã thanh niên này đúng là có điểm cổ quái!"

Nửa canh giờ sau, một vài tán tu vẫn còn đang hứng khởi nói chuyện. Nhậm Thanh Phong chuẩn bị đứng dậy rời khỏi, thì cửa lâu xuất hiện một thanh niên mặc thanh sam, nhìn kỹ không ai khác chính là Lâm Kiếm.

Lâm Kiếm nhìn thấy Nhậm Thanh Phong ngồi gần cửa sổ uống trà thì mừng rỡ, nhanh chân bước lại chào hỏi: "Huynh đệ, đã lâu không gặp."

Nhậm Thanh Phong cũng vui vẻ nói: "Đã lâu không gặp."

Hai người đứng chung một chỗ vỗ bả vai nhau, tâm tình vạn phần kích động.

Có đôi khi nhân sinh là như vậy, ai cũng không nói rõ ràng, hai người quen biết nhau cả đời người nhưng cũng chưa chắc đã trở thành bằng hữu, mà hai người quen nhau không lâu cũng có thể trở thành huynh đệ như thường!

"Chúc mừng người Thanh Phong, không ngờ tu vi đã đột phá tới tầng thứ chín của Luyện Khí kỳ, ha ha, thật sự là quá tốt."

Lâm Kiếm mừng rỡ nói.

Nhậm Thanh Phong cảm kích nói:

"Đây toàn bộ đều là nhờ người lưu lại khẩu quyết cùng đan dược, ta ở trấn này mấy tháng nay, cũng chỉ vừa mới đột phá tầng thứ chín! Người khoan hãy nói, linh khí ở trấn này rất là sung túc nha!"

Lúc này, tán tu chung quanh đều sớm chú ý tới một thân thanh sam, trên lồng ngực còn thêu một ít tiểu khối Hồng Vân, lập tức đoán được rằng hẳn là Huyền Dương nhị cấp đệ tử, vì thế mà tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Lại nghe thấy Nhậm Thanh Phong nói, linh khí ở trấn này rất sung túc, rồi gì mà đột phá, gì mà đan dược, tất thảy không ai nghe rõ, nhưng đều

dấy lên sự hâm mộ, thầm nghĩ:

"Nếu mình có thể có được vận may như hãn thì thật là tốt."

Lâm Kiếm cũng không quan tâm đến phản ứng của những tán tu này, vút lên bàn ít tiền, rồi kéo Nhậm Thanh Phong đi, cả hai người cùng xuống dưới lầu.

Lâm Kiếm nói: "Ta ước chừng rằng người đã đến sớm từ mấy ngày trước, bất quá mấy ngày nay phải xử lý một số nhiệm vụ của tông môn, hai ngày trước mới hoàn thành, ta vội xuống núi tìm người khắp nơi, quả nhiên thấy người ở quán trà duy nhất trong trấn."

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Tiểu tử người thật là hiểu biết nha! Ha ha."

Nói chuyện được một lúc hai người bất tri bất giác cảm thấy thân cận hơn rất nhiều, nguyên lai xưng hô trong lời nói rất khác biệt, gọi thẳng ta và người, gọi thẳng danh tính.

Lâm Kiếm chợt nhớ ra điều gì đó, liền nói: "Thanh Phong huynh không bằng ta giúp người mua túi trữ vật, thứ này dùng rất tiện dụng, bằng không người sau này suốt ngày đeo kiếm trên lưng nâng lên rồi lại hạ xuống thật là bất tiện, vạn nhất làm rơi ở đâu đó thì thật là không tốt."

Nhậm Thanh Phong vừa nghe vừa cười to, gật đầu rồi nói: "Huynh đích thị là quá mãi mê tu luyện, tuổi tác cũng khoảng bốn mươi mà tâm tính chỉ như thanh niên mới lớn."

Lâm Kiếm lúng túng nói: "Thanh Phong huynh đệ cũng nên thay đổi thói quen trên giang hồ đi, người tu chân chúng ta chỉ coi trọng tu vi không coi trọng tuổi tác."

Lâm Kiếm vừa dứt lời, liền vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên hông, lấy ra pháp khí Hồn Thiên Xích kéo theo Nhậm Thanh Phong phá không mà đi khiến vô số người trên đường nhìn theo với đủ các loại ánh mắt khác nhau.

Lần đầu tiên Nhậm Thanh Phong ngự khí phi hành, tuy rằng chỉ đi ké người khác, bất quá cảm giác cũng không sai biệt lắm, nhìn thấy cảnh vật phía sau không ngừng thu nhỏ lại, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận vui sướng!

Lâm Kiếm tiêu sái chấp hai tay sau lưng nói: "Thế nào? Thấy Hồn Thiên Xích của ta thế nào?"

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Hay lắm, cái xích này đúng là có chút khí thế."

Lâm Kiếm nói: "Chờ người tiến vào Trúc Cơ kỳ, liền có thể biết được Thanh Phong cổ kiếm kia có phải pháp khí hay không, có thể sử dụng được thì tốt, không thì ta sẽ giúp người tìm một pháp khí riêng."

"Lần này ta mua cho người vài tấm linh phù công kích cùng với linh phù phòng ngự, người mang bên mình, đợi đến khi tỷ thí, tùy thời mà sử dụng, đợi người chiến thắng rồi nói sau, không quản người có thể hay không tiến vào nhóm mười người hợp cách nhập môn, sư phó ta đều tìm cách đem người chiêu mộ vào môn phái. Cho nên lần tỷ thí lần này quan trọng nhất chính là không để chính mình bị thương. Nếu không tông môn có môn quy, đệ tử tu vi bình thường trong quá trình tỷ thí mà bị thương thì không thể bãi sư các vị trưởng lão, ta nhất định phải cầu sư phó tiếp nhận người!" Lâm Kiếm im lặng một lúc rồi thở dài nói.

Trong lòng Nhậm Thanh Phong cảm thấy ấm áp, nghiêm mặt nói: "Huynh đệ thật sự là một người bên ngoài thô dã nhưng thật ra bên trong lại rất tinh tế, có thể kết giao bằng hữu với một người có nghĩa khí như huynh, cũng là ông trời kia không có bạc đãi ta! Nhậm Thanh Phong ta có thể thề

rằng: nếu có một ngày có ai dám cả gan hãm hại Lâm huynh, ta nhất định sẽ giết chết kẻ đó!"

Thiên Giáng Bào tung bay trong gió, giờ khắc này, khí thế Nhậm Thanh Phong sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm đã rút khỏi vỏ!!!!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 6

Ông Lão Đáng Thương

Sau một canh giờ, Lâm Kiếm cùng Nhâm Thanh Phong đã đến một cửa hiệu bán những vật phẩm tu chân nằm trong sơn cốc nhỏ thuộc Huyện Dương môn.

Những địa phương mua bán đồ vật tu chân như thế này ở Tu Chân giới được gọi là phường thị. Tại các môn phái hoặc những thành trì lớn ở Tu Chân giới nhiều đến không đếm xuể.

Trong phường thị không giao dịch với nhau bằng tiền, mà là một loại đá chứa linh khí nồng đậm, thường được gọi là linh thạch.

Phẩm chất của linh thạch chia làm cực phẩm, thượng phẩm cùng hạ phẩm. Tỷ lệ đối là: một cực phẩm tương đương một trăm thượng phẩm, một thượng phẩm tương đương một trăm trung phẩm và một trung phẩm tương đương một trăm hạ phẩm.

Sở dĩ dùng linh thạch làm tiền tệ lưu thông là bởi vì bản thân nó có vài công dụng lớn:

Một, bổ sung linh lực tiêu hao của tu chân giả trong chiến đấu. Lấy ví dụ: khi hai tên tu tiên giả thực lực không thua kém nhau nhiều tiến hành chiến đấu, tất nhiên phải sử dụng pháp thuật, pháp khí cùng pháp bảo, mà

những thủ đoạn này đều tiêu hao linh lực trong cơ thể, thời gian càng kéo dài, linh lực trong cơ thể bọn họ cũng sẽ tiêu hao càng lớn.

Lúc này, ai có thể nhanh chóng bổ sung linh lực là đại biểu rằng hẳn có thể kiên trì càng lâu, hơn nữa cũng có thể giành được thắng lợi cuối cùng. Vào lúc này, tác dụng của linh thạch được biểu lộ ra, nếu khôi linh thạch trong tay người có phẩm chất càng cao, thì người có ưu thế hơn so với đối phương.

Cho nên nói, linh thạch trong một khối linh thạch thượng phẩm tuy rằng không bằng linh khí chứa trong một trăm khối linh thạch trung phẩm, thế nhưng giá trị tuyệt đối có thể đạt đến tổng số một trăm khối trung phẩm linh thạch.

Hai, dùng để đề cao tốc độ tu luyện của tu chân giả.

Ba, dùng để bố trí một ít pháp trận nhỏ - vừa, cũng vì cung cấp năng lượng để duy trì pháp trận.

Linh thạch đến từ các mỏ linh thạch, mỏ linh thạch thông thường xuất hiện ở vùng lân cận linh mạch. Do nó là tài nguyên trọng yếu nhất ở Tu Chân giới nên thông thường đều bị các đại tu chân môn phái, gia tộc liên hợp khống chế. Mà gia nhập môn phái tu chân một cách để có được linh thạch.

Nhâm Thanh Phong phát hiện cái gọi là phường thị này cùng với chợ ở thế tục cũng không khác nhau là mấy, chẳng quá thành lập một cửa hiệu lo do một vài tu tiên giả mà thôi.

Tu chân giả tại các gian hàng trong sơn cốc phần lớn là đệ tử phổ thông của Huyền Dương môn, ngoài ra cũng còn không ít tu chân giả bởi vì tư chất tu tiên không cao, nói chung cũng không tiếp tục khổ tu, trực tiếp mở tiểu điểm ở đây.

Lâm Kiếm vừa đi vừa giới thiệu Nhâm Thanh Phong về những đồ vật quầy hàng bày bán gồm những thứ gì, sử dụng ra sao. Sau một hồi, họ lại đi đến một cửa tiệm đang bán rất nhiều linh phù các loại.

“Linh phù thông thường ở Tu Chân giới là như vậy, đều do tu chân giả dùng phương pháp chế tác đặc thù đem một ít pháp thuật phong ấn trong tấm phù. Tại thời điểm sử dụng chỉ cần hướng tấm phù truyền một chút linh khí là có thể phóng xuất phép thuật trong linh phù, mặt khác, phần lớn linh phù chỉ có thể sử dụng một lần. Dựa theo công dụng, linh phù có thể đơn giản chia làm ba loại: phòng ngự - phụ trợ - công kích. Phòng ngự như Quang Thuần phù, Thủy Tường phù, phụ trợ như Phong Động phù, Thổ Động phù, công kích như Hỏa Long phù, Băng Châm phù. Dựa theo chất liệu lại có thể chia làm ngọc phù, thù bì phù (phù bằng da thú), chủ phù (phù bằng giấy) các loại.”

Lâm Kiếm cầm lấy một tấm linh phù thao thao bất tuyệt giảng giải cho Nhâm Thanh Phong hiểu tường tận.

Nhâm Thanh Phong nói: “Vậy linh phù dựa theo uy lực lớn nhỏ thì phân chia như thế nào?”

Lúc này chủ quầy mới nói tiếp: “Linh phù dựa theo uy lực lớn nhỏ có thể đơn giản chia làm bảy cấp, phân biệt tương ứng là Luyện Khí hậu kỳ, Trúc Cơ tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, Linh Tịch tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, bảy cấp độ. Mặt khác, linh phù cấp bậc càng cao càng hiếm thấy, bởi vì linh phù uy lực càng cường đại thì yêu cầu tài liệu cùng kỹ xảo chế tác cũng lại càng cao, xác suất chế tác thành công cũng càng nhỏ, phí tổn cũng càng cao. Về phần pháp thuật của tu tiên giả ngoài Kết Đan kỳ, trên cơ bản là không có cách nào phong ấn để chế thành linh phù. Mà những ngọc phù này tại tệ quán đều là tại hạ đã dùng rất nhiều nỗ lực cùng giá cao để làm ra, chỉ cần phí tổn mười hạ phẩm linh thạch, phòng ngự, công kích, các loại đều có đủ.”

Nhâm Thanh Phong nghe xong cuối đầu nhìn. Lâm Kiếm lúc này mới nói: “Linh phù này của các hạ, thoát nhìn hàm lượng linh khí cũng không cao, đều là một ít pháp thuật cấp thấp đơn giản, hẳn là phù nhất giai phù đi!”

Thanh niên liền nói: “Xem trang phục vị đạo hữu này thì hẳn cũng là sư huynh của ta tại Huyền Dương môn, sư đệ chỉ có tu vi Trúc Cơ tiền kỳ, cũng chỉ có thể làm ra loại nhất giai phù này.”

Ở Tu Chân giới, đồng giai tu chân giả thông thường xưng hô với nhau là đạo hữu, hầu hết tu chân giả đệ giai (cấp bậc thấp) xưng hô với tu chân giả cao giai là tiền bối.

Về phần danh xưng đạo hữu này ý nghĩa chính là bằng hữu trên con đường truy cầu, cảm ngộ thiên đạo, mà tu vi cao thấp cũng thường biểu thị tu chân giả trên con đường theo đuổi thiên đạo được bao xa, người tu vi thấp xưng với người tu vi cao là tiền bối chính là ngụ ý tôn trọng.

Đương nhiên tôn trọng cũng chỉ là tôn trọng, vào những thời điểm đoạt bảo họ tất không nương tay một chút nào. Bởi vì tu chân giả cũng là người, là người thì đều có mặt đối trá, giả dối.

Lâm Kiếm nói: “Linh phù cấp một uy lực quá nhỏ, chúng ta cần mua linh phù cấp hai.” Nói xong hai người đứng dậy rời đi.

Thanh niên vội vàng ngăn lại: “Hai vị đạo hữu xin dừng bước, tại hạ vẫn còn hai tấm nhị giai linh phù.” Nói xong từ túi trữ vật bên hông lấy ra hai tấm ngọc phù linh quang lấp lánh.

Lâm Kiếm vừa đi tới vừa nhìn: “Không tồi, một tấm Quang Thuần phù, một tấm Hỏa Long phù. Ban nãy tại sao đạo hữu không lấy ra?”

Thanh niên nói: “Ta vốn tính toán lưu lại hai tấm phù này để chính mình về sau dùng, bất quá phù cấp một thật sự khó bán. Nếu đạo hữu cần thì bán

cho đạo hữu! Một khối trung phẩm linh thạch.”

Lâm Kiếm nói: “Đạo hữu giỡn à, tại hạ tuy rằng không chế phù bất quá cũng biết giá cả. Hai tấm phù này của người tối đã một trăm năm mươi khối hạ phẩm linh thạch.”

Thấy thanh niên lộ vẻ mặt khó xử, cúi đầu không nói, Lâm Kiếm lại nói: “Không bằng lại thêm mười lăm tấm nhất giai phù, tổng cộng ba khối trung phẩm linh thạch thì sao? Xem ra việc buôn bán của người cũng không dễ dàng!”

Thanh niên mừng rỡ: “Đương nhiên được, đương nhiên được.” Dù sao phù cấp một cũng khó bán, cho nên thanh niên này cũng muốn nhân cơ hội đem phù này bán đi.

Lâm Kiếm tiếp nhận hai tấm linh phù cấp hai, lại chọn mười tấm phù cấp một, cuối cùng đưa ba khối linh thạch trung phẩm ra. Mà quây của thanh niên nọ cũng chỉ còn có vài tấm phù, cho nên hắn cũng không bán nữa, trực tiếp thu thập đồ đạc rồi vui vẻ rời đi.

Trên người Lâm Kiếm lúc này cũng chỉ có sáu khối trung phẩm cùng mấy chục khối hạ phẩm linh thạch, mà linh thạch này là hắn tiết kiệm được từ linh thạch luyện công mà sư phó ban cho mỗi ba năm. Những Trúc Cơ kỳ đệ tử bình thường khác cũng không có nhiều linh thạch như vậy, linh thạch bọn họ nhận được ngay cả tu luyện ngày thường cũng không đủ.

Hai người lại đi dạo một chút, mới phát hiện toàn bộ phương thị thế nhưng cũng không có một tấm linh phù cấp hai, cuối cùng họ lại mua được một cái túi trữ vật trung đẳng cùng hai tấm Băng Châm phù cấp hai.

“Cái này chính là túi trữ vật sao? Thật đúng là kỳ lạ à nha. Tại miệng túi, ý niệm tập trung vào đồ vật nào, đồ vật đó liền được thu vào, thật sự là thực dụng đến không ngờ.” Nhâm Thanh Phong sờ sờ túi nhỏ màu trắng không rõ chất liệu bên hông rồi nói.

Lâm Kiếm nói: “À, tu chân giả đều dùng cái này để chứa đồ vật, cái túi của người ước chừng có thể chứa chừng năm nghìn cân. Thuộc loại trung đẳng, tương tự cái của ta.”

Nhâm Thanh Phong cười nói: “Người đem ba khối trung phẩm linh thạch cho ta, như vậy chính người cơ hồ không còn sao?”

Lâm Kiếm cười nói: “Ta có một khối trong túi là được, hơn nữa ta là Trúc Cơ kỳ đệ tử, không tính mỗi tháng sư phó cấp cho hai khối linh thạch trung phẩm, tông môn mỗi tháng cũng cấp cho một khối linh thạch trung phẩm. Cho nên cũng không sợ không có linh thạch, vả lại ta cũng rất ít khi cùng người khác tranh đấu, không cần mua phù lục hay đồ vật linh tinh gì đó, huống chi vẫn còn pháp khí thượng giai Hỗn Thiên xích mà sư phó ban cho. Ngược lại thì người một khi vẫn chưa tiến nhập Trúc Cơ kỳ, mỗi tháng tông môn cũng chỉ cấp cho mười khối linh thạch hạ phẩm mà thôi, ngay cả tu luyện cơ bản cũng không đủ dùng. Ha ha!”

Nhâm Thanh Phong trong lòng cũng có cân nhắc, biết Lâm Kiếm có ý tốt, cho nên cũng không nhiều lời ở vấn đề này, mỉm cười nói: “Không nghĩ đến Lâm đại tiên sư của chúng ta mua đồ vật lại cẩn thận như vậy, thật sự là làm cho huynh đệ hổ thẹn! Xem ra về sau ta cũng muốn học tập một chút, ha ha.”

Lâm Kiếm cũng cười nói: “Linh thạch không phải là tiền tài, tiền tài đối với tu luyện của chúng ta là vô dụng, linh thạch thì bất đồng. Có linh thạch, là có thể mua được thượng cấp pháp khí, thậm chí là pháp bảo, còn có cao cấp đan dược, linh phù, trận pháp, có thể rất nhanh chóng tăng lên tu vi. Thật sự là thứ tốt.”

Nhâm Thanh Phong cũng cười to, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một câu: linh thạch không phải là vạn năng, không có nó hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Hai người vừa cười vừa tiếp tục đi dạo, nhân dịp đó Nhâm Thanh Phong lại mua một quyển "Bách khoa toàn thư về những pháp thuật cơ bản". Đang đi dạo, hai người phát hiện một đám người phía trước, vì thế cũng tò mò đi đến.

Vừa thấy trước mắt, trong đám người chính là Hoàng Lão kể chuyện xưa ở quán trà vào buổi sáng.

Lúc này đây hoàng lão thoạt nhìn vô cùng chật vật, tóc rối tung, sắc mặt tái nhợt, hoàng sam trên người cũng không biết tại sao mà rách đến phân nửa, vừa thấy liền biết lão đã bị thương không nhẹ.

Chỉ thấy lão nhân này cúi đầu, trước mặt bày ra một quyển sách cũ nát, vừa ho khan, vừa giảng cho những người xung quanh: "Tiểu lão nhân cũng không có thứ gì tốt, bản "Thiên Thai đại lục dật văn lục" (bản ghi chép về những truyền thuyết ít ai biết đến của Thiên Thai đại lục) này, chỉ cần hai khối trung phẩm linh thạch, hoặc là đổi một viên Cửu Chuyển Hồi Linh đan, tại hạ tự đánh giá một thân học thức, kỳ thực đều là từ cuốn sách này mà ra, nếu không bị tiểu nhân đánh lén, cần gấp linh đan cứu mạng, cũng sẽ không cam lòng bán cuốn sách này. Mong chư vị đạo hữu giúp đỡ."

Nhắc đến Cửu Chuyển Hồi Linh đan, Nhâm Thanh Phong cũng có nghe Lâm Kiếm nói qua, loại đan dược này đối với việc đề cao tu vi cũng không có tác dụng gì, nhưng là tuyệt hảo linh dược để cứu sống, chữa trị nội tạng tổn thương, tẩm bổ, khôi phục tâm thần, ngoài ra, Cửu Chuyển Hồi Linh đan cũng không phải là đan dược bổ sung linh khí, trong chiến đấu thông thường cũng không dùng được.

Loại đan dược này yêu cầu luyện chế không cao, chỉ cần có tu vi Trúc Cơ kỳ cùng vài loại dược thảo phổ thông hơn mười năm tuổi là có thể luyện chế, nhưng mà mấy chốt chính là hai chữ: cửu chuyển!

Luyện đan là một môn phức tạp cao thâm, quá trình luyện đan bình thường gồm hai quá trình trọng yếu: tán đan, hợp đan, một tán một hợp chính là nhất chuyển, đan được cùng loại chuyển càng nhiều, phẩm chất đan được càng cao.

Gọi là Cửu Chuyển Hồi Linh đan cũng không phải thực sự là cửu chuyển, kỳ thật cũng chỉ là đan được trị thương bình thường: Liệu Thương đan, tam chuyển, bất quá tỉ lệ chế thành rất thấp, mười lô Liệu Thương đan cũng chỉ nhiều nhất cho ra một viên, cho nên tương đối trân quý.

Liệu Thương đan phổ thông một lọ giá mười khối linh thạch hạ phẩm, mà một viên Cửu Chuyển Hồi Linh đan chính là cần gần hai trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Bởi vì Cửu Chuyển Hồi Linh đan khá đắt cho nên rất nhiều tu chân giả thích sử dụng Liệu Thương đan, nếu xuất hiện vài khóa Cửu Chuyển Hồi Linh đan lại càng tốt, nếu không thì cũng không sao cả. Dù sao Liệu Thương đan ai cũng cần, Thiên Thai đại lục này có hơn trăm ngàn tu tiên giả cấp thấp cho nên có dù có đủ linh thạch là có thể mua được Cửu Chuyển Hồi Linh đan, ngay cả phường thị ở Huyền Dương sơn này cũng có mấy người bán.

Người xung quanh tuy rằng cũng cảm thấy lão nhân này thật đáng thương, nhưng thần sắc đều là lực bất tòng tâm. Nhiều nhất cũng chỉ là tò mò, tiến lên lật vài trang sách, sau đó rời đi. Cho dù có linh thạch cũng sẽ không làm chuyện mua bán lỗ vốn như vậy, đi cứu một người xa lạ.

Nhâm Thanh Phong nhìn thấy vẻ mặt lão tuyệt vọng của lão nhân, ánh mắt im lặng, không biết như thế nào lại đột nhiên nghĩ đến Bạch Vân lão hòa thượng. Vì thế ở bên cạnh nói: “Hoàng lão, có chuyện gì? Sáng sớm vẫn còn bình thường ở trà quán uống trà mà? Như thế lại thành bộ dáng thế này?”

Hoàng lão ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện là hai người Nhâm, Lâm, trong mắt hiện lên một tia hy vọng: “Ai! Buổi sáng hảo tâm nhắc nhở vị thanh niên đến thăm viếng kia, không nghĩ đến thằng nhãi này không những không cảm kích, còn đánh lén lại ta. Nếu trên người không có cái hạ phẩm pháp khí Hoàng Ti bào này, chỉ sợ không còn tính mệnh để trốn đến nơi đây.”

Nghe hoàng lão giải thích, Nhâm, Lâm mới hiểu được, nguyên lai sau khi hai người bọn họ ly khai, đám tán tu xung quanh kia cũng giải tán, mà Hoàng Lão cũng rời trấn để đi xung quanh một chút, không nghĩ đến thanh niên cao gầy đến viếng thăm vào buổi sáng kia vậy mà bám theo đánh lén, phỏng chừng đã chuẩn bị từ buổi sáng rồi.

Hoàng lão này trên người mặc Hoàng Ti bào là từ Hoàng Ma ti ngàn năm mà chế tạo thành, tuy rằng có thể chặn được pháp khí loại kim châm của thanh niên kia đánh lén, nhưng áo này cũng bị hư trở thành vô dụng. May mà lão là tán tu lâu năm cũng còn kịp dùng Thổ Động phù. Sau một hồi bất chấp trọng thương mới chạy trốn đến được nơi này.

May mà nơi này tuy rằng là phường thị bên trong Huyền Dương môn nhưng không cấm một ít tán tu đến buôn bán, cho nên mới có tình hình hiện tại!

Nhâm Thanh Phong bất đắc dĩ cười nói: “Như vậy đi, ta muốn quyển sách này.”

Lão giả cảm ơn rồi rút, nhận linh thạch của Nhâm Thanh Phong rồi rời đi mua thuốc chữa thương. Nhâm Thanh Phong cũng thu lấy cuốn sách cũ, cùng Lâm Kiểm nhìn nhau thở dài, cũng không để ý ánh mắt si ngốc của những người xung quanh, ngự khí hướng về tiểu trấn mà đi!

-----oOo-----

Địa chỉ liên hệ: Tàng Thư Viện (<http://tangthuvie/forum/>) -->Quần Anh
Hội (<http://tangthuvie/forum/forumdisplay.php?f=35>) -->Độc Cô Thôn
(<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=67761>)

Link dẫn trực tiếp đến Độc Cô Thôn:
<http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=67761>

Góp ý, báo lỗi: <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=66624>

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 7

Tàng Đá Huyền Dương

Sau khi từ biệt Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong liền trở về khách điểm, chỉ còn vài ngày nữa là đến khai sơn đại hội. Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy kích động.

Nhậm Thanh Phong mở cuốn "bách khoa toàn thư về pháp thuật cơ sở" kia ra, nhìn sơ qua một lần rồi đặt sang một bên. Pháp thuật không phải là thứ một hai ngày liền có thể vận dụng quen thuộc. Hắn lại suy nghĩ một hồi rồi lấy cuốn "Thiên thai đại lục dật văn lục" cũ nát khi nãy ra mà đọc kỹ càng một lượt.

Quyển sách này nhìn có vẻ cũ nát, cầm trên tay lại nặng nhưng không thấy có gì khác thường. Hơn nữa, nội dung trong quyển sách này rất chỉnh chu. Không như những thứ tạp nham khác, do đó đã giúp Nhậm Thanh Phong hiểu biết về Tu Chân Giới hơn.

Sau khi Nhậm Thanh Phong đọc cuốn sách được một thời gian, hắn lại nghĩ tới Hoàng lão kia. Chỉ vì có ý tốt nhắc nhở người khác mà thiếu chút nữa bị giết chết. Mà gã thanh niên cao gầy kia cũng không biết trốn đi đâu. Người này tu vi quả là không thấp, đánh lén một lần đã làm Hoàng Lão trọng thương. Ngay cả pháp bào hạ phẩm cũng bị đánh hư hơn nửa, xem ra pháp khí phi châm kia uy lực hẳn là rất lớn.

"Xem ra tu chân giới cũng hung hiểm vạn phần!" Nghĩ đến đây, Nhậm Thanh Phong lại sờ trường kiếm đặt ở trước mặt.

Mặc dù có túi trữ vật có thể thu kiếm vào trong đó, nhưng Nhậm Thanh Phong lại quen đeo kiếm ở trên người hơn, chỉ có như vậy hắn mới có cảm giác an toàn. Sau những năm lưu lạc trên giang hồ đã khiến hắn có được thói quen này.

Chớp mắt bảy ngày đã trôi qua. Trong những ngày này, Nhậm Thanh Phong luôn tu luyện tại khách điểm, cũng không đi tới trà lâu. Nhưng có lẽ không có lão giả áo vàng ở đó thì trà lâu cũng vắng vẻ không ít.

Mặc dù hôm nay, hắn đã ăn xong mấy viên Bồi nguyên đan mà Lâm Kiếm lưu lại, nhưng tu vi vẫn không thể đột phá. Tuy vậy, linh lực trong cơ thể lại vững chắc không ít. Lúc rảnh rỗi, Nhậm Thanh Phong lại đọc hai cuốn sách kia rồi lại ngẩn người suy nghĩ miên man

Vào sáng ngày thứ tám, hắn chợt nghe được âm thanh xôn xao ở bên ngoài. Khi bước ra thì thấy trên không trung thỉnh thoảng hiện lên mấy đạo ánh sáng đủ mọi màu sắc. Dân chúng trên đường không ngừng chỉ trỏ lên không trung. Mà mấy vị đệ giai tán tu cũng thi triển Ngự Phong Quyết lao đến sơn môn của Huyền Dương sơn.

Trong cảnh náo nhiệt đó, Nhậm Thanh Phong đột nhiên thấy mê mang, có chút ngờ ngàng. Hắn không biết bây giờ phải làm thế nào. Nhìn những chuyện đang diễn ra trước mắt, hắn đột nhiên cảm giác được mình rất cô độc, đúng vậy, rất cô độc, mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, có mục tiêu để tiến tới, chỉ có chính hắn cảm thấy cuộc sống của mình rất mù mịt.

Có lẽ là do khiêu chiến. Nhậm Thanh Phong ngẫm lại, trong mười mấy năm qua, từ lúc bước chân lên chốn giang hồ, hắn đã biết chính mình sẽ ngày càng cô độc.

Âm thanh của Lâm Kiếm từ phía xa truyền tới, Nhậm Thanh Phong chột lắc đầu. Sau khi thanh tỉnh trở lại, hắn cười cười đi tới rồi nghĩ: "Bằng hữu của mình tại tu chân giới cũng chỉ có mỗi Lâm Kiếm này."

Nhậm Thanh Phong vẫn đứng trên Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Lâm Kiếm nói: "Huynh có thấy những hồng quang đủ màu kia không? Đó đều là những sư huynh đệ được lên núi để đại biểu cho môn phái đến tham gia đại hội."

Nhậm Thanh Phong nói: "Lần trước huynh đi Đông Hải truyền tin, không biết lần này người của Đông Hải có tới hay không?"

Lâm Kiếm nói: "Chắc là không tới, ta nghe sư phó nói, người tu chân ở Đông Hải đã có gần ngàn năm chưa lui tới với người tu chân ở Thiên Thai đại lục, chỉ có vài hòn đảo trong đó sẽ phái một hai đại biểu qua nếu có đại hội gì lớn mà thôi, nhưng nghe nói lần gần đây nhất cũng đã cách đây hai trăm năm, mà ta đi Đông Hải truyền tin chỉ là đi theo lệnh, cũng chỉ có bề ngoài thôi."

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Huyền Dương môn nhiều đệ tử như vậy, không ngờ lại để một mình người đi truyền tin, đây cũng là thiên ý, bằng không huynh đệ chúng ta cũng khó mà gặp mặt. Hiện tại có lẽ cũng chỉ có thể làm đại hiệp ở Vân Tinh đại lục!"

Lâm Kiếm cười nói: "Đúng a, kỳ thực, mấy chuyện vặt vãnh như đi truyền tin này, thông thường môn phái sẽ để mấy tên đệ tử bình thường đi làm nhiệm vụ thôi, hoàn thành xong lại còn được thưởng mấy viên linh thạch. Mỗi đệ tử Trúc Cơ kỳ nửa năm thì phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ, mà nhiệm vụ thì có rất nhiều loại: hái thuốc, luyện quặng, giết yêu, truyền tin,... Mà trong đó, truyền tin lại được xem là nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất, mặc dù đường xá có hơi xa xôi, cả đi lẫn về mất nhiều thời gian, nhưng không phải đánh nhau. Trừ khi bị phái đến lãnh địa của Ma Môn nếu không thì mười phần an toàn."

Nhậm Thanh Phong ngạc nhiên nói: "Không phải là ở trên Thiên Thai đại lục không có môn phái của ma đạo sao?"

"Đúng vậy, phỏng chừng mấy tin tức này là do người tìm được cổ bảo nói ra. Hơn vạn năm trước, nơi này có Ma Môn tồn tại, nhưng sau đó, sáu đại tông sư của Thiên Thai đại lục suất lĩnh sáu đại môn phái liên thủ với nhau, đuổi toàn bộ Ma Môn ra khỏi Thiên Thai đại lục, hiện tại, phần lớn người ma đạo chỉ tụ tập ở ngọn núi phía nam Mê Vụ Chiếu Trạch. Ngoài ra, cũng có một ít bộ phận ma đạo tu sĩ thường xuyên đi lại trên phạm vi của Thiên Thai đại lục, tất nhiên họ cũng không dám manh động, một khi gây chuyện thì sẽ bị các môn phái đuổi giết không ngừng."

Nhậm Thanh Phong nói: "Trên bản dật văn kia tuy có nhiều truyền thuyết mà không ai biết, nhưng về việc sáu đại môn phái chiến đấu với Ma Môn thì lại không có ghi lại nhiều. Không hiểu vì sao năm đó phát động đại chiến lại là sáu đại môn phái mà không phải là bảy đại môn phái nhỉ? Chẳng lẽ đại môn phái thứ bảy chỉ xuất hiện sau đại chiến chính-ma."

Lâm Kiếm nói: "Ta cũng vô tình mà nghe được sư phó cùng sư thúc nói chuyện mới biết được chuyện này, đại sự như thế này chỉ có các trưởng lão trong môn phái mới có thể biết."

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Huynh biết cái gì thì nói luôn đi, còn thừa nước đục thả câu, ta đoán môn phái thứ bảy mới xuất hiện sau này hẳn là Thái Thanh Tông hiện tại a."

Lâm Kiếm cả kinh nói: "Làm sao huynh biết được? Dường như đúng là vậy, đại chiến chính-ma năm đó, vô số tu chân giả cao giai vẫn lạc, ngay cả sáu đại môn phái cũng hi sinh ba người. Sau khi đại chiến được hơn ba mươi năm, vì xuất hiện Thái Thanh Tông mà cuối cùng chính đạo mới dành được thắng lợi, mà các môn phái mà đạo toàn bộ bị đuổi vào Mê Vụ Chiếu Trạch. Sau trận đó, Vân Châu mới được Thái Thanh Tông quản lý, cho nên mới có Thái Thanh Tông đứng đầu thất đại môn phái như hôm nay."

Nhậm Thanh Phong ngạc nhiên nói: "Ta đọc cuốn sách kia mới biết rất nhiều chuyện về các môn phái trên đại lục, nhưng lại không thấy ghi chép về Thái Thanh Tông cho nên mới đoán thế, không ngờ Thái Thanh Tông lại chính là mấu chốt thắng bại của chính ma đại chiến. Cho dù thế, Thái Thanh Tông cũng không thể chiếm Vân Châu, chẳng lẽ tiêu diệt ma môn không phải là việc của người trong chính đạo?"

Lâm Kiếm nghiêm túc nói: "Về chuyện này còn có một bí mật nữa, vốn ta vô ý mới nghe được, nhưng vẫn không dám nói với người khác, nhưng huynh đã biết thì thôi, ta cũng nói luôn. Nghe nói, trong thất phái của Thiên Thai đại lục hiện tại, hơn vạn năm trước thì chỉ có mỗi Vân Thanh Tông là ở Thiên Thai đại lục, mà sáu đại môn phái khác lại ở Vãn Tinh đại lục. Cho nên về sau, lục đại môn phái mới đại chiến với ma đạo. Vốn là lúc đầu Vân Thanh Tông vẫn đứng một bên với ma đạo, sau đó lâm trận mới làm phản, bỏ tà theo chính, vì thế nên thất đại môn phái mới dành chiến thắng."

Nhậm Thanh Phong trầm ngâm: "Thì ra là vậy, loại chuyện này quả là cơ mật, không nghĩ tới, trong thất đại môn phái thì có tới sáu đến từ Vãn Tinh đại lục, nói vậy, chẳng lẽ hơn vạn năm trước Vãn Tinh đại lục xảy ra chuyện gì? Nếu không, tại sao hiện một người tu chân Luyện Khí kỳ cũng không có?"

"Hẳn là vậy, nhưng cụ thể có chuyện gì xảy ra thì ta cũng không biết, phỏng chừng cũng là một bí mật kinh thiên. Mà hiện nay trên Vãn Tinh đại lục, người có thiên linh căn rất ít, lại không hề có môn phái tu chân nào xuất hiện. Hơn nữa tất cả các môn phái ở Thiên Thai đại lục đều có di huấn của tổ tông, thất đại môn phái và gia tộc liên quan đến tu chân đều không được bước vào Vãn Tinh đại lục, trừ phi ma đạo xuất hiện ở đây."

Nhậm Thanh Phong nói: "Nếu có tán tu đi vào thì sao?"

Lâm Kiếm nói: "Vãn Tinh đại lục linh khí thưa thớt, phần lớn tán tu đều không muốn đi, chỉ ngẫu nhiên có một vài tán tu đi qua nhưng trường hợp

đó cũng rất ít, lại càng không dám gây chuyện, cho nên người bình thường mới không nhìn thấy người tu chân trên Vãn Tinh đại lục, mà giang hồ từ đó mới càng ngày càng phát triển, nhưng ở Thiên Thai đại lục thì không có khả năng xuất hiện giang hồ."

Hai canh giờ sau, hai người cũng đến phía trước sơn môn của Huyền Dương môn, từ xa đã nhìn thấy một khối đá lớn màu xanh vừa đủ tạo thành một đài cao.

Trên tảng đá khắc hai chữ "Huyền Dương" lớn. Kiểu chữ rất bình thường, chẳng qua nhờ có cảnh vật xung quanh phối trí cho nên có cảm giác rất mạnh mẽ.

Nhưng Nhậm Thanh Phong lại phát hiện, hai chữ này tuy bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ bị hấp dẫn, tựa hồ trong đó có đạo lý rất huyền diệu.

Lâm Kiếm hạ Hồn Thiên Xích xuống nói: "Đừng nhìn nữa, hai chữ này bên ngoài tuy có vẻ bình thường nhưng đạo lý trong đó cũng không tầm thường đâu. Theo lời các trưởng bối tông môn, hai chữ to này là do chính tay tổ sư Huyền Dương chân nhân viết nên, trong chữ ẩn chứa huyền cơ của thiên địa, ngay cả hòn đá này cũng không đơn giản, nó là Thanh Ngọc Thạch do tổ sư bỏ ra một lượng lớn sức lực tiến vào Vạn Trượng Hải Uyên trong Đông Hải để lấy về. Loại ngọc này rất cứng, không sợ năm tháng ăn mòn, nghe nói còn cứng hơn cả pháp khí công kích nữa."

Nhậm Thanh Phong đứng lại nói: "Khó trách vừa nhìn hai chữ này thì cảm giác được bên trong có một đạo lý gì đó, nhưng nó tựa hồ rất khó nắm lấy. Nguyên lai là do Huyền Dương chân nhân tự viết, vị chân nhân này quả là không đơn giản!"

Lâm Kiếm cả kinh nói: "Huynh đệ, không ngờ người lại có thể cảm nhận được sự huyền diệu trong đó?"

Nhậm Thanh Phong nói: "Sao vậy, chỉ là phát hiện nó không tầm thường mà thôi, chẳng lẽ nhìn khối Huyền Dương Thạch đại danh đỉnh đỉnh này có chút không tầm thường thì có gì đáng ngạc nhiên sao?"

Lâm Kiếm nói: "Khối đá lớn này tuy là một trong những đại chí bảo của Huyền Dương môn, nhưng chỉ có tu chân giả Linh Tịch Kỳ mới có thể mơ hồ cảm nhận được chỗ bất phàm trong đó, bình thường đệ tử tuy cũng sợ hãi thán phục nhưng tất cả chỉ là kinh ngạc về lai lịch to lớn của nó mà thôi."

Nhậm Thanh Phong cũng ngạc nhiên nói: "Ta thấy trên sách ghi tảng đá này chính là chí bảo của Huyền Dương môn, trong đó ẩn hàm thiên địa, là Huyền Dương chân nhân truyền xuống để dạy môn hạ đệ tử, nhưng không biết muốn quan sát hai chữ này còn cần tu vi cao như thế."

"Huyền cơ trong chí bảo như thế này tất nhiên không phải người tu chân bình thường có thể nhìn thấy, chỉ có đệ tử trong phái đã đạt tới Linh Tịch Kỳ cùng các vị trưởng lão mới có thể nghiền ngẫm, đệ tử cấp thấp bình thường lại không nhìn ra cái gì. Mặt khác, trong năm có ba tháng Huyền Dương môn tiếp đón các cao thủ của các đại môn phái và mấy vị cao giai tán tu cùng đến tìm hiểu, những người có thể đến quan sát thường là cao thủ đã ngoài Kim Đan kỳ cũng một số đệ tử tinh anh cấp Linh Tịch Kỳ.

Nhậm Thanh Phong vui vẻ nói: "Thì ra gia nhập Huyền Dương môn đích thực là một lựa chọn không tồi."

Nói xong, hắn liền cười dài, kết quả đưa tới ánh mắt khinh bỉ của rất nhiều tán tu xung quanh.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 8

Đại Hội Bắt Đầu

Hai người dừng lại ở một góc ở phía Tây Bắc của quảng trường. Đây là nơi Huyền Dương môn dành riêng cho các tán tu cấp thấp tụ tập luận bàn.

Lúc này, nơi đây đã tụ tập khoảng vài trăm tán tu. Tuy vậy, vẫn còn nhiều người khác đang trên đường đi tới.

Quảng trường này cực kỳ lớn, trên mặt đất đều là đá trắng, ngay cả một ít cát bụi cũng không thấy. Lâm Kiếm nói đây là do Huyền Dương chân nhân năm đó đã phải dùng công lực cắt ngang một ngọn núi để tạo thành.

Trên quảng trường, ngoại trừ một lễ đài đồ sộ có thể chứa được hơn ngàn người thì nơi này chủ yếu chia thành ba khu vực chính. Góc Tây Bắc là nơi tán tu tỷ thí, góc Phía Nam là nơi tiếp đãi và phía Đông là nơi tuyển đệ tử.

Tuy trên quảng trường tụ tập rất nhiều tu sĩ. Tuy vậy nhưng tất cả đều trật tự, không hề chen chúc. Ngoại trừ góc Tây Bắc, nơi Nhậm Thanh Phong đang đứng, mới hơi ồn ào một chút, ngoài ra những khu vực khác thì khá yên tĩnh.

Bởi vì đại hội diễn ra liên tục trong một tuần cho nên khu tiếp đãi ở quảng trường có rất nhiều đệ tử Huyền Dương môn dùng thổ thuật để dựng lên những ngôi nhà tạm thời cho khách. Vừa tiện lợi cho những tu sĩ

tham gia, dù sao thì nếu trọ ở trấn nhỏ dưới chân núi thì lúc tới đây cũng phải mất một khoảng thời gian nhất định.

Các đại biểu của những môn phái khác tham dự đại hội và các tán tu cấp cao đến đây cũng không nhiều. Những người này đều được sắp xếp vào khu đặc biệt dành cho khách mời. Về phần các tán tu cấp thấp thì có thể tìm được một chỗ trú ẩn trong này cũng đã là tốt lắm rồi.

Bởi vì ở tu chân giới, thực lực đại biểu hết thảy, cho nên, bình thường thì những tán tu này khó mà đi lên quảng trường sơn môn của Huyền Dương môn.

Theo giới thiệu của Lâm Kiếm, đệ tử trong Huyền Dương môn chia làm ba đời. Đời thứ nhất gồm những đệ tử có tu vi Linh Tịch Kỳ, nhân số ước chừng khoảng hai trăm người, trong đó phần lớn là ở Linh Tịch sơ kỳ, đạt tới hậu kỳ chỉ có mười mấy người, mà những đệ tử đời thứ nhất đều có động phủ riêng, sau này có thể trở thành trưởng lão tinh anh trong phái khi đạt cảnh giới Kết Đan kỳ.

Đệ tử đời thứ hai thì giống như Lâm Kiếm, đạt cảnh giới Trúc Cơ kỳ, tổng nhân số ước tính chừng hai ngàn người, đệ tử này chính là hy vọng của tông môn.

Trong đó, ngoại trừ một số đệ tử chấp sự tuổi đã cao và không có hy vọng đột phá thì những người khác đều có nơi ở độc lập. Cứ mỗi nửa năm chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ tông môn. Làm nhiệm vụ thì thường được thưởng linh thạch và đan dược để tu luyện.

Đệ tử đời thứ ba có tu vi Luyện Khí Kỳ lại có hơn một vạn người, cứ một lần đại hội như vậy thì thường tuyển vào hơn một ngàn người.

Những đệ tử này ngoài việc phải hoàn thành một nhiệm vụ mỗi tháng thì cũng có một gian nhà nhỏ để ở lại. Tuy nhiên cũng chỉ có thể nhận một ít linh thạch và Bồi Nguyên đan mà thôi.

Phần lớn công việc tạp vụ ở Huyền Dương môn thì có những phạm nhân ở dưới chân núi gánh vác, bọn họ làm việc ở đây cũng có thể nhận được thù lao khá cao.

Ngoài ra, những chức vụ trọng yếu bên trong Huyền Dương môn đều sẽ gánh chịu những tâm niệm khá lớn. Do đó thường những người đảm nhận chức vụ này là những người vô pháp đột phá để tiến giai.

Mặt khác, khá nhiều đệ tử còn được phái đến Thai Châu và những nơi khác vừa tiếp quản những sản nghiệp kinh doanh của tông môn, vừa để trực tiếp nắm giữ quyền lực thế tục. Do đó Huyền Dương môn to lớn như vậy cũng chưa bao giờ thiếu khuyết của cải của phạm nhân.

Như sơn môn đại hội ba mươi năm một lần này, kỳ thật cũng chỉ nhiều hơn bình thường mười năm một lần sơn môn đại hội một nội dung duy nhất là: tán tu tỷ thí.

Kỳ thật đại hội chiêu thu dành cho tán tu cũng chỉ có mấy chục người, dù sao lai lịch của họ cũng không đáng tin. Không giống đệ tử của tu tiên gia tộc tự tiến cử hay dân chúng bình thường có thân thể thanh bạch.

Đại hội quy mô to lớn cũng có một tác dụng khác rất trọng yếu đó là triển lãm một phần thực lực của môn phái mình với các thế lực khác trong tu chân giới để đề cao hoặc bảo trì địa vị và lực ảnh hưởng tới tu chân giới của môn phái.

Lúc này, để phô trương thanh thế, Huyền Dương môn đặc biệt phát động hơn một trăm đệ tử có tu vi Linh Tịch kỳ cùng hơn năm trăm đệ tử Trúc Cơ Kỳ tham gia đại hội, nhiệm vụ chủ yếu của những đệ tử này là duy trì trật tự, ghi lại báo danh hoặc làm trọng tài cho những trận tỉ thí.

Đương nhiên là những đệ tử này nếu làm tốt, sau khi bế mạc đại hội thì sẽ được môn phái thưởng cho không ít linh thạch hoặc pháp khí, đan dược.

Những đệ tử không muốn tham gia đại hội hoặc chẳng quan tâm đến thế giới bên ngoài thì tiếp tục yên lặng tu luyện, hoặc là nhàm chán quá thì đến xem náo nhiệt, gia tăng niềm tự hào với môn phái, tất cả đều dựa vào ý nguyện của họ.

Đương nhiên là lúc khai mạc và bế mạc đại hội thì tất cả đệ tử phải tham gia, bởi vì lúc đó là lúc chương môn của Huyền Dương môn phát biểu.

Lâm Kiếm do muốn cùng Nhậm Thanh Phong cho nên bỏ qua cơ hội lần này.

Khoảng nửa canh giờ sau, những thiếu niên tham gia trắc thí đã được các đệ tử hộ tống đến khu trắc thí ở quảng trường.

Chỉ thấy những hài tử này lớn thì khoảng mười tuổi, cả đám đều tò mò, hết nhìn đông lại nhìn tây hoặc là tụ tập nói chuyện với nhau. Cuối cùng, đệ tử phụ trách dẫn bọn chúng tới cũng phân ra làm mấy tiểu tổ, đứng chỉnh tề trên đất trống.

Bởi vì còn có nghi thức khai mạc, lúc đó có một thời gian khá dài để những sư trưởng trong môn phái phát biểu, mà thời gian này chính là cửa khảo nghiệm đầu tiên với những hài tử này.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm được vài vị đệ tử đời thứ nhất an bài ngồi chung với hơn một ngàn tán tu. Hiện tại, người trên quảng trường tập hợp đông đủ, nhưng mà trên lễ đài lại không thấy một bóng người.

Lại qua nửa canh giờ nữa, trong khi mọi người đang trong cảm giác chờ mong thì chợt chuyển thành kinh ngạc rồi hâm mộ,.. đủ loại ánh mắt nhìn về phía mười đạo hồng quang xuất hiện nơi chân trời, chỉ trong chốc lát đã bay tới phụ cận.

Hồng quang biến mất, mấy thân ảnh tu sĩ hiện ra, tiêu sái đứng trên đài cao. Người nào khí độ cũng bất phàm, nhất là vị tu sĩ mặc trường bào màu vàng đứng đầu tiên, uy nghiêm đến nỗi những người còn lại phải kinh sợ.

Trung niên tu sĩ này tựa hồ rất vừa lòng với phản ứng của những người ở bên dưới, khẽ cười nói:

"Tại hạ là chương môn nhân của Huyền Dương môn, Thiên Dật chân nhân, hôm nay cùng với ba mươi vị trưởng lão của bốn môn xin được tuyên bố, khai sơn đại hội trên Huyền Dương môn xin chính thức được bắt đầu!"

Thanh âm không to nhưng mọi người đều nghe rõ, lời nói lại hết sức cuốn hút, nghe xong không khỏi khiến nhân tâm sinh ra sự kính mộ, đồng thời lại cảm thấy phấn chấn.

Nhậm Thanh Phong sớm đã nghe Lâm Kiếm miêu tả qua Thiên Dật chân nhân. Lúc này, trong lòng hắn cũng sinh ý ngưỡng mộ, vừa khe khẽ thở dài, không khỏi cúi đầu trầm nghĩ: "Thiên Dật chân nhân này quả xứng với danh xưng chân nhân, là chương môn một phái, quả thực là xuất sắc hơn nhiều so với những trưởng lão đứng sau lưng."

Ngẩng đầu lên chỉ thấy Thiên Dật chân nhân ở phía trên vừa nói dứt lời liền tiếp tục một đoạn phát biểu dài lê thê.

Vốn là cảm tạ vài vị khách quý đã có mặt và vài vị tán tu, sau đó lại tự quảng cáo mấy món chí bảo như Huyền Dương thạch, Huyền Dương tháp và thực lực cường đại của Huyền Dương môn.

Sau đó lại nói vài câu về yêu cầu của đại hội, cuối cùng rồi mới khích lệ các đệ tử và những người chuẩn bị nhập môn vài câu, đưa ra kỳ vọng của cá nhân hắn với mọi người, sau đó kết thúc dưới những tràng vỗ tay của mọi người.

Những bài phát biểu tiếp theo còn chán hơn, chỉ thấy mấy vị trưởng lão chủ sự của Huyền Dương môn thao thao bất tuyệt, thổ mạt hoành phi, rung đùi đắc ý nói lên nói xuống, đến khi trời gần tối thì mấy vị trưởng lão kia mới nói xong, ngày đầu tiên của đại hội như thế đã hết.

Xong xuôi, những tán tu được đệ tử của Huyền Dương môn chỉ dẫn thì tự đi vào những gian nhà đá nghỉ ngơi. Mà những hài tử thì được đưa đến chỗ ở chuẩn bị đặc biệt cho chúng.

Lâm Kiếm cùng Nhậm Thanh Phong hai người cũng đi theo mọi người tìm một gian nhà, hàn huyên cho tới khuya mới đã tọa tu luyện.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời vừa lên thì tất cả tán tu đã tụ họp trên quảng trường.

Những tán tu báo danh tham gia thi đấu đều phải đến đăng ký trong một thời gian nhất định. Phụ trách đăng ký là hơn hai trăm đệ tử ngồi trên hơn một trăm cái bàn, bọn họ đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ.

Nhậm Thanh Phong quay đầu nhìn mới chú ý đến góc Tây Bắc của quảng trường, chẳng biết lúc nào đã dựng lên hơn tám mươi tòa lôi đài có cấm chế phòng hộ.

Trận đấu áp dụng quy tắc đào thải, nói cách khác, mỗi vòng đấu kết thúc thì sẽ có hơn một nửa tu sĩ bị loại, năm mươi tu sĩ xếp hạng đầu tiên sẽ được Huyền Dương môn thu nhận làm đệ tử.

Đối với tán tu tham gia thi đấu, Huyền Dương môn có ba yêu cầu, thứ nhất, tuổi không được quá lớn, thứ hai, lai lịch phải trong sạch, không có ác danh, thứ ba là tu vi không được vượt qua Luyện Khí kỳ.

Nhậm Thanh Phong đi cùng với Lâm Kiếm tự nhiên là không mất công sức liền được ghi danh, báo danh xong còn nhận được một tấm thẻ bằng

kim loại kỳ lạ, trên thẻ chỉ viết chính là thời gian và vị trí thi đấu của mình: Lôi đài số năm, trận đầu tiên.

Giao thẻ cho ba gã giám khảo trên lôi đài số năm, Nhậm Thanh Phong chuẩn bị bắt đầu trận chiến đầu tiên ở Tu Chân giới.

Đối thủ là một thanh niên vóc người cao gầy, sắc mặt tái nhợt. Người này có tu vi Luyện Khí kỳ tăng thứ tám.

Song phương báo xong tính danh, thi lễ với nhau xong liền động thủ. Chỉ thấy Nhậm Thanh Phong vừa nhắc tay liền ném ra ba tờ băng châm phù cấp một, giữa không trung bạch quang lóe ra, một mảnh băng châm bay tới thanh niên kia. Thanh niên kia vừa nhìn, hơi do dự một chút liền trực tiếp nhảy xuống lôi đài.

Lúc này, một gã giám khảo lắc đầu, khe khẽ thở dài nói: "Trận đấu này tán tu số ba trăm tám mươi hai Nhậm Thanh Phong giành chiến thắng."

Số ba trăm tám mươi hai chính là số của Nhậm Thanh Phong.

Nhậm Thanh Phong vẽ mặt hồ hững, tiêu sái xuống lôi đài, Lâm Kiếm cười lớn: "Ha ha, chúc mừng chúc mừng, mới trận đầu đã huynh thoải mái dành thắng lợi."

Nhậm Thanh Phong bất đắc dĩ nói: "Trận đấu này chẳng có ý nghĩa gì cả, quãng ba cái phù đối thủ liền nhảy xuống nhận thua, ta đang muốn thử uy lực của Băng Châm phù thành ra lại lãng phí vô ích, chỉ còn chờ đến vòng sau thôi!"

Lâm Kiếm cười nói: "Tán tu bình thường sao có thể giống người được, một lần xuất thủ liền quãng ra ba tờ băng châm phù, ta phỏng chừng, người thanh niên kia biết mình không có đất diễn cho nên trực tiếp xuống lôi đài, ngay cả pháp khí sở trường cũng chưa phóng xuất."

Nhậm Thanh Phong cũng cười nói: "Cũng đúng a, ha ha, không quản nhiều như vậy, chúng ta sang khu trắc thí bên kia xem xem, ta cũng muốn xem mình sở hữu linh căn gì đây."

Lâm Kiếm nói: "Tốt lắm, ta cũng rất tò mò a! Ta xem người tu luyện cũng không chậm, hay lại là thuần dương thân thể mà Huyền Dương môn cực kỳ chào đón? Ha ha, nếu vậy, huynh đệ người liền trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm a."

Nhậm Thanh Phong cười nhẹ, có chút thắc mắc: "Là thế nào? Mà Thuần dương thân thể là cái gì vậy? Chẳng lẽ cũng là một loại linh căn?"

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 9

Ý Nghĩ Quái Đản

Lâm Kiếm cười nói: "Thì ra người còn chưa biết việc này. Có lẽ do ta quên nói. Linh căn ban đầu chủ yếu chia làm năm thuộc tính gồm: kim, mộc, thủy, hỏa và thổ. Ngoài ra còn có phong thuộc tính do mộc và hỏa biến dị tạo thành. Cùng linh căn lõi hệ trong truyền thuyết có thể hấp thu lõi điện. Người bình thường lúc sinh ra thì thân thể đã cố định thuộc tính. Nếu một người đồng thời có cả năm loại thuộc tính thì nhất định là người thường không thể tu tiên. Mà những người có bốn hoặc ba loại thuộc tính thì được gọi là linh căn hạ đẳng và trung đẳng. Những tu sĩ bình thường nằm trong dạng này. Còn người chỉ có hai loại linh căn thì gọi là linh căn thượng đẳng, loại này tu sĩ thì trong mười người cũng khó có một người. Những tu sĩ có linh căn thượng đẳng luôn dễ dàng đi xa trên con đường tu tiên hơn những người khác. Cuối cùng là người có một thuộc tính duy nhất và phong thuộc tính tạo thành từ biến dị đều là những linh căn cực phẩm. Những người này trong tu chân giới cực kỳ ít, nhưng một khi xuất hiện không ai không phải là nhân vật kinh diễm. Thuần dương chi thể mà ta nhắc đến trước đó, chính là chỉ người có cực phẩm linh căn hệ hỏa. Ngoài ra, người có thủy linh căn cực phẩm được gọi là thuần âm chi thể. Thường thì thuần dương chi thể chủ yếu là nam còn thuần âm chi thể chủ yếu là nữ. Còn lõi linh căn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cụ thể làm sao xuất hiện thì không có ai rõ ràng, chắc là bị sét đánh mới có!"

Nhật Thanh Phong nghi ngờ nói: "Tại sao thân thể có đủ thuộc tính của ngũ hành thì tư chất tu tiên lại càng thấp?"

Lâm Kiếm nói: "Vấn đề này đại biểu cho sự quan hệ giữa linh căn và trời đất. Kỳ thật linh căn kỳ cũng chỉ là năng lực cảm giác của thân thể của con người đối với thiên địa linh khí mà thôi. Cho nên linh căn thuộc tính càng nhiều thì khả năng cảm ứng với linh khí mỗi thuộc tính lại càng thấp."

Nhật Thanh Phong thoải mái nói: "Chẳng trách người thường đều có đủ ngũ hành linh căn nên không thể tu luyện."

Ở phương diện này Lâm Kiếm nghiên cứu khá chuyên tâm cho nên lại nói rất hăng say: "Thuộc tính của linh căn không chỉ quyết định sự cảm ứng với thiên địa linh khí cao hay thấp mà còn quyết định tốc độ luyện hóa, hấp thu linh khí của người tu tiên nữa."

Nhật Thanh Phong ngạc nhiên nói: "Sao? Không phải tu sĩ tư chất thấp nếu tu luyện chăm chỉ ở nơi linh khí sung túc cùng phục dụng đại lượng đan dược liền có thể đạt tới tốc độ tu luyện của tu sĩ có tư chất cao sao?"

Lâm Kiếm thở dài rồi nói: "Đâu có đơn giản như vậy, nếu nói như huynh thì ta hiện ít ra cũng đã tiến tới Linh Tịch kỳ rồi. Thật ra tư chất mỗi người còn quyết định khả năng bình ổn tâm thần trong khi tu luyện. Khi tu luyện đến bình cảnh, những khác biệt này mới hoàn toàn hiện rõ."

Nhật Thanh Phong lại nói: "Khả năng bình ổn tâm thần thì ta có thể lý giải được. Lúc tu luyện do sử dụng ý niệm điều khiển linh lực vận chuyển trong cơ thể nên nếu bị quấy rầy hoặc tâm thần không tập trung sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Nhẹ thì kinh mạch tổn thương, nặng thì thần trí đại loạn, khó giữ tính mạng. Rất giống với luyện công trong giang hồ. Nhưng bình cảnh mà người nói đến là cái gì?"

Lâm Kiếm nói: "Khi huynh tu luyện tới một giai đoạn nhất định thì sẽ gặp được một loại trói buộc vô hình, tu vi cũng bị kẹt tại một chỗ khó có

thể đột phá, đó gọi là bình cảnh."

Đối với tu sĩ có cấp độ càng cao, trước khi đột phá cảnh giới thì tỉ lệ xuất hiện bình cảnh càng lớn. Bình thường, sau khi tới Linh Tịch Kỳ, mỗi khi đột phá nhất giai đều cần vượt qua ít nhất là một lần bình cảnh. Mà muốn từ Linh Tịch hậu kỳ tiến vào Kim Đan kỳ thì sẽ xuất hiện bình cảnh càng lớn.

Nhậm Thanh Phong nghi ngờ nói: "Như vậy bình cảnh sẽ xuất hiện bất ngờ sao? Chẳng lẽ không có biện pháp để khắc phục? Vậy những tu sĩ có tư chất linh căn thượng đẳng thì có ưu thế ở phương diện nào khi đột phá bình cảnh à?"

Lâm Kiếm nói: "Bình cảnh xuất hiện lúc nào thì không ai có thể rõ ràng, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm mà các bậc tiền bối đi trước lưu lại, bình cảnh xuất hiện một phần là do tâm tình, còn những nguyên nhân khác nữa hay không thì cũng không rõ ràng. Mà tu sĩ tại Thiên Thai đại lục bây giờ nếu gặp phải bình cảnh thì sẽ lựa chọn xuống núi du lịch hoặc là an tâm tĩnh tu chờ đợi bình cảnh tự nhiên phá vỡ."

Tại Huyền Dương môn, tu sĩ cấp thấp có thể thông qua Huyền Dương tháp nhận thí luyện từ huyền hỏa, tu sĩ cấp cao có thể thông qua quan sát hai chữ lớn ngoài kia để lĩnh ngộ, nâng cao khả năng đột phá bình cảnh, tuy rằng hiệu quả không tốt lắm nhưng cũng khó mà có được. Hơn nữa, nghe nói còn có những cổ phương luyện chế ra những loại đan dược thần kỳ cũng có thể có một chút hiệu quả. Về phần tu sĩ có linh căn có một thuộc tính riêng lẻ hoặc linh căn biến thì trước Kim Đan Kỳ cơ hồ không có bình cảnh. Nghe nói ngay cả xác suất kết đan thành công cũng lớn hơn nhiều so với bình thường. Mà tu sĩ có linh căn hai thuộc tính trước lúc tiến vào Linh Tịch Kỳ cũng không có nhiều bình cảnh."

Nhậm Thanh Phong gật gật đầu nói: "Thì ta là thế, vừa rồi, huynh đệ người nói nếu ta là thuần dương chi thể sẽ được bồi dưỡng trọng điểm là

sao, chẳng lẽ những đệ tử có linh căn thuộc tính đơn thì sẽ khác những đệ tử bình thường chẳng?"

Lâm Kiếm cười nói: "Cũng không phải, linh căn thuộc tính khác nhau thì có thể hấp thu linh khí khác nhau, mà Huyền Dương môn chúng ta vạn năm trước chính là một ngọn núi lửa, cho nên linh mạch ở bên dưới có hỏa thuộc tính là chủ yếu, đối với đệ tử có thuần dương chúc tính tu luyện có lợi ích rất lớn."

Tỷ như chương môn Huyền Dương Môn chính là thuần dương chi thể, chỉ tu luyện hơn ba trăm năm đã tiến vào Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong. Nói không chừng trong trăm năm tới sẽ kết anh thành công, trở thành vị thái thượng trưởng lão thứ ba.

Nhậm Thanh Phong lại hỏi: "Tu sĩ có thuộc tính linh căn khác nhau sẽ hấp thu linh khí có thuộc tính khác nhau? Vậy những tu sĩ có linh căn nhiều thuộc tính thì tu luyện như thế nào? Chẳng lẽ lúc hấp thu linh khí, tu sĩ còn có thể đổi qua hấp thu loại khác sao? Hay là trên đời này có linh mạch chỉ có duy nhất một thuộc tính."

Lâm Kiếm cười nói: "Mấy vấn đề này kỳ thật chỉ có một đáp án duy nhất mà nó lại cực kỳ đơn giản. Tại tu chân giới, mặc dù đại đa số tu sĩ đều có linh căn nhiều thuộc tính, nhưng trong đó lại có một loại thuộc tính mạnh hơn hẳn những thuộc tính còn lại trong ngũ hành, mà lúc lựa chọn công pháp thuộc tính, chính là muốn hấp thu linh khí có thuộc tính này. Ví dụ: linh căn của ta chính là thổ, mộc, kim ba thuộc tính, nhưng thổ thuộc tính trong đó lại biểu hiện rõ ràng hơn một chút, vì thế, sau này khi trúc cơ ta liền lựa chọn công pháp thổ thuộc tính là Huyền Thạch Tự Nguyên Quyết, có công pháp như vậy thì lúc ta tu luyện mới có thể bài trừ những linh khí có thuộc tính khác mà chỉ hấp thu thổ linh khí. Bởi vậy khi ta sử dụng pháp thuật có thuộc tính thổ thì uy lực của nó khá lớn, mà sử dụng pháp thuật có thuộc tính khác thì hiệu quả lại không được tốt lắm. Khi ta sử

dụng pháp khí Hồn Thiên Xích thì nó phát ra hoàng quang, nó đại biểu cho công pháp thuộc tính thổ của ta."

Nhậm Thanh Phong hỏi tiếp: "Vậy tại sao tu sĩ ở Luyện Khí Kỳ chẳng phân biệt được thuộc tính, tới Trúc Cơ Kỳ sau này mới chọn công pháp có thuộc tính phù hợp?"

Lâm Kiếm cười nói: "Câu hỏi thật hay, kỳ thật, tu chân giả tại Luyện Khí Kỳ không phân biệt được thuộc tính bởi vì ở giai đoạn này bọn họ hấp thu linh lực chủ yếu để cải tạo thân thể, chuẩn bị cho Trúc Cơ Kỳ. Hơn nữa, cho dù là Luyện Khí Kỳ thập tầng cũng không bằng một phần mười linh lực trong cơ thể của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cho nên pha tạp một chút cũng không sao. Vả lại, khi tiến nhập vào Trúc Cơ Kỳ thì linh lực nguyên bản trong cơ thể sẽ biến mất, sau đó lại tụ tập lại, đến lúc trúc cơ thì người sẽ biết, nhưng nếu tiến vào Trúc Cơ Kỳ nhưng không có công pháp thích hợp mà còn tùy ý hấp thu thiên địa linh khí như khi còn ở Luyện Khí Kỳ thì sẽ làm cho linh lực trong cơ thể không tinh khiết dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, nguy hiểm đến tính mạng."

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Ha ha, ta xem huynh dường như cái gì cũng biết. Ta hỏi câu nào huynh cũng trả lời mạch lạc như đã học thuộc lòng vậy."

Lâm Kiếm cũng cười nói: "Là do người biết quá ít mà thôi, sau khi nhập môn hãy đến Tàng Thư Các đọc sách đi. Nhưng mà ta tu luyện đến bình cảnh mới có thời gian đi đọc sách thế này, hơn nữa bình thường ta cũng hay nghe sư phó giảng cho nên biết cũng tương đối nhiều thôi."

Sau một hồi đi bộ, hai người liền tới khu trắc thí. Từ rất xa họ đã nhìn thấy đội ngũ đang ngồi trên trăm cái bàn dài. Trong đội ngũ này, phần lớn là hài tử. Bất quá, lác đác cũng có vài tên tán tu. Đại khái họ cũng muốn xác định một lần thuộc tính linh căn của mình để sau này chuẩn bị cho đại nghiệp trúc cơ.

Trên mỗi bàn đều bày biện một viên tinh thạch màu trắng, trong suốt, dài gần một xích, một đầu đặt một khối linh thạch hạ phẩm. Những hài tử tham gia trắc thí chỉ cần đặt tay lên tinh thạch thì ngay lập tức tinh thạch sẽ phát ra những màu sắc khác nhau tượng trưng cho linh căn tương ứng.

"Khối tinh thạch kia chính là linh thạch trắc nghiệm linh căn sao? Nhưng theo ta thấy, ngoại trừ màu sắc trong suốt thì nó khác tinh thạch thường chút nào đâu?" Nhậm Thanh Phong nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy, linh thạch này tuy cũng có màu trắng giống tinh thạch khác, nhưng những linh thạch bình thường thì không nhìn xuyên qua được mà chứa đựng linh khí ngũ hành nồng đậm. Còn linh thạch trắc thí này thì trong suốt, bên trong đó không có một tia linh khí nào nhưng lại vô cùng mẫn cảm với thuộc tính linh khí. Huynh thấy đấy, lúc không có ai trắc thí thì nó thể hiện một màu trắng, đại biểu cho thiên địa linh khí hỗn tạp ngũ hành. Khi người trắc thí chạm tay vào nó thì hiệu quả cảm ứng linh khí liền bị biến hóa theo thuộc tính của người trắc thí. Đấy, đưa bé phía trước chạm vào tinh thạch mà nó vẫn tỏa ra màu trắng, chứng tỏ thể chất của hắn là ngũ hành, không thể tu tiên."

Lâm Kiếm chỉ vào một hài tử vừa trắc thí nhưng không có linh căn, nhẹ giọng nói với Nhậm Thanh Phong.

Nhậm Thanh Phong thoải mái nói: "Khó trách lại kêu thứ này là linh thạch trắc thí, quả nhiên là đồ tốt. Nhưng tại sao ở đây cũng có tán tu đi trắc thí? Chẳng lẽ những viên trắc linh thạch này không bán ở các phường thị hay sao?"

Lâm Kiếm cười nói: "Thứ này cho dù có cũng cực kỳ quý hiếm, bình thường đều bị các đại môn phái và gia tộc giữ lại để dùng. Nghe nói trắc linh thạch không có ở Thiên Thai đại lục và Vãn Tinh đại lục, nhưng cụ thể là từ đâu đến thì không có ai biết. Trắc linh thạch tuy không có tác dụng lớn, nhưng công năng trắc thí này không thể thay thế được. Nếu như không

có nó thì chỉ có hai vị thái thượng trưởng lão có tu vi Nguyên Anh Kỳ mới có thể nhìn được linh căn thuộc tính của người bình thường thôi."

Nhậm Thanh Phong nhìn trắc linh thạch cười nói: "Trắc linh thạch này tuy hiếm lạ, nhưng so sánh với linh thạch cung cấp năng lượng lại thấp hơn nhiều."

Lâm Kiếm cũng cười nói: "Chính xác, nhưng loại linh thạch có thể so sánh thuộc tính ngũ hành như thế thì môn phái nào cũng phải cần."

Nhậm Thanh Phong đột nhiên ý tưởng đột phát nói: "Nếu ta có thể hấp thu nhiều loại linh thạch hoặc các loại linh khí ở trong trời đất thì quá tốt rồi."

Lâm Kiếm cười nói: "Ha ha, vậy thì thế nào? Cho tới bây giờ còn chưa nghe nói ai có thể làm được, cho dù là biến dị phong linh căn cũng chỉ có thể hấp thu hai loại linh khí mà không phát sinh xung đột mà thôi. Cho nên, huynh tốt nhất hãy bỏ cái ý nghĩ đó đi, những tu sĩ muốn chứng minh cho cách nghĩ này, phần lớn đều trả một cái giá cực kỳ thảm trọng. Thậm chí có không ít người đã hi sinh tính mạng để chứng minh suy nghĩ kỳ lạ của mình đấy."

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 10

Ngũ Hành Linh Căn Biến Dịch

Nhậm Thanh Phong sở dĩ có ý nghĩ kỳ quái như vậy cũng có là vì linh thạch hoặc linh mạch thường chứa đựng linh khí ngũ hành hỗn hợp lại. Mà phần lớn, chúng đều không có thuộc tính rõ ràng.

Bởi vậy, những viên linh thạch hoặc là linh mạch có thuộc tính rõ ràng càng được những tu chân giả hoan nghênh. Bởi vì trừ linh căn biến dịch phong thuộc tính có thể hấp thu hai loại thiên địa linh khí ra thì những loại còn lại chỉ có thể hấp thu một loại thiên địa linh khí duy nhất mà thôi.

Đối với linh thạch, tuy trong đó có năm loại linh khí, nhưng năm loại linh khí này lại nằm trong một chỉnh thể, một căn nguyên, không thể tách chúng ra.

Cho nên, người tu chân lợi dụng linh thạch hoặc linh mạch để tu luyện thì lãng phí đại bộ phận những thuộc tính linh khí khác.

Vì vậy, khi Nhậm Thanh Phong nghe xong lời của Lâm Kiếm thì cũng cười cho qua chuyện. Sau đó hai người cùng nhau xếp hàng chuẩn bị kiểm tra.

Mặc dù những đội ngũ này tương đối dài, nhưng quá trình trắc thí lại khá đơn giản, những đệ tử làm việc cũng khá nhanh nhẹn, được thì ở lại, không được thì bị đuổi về nhà.

Ước chừng qua hơn nửa ngày, những hàng dài đều đã xong việc, những thiếu niên đủ tư cách đều bị những đệ tử Trúc Cơ Kỳ mang đi, ly khai sơn môn đến nội môn.

Những thiếu niên không hợp cách đều bị đưa về nhà, tuy cũng có những trường hợp khóc lóc không chịu về nhưng khóc cũng không giải quyết được vấn đề, nếu muốn tu tiên, phỏng chừng hài tử của bọn hắn sau này mới có cơ hội.

Cuối cùng, những đệ tử phụ trách nơi này sắp xếp mấy chục tán tu lại thành một đội mới, mà những chiếc bàn cũng được những đệ tử này thu lại.

Bây giờ, trên quảng trường cũng khá trống trải, ngoại trừ ba tên tự nguyện ở lại thì cũng không có đệ tử nào khác của Huyền Dương môn. Ba người này hiển nhiên là quen biết lẫn nhau. Họ cũng không nói nhiều. Sau khi dùng Thủy Long Thuật rửa sạch sân bãi, họ lại tiếp tục chủ trì trắc thí.

Từ nét mặt của ba gã đệ tử, bọn họ lưu lại hiển nhiên là có mục đích của chính mình. Lúc này, tất cả đã không kiên nhẫn rồi.

Nhưng khi chứng kiến trắc thí thạch tỏa ra ánh sáng sắc sỡ thì tâm tình của họ mới dần tốt lên.

Nhậm Thanh Phong đến muộn nên sắp xếp ở bị trí sau cùng, nhìn đội ngũ phía trước càng ngày càng gần cùng với những người vừa trắc thí xong đang cao hứng hay thất vọng thì trong lòng thấp thỏm.

Đến lúc hắn trắc thí thì trên mặt ba tên đệ tử đều hiện lên nụ cười quái dị khiến người phải lạnh gáy.

Lúc này, chỉ còn một mình Nhậm Thanh Phong là chưa trắc thí, áp chế sự bất an trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh đưa tay ra, đặt lên trên trắc linh thạch đang phát ra ánh sáng bạc nhàn nhạt.

Giờ khắc này, những đệ tử làm việc đều hiện lên vẻ mặt vui sướng khi kẻ khác gặp họa. Những tán tu đứng xung quanh chưa rời đi cũng suy tính hơn thiệt, biểu cảm tất cũng khác nhau. Lâm Kiếm đứng một bên cũng tràn ngập chờ mong nhưng lại bất đồng với những đệ tử kia.

Lâm Kiếm hi vọng Nhậm Thanh Phong là thuần tương chi thể, nếu không được cũng phải là thượng đẳng linh căn.

Đối với điểm này, Lâm Kiếm cũng có chút nắm chắc, từ khi quen biết đến giờ, tốc độ tu luyện của Nhậm Thanh Phong rất nhanh, không phải là tu sĩ có linh căn bình thường có thể so sánh được.

Chỉ thấy trác linh thạch bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó dừng lại trong chốc lát, sau đó bạch quang đại thịnh rất đột nhiên, không hề có chút dấu hiệu nào cả.

Những tán tu đứng xung quanh cũng vì hiện tượng dị thường này mà càng thêm im lặng, im lặng đến mức quỷ dị. Những đệ tử phụ trách ở đây càng thêm ngẩn người, sau đó lại nhìn nhau cười ha ha. Ngay sau đó, cả những tán tu ở xung quanh dường như phát hiện điều gì cũng bật cười theo những đệ tử kia. Có cảm tưởng giống như họ cướp được vợ của người khác. Đương nhiên, tu chân giả bình thường đều độc thân. Lúc này, trên mặt Lâm Kiếm là một mảnh thất vọng, sau đó lại lóe ra một tia thương cảm cùng kiên định.

Chỉ nghe hừ lạnh một tiếng, traten traten tiếng cười bỗng nhiên dừng lại. Hai bóng người lóe lên, thần sắc Lâm Kiếm xanh mét, nhanh chóng kéo Nhậm Thanh Phong rời đi, bởi vì hấn sợ Nhậm Thanh Phong không chịu nổi đả kích này.

Mấy người tán tu kia cũng đỏ cả mặt lên, trong mắt hiện lên một tia áy náy, sau đó cũng mau chóng rời đi. Nhưng ba tên đệ tử lưu lại kia thì lại không hề áy náy chút nào, ngược lại còn thêm hưng phấn.

Trong đó một tên đệ tử vừa béo vừa lùn có tu vi ước chừng tại Trúc Cơ Hậu Kỳ dường như đã phát hiện ra chuyện gì đáng khoe, vừa cười vừa lớn tiếng nói: "Ha ha, thấy không, tên tiểu tử đó đi với tên phế tài đệ tử Lâm Kiếm của Lâm trưởng lão, ta đã thấy hắn, phế vật đi chung với phế vật, quả là huynh đệ trời sinh nha!"

Hai gã đệ tử khác cũng tỉnh ngộ, càng cười vui vẻ hơn. Nhưng bọn hắn cũng không có lo lắng châm biếm người khác có mang lại hậu quả gì cho chúng hay không.

Bình thường, lúc ở với nhau cũng hay nói đến Lâm Kiếm, chỉ trừ tên mập trong đó, hai người kia chưa từng thấy mặt Lâm Kiếm cho nên mới không nhận biết hắn.

Dù sao Trúc Cơ Kỳ đệ tử của Huyền Dương môn nhiều lắm, mà sư phó của Lâm Kiếm lại ở trong động phủ của trưởng lão, thường không đi ra ngoài. Mà đệ tử bình thường như bọn hắn lại không dám tùy tiện chạy đến động phủ của trưởng lão để xem mặt.

Lâm Kiếm bình thường rất ít khi tranh chấp với những đệ tử khác, cho dù có người nói xấu sau lưng hắn thì hắn cũng xem như là không nghe thấy. Chủ yếu là do hắn không muốn sư phụ của mình ra mặt trách móc những đệ tử cấp thấp. Mà hắn lại không phải hạng ác nhân, hắn là người rất tuân thủ quy tắc, nhất là quy định đệ tử trong tông môn không được tư đấu.

Sư phụ của Lâm Kiếm là Lâm trưởng lão cũng là một lão nhân khá tốt, tuy rằng tu vi trong đám trưởng lão là thấp nhất, nhưng lại là người nóng nảy nhất! Đi qua đi lại thành ra tình trạng như thế này, đại đa số đệ tử đều nghe qua tên của hắn, tuy không có mấy người gặp được hắn nhưng đều ghen tị với hắn khi có một sư phụ tốt, lại khinh bỉ hắn không có tư chất tốt.

Dù sao, không có thực lực mà có vận khí tốt thì sẽ bị mọi người ghen tị, mà mọi người vì châm chọc hắn vài câu mà chưa gặp phiền toái gì cho nên

càng ngày càng lẩn lướt, được đằng chân lân đằng đầu.

Lúc này Lâm Kiếm đã lôi Nhậm Thanh Phong ra xa hơn một trăm trượng, nhưng là tu tiên giả, hai người vẫn nghe được tiếng cười đùa, khinh miệt của ba tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ kia ở sau lưng. Lâm Kiếm lắc đầu thờ dãi, coi như không nghe thấy những lời nhục mạ ấy, nhưng trong mắt của Nhậm Thanh Phong lại hiện lên một đạo sát khí.

Chỉ nghe Lâm Kiếm âm đạm nói: "A Phong, huynh đừng nghe bọn họ nói bậy. Tuy đã có kết quả khảo nghiệm rồi, không ngờ huynh lại là ngũ hành linh căn biến. Coi như trời sinh ngũ hành linh căn không thể tu chân, nhưng người đã dựa vào cố gắng của mình mà đột phá đến Luyện Khí Kỳ, tiến nhập tu chân giới đấy thôi. Ngũ hành thuộc tính của huynh tương đối cân bằng cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại, bởi vì nguyên nhân này người lại có thể tùy tiện chọn một loại công pháp bất kỳ để tu luyện. Nếu sau này có thể Trúc Cơ thì cũng không có chuyện gì lớn, có Lâm Kiếm ta ở đây, không ai dám khi dễ người, nếu sau này có người dám nói những câu xúc phạm đến người Lâm Kiếm ta sẽ không khách khí với bọn họ."

Lâm Kiếm nói dứt lời, đột nhiên quay đầu lại nhìn ba tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ đang đứng xa xa ở phía sau, nhìn tư thế của hãn đường như lúc nào cũng có thể xông qua giết chết bọn họ.

Ba gã đệ tử kia tựa hồ cũng phát hiện ra sát khí của Lâm Kiếm liền nhanh chóng thu dọn đồ vật vào túi trữ vật, nhanh chóng ngự khí bỏ chạy.

Kỳ thật với hai người có tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ và một người Trúc Cơ Hậu Kỳ thì không phải sợ Lâm Kiếm một chút nào, nhưng vạn nhất Lâm Kiếm nổi điên, thật sự muốn liều mạng với bọn họ thì cũng không chiếm được tiện nghi gì cả. Dù sao, Hỗn Thiên Xích của Lâm Kiếm cũng là thượng phẩm pháp khí, mà phạm vào môn quy là tư đấu trong môn phái thì kết cục cũng chẳng hay ho gì.

Một cơn gió thổi qua mang theo vài chiếc lá vàng của mùa thu khiến người cảm thấy lạnh tịch nhưng trong lòng của Nhậm Thanh Phong lúc này lại cảm thấy cực kỳ ấm áp.

"A Phong? Cái tên này thật là hay! Ta nhớ khi ta còn nhỏ, cha mẹ ta, bạn bè ta đều gọi ta như vậy, ha ha, quả thực là có chút nhớ nhung a." Nhậm Thanh Phong thăm thì, ánh mắt miên man nhớ lại lúc còn bé.

Lâm Kiếm lúc này mới chú ý tới, Nhậm Thanh Phong dường như cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, bộ dáng vẫn bình thường thì mới yên tâm mỉm cười:

"Tốt lắm, vậy sau này ta gọi huynh là A Phong đi, huynh cũng nên gọi ta là Tiểu Kiếm, sư phó của ta lúc nào cũng gọi ta bằng cái tên này."

Nhậm Thanh Phong cười to nói: "Được, Tiểu Kiếm, kêu thế này thì thân thiết hơn, nhưng mà xem lại tuổi của huynh thì lại không hợp tí nào! Ha ha, mặc kệ, từ giờ trở đi, ta cứ kêu như vậy."

Nhậm Thanh Phong cười xong lại ngừng lại một chút, hỏi Lâm Kiếm: "Mấy người vừa rồi là ai? Tên mập đó dường quen biết huynh thì phải?"

Lâm Kiếm thấy vẻ mặt Nhậm Thanh Phong vui vẻ, dường như không giống với những người trắc thí ra phế tài linh căn thì hơi buồn bực, đồng thời lại bội phục tính rộng rãi, thoải mái của người huynh đệ này.

Ngay cả Lâm Kiếm, lúc nhỏ biết được mình có đệ giai linh căn thì cũng không thể làm được như Nhậm Thanh Phong, nhẹ nhàng bình thản, bộ dáng vô sự.

Hiện tại, Nhậm Thanh Phong khiến người ta cảm thấy giống như người khác trắc thí ra linh căn ngũ hành biến dị là người khác chứ không phải là hắn vậy.

"Tên mập vừa này gọi là Mã Đằng, nghe nói hẳn là hậu nhân của sư phụ Phí sư thúc. Trong một lần ta đi truyền tin ở bên Phí sư thúc thì có gặp hẳn. Về phần hai người kia thì ta không rõ, nhưng mà bộ dáng lại khá quen thuộc, hẳn là bọn chúng ở một chỗ với nhau. Nhưng mà A Phong, đừng nói là người muốn tìm ba tên kia gây chuyện đấy? Mã Đằng kia đã tới cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ rồi, hai tên còn lại cũng là Trúc Cơ Trung Kỳ, chúng ta không thể đối phó được với hai tên kia. Hơn nữa, trong môn phái cũng không cho phép đồng môn đánh nhau, vả lại tên mập kia lại là đệ tử của Phí sư thúc, bình thường rất láu cá, xảo quyệt, chẳng những quen biết khá rộng rãi trong môn phái mà ngay cả Phí sư thúc cũng cực kỳ che chở cho hẳn. Nếu thực muốn đánh nhau thì ta sợ người nhất định sẽ bị thua."

Nhậm Thanh Phong nhìn phương hướng mà bọn mập rời đi, khẽ cười: "Ta nói muốn tìm bọn họ gây phiền toái khi nào, ta chỉ hơi tò mò với mấy tên kia mà thôi."

Lâm Kiếm thấy nụ cười trên khuôn mặt của Nhậm Thanh Phong có hơi quái dị, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, lôi kéo quần áo nói: Quái lạ! ta đường đường là một tu tiên giả Trúc Cơ Kỳ tại sao lại thấy khí trời có chút lạnh nhỉ?"

Vậy ngũ hành linh căn biến dị là như thế nào? Đối với cảm nhận ngũ hành linh khí trong thiên địa cân bằng như nhau thì chẳng phải dễ dàng đồng thời hấp thu toàn bộ thiên địa linh khí ư, tại sao lại còn cho nó là linh căn vô dụng?

Kỳ thật chuyện này lại liên quan đến công pháp tu luyện của tu chân giới.

Ở tu chân giới, toàn bộ công pháp đều có một tác dụng trọng yếu chính là phân chia để hấp thu từng loại linh khí ngũ hành một, bài trừ những linh khí khác không phù hợp với công pháp. Do đó, linh khí trong cơ thể người tu chân là cực kỳ tinh khiết, đương nhiên cũng có ngoại lệ là phong thuộc

tính công pháp, nó hấp thu hai loại thiên địa linh khí là hỏa và mộc, bài trừ ba loại linh khí còn lại.

Điều này sẽ đưa đến một kết quả, tu sĩ có linh căn nhiều thuộc tính sẽ có sự cảm ứng linh khí bị phân tán ra mà chỉ chọn một loại linh khí để hấp thu khiến cho tốc độ tu luyện giảm xuống thật lớn, chỉ có đệ tử có linh căn đơn thuộc tính mới có ưu thế, bởi vậy, linh căn có càng nhiều thuộc tính thì tốc độ tu luyện của tu chân giả càng chậm.

Người có biến dị linh căn ngũ hành thuộc tính khá cân bằng như Nhậm Thanh Phong lại là người không có tiền đồ để tu tiên. So với tu sĩ sở hữu linh căn có bốn loại thuộc tính còn kém xa.

Trừ phi có công pháp với toàn bộ thuộc tính để Nhậm Thanh Phong tu luyện, mà nếu có công pháp như thế thì lúc Nhậm Thanh Phong hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện còn nhanh hơn cả tu sĩ sở hữu thượng hạng linh căn. Đương nhiên tốc độ hấp thu linh khí chỉ là một phương diện. Nhưng mà đáng tiếc là chưa một người tu chân nào nghe nói tới một bộ công pháp như vậy cả.

Mặt khác, Nhậm Thanh Phong còn muốn hấp thu linh khí ngũ cùng cùng một lúc thì còn một biện pháp cuối cùng đó là sau khi trúc cơ thành công vẫn dùng công pháp của Luyện Khí Kỳ. Nhưng đã đạt tới Trúc Cơ Kỳ mà vẫn sử dụng công pháp của Luyện Khí Kỳ thì lại giống tu chân giả sử dụng nội công tâm pháp để tu luyện, cơ hồ không có hiệu quả nào cả.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 11

Nhập Môn

Trong chớp mắt ba ngày đã trôi qua. Sáng ngày thứ tư cũng là lúc những hơn trăm tu sĩ tham gia thi đấu. Ngoài một bộ phận tán tu và những đệ tử của Huyền Dương môn đến xem náo nhiệt thì quảng trường không có mấy người có mục đích khác.

Một hiện tượng tương đối khá thú vị. Thịnh thoảng có rất nhiều thiếu niên mặc trang phục đệ tử đời thứ ba của Huyền Dương môn chạy tới chạy lui. Những thiếu niên này chính là những người mới gia nhập Huyền Dương môn ngày hôm trước, bởi vì tuổi còn nhỏ cho nên khá hiếu kỳ với những chuyện đang xảy ra ở trên quảng trường.

Những cuộc chiến đấu thực tế như thế này, đối với bọn họ rất có ích.

Dù sao tại tu chân giới, kinh nghiệm thực chiến là trọng yếu phi thường, tuy mấy trăm năm nay Thiên Thai đại lục có vẻ yên lặng bên ngoài nhưng mấy chuyện như giết người đoạt bảo thì giờ khắc nào cũng xảy ra.

Trong đám tán tu tham gia tuyển chọn cũng có không ít người là hạng hung đồ, nhưng vì đang ở trước cửa của Huyền Dương môn cho nên bọn họ mới tuyệt đối không dám thực hiện hành vi cướp đoạt với những thiếu niên này.

Có lẽ do vừa mới bị ông trời đả kích nặng nề nên mấy ngày hôm nay vận khí của Nhậm Thanh Phong tương đối tốt. Mấy cuộc tỉ thí liên tục đều gặp được những đối thủ có thực lực khá bình thường, hơn nữa tất cả đều bị hắc dùng linh phù cấp một hù dọa cả.

Đương nhiên trong đó cũng có một số người rất khó giải quyết, cuối cùng Nhậm Thanh Phong phải xuất ra một tấm Hỏa Long phù cấp hai khiến người kia tí nữa bị chết cháy. Nhưng vì Nhậm Thanh Phong không phải là hạng người hiếu sát, cho nên người nọ mới có thể an toàn xuống được lôi đài.

Kể từ đó, một số lượng linh thạch khá lớn của Lâm Kiếm dùng để mua linh phù cho Nhậm Thanh Phong cũng bị hắc dùng hết. Còn lại chỉ có ba tờ linh phù cấp hai uy lực lớn hơn mới được Nhậm Thanh Phong giữ lại, dù sao những tấm linh phù này đều dùng linh thạch mà Lâm Kiếm tích tụ trong mấy năm qua mới mua được.

Đương nhiên Lâm Kiếm cũng không để ý đến chuyện này, hắc thấy những linh thạch của mình có thể đổi thành linh phù giúp hảo bằng hữu của mình giành chiến thắng trong những cuộc tranh tài thì vui vẻ, hắc cảm thấy những viên linh thạch này dùng thật đúng lúc. Đa phần thì linh phù cấp một không có tác dụng bao nhiêu đối với những tu tiên giả Trúc Cơ Kỳ.

Dưới sự xem xét của Lâm Kiếm, tuy linh căn của Nhậm Thanh Phong có chút kém cỏi nhưng để tiến vào Trúc Cơ Kỳ hắc cũng không có vấn đề gì, nếu quả thực khó khăn thì còn có sư phụ của mình có thể hỗ trợ.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm đang đứng ở bên cạnh lôi đài gần Huyền Dương thạch. Xung quanh có không ít tu sĩ với khuôn mặt đầy chờ mong hoặc là tụ tập với nhau bàn luận tình huống tỉ thí của mấy ngày hôm nay.

Lúc này, nghe một lão già đứng cách Nhậm Thanh Phong không xa nói: "Mặc dù ta không được tham gia tỉ thí nhưng mà ta chính là người đã xem nhiều trận đấu nhất."

"Ta tham gia trận đấu vừa nãy, cuối cùng cũng bị loại. Đối thủ quá mức hung mãnh, ta không có cách nào để chống lại hắn cả. Phỏng chừng hắn cũng đã là Luyện Khí Kỳ tăng mười rồi."

Hán tử trung niên bên cạnh lão già thở dài.

"Chỉ bằng tu vi Luyện Khí Kỳ tăng chín của người cộng thêm linh khí hạ phẩm Lưu Tinh Chùy mà vẫn không phải là đối thủ của tên kia sao?" Một thanh niên mặt mày nhẵn nhụi ngạc nhiên nói.

Tán tu cấp thấp sở hữu linh khí hạ phẩm đã rất tốt rồi. Vả lại, cũng có không ít tán tu bình thường chỉ dùng binh khí cổ điển cho nên thanh niên này mới hỏi như vậy.

"Cũng không phải, ta vốn cũng lòng tin tràn trề, vốn bằng linh khí hạ phẩm Lưu Tinh Chùy trong tay thì muốn tiến vào năm mươi người đầu tiên cũng không khó, ai ngờ ta quá xui xẻo. Tên gia hỏa kia một thân áo bào xanh, gầy gầy cao cao, hình như hắn gọi là Nghiêm Phi gì gì đấy, hơn nữa phi châm pháp khí của hắn lại càng khó lòng phòng bị, nếu ta không có nhị giai kim quang phù bảo mệnh thì chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ cũng không còn."

Lúc này lão già lại nói: "Nghiêm Phi? Dường như ta đã nghe qua tên của người này, nghe nói người này tâm ngoan thủ lạt, bốn cuộc tỉ thí thì có hai người đã chết dưới tay hắn còn một tên cũng bị hắn đánh cho trọng thương, cho nên người có thể bảo trụ cái mạng nhỏ là rất may mắn rồi. Hơn nữa, ta còn nghe được rằng, bộ phi châm kia uy lực cực lớn, hơn nữa lại cực khó phát giác. Bình thường thì lúc đối thủ phát hiện ra phi châm thì

cũng đã muộn. Trừ phi có người làm giống người, vừa công kích vừa hao phí linh lực duy trì bức chắn phòng ngự thôi."

Trong khi tu sĩ chiến đấu thì dưới tình huống không có pháp khí, pháp bảo có tính phòng ngự thì ngoại trừ một tầng linh khí phòng ngự trên người, tu sĩ bình thường đều dựa vào quang thuẫn hoặc linh phù loại hộ tráo để bảo vệ mình.

Nhưng biện pháp này có khuyết điểm cực kỳ lớn chính là sử dụng phòng hộ ngọc phù thì chính mình không thể tùy ý di động bởi vì sau khi hộ tráo hình thành thì sẽ cố định tại chỗ, không thể di động theo người được.

Mặt khác, trước khi triệt hồi hộ tráo không những linh khí không ngừng tiêu hao mà người sử dụng còn không thể rời khỏi hộ tráo cho nên chỉ có thể đứng tại chỗ chịu đòn của đối phương.

Đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà nói, chút linh khí để duy trì hộ tráo tuy không nhiều lắm nhưng lại vô cùng trọng yếu.

Tu vi của bọn họ khá thấp cho nên linh lực cũng không nhiều. Hơn nữa tán tu Luyện Khí Kỳ cũng không có mấy người có thể xuất ra linh phù phòng ngự cấp cao. Do đó lúc bọn họ chiến đấu sẽ không sử dụng hộ tráo linh phù mà lựa chọn công kích toàn lực.

Lúc này, người thanh niên ở bên cạnh lại nói tiếp: "Dùng một tấm Kim Quang Tráo cấp hai vốn đã là chuyện xa xỉ. Nhưng ta nghe người ta nói, lần đại hội năm nay còn xuất hiện một tu sĩ mặc áo bào trắng. Người này mỗi lần lên sân khấu xuất ra ít nhất một tấm nhất giai linh phù. Có một lần còn phóng ra cả Hỏa Long Phù cấp hai, thiếu chút nữa là đốt cho đối thủ chết cháy, nhưng người này lại không hiếu sát như tên Nghiêm Phi kia, cũng chưa từng thừa cơ giết người. Mà nhìn người này xuất thủ thì chắc chắn thân thể người này phải cực kỳ phi thường.

Hai người còn lại vừa nghe lời thanh niên này nói thì hít sâu một hơi, rồi sau đó trong mắt đều hiện lên ý động, đồng thời nghĩ đến: "Tu sĩ như vậy mà lại đi tỉ thí thì chẳng khác gì đi đốt linh thạch. Quả là một tên phá gia chi tử, nếu mình có thể giết tên tu sĩ này thì chắc chắn sẽ phát tài, giết hẳn xong mình có thể mua nhiều Bồi Nguyên đan hơn, đột phá đến Trúc Cơ Kỳ cũng chẳng chắc chắn hơn rất nhiều."

Lúc này Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm đang đứng cách đám người này không xa thì nghe được những lời bàn luận của họ, hai người nhìn nhau sau đó liền đi khỏi chỗ đó một đoạn rồi mới cúi đầu nói chuyện với nhau.

"Không ngờ sử dụng linh phù đi tỉ thí cũng gặp phiền toái. May mà còn ít người biết đó là người, nhưng mà sau này tốt nhất nên hạ thấp mình một chút. Đương nhiên những tên tán tu cấp thấp như thế này chúng ta cũng chẳng có gì phải sợ. Nếu bọn hắc có gan cướp bóc ở đây thì ta sẽ cho chúng một bài học." Lâm Kiếm nói.

"Ha ha, chính xác, vấn đề này cũng không có gì to tát, nhưng mà ta nghe bọn họ có nhắc đến một người tên là Nghiêm Phi, chắc hẳn tên này chính là tu sĩ đã đánh lén Hoàng lão a? Không ngờ hẳn lại xuất hiện ở chỗ này, nếu trận tiếp theo mà gặp được hẳn thì ta cũng muốn lĩnh giáo phi châm pháp khí của hắn một chút,." Nhậm Thanh Phong cười cười nói.

"Người muốn trút giận cho Hoàng lão sao? Tuy động thủ giết người ở tu chân giới với lý do một lời bất hòa cũng vô cùng bình thường, ta cũng không thể quản được bọn họ. Nhưng mà nếu huynh gặp phải tên Nghiêm Phi kia thật thì nên cẩn thận một chút, đến lúc đó cũng đừng tiết kiệm mấy tấm linh phù cấp hai. Nếu không địch lại được hẳn thì thôi, thua cũng chẳng sao, ta cũng có thể xin cho huynh vào Huyền Dương môn mà." Lâm Kiếm lo lắng nói với Nhậm Thanh Phong.

Lâm Kiếm hiển nhiên không biết vũ khí mà Nhậm Thanh Phong ý lại nhiều nhất không phải là những tấm nhị giai linh phù kia mà chính là

Thanh Phong cổ kiếm ở trên lưng hắn. Tuy hai người quen biết đã lâu nhưng Nhậm Thanh Phong chưa bao giờ thối phòng kiếm thuật của mình cho Lâm Kiếm, lại chưa bao giờ dùng kiếm trước mặt của Lâm Kiếm cho nên Lâm Kiếm không biết cũng là chuyện bình thường.

Nhậm Thanh Phong cười nói: "Có thể dựa vào năng lực của mình để tiến vào mười người mạnh nhất là tốt nhất. Ta sao dám đi làm phiên sư phó của huynh, hơn nữa ta cũng không cho rằng tên Nghiêm Phi kia khó giải quyết như thế, mà có gặp được hắn hay không cũng chưa chắc mà. Hắn chỉ có pháp khí phi châm kia hơi cổ quái mà thôi, nhưng cũng không ngăn ta được, huynh cũng không cần phải thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc. Nhậm Thanh Phong ta làm gì dễ đối phó đến như thế."

Lâm Kiếm hơi xấu hổ, cười nói: "Cũng đúng, dù sao chỉ cần qua được cửa này là huynh có thể gia nhập Huyền Dương môn rồi. Do đó ta hơi khẩn trương cũng là bình thường"

Nhậm Thanh Phong cũng cười nói: "Đúng vậy, ta cũng chờ hơn ba năm rồi, chờ tỉ thí xong chúng ta phải đến Trú Tiên trấn tìm một tửu lâu nào đó uống vài chén rượu ăn mừng, Huyền Dương môn các người mấy ngày hôm nay đưa cơm quá ít, chưa hôm nào ta được ăn no cả."

Lúc này đám người ở xung quanh bỗng nhiên xao động, chẳng biết từ lúc nào đã có hai đệ tử nhất đại của Huyền Dương môn đã xuất hiện trên võ đài.

Chỉ thấy hai gã đệ tử này vừa nhấc tay đã đánh ra hai luồng ánh sáng, một luồng màu vàng nhạt, một luồng lại màu lam. Mà trên không trung của võ đài dần dần xuất hiện một cái màn linh khí to lớn. Trên cái màn đó còn có những chữ lớn màu lam.

Nhậm Thanh Phong nhìn kỹ mới phát hiện. Thì ra đó chính là danh sách thi đấu vòng cuối cùng của Đại Hội tán tu.

Chiêu thức vừa nãy của hai gã đệ tử nọ nhìn như Tự Linh Thuật phổ thông. Nhưng kỳ thực những tu sĩ bình thường lại không thể làm được những điều này. Khác với những căn nhà đá được dựng lên bằng pháp thuật, kiến tạo nhà đá chủ yếu là nhờ vào thổ linh khí nồng đậm của đá trắng trên mặt đất, nói trắng ra chỉ là loại pháp thuật chuyển dời linh khí đi chỗ khác mà thôi.

Chiêu thức ấy của hai gã đệ tử lại hoàn toàn rút lấy thổ linh và thủy linh khí ở xung quanh ngưng tụ thành trạng thái cố định.

Mặt khác, nghe nói những tu sĩ cấp cao chỉ cần dùng ý niệm là có thể ngưng tụ ra vật thể. Ở cự ly cách đó trăm dặm dùng để truyền tin lẫn giết địch.

Hơn nữa những vật thể mà bọn họ ngưng tụ ra có thể tồn tại trong thời gian rất dài, hơn nữa kết cấu lại vững chắc, ổn định. Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, ít ra ở trong quảng trường ngày hôm nay không có ai đạt tới cảnh giới này.

Hai gã đệ tử này đánh ra một đạo linh lực dẫn động pháp thuật từ trong cơ thể ngưng tụ thành cái màn lớn và tạo chữ ở trên đó. Cự ly cách người không xa, nhiều nhất cũng chỉ tồn tại trong nửa canh giờ, nhưng có thể khiến pháp thuật đạt hiệu quả như vậy thì ít nhất cũng phải có tu vi ít nhất là Linh Tịch Trung Kỳ, có năng lực khống chế linh lực siêu cường cùng với thần thức cường đại, ba thứ này, thiếu một thứ cũng không được.

Cái gọi là thần thức thì đơn giản mà nói chính là lực lượng ý niệm của tinh thần. Khi người tu chân tu vi gia tăng thì ý niệm tinh thần dùng để vận chuyển linh khí trong cơ thể cũng càng ngày càng mạnh. Khi đạt tu vi Trúc Cơ Kỳ là có thể đem thần niệm phóng ra ngoài. Đó cũng chính là thần thức, mà thần thức đối với năng lực cảm giác ngoại giới thì càng tinh tế, chân thực hơn so với những gì mà mình nghe thấy, nhìn thấy.

Lại nói, dưới pháp thuật thần kỳ của hai gã đệ tử thì đám người tán tu càng thêm sợ hãi đồng thời cũng cảm nhận được thế nào gọi là môn phái cường đại.

Nửa canh giờ sau, hai gã đệ tử hoàn thành nhiệm vụ của bọn họ. Mang theo khuôn mặt đầy ý cười, ngự khí phá không đi xa dưới ánh mắt kinh sợ và ước ao của những tán tu đang đứng ở dưới. Kế tiếp, lại có vài tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ đứng lên bắt đầu phân phát thẻ bài báo danh.

Sau đó, Nhậm Thanh Phong phát hiện rằng mình không cần phải tỉ thí. Nói cách khác, hắn không cần phải tham gia vòng tỉ thí cuối cùng này cũng có thể tiến vào năm mươi người mạnh nhất. Vì người tỉ thí với hắn hôm nay bỗng dưng lại không có mặt.

Căn cứ vào quy định của Huyền Dương môn, tiến vào năm mươi người đứng đầu sẽ là đệ tử đời thứ ba của Huyền Dương môn, cũng không cần phải phân ra ai là người mạnh nhất. Vạn nhất có đệ tử bị thương vong thì lại không hay. Mà trước khi xác định năm mươi người đứng đầu thì những tán tu bị chết trên lôi đài họ cũng chẳng quan tâm.

Hiệu suất xử lý công việc của tu chân giả sau đó lại được thể hiện ra rất nhanh. Nhậm Thanh Phong được đưa đến nơi đăng ký đệ tử, sau đó đưa cho hắn hai bộ trang phục của đệ tử cùng với một ngọc bài màu đỏ có khắc dấu hiệu dành cho đệ tử đời thứ ba Của Huyền Dương Môn. Về phần túi trữ vật thì chỉ có những thiếu niên phạm tục kia khi nhập môn mới được phân phát, còn những tán tu đệ tử thì không.

Cuối cùng, Nhậm Thanh Phong lại được thông tri rằng sáng ngày mai tới đây để tham gia nghi lễ bế mạc của đại hội. Sau đó trong bảy ngày phải đến nội môn để trình diện nhằm an bài chỗ ở. Bảy ngày này, chính là để cho những tán tu này xử lý việc riêng, như thế mới có thể khiến họ toàn tâm toàn ý tu luyện.

Đối với trận đấu được miễn, hai người Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm thì vui mừng ra mặt. Sau khi Nhậm Thanh Phong làm xong xuôi thủ tục thì hai người lập tức nhảy lên Hồn Thiên Xích, bay thẳng xuống Trú Tiên trấn dưới chân núi.

Hiển nhiên hai người không thèm để ý đến những tu sĩ khác đang tiến hành trận đấu.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 12

Thích Nghi Với Hoàn Cảnh Mới

Sau khi đại hội kết thúc được ba ngày, Nhâm Thanh Phong một lần nữa lại đứng trên Hồn Thiên xích của Lâm Kiếm. Bọn hắn định trở lại tiểu điểm tại Trú Tiên Trấn.

Thời điểm đi qua cửa núi, nhìn thấy một quảng trường rộng lớn không một bóng người, Nhâm Thanh Phong lẫn Lâm Kiếm không nhìn được lại đàm luận về hai gã đệ tử đời thứ nhất thi pháp trên đài lúc trước.

Đang nói chuyện, hai tên đệ tử đời thứ hai của Huyền Dương môn ngự khí bay đến, thì ra là người chịu trách nhiệm tuần tra. Bất quá bởi vì nhìn thấy phục sức đệ tử của hai người Nhâm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm, thì chỉ hỏi qua loa một chút rồi để hai người đi qua.

“Xem ra, Huyền Dương môn chúng ta bình thường vẫn canh phòng nghiêm ngặt, không hổ là một trong thất đại môn phái.” Nhâm Thanh Phong hiển nhiên đã thay đổi thân phận. Từ nay về sau, hắn không còn là giang hồ kiếm khách nữa mà chính là một gã đệ tử Huyền Dương môn. Chỉ có điều, hắn đối với Huyền Dương môn cũng không quá mức trung thành.”

“Ha ha, không ngờ A Phong huynh sau khi trốn cả ngày trong khách điểm, lại đem bản thân chuyển biến thành như thế này, thực sự thật đáng chúc mừng!” Lâm Kiếm trêu đùa, ngừng lại một chút lại nói: “Kỳ thật việc trông coi, tuần tra như thế là các nhiệm vụ của các đệ tử Trúc Cơ kỳ. Một

tháng thường xảy ra một lần, một tổ gồm bốn người, ngày đêm thay phiên, hơn nữa vẫn được tiến vào trong môn phái. Phần thưởng của nhiệm vụ này là một khối linh thạch trung phẩm. Tuy vậy ta mới chỉ làm nhiệm vụ này một lần.”

Hai người nói chuyện được một lát thì đã đến một nơi mây trắng bao phủ tạo thành một bức bình phong. Tấm màn mây này chính là cấm chế phòng hộ của núi Huyền Dương. Nếu không có tín vật của bốn môn, muốn mạnh mẽ xông qua thì ít nhất cần phải có tu vi Kết Đan sơ kỳ. Hơn nữa cấm chế này thật sự không dễ như trước mắt.

Nghe nói vào thời điểm đại địch đến xâm phạm, tấm màn mây này đã biến ảo ra hàng nghìn hàng vạn luồng mây chứa huyền hỏa tương đương với uy lực chân hỏa của tu sĩ Kết Đan kỳ mà vây giết địch nhân. Đây chính là Hỏa Vân trận, đại trận trấn phái của Huyền Dương môn. Bất quá nghe nói đại trận này đã không sử dụng trong mấy ngàn năm nay rồi.

Hai người vỗ nhẹ lên túi trữ vật bên hông, trên tay xuất hiện hai khối ngọc bài màu hồng. Ngọc bài này chứng tỏ thân phận của đệ tử Huyền Dương môn. Khi vận dụng linh lực, từ trên ngọc bài liền tự động bắn ra hai đạo hồng quang đánh vào tấm màn mây.

Sau một khắc, trong màn mây mới truyền ra từng tiếng ầm vang trầm đục. Trong tiếng vang đó, trên màn mây khổng lồ xuất hiện một cái thông đạo có thể dung nạp hai gã tu sĩ ra vào.

Nhâm Thanh Phong vừa giương mắt lên, chỉ thấy một quang cảnh hiện ra trước mắt.

Đó là một vùng sơn mạch thanh tú trải dài gần ngàn dặm, núi to núi nhỏ san sát nhau. Lầu các lại mang theo phong cách cổ xưa, thanh nhã, những đám mây trắng trên bầu trời, linh khí bức người, thỉnh thoảng còn có thể thấy vài con chim ưng nhàn nhã giương cánh bay qua.

Trong lúc Nhâm Thanh Phong đang khiếp sợ, Lâm Kiếm vỗ bờ vai của hắn rồi đắc ý cười nói: “Đi thôi A Phong, đừng ngăn người nữa. Huyền Dương phái chúng ta bốn mùa đều là mùa xuân, quanh năm suốt tháng đều là như vậy. Nếu huynh muốn xem, về sau còn nhiều cơ hội mà. Hiện tại trước tiên chúng ta nên đi an bài chỗ ở đã rồi tính sau.”

Nhâm Thanh Phong thanh tỉnh lại cười nói: “Ha ha, Huyền Dương môn của chúng ta thật sự đúng là bông lai tiên cảnh trong nhân gian. Bất quá sao lại không thấy đệ tử tuần tra mà huynh nói?”

Lâm Kiếm cười nói: “Vừa rồi trong lúc huynh sững sờ thì bọn họ đã làm xong công việc rồi. Chỉ là do lúc ấy huynh không chú ý thôi!”

Hai canh giờ sau, tại một chân núi nhỏ, Lâm Thanh Phong đang nhìn phòng nghỉ nhỏ phía trước, cố tình cảm thán nói: “Đúng là không có thực lực sẽ không có địa vị lẫn đãi ngộ tốt. Nhìn các đệ tử cao cấp khác ở lâu các đẹp đẽ, bản thân lại chỉ có thể trọ ở phòng nghỉ nhỏ như vậy. May mà từ lúc phiêu bạt trên giang hồ, ta không có để ý đến điều này.”

Lâm Kiếm cười nói: “Biết cũng đừng cảm thán, hơn một vạn đệ tử đời thứ ba trong môn phái đều phải cư trú trong loại phòng nghỉ nhỏ như thế này, người tốt nhất vẫn là tiếp tục nỗ lực. Đến khi đạt được Luyện Khí kỳ tầng mười, lại đánh sâu vào Trúc Cơ kỳ. Thành công liền có thể cư trú tại lâu các. Ta phải trở về gặp sư phó đây, mấy ngày này người trước tiên làm quen với hoàn cảnh một chút. Sau một khoảng thời gian ta lại đến tìm người, đến lúc đó chúng ta hãy cùng nhau đi Tàng Thư các.”

Nhìn chân trời ráng vàng ở phía xa, Nhâm Thanh Phong khẽ thở dài. Hắn cất bước đi vào phòng nhỏ. Từ bên ngoài nhìn vào căn bản không nhìn ra được phòng nhỏ này làm từ vật liệu gì, bởi vì vách tường đã bị một loại rễ cây màu xanh không biết tên che đi.

Lúc vào phòng, Nhâm Thanh Phong mới phát hiện hóa ra phòng nhỏ này làm từ đá xám, tuy nhiên vách tường và trần nhà đều bị quét vôi trắng, trong màu trắng còn lộ ra tí màu hồng. Ngoài ra dựa vào vài chỗ bị tróc ra, Nhâm Thanh Phong có thể tưởng tượng ra nguyên trạng nơi này.

Kỳ thật gian phòng này đã lâu lắm rồi không ai ở. Bởi vì Nhâm Thanh Phong thuộc nhóm đệ tử báo danh cuối cùng, cho nên mới bị phân đến gian phòng cũ này.

Phần lớn đệ tử khác sống tụ tập tại nơi linh khí đầy đủ như ở đỉnh và chân núi Ngọc Thanh, không hẻo lánh như gian phòng này của hắn. Bất quá chính là vì hẻo lánh, cho nên cũng khá vắng vẻ, chính là sở thích của Nhâm Thanh Phong.

Gian phòng bản thân đã không lớn, lại còn chia làm hai gian trong ngoài. Bên trong là một gian tĩnh thất để tu luyện bình thường, gian còn lại bên ngoài là phòng ngủ. Trong phòng ngủ bày biện một chiếc giường bằng đá xanh, ngoài ra còn có một bàn đá cùng hai ghế đá nhỏ.

Nhâm Thanh Phong đi vài bước trong hai gian phòng nhỏ cũng là thói quen xuất phát từ giang hồ. Sau khi kiểm tra sơ qua hoàn cảnh của mình. Đột nhiên, hắn phát hiện trong một góc thấp của tĩnh thất lại có hai hàng chữ nhỏ xinh đẹp:

“Gian phòng Nhã Ý, nơi cư trú trong mười năm của Lý Ảnh, đệ tử đời thứ ba của Huyền Dương môn. Vì tu vi thăng tiến nên chuyển nơi cư trú. Sau này, đệ tử khác cư trú tại đây, hy vọng có thể tu sửa bức tường và giữ gìn sạch sẽ như cái tên Nhã Ý. Lúc gặp lại, ta xin tạ ơn. Vì sợ quản sự trong môn phái phát hiện, nên đành cố tình lưu lại dòng chữ dấu ở nơi này vậy.”

Nhâm Thanh Phong nghe xong bật cười thầm nghĩ: “Đệ tử Lý Ảnh này thật thú vị, xem ra bức tường màu trắng quái dị này là do người đó quét. Bất quá người này tu vi hiện tại ít nhất cũng là Trúc Cơ kỳ. Theo bức tường

màu trắng cùng dòng chữ lưu lại thì người này hẳn là một nữ tu sĩ. Cũng khó trách, cư trú hơn mười năm tại đây, có chút cảm tình đối với căn phòng cũng không có gì là lạ.”

Bởi vì không có ai quét tước trong một thời gian dài, khắp nơi trong gian phòng đều bám đầy tro bụi, Nhâm Thanh Phong tính toán dọn dẹp trước một chút, thuận tiện cho sinh hoạt của mình.

Sau một phen tìm kiếm mới tìm ra được một cái chổi trúc đã hư hơn phân nửa từ cánh cửa phía sau, Nhâm Thanh Phong bắt đầu quét dọn sơ sơ. Kết quả là vừa mới dùng sức liền làm cho cái chổi kêu lên một tiếng "Rắc" rồi gãy thành hai đoạn.

Nhâm Thanh Phong cười khổ rồi đi đến giường đá thối một hơi. Sau đó lại ngồi xuống lấy ra một quyển sách, chính là cuốn "Bách khoa toàn thư về pháp thuật cơ sở" lúc trước mua được tại phường thị ngoài tiểu cốc. Hắn lật được một hồi thì chọn ra một chú quyết Uẩn Thủy khá đơn giản rồi trực tiếp luyện tập.

Nửa ngày sau, Nhâm Thanh Phong uể oải phát hiện ra rằng Uẩn Thủy quyết này có hiệu quả rửa sạch bụi bặm. Hơn nữa sau khi dùng xong, dòng nước tự nhiên hóa thành hơi nước rồi biến. Nhưng bởi vì hiệu quả thực sự quá mạnh, không chỉ bụi mà cả vôi trên bức tường màu trắng đều bị nước cuốn trôi đi sạch sẽ.

“Xem ra đành để vị sư tỷ tiền bối kia thất vọng, ta cũng không có nhiều linh thạch để đi đến phường thị mua vôi quét tường.” Nhâm Thanh Phong bất đắc dĩ nghĩ đến.

Sắc trời dần dần tối sầm, Nhâm Thanh Phong rốt cuộc cũng đã sắp xếp xong mọi thứ. Nhìn giường đá đã quét dọn sạch sẽ trong phòng, Nhâm Thanh Phong lại lấy ra một bộ chăn đệm mới tinh.

Tuy Nhậm Thanh Phong là tu sĩ Luyện Khí kỳ, cũng có thể không ngủ. Nhưng hắn cũng thích bố trí phòng ngủ của mình.

Dù sao nếu không coằm gì, có một giấc ngủ ngắn cũng là một loại phương pháp thả lỏng không tồi. Mà giường cũng là một loại hoài niệm về cuộc sống phàm nhân hắn đã trải qua.

Ở Huyền Dương môn, phần lớn đệ tử thiếu niên đời thứ ba vẫn cần giấc ngủ. Cho nên Huyền Dương môn cũng cung cấp chăn đệm thoải mái, xem như là một thủ đoạn nhằm gia tăng lòng trung thành của đệ tử này. Bởi vậy, Nhâm Thanh Phong cũng đến nhận chăn đệm.

Trải chăn đệm ra, Nhâm Thanh Phong có chút mệt mỏi, nằm ở trên giường. Nhìn thấy bóng đêm ngoài cửa sổ như tan ra, trong lòng trở nên tĩnh mịch. Dường như những ngày yên ổn khoái lạc trong quá khứ bỗng quay về.

Từ khi bắt đầu tiến chân vào giang hồ, Nhâm Thanh Phong vẫn luôn phiêu bạt khắp nơi, không có chỗ cư trú cố định. Từ khách điểm đến nhà trọ rồi chùa miếu bỏ hoang. Hắn phải thích ứng với mọi hoàn cảnh. Nhưng mà tại giờ phút này, Nhâm Thanh Phong bỗng phát hiện gian nhà đã cũ nát này vậy mà làm cho chính mình có cảm giác yên bình như lúc nhỏ ở nhà.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 13

Bình Cảnh Đầu Tiên

Ngoài trời đã hừng sáng, trong một gian tĩnh thất trong tiểu cốc, Nhậm Thanh Phong ngồi một mình cúi đầu đọc sách. Quyển sách nhỏ có bìa màu lam, đó chính là sổ tay nhập môn của đệ tử Huyền Dương môn.

Quyển sách này đã lưu truyền qua ba thế hệ đệ tử. Trong sách chủ yếu giới thiệu về lịch sử của Huyền Dương môn. Ngoài ra, sách còn giới thiệu vắn tắt về thứ tự cao cấp cùng với một tấm bản đồ và môn quy của tông môn.

“Cấm đệ tử đồng môn tự ý tử thí. Cấm đệ tử khi thấy đồng môn sắp chết mà không cứu. Người nào vi phạm nhẹ thì phạt đến Âm Phong động diện bách ba năm. Nặng thì bị đuổi ra khỏi sư môn. Nếu đặc biệt nghiêm trọng thì người của Giới Luật đường sẽ trực tiếp xử lý. Phải tuyệt đối kính trọng bề trên, không được phép vô lễ...” Nhậm Thanh Phong thấp giọng thì thầm.

“Ba mươi hai điều lệ này thật là tàn khốc. Ngay cả việc đắc tội đến đệ tử của mười ba vị trưởng lão Kết Đan kỳ cũng vi phạm. Bất quá, có lẽ những quy củ này chỉ áp dụng với đệ tử bình thường mà thôi. Còn như hai vị thái thượng trưởng lão tu vi Nguyên Anh Kỳ hoặc là chương môn Thiên Dật chân nhân phạm lỗi thì ai dám xử phạt bọn họ. Tuy vậy cũng thật là phiền toái. Chỉ là để làm quen với hoàn cảnh xung quanh, mà khi ăn cơm đệ tử

đời thứ ba phải chạy đến Ngọc Thanh sơn.” Trong lòng Nhậm Thanh Phong không khỏi than vãn.

Sau đó, hắn cầm lấy quyển sách "Bách khoa toàn thư về pháp thuật cơ sở" lên rồi nhìn một cái. Sau đó liền vứt qua một bên mà thở dài:

“Quyển sách này tuy giới thiệu rất nhiều pháp thuật cơ sở nhưng với tu vi Luyện Khí kỳ của mình cũng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển mà thôi. Và lại uy lực lại không lớn, thời gian thi triển thì lâu cực kỳ. Trong thời gian đó không chừng đã bị địch nhân đánh chết rồi. Tốt nhất là sử dụng linh phù. Uy lực lớn mà tốc độ thi triển lại nhanh, vừa có thể tiết kiệm được linh lực nữa. Nhưng linh phù mặc dù rất tốt nhưng cũng rất quý. Vì vậy không có linh thạch cũng không thể mua được. Xem ra sau này, hắn phải thường xuyên nhận nhiệm vụ sư môn, như vậy mới có thể kiếm được chút ít linh thạch. Mà nếu trông chờ sự tiếp tế của Lâm Kiếm, quả thật không phải là việc đại trượng phu nên làm. Còn vị sư phụ của hắn. Tuy là trưởng lão nhưng cũng chỉ là người có thực lực kém nhất. Nếu sau này vì mình mà làm cho hắn gặp phiền toái cũng không được. Vì thế, việc cấp bách nhất hiện nay chính là nhanh chóng tiến nhập Trúc Cơ kỳ.”

Vừa ngẫm xong, Nhậm Thanh Phong liền lấy ra Huyền Dương Ngưng Khí quyết rồi lại nghĩ: “Tu vi hiện tại của mình đang đỉnh phong Luyện Khí Kỳ tầng chín. Tùy lúc là có thể đột phá vào tầng mười. Theo như lời Lâm Kiếm, Luyện Khí Kỳ tầng chín muốn đột phá vào tầng mười chính là một cửa ải vô cùng khó khăn. Nếu như có thể đột phá vào tầng thứ mười, như vậy việc khi tiến hành Trúc Cơ đã thành công hơn phân nửa rồi.”

Sau khi suy nghĩ thiệt hơn, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng vứt quyển sách qua một bên. Hắn hít một hơi, đem tạp niệm trong đầu loại bỏ rồi mới bắt đầu đả tọa tu luyện

Bỗng, có một tia linh khí yếu ớt chợt xuất hiện. Dần dần, tia linh khí này dao động rồi từ từ xuyên thấu qua cơ thể Nhậm Thanh Phong tiến vào

bên trong kinh mạch của hân.

Mặc dù lúc này Nhậm Thanh Phong không có dùng Thiên Nhân thuật nhưng cũng có thể nhận biết được cảm giác tu luyện không giống như lúc trước.

Bình thường, khi hân tu luyện ở khách điểm dưới chân núi. Tuy rằng tốc độ nhanh hơn khi ở trên Vãn Tinh đại lục nhưng rõ ràng không thể so sánh được với khi tu luyện tại đây. Dù nơi này cũng chỉ là một căn nhà bình thường của đệ tử đời thứ ba. Vậy mà Nhậm Thanh Phong có thể cảm nhận được sự nồng đậm của linh khí ở xung quanh.

Trước kia trên giang hồ, Nhậm Thanh Phong cũng tu luyện rất nhiều công pháp, cho nên đối với kinh mạch lẫn yếu huyết trong cơ thể đều hết sức quen thuộc.

Hơn nữa qua nhiều năm tu luyện, ở phương diện tinh thần lực so với các tu sĩ cùng cấp lại mạnh hơn không ít. Và mức độ kiên cường của kinh mạch thì không cần bàn cãi.

Quanh năm tu luyện nội công cùng với việc gặp được cơ duyên tại Bích Thủy Hàn Đàm ở Bạch Vân tự chẳng những làm cho kinh mạch kiên cường dẻo dai, mà còn khiến cho tạp chất trong cơ thể Nhậm Thanh Phong giảm đi rất nhiều. Thậm chí đối với việc cảm nhận linh khí cũng với việc hấp thu cũng tăng lên.

Ở tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường, trên phương diện vận dụng linh lực hay cường độ kinh mạch, sự hiểu biết đối với kinh mạch trong cơ thể, cùng với tinh thần lực mạnh yếu, tất cả đều không thể nào so sánh với Nhậm Thanh Phong được. Hơn nữa, những tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường này còn cần phải đả thông kinh mạch tắc nghẽn trong cơ thể.

Mặt khác tu sĩ Luyện Khí kỳ khi hấp thu thiên địa linh khí không có phân biệt thuộc tính, cái này chính là Nhậm Thanh Phong biết được qua

pháp quyết tu luyện của tu sĩ Luyện Khí kỳ. Linh khí tại Huyền Dương môn sung túc như vậy, cho nên tốc độ luyện hóa cũng như hấp thu linh khí của Nhậm Thanh Phong cũng có thể theo kịp với tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Nhậm Thanh Phong tu luyện Huyền Dương Ngưng Khí quyết này tại Văn Tĩnh đại lục trong một thời gian ngắn mà vẫn từ tầng năm đột phá đến tầng tám.

Ở Thiên Thai đại lục vài tháng, Nhậm Thanh Phong liền đột phá tới tầng chín. Mà các tu sĩ bình thường cho dù là trời sinh thiên linh căn hoặc phong linh căn, cũng không thể liên tục từ tầng năm đột phá đến tầng chín nhanh như hăn.

Đương nhiên có được tu vi như bây giờ, một phần cũng là do Nhậm Thanh Phong phục dụng một ít Bồi Nguyên đan. Nhưng ở Thiên Thai địa lục, đối với một gã để tử có linh căn thượng hạng thì tông môn cũng không có keo kiệt khi chu cấp đan dược.

Nếu không sử dụng đan dược, cho dù là tu sĩ sở hữu cực phẩm linh căn cũng không cách nào tu luyện đến Luyện Khí Kỳ đại thành nhanh đến thế.

Thật ra, nói nhiều cũng chỉ là những lời vô nghĩa. Lại nói, tốc độ luyện hóa linh khí của Nhậm Thanh Phong cũng khiến cho các tu sĩ khác phải trợn mắt há hốc mồm vì kinh ngạc. Chỉ thấy tia linh khí kia nhẹ nhàng chạy qua các kinh mạch không nhanh không chậm nhưng đều bị hăn luyện hóa tất cả. Sau khi hoàn thành một vòng tuần hoàn. Linh khí trong cơ thể ngày càng tinh thuần, dần dần sau khi kết thúc một chu kỳ tuần hoàn nữa thì cuối cùng linh lực cũng nhằm hướng đan điền mà chạy đến.

Lúc này bên trong đan điền của Nhậm Thanh Phong chứa đầy linh khí tinh thuần. Linh khí nhiều đến nỗi đã bắt đầu xuyên thấu vào trong cơ thể, đồng thời giúp Thanh Phong loại bỏ những tạp chất còn sót lại trong cơ thể hăn.

Toàn thân Nhậm Thanh Phong dần khuếch tán ra từng luồng nhiệt khí màu trắng. Sắc mặt trở nên hồng nhuận. Kỳ thật, hắn đang hưởng thụ một cảm giác rất kỳ diệu.

Hai ngày trôi qua trong sự yên tĩnh, lúc này Nhậm Thanh Phong cũng buồn bực mở mắt, đứng dậy. Cũng không quản những tạp chất mà cơ thể bài xuất ra trong quá trình tu luyện, trực tiếp cất bước đi ra bên ngoài.

Chán nản nằm vật xuống giường, Nhậm Thanh Phong nhìn lên trần nhà, miệng lẩm bẩm: “Tại sao có thể như vậy? Chẳng nhẽ ta thật sự gặp phải bình cảnh? Vì sao không thể đột phá?” Cuối cùng hắn thở dài một tiếng rồi chìm vào giấc ngủ.

Giữa trưa ngày thứ hai, rốt cuộc Nhậm Thanh Phong cũng bị âm thanh “ục, ục” đánh thức. Hắn liền mở mắt, ngồi dậy. Sau khi nhìn xung quanh, Nhậm Thanh Phong mới hiện ra âm thanh đó phát ra từ bụng hắn, đã ba bốn ngày liền hắn cũng không có ăn cơm rồi.

Hắn cười khở, sau khi bước xuống giường, hắn đi tắm rửa thay quần áo. Thân thể tươi tắn, hắn đeo trường kiếm lên lưng, thu hồi vài cuốn sách rồi cất bước đi ra ngoài.

Ra khỏi tiểu cư, Thanh Phong giơ tay xuất ra một đạo hồng quang, sau đó mới an tâm ra ngoài. Hắn vận Ngự Phong quyết hướng về phía Ngọc Thanh sơn mà đi. Có lẽ hắn thật sự đói nên đi kiếm cái ăn trước.

Nơi này cũng tồn tại một đạo hồng quang. Phải nói rằng tại tu chân giới, tu sĩ trong quá trình tu luyện rất kiêng kỵ bị quấy rầy. Bởi vì như vậy rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Về phần độ nguy hiểm của việc bị tẩu hỏa nhập ma thì không ai biết rõ. Cho nên các tu sĩ bình thường khi tiềm tu đều là tu luyện tại động phủ, ngoài ra còn bố trí bên ngoài động vài trận pháp cấm chế.

Nhậm Thanh Phong bố trí bên ngoài thạch cốc của mình một Hóa Tam linh trận đơn giản, đồng thời dùng ngọc phù để phong ấn trận pháp, đặt cổ

định ba tấm ngọc phù tại cửa ra vào.

Tiểu trận này chỉ cần một khối linh thạch hạ phẩm là có thể vận hành trận pháp, chỉ cần có hạ phẩm linh thạch cung ứng năng lượng liền có thể vận chuyển bảy tám năm không có vấn đề gì.

Loại trận pháp này khá đơn giản, nhưng không chỉ có tác dụng cách âm báo động mà còn có thể ngăn cản một số dã thú bình thường. Cho dù một tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường muốn phá vỡ trận pháp cũng tốn không ít công phu.

Về phần tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường cho dù không am hiểu trận pháp đi chăng nữa cũng có thể trong thời gian nửa khắc mạnh mẽ công phá trận. Bất quá trận pháp đơn giản như vậy, đối với đệ tử đời thứ ba thì không còn gì tốt hơn.

Mỗi một đệ tử đời thứ ba, lúc nhập môn đều được nhận ba tấm ngọc phù cùng với một khối linh thạch hạ phẩm. Sau đó dựa theo hướng dẫn từ sổ tay nhập môn để có thể bố trí trận pháp.

Ngoài ra, ba khối trận phù này còn dùng để phân biệt thân phận của các đệ tử. Muốn ra vào cấm chế thì chỉ cần truyền một chút linh lực vào, sau đó thông qua ngọc phù xuất ra một đạo năng lượng. Có phần giống đại trận hộ phái của Huyền Dương môn.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 14

Tàng Kinh Kí Kỹ

Tuy rằng Nhậm Thanh Phong chạy vô cùng nhanh. Nhưng phải nửa canh giờ mới đến được nhà ăn ở Ngọc Thanh sơn.

Nhà ăn khá rộng, ngoại trừ có vài phàm nhân làm tạp dịch ra thì cũng không có mấy đệ tử đến dùng cơm.

Nhậm Thanh Phong đang tìm người phụ trách nhà ăn thì lại nhìn được một tấm bảng, trên đó ghi: “Thời gian ăn cơm đã qua, mời chư vị lần sau hãy đến.”

Cũng may trên người Nhậm Thanh Phong có không ít cổ tệ thông dụng trên Thiên Thai đại lục. Tuy tông môn cũng không có quy định cụ thể, nhưng vị quản sự không dám khinh phạm, những đầu bếp phàm tục khác cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Sau khi bỏ ra một cổ tệ, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc cũng có được vài món ăn mang hương vị đặc biệt từ một vị đầu bếp.

Sau khi kết thúc bữa ăn một cách nhanh chóng, Nhậm Thanh Phong lại có phát hiện ngoài ý muốn. Thì ra đám đầu bếp phàm nhân này còn cất trữ một lượng lớn rượu ngon mà chưa có bán ra. Thanh Phong hỏi ra mới biết đây đều là rượu thượng hạng mà những đầu bếp này trong thời gian nghỉ

phép xuống dưới chân núi bỏ tiền túi ra mua về để bán lại cho những đệ tử nghiện rượu ở đây.

Một chuyện tốt như thế, Nhậm Thanh Phong tất nhiên không bỏ qua. Sau khi xuất ra không ít cổ tệ để mua mười vò rượu lớn. Trong lòng thầm nghĩ: "Sau này có cơ hội xuống núi thì phải mua về vài trăm vò dự trữ."

-----oOo-----

Màn đêm dần phủ xuống vạn vật, bên trong thạch ốc của mình, Nhậm Thanh Phong nhìn mười vò rượu trước mặt mà tâm tình khá cao hứng.

Tuy vậy hắn cũng cảm thấy khá buồn bực. Nhà ăn quá xa chỗ hắn ở. Tuy hắn không biết trước kia các vị sư huynh, sư tỷ, tiền bối kia giải quyết việc ăn cơm như thế nào, nhưng hắn sẽ không vì một bữa cơm mà phải khổ công như vậy.

“Ngày mai cũng lên ra tiểu sơn phía sau thạch ốc coi một chút, nếu mỗi ngày có thể bắt được vài con thỏ hoang hoặc là vài con dã thú để nướng ăn vậy thì sau này cũng không cần phải chạy đi chạy lại một chặng đường dài. Có rượu có thịt xem ra cuộc sống tu luyện sau này cũng có thể chấp nhận được. Nhưng trong phạm vi hơn mười dặm quanh tiểu sơn, rất có thể có một đệ tử đời thứ hai sinh sống. Cho nên mình cũng cần phải cận thận điều tra một chút. Chẳng may lại đắc tội với chủ nhân của tiểu sơn thì thật phiền toái.”

Trong lòng Nhậm Thanh Phong tự nhủ rồi lại lẩm bẩm: “Không đúng, nếu như trên núi có đệ tử đời thứ hai thì tại sao nơi này lại xây dựng phòng cho đệ tử đời thứ ba ở?”

Nghĩ vậy, Nhậm Thanh Phong liền đứng dậy, rời khỏi giường đá dạo quanh một vòng.

“Linh căn của mình có thể nói là kém cỏi, hiện giờ lại gặp phải bình cảnh. Trong đoạn thời gian này, có lẽ nên buông lỏng một chút. Rồi mấy ngày nữa lại cùng Lâm Kiếm đến Tàng Kinh Các xem sao. Nhưng hy vọng thật sự không lớn a.” Nhậm Thanh Phong buồn bực cảm thán trong lòng rồi ngả người xuống giường.

Lúc này ngoài trời đã tối đen như mực, Nhậm Thanh Phong tùy ý lấy ra quyển sách "thiên thai đại lục dật văn lục", quyển sách mà hắn mua lại từ Hoàng lão

Tuy rằng bây giờ là ban đêm, nhưng trên bàn đá trong phòng Nhậm Thanh Phong có một viên dạ minh châu, vì thế mà cả gian phòng cũng sáng lên không ít.

Viên dạ minh châu này, nếu thế tục thì chính là kỳ bảo vô cùng quý hiếm và xa xỉ. Nhưng tại Huyền Dương môn cũng chỉ được dùng làm vật chiếu sáng.

Lấy nhãn lực của Nhậm Thanh Phong, cho dù ánh sáng trong gian phòng cũng chỉ hơi sáng một chút, không cần đốt đèn, trực tiếp đọc sách cũng không thành vấn đề. Nhưng trong phòng hắn lại có một viên dạ minh châu nên cũng tiện nghi cho hắn.

Trong phòng vốn có một chút ánh sáng, mà viên dạ minh châu giống như một mặt trăng trong đêm tối. Dưới hoàn cảnh như vậy, Nhậm Thanh Phong có cảm giác vô cùng tĩnh lặng, tịch mịch.

“Quyển sách cũ này không biết có điểm gì đặc biệt. Chẳng lẽ có điều gì cổ quái hay là trong sách có cất giấu gì đó?” Nhậm Thanh Phong lẩm bẩm.

Sau đó, hắn lại vừa cười vừa lắc đầu: “Không đúng, nếu vậy thì Hoàng lão đã sớm phát hiện ra. Đâu đến lượt mình ngồi đây tìm hiểu cơ chứ? Nhưng lão đầu tử kia cũng không phải là người trên giang hồ, nên cũng không biết phương pháp tìm ra bí mật của quyển sách này. Ủm, rất có thể

chính là như vậy. Bản thân cũng nên xem qua một chút. Để coi quyển sách này có điểm gì huyền bí hay không..”

Dứt lời, trong mắt Nhậm Thanh Phong lộ ra tia chờ mong, sau đó liền trấn tĩnh mà bắt đầu giở trang đầu tiên của quyển sách ra xem.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, ba ngày này Nhậm Thanh Phong cũng không có tu luyện. Bởi vì hắn nhận định, hiện tại gặp phải bình cảnh cho dù có cố gắng tu luyện cũng không có hiệu quả.

Trong ba ngày này, ngoại trừ một lần đến Ngọc Thanh sơn ăn cơm ra thì thời gian còn lại Nhậm Thanh Phong tự mình xem cuốn Thiên Thai đại lục đặt văn lục kia. Ngay cả kế hoạch ra tiểu sơn phía sau thạch ốc tìm hiểu, hắn cũng không muốn đi.

Sáng sớm hôm nay, Nhậm Thanh Phong lại thở dài, lẩm bẩm nói một mình: “Nội dung trong quyển sách này cũng không ít, lấy trí nhớ cùng tốc độ đọc của mình bây giờ trong ba ngày cũng mới có thể xem hết quyển sách này. Tuy chủ yếu chỉ là ghi tạc trong lòng nhưng nội dung bên trong cuốn sách cũng không phải bình thường. Khó trách Hoàng lão kia xem xong cũng không thiêu hủy nó.”

Nhìn quyển sách cũ trên tay, Nhậm Thanh Phong lại cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng gật đầu nói nhỏ: “Hắn là có phương pháp che giấu.”

Sau nửa ngày trời, bên ngoài tiểu cư của Nhậm Thanh Phong cũng xuất hiện một đồng lửa, hắn quyết định thiêu hủy cuốn "thiên thai đại lục đặt văn lục" này.

Nhưng hỏa diễm không có đốt cháy được quyển sách cũ nát. Nhìn thấy tình huống trước mắt, Nhậm Thanh Phong cũng thỏa mãn mà cười một tiếng, hắn quyết định để cuốn sách trong đồng lửa ba ngày.

Ba ngày sau, Nhậm Thanh Phong tìm quyển thư tịch trong đồng tro tàn. Cầm cuốn thư tịch trong tay, hắn lại nhìn kỹ một lần nữa rồi mới vui vẻ cười nói: “Tuyệt đối không sai, đây chính là thủ pháp che giấu bí mật mà trên chốn giang hồ thường dùng để che giấu bí kỹ.”

Ở trong giang hồ, mỗi khi có một tâm pháp nội công xuất hiện, thì đều xảy ra một trường huyết chiến đẫm máu. Mà công pháp đáng sợ nhất chính là bí kỹ dùng để giết người.

Kết quả là trên giang hồ xuất hiện rất nhiều phương pháp che giấu bí kỹ. Mà việc làm cho một bí kỹ trở thành một quyển sách bình thường cũng là một phương pháp.

Nhậm Thanh Phong ngẫm nghĩ một chút, nếu như có một người có mấy vạn bộ tàng thư, rồi người đó lại đem một phần ngàn bộ tàng thư đó cất giấu bên trong một quyển sách. Đến lúc đó ai có thể dễ dàng phát hiện ra. Cho dù đối phương có đem bộ sách thiêu hủy hoàn toàn thì cũng chỉ có thể tay không mà quay về.

Loại sách cất giấu bí kỹ bên trong này, hẳn là những bí kỹ cổ xưa và kỳ lạ nhất. Thủ pháp phá giải cũng thật sự đơn giản, chỉ cần lấy bộ sách cất giấu bí kỹ, đốt trên lửa ba ngày, sau đó vận nội lực truyền vào trong cuốn sách. Mọi công pháp bí kỹ được cất giấu bên trong đều phải lộ ra.

Nhưng nếu đúng là như thế, thì đây hẳn là loại bí kỹ tuyệt đối phi thường!

Đầu tiên để có thể xem được bí kỹ thì phải đốt nó trên lửa để phá vỡ bí thuật che giấu kia, mặt khác còn cần một người có công lực cao thâm mới có thể hoàn toàn phá giải được bí thuật che giấu.

Nghe nói phương pháp che giấu mật kỹ này xuất phát từ Phật môn. Đồng thời phương pháp phá giải cũng tương đối khó khăn, cho nên trên

giang hồ cũng không mấy ai hay biết, chỉ có thể tìm thấy một số ghi chép trong sách.

Trước kia Nhậm Thanh Phong cũng đọc không ít sách cổ, cho nên mới biết được phương pháp phá giải.

Kỳ thật khi có quyển sách này tại phường thị, Nhậm Thanh Phong cũng đã chó chút nghi ngờ. Bởi vì sau này nhiều sự việc phát sinh nên bị trì hoãn. Thành ra đến bây giờ, hẳn mới có thời gian cẩn thận tìm hiểu.

Dù cũng chỉ là ý tưởng nhất thời của Nhậm Thanh Phong nhưng nếu tìm được một bộ công pháp phù hợp, thì đó thật là một điều may mắn.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 15

Công Pháp Kỳ Lạ

Kỳ thật Hoàng lão đã từng hoài nghi cuốn sách này có vấn đề nhưng không biết cách phá giải. Sau khi thử qua không ít thủ pháp, lão cũng muốn thiêu đốt kỳ thư như thế. Sau này do gặp đại nạn, nên mới bán quyền sách này cho Nhậm Thanh Phong. Mà Nhậm Thanh Phong vốn xuất thân từ giang hồ nên cơ duyên này đúng là quá xảo hợp.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong đang mạnh mẽ vận linh lực trong cơ thể truyền vào quyển sách khiến nó kêu lên từng tiếng "Ba ba". Trong nháy mắt, quyển sách từng được đốt trong lửa ba ngày nhưng không bị hư hại liền bị nghiền nát hơn phân nửa.

Sau một trận kim quang chói mắt xen lẫn một tiếng ngâm dài. Một quyển sách mỏng màu vàng bỗng xuất hiện trên tay Nhậm Thanh Phong.

Nhậm Thanh Phong nhìn thấy quyển sách, cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, không nói không rằng, lập tức lật trang đầu tiên của cuốn sách ra đọc.

"Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết, có thể đồng thời hấp thụ luyện hóa linh khí hỗn độn ngũ hành của thiên địa. Người muốn luyện cần phải có linh căn ngũ hành biến dị."

Vẻ mặt Nhậm Thanh Phong đầy nghi hoặc, nhẹ giọng thì thầm.

Sau đó, hắn bỗng nhiên mừng như điên rồi lại cúi đầu nhìn kỹ quyển sách, hai tay khẽ run rẩy. Sau khi cẩn thận đọc lại nội dung trang đầu tiên của cuốn sách, hắn dường như xác định được điều gì đó nên mới ngửa đầu nhìn trời mà cười lớn.

"Thật sự ông trời không có tuyệt tình với ta. Mặc dù mang biến dị ngũ hành linh căn, không ngờ rằng ta lại có được một cuốn công pháp phù hợp với linh căn của mình."

Nhậm Thanh Phong hưng phấn nói, càng nghĩ lại càng thấy vui mừng đến nỗi phải chạy ra khỏi ngọn núi sau phòng rồi ngửa mặt lên trời mà hét lớn. Sau một hồi lúc, hắn mới đem tâm tình ổn định trở lại.

Sau khi biết mình có thể tu tiên, trong lòng hắn đã ấp ủ nhiều hy vọng nhưng rồi lại thất vọng. Giờ đây ngọn lửa hy vọng bỗng rực cháy nên lúc này hắn cực kỳ khoái chí, quả thật không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào để mà hình dung ra niềm vui sướng trong lòng.

Đang cao hứng, đột nhiên Nhậm Thanh Phong giật mình tỉnh táo trở lại. Lúc này, hắn cảm thấy toàn thân mình nhẹ như bấc. Sau khi dùng thần thức dò xét mới phát hiện một tia linh lực đang ngày càng bành trướng trong cơ thể.

Ngay lúc này Nhậm Thanh Phong cảm giác được rằng mình có thể đột phá bình cảnh tầng thứ chín tiến nhập vào tầng mười Luyện Khí kỳ. Tuy trước kia hắn không thêm để ý đến kết quả cuộc trắc thí kiểm tra tư chất linh căn nhưng trong lòng hắn vẫn tồn tại một bóng đen u ám cản trở việc tu luyện. Cho nên mấy ngày trước, Nhậm Thanh Phong mới gặp bình cảnh.

Hiện tại cũng vì lấy được công pháp phù hợp mà hắn lấy lại được hy vọng. Bóng ma vô hình trong lòng cũng biến mất.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong cũng không rảnh rỗi để suy nghĩ nhiều. Hiện tại, hắn cực kỳ phấn khích. Không thêm để ý đến xung quanh mà

xoay người tiến vào trong phòng.

Sau khi vào trong tiểu cư hần liền dập tắt đồng lửa sau đó rửa sạch mặt đất rồi mới xếp bằng ngồi trong tĩnh thất, cẩn thận quan sát quyển sách màu vàng trên tay.

Quyển sách này nhỏ hơn một nửa so quyển Thiên Thai dật văn lục ban đầu, hơn nữa cũng chỉ có bảy trang giấy. Bìa sách màu vàng nhạt, nhìn kỹ mới phát hiện, đây là loại giấy bạc ánh kim chuyên được dùng làm thánh chỉ trong hoàng cung tại thế tục.

Ở trong thế tục lưu truyền rằng loại giấy này còn quý hơn vàng, còn có thể chịu được lửa. Không những thế loại giấy này nặng hơn các loại giấy khác, cũng chính vì nguyên nhân này mà Nhậm Thanh Phong mới hoài nghi cuốn sách này có điểm dị thường.

Đầu quyển sách viết mấy chữ "Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết" màu bạc. Sau khi cẩn thận đọc cuốn sách, Nhậm Thanh Phong mới biết Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết toàn bộ có bốn tầng: Trúc Cơ, Linh Tịch, Kết Đan, Nguyên Anh, bốn cảnh giới lớn.

Tuy nhiên, tất cả bốn tầng này đều là pháp quyết tu luyện, không có pháp môn vận dụng Ngũ Hành linh lực để công kích.

Đối với pháp môn vận công này, Nhậm Thanh Phong cũng biết, bây giờ hần chưa đột phá tầng thứ mười Luyện Khí kỳ. Cho dù có thể thấu hiểu nhưng cũng không thể tu luyện.

Nhậm Thanh Phong trực tiếp bỏ qua sáu trang đầu, cuối cùng nhìn đến trang thứ bảy, với hy vọng có thể tìm được trên đó một số công pháp công kích hay là phụ trợ nào đó.

Nhưng cuối cùng cũng phải khiến cho Nhậm Thanh Phong thất vọng, tờ cuối cùng này không ngờ đến một pháp thuật công kích cũng không có. Nội

dung trang cuối cùng này là chính là bức thư của người sáng chế công pháp để lại.

"Ta tên là Long Khiếu Thiên, bởi vì trời sinh linh căn ngũ hành nên không có công pháp phù hợp để tu luyện. Sau lại lưu lạc giang hồ mấy chục năm, nhờ cơ duyên mà bước vào hàng ngũ tu sĩ Luyện Khí kỳ. Năm mươi năm sau, đại lục phát sinh dị biến, ta bất đắc dĩ gia nhập đội ngũ tu sĩ di dời đến Thiên Thai đại lục. Sau nhiều năm đại chiến, ta cùng mười đạo hữu khác gặp nạn trong Tà Dương hạp cốc. Do Ngũ Hành linh căn tu luyện chậm chạp, nên cuối đời ta cảm thấy cực kỳ nuối tiếc. Trong lúc rảnh rỗi đã sáng tạo ra công pháp này, hy vọng lưu lại một phần cơ duyên cho đời sau.
" Nhậm Thanh Phong thì thầm.

Xem xong những lời nhắn nhủ của vị tiền bối sáng lập công pháp, Nhậm Thanh Phong không khỏi cúi đầu suy tư.

"Nguyên lai công pháp này do một vị tiền bối tên là Long Khiếu Thiên sáng tạo ra, hơn nữa vị tiền bối này cũng xuất thân trên chốn giang hồ, đồng thời cũng có ngũ hành linh căn. Khó trách ông lại biết được bí thuật che giấu công pháp kia. Long Khiếu Thiên này vì tốc độ tu luyện ngũ hành linh căn quá chậm chạp, sau đó mới sáng chế ra một môn công pháp mới, cũng có thể coi là một vị kinh diễm tuyệt tài lại không ngại thiên ý, đáng để hậu nhân kính trọng. Từ văn tự ghi trên giấy, có thể thấy vị Long Khiếu Thiên này hẳn là tu sĩ của một vạn năm trước, mà đại lục được nói đến hẳn là Văn Tinh đại lục. Còn đại chiến tại Thiên Thai đại lục, hẳn là cuộc đại chiến chính-ma một vạn năm trước. Nhưng Tà Dương hạp cốc là nơi nào? Còn quyển "Thiên Thai đại lục dật văn lục" bình thường này có thể tồn tại qua vạn năm, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ dùng thần thức để truy xét mà vẫn còn gần như là nguyên vẹn. Cuối cùng cũng có thể rơi vào tay mình, ngoại trừ thủ đoạn của vị tiền bối này rất cao thâm cũng chỉ có thể nói số trời đã định cho mình đoạt được."

Chỉ nghĩ thế thôi nhưng cũng đủ làm cho Nhậm Thanh Phong cảm thấy ngây ngất. Sau khi tiêu hóa xong một loạt những tin tức đó, hắn mới trầm tư đứng dậy.

"Tuy pháp quyết này là do vị tiền bối Long Khiếu Thiên tự mình nghĩ ra nhưng chính là ông ta cũng không có biết uy lực của công pháp này như thế nào. Bằng không cũng sẽ không tiếc nuôi vì tu vi bị đình trệ. Hơn nữa bộ pháp quyết này cũng có một vài khuyết điểm. Thứ nhất chính là độ an toàn khi tu luyện công pháp. Mà điểm này, sợ rằng không một ai có thể đảm bảo, dù sao thì bộ pháp quyết này cho tới bây giờ cũng chưa từng có vị tu sĩ nào luyện qua. Mà những bộ pháp quyết khác tại tu chân giới, mỗi một bộ đều được rất nhiều tu sĩ tu luyện qua, trải qua thực nghiệm mà cải tạo bổ sung mới có thể hoàn thiện cho đến ngày nay. Do đó, trong quá trình tu luyện bộ công pháp này, nếu như mình gặp phải hiện tượng kỳ lạ hoặc chướng ngại trong lúc tu luyện, hẳn là không có những kinh nghiệm từ người khác mà sẽ phải dựa vào chính mình. Thứ hai chính là bộ công pháp kia sẽ không giống như những công pháp khác trong tông môn. Thứ ba là vì linh khí trong cơ thể mình là hỗn độn linh khí, vì thế mà khi sử dụng pháp thuật ngũ hành uy lực sẽ không lớn. Có lẽ ngay cả một nửa uy lực của các tu sĩ khác cũng không có đạt được. Mà công pháp này chỉ có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, những cảnh giới kế tiếp như Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa thì như thế nào? Chỉ sợ đến lúc đó lại muốn lựa chọn công pháp khác cũng không được."

Nhậm Thanh Phong, không ngừng nghĩ ngợi lung tung, càng nghĩ càng cảm thấy phức tạp, hắn lắc đầu cười khổ, rồi thở dài một hơi tự giễu nói:

"Chính mình lúc trước ghét linh căn ngũ hành do tốc độ tu luyện rất chậm, mà cho đến bây giờ trong tay có pháp quyết phù hợp mà không dám tu luyện. Thật sự là lòng tham không đáy. Nếu vị tiền bối này có thể sáng chế ra bộ công pháp này phỏng chừng cũng bởi vì tu vi trong người nên mới không có biện pháp tu luyện. Mà hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, nếu

còn do dự không quyết định. Chính mình tu luyện những công pháp khác mà làm cho tu vi thấp kém, chỉ sợ đến lúc đó cũng không có cơ hội hối hận. Nếu người khác có thể sáng chế ra công pháp, chẳng nhẽ sau này mình không thể tự mình nghĩ ra? Là đại trượng phu thì phải ngao du thiên hạ, bốn biển là nhà, chả nhẽ sống một cuộc sống tầm thường vô vị. Ngay cả thực lực bảo vệ bản thân cũng không có thì làm sao có thể cầu được trường sinh rồi phi thăng tiên giới gì đó?"

Trong lòng Nhậm Thanh Phong nghĩ vậy, về do dự dần thay bằng thần sắc kiên định.

Lúc này, khí chất trên người Nhậm Thanh Phong cũng trở nên hung hãn hơn, đồng thời khí chất nho nhã năm xưa đều được thu liễm vào bên trong.

Bất quá, Nhậm Thanh Phong đối với việc khí chất của mình xảy ra biến hóa cũng không có để ý. Nhưng nếu lúc này Lâm Kiếm ở đây, hẳn sẽ nhận ra sự biến hóa của hắn.

Ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Nhậm Thanh Phong vui mừng nhận ra rằng bình cảnh mình gặp phải đã biến mất. Vì thế mà tu vi thuận lợi tiến vào Luyện Khí kỳ tầng mười đại viên mãn.

Sau khi tiến vào tầng mười, Nhậm Thanh Phong mới phát hiện vì cái gì mà Lâm Kiếm nói rằng: tầng mười Luyện Khí kỳ là ranh giới của việc các tu sĩ cấp thấp có hay không thể đột phá tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Tuy rằng chỉ là tu vi tiến thêm một tầng, nhưng bản thân Nhậm Thanh Phong cũng có thể cảm giác được sự khác biệt trong đó.

Giờ đây, linh lực trong cơ thể hắn càng thêm tinh thuần. Mặt khác khi thi triển pháp thuật thì uy lực lớn hơn rất nhiều. Lúc vận dụng Thiên Nhân Thuật để quan sát sự thay đổi trong cơ thể, Nhậm Thanh Phong mới phát

hiện đan điền của mình có khả năng chứa được linh khí nhiều gấp đôi lúc trước.

Trong khi tu luyện, tốc độ hấp thu cùng với luyện hóa linh khí cũng nhanh hơn. Tuy nhiên hiện tại linh khí trong cơ thể hắn rất nhiều nên độ dày đặc của linh khí trong đan điền cũng như kinh mạch trong cơ thể cũng ngày càng lớn, mơ hồ một lúc nào đó có thể phá hủy kinh mạch mà thoát ra. Mà Nhậm Thanh Phong cũng cảm nhận được những biến chuyển xảy ra trong cơ thể mình, đồng thời cũng cảm nhận được những biến hóa rất nhỏ của thế giới xung quanh. Nhưng Nhậm Thanh Phong không dám tiếp tục tu luyện bởi vì từ khi xuất hiện bình cảnh khiến hắn đối với việc tu luyện hiện giờ nảy sinh nhiều nghi hoặc. Thậm chí còn có phần sợ hãi. Hắn sợ rằng là sự xuất hiện của bình cảnh kia chính là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 16

Linh Mạch Hỗn Loạn

Những tia nắng vàng rực rỡ sáng sớm dần xua tan đi sương mù bao phủ núi Huyền Dương. Dưới ảnh hưởng của mặt trời, con người ta thường có cảm giác hiền hòa, tĩnh lặng.

Ở một nơi xa phía cuối chân trời, lúc này xuất hiện một đạo ánh sáng vàng. Đạo ánh sáng đó không ai khác chính là Lâm Kiếm. Sau một hồi phi hành, hắn mới hạ xuống trước Nhã Ý tiểu cư của Nhậm Thanh Phong.

Nhìn thấy phiến đá chắn trước cửa thạch ốc, Lâm Kiếm giơ tay phất một cái. Ngay lập tức, trận pháp Hóa Tam Tinh bị hóa giải một cách dễ dàng rồi biến mất.

Sau một hồi không thấy có phản ứng gì, Lâm Kiếm lộ vẻ nghi hoặc tự nói: "Hay là hắn đi vắng, hay đang tu luyện?Ồ? Không ngờ linh khí ở nơi này lại sung túc như vậy? Không những không bị phân tán mà còn tụ tập lại, dường như có thể so với chỗ ở của đệ tử đời thứ hai. Lần trước đến đây, sao mình cũng không có phát hiện ra điều này nhỉ."

Vừa rồi khi Lâm Kiếm đánh tan tiểu trận thì đã dùng một tấm Truyền Âm Phù. Tại tu chân giới, các tu sĩ thường dùng thứ đó để chào hỏi hoặc là để lại lời nhắn.

Truyền Âm Phù này được các tu sĩ chế tạo, mà quá trình chế tạo cũng rất đơn giản và tốn rất ít linh lực. Căn bản chỉ là làm cho âm thanh ngưng tụ thành một sợi dây nhỏ, rồi phong ấn lên một mảnh giấy chuyên dụng là đã tạo được Truyền Âm Phù.

Loại giấy được dùng để chế tạo Truyền Âm Phù có thể dễ dàng để tìm mua tại phường thị. Vì vật liệu chế tạo cũng như quá trình chế tạo cũng khá đơn giản nên chỉ cần một khối linh thạch hạ phẩm là có thể mua được.

Trong lúc, Lâm Kiếm còn đang ngạc nhiên lẫn nghi hoặc thì ngửi được một mùi thơm thoang thoảng. Hắn ngẩng đầu nhìn ra xung quanh thì thấy có một đám khói đang bốc lên ở ngọn núi phía sau thạch ốc.

Lâm Kiếm sửng sốt, rồi cả kinh kêu lên: "Nguy rồi, nhất định là thời tiết khô nóng nên trên núi xảy ra hỏa hoạn. Phải nhanh chóng dập tắt thôi."

Vừa nói xong, hắn liền nhanh chóng chạy tới chỗ đám khói.

Khoảng cách khá gần nên với tốc độ của Lâm Kiếm trong chốc lát là đến nơi. Khi đến gần nơi phát ra đám khói, Lâm Kiếm thấy một đồng lửa. Hắn cũng không để ý tình hình xung quanh. Dường như do gấp gáp nên Lâm Kiếm có phần lơ đãng, không nói không rằng, dùng Hỗn Thiên Xích trực tiếp thi triển "Thủy Long thuật".

"Uỳnh", bọt nước văng tung tóe khắp nơi. Đồng lửa liền bị dập tắt trong chốc lát. Ngay lúc đó, bỗng có một âm thanh sang sảng vang lên:

"Ngừng lại mau. Tuy rằng hôm nay thời tiết có nóng bức, nhưng cũng không nên tưới nước vào người ta."

Lúc này, Lâm Kiếm mới nhìn kỹ. Hóa ra, người vừa nói chính là Nhậm Thanh Phong.

Hiện tại, Nhậm Thanh Phong đang ngồi bên cạnh đồng lửa, miệng cười nhẹ. Vừa rồi chính là hắc chận Thủy Long thuật, nên mới khiến nước bắn tung tóe lên như thế.

"Ha ha, Tiểu Kiếm, mười mấy ngày không gặp, không ngờ huynh biến thành một kẻ hung ác đến vậy! Vừa gặp mà liền sử dụng Thủy Long thuật tấn công ta rồi. Nếu ta không cẩn thận thì ngay cả Thiên Giáng Bào cũng bị ướm sưng." Nhậm Thanh Phong nói.

Lâm Kiếm nhìn lại. Trên đồng lửa đang nướng một con chim trĩ vàng ươm, tỏa một mùi thơm nức mũi. Thần sắc hắc trở nên lúng túng, vội vàng giải thích:

"Ai kêu người rảnh rồi, không có việc gì ra sau núi nhóm lửa, tông môn có quy định không cho đệ tử trong núi tự ý nhóm lửa."

Nhậm Thanh Phong cũng không thèm để ý nói:

"Quy định của tông môn thì mặc kệ quy định của tông môn, dù chúng ta có không tuân theo thì cũng có sao, với lại có chết ai đâu mà sợ, mau mau ngồi xuống nếm thử tay nghề của ta."

Nhậm Thanh Phong vừa nói vừa đem con chim trĩ hạ xuống, chia ra làm đôi. Sau đó lại lấy ra hai vò rượu, mỗi người một vò. Nhậm Thanh Phong cũng không thèm để ý tới Lâm Kiếm, ngay lập tức uống một ngụm rượu vào, cảm thán thốt lên:

"A ha! Ngon quá."

Lâm Kiếm cầm một miếng, nói:

"Không ngờ tay nghề của huynh khá đến vậy. Dường như trên thịt cũng có chút gia vị thì phải, lại còn có hai vò rượu lớn ở đây nữa? Những thứ này đều do huynh mang từ dưới chân núi lên hay sao?"

Nhậm Thanh Phong lại uống một ngụm rượu, sau đó trả lời:

"Tay nghề của ta tuy không cao, nhưng khẳng định hơn hẳn huynh. Còn đồ gia vị cùng hai vò rượu này ta mua từ nhà bếp ở Ngọc Thanh sơn. Mà mấy hôm nay nhàn rồi vô sự, nên mới vào sau núi xem xét. Không nghĩ tới trong núi này không có đệ tử nào khác. Người xem, ở đây có một mảnh đất trống, bên kia cũng có một tiểu hồ. Bên cạnh hồ còn có một căn nhà nhỏ. Không phải quá tuyệt sao?"

Nhậm Thanh Phong nói tiếp.

Vừa nói, Nhậm Thanh Phong vừa hướng tay chỉ về phía xa. Quả nhiên bên kia, cách chỗ hai người đang ngồi khoảng ba mươi trượng có một tiểu hồ, mà bên cạnh tiểu hồ, có một gian tiểu thạch ốc khác.

Lúc này, Lâm Kiếm mới nhìn xung quanh mà đánh giá. Ở nơi này đúng là có một bãi đất trống khá rộng. Có thể dùng để luận đàm. Mặt khác cũng đúng như lời Nhậm Thanh Phong nói, một nơi như thế này mà không có đệ tử đời thứ hai sinh sống thì quả thật có chút gì đó kỳ quái.

Lâm Kiếm nghi ngờ nói:

"Không phải như vậy chứ, nơi này cách ngọn chủ phong của tông môn không bao xa, quanh cảnh xung quanh cũng rất được, sao lại không có ai ở chứ?"

Nói xong, Lâm Kiếm liền vận khởi Thiên Nhân thuật, tìm kiếm xung quanh.

Chỉ thấy trong mắt Lâm Kiếm lúc này cũng có tia rung động. Một lát sau thoải mái nói:

"Ừ, khó trách ngọn núi này không có người ở. Tuy linh khí ở trên núi không phải là yếu, nhưng mà lại phân tán khắp nơi, không hề tụ lại, chỉ có

thể dùng chữ "Loạn" để hình dung. Đích thực là linh mạch hỗn loạn."

Nhật Thanh Phong nghi ngờ nói: "Như thế nào là linh mạch hỗn loạn."

Lâm Kiếm giải thích một cách tỷ mỉ: "Núi non trên đại lục Thiên Thai dài liên miên, bất tận. Trong đó có một số ngọn núi có linh mạch. Bất quá thất phái sở hữu rất nhiều những ngọn núi như thế, thậm chí những linh mạch cực kỳ lớn nữa. Mà đại khái, linh mạch cũng có thể chia ra làm hai loại: loại thứ nhất tụ mà không tán, có lợi cho các tu sĩ trong quá trình tu luyện. Còn loại thứ hai chính là tán mà không tụ cho nên các tu sĩ nếu có ở đó tu luyện thì tốc độ rất chậm chạp. Ngọn núi chúng ta đang đứng ở đây có một tiểu linh mạch, chính là thuộc loại thứ hai, linh mạch hỗn loạn."

Nhật Thanh Phong đang lo nghĩ, lại đột nhiên lộ vẻ vui mừng:

"Ta nhớ ra rồi, chính là quyển sách trước kia của Hoàng lão có đề cập đến. Linh mạch hỗn loạn theo như truyền thuyết thường được dùng để gieo trồng linh dược."

Lâm Kiếm cười nói:

"Gieo trồng linh dược, trừ phi người có thể ở chỗ này mấy trăm năm. Mới có hiệu quả. Hơn nữa còn phải biết cách dùng trận pháp khống chế nhiệt độ, hơi nước, bảo vệ linh dược tránh mưa to gió lớn, như vậy mới có thể trồng được. Mặc dù trận pháp có thể bỏ ra vài năm để học hỏi, nhưng việc chăm sóc linh dược, không phải người như chúng ta có thể làm được. Đến lúc đó tổn hao không biết bao nhiêu linh lực, cũng chỉ có thể làm ra vài ba gốc cây sinh trưởng hơn trăm năm như nhân sâm. Cho nên cũng không nên vọng tưởng."

Nhật Thanh Phong cũng hơi thất vọng nói:

"Chỉ là nếu tại đây mà gieo trồng linh dược thì hiệu quả chắc hẳn sẽ tốt hơn những nơi khác mà linh mạch ở đây cũng quá nhỏ. Bất quá, nói như

vậy, Bách Thảo viên của Huyền Dương môn chúng ta hẳn là một tán loạn linh mạch cỡ lớn?"

Lâm Kiếm nói:

"Đúng vậy, nhưng người cũng không nên thất vọng. Nếu linh mạch nơi này tụ lại, thì tiểu sơn này đã không tới phiên hai huynh đệ chúng ta sở hữu. Nói đi thì cũng nói lại, thạch cốc phía trước cũng do ngọn núi lớn bên ngoài kéo dài đến. Nơi đó linh khí cũng tương đối tập trung. So với nơi tu luyện của đệ tử bình thường tốt hơn rất nhiều, coi như là đủ giúp người tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ, hẳn việc này không khó. Mặt khác, bên cạnh tiểu hồ này cỏ dại cũng khá tươi tốt, cũng có một ít linh khí, sau này nếu người nuôi linh thú thì có thể thả nó ở đây."

Nhậm Thanh Phong nói:

"Ha ha, như vậy mà nói, nơi này đích thị là rất tốt. Bất quá Linh Thú là do thuần hóa Yêu thú mà thành, mà phần lớn Yêu thú có tính tình dữ dằn, hơn nữa ở Thiên Thai đại lục số lượng cũng không nhiều. Nào có dễ dàng để ta sở hữu một con? Nếu mà dùng linh thạch để đi mua, tính khả thi cũng rất nhỏ. Cho nên hiện tại ta cũng không có tham vọng nuôi linh thú. Nhưng nếu tiểu thạch ốc này có thể giúp ta tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ thì ta cũng sẽ ở lại đây vài năm. Dù sao thì nơi đây cũng là một địa phương đặc biệt. Mặt khác, nếu như không có việc gì làm thì có thể ra sau núi bắt dã thú nướng, uống rượu ngon. Cuộc sống tu luyện sẽ bớt nhàm chán. Ủ, hay chúng ta đặt tên cho ngọn núi này là Tửu Nhục sơn, huynh thấy sao?"

Lâm Kiếm giọng điệu có vẻ đay nghiến, nói:

"Người không xem lại xuất thân của người xem, tại sao lại có thể nghĩ ra cái tên bình thường thô thiển như vậy được! Để ta xem nào, hay lấy tên là Lang Yên sơn, hoặc là Thiêu Khảo sơn."

Vừa nói, hai người không nhìn được cùng cười lớn. Tiếng cười vang khắp ngọn núi, kinh động đến dã thú xung quanh.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 17

Trúc Cơ Đan

Cầm Hồn Độn Ngũ Hành Quyết trong tay, Lâm Kiếm mở ra. Sau khi sắc mặt biến hóa một lúc mới thốt:

"Không ngờ có loại công pháp kỳ lạ đến thế. Tuy không biết sau này huynh sẽ tu luyện như thế nào. Nhưng nếu huynh đã quyết định thì ta cũng không có gì để nói."

Nhậm Thanh Phong cười nói:

"Ha ha, ta nghĩ là chắc hẳn không có vấn đề gì đâu. Nếu vị tiền bối Long Khiếu Thiên kia đã có thể sáng chế ra công pháp này thì chắc chắn đã tu luyện đến Nguyên Anh kỳ. Mà tu vi vị tiền bối này sợ rằng chỉ ít cũng phải là Phân Thần kỳ. Cho nên đối với công pháp này, ta khá tin tưởng. Nhưng vị thiên tài tuyệt thế này, huynh đã nghe Lâm trưởng lão, sư phụ huynh nói tới hay chăng?"

Lâm Kiếm nói:

"Người này ta chưa có nghe nói qua. Nhưng vạn năm trước, cao thủ trong Tu Chân Giới nhiều như mây. Cho dù là cao thủ Độ Kiếp kỳ cũng đã có đến mười mấy vị. Một cao thủ Phân Thần kỳ không có danh tiếng cũng là chuyện bình thường. Mà Tu Chân Giới hiện tại, không có nhiều cao thủ như vậy là vì tài nguyên, linh khí... kém trước kia rất nhiều."

Nói tới đây Lâm Kiếm chợt ngừng lại, dường như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, nói tiếp:

"Ta lần này vốn muốn mang Huyền Dương Chân Quyết đưa cho người tu luyện, bất quá người đã có Hồn Động Ngũ Hành Quyết. Ta nghĩ chắc người cũng không cần dùng đến."

Nhậm Thanh Phong nói:

"Lần này huynh đến trễ mấy ngày là vì muốn mang Huyền Dương Chân Quyết cho ta sao?"

Lâm Kiếm mỉm cười nói:

"Là thế này, ta muốn dẫn huynh tiến vào Tàng Thư Các để tìm công pháp phù hợp với linh căn. Nhưng sư phụ ta có nói đệ tử bình thường không có tư cách đi vào Tàng Thư Các, trừ phi lập công lao lớn, hoặc là đệ tử đời như nhất tu vi đạt tới Linh Tịch kỳ mới được. Vả lại, sư phụ ta đã xem qua công pháp ở tầng hai tầng ba rồi nhưng không có công pháp nào đặc biệt phù hợp với huynh. Mà những bộ sách ở lầu một chỉ là ghi chép những kiến thức cơ bản về tu chân mà thôi."

Nhậm Thanh Phong nói tiếp:

"Sư phụ huynh nói cũng đúng. Cho dù tông môn có cho đi vào những tầng cao cấp của Tàng Thư Các, ta cũng không đi. Tất cả các công pháp ghi trong ngọc giản, nhất định phải là đệ tử Trúc Cơ kỳ mới có thể xem được. Nói đúng ra là sau khi xem hết tàng thư ở lầu một sợ rằng cũng phải mất đến mười năm. Mà muốn xem hết tàng thư trong Tàng Thư Các thì không biết phải mất bao nhiêu năm tháng. Mà nếu như có xem hết thì cũng chưa chắc sẽ tìm được công pháp nào phù hợp như Hồn Động Ngũ Hành Quyết này."

Lâm Kiếm nói:

"Có thể nghĩ vậy là tốt rồi. Sau này, huynh tu luyện Hồn Độn Ngũ Hành Quyết, cũng là không tồi. Bất quá vừa rồi huynh có nói đến một vấn đề, nhưng thật ra cũng chỉ lo lắng dư thừa mà thôi. Kỳ thật tu sĩ sau khi tiến nhập Phân Thần kỳ, cũng không cần chọn lựa những công pháp bất đồng nữa, mà có thể trực tiếp hấp thu hồn độn linh khí trong thiên địa. Cho nên huynh không cần phải lo lắng đến việc tiến nhập Phân Thần kỳ thì phải tìm kiếm công pháp khác để tu luyện. Chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân mà vị tiên bối Long Khiếu Thiên kia không tạo ra phần sau của công pháp này. Có lẽ vị tiên bối này cảm thấy bản thân mình đạt tới cảnh giới Phân Thần kỳ đã hao phí quá nhiều thời gian mà cảm thấy hối tiếc nên mới để lại công pháp này cho hậu bối. Ta lần này mang đến cho huynh Huyền Dương chân quyết, công pháp cao cấp nhất trong Huyền Dương môn, nghe nói bộ công pháp này có tất cả tám tầng, mà luyện hết tầng thứ tám liền có thể phi thăng Tiên Giới. Bất quá trong Huyền Dương môn chúng ta cũng chỉ có hai vị thái thượng trưởng lão mới có Thuần Dương chi thể. Mà hai vị trưởng lão cũng chỉ tu luyện đến tầng thứ tư mà thôi, công pháp ta mang đến cũng chỉ có tầng thứ nhất. Mặc dù như thế, ta phải làm việc cho sư phó mười ngày mới có thể lấy được."

Nhậm Thanh Phong cười nói:

"Thì ra là vậy. Thế thì ta cũng an tâm. Chẳng qua nếu như chờ ta đạt đến Phân Thần kỳ cũng có thể phải mất đến hơn nghìn năm! Còn lần này người giúp ta không có lợi cho ta mà lại muốn ta đa tạ sao?"

Lâm Kiếm cười nói:

"Người thật sự tưởng thật sao? Bất quá ta thấy tu vi của huynh tinh tiến cũng không ít nha. A! Không ngờ đã đến tầng mười Luyện Khí Kỳ rồi."

Nhậm Thanh Phong nói:

"Lúc trước khi luyện đến đỉnh phong của tầng chín. Nhưng ngờ ta lại gặp bình cảnh. May sao, khi chiếm được Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết, trong lúc vui sướng ta đã hét lên một tiếng. Sau đó tiếp tục tu luyện thì phát hiện bình cảnh đã biến mất nên dễ dàng tiến nhập tầng mười. Trong thời gian tu luyện ta phát hiện: linh khí trong đan điền nhiều gấp đôi so với trước kia. Mà kinh mạch với đan điền đều bị linh lực bành trướng có cảm giác như muốn nổ tung. Ta nhanh chóng đình chỉ tu luyện. Lần này ta muốn hỏi người một chút, chẳng lẽ đây là hậu quả khi tu luyện gặp phải bình cảnh?"

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Nhậm Thanh Phong, Lâm Kiếm vô cùng cá kinh:

"Không nghĩ tới huynh thật sự là một kỳ tài, mới có vài ngày mà đột phá từ Luyện Khí kỳ tầng chín lên Luyện Khí kỳ tầng mười đại viên mãn. Tốc độ này thực sự có chút khoa trương. Chẳng nhẽ hai bình Bồi Nguyên đan lúc trước huynh không dùng mà đợi đến bây giờ ăn tất cả? Nếu không sao lại tốc độ tu luyện sao có thể lại nhanh được đến như vậy?"

Chứng kiến bộ dáng khiếp sợ của Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong cũng chỉ cười mà rồi đem sự tình phân tích lại một lượt, mất đến mấy canh giờ liền, cuối cùng Lâm Kiếm lại hỏi:

"Huynh nói Luyện Khí kỳ đại viên mãn xảy ra chuyện? Trước kia ta cũng nghe các tán tu khác nói qua, nhưng ta cũng không hiểu rõ."

Lâm Kiếm mất một lúc mới có thể hiểu hết những lời Nhậm Thanh Phong. Cuối cùng lại hỏi tiếp:

"Luyện Khí kỳ đại viên mãn chính là ngọn núi cao nhất trong giai đoạn Luyện Khí kỳ. Hơn nữa cũng là cảnh giới cuối cùng trước khi đột phá vào một cảnh giới khác. Tu vi hiện tại của huynh kỳ thật đã có thể tiến hành đột phá, tiến nhập Trúc Cơ kỳ. Nhưng cũng nên chuẩn bị một chút, như vậy mới nắm chắc Trúc Cơ thành công. May mà huynh cũng biết khó mà dừng

lại. Nếu không lúc đó tùy tiện đột phá, nếu thành công Trúc Cơ thì không nói. Vạn nhất thất bại thì quả là không hay. Ít nhất huynh phải tu luyện lại tầng mười."

Nhậm Thanh Phong thắc mắc: "Vậy ta phải chuẩn bị những gì?"

Lâm Kiếm lúc này cũng không vội. Trước tiên, hắn đưa Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết cho Nhậm Thanh Phong rồi nói:

"Pháp quyết này vốn chỉ thích hợp với huynh. Đối với người khác thì vô dụng. Bất quá cũng phải cất kỹ, không nên dễ dàng cho người khác nhìn thấy."

Nhậm Thanh Phong hồ hững nói:

"Cái này thì ta biết, cũng chỉ có huynh mới có cơ hội nhìn thấy thôi. Sau này khi ta Trúc Cơ thành công sẽ đem nó ghi lại vào ngọc giản."

Lâm Kiếm vừa nghe đến đó đành cười khở:

"Cái này..."

Không biết từ lúc nào trên tay Lâm Kiếm đã xuất hiện một cái bình bằng ngọc cùng với một ngọc giản màu trắng:

"Ta đã sớm chuẩn bị rồi. Nhưng không thể ngờ ngọc giản này sẽ ghi lại Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết mà không phải là Huyền Dương Chân Quyết. Vả lại, bên trong cái bình ngọc này là một viên Trúc Cơ đan. Loại đan dược này trong mắt những tán tu chính là vật báu vô giá. Cả Huyền Dương môn chúng ta tuy rộng lớn, đệ tử Trúc Cơ cũng có đến mấy nghìn người nhưng hàng năm đều chỉ tiêu hao mấy trăm khóa Trúc Cơ đan. Loại đan dược này có tác dụng đề cao khả năng Trúc Cơ thành công, mà nó cũng chỉ đến khi tiến hành đột phá tiến tới Trúc Cơ kỳ mới có thể phát huy tác dụng. Về phương pháp điều chế loại đan dược này thì tại các đại môn phái đều giống

nhau, chỉ là tài liệu luyện chế hơi khác một chút thôi. Huyền Dương môn chúng ta lấy Huyền Dương thảo trăm năm ở Bách Thảo Viên làm tài liệu luyện chế chủ đạo."

Nhậm Thanh Phong tiếp nhận bình ngọc cùng ngọc giản rồi nói:

"Kỳ thật ta cũng biết được vài nét về Trúc Cơ đan. Vả lại, trên sổ tay nhập môn của đệ tử Huyền Dương môn cũng có đề cập đến. Trúc Cơ đan có thể đề cao khả năng Trúc Cơ thành công lên năm thành. Đệ tử đời thứ ba bình thường, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sư môn mỗi tháng sẽ có được phần thưởng như vậy. Bất quá loại đan dược này không cho phép truyền ra ngoài. Thất đại môn phái cất giữ như vậy, chả trách là ngoài phường thị cũng không có mà mua. Trước kia ta cũng không rõ tình huống cụ thể nên cũng không có quan tâm đến vấn đề này. Nhưng hiện tại sao huynh lại có được một viên Trúc Cơ đan vậy? Mà trong lọ này cũng phải có ít nhất mười viên cơ đấy?"

Lâm Kiếm trả lời:

"Đương nhiên là chuẩn bị cho huynh, bên trong đúng là có mười khóa. Nhưng thật ra, đó là phần năm đó sư phụ đưa cho ta để Trúc Cơ. Bất quá vận khí của ta cũng không tệ lắm. Sau ba năm dùng ba viên Trúc Cơ đan liền Trúc Cơ thành công nên hiện tại mới còn mà mang đến cho huynh. Vả lại, thứ này lưu lại cũng không có tác dụng gì. Lấy thân phận Trúc Cơ kỳ của ta, tùy ý cũng có thể lấy được không ít. Nhưng trước khi đột phá Trúc Cơ, tốt nhất huynh nên điều chỉnh tâm lý cho tốt. Trong lúc Trúc Cơ không được để người khác quấy rầy. Nơi này cũng không tồi, hơn nữa xung quanh nơi này cũng khá yên tĩnh, bình thường sẽ không có đệ tử nào đến. Quan trọng nhất, chính là trong thạch ốc của huynh linh khí khá sung túc. Điểm này vô cùng quan trọng. Đến lúc đó huynh sẽ hiểu. Bây giờ có nói trước cũng vô dụng."

Lâm Kiếm lo lắng dặn dò Nhậm Thanh Phong. Sau đó mới vận một tia linh khí, định đem Huyền Dương Chân quyết trong tay thiêu hủy. Nhưng Nhậm Thanh Phong liền ngăn cản rồi đem nó thu cùng Hồn Độn Ngũ Hành quyết vào trong túi trữ vật rồi nói:

"Huyền Dương quyết này ta lưu lại. Có thể trong lúc tu luyện Ngũ Hành quyết còn mang ra đối chiếu. Đốt đi quả thực thật lãng phí."

Nói xong, Nhậm Thanh Phong cầm bình ngọc trong tay đổ ra một viên đan dược và nhìn kỹ.

Chỉ thấy Trúc Cơ đan màu trắng cũng chỉ lớn hơn đầu ngón tay, trên mặt đan dược dường như có linh quang. Đích thực là đan dược tốt. Chỉ sợ cho dù phàm nhân có nhìn thấy, dù không biết công dụng nhưng cũng đủ nổi lòng tham.

Nhìn Trúc Cơ đan trong tay, Nhậm Thanh Phong không khỏi cảm thán, trong lòng thầm nghĩ:

"Xem ra lần này Trúc Cơ sẽ không có vấn đề gì ngoài ý muốn. Nhưng ta cũng cần sự trợ giúp của tiểu Kiếm rồi."

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 18

Trùng Kịch Trúc Cơ

Sáng nay, mặt trời không còn xuyên thấu qua Huyền Dương đại trận như trước nữa. Không ngờ bên trong Huyền Dương đại trận cũng có mưa. Điều này khiến cho những đệ tử đời thứ ba mới nhập môn cảm thấy rất lạ lùng. Nhưng những đệ tử đã nhập môn từ lâu thì đã sớm quen thuộc, mà Lâm Kiếm chính là một người trong số đó.

Lúc này, hắn đang ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn ở bên ngoài Nhã Ý tiểu cư. Bên cạnh hắn là một núi rượu thịt chồng chất.

Mặc dù Lâm Kiếm đang ngồi trong mưa nhưng những giọt mưa từ trên không rơi xuống chưa kịp chạm vào người hắn liền bị đẩy ra xa bởi những luồng khí kỳ lạ. Lâm Kiếm đang khép hờ mắt trên tảng đá. Có cảm giác, đối với những chuyện xảy ra xung quanh hắn không hề hay biết chút nào.

Cửa gỗ màu xanh của Nhã Ý tiểu cư ở ngay trước mặt hắn vẫn đang đóng chặt. Bên trong yên tĩnh khiến tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài càng thêm sâu lắng.

Nếu có tu sĩ Trúc Cơ kỳ chú ý thì sẽ phát hiện trong phạm vi mười trượng xung quanh Nhã Ý tiểu cư. Ngay lúc này đột nhiên xuất hiện một vài lốc xoáy nho nhỏ.

Đám lốc xoáy này cũng không phải lốc xoáy bình thường do mưa tạo ra, mà đều là do ngũ hành linh khí trong thiên địa tụ lại tạo thành. Những đám lốc xoáy này khi xuất hiện liền lấy Nhậm Thanh Phong làm trung tâm, ngày càng trở nên mạnh hơn.

Sau một hồi, những lốc xoáy kia đột nhiên chấn động rồi tiêu tán trong nháy mắt. Ngũ hành linh khí trong không khí cũng trở về trạng thái như lúc ban đầu. Tựa hồ những việc này giờ chưa hề xảy ra vậy.

Lâm Kiếm đang tĩnh tọa trên tảng đá bỗng nhiên biến đổi sắc mặt. Mặc dù, hắn không hề mở mắt nhìn xung quanh nhưng hắn cũng đã nhận ra những hiện tượng kỳ lạ lúc này qua thần thức.

Đám lốc xoáy hình thành trên không trước mặt hắn chính là dấu hiệu thành công khi tu sĩ Luyện Khí kỳ đột phá thành công, tiến nhập cảnh giới Trúc Cơ kỳ.

Nhưng khi lốc xoáy biến mất thì mọi thứ trở nên im lặng. Đồng nghĩa với việc trùng kích vào Trúc Cơ kỳ đã thất bại. Mà lần này, tu sĩ thất bại chính là Nhậm Thanh Phong.

Từ ba ngày trước, hai người đã chuẩn bị rất kỹ càng. Đầu tiên là Trúc Cơ đan của Lâm Kiếm. Nhậm Thanh Phong thì nhớ kỹ Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết tầng thứ nhất.

Lâm Kiếm còn mượn sự phụ của hắn một tấm ngọc cổ màu lam có tác dụng bình tâm tĩnh khí. Sau ba ngày thư giãn, cuối cùng Nhậm Thanh Phong cũng đã điều chỉnh trạng thái tốt nhất về tinh thần lẫn thể xác.

Lâm Kiếm cũng có mặt ở đây từ lúc sáng sớm. Nửa canh giờ trước, Nhậm Thanh Phong bắt đầu trùng kích bình cảnh nhưng hắn sẽ hề nghĩ rằng Lâm Kiếm vì hộ pháp cho hắn mà phải ngồi trong mưa.

Khi Trúc Cơ cần phải yên tĩnh tuyệt đối, không ai được quấy rầy. Theo như kế hoạch của cả hai người, Nhậm Thanh Phong một mình đi vào phòng bắt đầu trùng kích. Lâm Kiếm sẽ ở nhà của mình chờ tin mừng của hân.

Nhưng đến sáng ngày hôm nay, do không an tâm nên Lâm Kiếm quyết định đi tới nơi này xem xét. Khi Lâm Kiếm đến nơi, hân chỉ đành chờ đợi ở bên ngoài. Do đó, hân vừa vặn trở thành hộ pháp phòng ngừa những người khác tới quấy rầy Nhậm Thanh Phong.

Lại nói khi Lâm Kiếm thấy được dị tượng trên không trung thì biết lần trùng kích này của người huynh đệ đã thất bại. Tâm thần hơi chấn động. Sau khi một hồi nhìn những hạt mưa xung quanh, hân mới khôi phục như bình thường.

Tuy rằng trong lòng hân hơi tiếc cho Nhậm Thanh Phong nhưng với kết quả này cũng không nằm ngoài dự liệu của hân. Ở Tu Chân Giới, xác suất thành công của tu sĩ Luyện Khí kỳ khi trùng kích vào Trúc Cơ thì có quan hệ rất lớn tới linh căn của bọn họ.

Nếu tu sĩ có linh căn vào loại cực phẩm và thượng đẳng thì lần đầu tiên trùng kích vào Trúc Cơ ít nhất cũng có sáu đến tám phần thành công. Nếu có Trúc Cơ đan phụ trợ liền có thể đạt tới chín thành.

Về phần những tu sĩ có linh căn trung đẳng như Lâm Kiếm thì tỉ lệ thành công nhiều nhất cũng chỉ có hai thành, mà hạ đẳng linh căn có bốn thuộc tính thì tỉ lệ thành công chỉ có xấp xỉ nửa thành, tỷ lệ thấp đến đáng thương.

Với linh căn ngũ hành biến dị của Nhậm Thanh Phong thì xác suất thành công khi Trúc Cơ là bao nhiêu thì không ai có thể biết. Nhưng sự chênh lệch trong quá trình tu tiên của tu sĩ ảnh hưởng rất nhiều bởi linh căn.

Mặt khác, những đệ tử có tư chất bình thường được vận may chiếu cố thì cũng có thể đi xa hơn. Năm đó, trong ba năm, Lâm Kiếm đã trùng kích

Trúc Cơ ba lần, cuối cùng cũng thành công ở lần thứ ba, điều này đã cho thấy là vận khí của hắc cũng không tệ. Hiện tại, Nhậm Thanh Phong thất bại cũng không phải là chuyện gì lớn. Ngược lại, nếu Nhậm Thanh Phong có thể thành công ở ngay lần trùng kích đầu tiên thì phải nói là vận khí của hắc cực kỳ tốt.

Thật ra, trùng kích Trúc Cơ thất bại cũng không phải là chuyện gì xấu. Vì khi thất bại, tu vi của tu sĩ sẽ trở về đỉnh phong tầng chín của Luyện Khí Kỳ và khi tái đột phá tầng mười sẽ không xuất hiện bình cảnh.

Nói cách khác, chỉ cần có đủ thời gian, Nhậm Thanh Phong liên có thể luyện đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn. Sau đó tiếp tục trùng kích vào Trúc Cơ kỳ. Mà xác suất thành công của lần trùng kích thứ hai sẽ được đề cao hơn lần trước một chút.

Nguyên nhân chính là trong quá trình trùng kích đầu tiên, vô luận là tâm thần hay kinh nghiệm, thể chất của tu sĩ đều được cải thiện.

Cho dù như vậy thì ở Thiên Thai đại lục, những tu sĩ phải trùng kích vài chục lần mới thành công cũng rất nhiều. Thậm chí còn có không ít tu sĩ cả đời chỉ dùng để trùng kích Trúc Cơ. Tất cả chuyện này lại cho thấy sự quý hiếm của linh căn cực phẩm và thượng đẳng trong hàng nghìn hàng vạn tu sĩ.

Lâm Kiếm vẫn ngồi trên tảng đá lớn. Hắc cũng không xông vào căn nhà để xem xét. Hắc biết, lúc này Nhậm Thanh Phong cần sự yên lặng để ngấm lại quá trình trùng kích vừa qua và để khôi phục thể lực chứ không phải cần những lời an ủi.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong đang ngồi trong tĩnh thất. Hắc không cam lòng với thất bại vừa rồi. Trong gian tĩnh thất nho nhỏ này, hắc vừa mới kết thúc lần đầu tiên trùng kích Trúc Cơ. Nhưng không ngờ lần trùng kích này lại thất bại khi kết thúc.

"Lâm Kiếm từng nói, với trung đẳng linh căn của hãn. Trong ba năm, trải qua ba lần trùng kích mới có thể thành công thì vận khí đã rất tốt."

Nhậm Thanh Phong buồn bực lắm lắm. Nói xong lại hồi tưởng lại quá trình trùng kích mà mình vừa trải qua.

Quay lại nửa canh giờ trước đó, lúc trạng thái toàn thân Nhậm Thanh Phong tốt nhất.

Nhậm Thanh Phong hít một hơi thật sâu, sắc mặt bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên chiếc bồ đoàn chuyên dùng cho tu luyện mà hãn mới mua cách đó không lâu.

Đầu tiên là hãn đeo miếng ngọc của Lâm Kiếm trên cổ sau đó lại lấy ra bình ngọc đổ ra một viên Trúc Cơ đan trong suốt rồi ngửa đầu nuốt vào.

Cuối cùng, hãn nhanh chóng dựa theo phương pháp mà Lâm Kiếm đã hướng dẫn vận công chuẩn bị cho lần đầu tiên trùng kích vào Trúc Cơ kỳ.

Vốn hãn định dùng ý niệm dẫn dắt linh lực chạy trong kinh mạch trong cơ thể thông qua hơn mười huyết vị quanh thân. Mà khi linh lực trong cơ thể vận chuyển hết chu thiên tuần hoàn đầu tiên thì Nhậm Thanh Phong lại cảm nhận được ngũ hành linh khí dồi dào ở xung quanh đang nhanh chóng thẩm thấu qua thân thể rồi tiến nhập vào trong kinh mạch.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong đã không quan tâm nhiều mà nhanh chóng vận khởi linh lực nhằm tăng tốc độ lưu chuyển trong kinh mạch.

Rốt cuộc, dưới sự dẻo dai kiên cường của kinh mạch toàn thân, ý niệm tinh thuần và sự khống chế linh lực khéo léo đã khiến từng tia linh lực trong cơ thể Nhậm Thanh Phong tuần hoàn với tốc độ điên cuồng.

Ngũ hành linh khí xung quanh cũng thẩm thấu vào trong cơ thể của Nhậm Thanh Phong càng ngày càng nhanh. Sau khi vận chuyển khắp các

kinh mạch thì dần dần dung hợp với linh lực của hắc.

Trong quá trình linh lực vận chuyển với tốc độ chóng mặt thì linh lực trong cơ thể hắc cũng dần trở nên tinh thuần. Đồng thời, ngũ hành linh khí xung quang cũng bị thân thể của Nhậm Thanh Phong hấp thu liên tục.

Lúc đầu, Nhậm Thanh Phong cảm thấy cực kỳ dễ chịu, sau đó hắc bắt đầu có cảm giác cực kỳ đau đớn.

Một lát sau, linh lực bắt đầu hội tụ đến đan điền của hắc. Từng lượng lớn linh lực không màu dần nhập vào trong đan điền. Cũng có khoảng ba phần linh lực bị lãng phí, thoát khỏi thân thể hắc, xuyên thấu ra bên ngoài.

Những linh lực còn lại thì không ngừng bị nén trong đan điền. Trong quá trình nén linh lực không màu dần chuyển sang màu trắng ngà.

Nhậm Thanh Phong cảm thấy lực áp bách trong đan điền rất lớn, tùy lúc có thể khiến đan điền của hắc nổ tung.

Đang lúc, hắc lo ngại kinh mạch thừa nhận áp lực quá lớn mà bị thương thì trong cơ thể chợt xuất hiện một luồng khí lạnh.

Luồng khí này chạy xung quanh kinh mạch. Nhậm Thanh Phong cảm thấy thần trí thanh tỉnh. Kinh mạch toàn thân vốn đang căng lên thì dần trở nên thư thái hơn chút ít. Cổ khí lạnh này chính là dược lực của Trúc Cơ đan.

"Tia khí lạnh này chẳng những có thể giảm bớt áp lực của kinh mạch mà còn có thể ổn định tâm thần, quả không hổ là đan dược đề cao xác suất thành công khi Trúc Cơ."

Trong đầu Nhậm Thanh Phong chợt xuất hiện suy nghĩ đó.

Tình hình hiện tại lại không cho Nhậm Thanh Phong có thời gian thường thức cảm giác kỳ quái này. Mặc dù áp lực trong kinh mạch được Trúc Cơ đan giảm bớt nhưng ngũ hành linh khí chảy vào đan điền càng ngày càng nhiều cho nên áp lực phải chịu cũng lớn hơn.

Nhưng sự tình ngoài ý muốn cũng xảy ra. Trong giây lát, đan điền của Nhậm Thanh Phong trướng lên gấp bội. Khi Nhậm Thanh Phong cứ ngỡ đan điền sẽ nổ tung thì nó lại xẹp xuống.

Linh lực rất nhiều trong đan điền dần xuất ra khỏi thân thể. Cuối cùng, ngũ hành linh lực đang vận chuyển trong cơ thể của hắn cũng dần chậm lại.

Nhậm Thanh Phong có thể cảm nhận được rõ ràng, khả năng cất chứa linh lực của đan điền đã rơi xuống đỉnh phong tầng thứ chín của Luyện Khí Kỳ.

Nhậm Thanh Phong đã thất bại.

Khi đó cũng là lúc Lâm Kiếm cảm thấy lốc xoáy linh khí biến mất.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bì Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 19

Oan Gia Đối Đầu

Sau lần thất bại này, Nhậm Thanh Phong mới hiểu rõ quá trình Trúc Cơ, căn bản chỉ là đem đan điền phá rồi lại lập.

Ban đầu, khi tu vi ở cảnh giới Luyện Khí kỳ, thể chất của tu sĩ chậm rãi thay đổi. Trong quá trình này, càng về sau linh lực tích súc trong đan điền ngày càng nhiều. Đồng thời, linh lực xuất ra khỏi cơ thể càng ngày càng ít đi.

Sau khi tiến vào Trúc Cơ kỳ, linh lực sẽ được lưu trữ tại đan điền. Lúc đó sẽ không còn một chút linh lực nào có thể thoát ra ngoài. Tất nhiên, khả năng chứa đựng linh lực của đan điền cũng nhiều hơn, không ít ỏi như cái đầu khi ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ. Nhưng đó cũng chỉ là phán đoán chủ quan của Nhậm Thanh Phong. Hiện tại, tu vi hiện nay của hắn chỉ là đỉnh phong của Luyện Khí Kỳ tăng chín.

Nhậm Thanh Phong lắc đầu, hít sâu một hơi, đem ý nghĩ trong đầu vứt đi. Bỗng nhiên hắn lại cười dài, miệng thì lẩm bẩm:

"Lần trước ta từ tầng thứ chín tu luyện đến đại viên mãn Luyện Khí Kỳ cũng không mất quá nhiều thời gian. Bây giờ, ta lại tu luyện đến đại viên mãn rồi tiến hành trùng kích Trúc Cơ! Ta không tin trùng kích thêm vài lần nữa vẫn không thể thành công."

Nói dứt lời, Nhậm Thanh Phong lấy ra mấy viên đan dược màu đen. Sau khi ngửa đầu nuốt hết, hắt lại tiếp tục tu luyện.

Hành vi lúc này của Nhậm Thanh Phong nếu bị tu sĩ khác nhìn thấy nhất định sẽ chấn kinh.

Những tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường sau khi trùng kích Trúc Cơ thất bại sẽ phải điều dưỡng tinh thần, khôi phục lại khí lực rồi mới chậm rãi tu luyện tới đại viên mãn một lần nữa. Cho dù là tu sĩ có linh căn thượng đẳng thất bại khi trùng kích có được Bồi Nguyên Đan thượng đẳng trợ giúp thì muốn trùng kích lần nữa cũng phải chờ ít nhất nửa năm. Mặt khác, những tu sĩ như hợn hắt cho dù tư chất cao tới đâu thì muốn khôi phục từ Luyện Khí kỳ tăng chín đến đại viên mãn cũng cần khoảng ba tháng. Nào có ai biến thái được như Nhậm Thanh Phong, cố gắng tiến nhập đại viên mãn trong hai ngày.

Tuy Nhậm Thanh Phong trùng kích vào Trúc Cơ thất bại nhưng thể chất của hắn cũng được cải thiện thêm một bước. Tất nhiên, dù đan điền có thể chứa đựng linh lực tương đương lúc trước nhưng cũng đã khác biệt rất xa. Mà tu vi của Nhậm Thanh Phong bị thụt lùi xuống đỉnh phong tăng chín.

Với tốc độ hấp thu linh lực hiện tại, Nhậm Thanh Phong tin chỉ cần nửa ngày cùng vài viên Bồi Nguyên Đan là hắn lại có thể khôi phục cảnh giới đại viên mãn.

Mấy viên đan dược màu đen mà Nhậm Thanh Phong ăn chính là Bồi Nguyên đan thượng đẳng. Thứ này hắn tích góp linh thạch rất lâu mới mua được.

Điều này Nhậm Thanh Phong cũng không nói cho Lâm Kiếm. Nếu không chắc chắn Lâm Kiếm sẽ tặng miễn phí cho hắn vài viên, mà Nhậm Thanh Phong lại không muốn như vậy.

Với chút linh thạch trên người, Nhậm Thanh Phong chỉ đủ mua một cái bồ đoàn để đả tọa và một lọ đan dược. Đan dược dành cho Trúc Cơ kỳ rất đắt, chút linh thạch của Nhậm Thanh Phong nhiều nhất có thể mua được một viên. Cho nên hắn đành phải mua loại đan dược cấp thấp này. Dù vậy, Nhậm Thanh Phong vẫn cảm thấy chỉ cần một lần trùng kích nữa là hắn có thể trở thành tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Lâm Kiếm không hề biết hắn có ý nghĩ như vậy cho nên mới không đưa đan dược của Trúc Cơ kỳ cho Nhậm Thanh Phong. Lâm Kiếm nghĩ, nếu Nhậm Thanh đột phá Trúc Cơ thành công thì lúc đó hắn đưa cũng không muộn.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong cũng không quan tâm đến từng luồng nhiệt lực chạy trong kinh mạch mà điên cuồng vận chuyển linh lực tuần hoàn từng vòng chu thiên.

Kỳ thật với tốc độ vận chuyển linh lực như vậy, ngoài Nhậm Thanh Phong thì những tu sĩ Luyện Khí kỳ khác không ai có thể làm được. Và lại, hành động nuốt mấy viên Bồi Nguyên Đan một lần cũng rất nguy hiểm. May mà kinh mạch của hắn cứng cõi hơn những tu sĩ khác nên mới không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Lâm Kiếm vẫn đang ngồi ở trên tảng đá bên ngoài Nhã Ý tiểu cư. Nhìn cơn mưa ngày càng nặng hạt, trong ánh mắt hắn càng dấy lên những tia nghi ngờ.

"Sao A Phong lại không có chút động tĩnh nào. Lẽ ra lúc này hắn là đã thông suốt, sau đó mở cửa hít thở không khí chứ? Chẳng lẽ hắn đang bị thương? Không thể nào! Từ trước đến giờ, những tu sĩ bị thương vì thất bại khi trùng kích vào bình cảnh rất ít. Trừ phi đó là những tán tu không hề được chuẩn bị thứ gì. Chẳng lẽ hắn bị đả kích quá lớn nên đi ngủ rồi? Hay là hắn lại tiếp tục tu luyện? Nhưng mà tu luyện cũng không cần vội như vậy chứ?"

Lâm Kiếm suy nghĩ như vậy, sao đó lại vung tay ném một tấm Truyền Âm Phù vào Nhã Ý tiểu cư. Sau một khắc, cánh cửa gỗ vẫn đóng chặt, không có phản ứng nào.

Lúc Lâm Kiếm đang muốn rời đi thì đột nhiên ở chân trời xuất hiện một đạo hồng mang. Trong chốc lát đã bay đến đỉnh đầu của hắn. Qua tốc độ của hồng mang, tu sĩ này chắc hẳn có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Lâm Kiếm mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không để ý. Hện tại trời đang mưa, nhưng cũng không có sấm chớp, một gã đệ tử đời thứ hai của Huyền Dương ngự khí bay đi cũng là bình thường, dù có chệch hướng đi chăng nữa.

Nghĩ đến đó, Lâm Kiếm liền vung tay phóng ra Hỗn Thiên Xích định rời đi. Ngay lúc này, hồng mang nọ lại nhanh chóng quay ngược lại. Sau khi hạ xuống trước mặt Lâm Kiếm, hồng mang thu lại, từ bên trong hiện ra thân ảnh một tên đệ tử mập mạp mặc phục sức Huyền Dương môn đời thứ hai.

Người này chính là Mã Đằng, đệ tử của Phí trưởng lão. Mã Đằng có linh căn thượng đẳng hai thuộc tính là Kim và Hỏa. Hắn chủ tu Hỏa thuộc tính với công pháp “Huyền Hỏa Chân Quyết”.

Những đệ tử có thượng đẳng linh căn như Mã Đằng cũng được coi như là tinh anh trong đám đệ tử. Hơn nữa, hắn lại có quan hệ sâu xa với Phí trưởng lão cho nên cũng giống Lâm Kiếm, vừa có tu vi Trúc Cơ kỳ liền được trưởng lão thu làm đệ tử. Nhưng Mã Đằng mới đích thực tinh anh của đời thứ hai, còn Lâm Kiếm thì thường xuyên bị người khinh bỉ.

Bình thường, Mã Đằng rất thích ở cùng một đám đệ tử khác. Bọn hắn lúc nào cũng tự cho mình là đúng. Hơn nữa, do cực kỳ am hiểu môn võ mông ngựa, cho nên Mã Đằng này chẳng những có chút danh tiếng ở trong

đám đệ tử cấp thấp mà còn thường xuyên được các sư trưởng ở Huyền Dương môn khen ngợi.

Bởi vì cùng là đệ tử đời thứ hai nên Mã Đằng thường xuyên bị người so sánh với Lâm Kiếm. Tuy nhiên, hẳn thường được khen ngợi nhiều hơn Lâm Kiếm.

Mà trong lòng Mã Đằng rất hủ bại, ghét nhất bị người khác đem ra so sánh này nọ. Bởi vậy, hẳn càng thêm chán ghét những tên hăn cho là phế vật, điển hình là Lâm Kiếm.

Mấy năm trước, dưới sự hỗ trợ của rất nhiều đan dược, Mã Đằng đã đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ. Có hy vọng đạt tới Linh Tịch Kỳ. Bởi vậy, nội tâm của hăn càng ngày càng cuồng vọng.

Vốn Mã Đằng đang chuẩn bị đến Ngọc Thanh Phong tham dự yến hội thì mới phát hiện mình chạy nhầm đường. Dưới cơn mưa lớn như vậy, hăn cũng không nhận ra được Lâm Kiếm. Nhưng sau khi Lâm Kiếm xuất ra Hồn Thiên Xích thì lại thu hút sự chú ý của Mã Đằng.

Trong đám đệ tử đời thứ hai có thể có một thanh thượng phẩm pháp khí như Lâm Kiếm cũng không phải nhiều. Hơn nữa từ hoàng mang mà pháp khí xuất ra thì Mã Đằng dễ dàng nhận ra được Lâm Kiếm, vì thế hăn mới quay trở lại.

Mục đích của Mã Đằng chính là mượn sự vắng lặng của xung quanh để đả kích, sỉ nhục Lâm Kiếm một phen nhằm biểu hiện uy phong của mình. Đương nhiên, hăn không có gan làm chuyện tàn sát đồng môn.

"Lâm sư đệ thật có nhã hứng nha! Trời thì mưa to mà vẫn đả tọa trước cửa của một tên đệ tử đời thứ ba. Sư huynh ta thật bội phục đệ đó! Khó trách đệ tử trong tông đều đồn rằng Lâm sư đệ chính là một thiên tài tuyệt diễm. Ha ha."

Mã Đằng âm hiểm cười. Mấy câu đó của hắn ngoài mặt cứ như khen ngợi nhưng thực ra lại đang mắng khéo Lâm Kiếm, ý nói Lâm Kiếm chẳng những bất tài mà còn ngu ngốc.

Lâm Kiếm cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, gặp được tên sư này ở đây quả là không có gì để nói. Vả lại, hắn cũng không muốn dây dưa lâu. Đang định ứng phó vài câu sau đó nhanh chóng rời đi thì hắn đột nhiên cảm nhận được linh khí dao động ở xung quanh.

Lâm Kiếm nhìn lại Nhã Ý tiểu cư, xung quanh mười trượng xuất hiện rất nhiều lỗ xoáy được hình thành từ linh lực. Mà những lỗ xoáy này lấy tiểu cư làm trung tâm.

Đây chính là dị tượng xuất hiện khi tu sĩ Luyện Khí kỳ chuẩn bị trùng kích vào Trúc Cơ!!!

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 20

Đồng Môn Tương Tàn

Mã Đằng là một tu tiên giả Trúc Cơ hậu kỳ nên cũng biết lối xoáy linh khí đại biểu cho cái gì. Hắn cũng biết tu sĩ trong thạch ốc là ai.

"Chắc chắn là gã đệ tử đã trắc thí ra linh căn ngũ hành biến dị lúc trước rồi. Trừ hắn ra, trong đám đệ tử của Huyền Dương môn, chẳng có mấy Lâm Kiếm. Khó trách Lâm Kiếm này lại đã tọa ở đây, thì ra là hộ pháp cho tên kia."

Tâm niệm vừa chuyển, Mã Đằng liền phát tay, đánh ra một đạo hồng quang về phía Nhã Ý tiểu cư. Hồng quang này chính là pháp khí hắn đang cười, Phá Kim Toa.

Phá Kim Toa cũng là một kiện pháp khí thượng phẩm. Phá Kim chính là ý không gì không phá được. Mà kiện pháp khí này vốn là của Phí trưởng lão, sư phụ Mã Đằng, mang theo bên mình năm xưa.

Phí trưởng lão có biến dị phong linh căn, tất nhiên tu luyện công pháp phong thuộc tính. Mà Phá Kim Toa cũng lấy tốc độ làm sở trường. Nhưng sau khi thực lực Phí trưởng lão đạt tới Kim Đan trung kỳ đỉnh phong thì không hề dùng kiện pháp khí này nữa.

Phá Kim Toa này được Phí trưởng lão giao cho Mã Đằng khi hắn đột phá lên Trúc Cơ. Mặc dù thuộc tính không phù hợp cho lắm, nhưng sau vài

năm luyện hóa, dần dần cũng quen thuộc.

Mã Đằng cũng rất thích Phá Kim toa này. Pháp khí này dùng để trốn chạy hay đánh lén đều rất tốt. Lâu nay, dựa vào kiện pháp khí này mà uy danh của hắn cũng tăng rất nhanh.

Mã Đằng không phải chỉ có pháp khí này, hắn còn có “Huyền Hỏa Chân Quyết”. Tuy hơi kém hơn “Huyền Dương Chân Quyết” của Huyền Dương môn nhưng uy lực của giai đoạn đầu mạnh hơn nhiều.

Đây cũng là lí do Mã Đằng chọn Huyền Hỏa Chân Quyết mà không chọn Huyền Dương Chân Quyết. Đối với hắn, uy phong ở mấy cảnh giới tu chân đầu tiên còn quan trọng hơn nghiệp tu tiên cả đời.

Lúc Mã Đằng xuất ra Phá Kim Toa đánh vào tiểu ốc thì khẩu hình cũng của hắn cũng thay đổi, hai tay vạch lên những thủ thế kỳ quái.

Hắn định xuất ra một pháp thuật cao cấp là Hỏa long thuật.

Bấy nhiêu cũng đủ thấy tâm tư âm hiểm của Mã Đằng, hắn không dám động thủ với Lâm Kiếm nhưng không phải hắn không dám động thủ với Nhậm Thanh Phong.

Chỉ là một gã đệ tử đời thứ ba có linh căn ngũ hành, Mã Đằng có giết thì cho dù bị phát hiện cùng lắm chỉ bị phạt đến Tư Quá Nhai diện bách ba năm. Hơn nữa lúc diện bách chỉ cần thành thật một chút là được sư phụ hắn thả ra trước thời hạn.

Đây không phải là lần đầu Mã Đằng làm ra chuyện sát hại đệ tử đồng môn như vậy. Nhưng thực hiện trước mặt một đệ tử đời thứ hai thì là lần đầu tiên. Lúc này, trong lòng Mã Đằng đang dâng trào một loại khoái cảm mạnh mẽ.

"Giết tên kia xong là tên phế vật Lâm Kiếm sẽ không còn đồng đảng. Thật không ngờ, tiểu tử này khi trắc thí mới là tầng chín Luyện Khí kỳ, không tới một tháng mà đã bắt đầu trùng kích Trúc Cơ. Lần này, nếu mình để hãn Trúc Cơ thành công thì phế vật Lâm Kiếm này chẳng bao lâu sẽ ngóc đầu lên mất." Tuy Mã Đằng nghi hoặc với tốc độ tu luyện của Nhậm Thanh Phong nhưng cũng bất chấp mà ra tay.

Ở bên kia, ý niệm của Lâm Kiếm cũng lưu chuyển. Nhưng trước mắt là phải phòng ngừa Mã Đằng quấy rầy. Nếu để cho Phá Kim Toa đánh vào tiểu cư thì ngay cả tính mạng của Nhậm Thanh Phong cũng không giữ được càng không nói đến việc trùng kích vào Trúc Cơ thất bại hay không.

Nghĩ đến đó, Lâm Kiếm đặt Hồn Thiên Xích ở phía trên Nhã Ý tiểu cư nhằm phòng bị trước đòn tấn công của Mã Đằng.

Đồng thời hãn lại phát động Lạc Thạch Thuật. Tuy là pháp thuật cấp thấp có uy lực bình thường, chỉ cần tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng có thể xuất ra nhưng Lâm Kiếm dùng pháp thuật này lại thắng Mã Đằng ở tốc độ thi triển.

Nói thì chậm nhưng mọi việc diễn ra chỉ trong chốc lát, chỉ thấy phía trên Nhã Ý tiểu cư. Một đạo hồng mang hình thoi va chạm với một đạo hoàng mang.

"Ầm" Một tiếng nổ cực lớn vang lên. Trong chu vi ba trượng, nước mưa đều bị bắn ra. Lốc xoáy linh khí quanh tiểu ốc cũng trở nên hỗn loạn.

Qua một kích, hào quang của Hồn Thiên Xích dần ảm đạm, lùi về phía sau một chút rồi dừng lại. Mà Phá Kim Toa thì hiện ra bản thể, đồng thời nương theo lực phản chấn bay về phía Mã Đằng.

Một kích này có thể nói hai người ngang nhau. Mặc dù đều là thượng đẳng pháp khí, nhưng Phá Kim Toa chú trọng vào tốc độ, mà thuộc tính của Hồn Thiên Xích lại tương thích với thổ thuộc tính của Lâm Kiếm, thuộc

tính chuyên về phòng ngự, cộng thêm hấn lại nắm được tiên cơ. Vì vậy một kích của Mã Đằng ngay lập tức bị chặn lại.

Tuy tu vi của Mã Đằng cao hơn Lâm Kiếm một bậc, cũng chưa hoàn toàn luyện hóa pháp khí như Lâm Kiếm nhưng cũng dễ dàng đánh lui Hồn Thiên Xích.

Mã Đằng cũng không để ý đến một kích không thành công, càng không quản Phá Kim Toa đang bay trở về. Vừa nhắc tay, Hỏa Long Thuật liền muốn phóng tới tiểu ốc.

Đột nhiên, Mã Đằng cảm thấy trên đỉnh đầu có gì đó khác lạ. Hấn cắn răng, hai tay vung ra một con rồng lửa dài hai trượng rít gào hướng lên phía trên.

Trong cơn mưa, con rồng lửa kéo dài tới mười trượng dần tiêu tán rồi biến mất. Mà phần lớn nước mưa ở xung quanh khi rơi xuống lại nóng hổi, hiển nhiên là bị hỏa diễm xung quanh rồng lửa đốt nóng. Còn giọt mưa chạm phải rồng lửa thì đã sớm bốc hơi.

Sở dĩ Mã Đằng đem con rồng lửa này bắn lên không trung không phải vì lương tâm cắn rứt, càng không phải vì nấu nước sôi. Mà là trước đó, trên đầu hấn bỗng nhiên xuất hiện hơn mười viên thiên thạch lớn cỡ miệng bát. Chỉ là những viên thiên thạch này bị rồng lửa đốt thành hư vô cho nên không nhìn kỹ thì không thể thấy được.

Thanh thế và uy lực của Hỏa Long Thuật mạnh hơn Lạc Thạch Thuật rất nhiều. Nhưng dù thế nào thì hai cái pháp thuật một là cao giai pháp thuật do tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ áp súc mà phát động, một cái là pháp thuật cấp thấp do tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ phát động trong nháy mắt.

Những viên thiên thạch đột nhiên xuất hiện trên đầu Mã Đằng chính là do Lâm Kiếm phát ra. Lạc Thạch Thuật đã hoàn thành xong, kể vậy Ngụy cứu Triệu của Lâm Kiếm cũng đã thành công.

Lúc Hỏa Long Thuật chưa phát ra thì mấy viên thiên thạch đã rơi xuống đầu của Mã Đằng. Mà Lâm Kiếm cũng đoán chắc Mã Đằng không dám ngạnh kháng Lạc Thạch Thuật nên mới làm như vậy.

Người tu tiên mặc dù có năng lực thông thiên nhưng thân thể lại yếu nhược như người phàm. Trừ phi tới cấp cao mới có thể dựa vào linh lực hộ thể để chống lại công kích của tu sĩ cấp thấp hơn.

Mặc dù tu vi của Mã Đằng hơn Lâm Kiếm một tầng nhưng hắn cũng không dám ngạnh kháng với pháp thuật của Lâm Kiếm.

Cùng là pháp thuật cấp thấp, những tu sĩ khác nhau thì hiệu quả cũng khác nhau. Nếu Mã Đằng liều mạng giết Nhậm Thanh Phong mà hắn cũng bị tàn phế thì hắn tuyệt đối không làm.

Lần tập kích này thất thủ, trong thời gian ngắn Mã Đằng cũng không có cơ hội uy hiếp Nhậm Thanh Phong.

Mặc dù Hỏa Long Thuật thanh thể cùng uy lực rất lớn nhưng với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của hắn cũng không thể phát ra liên tục. Nếu cố gắng xuất ra lần nữa, thì rồng lửa cũng không chịu sự khống chế của hắn.

Lúc này, Lâm Kiếm cũng đặt quy định của tông môn vứt bỏ. Hai tay xuất động, liên tục thả ra ba chiêu Lạc Thạch Thuật, tạo thành một trận bão thiên thạch đập thẳng vào Mã Đằng.

Bên kia Mã Đằng lại tỏ ra bình tĩnh. Sau khi đem Phá Kim Toa xoay quanh người phòng ngự, hắn liền phát ra Hỏa Vân Thuật trung cấp về phía những viên thiên thạch nọ.

Chỉ thấy trong cơn mưa, nhiệt độ xung quanh lại tiếp tục tăng lên. Một mảnh mây màu hồng lớn hơn một trượng nhanh chóng bao phủ Nhã Ý Tiêu Cư.

Lâm Kiếm lúc này đã phóng hết Lạc Thạch Thuật, hai tay khê vẩy, Hỗn Thiên Xích dừng lại đang trên không trung liền phát ra hoàng mang mạnh mẽ. Sau đó đảo qua đám mây kia mà tấn công Mã Đằng. Đám mây bị Hỗn Thiên Xích đảo qua chỉ bay thêm được một trượng sau đó biến mất trong cơn mưa.

Mã Đằng thấy mọi chuyện diễn ra như vậy cũng chỉ đành thở dài. Không hề thi triển pháp thuật mà toàn tâm vận khởi Phá Kim Toa ngăn cản Hỗn Thiên Xích của Lâm Kiếm.

Tình huống này xuất hiện không phải do Lâm Kiếm lợi hại mà do hãn liệu mạng, toàn lực công kích Mã Đằng mà không để ý tới phòng ngự của bản thân.

Mã Đằng cũng có quyết định. Dù sao hãn không dám hạ thủ với Lâm Kiếm ngay bên trong Huyền Dương môn. Tiếp theo hãn muốn chờ pháp lực của Lâm Kiếm tiêu hao gần hết lại xuất thủ tìm cơ hội đối phó với Nhậm Thanh Phong. Hiện tại, hãn đang chậm rãi khôi phục pháp lực.

Mã Đằng không vội bởi vì hãn biết dù tu sĩ trùng kích vào Trúc Cơ thành công hay không thì lốc xoáy linh lực cũng phải duy trì một khoảng thời gian.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 21

Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Mưa to vẫn tiếp tục rơi, phía trước tiểu cư Nhã Ý là một đồng rượu thịt hỗn loạn và bừa bãi. Lâm Kiếm cùng Mã Đằng cũng đã ngừng đánh nhau.

Lúc này, Lâm Kiếm đã tiêu hao hơn phân nửa linh lực, mà Mã Đằng thì tốt hơn nhiều. Nguyên nhân bọn họ dừng lại là bởi vì vòng xoáy linh khí trước gian phòng của Nhậm Thanh Phong đột nhiên biến mất. Nói cách khác, Nhậm Thanh Phong lại thất bại.

Trong khoảnh khắc, tình cảnh trở nên trầm lắng. Bắt gặp ánh mắt đầy oán hận của Lâm Kiếm, Mã Đằng nở nụ cười, nhưng là nụ cười hả hê vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Ha ha, tu vi của Lâm sư đệ quả nhiên cao thâm, trải qua một hồi luận bàn như vậy, mà mặt còn có thể không đỏ, tâm không loạn! Vị bằng hữu này của người cũng không tầm thường! Sư huynh lúc này thật muốn chúc mừng hai vị!”

Mã Đằng dứt lời, mặt cười âm hiểm, thần sắc hèn mọn hướng qua Lâm Kiếm thi lễ. Hành động phá hoại vừa rồi tuy rằng không có hiệu quả gì, nhưng mà lúc này phải kích động Lâm Kiếm một phen.

Sắc mặt Lâm Kiếm xanh mét, không nói lời nào. Trong tay cầm một khối trung phẩm linh thạch, đang ra sức hấp thu linh khí trong linh thạch.

Hắn cũng không cho rằng sự tình sẽ chấm dứt như vậy. Đã có kinh nghiệm lần trước, Lâm Kiếm biết Nhậm Thanh Phong rất có thể còn tiếp tục trùng kích vào Trúc Cơ kỳ lần thứ ba. Dù rằng, Lâm Kiếm không rõ Nhậm Thanh Phong vì sao trong vòng nửa ngày lại có thể trùng kích vào Trúc Cơ đến hai lần.

Trong lúc này, đối với Lâm Kiếm mà nói là khoảng thời gian vô cùng trọng yếu để bổ sung linh lực.

Nếu Nhậm Thanh Phong thực sự lại trùng kích vào Trúc Cơ, Mã Đằng khẳng định sẽ nổi lên sát ý, đến lúc đó không nghi ngờ là khó tránh khỏi phải đánh một trận.

Tiếc rằng, trời mưa to như vậy, đệ tử phổ thông ở ngoài trăm dặm căn bản không phát hiện ra động tĩnh tại đây. Trừ khi là các sư trưởng của tông môn trong thời tiết này vận dụng thần thức xem xét.

“Nếu mình không nhàn rồi chạy đến đây hộ pháp, cũng sẽ không khiến cho Mã Đằng chú ý đến Nhậm Thanh Phong. Mà hiện tại nếu chính mình ly khai, Mã Đằng nhất định sẽ thừa cơ hội mình không có ở đây để đối phó với Nhậm Thanh Phong.”

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Kiếm trở nên bất an cùng áy náy. Hắn biết lúc này đã kết thù. Nếu là trước đây, cho dù Mã Đằng một mình gặp phải Nhậm Thanh Phong, nhiều nhất cũng chỉ là châm chọc vài câu. Tuy nhiên, trải qua trận chiến vừa rồi, tình hình lại trở nên bất đồng! Hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là một mực bảo hộ nơi này, chờ Mã Đằng rời đi.

Thấy Lâm Kiếm im lặng bổ sung linh thạch, Mã Đằng cho rằng Lâm Kiếm còn muốn tranh đấu với mình một lần nữa, trong lòng tràn ngập khinh bỉ, đồng thời cũng có một chút chờ mong.

“Ta đang muốn nhân cơ hội này làm cho phế vật này nhục nhã lần nữa. Trước tiên cho hắn chút hy vọng, cuối cùng là làm cho hắn tuyệt vọng.” Mã

Đằng nghĩ thầm trong đầu. Bởi vì đã quyết tâm bốn cột, cho nên hãn cũng không vội ra tay, mà tiếp tục chiêm chọc, chế điều Lâm Kiếm.

Một canh giờ sau, mưa lại càng lớn, Mã Đằng vẫn đang độc thoại, nước miếng bay tứ lung tung, trên mặt đầy đặc ý cùng thỏa mãn.

Mắng chửi, chiêm chọc lâu như vậy làm cho Mã Đằng thỏa mãn được hừ vinh, hơn nữa đối tượng mà hãn phát tiết lại là “Phế vật” Lâm Kiếm, kẻ mà hãn thống hận nhất.

Sắc mặt Lâm Kiếm đã sớm bình phục, mà pháp lực cũng đã khôi phục tám chín phần mười.

“Nếu lại tiếp tục đánh một trận với Mã Đằng, kiên trì trong nửa canh giờ hãn là không có vấn đề gì. Ta không tin tên Mã Đằng này dám ở trong tông môn hạ sát thủ đối với ta. Tuy nhiên A Phong là bất đồng, cho nên ta phải tiếp tục kiên trì.”

Trong lòng Lâm Kiếm nghĩ đến, đồng thời đánh giá kết quả nếu chính mình lại động thủ với Mã Đằng.

Đột nhiên, khu vực lân cận tiểu cư lại xuất hiện hàng loạt vòng xoáy linh lực. Trong thời gian ngắn như vậy thế nhưng Nhậm Thanh Phong lại bắt đầu lần trùng kích thứ ba.

Tâm tình Lâm Kiếm lúc này có thể nói là vừa lo vừa vui. Vui chính là Nhậm Thanh Phong thực sự lại trùng kích vào Trúc Cơ, mà lần này cơ hội thành công khẳng định sẽ cao hơn trước. Lo chính là Mã Đằng nhất định sẽ phá hoại.

Lúc này, Mã Đằng vô cùng nghi hoặc, ngăn người phát động một luồng hỏa vân hướng về phía tiểu cư. Cùng lúc đó, Lâm Kiếm cũng xuất ra Hồn Thiên xích.

Khi lịch sử lặp lại, thời gian trôi qua càng nhanh. Trong khoảng khắc hai người lại giao thủ với nhau một hồi, tuy nhiên thiên địa dị tượng lúc này lại không giống trước, chỉ xuất hiện một lát rồi biến mất.

Lâm Kiếm cũng biết Nhậm Thanh Phong đã trùng kích thành công, tuy nhiên lúc này chỉ có thể nói là thành công một nửa, bởi vì sau khi trùng kích thành công, nếu không lập tức tu luyện ổn định cảnh giới, cũng sẽ Trúc Cơ thất bại.

Lúc trùng kích thành công, thiên địa sẽ đồng thời sinh ra một lượng lớn linh khí, chính là thời cơ tốt nhất để tu sĩ ổn định cảnh giới.

Nhưng mà nhìn thấy Mã Đằng dần dần trở nên điên cuồng, Lâm Kiếm chỉ e chính mình không kiên trì được lâu như vậy!

Nửa canh giờ về sau, Lâm Kiếm dốc hết sức lực cuối cùng đánh ra một cái Lạc Thạch thuật, sắc mặt tái nhợt rồi té xuống mặt đất.

Cảm nhận được mưa rơi xối xả trên người, lại nhìn thấy hào quang của Hồn Thiên xích bên người trở nên ảm đạm, Lâm Kiếm toàn thân ướt đẫm, đột nhiên thấy xúc động muốn khóc.

Lúc này Mã Đằng cũng vô cùng mệt mỏi. Dù hiện tại Lâm Kiếm hầu như không còn pháp lực để ngăn cản hắn giết Nhậm Thanh Phong, nhưng lúc này Lâm Kiếm liều mạng làm cho Mã Đằng cũng không tốt hơn chút nào.

Hiện tại pháp lực của Mã Đằng cũng chỉ còn trên dưới ba thành. Khinh bỉ liếc nhìn Lâm Kiếm đang ngồi trên mặt đất, Mã Đằng nhắc tay trái đánh tan viên đá trên không, tay phải cấp tốc di động, một luồng hỏa vân hơn một trượng nhẹ nhàng bay tới tiểu cư.

Làm xong mọi thứ, Mã Đằng lại nhìn thấy sự tuyệt vọng và phẫn nộ trong mắt Lâm Kiếm, liền phá lên cười ha ha.

Lúc này, Lâm Kiếm cùng Mã Đằng cũng không có chú ý đến trong khoảnh khắc hỏa vân tiếp cận tiểu cư, trong không trung vốn có một lượng lớn lốc xoáy linh khí bỗng nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, bên trong tiểu cư Nhã Ý, Nhậm Thanh Phong lãnh đạm mở hai mắt, khẽ thở dài, thần quang trong mắt lóe lên!

Quay lại một canh giờ trước, trong tiểu cư, Nhậm Thanh Phong hoàn toàn không biết gì về trận chiến ở bên ngoài. Cũng chính vì hắn quá tập trung vào tu luyện, mặt khác cùng lúc đó bên ngoài mưa to, ngoài ra chủ yếu là vì hiệu quả cách âm của tiểu trận bên ngoài tiểu cư.

“Lần thứ hai tiến hành trùng kích quả nhiên khả năng thành công nhiều hơn. Ngay cả bản thân mình cũng cảm nhận được sự khác biệt của thân thể so với trước kia. Linh lực trong đan điền rất nhanh chóng tập trung, phóng thích, phần còn lại đều tinh thuần hơn so với trước kia. Ngay cả kinh mạch cũng trở nên cứng cỏi, hơn nữa tốc độ chuyển động một chu thiên linh lực nhanh hơn rõ rệt so với lúc trước.

Nhậm Thanh Phong yên lặng cảm thụ biến hóa của thân thể, sau đó vô cùng hưng phấn. Lúc này, hắn liền chuẩn bị bắt đầu lần trùng kích thứ ba.

Trải qua hai lần trùng kích trước, kinh mạch, tinh thần của hắn tại trong khẩn trương và thả lỏng dần trở nên càng thêm cứng cỏi. Tạp chất trong cơ thể cũng càng ít đi, linh lực dưới ảnh hưởng của những nhân tố này cũng trở nên tinh thuần hơn, dồi dào hơn.

Hít sâu vài lần, cuối cùng Nhậm Thanh Phong ăn vào viên Trúc Cơ đan thứ ba, lại một lần nữa trùng kích Trúc Cơ kỳ.

Chu thiên linh lực vận chuyển rất nhanh, ngũ hành linh khí xung quanh cũng cấp tốc tụ tập về phía Nhậm Thanh Phong. Sau đó, kinh mạch cùng đan điền của Nhậm Thanh Phong lại cảm nhận được áp lực cuộn cuộn, linh

khí trong đan điền cũng trở nên dày đặc, tinh thuần hơn so với hai lần trước.

“Thình thịch”, Nhậm Thanh Phong dường như nghe rõ ràng tiếng đan điền cùng kinh mạch vỡ tung. Ngay sau đó, liền cảm nhận được sự đau nhức từ trên thân thể truyền đến, sau cùng, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Lúc này, chút được lực còn lại của Trúc Cơ đan đã không còn hiệu quả gì. Ngay lúc ý thức sắp tiêu tan, cổ ngọc màu xanh lam đeo trên ngực bỗng nhiên lóe lên một luồng ánh sáng màu xanh lam, luồng ánh sáng này nhanh chóng chui vào trong cơ thể Nhậm Thanh Phong, sau đó chảy về phía đầu của hắn.

Dưới tác dụng của ánh sáng xanh lam, ý thức sắp tiêu tan của Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng dần dần khôi phục, hắn có cảm giác ấm áp như hồi còn bé ngủ trong nôi.

Nếu có người đó ở đây lúc này liền có thể nhìn thấy trên trán Nhậm Thanh Phong có một luồng ánh sáng xanh lam mờ mờ ảo ảo lóe lên.

Sau một lát, luồng ánh sáng xanh lam kia chợt lóe lên trở về ngọc cổ, mà Nhậm Thanh Phong cũng đồng thời tỉnh lại. Đang muốn vận dụng Thiên Nhân thuật quan sát tình huống trong cơ thể mình, không ngờ ý niệm vừa động, hắn phát hiện tất cả mọi thứ đều xuất hiện trong óc như một bức tranh, ngay cả diện mạo của chính mình cũng có thể nhìn rõ ràng.

Ngoại trừ ngoài thân thể có một lớp tạp chất sền sệt mùi quái dị, dường như Nhậm Thanh Phong không có biến hóa gì khác.

Tiếp tục nhìn kỹ, Nhậm Thanh Phong lại phát hiện kinh mạch trong cơ thể dường như trở nên rộng lớn, kiên cố, thân thể cũng trở nên tinh thuần, không có tạp chất.

Thứ mà Nhậm Thanh Phong lo lắng nhất là đan điền cũng hoàn hảo như lúc ban đầu, tựa như chưa từng xảy ra điều gì. Vừa vận linh lực, hãn phát hiện trong cơ thể không hề có một chút linh khí.

“Trúc Cơ thành công! Từ này đến giờ quan sát mọi thứ chính là thần thức đi.” Nhậm Thanh Phong mừng rỡ nghĩ đến, đồng thời vận dụng tầng thứ nhất Ngũ Hành quyết.

Ngũ hành linh khí xung quanh như thủy triều dâng lên tìm được đường thông ra, cuộn cuộn đổ vào bên trong kinh mạch của Nhậm Thanh Phong, sau đó lại hình thành từng luồng linh lực màu trắng tụ hợp vào đan điền. Mà đan điền nhìn như không có gì biến hóa, lúc này lại như một cái thùng không đáy, rót vào mãi cũng không đầy.

Hóa ra ngay tại thời điểm Nhậm Thanh Phong đột phá, lượng lớn linh lực trong đan điền cực nhanh nổ tung tràn ra, linh lực nhanh chóng thẩm thấu qua thân thể, đẩy ra những tạp chất cuối.

Cùng lúc đó, kinh mạch cùng đan điền cũng đồng thời vỡ vụn. Nhưng rồi được đại lượng vòng xoáy linh khí trong không trung dẫn dắt, chúng lại được phục hồi.

Việc vừa phá vừa lập này chính là chỗ tinh diệu nhất của tu sĩ Trúc Cơ, trực tiếp làm cho khả năng dung nạp và tiếp nhận của đan điền, kinh mạch được nâng cao rất nhiều. Đan điền cũng không xuất hiện hiện tượng cái phễu như trước kia nữa.

Quá trình này tuy rằng kinh người nhưng không có nhiều nguy hiểm, chỉ có điều tình huống của Nhậm Thanh Phong là ngoại lệ. Hãn liên tục trùng kích ba lượt, tâm thần mặc dù kiên cường dẻo dai cũng trở nên vô cùng mệt mỏi. Trước khi đột phá, cũng vì linh khí trong đan điền tinh thuần, dày đặc hơn nhiều so với những tu sĩ khác, nên trong quá trình đó, hãn nhận đến trùng kích cũng lớn hơn nhiều.

Dưới tình huống nguy hiểm này, nếu không có khối ngọc cổ kia phát ra ánh sáng xanh lam quái lạ chỉ sợ Nhậm Thanh Phong đã hồn phi phách tán.

Nửa canh giờ sau, Nhậm Thanh Phong hấp thụ xong lượng lớn linh khí, đang muốn cảm thụ một cách tỉ mỉ những biến hóa sau khi Trúc Cơ một lần nữa, không nghĩ thần thức vừa động, lại phát hiện một luồng hỏa vân đang bay đến tiểu cư.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 22

Kiểm Phá Mã Đằng

Mã Đằng vẫn đang cười đắc ý. Lâm Kiến vẫn đang chờ mong kỳ tích. Lúc này, cuối cùng hỏa vân cũng hạ xuống phía nhà nhỏ. Trong nháy mắt, cửa gỗ màu xanh ở bên ngoài nhà nhỏ biến thành tro tàn.

Tuy nhiên, chỉ sau một khắc, hỏa vân bỗng nhiên ngừng lại. Đồng thời, từ trong nhà nhỏ bay vọt ra một bong người màu trắng. Chỉ trong nháy mắt, bóng người bay lại gần Mã Đằng, còn hỏa vân từ từ biến mất.

Sau đó, chỉ thấy dường như có một bóng trắng bám theo Mã Đằng. Một vùng ánh sáng hồng quay cuồng, mấy tia sáng xanh chớp lên. Một trận âm thanh “Đình, đình” vang lên, đột nhiên bóng người quỷ dị bay vọt sang bên cạnh.

Cùng lúc đó, trong vòng mười trượng xung quanh, linh khí dao động nhẹ, độ nóng bất chợt giảm xuống. Mã Đằng đang mất sức chỉ muốn ngồi xuống bỗng một mảng băng châm màu trắng bắn cực nhanh về phía hắn.

Rốt cục, thân hình mập mạp vốn không gọn gàng của Mã Đằng bay xa hơn một trượng rồi rơi xuống đất. Tiếng “Bịch bịch” vang lên, nước bay tứ tung, bùn đất vấy ra khắp nơi. Tất nhiên, đáng thương cho Mã Đằng chỉ còn là một cỗ thi thể, từ đầu tới cuối không hề có cơ hội kêu lên một tiếng.

Lúc này, bóng người màu trắng cũng dừng lại, chính là Nhậm Thanh Phong mặc áo trắng, đeo kiếm, sắc mặt hơi tái nhợt.

Trận chiến đấu ngắn ngủi này, linh lực Nhậm Thanh Phong tiêu hao không ít nhưng vẫn có thể coi là đại thắng.

Thời điểm trước khi hỏa vân lại gần, thần thức Nhậm Thanh Phong chợt động, xem xét kỹ tình huống trận chiến trong nháy mắt. Khi đấy, Mã Đằng đang còn đặc ý nên không chú ý tới thần thức Nhậm Thanh Phong đảo qua. Còn tại sao trong nháy mắt hăn nảy ra ý táo bạo như vậy thì chỉ có chính hăn mới hiểu.

Đợi cho hỏa vân lại gần phía ngoài nhà nhỏ một chút, trong lòng Nhậm Thanh Phong đã quyết định. Đầu tiên là vận linh lực, xé rách tầng tầng hỏa vân, đồng thời vận linh lực, sử dụng khinh công Ngự Phong quyết xông ngay ra ngoài.

Sở dĩ hăn cũng mang kiếm lao ra ngoài là có nguyên nhân của nó.

Nhậm Thanh Phong chỉ mới trúc cơ, vốn không biết sử dụng Thanh Phong kiếm như thế nào. Thậm chí còn không biết rốt cuộc thanh Thanh Phong kiếm này có phải là một kiện pháp khí hay không. Đành phải cầm kiếm trong tay như cũ, bay vọt ra ngoài.

Trong quá trình lao ra, Nhậm Thanh Phong ném ra hai tờ Băng Châm phù cấp hai đã chuẩn bị sẵn. Đây là hai trong bốn tờ phù cấp hai chuẩn bị trước đại hội tán tu. Nhưng lần trước vận khí không tốt nên không có tác dụng.

Lúc này, hai tờ phù đang phát huy tốt công dụng, dù không thể giết địch nhưng cũng có hiệu quả phụ trợ giết địch.

Nhưng chính Nhậm Thanh Phong cũng không tưởng tượng được sau quá trình tiến nhanh tu vi gần đây, khi kết hợp kinh nghiệm khinh công với

pháp thuật cấp thấp Ngự Phong quyết, lại có tốc độ nhanh như vậy!

Thậm chí hai tờ Băng châm phù dùng để yểm trợ vừa mới tạo thành băng châm, Nhậm Thanh Phong đã vọt tới trước mặt Mã Đằng.

Lúc đó, Mã Đằng đang hết sức đặc ý. Mặc dù thần thức Mã Đằng là cấp trúc cơ hậu kỳ nhưng cũng không phát hiện ra Nhậm Thanh Phong xông đến.

Mã Đằng không thể ngờ rằng Nhậm Thanh Phong có tốc độ nhanh như vậy, phương thức tấn công lại càng quỷ dị, giống hệt cách tấn công của tu sĩ luyện khí kỳ.

Thật ra, tại tu chân giới, hầu hết tu sĩ luyện khí kỳ không được coi là tu sĩ thực sự. Chỉ khi tu sĩ tiến vào trúc cơ kỳ mới được xem như chính thức bước vào hàng ngũ tu chân.

Một mặt là do sự khác biệt về độ cao thâm của pháp lực. Mặt khác, tu sĩ luyện khí kỳ không thể thực sự luyện hóa pháp khí để sử dụng. Bởi vậy phương thức chiến đấu của bọn họ cũng không khác bao nhiêu với phàm nhân.

Cho dù trong tay tu sĩ luyện khí kỳ có một kiện pháp khí công kích thì uy lực nhiều nhất cũng chỉ lớn hơn vũ khí bình thường một chút. Cho dù là các loại pháp khí công kích tầm xa như phi châm, phi đao hay lưu tinh chùy, tu sĩ luyện khí kỳ không thể khống chế phương hướng, sức mạnh, tốc độ của quá trình cách thủ công kích được. Tất nhiên không thể như tu sĩ trúc cơ kỳ, có thể tùy ý thu thả, dùng trên không...

Muốn chính thực ngự khí được, chẳng những tu vi pháp lực phải đủ, còn cần dùng linh lực luyện hóa pháp khí lâu dài. Nếu không, dù có thể miễn cưỡng sử dụng, cũng dễ bị tu sĩ cao giai cướp mất.

Khi Mã Đằng đang hoang mang, Nhậm Thanh Phong cùng Băng châm theo sau đã hình thành sát cục, giết đến trước mặt.

Mặc dù Mã Đằng biết tu vi Nhậm Thanh Phong tuyệt không phải là luyện khí kỳ. Nhưng đối với cách tấn công cấp thấp này cũng không quá coi trọng. Ngay cả trong bàn tay đã lấy ra một cái độn thổ phù chuyên dùng để chạy trốn, nhưng sau một chút do dự lại không sử dụng.

Tuy nhiên, Mã Đằng không thể ngờ được rằng, chính một quyết định sai lầm nhỏ đó đã làm bản thân mình phải mất mạng.

Trong tay nắm chắc kiếm, Nhậm Thanh Phong chiến ý vô hạn. Kiếm pháp bình thường vẫn đặc ý nhất, Thanh Phong Thập Tam Kiếm, chỉ trong nháy mắt đã xuất ra.

Mà Mã Đằng không am hiểu kiểu cận chiến như thế. Lúc đó, hắn chỉ có hai lựa chọn, toàn lực thúc dục Phá Kim Toa hoặc sử dụng pháp thuật. Nhưng kể cả là pháp thuật cấp thấp cũng đã không còn kịp, cho dù muốn thúc dục linh phù cũng không thành.

Lúc này, Mã Đằng không hề lo lắng, hắn tin tưởng vào pháp khí đặc ý của mình – Phá Kim Toa – chắc chắn có thể dễ dàng ngăn cản thanh kiếm xanh đã hơi xỉn màu kia. Sau đó hắn sẽ dễ dàng đánh chết đối phương.

Nếu trong trường hợp đối thủ là tu sĩ bình thường, Mã Đằng quyết định như vậy là chính xác. Nhưng xui xẻo cho Mã Đằng lại gặp phải một đối thủ đặc biệt như Nhậm Thanh Phong.

Phá Kim Toa không hổ là thượng phẩm pháp khí lừng danh về tốc độ. Dưới sự khống chế của Mã Đằng, nhanh chóng hướng về Nhậm Thanh Phong nghênh đón.

“Đinh” vang lên một tiếng giòn vang, Nhậm Thanh Phong bay lên không, lấy tốc độ nhanh nhất của bản thân chém ra một kiếm mạnh hết sức.

Chỉ thấy trong quầng sáng hồng của Phá Kim Toa hiện lên một luồng kiếm quang màu xanh như tơ. Sau một đòn này, Phá Kim Toa có ngưng lại một chút trong không trung.

Trong khoảnh khắc đó, Nhậm Thanh Phong không hề để ý đến lực phản chấn, mười hai kiếm còn lại chém về Phá Kim Toa đang dừng lại trong nháy mắt. Mười hai kiếm này chém chính xác lên cùng một chỗ trên Phá Kim Toa.

“Đinh, đinh” Lại một trận âm thanh giòn vang vang lên. Dưới sự tấn công liên tục như thế, hồng mang của Phá Kim Toa trở nên ảm đạm, bị đánh bật xa hơn một trượng.

Cùng lúc đó, Nhậm Thanh Phong lại đè nén khí huyết đang cuộn cuộn trong người, dùng hết sức tránh sang một bên. Ngay sau đấy, sau một tiếng xé gió, một mảng băng châm lớn gào rít bắn về phía Mã Đằng đã hết sức.

Đáng thương cho Mã Đằng. Thân thể mập mạp còn chưa kịp ngã ngổ trên mặt đất đã bị băng châm đâm thủng, đánh bay đi. Cuối cùng, trong mưa rào hắt rơi xuống một vũng bùn, chấm dứt sinh mệnh vốn tràn ngập hy vọng.

“Không ngờ được lần này vận khí của ta lại tốt như vậy! Nhưng tên gia hỏa cũng quá xui xẻo đi!”

Nhìn về thi thể đầy vết thương cách đó không xa, trong lòng Nhậm Thanh Phong khe khẽ thở dài. Sau đó vụt đi tới trước thi thể Mã Đằng.

Trước tiên là thu lấy túi trữ vật cùng Phá Kim Toa của Mã Đằng. Sau đó thoáng sững sờ, mở tay trái Mã Đằng ra. Nhìn qua rồi thu lấy một ngọc phù màu vàng lấp lánh, cho vào trong túi trữ vật của mình.

Tiếp đó, Nhậm Thanh Phong đánh ra một đạo hỏa chú, thi thể Mã Đằng nháy mắt biến thành tro tàn, ngay lập tức bị mưa cuốn tan đi. Rốt cục, Mã

Đằng đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

“Chắc rằng từ trước đến nay, Mã Đằng sẽ không nghĩ tới mình có ngày hôm nay!” Nhậm Thanh Phong khe khẽ thở dài, lẩm bầm. Sau đó cũng không dừng lại, người chợt động, lại đến gần Lâm Kiếm.

“Đi thôi, vào trong phòng đi, nhìn người xem, bị mưa làm ướt đầm rồi.” Nhậm Thanh Phong nói khẽ. Nói rồi cúi người nâng Lâm Kiếm đang thừ người ra dậy, tiện thể nhặt Hồn Thiên Xích rơi bên cạnh. Thân hình nhoáng lên một chút, bay thẳng vào Nhã Ý Tiểu Cư.

Còn tiểu trận phòng hộ bên ngoài ngôi nhà, cũng như cánh cửa bên ngoài, đã sớm bị hỏa vân do Mã Đằng phun ra đốt sạch.

“Sau khi vào trong phòng, hai người đều không nói gì, ngồi tại chỗ im lặng tĩnh tọa.”

Hiển nhiên, bây giờ cả Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm đều bị hao tổn một lượng lớn linh lực trong trận chiến với Mã Đằng. Một canh giờ sau, Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm lần lượt tỉnh dậy.

“Nếu Phí trưởng lão biết chúng ta giết Mã Đằng, chắc chắn sẽ không buông tha chúng ta”. Nhìn xuyên qua khung cửa trống của nhà nhỏ, trông thấy bên ngoài là đêm đen sâu thẳm, mưa lớn giàn giụa, Lâm Kiếm khe khẽ thở dài nói.

“Ha hả, nhưng hãn không biết. Mà ngoài hai chúng ta ra, không có ai khác biết chuyện này. Nếu như Mã Đằng không chết, sau này nhất định là phiền toái lớn. Tuy nhiên, tên béo này thực sự lợi hại, trước đó đã đấu với người nửa ngày. Sau đó, ta gần như dùng hết sức mới giết được hãn một cách khó khăn. Phải, phải nói là hai tờ băng phù cấp hai kia đánh chết hãn. Linh phù này thực sự là đồ tốt, nếu có linh thạch thì nhất định phải mua thêm một ít để trữ trong người.”

Nhậm Thanh Phong nhìn thoáng qua Lâm Kiếm, lơ đãng nói đùa. Đối với người phiêu bạt trên giang hồ mấy chục năm như hắn mà nói, giết thù diệt địch, căn bản không tính là chuyện gì lớn. Nếu đối địch mà nhân từ thì chỉ lưu lại cho mình mầm tai họa lớn hơn nữa.

Nhưng đối với một người từ nhỏ được tông môn như Huyền Dương Tông dạy dỗ mà lớn lên như Lâm Kiếm, giết đồng môn như Mã Đằng cũng như chuyện trời sập vậy. Nếu không phải nhìn thấy Nhậm Thanh Phong bình tĩnh như thế, Lâm Kiếm đã không biết phải làm sao.

“Có lẽ thế, nhưng sau này chúng ta vẫn phải luôn chú ý cẩn thận.” Lâm Kiếm vẫn còn lo lắng nói. Khi nói chuyện này, hắn đã quyết định đem chuyện này chôn sâu trong đáy lòng.

“Được rồi, đừng lo lắng, dù sao chuyện cũng đã qua. Bây giờ quan trọng là kiểm tra lại chút thu hoạch của chúng ta đi.” Nhậm Thanh Phong cười an ủi, đồng thời ném ra túi trữ vật của Mã Đằng.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 23

Thay Đổi Tính Cách

Trong đêm mưa trắng trời, ở gian ngoài của Nhã Ý Tiểu Cư, hai người Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm ngồi bên cạnh bàn đá tâm sự cùng nhau.

Bốn mươi hai khối linh thạch trung phẩm, bảy mươi tám khối linh thạch hạ phẩm, ba bình Tụ Linh đan, một khối ngọc bài Nhị đại đệ tử thân phận, một cái ống ngọc màu đỏ, hai tờ Phong Nhận Phù cấp năm, một tờ Độn Thổ phù cấp sáu, một kiện pháp khí cao cấp – Phá Kim Toa. Đây là toàn bộ chiến lợi phẩm thu hoạch được của hai người Nhậm Thanh Phong.

“Linh thạch thật là nhiều! Tên Mã Đằng này chết cũng chưa hết tội. Một Nhị đại đệ tử trúc cơ hậu kỳ, cho dù là đệ tử trưởng lão cũng không có tài sản nhiều như vậy.” Nhậm Thanh Phong nhận xét vô cùng tự tin. Sau khi hẳn biết được nguyên nhân ẩn chứa trong đó, càng cảm thấy mình đã vì dân trừ hại.

“Ba bình Tụ Linh đan này giá trị càng xa xỉ. Một viên có thể đổi được trên mười bốn viên linh thạch trung phẩm. Huống chi ba bình là ba mươi viên.” Lâm Kiếm cũng nói phụ họa. Sau khi trao đổi cùng Nhậm Thanh Phong một lát, hẳn đã không còn cảm thấy khẩn trương và sợ hãi.

“Tụ Linh đan này trân quý như vậy sao?” Nhậm Thanh Phong nghi ngờ hỏi. Mặc dù trước đó đã cùng Lâm Kiếm trò chuyện một hồi lâu, nhưng Tụ Linh đan thần kỳ như thế nào hẳn vẫn chưa hề biết.

“Trong Huyền Dương môn, có thể nói Tự Linh đan này là đan dược hảo hạng nhất mà Nhị đại đệ tử chúng ta được sử dụng. Một năm Nhị đại đệ tử bình thường chỉ được phát hai viên. Loại đan dược này không những chứa một lượng lớn linh khí tinh thuần mà còn có một tác dụng rất quan trọng, đó là, trong vòng hai canh giờ sau khi dùng, tốc độ hấp thu luyện hóa linh khí của tu sĩ được tăng lên gấp đôi.”

Tuy chỉ nói theo kiểu học thuộc lòng nhưng Lâm Kiếm vẫn có một chút đắc ý.

Nhậm Thanh Phong cũng không để ý tới chuyện đó. Nhậm Thanh Phong biết Lâm Kiếm chính là dạng người luôn cảm thấy tự hào về hiểu biết của bản thân mình. Mỗi lần gặp được cơ hội như thế này, hắn sẽ rất vui mà thể hiện một chút.

Đối với loại biểu hiện này của Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong cũng rất chào đón. Bởi vì Nhậm Thanh Phong vốn không phải người Tu Chân giới nên hiểu biết thật sự quá ít. Mà Lâm Kiếm từ nhỏ lớn lên tại Huyền Dương môn, chưa tính đến việc Lâm Kiếm đọc được rất nhiều thư tịch từ Bình Kính, chỉ cần ở cùng với sư phụ hắn - Lâm trưởng lão, mưa dầm thấm đất, cũng có thể biết rất nhiều sự tình Tu Chân giới.

Một huynh đệ vô cùng nhiệt tình, không ngại phiền hà, lại thích giảng giải tận tình như vậy, đúng là người Nhậm Thanh Phong cần nhất bây giờ.

“Có thể tăng cao tốc độ hấp thu linh khí trời đất của tu sĩ? Chẳng nhẽ trong các tài liệu luyện chế Tự Linh đan có Tự Linh thảo, cái loại linh thảo mà theo đồn đãi có thể tụ tập linh khí trời đất sao?”

Nhậm Thanh Phong kinh hãi hỏi. Đối với loại linh thảo thần kỳ như Tự Linh thảo, hắn cũng có biết một chút.

Chút hiểu biết này hắn có được từ bản bút ký của đại sư tại Bạch Vân Tự. Nhưng lúc Bạch Vân hòa thượng đưa cho Nhậm Thanh Phong xem

quyển sách này, hẳn chỉ xem như để giải trí, không nghĩ là thật. Cũng không hề tưởng tượng được trên đời lại có loại cỏ kỳ lạ như vậy.

“Cũng phải thôi. Trước kia, ta cũng không tin có người tu chân thực sự tồn tại, bây giờ thì đã là một gã trúc cơ rồi” Nhậm Thanh Phong thầm tự giễu mình.

“Cái gì mà Tụ Linh thảo trong lời đồn chứ? Toàn bộ Tu chân giới Thiên Thai đại lục đều biết rõ. Mà cũng khó trách, A Phong người đến từ Lưu Tinh đại lục, mới tiến đến Thiên Thai không lâu. Không biết cũng rất bình thường. Nhưng như người nói, hình như trước đây đã nghe nói qua! Vậy cũng là phi thường hiếm có rồi.

Tụ Linh thảo này đã có nguồn gốc vạn năm tại Thiên Thai đại lục. Hiện giờ, Thất đại môn phái và các môn phái lớn khác đều có trồng. Nhưng hoàn cảnh Huyền Dương tông chúng ta là phù hợp nhất để linh thảo này sinh trưởng. Dù vậy, hằng năm cũng chỉ thu hoạch được chừng ba mươi cây có thể luyện đan dược mà thôi. Lục đại môn phái thì càng ít. Chuyện này, ta cũng chỉ là nghe sư phụ nói lại. Thế nên Tam đại đệ tử mới nhập môn càng không thể biết được.”

Tại Thiên Thai đại lục, mặc dù tán tu cao giai đều biết Thất đại môn phái có trồng loại linh thảo này, nhưng không biết được cụ thể hằng năm mỗi đại môn phái thu hoạch được bao nhiêu linh thảo và bao nhiêu Tụ Linh đan dược luyện chế. Cho dù giữa các đại môn phái, cũng không thể biết rõ, huống chi là Tam đại đệ tử bình thường.” Lâm Kiên kiên nhẫn giải thích.

Mặc dù người huynh đệ này hiểu biết ít nhưng vừa khéo lại thỏa mãn được ham muốn thể hiện của Lâm Kiếm.

Đôi khi chính Lâm Kiếm cũng hoài nghi, lẽ nào mình tiến cử Nhậm Thanh Phong tiến vào Huyền Dương Môn phần lớn chính là vì nguyên nhân đó?

Nhậm Thanh Phong vẫn chưa hiểu rõ, liền hỏi: “Chuyện số lượng đan dược được luyện chế là việc cơ mật của môn phái thì ta có thể hiểu, nhưng về số lượng linh thảo thì sao? Còn nữa, Tụ Linh đan không có hiệu quả đối với tu sĩ cao giai sao?”

Hiển nhiên, Nhậm Thanh Phong đang dần dần nắm được vấn đề rồi.

“Tụ Linh thảo sở dĩ có tên như vậy là vì nó có thể hấp thụ linh khí trong đất trời, nhưng mà cũng không phải không có giới hạn. Linh thảo phát triển đến một trăm năm sẽ thành thực, không hấp thụ linh khí trời đất nữa. Khi đó dược tính của nó tốt nhất. Còn vì sao không hiệu quả với tu sĩ cao giai thì ta cũng không rõ lắm, có thể tác dụng của Tụ Linh đan đối với trình độ hấp thụ linh khí của họ không rõ rệt!”

Lâm Kiếm không hề nghĩ ngợi thuận miệng trả lời. Thực ra, hắn đã đoán trước được Nhậm Thanh Phong sẽ hỏi như vậy.

“Hả, thì ra là như vậy!” Nhậm Thanh Phong chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng gật đầu đáp. Thực ra hắn cũng biết, loại chuyện này chỉ có tự mình trải qua mới hiểu thấu được. Mà chắc là chính Lâm Kiếm cũng không hiểu rõ lắm. Hơn nữa, hắn cũng không muốn tìm hiểu tận tình loại việc như vậy. Dù sao nó cũng quan hệ không nhiều lắm đến cuộc sống của mình.

Lúc này, Lâm Kiếm cảm giác có chút mất hứng, liền nhìn ba tấm linh phù rồi nói tiếp:

“Chỉ ba bình Tụ Linh đan cũng đã hiếm có rồi. Không ngờ, Mã Đằng còn có ba tấm linh phù loại này. Nhất là tấm Độn Thổ phù cấp sáu này. Hiệu quả của tấm phù này tương đương với độn thổ thuật do Linh Tịch trung kỳ luyện thổ thuộc tính công pháp toàn lực thi triển. Một lá phù này có thể chạy xa ít nhất hai trăm dặm.

Còn hai tấm Phong Nhận phù cấp năm này tại các phường thị bình thường cũng chỉ có thể ngộ không thể cầu. Mà cho dù có thì cũng vô cùng

đắt đỏ. Nhưng không biết làm sao, Mã Đằng đến lúc chết vẫn không sử dụng.”

Nói xong, Lâm Kiếm cũng cảm thấy chút nghi hoặc. Nhưng sau đó, hắn cũng đoán ra được nguyên nhân.

“Nhất định là do Mã Đằng không nở sử dụng, về sau thì không có cơ hội sử dụng rồi. Hơn nữa còn phải tập trung điều khiển Phá Kim Toa để ngăn cản A Phong tấn công.” Lâm Kiếm cứ đều đều nói ra.

Nhậm Thanh Phong nghe vậy, cười nói: “Cũng may Mã Đằng không nở sử dụng hai tấm Phong Nhận Phù, nếu không thì cho dù ta trúc cơ thành công cũng sẽ bị hắn giết rồi. Còn tấm Độn Thổ phù, hắn cũng đã cầm trong tay, vậy mà lại vẫn không dám dùng.”

Bây giờ ngẫm lại, thấy vận khí của chúng ta thật không tệ nha! Nếu Mã Đằng không khinh địch, hoặc tàn nhẫn hơn, hoặc nếu hắn phóng khoáng một chút, thì có lẽ, bây giờ hắn là người kiếm kê rồi. Nhưng nếu gặp tình như vậy, chúng ta sẽ không có lựa chọn rồi. Mà Mã Đằng có được linh phù tốt, lại còn rất nhiều linh thạch, chắc chắn không chỉ do làm xằng bậy mà đoạt được...Hắn là cũng nhờ vị Phí sư thúc kia rất yêu thích tên Mã Đằng này.”

Nói xong lời cuối cùng, Nhậm Thanh Phong cũng có chút nghĩ lại mà sợ. Có thể nói, chiến thắng trận này chủ yếu là nhờ vận khí mình tốt. Nhậm Thanh Phong cũng càng hiểu rõ, tại Tu Chân giới không thể chỉ trông chờ vào may mắn mãi được, ai có thể đảm bảo lần sau họ còn có thể may mắn như thế. Quan trọng nhất phải là đề cao thực lực của mình, khi tu vi đã cao rồi thì không lo thiếu hụt linh thạch.

Càng nhớ lại việc thắng hiểm vừa rồi, trong lòng Nhậm Thanh Phong càng quyết tâm trở nên cường đại. Bởi vì Nhậm Thanh Phong cũng đã dần dần ý thức được, Tu Chân giới không như chốn giang hồ. Cho dù là ở trên

giang hồ, Nhậm Thanh Phong cũng đã phải trải qua rất nhiều khảo nghiệm sinh tử mới có được thực lực siêu quần.

Về sau, cứ như vậy, không buồn không lo, không có uy hiếp, cuộc sống chỉ truy cầu hưởng thụ, sinh hoạt chán chường như vậy kéo dài quá lâu, dần dần giết chết tính cẩn thận tinh tế cùng hùng tâm tráng chí của Nhậm Thanh Phong.

Nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong lại thoáng nhìn Lâm Kiếm ở một bên đang thao thao nói về nguồn gốc sâu xa giữa Phí trưởng lão và Mã Đằng, trong lòng lại tự nhủ:

“Mặc dù Lâm Kiếm có rất nhiều khuyết điểm nhưng là bằng hữu duy nhất của ta tại Tu Chân giới, giờ có thể xem là người anh em vào sinh ra tử. Tiểu Kiếm đến đây cũng chỉ vì mục đích tốt, dù hắn đã vô tình dẫn Mã Đằng tới. Nếu sau đó không phải chính hắn đã liều mạng ngăn cản Mã Đằng thì chắc ta đã sớm đầu thai chuyển thế rồi. Càng không thể còn ở đây mà trò chuyện vui vẻ với hắn.

Bây giờ, trong Tu Chân giới cao thủ như mây này, ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, đừng nói là bảo vệ bạn bè. Nếu sau này còn sống uể oải như lúc trước thì thực uống là nam nhi.”

Cùng với những suy nghĩ như vậy, tính cách của Nhậm Thanh Phong cũng dần thay đổi. Cũng có thể nói là đang từ từ thức tỉnh.

Không ai biết, tại đêm nay, Nhậm Thanh Phong đã có những thay đổi nho nhỏ. Nhưng sau này lại dẫn đến sự thay đổi vận mệnh của rất nhiều tu sĩ, thậm chí còn thay đổi cả vận mệnh Tu Chân giới.

Bên ngoài phòng, mưa to vẫn không ngừng rơi. Đột nhiên một tia chớp lóe lên. Trong phút chốc, bầu trời sáng rực lên, trắng như tuyết, sau đó lại khôi phục bình thường. Mưa càng ngày càng nặng hạt.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 24

Truyền Âm Thần Thức

Đảo mắt mà đã sang ngày mới. Khi sắc trời sáng hẳn thì mưa cũng ngừng lại. Mặt trời hiện lên ở phía đông chân trời, núi Huyền Dương lại sáng rực, yên bình.

Bên ngoài Tiểu cư Nhã Ý, ngoại trừ một ít nước mưa còn đọng trên những cây cối khô nứt xung quanh, dường như cũng không có thay đổi gì. Trên mặt đất, những vết tích của trận chiến ngày hôm qua cũng đã không còn.

Lâm Kiếm từ biệt Nhậm Thanh Phong, bay vút đi, vẽ nên một đường sáng vàng trên bầu trời. Trong thời điểm nhạy cảm này, Lâm Kiếm không dám ở lại đây lâu. Vì như vậy càng gia tăng hiểm nghi đối với hai người.

Không nói người khác, e rằng ngay cả Lâm trưởng lão, vốn luôn đối xử với Lâm Kiếm như con cũng sẽ có hoài nghi. Vì bình thường, ngoại trừ đi ra ngoài làm nhiệm vụ sư môn, Lâm Kiếm vẫn luôn ở cùng với sư phụ, rất ít khi đi đâu.

Thói quen sinh hoạt như vậy chỉ thay đổi từ khi kết bạn với Nhậm Thanh Phong. Ngay cả khối cổ ngọc là bảo bối quan trọng nhất của sư phụ cũng được Lâm Kiếm ra sức nỗ lực mượn đi. Mà nỗ lực đó không có uống phí, Lâm Kiếm biết, tại thời điểm mấu chốt nó đã cứu Nhậm Thanh Phong một mạng.

Nhưng Lâm Kiếm không biết, mảnh cổ ngọc màu lam này không chỉ có là noãn ngọc bình thường, nó còn có thể chủ động bảo hộ tâm thần người đeo.

Mặc dù Nhậm Thanh Phong cho Lâm Kiếm biết mình được mảnh cổ ngọc cứu một mạng. Nhưng khi ấy Nhậm Thanh Phong cũng đang mơ mơ hồ hồ nên không biết rõ tình huống. Tất nhiên Lâm Kiếm càng không hiểu rồi!

Bởi vì mấy năm nay, Lâm Kiếm vẫn thường đeo miếng ngọc này khi tu luyện, biết nó có thể phòng chống tâm ma nhập thể, nên lúc đó mới mượn đến đây.

Kỳ thực thì với tư chất trung bình của Lâm trưởng lão, miếng cổ ngọc chính là trợ lực lớn nhất giúp hắn khó khăn tiến vào Kim Đan kỳ. Nó cũng đã mấy lần cứu mạng lão tại thời điểm tâm thần đại loạn.

Biết được sự thần kỳ của cổ ngọc, Lâm trưởng lão tất nhiên là nâng niu vô cùng. Ngay cả các trưởng lão khác trong Tông môn cũng không biết lão có một kiện bảo bối như vậy. Bình thường chỉ đưa cho Lâm Kiếm sử dụng, đây là lần đầu tiên lão đưa cho người ngoài dùng.

Từ đó, có thể thấy Lâm trưởng lão cũng khá coi trọng vị bằng hữu này của đồ đệ mình. Dù sao, tuy lão đã có tu vi kết đan sơ kỳ nhưng đã hơn ba trăm năm mà không thể đột phá. Nếu cứ như vậy, qua vài chục năm nữa, khi tuổi thọ của mình đã hết, Lâm Kiếm sẽ lại trở thành một người cơ khổ.

Chuyện này cũng dễ hiểu, vì tuổi thọ người tu chân không phải vô cùng vô tận. Dù sao bọn họ cũng chưa chính thức trở thành tiên nhân. Bình thường, tu sĩ tiến vào luyện khí kỳ chỉ có thể sống lâu hơn người thường chừng ba mươi năm.

Tu sĩ tiến vào Trúc Cơ kỳ có thể sống đến gần hai trăm tuổi. Còn linh tịch kỳ có thể sống tầm bốn trăm năm. Tu sĩ kim đan kỳ có bảy trăm năm tuổi

thọ. Mà tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở lên đều có tuổi thọ ít nhất một nghìn năm.

Nhưng tuổi thọ cũng thay đổi nhiều theo sự tăng tiến tu vi củ tu sĩ. Mặc dù tuổi thọ tu sĩ lâu dài nhưng muốn tăng tiến tu vi cũng vô vàn khó khăn. Hơn nữa, khi tu luyện, rất nhiều tu sĩ phải có kỳ ngộ mới có thể đột phá bình cảnh. Mà con đường truy cầu tiên đạo ngàn vạn khó khăn, hung hiểm. Người có thể chết vì tuổi thọ đã hết thì xem như làm được chuyện không dễ dàng rồi.

Mặt khác, nếu không ăn một ít đan dược trú nhan hoặc tu luyện một ít công pháp kỳ dị, dung mạo sẽ biến đổi theo sự tăng tiến của tu vi của tu sĩ.

Chẳng hạn, một vị tu sĩ hơn bốn mươi tuổi có tu vi trúc cơ trung kỳ, vẫn còn hơn trăm năm tuổi thọ, thì tất nhiên vẻ bề ngoài sẽ như thanh niên. Nhưng tám mươi năm sau mà hãn vẫn không thể đột phá, vẻ ngoài sẽ biến thành một lão già.

Tu sĩ dùng đan dược trú nhan, ngoại trừ đa số là nữ, cũng có một bộ phận thân phận địa vị đặc thù nên cần phải duy trì bộ dạng thích hợp.

Ví dụ như Thiên Dật chân nhân, chương môn Huyền Dương môn. Nếu không phải nỗ lực thay đổi và duy trì vẻ ngoài của mình thì hiện giờ nhìn hãn phải là một người thanh niên mới đúng. Nhưng như thế sẽ không hề phù hợp với thân phận chương môn của hãn.

Lâm trưởng lão hao phí thời gian gần ba trăm năm để kết đan, sau khi tiến vào kết đan kỳ được gia tăng thêm ba trăm năm tuổi thọ. Mà do tu vi vẫn dừng lại ở kết đan sơ kỳ, nếu không thể đột phá được, sẽ không còn sống được bao lâu.

...

Lại nói về Nhậm Thanh Phong. Đứng trên khối đá cao đến nửa người bên ngoài tiểu cư Nhã Ý thấy bóng Lâm Kiếm khuất ở phía chân trời xa xa, hẳn nhìn xung quanh, sau đó lẩm bẩm:

“Xem ra lại phải làm một cái cửa gỗ mới rồi, thêm cả cái tiểu trận không còn kia nữa. Đám cây Thanh Đằng cũng bị đốt mất hơn nửa, phần còn lại cũng khô vàng rồi, không thể giữ lại được. Mấy cây cổ thụ bị hỏa vân đốt cháy xém cũng cần xử lý một chút.”

Nói dứt lời, Nhậm Thanh Phong liền nhảy xuống khỏi tảng đá lớn, trực tiếp xắn tay dọn dẹp.

Mặc dù trong lòng Nhậm Thanh Phong muốn cảm thụ tận tường sự biến đổi của tu vi sau khi đã tiến vào trúc cơ, lại càng muốn thử luyện hóa cổ kiếm Thanh Phong cùng Phá Kim Toa.

Và thêm mấy thứ phải cẩn thận cân nhắc một chút. Nhưng nghĩ lại, Nhậm Thanh Phong thấy lúc này cần phải dọn dẹp đồng hỗn độn xung quanh tiểu cư Nhã Ý đã.

Người sáng suốt vừa nhìn quang cảnh xung quanh sẽ biết nơi đây đã từng phát sinh chiến đấu. Nhậm Thanh Phong mặc dù đoán chắc tin Mã Đằng chết sẽ không sớm bị tiết lộ, nhưng cũng không muốn để quang cảnh quá gây chú ý như thế. Nơi này tuy hẻo lánh, nhưng để ngừa vạn nhất, xử lý sớm vẫn tốt hơn. Mã Đằng có thể tìm tới nơi đây, người khác cũng có thể.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng bốn phía tiểu cư đã được Nhậm Thanh Phong dọn dẹp sạch sẽ.

Toàn bộ đằng héo, cây cháy được hẳn tập trung lại một chỗ, sau đó làm phép đốt cháy. Cuối cùng, chút tro tàn còn lại cũng được Uẩn Thủy thuật cuốn trôi sạch sẽ. Có trận mưa to khi đêm nên giờ nhìn nơi đây cũng không có gì bất thường.

Bởi vì trên tường ngoài đã không còn thanh đăng, mấy cây cổ thụ cũng mất đi nên tiểu cư Nhã Ý càng trở nên cô độc, dễ thấy.

Nhậm Thanh Phong cười cười vừa lòng nhìn cánh cửa gỗ vừa làm. Sau đó, leng keng một tiếng, ánh sáng xanh lóe lên, trường kiếm Thanh Phong trong tay đã chui vào vỏ tinh thiết.

Thực ra thanh kiếm Thanh Phong này của Nhậm Thanh Phong vốn không có vỏ. Nhưng người trên giang hồ dùng kiếm đều có vỏ, vì bọn họ cho rằng mang theo kiếm báu có vỏ kiếm càng làm tăng khí chất hiệp khách của họ.

Cái vỏ kiếm làm bằng thép tinh luyện này là từ năm đó chế tạo cho kiếm Thanh Phong. Sau này, Nhậm Thanh Phong dùng mãi thành quen nên vẫn giữ lại.

Lại nói, mặc dù cửa gỗ này do Nhậm Thanh Phong vừa mới làm ra nhưng lại đã có chút cảm giác tang thương. Thân cửa được làm từ thân một gốc cây đại thụ già trăm năm mà Nhậm Thanh Phong tìm được trên Tửu Nhục Sơn.

Thực ra cánh cửa gỗ này giống một phiến gỗ dày hơn. Sau khi làm phần thân chính xong, trải qua hơi lửa, mài cát, rửa qua ba lần nước, lúc này mới có chút cảm giác cổ xưa. Sau cùng, Nhậm Thanh Phong khắc lên mặt cửa bốn lớn như chữ rồng bay phượng múa: Nhã Ý Tiểu Cư.

Nhìn lại kiệt tác của mình, Nhậm Thanh Phong đắc ý lắm lắm: “Không tệ, không tệ. Không ngờ Nhậm Thanh Phong ta cũng có tay nghề cao siêu như vậy. Nếu còn ở trên Lưu Tinh địa lục, dựa vào đôi tay khéo léo như vậy để kiếm cơm chắc không là vấn đề rồi?”

Nói xong, tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn, liền ngửa đầu cười phá lên ha hả. Dường như muốn đem tất cả những ức chế gần đây trút ra hết.

Nhưng lúc này, trong đầu Nhậm Thanh Phong chợt vang lên một âm thanh lạnh lùng: “Là chuyện gì mà cao hứng như vậy!” Nhậm Thanh Phong hoảng sợ, hần suy nghĩ biết ngay có người đang dùng thần thức truyền âm thuật.

Thần thức truyền âm thuật là một môn pháp thuật kỳ dị, dùng công lực ngưng tụ âm thanh lại, sau đó, dùng thần thức truyền thẳng vào não đối phương.

Tùy theo mức độ thần thức mạnh yếu của người sử dụng mà khoảng cách truyền âm sẽ có khác biệt. Nhưng bình thường, chỉ giữa hai bên tu sĩ quan hệ thân thiết, hoặc có chuyện đặc biệt quan trọng, cần bí mật trao đổi mới sử dụng.

Còn tùy ý truyền âm với tu sĩ xa lạ là thái độ mạo phạm. Chỉ khi cần hướng đối phương thị uy mới làm như thế. Mà muốn sử dụng thuật này với tu sĩ xa lạ, cần phải có thần thức cường đại hơn đối phương nhiều.

Dù sao, cũng sẽ không có bao nhiêu tu sĩ cho phép kẻ khác dùng thần thức xâm nhập vào trong đầu mình. Bởi vì như vậy sẽ làm rối loạn suy nghĩ và tâm thần của bản thân, gây ra những nguy hiểm trí mạng trong thời khắc mấu chốt như chiến đấu, tu luyện. Tuy nhiên, loại truyền âm thuật này cũng không phải thuộc loại công kích thần thức, nhiều nhất cũng chỉ có thể quấy nhiễu đối phương một chút mà thôi.

Lúc bình thường, khi các tu sĩ muốn bí mật trao đổi sẽ không dùng thuật này. Mà dùng công lực ngưng tụ âm thanh thành một sợi tơ nhỏ, truyền vào trong tai đối phương. Hoặc trực tiếp bố trí một cấm chế cách âm đơn giản rồi mới nói chuyện với nhau.

Lúc trước, khi Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm trao đổi về thần thức tu sĩ, nghe Lâm Kiếm thuận miệng nói ra, mới biết có loại thuật truyền

âm qua thần thức như vậy. Mà không ngờ được, hôm nay chính mình lại gặp rồi!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 25

Huyền Dương Trưởng Lão

Ngay khi trong tai vừa nghe thấy âm thanh kia vang lên, suy nghĩ của Nhậm Thanh Phong xoay chuyển liên tục. Sau đó hần phóng thần thức, tìm kiếm kỹ càng từng ngọn cây, cọng cỏ, mọi động tĩnh trong vòng hai trăm trượng xung quanh. Nhưng hần không phát hiện được bất cứ bóng người nào.

Với thần thức còn mạnh hơn rất nhiều so với tu sĩ trúc cơ sơ kỳ, trong vòng hai trăm trượng chỉ cần có gió thổi, cỏ lay đều sẽ bị thần thức Nhậm Thanh Phong phát hiện, càng không nói là tu sĩ rồi.

Nếu đối phương ở khoảng cách ngoài hai trăm trượng thì thần thức Nhậm Thanh Phong không thể dò tìm được. Nếu cưỡng ép dò xét, không những không tìm kiếm được kỹ càng mà còn bị tổn hao thần thức.

Nhưng có hai khả năng ngoại lệ khác xảy ra, hoặc là đối phương có công pháp che dấu khí tức, hoặc là đối phương có tu vi cao hơn mình và còn hết sức che giấu hơi thở, chẳng hạn như tu sĩ trúc cơ trung kỳ trở lên.

Hiện giờ, Nhậm Thanh Phong cũng không quá hy vọng thần niệm của mình có thể phát hiện ra đối phương. Nhậm Thanh Phong biết, nếu đối phương đã có thể tiến hành thần thức truyền âm cho mình thì rõ ràng thần thức đối phương mạnh mẽ hơn mình nhiều. Thần thức mạnh mẽ như thế,

chắc chắn tu vi sẽ không thấp. Cho nên, không phát hiện ra cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong ngừng cười đứng tại chỗ không nói gì, vẻ mặt trầm tĩnh, hai mắt khép hờ, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng.

Thanh Phong cổ kiếm sau lưng Nhậm Thanh Phong cũng khẽ rung lên trong lớp vỏ tinh thiết cho thấy chiến ý căng thẳng vô cùng trong lòng Nhậm Thanh Phong.

Thanh cổ kiếm này đã theo Nhậm Thanh Phong gần mười năm, có vô số cao thủ giang hồ chết dưới nó, nên cũng dần có một chút linh tính. Bây giờ có thể cảm nhận suy nghĩ trong lòng Nhậm Thanh Phong cũng không lấy làm gì lạ.

Ngay sau đó, từ hướng ngọn Ngọc Thanh Phong, một đạo độn quang màu xanh nhanh chóng bay lại gần, tốc độ có lẽ nhanh hơn trăm lần Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm. Mà độn quang chưa đến gần, Nhậm Thanh Phong đã cảm giác được một luồng uy áp to lớn.

Uy áp mạnh mẽ như vậy khiến cho chiến ý mãnh liệt trong lòng Nhậm Thanh Phong trong nháy mắt giảm đi quá nửa. Trong lòng Nhậm Thanh Phong kinh hãi, tâm thần nhanh chóng quyết định.

Dường như Thanh Phong kiếm sau lưng Nhậm Thanh Phong cũng cảm giác được uy áp to lớn lúc này. Sau một tiếng kêu trong trẻo, rung lên, rồi đột nhiên bay vọt ra khỏi vỏ, nhanh chóng xoay chuyển trên đầu Nhậm Thanh Phong rồi lại bay vọt trở về trong vỏ. Sau đó, nằm im bất động, không có động tĩnh gì nữa. Lập tức, Nhậm Thanh Phong mặc dù vẫn cảm nhận được sự tồn tại của luồng uy áp kia nhưng tâm cảnh đã không còn chịu bất kỳ ảnh hưởng nào nữa.

“Ý!” Theo sau tiếng kêu ngạc nhiên, độn quang màu xanh chợt tắt, một trung niên tu sĩ xuất hiện trước mặt. Người trung niên mặc đồ trắng, tướng

mạo uy nghiêm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nhậm Thanh Phong.

Khi người trung niên tu sĩ xuất hiện, uy áp mạnh mẽ lúc trước cũng đột nhiên biến mất.

Nhậm Thanh Phong rốt cục cũng không tùy tiện ra tay. Thứ nhất là vì tốc độ người này quá nhanh, muốn làm gì cũng không kịp rồi. Hai là, tuy thực lực người này rất mạnh nhưng đã thu hồi uy áp, vậy chắc sẽ không có sát ý gì nhiều với mình.

Nhậm Thanh Phong không tùy tiện ra tay, và biết nếu có xuất kiếm cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của tu sĩ này. Nhưng nếu đối phương thực sự xuất thủ giết mình thì hẳn cũng sẽ không chịu ngồi chờ chết.

Tấm Độn thổ phù đoạt được từ tay Mã Đằng lúc trước cũng không thể sử dụng tại thời điểm này. Bởi vì, nếu sử dụng, cho dù may mắn tạm thời giữ được tính mạng, cũng không thể nào chạy thoát ra khỏi Huyền Dương môn.

Nhậm Thanh Phong có thể đoán chừng được thân phận tu sĩ mới đến này. Không phải là đệ tử đời thứ nhất thì cũng là một vị trưởng lão Huyền Dương môn. Các tu sĩ cao giai khác không thể xuất hiện trong nội môn Huyền Dương môn được. Mà nếu như người đến là một vị trưởng lão, thì có tám chín phần mười là sư phụ của Mã Đằng – Phí trưởng lão.

Mọi chuyện xảy ra sau đó đã chứng minh cho dự đoán của Nhậm Thanh Phong là chính xác. Tại eo người này lộ ra một khối ngọc bài màu đỏ, từ hình dạng của nó mà phán đoán thì người này chính là một vị trưởng lão của Huyền Dương môn, hơn nữa hẳn là sư phụ của Mã Đằng – Phí trưởng lão đi.

“Vãn bối là đệ tử đời thứ ba Huyền Dương môn, Nhậm Thanh Phong, xin chào trưởng lão. Không biết đệ tử có thể làm gì giúp sức cho trưởng lão

không?” Nhậm Thanh Phong cúi đầu không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói ra.

Mặc dù chắc đến chín phần trung niên tu sĩ này chính là Phí trưởng lão, nhưng hắn cũng không ngốc mà nói ra, thế khác nào giấu đầu lòi đuôi.

Mà đối với một người trời sinh ngạo cốt như Nhậm Thanh Phong, muốn hắn nhìn thấy trưởng lão thì phải quỳ lạy làm lễ như các đệ tử đời thứ ba khác là không tưởng. Kể cả tự xưng một tiếng văn bối, khom người làm lễ cũng đã rất miễn cưỡng.

“Coi như tôn trọng hắn nhiều tuổi đi!” Nhậm thanh Phong có chút buồn bực mà tự an ủi mình một câu. Hiển nhiên là hắn khá bất mãn với việc vị Phí trưởng lão này chưa quen biết mà đã truyền âm, lại còn chưa đến mà đã gây áp lực cho mình.

“Hừ, một gã đệ tử đời thứ ba như người làm sao biết lão phu chính là trưởng lão bốn môn? Mà sao đệ tử đời thứ ba như người lại có tu vi trúc cơ sơ kỳ? Nhìn thấy ta lại không quỳ xuống làm lễ? Nói nhanh. Nếu không nói rõ ràng, lão phu nhất định phải bắt ngươi đưa lên Giới Luật đường để tra hỏi.” Lúc này, người trung niên tu sĩ đã bình tĩnh lại từ trong kinh ngạc, thấy Nhậm Thanh Phong không tràn đầy kính ý như các đệ tử khác, nói chuyện thì không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại còn không quỳ lạy làm lễ nên trong lòng bất mãn, sắc mặt lạnh lùng nói.

Trước khi tiến đến, hắn đã dùng thần thức truyền âm để ra oai phủ đầu, sau đó, trên đường đến gần lại lấy tinh thần cường đại tạo áp lực. Tu sĩ này vốn cho rằng một đệ tử trúc cơ sơ kỳ như vậy sẽ phải thấp thỏm lo sợ, không thì cũng phải cung kính với hắn. Nhưng không ngờ, tên này chỉ là một đệ tử trúc cơ sơ kỳ bình thường lại không hề sợ uy áp tinh thần của mình, hơn nữa, ngay từ đầu đã tràn ngập chiến ý. Mà thanh cổ kiếm xanh kia càng kỳ dị, lại có thể trợ giúp chủ nhân ngăn cản uy lực mạnh mẽ như

vậy. Hơn nữa, lúc nó xoay quanh trên đỉnh đầu tên đệ tử này, còn mơ hồ tạo nên cảm giác uy hiếp cho hắn.

Vì vậy hắn mới kinh ngạc quá mà kêu lên. Nhưng ngay cả khi đã thu lại uy áp, tên đệ tử này vẫn không có kính ý, thế nên hắn mới cố ý hỏi mấy chuyện gây chút khó dễ cho Nhậm Thanh Phong.

Nếu như Nhậm Thanh Phong không trả lời được, nói không chừng sẽ bị phạt diện bích ba năm.

“Đệ tử mới đột phá trúc cơ kỳ hôm qua nên chưa kịp đi đến tông môn báo cáo. Về phần thân phận trưởng lão thì là do nhìn thấy lệnh bài trưởng lão bên hông tiền bối, chuyện này bất kỳ đệ tử nào đã đọc qua sổ tay nhập môn cũng có thể dễ dàng nhận ra. Mà trong phạm vi Huyền Dương môn chúng ta, lũ tà ma ngoại đạo sao dám đến hoành hoành. Cuối cùng, về phần quỳ làm lễ, mặc dù bây giờ đệ tử chỉ là một đệ tử đời thứ ba, nhưng tu vi đột phá, dựa theo quy định tông môn, cũng coi như là đệ tử đời thứ hai rồi, như vậy không phải quỳ lễ khi gặp trưởng lão cũng là tự nhiên. Xin trưởng lão thứ lỗi.”

Về mặt Nhậm Thanh Phong không chút thay đổi, trả lời không ngại ngại. Hắn biết theo môn quy của Huyền Dương môn, khi đệ tử hàng thứ ba thấy trưởng lão phải làm quỳ lễ. Nhưng không quy định cứng nhắc như vậy với các đệ tử đời thứ hai, tất cả tùy theo ý muốn của mình.

Trong Huyền Dương môn, có rất nhiều đệ tử các đời không ngại là quỳ lễ tỏ lòng tôn kính với một số trưởng lão nhân phẩm tốt, không kiêu ngạo. Loại chuyện như vậy cũng dần dần trở thành tiêu chuẩn phản ánh mức độ uy vọng trưởng lão trong các đời đệ tử.

Nếu uy vọng cao, rất có thể được cử làm người giảng môn Thiên Dật chân nhân để cử làm người giảng môn kế nhiệm. Vì vậy, rất nhiều trưởng lão muốn được đề bạt đều sẽ ra sức biểu hiện mặt tốt nhất của mình.

Tuy rằng chỉ một số ít đệ tử Huyền Dương môn bởi vì không thích tu luyện, hoặc vô vọng đột phá, mới đi làm quản sự chăm lo một ít sự tình thế tục. Nhưng đối với trưởng lão chấp sự cao cấp cùng chương môn quyền cao chức trọng của Huyền Dương môn thì khác.

Chức vị cao như vậy sẽ không phải đích thân đi làm nhiều việc, cũng sẽ không bị ảnh hưởng việc tu luyện. Những chuyện nhỏ đều có đệ tử cấp thấp đi làm rồi, bọn họ chỉ cần làm một ít việc trọng đại mà thôi.

Đồng thời, bọn họ lại có quyền lực rất lớn, được hưởng ưu đãi đặc thù, mỹ danh còn có thể vang xa khắp tu chân giới Thiên Thai đại lục. Mấy thứ thế tục như quyền, danh, lợi gì đó, các vị trưởng lão này cũng yêu thích.

Nghe Nhậm Thanh Phong giải thích, vị trưởng lão này càng thêm chán ghét hẳn. Tuy Nhậm Thanh Phong nói rất phù hợp đạo lý, nhưng trong cách nói lại có ngầm chứa ý châm chọc.

“Nếu cứ dây dưa mãi chuyện này, ngược lại sẽ làm ta có vẻ hẹp hòi. Mà giờ còn có việc nghiêm túc cần hỏi, không thể đấu khẩu với một tiểu bối được.”

Sau khi tự an ủi mình như vậy, vị trưởng lão này lạnh lùng nói: “Không tệ, tiểu bối nói có điểm đúng. Ta chính là Phí trưởng lão, một trong ba đại trưởng lão chấp sự Giới Luật đại diện. Bây giờ ta nghiêm túc hỏi người mấy chuyện. Người nghe cho kỹ rồi thành thật trả lời cho ta. Nếu dám nói xàm, ta sẽ không tha. Vì sao người giết đệ tử đời thứ hai, Mã Đăng?”

Vị Phí trưởng lão này vừa nói xong, khí thế đột nhiên trở nên lạnh lùng, nhưng lần này không chỉ đơn giản là uy áp tinh thần mà đã chính thức nổi lên sát khí!...

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 26

Bên Bờ Sinh Tử

Vị trưởng lão này chính là Phí trưởng lão, sư phụ của Mã Đằng. Lão cũng vì cái chết của Mã Đằng mà tới đây tra hỏi. Tuy nhiên, dù Phí trưởng lão chỉ biết được đệ tử yêu quý của mình bị người ta giết hại nhưng chính lão cũng không biết Mã Đằng bị giết ở nơi nào cho nên tất nhiên không biết Mã Đằng rốt cuộc bị ai giết chết.

Phí trưởng lão dò hỏi Nhậm Thanh Phong cũng chỉ là muốn thăm dò thái độ của hắn. Thật ra, trong thâm tâm lão lại nghĩ Nhậm Thanh Phong mới chỉ đột phá Trúc Cơ trở thành đệ tử đời thứ hai, không thể nào có bản lĩnh giết chết đồ đệ yêu quý của lão được.

Nhìn thanh kiếm cổ quái trên người Nhậm Thanh Phong, Phí trưởng lão cũng dùng thần thức tra xét thanh cổ kiếm này một chút, nhưng rốt cuộc không phát hiện ra một chút linh khí nào. Nên lão chỉ cho rằng đó là một vũ khí có năng lực thần kỳ mà thôi.

Lúc này, toàn thân Nhậm Thanh Phong nóng như lửa thiêu. Có lẽ do hắn là một gã đệ tử bình thường, lại có tư tưởng nổi loạn nên Phí trưởng lão mới chán ghét mà tỏ ra thái độ lập dị như vậy. Mà ở bên kia, Phí trưởng lão đang tiếp tục sử dụng thần thức để tra xét Nhậm Thanh Phong.

"Mã Đằng? Mã Đằng là ai? Vì sao đệ tử lại phải giết hắn? Đệ tử không rõ vì sao trưởng lão lại nói như vậy. Đệ tử mới vào tông môn chưa lâu, căn

bản cũng không hề biết ai là Mã Đằng. Kính xin trưởng lão giải thích một chút cho đệ tử được hiểu rõ."

Nghe Phí trưởng lão nói xong, Nhậm Thanh Phong tỏ vẻ mê mang cùng với nghi hoặc rồi lại thất thanh hỏi.

Thật ra hắn cũng đã đoán trước được Phí trưởng lão sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến chỗ này để điều tra. Nhưng hắn không ngờ, trưởng lão này lại đến đây nhanh như vậy. Cũng may, hắn vừa mới dọn dẹp hiện trường xong, nếu không...

"Phí trưởng lão này đã tới đây, vậy mình cũng phải tùy cơ ứng biến. Nếu không sẽ không tránh khỏi tai kiếp này." Nhậm Thanh Phong cũng biết Phí trưởng lão là một trong ba trưởng lão nắm giữ Giới Luật Đại Điện. Vì thế mà chắc chắn sẽ chán ghét gã đệ tử bất tuân như hắn.

Chức vụ của Phí trưởng lão, Nhậm Thanh Phong đã nghe Lâm Kiếm nói qua. Do đó hắn cũng hiểu tâm trạng của lão khi biết đồ đệ Mã Đằng của mình bị sát hại. Và lại, khi gặp phải loại đệ tử như hắn, sắc mặt đã không tốt tất nhiên lại càng xấu thêm.

Phí trưởng lão sử dụng trá ngôn, chính Nhậm Thanh Phong cũng không ngạc nhiên cho lắm. Loại trá ngôn đó cũng chỉ là một thủ đoạn bình thường ở thế tục mà thôi. Trên Văn Tinh đại lục, Lục Phiến môn cũng rất am hiểu thủ đoạn này, do đó thường được hoàng thượng giao cho nhiều nhiệm vụ đặc biệt. Ngay cả những quan phủ bình thường khi tra án cũng thường hay sử dụng.

Hiện tại, Nhậm Thanh Phong đang đối diện với một Phí trưởng lão "Ngây thơ", vì vậy hắn cũng trả lời vài câu dối trá, giả như không hay không biết gì cả.

Bên kia, Phí trưởng lão lo lắng đến nỗi sát khí cũng hóa thành thực chất. Vì thế Nhậm Thanh Phong cũng không liều đến nỗi dám đem mạng nhỏ ra

đặt cược. Nên hẳn cũng không dùng ngữ điệu châm chọc để nói chuyện nữa.

Đối phương là một tu sĩ có tu vi Kết Đan kỳ, chắc chắn trên tay cũng giết không ít người. Nhậm Thanh Phong dù có khí khái, những hẳn không lỗ mãng. Hơn nữa ngay lúc Phí trưởng lão đang nổi sát tâm như hiện giờ lại càng không.

Nhậm Thanh phong mê mang nhìn vẻ mặt cùng râu tóc dựng đứng mang theo sát khí đằng đằng của Phí trưởng lão. Đột nhiên trong lòng hẳn xuất hiện cảm giác tội lỗi. Hơn nữa, Nhậm Thanh Phong cũng bắt đầu cảm thấy vị Phí trưởng lão này cũng rất đáng thương.

"Haizz!"

Sau khi Nhậm Thanh Phong nói xong, Phí trưởng lão lại nhìn về kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc của hẳn rồi mới thở dài một hơi. Tuy lão cũng sớm đoán được kết quả sẽ như vậy, nhưng cũng không giấu nổi sự thất vọng.

Phí trưởng lão thật sự hy vọng có một người đứng ra nói cho lão biết hung thủ là ai. Sau đó lão sẽ một chương đánh chết người đó. Như vậy cảm giác o bức, khó chịu trong lòng lão mới tiêu tan...

Nhưng khả năng Nhậm Thanh Phong thừa nhận chính mình là hung thủ tất nhiên không thể xảy ra.

Phí trưởng lão thật sự cảm thấy mệt mỏi. Giờ khắc này, lão không còn khiến người khác có cảm giác giống như một tên sát thủ sát khí đằng đằng, hùng hổ dọa người hay trưởng lão Huyền Dương môn mà hiện tại, i Phí trưởng lão giống như một lão nhân đáng thương mới mất đi người thân.

Nhậm Thanh Phong nhìn sắc mặt ảm đạm của vị trưởng lão Huyền Dương môn, im lặng không nói gì cả. Sau một lúc, hẳn cũng không biết

phải làm thế nào cho tốt nên chỉ đành lẳng lặng đứng im tại chỗ. Trong lòng hẳn cũng bắt đầu nghi hoặc:

"Tại sao Phí trưởng lão lại biết Mã Đằng chết nhanh đến như vậy?"

Kỳ thật Phí trưởng lão biết được là vì viên ngọc linh hồn của Mã Đằng đã bị phá vỡ. Đó đó mới biết tin Mã Đằng bị người ta giết chết.

"Ngọc Linh Hồn" là thứ mà khi linh hồn tu sĩ tiêu tán thì nó cũng bị vỡ. Tuy nhiên, loại ngọc linh hồn này không cất giữ một tia linh hồn của tu sĩ, mà cất giữ một tia thần thức của vị tu sĩ đó.

Sau khi tu sĩ tử vong thì thần thức mà tu sĩ này cất giữ trong ngọc Linh Hồn cũng bị tiêu tán. Viên ngọc liền bị phá vỡ cho nên mới có tên gọi là ngọc Linh Hồn.

Thật ra, sau khi chết hồn phách vẫn còn tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn mà không lập tức tiêu biến.

Khi các tu sĩ cấp bậc cao giai cỡ Kết Đan kỳ quyết đấu sinh tử thì không bao giờ bỏ qua hồn phách của đối phương. Bởi vì sau khi tử vong, hồn phách của tu sĩ Kết Đan kỳ vẫn có thể tiếp tục tồn tại trong vòng bảy ngày. Trong bảy ngày này, nếu có thể chiếm đoạt được thân thể của người khác thì vẫn có thể tiếp tục sống. Trong tu chân giới, hành động đó được mọi người gọi là Đoạt Xá Trọng Sinh.

Để đoạt xá trọng sinh, trước tiên phải huỷ diệt thần thức của người khác. Nếu không chính bản thân người đoạt xá sẽ gặp phải nguy hiểm. Sau khi đoạt xá thành công, tu vi của tu sĩ cũng sẽ biến thành tu vi của thân thể mới. Nếu muốn đề cao cũng cần phải tu luyện.

Tu sĩ có tu vi dưới Kết Đan kỳ sau khi tử vong chỉ có thể chậm rãi tiêu tán. Bởi vì hồn phách rất yếu ớt nên không thể nào đoạt xá. Tỷ như Mã

Đằng, sau khi hấn chết được một đêm thì hồn phách cũng tiêu tán. Đến sáng nay, Phí Trường lão mới biết được tin Mã Đằng bị giết.

Không phải tu sĩ nào cũng lưu lại một tia thần thức bên trong ngọc linh hồn như Mã Đằng. Bởi vì làm vậy thần thức sẽ bị chia cắt, thần thức của bản thân theo đó cũng bị hao tổn.

Còn Lâm Kiếm, hấn không có lưu thần thức trong ngọc Linh hồn. Dù sao trong một số tình huống bình thường, hấn cũng không thể dễ dàng chết đi khi tranh đấu cùng người khác. Hơn nữa Lâm trưởng lão, sư phụ của Lâm Kiếm, cho rằng nếu thật sự có ngày đó thì dù có báo thù cũng chẳng thể khiến Lâm Kiếm sống lại.

Dưới tư tưởng này của Lâm trưởng lão, Lâm Kiếm cũng mới đối nhân xử thế khiêm tốn nhã nhặn. Mà hai thầy trò Phí trưởng lão cùng với Mã Đằng thì không được như thế cho nên mới có một màn như ngày hôm nay.

"Hừ! Người nói không phải thì là không phải sao? Người nói không nhận biết Mã Đằng. Vì thế người mới có thể là người giết hấn. Đồ đệ Mã Đằng của ta sau khi rời khỏi nhà ăn tại Ngọc Thanh sơn mới xảy ra chuyện. Đồ đệ tuần tra trong tông môn không thấy Mã Đằng rời sơn môn. Lại nói chung quanh một trăm dặm quanh Ngọc Thanh sơn, ngoại trừ một vài đồ đệ từ đời thứ ba đang làm việc thì không còn có ai có tu vi Trúc Cơ kỳ như người. Mà nơi này của người cùng không cách xa Ngọc Dương sơn. Cho nên chỉ có người là người có khả năng giết chết Mã Đằng!"

Lúc này Phí trưởng lão đã ổn định tâm trạng đau thương rồi lại tìm lấy lý do để kết tội Nhậm Thanh Phong.

Phí trưởng lão còn nói trên Ngọc Dương sơn có động phủ của Mã Đằng. Lúc này, Phí trưởng lão cũng không còn mở miệng một câu lão phu, hai câu lão phu như trước nữa.

"Đồ đệ không rõ trưởng lão đang nói cái gì!"

Nhậm Thanh Phong cũng không nhiều lời, mặc kệ Phí trưởng lão thay đổi thái độ nhanh như chong chóng.

Hiện tại, hắn dứt khoát khẳng định mình không biết gì cả. Dù sao thì Phí trưởng lão cũng không có chứng cứ. Cho dù phải tới Giới Luật Đại Điện thì hắn tin chắc rằng mình cũng sẽ được thả ra. Phí trưởng lão đối cũng chỉ là hoài nghi mà thôi. Bởi vì chỗ ở của hắn rất miễn cảm, rất gần động phủ đệ tử của lão.

"Theo như lời Lâm Kiếm, chương môn Thiên Dật chân nhân đang có khả năng Kết Anh thành công trong tương lai không xa. Đến lúc đó cũng sẽ trở thành vị thái thượng trưởng lão thứ ba trong tông môn. Vì chuyên tâm tu luyện không có để ý tới thế tục nên danh vọng của Phí trưởng lão trong tông môn tương đối cao. Rất có khả năng trở thành chương môn kế tiếp của tông môn."

Hiện tại chỉ vì Phí trưởng lão tâm tình bị kích thích, hỉ nộ ái ố thất thường nên không còn "nhân đức, độ lượng" giống như trong lời đồn của các đệ tử. Bây giờ, hắn phải tận lực nói ít đi vài câu, tránh kích thích khiến lão nổi điên.

Nhậm Thanh Phong thấy sắc mặt Phí trưởng lão không ngừng biến ảo thì thầm nghĩ.

"Người nói mình không giết người sao? Vậy người phải đem túi trữ vật trên người người xuống cho ta kiểm tra. Còn nữa, ta cũng phải kiểm tra thạch ốc của người nữa."

Phí trưởng lão nghe Nhậm Thanh phong nói vậy sắc mặt lại biến hóa không ngừng. Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng lão mới mở miệng nói.

Thực ra trong một lúc, Phí trưởng lão thực sự cảm thấy chán ghét Nhậm Thanh Phong và muốn đem hắn giết chết ngay tại đương trường. Nhưng lão

lại sợ việc tàn sát đệ tử cấp thấp hình thành tâm ma cản trở việc tu luyện của mình sau này.

Giết người cũng cần phải có lý do, đây chính là hành vi đúng mực của tu sĩ tại Thiên Thai đại lục. Vô cớ làm việc ác rất có thể hình thành tâm ma ảnh hưởng đến việc tu hành.

Nhậm Thanh Phong vẫn không biết, hắn đã đứng bên bờ sinh tử. Cũng may vị Phái trưởng lão này không muốn sinh tâm ma nên cái mạng nhỏ của hắn mới được bảo toàn.

Lúc này, sau khi đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết, hắn đành phải để cho Phái trưởng lão kiểm tra túi trữ vật cũng như tiểu thạch ốc của mình.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 27

Mây Lừa Tao Gạt

"Đệ tử không rõ tại sao trưởng lão lại kiên trì nhận định để tự sát hại Mã Đằng. Nếu trưởng lão muốn khám xét túi trữ vật của đệ tử, đệ tử cũng không có ý kiến."

Nhậm Thanh Phong nghe được yêu cầu của Phí trưởng lão như vậy, tuy không nguyện ý nhưng cũng đưa túi trữ vật ra rồi nói.

"À, Ủm...?"

Hiển nhiên, Phí trưởng lão không ngờ Nhậm Thanh Phong lại sáng khoái như vậy.

Mặc dù nghi hoặc nhưng Phí trưởng lão vẫn tiếp nhận túi trữ vật của Nhậm Thanh Phong rồi kiểm tra. Vì đồ đệ yêu quý, lão quyết không bỏ qua địa phương khả nghi nào.

Phí trưởng lão không đổ đồ trong túi trữ vật ra mà chỉ sử dụng thần thức tiến vào trong đó khám xét. Trong chốc lát, lão cũng khám xét trong, một lần nữa vẽ mặt lại thất vọng.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong cũng đã sớm làm quen với vẻ mặt của Phí trưởng lão. Do đó hẳn không còn cảm thấy lão đáng thương mà ngược lại còn âm thầm đề phòng.

Vị trưởng lão này tại Huyền Dương môn là vị trưởng lão có danh vọng cao nhất trong Giới Luật Điện. Hôm nay lại trước mặt mình thất thố ba lần bảy lượt. Loại tình huống này mà đồn ra ngoài, thanh danh của lão sẽ bị đá kích không ít. Dù mình không thể hiện ra ngoài, nhưng Phí trưởng lão cũng biết rằng mình không có ấn tượng tốt với lão.

"Đúng là không có gì khả nghi. Nhưng tại sao ngươi lại có nhiều Trúc Cơ đan như vậy?"

Phí trưởng lão hoài nghi nói.

Cũng khó trách Phí trưởng lão hoài nghi, những đệ tử cấp ba bình thường như Nhậm Thanh Phong tuyệt đối không có nhiều Trúc Cơ đan như vậy. Mà nếu đệ tử cấp thấp trong tông môn thường xuyên làm nhiệm vụ thì cũng chỉ có một hai viên mà thôi.

"Đệ tử có bình Trúc Cơ đan này là do nhặt được trong ngày tổ chức khai sơn đại hội. Tổng cộng có tám khóa, ngoại trừ đệ tử dùng một viên ra thì còn lại bảy khóa. Buổi sáng nay đang chuẩn bị nộp lên tông môn, không ngờ lại có gặp được trưởng lão."

Nhậm Thanh Phong biết sơ sót của mình. Ngay lập tức, mặt không đổi sắc rồi nói.

"Ừm, thôi được rồi. Ngươi tháo thanh kiếm sau lưng xuống cho ta xem. Thạch ốc của ngươi ta cũng không cần nhìn. Trong phạm vi tiểu sơn này ta đã dùng thần thức tra xét. Cho nên cũng coi như là kiểm tra xong."

Phí trưởng lão hiền lành nói.

Trong lúc kiểm tra túi trữ vật, Phí trưởng lão cũng đã dùng thần thức để tìm kiếm xung quanh. Nhưng ngoại trừ việc phát hiện ngọn núi này có linh mạch hỗn loạn thì cũng không có phát hiện ra tình huống gì là thường. Và lại, sự lo lắng trong lòng Phí trưởng lão cũng qua đi, tâm tình cũng dần ổn

định. Lúc này, lão mới thể hiện bộ dáng rộng lượng nhân đức của một trưởng lão đức cao vọng trọng.

"Cổ kiếm này, đệ tử đoạt được khi vẫn còn ở thế tục, rất là thần kỳ. Vốn là tuyệt thế thần binh, nếu trưởng lão thích, đệ tử nguyện ý dâng lên cho trưởng lão. Mong trưởng lão vui lòng nhận cho."

Nhậm Thanh Phong khoa trương nói.

Lần này, Thanh Phong cổ kiếm dưới uy áp đột nhiên bay đi. Nhậm Thanh Phong cũng không có chuẩn bị kịp.

Tiếp nhận túi trữ vật từ tay Phí trưởng lão. Hai tay Nhậm Thanh Phong nâng Thanh Phong cổ kiếm trước ngực, chờ Phí trưởng lão xem xét. Lần này, trong lòng hắn cực kỳ lo lắng. Chẳng may Phí trưởng lão nhìn ra gì đó từ cổ kiếm này rồi lấy đi. Cho nên Thanh Phong đành nói kiếm này đến từ thế tục, lại càng không nói lai lịch nhằm tránh phiền toái không cần thiết.

"Hừ! Chẳng lẽ còn sợ lão phu ham bảo kiếm của người? Thôi, lão phu cũng không muốn nhìn nữa. Nếu không, người lại nói năng lung tung rằng lão phu đường đường là trưởng lão mà lại đi lấy bảo vật của một đệ tử cấp thấp."

Phí trưởng lão hừ lạnh nói.

Trong lòng Nhậm Thanh Phong cảm thấy vui vẻ. Hắn biết mấy lời nói khoa trương vừa rồi đã khiến đối phương khó chịu.

Kỳ thật, dù Nhậm Thanh Phong không nói vậy thì Phí trưởng lão cũng chẳng thèm nhìn tới cổ kiếm. Còn bởi vì bên ngoài cổ kiếm này là Đại Tinh Thiết, trong mắt Phí trưởng lão quả thật rất xấu xí. Do đó nên Phí trưởng lão cũng không còn ý muốn quan sát cổ kiếm nữa. Cũng bỏ qua việc Nhậm Thanh Phong không chế cổ kiếm vừa này.

Theo lão, vũ khí ở thế tục cùng chủ nhân chém giết một thời gian sẽ sinh ra một tia cảm ứng với chủ nhân. Đây cũng là chuyện bình thường.

"Không biết trưởng lão bây giờ có điều gì cần giao phó, đệ tử sẽ tận lực hoàn thành?"

Nhậm Thanh Phong thu hồi cổ kiếm, giả bộ làm ra bộ dáng chân thành. Nhưng quả thật, khả năng diễn xuất của Nhậm Thanh Phong quá kém, Phí trưởng lão cũng không thể nhìn ra một chút thành ý nào từ hắn.

"Lão phu hỏi ngươi, hôm qua ngươi có thấy một gã đệ tử cấp hai trẻ tuổi, vẻ mặt buồn bã đi qua đây. Trên người hắn ta mang theo pháp khí Pháp Kim Toa."

Phí trưởng lão bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào Nhậm Thanh Phong hỏi.

Lúc này Phí trưởng lão hoàn toàn đã quên những gì xảy ra lúc trước, thăng thường đi thẳng vào vấn đề.

"Hôm qua ngoài trời mưa to, đệ tử chỉ đã tọa trong tĩnh thất tu luyện với hi vọng đột phá. Tất nhiên cũng không có xuất môn. Cũng không thể thấy được một vị sư huynh nào đi qua nơi này. Trưởng lão muốn tìm người hay là đi đến địa phương khác trong tông môn, không biết chừng có thể tìm thấy đấy!"

Nhậm Thanh Phong băng quơ đáp.

Lúc này không khí giữa hai người cũng không có khẩn trương như lúc trước. Càng nhìn càng thấy giống như cuộc gặp mặt bình thường giữa đệ tử và trưởng lão.

"Việc này lão phu cũng đã có định đoạt. Lão phu hỏi lại ngươi một lần nữa, vừa rồi ngươi ngửa đầu cười to là vì cái gì?"

Phí trưởng lão nghe Nhậm Thanh Phong trả lời liền khẽ gật đầu, nhưng trong lòng đột nhiên biến sắc, chợt nghĩ tới điều gì. Sau đó vẻ mặt trở lại bình thường hỏi.

"Đệ tử khổ tu gần mười năm trời rốt cuộc cũng đã Trúc Cơ thành công. Sáng sớm nay lại hồi tưởng đến những gì đã xảy ra, mới không khỏi cười dài."

Nhậm Thanh Phong hờ hững giải thích.

"Hừ, lão già này nhất định thấy ta cười to sung sướng nên mới sinh ra bất mãn! Cũng khó trách, chính là tâm tình hân đang không vui lại phải chứng kiến người khác vui vẻ nhất định trong lòng sẽ cảm thấy không được thoải mái."

Nhậm Thanh Phong trầm nghĩ.

"Người tuổi còn nhỏ, có được một chút thành tựu nhỏ nhoi như vậy mà cũng đã đắc ý không thôi. Ta thấy ngọn núi này tuy linh mạch hỗn loạn nhưng mà thạch ốc kia linh khí lại tụ tập tại một chỗ, linh khí chỗ này chắc hẳn rất sung túc. So với nơi ở của đệ tử cấp hai bình thường cũng chỉ kém hơn một chút. Từ nơi này đi ra ngoài sơn môn cũng rất nhanh. Một nơi ở tốt như thế này, sau này người nên siêng năng tu luyện mới không hổ thẹn với tông môn. Sau này nếu có thành tựu, tông môn tự nhiên sẽ chú ý tới người. Đến lúc đó nếu như đến bái làm môn hạ của lão phu cũng chưa chắc là không thể. Pháp khí Hoàng Chu này để lại cho người. Pháp khí phi hành này cũng không đến nỗi tệ. Thân là một gã đệ tử cấp hai của Huyền Dương môn mà không có nổi một cái pháp khí, việc này khó có thể chấp nhận a!"

Phí trưởng lão giả nhân giả nghĩa khích lệ Nhậm Thanh Phong. Đồng thời trên tay léo lên hoàng quang. Lúc này, một chiếc thuyền nhỏ màu vàng cỡ bàn tay thông thả bay về phía Nhậm Thanh Phong, đây chính là pháp khí phi hành: Hoàng Chu.

Ở Huyền Dương môn, lần đầu tiên các trưởng lão gặp mặt một đệ tử cấp thấp rồi tặng cho một hai kiện pháp khí cũng là bình thường. Bởi vì làm như vậy có thể đề cao sự sùng bái của họ trong lòng các đệ tử, nhờ đó mới có thể khiến những đệ tử này cật lực tuyên truyền những điều có lợi cho mình. Mà những đệ tử cấp thấp bình thường, khó khăn lắm mới có thể gặp mặt được một vị trưởng lão. Đó đó điều này mới không khiến các vị trưởng lão tiêu pha quá nhiều. Hơn nữa, mấy vị trưởng lão này cũng tùy thời mang bên mình vài kiện pháp khí bình thường, có thể tùy hứng tặng cho một đệ tử cấp thấp nào đó. Phí trưởng là một trong những nhân vật điển hình trong mười ba vị trưởng lão có sở thích tặng pháp khí cho các đệ tử cấp thấp.

"Đa tạ trưởng lão đã tặng bảo bối. Đệ tử nhất định sẽ tu luyện chăm chỉ, để báo đáp tông môn cùng trưởng lão đã có công dạy dỗ. Trưởng lão nếu có thời gian rảnh rỗi, hay là vô trong tiểu ốc ngồi chơi, cũng là để đệ tử dâng lên ấm trà, biểu hiện kính ý."

Nhậm Thanh Phong nhận lấy pháp khí, cố ý tỏ vẻ mừng rỡ, kính cẩn khom người nói.

Trong lòng Nhậm Thanh Phong hiểu, Phí trưởng lão tặng pháp khí cho mình chỉ vì muốn vãn hồi hình tượng lúc trước trước mặt mình mà thôi.

Về phần hứa hẹn thu đồ đệ, Phí trưởng lão khẳng định cũng đã nói với không ít đệ tử như vậy. Một đệ tử cấp hai có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ muốn bái một vị trưởng lão làm sư phụ. Nếu như không có bối cảnh đặc thù hoặc là tư chất kinh người thì chỉ cách đem tu vi mình tăng lên đến cảnh giới Linh Tịch kỳ.

Từ Trúc Cơ sơ kỳ muốn đột phá lên Linh Tịch kỳ, nếu như không có năng lực đặc biệt để trong thời gian ngắn có thể đề cao tu vi thì tu sĩ cả đời sẽ đột phá.

Còn cái gọi là hứa hẹn thu làm đồ đệ kia cũng chỉ là câu mà các trưởng lão thường dùng để dụ hoặc người khác mà thôi. Hơn nữa một ngày nào đó nếu Nhậm Thanh Phong đột phá cảnh giới Linh Tịch kỳ, hẳn cũng không muốn bái người này làm sư phụ.

Phí trưởng lão tổn không ít nước bọt để hứa hẹn như vậy cũng đủ để các đệ tử cấp thấp hưng phấn dị thường, ý chí chiến đấu tăng cao.

Dù sao nếu như có thể trở thành đệ tử của mấy vị trưởng lão, không những được hưởng những đãi ngộ đặc biệt mà còn có địa vị cao trong tông môn. Có trưởng lão diu dặt trong việc tu hành tự nhiên sẽ tránh được mấy đoạn đường vòng trong tu luyện. Đây cũng chính là lý do mà mấy đệ tử khác cảm thấy ghen tỵ đối với Lâm Kiếm.

"Ừ, người có thể hiểu được là tốt rồi, tiểu ốc của người lão phu không có vào. Lão phu còn có việc quan trọng cần giải quyết! Hôm nay sau khi từ biệt, người cũng tự mình mà thu xếp ổn thỏa, nếu như ta và người hữu duyên, một ngày nào đó sẽ còn gặp lại."

Phí trưởng lão chứng kiến bộ dáng vui mừng cùng thái độ cung kính của Nhậm Thanh Phong, còn cho rằng mình đã ném cho Nhậm Thanh Phong một viên đạn bọc đường có thể dễ dàng lung lạc hẳn. Lúc này lần đầu tiên lão hơi hơi lộ ra một chút ý cười.

Bởi vì vội vã đi tìm hung thủ, Phí trưởng lão cũng không có ở lại đây lâu.

"Bụp", Phí trưởng lão vừa động thân liền hóa một đạo độn quang màu xanh rồi biến mất.

Nhậm Thanh Phong ngẩng đầu nhìn thanh quang do Phí trưởng lão hóa thành biến mất ở cuối chân trời sau đó mới nói.

"Đối với người mà mình cảm thấy chán ghét, nếu không thể ngay lập tức giết chết hẳn, thì trước tiên phải tạo một mối quan hệ tốt đẹp đối với hẳn. Cũng nên tận lực khiến mối quan hệ này càng ngày trở nên tốt đẹp hơn, cho dù chỉ là tạm thời!"

Đây cũng chính là ý nghĩ trong lòng của Phí trưởng lão, cũng là ý nghĩ của rất nhiều người thông minh khác.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 28

Luyện Hóa Cổ Kiếm

Nhậm Thanh Phong thở dài một hơi, nhìn độn quang biến mất ở phía cuối chân trời sau đó mới đi vào trong tiểu cư.

"Thực lực của tu sĩ Kết Đan kỳ thật sự phi phàm. Không cần tới pháp khí cũng có thể phi độn, tốc độ lại còn nhanh như vậy. Lúc lão phi hành xuất hiện độn quanh màu xanh, ắt hẳn là vì tu luyện công pháp phong hệ. Không biết khi ta tiến vào Kết Đan kỳ liệu tốc độ có được như vậy hay không?"

Nhậm Thanh Phong nhàn nhã nằm trên giường đá, nhẹ giọng lầm bầm.

Tuy Nhậm Thanh Phong xác định Phí trưởng lão sẽ không quay trở lại nơi này lần nữa nhưng hẳn cũng không vội vàng lấy túi trữ vật của Mã Đằng ra xem. Sau khi tiến vào trong tiểu ốc, hẳn đóng cửa lại sau đó ngả lưng lên giường nghỉ ngơi.

"Theo phương hướng Phí trưởng lão rời khỏi, chắc hẳn lão sẽ đến Tư Quá Nhai Âm Phong động. Lão già này tuy giáo hoạt, nhưng rốt cục thì cũng bị ta lừa cho một vỡ."

Nhậm Thanh Phong vừa nghĩ vừa cười.

Âm Phong Động Tư Quá Nhai chính nơi là đệ tử Huyền Dương môn diện bích mỗi khi phạm sai lầm. Tuy nhiên Tư Quá Nhai cũng chia thành hai loại tình huống:

Đệ tử phạm tội tương đối nhẹ thì phải ở lại bên trong Tư Quá Nhai một thời gian là có thể rời đi.

Phạm tội trầm trọng nhưng không đến mức bị đuổi khỏi sư môn thì sẽ bị an bài đến Tư Quá Nhai trên Âm Phong Động diện bích ba năm.

Hoàn cảnh ở Âm Phong động cực kỳ tồi tệ. Do đó, những đệ tử mới bị phạt diện bích ở nơi này. Bởi vì đệ tử Huyền Dương môn đông đúc nên hằng năm rất nhiều đệ tử phạm phải sai lầm và phải đến đây diện bích. Thậm chí có đệ tử còn bị phạt diện bích tới hơn mười năm.

Huyền Dương môn đã có lịch sử trên vạn năm, Âm Phong Động cũng dần dần trở thành một thế giới của những đệ tử bị diện bích. Thế giới này cũng dựa theo nguyên tắc "Cường giả vi tôn" giống như tu chân giới. Vì vậy, những đệ tử nào có tu vi thấp đều bị người khác khi dễ.

Huyền Dương môn không quản lý nơi này quá nghiêm. Họ cho rằng như vậy mới có thể rèn luyện đệ tử và cũng để cảnh cáo hễ không nên sai phạm như vậy nữa.

Mặc dù các đệ tử ở đây có thể bị coi như cầm tù nhưng cũng được phép tự do hoạt động. Thỉnh thoảng bằng hữu cũng sẽ đến thăm. Mã Đăng cũng từng đi thăm bằng hữu vài lần, hơn nữa cũng có lần xảy ra xung đột với một đệ tử khác. Cho nên khi Nhậm Thanh Phong ám chỉ, Phí trưởng lão lập tức nghĩ tới Âm Phong Động.

Nếu như Mã Đăng đi vào Âm Phong Động rồi trong một phút nóng nảy mà đánh nhau với đệ tử ở trong đó dẫn đến mất mạng là điều có thể xảy ra. Trong Âm Phong Động cũng có vài vị đệ tử tu vi tương đối cao nhưng tính tình cũng nóng nảy.

Tuy rằng tông môn đối với việc sát hại đồng môn sẽ trừng trị nghiêm khắc. Nhưng ở bên trong Âm Phong Động xảy ra xung đột khiến đệ tử tử vong cũng chỉ là chuyện bình thường, tông môn cũng không có để ý.

"Lần này cũng may mà ta tương đối trấn tĩnh, nếu không sớm đã bại lộ mà bị Phí trưởng lão một chương đánh chết."

Nhậm Thanh Phong trong lòng nghĩ vậy, rồi lại lấy pháp khí Hoàng Chu mà Phí trưởng lão tặng hẳn ra ngắm nghía.

"Ừm, trước tiên ta phải luyện hóa Hoàng Chu này đã, còn Thanh Phong cổ kiếm thì để sau. Về phần Phá Kim Toa, bây giờ tạm thời không lấy ra nếu để người khác thấy được thì sẽ có phiền toái lớn.

Nhậm Thanh Phong nhìn Hoàng Chu trong tay tiếp tục suy nghĩ viễn vông.

Pháp khí Hoàng Chu này là một pháp khí trung phẩm, đối với đệ tử cấp hai cũng có thể coi là không tệ. Tại Huyền Dương môn, ngoại trừ đệ tử cấp một có tu vi tương đối cao thì có thể thông qua các loại nhiệm vụ sư môn để nhận được pháp khí thượng phẩm. Những đệ tử cấp hai còn lại, khi làm nhiệm vụ cũng chỉ có khả năng lấy được pháp khí trung phẩm mà thôi. Đệ tử cấp ba thì chỉ có thể nhận được pháp khí hạ phẩm. Hơn nữa, tu vi của họ cũng chỉ có thể luyện hóa được pháp khí có cấp bậc như vậy mà thôi.

Đương nhiên, cũng có tình huống ngoại lệ. Tỷ như Lâm Kiếm và Mã Đăng, họ chính là đệ tử của các trưởng lão trong tông môn. Nên nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ vượt cấp liền được thưởng pháp khí thượng phẩm. Còn lại vẫn là vận khí cũng như kỳ ngộ của mỗi người.

Đối với việc luyện hóa pháp khí, Nhậm Thanh Phong cũng biết đại khái. Bởi vì trong sổ tay đệ tử nhập môn có giải thích sơ lược. Việc luyện hóa pháp khí đa phần đều giống nhau. Chỉ cần trích một giọt máu huyết vào pháp khí cần luyện hóa sau đó rót linh khí rồi lợi dụng thần thức khống chế.

Pháp khí được sử dụng càng nhiều thì kỹ xảo sử dụng của tu sĩ càng được đề cao. Đồng thời pháp khí cũng càng ngày càng phát huy uy lực lớn hơn.

Đương nhiên, khi tu sĩ đã có thể phát huy được uy lực cao nhất của pháp khí thì chứng tỏ tu sĩ này đã luyện hóa hoàn toàn pháp khí đó.

Dựa theo độ cường độ thần thức của tu sĩ, thời gian phục hồi sau khi điều khiển pháp khí nhanh hay chậm. Do đó một gã tu sĩ bình thường sẽ không thể sử dụng kỹ xảo đối với nhiều pháp khí cùng lúc.

Việc sử dụng một lúc nhiều loại pháp khí, không phải là không thể, nhưng mỗi một pháp khí đều có khả năng phát ra uy lực mạnh yếu khác nhau. Đồng thời, người sử dụng phải tiêu hao phần lớn tinh hoa cùng máu huyết trong cơ thể mới sử dụng được. Cho nên, phần lớn tu sĩ sẽ không luyện hóa nhiều pháp khí. Tất nhiên, họ cũng không có khả năng sử dụng nhiều pháp khí.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ khi chiến đấu sinh tử đều đứng trên mặt đất đều toàn lực sử dụng kỹ xảo để pháp khí có uy lực tốt nhất.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong lấy ra một cái ngọc giản màu xanh. Sau khi đặt ngọc giản lên trán, sắc mặt hắn nghiêm túc sử dụng thần thức tra xét. Rốt cuộc lại cũng nở một nụ cười.

Khối ngọc giản này chính là khối ngọc giản màu trắng của Lâm Kiếm trước kia. Tuy nhiên bây giờ đã bị Nhậm Thanh Phong khắc Hồn Độn Ngũ Hành Quyết cùng với một số pháp thuật hữu dụng vào trong.

Còn quyển sách ghi lại công pháp sớm đã bị Nhậm Thanh Phong thiêu hủy. Thu hồi ngọc giản, Nhậm Thanh Phong không lập tức luyện hóa pháp khí mà quyết định ngủ một giấc.

Sáng sớm ngày thứ hai. Nhậm Thanh Phong đã tọa trên một tảng đá lớn bên ngoài tiểu ốc, vẻ mặt chờ mong nhìn Thanh Phong cổ kiếm, trong lòng thầm nghĩ:

"Nếu có thể luyện hóa cổ kiếm Thanh Phong thì ta cũng không cần phải ra ngoài tìm pháp khí khác."

Nói xong, chỉ thấy ngón giữa tay trái của Nhậm Thanh Phong nhẹ nhàng vung lên, còn ngón trỏ tay phải thì chỉ vào ấn đường.

Bỗng nhiên, có một giọt máu đỏ tươi lóe lên kim quang nhàn nhạt từ đầu ngón giữa tay trái bay ra. Sau khi rơi lên thân cổ kiếm ngay lập tức liền biến mất không chút tăm hơi. Kỳ lạ chính là, cổ kiếm chỉ phát ra kiếm quang màu xanh âm đạm, dù có run lên một chút nhưng sau đó lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhậm Thanh Phong thấy vậy cũng không từ bỏ mà lại điểm hai cái lên ấn đường. Đầu ngón tay lại bay ra hai giọt máu tươi, một trước một sau nhỏ lên thân cổ kiếm, nhưng một lần nữa lại tiếp tục biến mất.

Lần này, vì tiếp nhận ba giọt máu nên cổ kiếm có phản ứng mạnh mẽ hơn trước. Sau khi phát ra một trận thanh âm, thanh quang trên thân kiếm trở nên cực thịnh. Đồng thời cũng kịch liệt rung rẩy, cổ kiếm tựa như có thể bay lên trời bất kỳ lúc nào.

Nhậm Thanh Phong nghe tiếng âm của cổ kiếm thì lại tỏ ra vẻ mừng rỡ. Hẳn biết, mình đã thành công rồi. Vì vậy không chần chờ, hai tay nhanh chóng bắn ra một đạo linh lực màu trắng.

Cổ kiếm Thanh Phong gặp được linh lực thì kích thước lớn lên gấp đôi. Thanh quang càng ngày càng thịnh hơn. Nhậm Thanh Phong liền dùng thần thức để khống chế khiến cổ kiếm liền xoay trên đỉnh đầu.

Hắn cảm giác được cổ kiếm giống như một phần thân thể của mình. Chỉ cần ý niệm vừa động, cổ kiếm liền bay về phía trước.

"Trước tiên phải thử xem uy lực của Thanh Phong cổ kiếm đã."

Nhậm Thanh Phong nghĩ đến đó, trong lòng cũng cảm thấy kích động không thôi. Vừa nhảy xuống tảng đá, hắn liền xoay người hướng phía trước. Một tay Nhậm Thanh Phong chỉ về phía tảng đá lớn, cổ kiếm Thanh Phong theo đó lập tức hóa thành một đạo thanh quang bay về phía tảng đá.

Cực nhanh!

Thanh quang lóe lên, không ngờ tảng đá lại không hề bị sứt mẻ tí nào. Thì ra, khi cổ kiếm hóa thành thanh quang thì đã đâm xuyên qua tảng đá. Hơn nữa, cũng nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu của Nhậm Thanh Phong.

Nếu cẩn thận xem xét kỹ tảng đá hẳn là sẽ phát hiện ra trên tảng đá xuất hiện một khe hở rất nhỏ, chính là chỗ mà thanh quang đã phi qua. Nói cách khác tảng đá tuy không nhúc nhích, nhưng trong chốc lát đã bị kiếm quang xuyên thấu. Bởi vì kiếm quang quá nhanh nên mới không thể nhìn thấy tổn hại của tảng đá.

Dựa vào nhãn lực của Nhậm Thanh Phong mà vẫn phải đến tận nơi quan sát. Khi nhìn rõ hắn mới ngẩn người, rồi lại mừng rỡ reo lên.

Tuy cổ kiếm Thanh Phong tạo ra thanh thể không lớn, hào quang cũng không có bằng những pháp khí khác. Nhưng tốc độ lại vô cùng nhanh, độ sắc bén cũng kinh người, ngay cả Phá Kim Toa của Mã Đằng có lẽ cũng phải chào thua. Hơn nữa, Nhậm Thanh Phong có cảm giác, nếu tu vi của mình được đề thăng, tốc độ của cổ kiếm cũng sẽ thay đổi.

Hiện tại, Nhậm Thanh Phong cũng có phần thất vọng. Đó là vì hắn không thể sử dụng cổ kiếm để phi hành. Thân kiếm khá nhỏ, tốc độ lại quá

nhANH, quả thật không thích hợp để phi hành. Nếu không trong lúc đang bay, hẳn có thể bị rơi xuống đất.

Nhật Thanh Phong cũng đã sử dụng cổ kiếm này gần mười năm, cũng vừa mới luyện hóa xong. Bây giờ chỉ cần trải qua một thời gian sử dụng thì việc điều khiển sẽ càng tự nhiên hơn.

"Thật sự lúc này, ta cũng phải cảm ơn hai thầy trò Mã Đằng. Nếu không có hai người đó thì ta làm sao có được hai pháp khí phi hành. Sau này trong Huyền Dương môn có thể sử dụng Hoàng Chu để phi hành, còn ở ngoài Huyền Dương môn thì ta sử dụng Phá Kim Toa. Đến một lúc nào đó, thực lực đã cao, ta sẽ sử dụng Thanh Phong cổ kiếm. Mặt khác, nếu lại đem mười ba kiếm trong Thanh Phong kiếm quyết luyện đến xuất thần nhập hóa không phải là hổ mọC thêm cánh hay sao."

Sau một hồi lo nghĩ, Nhật Thanh Phong bắt đầu cảm thấy cao hứng. Cũng không có hề nghĩ đến việc hao hụt một lượng lớn máu huyết mà tiếp tục luyện hóa Hoàng Chu.

Kỳ thật luyện hóa Hoàng Chu chỉ cần một giọt máu là đủ rồi. Lúc trước do tình thế cấp bách nên Nhật Thanh Phong mới sử dụng ba giọt máu để luyện hóa Thanh Phong cổ kiếm. Nhưng tu vi Nhật Thanh Phong chưa cao mà Thanh Phong cổ kiếm sử dụng vẫn chưa được lâu nên hiện tại kiếm quang khá ảm đạm.

Trong lòng Nhật Thanh Phong lại càng tin tưởng, Thanh Phong cổ kiếm sẽ không giống như một pháp khí bình thường. Sau này nhất định còn có những biến hóa kinh người khác.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 29

Sư Tỷ Xinh Đẹp

Vào một buổi sáng cuối thu, từ phía xa chân trời bỗng lóe lên từng đạo ánh sáng màu vàng. Thì ra đó là một người ngồi trên chiếc thuyền nhỏ màu vàng đang phi hành cực nhanh.

Đứng trên mũi Hoàng Chu, tay Nhậm Thanh Phong cầm cổ kiếm, mái tóc tung bay trong gió. Lúc này, hai mắt hắt khé hờ, trong lòng mười phần vui sướng.

Cảm giác này thật không giống cái cảm giác phi hành trên Hồn Thiên Xích của Lạm Kiếm. Một mình, ngồi trên pháp khí phi hành của mình rong chơi khắp trời đất. Cái cảm giác đó thật sự rất tự do tự tại, vô cầu vô thúc.

"Pháp khí Hoàng Chu này cũng không đến nỗi tệ. Vững vàng hơn so với Hồn Thiên Xích, cũng không phải lo sẽ rơi xuống đất khi đang phi hành. Nhưng nếu so về tốc độ phi hành quả thật còn kém xa. Cũng không biết nếu ngồi trên Phá Kim Toa phi hành thì sẽ có cảm giác như thế nào."

Nhậm Thanh Phong tự nói một mình.

Lần trước luyện hóa hai kiện pháp khí đã khiến Nhậm Thanh Phong phải nghỉ ngơi chừng một buổi tối. Lúc này, khi thể lực mới khôi phục một ít. Hắn mới nhớ mình còn đến Ngọc Huyền Sơn để đăng ký thân phận đệ tử

cấp hai. Hiện tại, Nhậm Thanh Phong ngự Hoàng Chu nhanh chóng phi hành tới Ngọc Huyền Sơn.

Lại một lúc lâu sau, Nhậm Thanh Phong cũng đã thấy được một ngọn núi cao chọc trời trong đám mây mù ở phía xa.

Ngọn núi này chính là Ngọc Huyền Sơn, ngọn núi cao lớn nhất trong Huyền Dương Sơn. Phần lớn đệ tử cấp hai trong Huyền Dương môn đều sống tại sườn của ngọn núi này hoặc ở những vùng lân cận đó. Mà lần này, Nhậm Thanh Phong đến đây để đăng ký thân phận để có được những quyền lợi của một gã đệ tử cấp hai.

Nghe nói trên đỉnh Ngọc Huyền Sơn này cũng có phủ đệ của một số trưởng lão trong tông môn. Nhưng đệ tử bình thường sẽ không biết rõ điều này. Tất nhiên họ cũng không thể tự mình đi tìm hiểu bởi vì tông môn không cho phép.

"Ngọc Huyền Sơn này quả thật lớn hơn rất nhiều so với Ngọc Thanh Sơn của đệ tử cấp ba. Đó là chưa kể sự nồng đậm của linh khí ở nơi đây. Cũng khó trách có hơn một nửa đệ tử cấp hai trong tông môn tu luyện. Nhưng dù vậy thì linh khí trong thạch ốc của mình cũng có thể so sánh được với nơi này."

Tuy kiến thức của Nhậm Thanh Phong rộng rãi nhưng hắn vẫn thấy qua ngọn núi nào lớn hơn Ngọc Huyền Sơn. Ngay cả Đại Tuyết Sơn ở ranh giới của Thiên Thai đại lục và Văn Tinh đại lục cũng không thể so sánh được với Ngọc Huyền Sơn.

Trong lòng Nhậm Thanh Phong thầm cảm thán. Lúc này, hắn sắp tới Ngọc Huyền Sơn. Khi tới phụ cận ngọn núi này, Nhậm Thanh Phong lại càng thêm cảm giác được vẻ đẹp cũng sự huyền bí của nó.

Trên sườn núi tuy xây dựng rất nhiều lầu các, đình đài cho đệ tử cấp hai sinh sống, nhưng tuyệt đối không chen chúc nhau. Ngoại trừ những lúc

ngẫu nhiên có vài đạo độn quang lướt qua thì lúc nào ngọn núi cũng yên tĩnh. Ngay cả tiếng nước chảy và tiếng động của côn trùng cũng có thể nghe rõ. Rốt cuộc, Nhậm Thanh Phong cũng hiểu vì sao những tu sĩ này lại thích sống quần cư ở đây.

"Nơi này quả là một địa phương lý tưởng để sinh sống. Ngoài linh khí sung túc ra thì hoàn cảnh cũng rất u tĩnh. Nếu không phải vì luyện tiếu Tửu Nhục Sơn không chừng ta sẽ tới đây ở."

Nhậm Thanh Phong trầm nghĩ. Tuy rằng nơi này rất tốt, nhưng hẳn lại ưa thích cuộc sống vô câu vô thúc. Còn nếu đến nơi này, sợ rằng cuộc sống hằng ngày của hắn không thể tùy tâm sở dục như trước.

Thu hồi pháp khí Hoàng Chu, Nhậm Thanh Phong bước trên một thềm đá cổ xưa ở sườn núi. Sau khi vận khởi Ngự Phong quyết, hắn tiêu sái đi lên đỉnh núi. Một thân khinh công của Nhậm Thanh Phong không khỏi khiến các đệ tử cấp hai khác sợ hãi cảm thán.

Quả thật, nếu như muốn đem Ngự Phong Thuật vận dụng giống như Nhậm Thanh Phong vừa phiêu dật lại nhanh như vậy rất khó. Riêng hắn nhìn sự kính sợ xen lẫn ước ao của mọi người thì chỉ mỉm cười lại không thêm để ý.

Trên sườn núi có những bậc thềm đá dài thông lên đỉnh núi, đệ tử cấp hai đều qua đó mà đi lên đại điện trên đỉnh núi.

Tông môn có quy định là toàn bộ đệ tử cấp hai phải đi bộ trên từng bậc thang để tỏ rõ sự kính trọng đối với các bậc tiền bối của tông môn. Đệ tử cấp một cùng các vị trưởng lão thì không cần làm vậy mà trực tiếp phi hành lên đỉnh núi.

Sau khi đi hết vài dặm bậc thang đá, Nhậm Thanh Phong đang đứng trước đại điện trên đỉnh núi. Trải qua sự đánh giá của hắn, đại điện này cao

hơn ba mươi trượng, gạch xanh ngói xanh, phong cách cổ xưa, trang nghiêm, vừa tỏ rõ khí phái của một tông môn trong thất phái.

Nhậm Thanh Phong vừa đánh giá đại điện vừa bước tới phía trước. Trong nháy mắt, hắn đã đi tới trước cửa đại điện. Lúc này, chợt có hai gã đệ tử tiến ra tra hỏi. Bởi vì trong Huyền Dương môn đệ tử cấp ba cũng vô cùng đông đảo nên mỗi tháng đều có đệ tử đột phá đến đăng ký.

"Vị sư đệ này nhất định mới đột phá cảnh giới đến làm thủ tục chẳng? Nếu vậy thì mau đi theo ta. Tại hạ là Hoàng Văn, đây là sư đệ ta Hoàng Võ, không biết sư đệ xưng hô thế nào?"

Trong hai gã đệ tử thì người có tên Hoàng Văn nhiệt tình đứng ra dẫn đường. Nhậm Thanh Phong theo sau họ đi về góc phía tây của đại điện, bên trên có viết ba chữ to: Đến Ghi Danh.

"Ừm, tại hạ Nhậm Thanh Phong, phiền hai vị sư huynh dẫn đường rồi. Không ngờ hai vị là thân huynh đệ mà đồng thời đều là người tu chân, thật sự là điều đáng mừng. Tương lai nhất định có thể cùng nhau lên tiên giới."

Nhậm Thanh Phong đáp lễ trả lời, mà hai huynh đệ này tuy nhiệt tình nên làm hắn có phần bất ngờ. Nhưng với tính cách của hắn, người khác đối với mình nhiệt tình thì hắn cũng không thể tỏ vẻ thanh cao nên mới buông lời nói khách khí.

Trong lúc nói chuyện, Nhậm Thanh Phong cũng đã đi theo Hoàng Văn về góc phía tây. Nhìn chỗ ghi danh cách đó không xa, trong lòng hắn càng trở nên nghi hoặc mà thầm nghĩ:

"Loại đăng ký đơn giản này cũng đặc biệt cần phải có đệ tử dẫn đường? Chẳng lẽ tu sĩ đều không thể tự mình nhận biết? Chẳng nhẽ đệ tử cấp hai thật sự quá nhiều hay tông môn thích phô trương, cho nên sự tình gì cũng có mấy người an bài?"

"Nhậm Thanh Phong huynh đệ, ta xem huynh đài khí chất cũng không tệ, tiền đồ không thể hạn lượng."

Hoàng Võ hưng phấn trả lời.

Hai vị huynh đệ này bởi vì vừa rồi Nhậm Thanh Phong nói vài câu khách khí, nên cũng muốn thể hiện lòng tốt. Ngay cả đối với cách xưng hô bất tri bất giác biến thành huynh đệ.

Nhậm Thanh Phong không có râu, nếu luận về tướng mạo trong tu chân giới có thể coi là một người khôi ngô tuấn tú vì thế mà Hoàng Võ nói hân "có khí chất" là để hình dung tướng mạo của Nhậm Thanh Phong.

"Ha ha..." Nhậm Thanh Phong nghe xong không nhịn được phá lên cười.

"Cười cái gì mà cười, im lặng một chút đi! Muốn cười đi ra ngoài mà cười."

Một giọng nữ nhân thanh thúy truyền đến. Lạnh lùng cắt đứt sự hưng phấn của Nhậm Thanh Phong.

"À!" Nhậm Thanh Phong đang lúc cao hứng lại quên mất nơi này không cho phép gây ra tiếng động lớn. Lúc này, đột nhiên bị người khác cắt đứt cũng cảm thấy xấu hổ không thôi. Hơn nữa đối phương lại là một nữ tu sĩ.

Nhậm Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy một nữ tu sĩ áo hồng, chẳng biết lúc nào đã đứng ở cửa ghi danh, mày liễu hơi nhíu nhìn ba người bọn họ.

Hơi thở nữ tu này như có như không, bên hông có một ngọc bài. Theo ngọc bài này có thể biết đây chính là một nữ đệ tử cấp một.

Nhậm Thanh Phong vì nhìn thấy đối phương xinh đẹp mà nhất thời thất thần. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nữ tu sĩ cao giai. Trước kia mặc dù hắn gặp không ít mỹ nữ, những so với người đang đứng trước mặt hắn thì thua kém vạn phần.

Nữ đệ tử ở Huyền Dương môn tương đối ít, nữ đệ tử cấp cao cũng chẳng có mấy người. Cho dù ở đại hội khai sơn, Nhậm Thanh Phong cũng không thấy nhiều. Lúc này, hắn có chút khiếp sợ.

Trước mắt vị Hồng Y nữ tu này, hai mắt linh động, màu da như tuyết, dáng người cân đối, mặt khác trên người toát ra một loại khí chất xuất chúng. Nhưng nhìn kỹ mới thấy sắc mặt lạnh chảnh khác băng.

Trong lúc Nhậm Thanh Phong đang sững sờ, hai huynh đệ họ Hoàng cũng đã nhanh chóng chạy trốn ra bên ngoài. Hiển nhiên bọn hắn cũng biết, nhiệm vụ tiếp đón lần này không có thành công. Vì thế rất nhanh chạy ra bên ngoài điện chờ cơ hội tiếp theo.

Một lát sau, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc cũng tỉnh lại, vốn là xấu hổ cười. Sau đó mới quay đầu tìm hai huynh đệ họ Hoàng nhưng họ đã sớm chạy mất từ lúc nào rồi.

Vì thế Nhậm Thanh Phong đành phải cúi người thi lễ trước mặt vị nữ tu áo hồng băng lệ rồi nói:

"Chào sư tỷ, tại hạ là đệ tử cấp ba Nhậm Thanh Phong. Hôm kia mới Trúc Cơ thành công, hôm nay đặc biệt đến đây để đăng ký."

"Ừ, đưa ngọc bài chứng minh thân phận của ngươi ra, sau đó ở chỗ này đợi một lát."

Vị sư tỷ này sắc mặt lạnh băng đáp. Mặc dù lúc này, Nhậm Thanh Phong có lớn tiếng phát ra tiếng động làm nàng bất mãn. Nhưng chứng kiến bộ dáng xấu hổ của Nhậm Thanh Phong cũng không có nữ làm khó dễ

hắn. Về phần một gã đệ tử cấp ba lần đầu tiên nhìn thấy nàng sững sờ cũng có không ít, do đó nàng cũng không có để ý.

Tiếp nhận ngọc bài từ tay Nhậm Thanh Phong, vị sư tỷ này liền xoay người tiến vào trong phòng. Nhậm Thanh Phong mặc dù có chút tò mò, muốn dùng thần thức điều tra tình huống trong phòng nhưng lại sợ đắc tội với vị sư tỷ này, cho nên đành phải đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Một lát sau, vị sư tỷ này cầm một khối ngọc bài dành cho đệ tử cấp hai ra. Thoáng nhìn Nhậm Thanh Phong một cách quái dị rồi mới nói:

"Người đi tới chỗ đối diện đăng ký. Mặt khác, trang phục mới cứ trực tiếp mang đến Ngọc Thanh Sơn đổi. Nếu cần xử lý nhiệm vụ và lĩnh linh thạch, đan dược thì đến ở mỗi gian phòng treo biển ở đây. Còn nữa, ngọc bài đệ tử này người cứ thu về. Vạn nhất đánh mất thì tới đây để xin cấp cái khác. Bất quá, người còn cần phải giao nộp một khối linh thạch hạ phẩm!"

Nhậm Thanh Phong nghe vị sư tỷ này nói liền thoáng thì đột nhiên lại mới hỏi tên đối phương:

"Ừm, đa tạ sư tỷ! Không biết sư tỷ xưng hô thế nào?"

"Tên ta người không cần biết, nhưng ta cũng có thể cho người biết nếu thật sự đánh mất ngọc bài này, ở trong đại điện này cũng không có nhất định sẽ gặp được ta đâu."

Vị sư tỷ này lại khôi phục sự lãnh đạm. Theo suy nghĩ của nàng, Nhậm Thanh Phong tu luyện chưa lâu nên cũng không có bắt chước những đệ tử nhất cấp khác. Hỏi tên nàng chỉ với một mục đích là tán tỉnh.

Bất quá nàng hình như có chút hiểu lầm Nhậm Thanh Phong, kỳ thật Nhậm Thanh Phong không có ý nghĩ khác, hắn cũng chỉ muốn nhận biết nhiều hơn vài người mà thôi. Tuy rằng vị sư tỷ này có phần xinh đẹp, nhưng cũng không có đến mức khiến cho hắn si mê.

Tuy Tu Chân Giới cũng có tồn tại quan hệ vợ chồng, nhưng cũng phi thường ít. Chỉ là hai người có tu vi Kết Đan kỳ trở lên mới tiến hành song tu để đề cao tốc độ tu luyện.

Trước khi đột phá cảnh giới Kết Đan kỳ, đại đa số các nữ tu đều giữ thân mình trong sạch, bảo trì thân xử nữ, bởi vì điều này có lợi cho việc tu hành. Bất quá nhìn vị sư tỷ này xinh đẹp như thế, lại có tu vi Linh Tịch kỳ, tự nhiên rất nhiều đệ tử cấp một muốn tạo mối quan hệ tốt với nàng. Cho nên nàng mới băng lãnh từ chối yêu cầu của Nhậm Thanh Phong. Về phần tu vi của vị sư tỷ này ở cảnh giới Linh Tịch kỳ, Nhậm Thanh phong cũng không thể nhìn ra.

"Tại hạ không có ý khác, nếu sư tỷ không muốn tại hạ cũng không có cường cầu. Nhưng cũng xin đa tạ sư tỷ nhắc nhở. Cáo từ."

Nhậm Thanh Phong cũng không thêm để ý, cười lớn nói.

Nhậm Thanh Phong ở trên giang hồ phiêu bạt cũng trên dưới mười năm, nhưng vẫn không am hiểu cách giao tiếp với nữ nhân. Hơn nữa dưới tình huống như vậy, nếu có giải thích nhiều thì cũng chỉ làm xấu thêm hình tượng mà thôi. Vì thế lời nói vừa dứt liền ôm quyền, xoay người đi về phía bên trái.

Lúc này, vị Hồng Y nữ tu đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt tuy cũng có chút biến hóa muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng đột nhiên cười rồi mới xoay người đi vào phòng. Bất quá nụ cười này giống như mùa xuân xua tan vẻ băng lãnh lúc trước. Nếu có người khác ở nơi này cũng cảm thấy kinh tâm động phách.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 30

Mầm Họa Tiềm Ẩn

Nhậm Thanh Phong đi vào phòng, đây đúng là căn phòng đệ tử cấp hai đến để nhận đan dược tu luyện. Lúc này, trong phòng có hai gã đệ tử cấp một đang trực ban.

Lúc Nhậm Thanh Phong đi vào, hai gã này đang chơi cờ vây. Vừa cảm nhận được sự có mặt của hắn, mí mắt gã đệ tử bên trái hơi nhướng lên rồi hạ xuống. Sau đó chỉ về phía cái bàn gần đó rồi nói:

"Tự mình qua đó lấy mười hai khối linh thạch trung phẩm một năm nếu có lựa chọn thuộc tính. Còn không lựa chọn thuộc tính thì lấy mười bảy khối. Tự linh đan một năm hai viên, còn nếu chọn Súc Tích linh đan thì năm viên. Một lần có thể nhận linh thạch cùng đan dược trong ba năm. Nếu trong ba năm không hoàn thành nổi một nhiệm vụ sư môn thì lần sau không cần đến đây nữa."

Nhậm Thanh Phong biết mấy vị sư huynh này cảm thấy nhàm chán nên mới ngồi đây đánh cờ. Hắn có muốn hỏi điều gì đó thì chưa chắc họ sẽ trả lời.

Đối với phương thức này, Nhậm Thanh Phong cũng thấy mừng rỡ. Vì thế cũng không có nói nhiều, trực tiếp bước đến bên cạnh cái bàn chứa linh thạch rồi chọn lựa trước tiên.

Cùng là linh thạch, nhưng các đệ tử đều thích lựa chọn linh thạch có thuộc tính, bởi vì như vậy họ sẽ có lợi trong việc tu hành. Cho nên nếu lựa chọn linh thạch không có thuộc tính thì có thể lấy nhiều hơn.

Nhậm Thanh Phong biết vậy thì cảm thấy mừng rỡ, loại linh thạch không có thuộc tính không ai thích chính là thứ hăn cần nhất.

Lần này phát tài lớn rồi, một năm sẽ nhận hơn năm khối vậy ba năm là mười lăm khối.

Nói cách khác, số linh thạch Nhậm Thanh Phong nhận trong ba năm nhiều hơn người khác nhận trong bốn năm ba khối. Người khác sử dụng linh thạch không thuộc tính năm khối thì lãng phí tới bốn khối nhưng Nhậm Thanh Phong một khối cũng không lãng phí.

"Như vậy người khác lĩnh linh thạch hằng năm chỉ vừa đủ dùng cho việc tu luyện còn mình không những đủ dùng mà có thể còn dư hơn phân nửa. Hơn nữa trong lúc giết Mã Đằng cũng có đoạt được không ít linh thạch. Rốt cục mình cũng có chút vốn liếng a."

Trong lòng Nhậm Thanh Phong hưng phấn nghĩ thầm. Nhưng tất nhiên hăn không có để lộ ra bên ngoài. Tài không lộ ngoại, đạo lý này Nhậm Thanh Phong cũng hiểu.

Mặt khác nếu người khác phát hiện Nhậm Thanh Phong có nhiều linh thạch đến như vậy thì việc hăn tu luyện Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết chắc chắn cũng sẽ bị bại lộ, đến lúc đó sẽ giải thích như thế nào, người khác cũng sẽ không tin tưởng.

Nếu bọn họ biết Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết là một môn công pháp chỉ có người có biến dị linh căn mới có thể tu luyện thì sẽ nghĩ đây cũng là một công pháp tuyệt thế.

Đến lúc Nhậm Thanh Phong nói ra sự thật thì cũng là lúc tai họa ập đến. Trước kia ở trên giang hồ, bởi vì sự xuất hiện của những bộ công pháp kỳ dị mà xảy ra một trường huyết chiến đẫm máu, không ít người vô tội bị giết chết. Cái gọi là “Thất phu vô tội, hoài bích mang tội” Chính là như vậy!

Lúc này, sắc mặt Nhậm Thanh Phong bình tĩnh tiêu sái tới cái bàn bày trưng phẩm linh thạch. Nhìn qua một lượt rồi mới từ từ lựa chọn.

Tuy đều là trưng phẩm linh thạch nhưng cũng được chia ra làm sáu loại, đa phần có khuynh hướng phân theo thuộc tính ngũ hành, nhưng nhiều nhất chính là linh thạch không có thuộc tính. Đại khái chiếm đến bảy thành. Mà sáu loại linh thạch này đều được chia ra để riêng thành từng nhóm.

Nhậm Thanh Phong đương nhiên sẽ chọn một lần nhận luôn số linh thạch trong ba năm là năm mươi một khối linh thạch không có thuộc tính. Sau đó lại bước đến cái bàn chứa linh dược bắt đầu chọn đan dược.

Ở đây ngoại trừ Tụ Linh Đan thượng hạng ra còn lại chính là Súc Tích linh đan.

Loại đan dược này chứa đựng linh khí nhiều hơn so với Tụ Linh đan. Bởi vì nguyên liệu chính ẩn chứa linh khí của Súc Tích Linh Thảo ngoài trăm năm. Nhưng đối với tu sĩ thì hấp thu đan dược này lại không có hiệu quả đề cao tu vi.

Nhậm Thanh Phong nhìn hơn mười bình ngọc trước mắt, trong lòng lo nghĩ. Lấy hai khóa Tụ Linh Đan trước, sau đó mới lấy Súc Tích Linh Đan, cuối cùng chính là giả bộ cầm bình nhỏ lên.

Mới vừa làm xong tất cả chuyện này, chỉ thấy hai gã đệ tử nhất cấp chơi cờ vây không nói gì. Một gã khoát tay xuất ra một đạo hồng quang bay về phía ngọc bài bên hông của Nhậm Thanh Phong. Sau đó cũng không nhanh không chậm lạnh lùng nói:

"Ta đã ghi chép lại, người có thể đi. Bất quá nhìn người như là mới tới, ta cũng nhắc nhở người một chút. Nhớ rõ trong vòng ba năm nếu như không hoàn thành được một nhiệm vụ sư môn thì cũng không cần đến đây để lĩnh thưởng."

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở, tại hạ xin cáo từ."

Nhậm Thanh Phong chấp tay, rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Suy nghĩ một chút rồi đi về phía cửa đại điện.

-----oOo-----

"Trần sư huynh, huynh có thấy người này có phải rất kỳ quái hay không. Hẳn lại lựa chọn toàn linh thạch không thuộc tính đấy!"

Một gã đệ tử đang đánh cờ nghi ngờ nói.

"Cái này đâu có gì là kỳ quái, đệ tử vừa mới đột phá Trúc Cơ kỳ có lẽ sẽ không biết linh thạch nào tốt cho việc tu luyện. Bởi vì tham nhiều nên mới chọn linh thạch không thuộc tính, cũng không có gì là kỳ quái. Chu sư đệ người không phải trước kia cũng thế sao, còn không biết xấu hổ đi cười người khác."

Mặt khác vị Trần sư huynh kia trêu đùa.

"Bất quá tiểu tử này đích xác có phần cổ quái, không ngờ sau lưng lại đeo một thanh kiếm không hề có linh khí. Nhưng cái này cũng không tính, chính là cái vỏ kiếm kia rất kỳ quái. Trông bộ dáng của hắn què mùa không thể tả được. Ha ha."

Chu sư đệ ác ý nói móc. Xem biểu tình hắn nói chuyện, người khác không biết còn tưởng rằng hắn cùng Nhậm Thanh Phong có thâm cừu đại hận gì đó.

"Được rồi, đừng tận lực nói móc người ta nữa. Người không biết thượng cổ kiếm tu đều như vậy sao? Nói không chừng tiểu tử này cũng từ nơi nào đó nghe được truyền thuyết này, mới sinh lòng ngưỡng mộ nên rồi cách ăn mặc như vậy!"

Trần sư huynh nói tiếp, nhưng kỳ thật vẻ ngoài hăn như là đang ngăn trở Chu sư đệ, mà bên trong lại như đang phụ họa theo.

"Thượng cổ kiếm tu? Chẳng nhẽ hăn nghĩ đeo kiếm sau lưng thì là thượng cổ kiếm tu sao? Nếu như là cái vỏ kiếm kia thì cũng có điểm đồng dạng ha ha."

Chu sư đệ nghe Trần sư huynh nói cũng cảm thấy hứng khởi. Dứt lời còn phá lên cười.

"Ha Ha, Chu sư đệ như thế nào lại đi nói móc một đệ tử cấp hai vậy, tuy bề ngoài xưng huynh gọi đệ, nhưng thực chất đệ tử cấp hai đều là văn bối của chúng ta. Chu sư đệ không nên chấp nhặt làm gì, như vậy chẳng phải hạ thấp thân phận sao!"

Trần sư huynh âm hiểm cười nói. Lúc này hai người bọn họ cờ vây cũng đã ngừng lại. Đường như như vậy mới có thể chuyên tâm đàm luận.

"Trần sư huynh nói thật dễ nghe, chỉ sợ người trong lòng cũng đã là ghen tị muốn chết đi! Ha ha, cho tới bây giờ Lý sư muội không có để ý tới chúng ta, mà không ngờ lại cũng với một tên tiểu tử nhiều lời như vậy. Hơn nữa lúc hăn rời đi còn nở nụ cười, ta và người đều thấy được! Cuối cùng lúc tiểu tử này rời đi, Lý sư muội còn dùng thần thức theo dõi hăn đến tận cửa đại điện! Chẳng nhẽ người không có tức giận?"

Chu sư đệ kích động đứng lên, giận giữ cười nói. Vừa nhìn cũng biết hăn là một người nóng tính.

"Ha ha, Chu sư đệ, người lại kích động! Ta cũng đã nói với người, tức giận sẽ làm tổn thương thân thể, như vậy không có tốt. Hay là từ từ ngồi xuống đi, Lý sư muội làm như vậy tự nhiên là có ý của nàng. Mà nói cho cùng trong tông môn, Lý sư muội vẫn luôn được xưng là Băng Sơn mỹ nhân sao, sắc mặt đối với nam đệ tử chúng ta chưa bao giờ tốt cả. Chẳng nhẽ lần này đối với tiểu tử kia lại động tâm? Điều này tuyệt đối không có khả năng. Chu sư đệ, người cũng yên tâm đi. Chính là cho dù Lý sư muội thực sự động tâm, thì liệu hắn có đủ sức mà nhận lấy. Trừ phi Điền Hải Kim Chuyên của Chu sư đệ hắn không để vào mắt!"

Trần sư huynh vẻ mặt tươi cười nói. Ở trong lòng hắn, nếu Chu sư đệ này thật sự giết chết Nhậm Thanh Phong ngay lúc này. Hắn đương nhiên là cao hứng. Như vậy hắn mới ít đi được hai đối thủ cạnh tranh.

"Hừ, Trần sư huynh, bản tính của người thật không ra gì nha! Nhưng Chu mỗ ta cũng không có dễ xúc động như vậy. Vô cớ tàn sát đồng môn, việc thương thiên hại lý này, Chu mỗ ta tuyệt đối sẽ không đi làm!"

Chu sư đệ đột nhiên thông minh đột xuất, hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống nói.

Tuy trên miệng hắn nói là sẽ không làm, nhưng mà trong mắt lại có nhiều tia sát khí. Bất quá cho dù có sát khí hắn cũng không bao giờ ngây ngốc mà hạ sát thủ đối với Nhậm Thanh Phong.

Sau khi suy nghĩ những nguyên nhân mà Trần sư huynh vừa nói. Hắn tất nhiên sẽ tìm đến nơi ở của Nhậm Thanh Phong. Sau đó hắn sẽ quỷ dị giết chết Nhậm Thanh Phong.

Nhưng bây giờ lại không được. Bởi vì nếu như hắn thật sự động thủ, thì vị Trần sư huynh này sẽ được thể ném đá xuống giếng mà tố cáo tội trạng của hắn lên tông môn. Đến lúc đó cho dù mình không chết những cũng sẽ trở thành một phế nhân.

Dù sao đây cũng là có ý định mưu sát, tội càng thêm nặng. Trong Huyền Dương môn với tội trạng như vậy, hơn nữa chứng cứ cũng vô cùng xác thực, trực tiếp sẽ do Giới Luật đường xử quyết. Cho dù hãn có may mắn không bị xử tử thì cũng bị trục xuất khỏi sư môn, phế bỏ tu vi.

Đối với người tu tiên mà nói phế bỏ tu vi chính là đưa họ xuống dưới địa ngục, thậm chí so với chết còn thống khổ hơn.

"Ha ha, Chu sư đệ người hiểu lầm, ta chưa nói người muốn đi sát hại đệ tử đồng môn nha. Chúng ta chơi cờ nào."

Trần sư huynh cười nói. Nói xong lại giả vờ nhìn ván cờ. Kỳ thật lúc này trong lòng của hãn thâm hồi hận không thôi.

Nếu Trần sư huynh này không nói ra rõ ràng như vậy. Mà chỉ để trong lòng thì nếu Nhậm Thanh Phong đột nhiên qua đời cũng không có liên quan đến hai người họ.

Trải qua sự việc như vậy, cả hai người ngồi xuống với vẻ mặt không tốt. Họ đều sợ đối phương ném đá xuống giếng. Nói như vậy, khó có thể xóa hết dấu vết. Mà lý do lại là vì tình cảm, bọn hãn tự nhiên là sẽ không đi làm việc ngu ngốc.

"Đúng, chơi cờ nào. Trần sư huynh trước tiên đem cấm chế cách âm xóa đi chứ! Chúng ta còn muốn điều tra động tĩnh bên ngoài. Vạn nhất Lý sư muội đột nhiên rời khỏi. Vậy cơ hội nhận bốn mươi khối linh thạch trung phẩm cho nhiệm vụ tới không phải lãng phí vô ích sao! Vẫn còn hơn mười vị sư huynh chưa đến. Chúng ta không thể lãng phí như vậy được!"

Chu sư đệ thúc giục nói. Hãn đã thông suốt, vừa rồi chỉ là xúc động nhất thời. Bọn hãn mục đích tới đây chính là hy vọng vị Lý sư muội tài năng kia ra khỏi phòng, quan sát thói quen cũng như sở thích của đối phương.

"Nói một câu mà cường điệu đến mấy chục lần. Nhìn bộ dáng gấp gáp của người thì làm sao đại sự có thể thành công được chứ. Cho dù người không có nói thì ta cũng sớm thu hồi cấm chế mà thôi."

Tâm tình Trần sư huynh có phần buồn bực nói. Đồng thời hấn vung tay lên, cấm chế cũng biến mất.

"Vốn không có ít đệ tử cùng giai cạnh tranh, hiện tại lại xuất hiện một thằng nhóc. Chẳng những bộ dáng quê mùa, tu vi cũng không cao. Nhưng mình lại không thể làm gì được hắn. Thật sự là buồn bực! Dẫu sao bên trong tông môn không thể động thủ. Nếu như động thủ bên ngoài tông môn thì cần phải im lặng! Cho dù có người báo lên thì cũng không thể điều tra ra được gì mới được. Sau này cũng phải xem vận khí của tên tiểu tử này như thế nào. Nếu một khi bất hạnh gặp ta, cũng đừng có trách ta tâm ngoan thủ lạt. Ha ha!"

Hai vị sư huynh này đều có chung một suy nghĩ. Sau đó lại vui vẻ cùng nhau đánh cờ như chưa có việc gì xảy ra.

Tất cả mọi thứ đều khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng không một ai biết rằng nơi này đã nổi nên một âm mưu.

Đương nhiên, Nhậm Thanh Phong cũng là người trong âm mưu này.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 31

Pháp Trận Thần Kỳ

Tạm thời bỏ qua hai vị sư huynh trong đại điện, lúc này, sau khi Nhậm Thanh Phong lĩnh thưởng đan dược cùng linh đan xong cũng không có dừng lại mà trực tiếp đi ra khỏi đại điện. Nếu phải hoàn thành một nhiệm vụ trong vòng ba năm, vậy mình cũng không nên chờ đến lúc sắp hết kỳ hạn mới làm. Tốt nhất là nhanh chóng làm xong trong thời gian sớm nhất.

Ngoại trừ việc đến Ngọc Thanh Sơn thay đổi quần áo, trước mắt hẳn còn phải chuẩn bị một pháp trận phòng hộ. Như vậy mới bảo đảm trong lúc tu luyện, hẳn không bị người khác quấy rầy. Còn loại trận pháp trước kia giờ đây cũng đã vô dụng, tốt nhất là nên đến phường thị ngoài tiểu cốc một chuyến.

Sau khi những chuyện này được giải quyết ổn thỏa, Nhậm Thanh Phong sẽ chuyên tâm tu luyện một thời gian. Dù sao thì thực lực bây giờ của hẳn là quá yếu ớt, mới chỉ được coi là nhập môn trong thế giới tu chân mà thôi. Bây giờ Nhậm Thanh Phong cũng chỉ biết đến Huyền Dương môn mà thôi, ở thế giới bên ngoài chắc chắn có nhiều người tu vi cao hơn hẳn.

Mặc dù hiện giờ hẳn có pháp khí Thanh Phong cổ kiếm cùng với Pháp Kim Toa. Nhưng nếu gặp phải tu sĩ có tu vi cao hơn mình chỉ sợ khó có thể ngạnh kháng.

Tỷ như Lâm Kiếm, hãn cùng với Mã Đằng giống nhau đều có pháp khí thượng phẩm. Nhưng nếu Mã Đằng hãn thật sự hạ thủ tàn nhẫn thì mình khó giết được hãn, đừng nói đến cơ hội phản công rồi giết hãn.

Nghĩ đến đó thì Nhậm Thanh Phong đã đi đến trước cửa điện. Lại thấy phía trước hai huynh đệ Hoàng thị đứng cách đó không xa. Kỳ thật bọn họ cũng có phần ngượng ngùng về chuyện lúc nãy nên cũng không có đến chào hỏi.

Nhưng mà Nhậm Thanh Phong cũng không có để ý, hô to gọi bọn họ từ phía xa:

"Hai vị sư huynh, đa tạ đã dẫn đường. Nhưng tại sao hai vị vừa mới vào vì sao lại vội vàng đi ra nhanh như vậy?"

Hai huynh đệ Hoàng thị thấy Nhậm Thanh Phong không có ngại bọn họ, còn chủ động theo chân nói chuyện thì thoáng cảm thấy xấu hổ rồi đi tới.

"Huynh đệ chắc không biết, vị sư tỷ kia vô cùng lợi hại. Theo như chúng ta thấy thì tu vi ít nhất cũng phải là Linh Tịch trung kỳ. Cho nên khi chúng ta thấy nàng mất hứng mới không dám nán lại. Vạn nhất nàng báo cáo chuyện này lên trên. Hai chúng ta muốn lĩnh thưởng sau khi làm xong nhiệm vụ chắc cũng khó." Hoàng Văn cất tiếng cười khở.

"Là thế này, đối với đệ tử cấp hai như chúng ta, tuy ngoài miệng, đệ tử cấp một vẫn xưng huynh gọi đệ với chúng ta. Nhưng mà bên ngoài, địa vị của chúng ta thấp hơn một bậc. Nói là sư huynh, sư tỷ nhưng kỳ thật chính là tiền bối của chúng ta. Tựa như đệ tử cấp ba mà có nhìn thấy chúng ta thì cũng giống như thế cả thôi. Mà hiện tại theo mấy vị đệ tử cao giai thay nhau trực ban như vậy thật sự là xui xẻo lớn. Nhưng mà dù sao cũng là khó khăn chung." Hoàng Võ tiếp lời.

"À? Dường như đệ tử cấp một có thể tự lập động phủ mà. Vả lại bọn họ cũng cần làm nhiệm vụ sao? Tại sao ở đây lại có nhiều đệ tử cao giai như

vậy? Lúc này ta cũng phải thấy được ba người." Nhậm Thanh Phong nghi hoặc nói.

"Là thế này, vốn tháng này có hai đệ tử cấp hai lĩnh nhiệm vụ trực ban. Nhưng không hiểu sao lại có hai vị sư huynh đến đây kêu là thay thế bọn họ, cũng không có biết rốt cục là vì cái gì. Về phần sư tỷ ở phòng báo danh, chúng ta cũng không rõ, trước kia cũng chưa có từng gặp qua." Hoàng Văn nghi ngờ nói.

Hai huynh đệ Hoàng thị đối với sự tình mấy ngày nay cũng không có rõ lắm. Mà đối với họ, dò hỏi mấy đệ tử cấp một chỉ có hại chứ không được tốt đẹp gì.

Trái lại, lần này nếu có vài vị đệ tử cấp một, cho rằng hai người bọn họ làm việc không tệ, nói không chừng sẽ cho bọn họ vài khối linh thạch cũng nên. Đương nhiên loại ý nghĩ này, hai huynh đệ Hoàng thị cũng sẽ không có nói cho Nhậm Thanh Phong biết.

"Thì ra là như vậy, ha ha. Nếu hai vị sư huynh không rõ. Vậy quên đi, sư đệ xin cáo từ, sau này còn gặp lại."

Nhậm Thanh Phong mỉm cười nói. Loại chuyện như vậy cũng không cần phải quan tâm nhiều.

"Ừm, hai huynh đệ chúng ta ngụ tại phía bắc chân núi Ngọc Huyền Sơn, lâu các số tám mươi nhăm cùng tám mươi sáu. Nhậm sư đệ nếu rảnh thì đến chỗ chúng ta chơi nha." Hoàng Võ thấy Nhậm Thanh Phong phải đi, đột nhiên nói.

"Uhm, sư đệ của ta nói đúng, rảnh thì đến chỗ chúng ta chơi một chút nha, coi như là trao đổi kinh nghiệm. Bất quá tháng này đoán chừng không được. Tuy sự vụ không có nhiều, nhưng mà tại thời điểm trực ban thì không thể nói trước được. Dù sao nơi này cũng thiếu người."

Hoàng Văn nói, sau lại nhớ ra liền hỏi tiếp:

"Lần này Nhậm sư đệ có phải cũng đi lĩnh nơi ở mới hay không? Nếu đã ở lại Ngọc Huyền Sơn thì chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau đó."

"Ha ha, tại hạ vẫn còn muốn ở lại phụ cận Ngọc Thanh Sơn, dù sao từ đây đi ra ngoài sơn môn cũng rất nhanh chóng. À, nghe nói động phủ mới có tặng kèm trận pháp phòng hộ? Ta không ở động phủ mới nên không biết có được trận pháp hay không?"

Nhậm Thanh Phong cũng ngừng lại rồi hỏi. Tuy biết rằng hai huynh đệ Hoàng thị có thể xuất phát từ tâm muốn kết giao bằng hữu với nhau nên mới hỏi thăm nơi ở của mình nhưng hẳn cũng cẩn thận giấu giếm. Sau đó lại hỏi một hai vấn đề mình quan tâm.

"Ồ, vấn đề này người hỏi đúng người rồi! Kỳ thật chỗ ở của đệ tử cấp hai bình thường có trận pháp phòng hộ, toàn bộ các lầu các đều đồng bộ. Nếu Nhậm sư đệ vẫn còn muốn ở địa phương cũ, vậy thì phải tự mình chuẩn bị trận pháp phòng hộ. Ở đây, hai huynh đệ chúng ta có một bộ trận bàn cùng trận kỳ, có thể bố trí Thổ Mộc Phân Thủy Trận. Nếu Nhậm sư đệ cần, huynh đệ chúng ta cũng có thể bán cho người với giá rẻ." Sắc mặt Hoàng Văn lộ vẻ vui mừng nói.

Hai huynh đệ Hoàng thị có trận bàn trong tay mà cơ bản lại không có dùng đến. Lần này có thể bán cho Nhậm Thanh Phong vậy thật tốt quá. Mà bọn họ lúc trước cũng có ý này. Nhưng vì không biết Nhậm Thanh Phong cần cho nên cũng không nói ra. Mà bây giờ không ngờ Nhậm Thanh Phong lại hỏi đến, đúng là hợp tâm tư của bọn hắn.

"Bộ trận pháp phòng hộ của chúng ta có hiệu quả đặc biệt. Lần trước ta cùng đại ca ra ngoài làm nhiệm vụ, đi qua phường thị ở Vân Châu mà vô tình có được. Nhậm sư đệ người dùng sẽ biết, trận pháp này tuyệt đối hơn

hắn mấy trận pháp bình thường ở phường thị." Hoàng Võ cũng nói thêm vài câu.

"Ừm, ta cũng muốn xem qua một chút."

Nhậm Thanh Phong cũng nhìn ra tâm tư của hai người, bất quá đối với trận pháp của bọn họ cũng có điểm tò mò.

Dù sao thì tại phường thị Vân Châu, có lẽ ít nhiều cũng có quan hệ với Vân Thanh Tông. Tại thất đại tông môn của Thiên Thai đại lục, chỉ có Vân Thanh Tông am hiểu trận pháp. Cho nên rất nhiều trận phù, trận bàn cũng thường xuyên xuất hiện ở phường thị Vân Châu. Cho nên hai người bọn họ mua được trận pháp ở đó chắc hẳn không phải là trận pháp bình thường.

Hai huynh đệ Hoàng thị nghe được Nhậm Thanh Phong muốn xem, mừng rỡ, nhìn bốn phía xung quanh. Tuy rằng đệ tử lui tới không có nhiều, nhưng hai người cũng không muốn gây chú ý.

Vì thế Hoàng Văn hướng tới bãi đất trống không người ở bên cạnh. Lúc này mới xuất ra bốn trận bàn màu vàng, hai thanh kỳ can, nhìn bốn phía xung quanh. Sau khi thuận thực bố trí trận bàn, một trong hai người vung bản ra một đạo linh lực. Chỉ thấy bốn trận bàn nhận được cung cấp linh khí liền rung động. Sau đó khôi phục lại sự yên tĩnh. Mà Hoàng Văn đứng trong trận biến mất không thấy đâu.

Đứng ở ngoài trận, Hoàng Võ nhìn bãi đất trống phía trước rồi đặc ý nói:

"Trận bàn này thế nào? Nhậm sư đệ có thể sử dụng thần thức dò xét thử xem, xem có phát hiện được đại ca ta ở trong trận không."

"Ồ, đúng vậy, không ngờ trận bàn lợi dụng một ít mộc linh khí trong đất để duy trì dẫn động trận pháp. Quả thật là có thể ngăn cản thần thức. Bất quá không biết lực phòng ngự thế nào."

Nhậm Thanh Phong cũng cảm giác được đây là một trận pháp tốt. Tuy rằng Phân Thủy Trận này kích thước không có lớn, bất quá với mình như vậy cũng đủ rồi. Tuy nhiên còn phải xem hai huynh đệ này muốn bao nhiêu linh thạch mới chịu đổi. Hơn nữa đã mua trận bàn này rồi, giờ lại muốn bán đi, không biết là có ý gì.

"Trận pháp này, khả năng phòng ngự cũng khỏi chê. Nhậm sư đệ có thể sử dụng pháp khí thử công kích một lần."

Hoàng Võ cười nói.

"Nhậm sư đệ khỏi phải thử, trận pháp này phòng ngự khỏi chê, tuyệt đối không có vấn đề. Bất quá muốn dùng pháp thuật công kích thì phải lấy máu nhận chủ trận bàn này đã. Mà huynh đệ chúng ta lần trước cũng đã thử qua, chỉ lưu lại ấn ký bên ngoài trận, một lúc sau liền biến mất. Hiện tại dùng lời nói có phần hơi phiến toái. Nếu Nhậm sư đệ đã muốn mua thì cũng có thể thử. Chỉ cần dùng một giọt máu lưu lại linh thức trong trận bàn là được. Hơn nữa nếu bố trí Thổ Mộc Phân Thủy Trận này tại nơi có linh mạch thì hiệu quả còn tốt hơn nữa. Nếu ta đoán không lầm, cũng có khả năng ngăn cản linh thức được tu sĩ Linh Tịch trung kỳ, hậu kỳ dò xét."

Lúc này, Hoàng Văn đã thu lại trận bàn, triệt hồi pháp trận. Hiển nhiên sợ Hoàng Võ nói không rõ khiến khách hàng chạy mất.

"Được rồi, nếu Hoàng sư huynh đã nói thế, cũng không cần phải thử nữa. Nơi này tuy linh khí sung túc nhưng không có câu thông với linh mạch, chỉ sợ hiệu quả không được rõ ràng. Nhưng trận bàn này thần kỳ như thế, vì sao hai vị sư huynh lại muốn bán đi? Nếu dùng ở tại nơi ở của mình có phải là có thêm một tầng phòng hộ. Như thế chẳng phải tốt hơn sao?"

Nhậm Thanh Phong nghi ngờ hỏi, hẳn cũng không phải hoài nghi năng lực phòng hộ của trận pháp này. Bất quá đồ vật tốt như vậy mà hai huynh đệ Hoàng thị lại bán cho mình quả là kỳ quái.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 32

Giao Dịch

"Nhậm sư đệ chưa biết đó thôi, trận pháp này mặc dù rất tốt nhưng cần phải có mười sáu trận kỳ mới có thể phát ra uy lực lớn nhất để bao phủ trong phạm vi ngàn trượng. Không biết vì sao hai huynh đệ chúng ta chỉ mua được bộ trận kỳ với bốn trận kỳ mà thôi. Cho nên phạm vi bao phủ cùng khả năng phòng hộ của trận pháp này cũng bị hạ xuống không ít. Vì trận pháp này đặt tại chỗ ở của đệ tử cấp hai tinh diệu hơn trận pháp bình thường một chút cho nên huynh đệ chúng ta mới biết mình lãng phí linh thạch để mua trận pháp này về cũng không có tác dụng gì lớn. Chẳng những không thể hoàn toàn phòng hộ mà đặt tại một nơi như Ngọc Huyền Sơn thành lại trở nên thừa thãi. Mặt khác, cũng không sợ sư đệ chê cười mà nói tuy hiện giờ tu vi của ta là Trúc Cơ hậu kỳ nhưng Hoàng Võ đang gặp phải bình cảnh ở Trúc Cơ trung kỳ. Vả lại gần đây tựa hồ có dấu hiệu đột phá nên huynh đệ chúng ta mới muốn gom góp linh thạch để có thể đổi lấy hai khóa Tụ Linh Đan của hai sư huynh kia. Đến lúc đấy chắc hẳn Hoàng Võ hẳn sẽ đột phá trung kỳ tiến vào Trúc cơ hậu kỳ. Lần này thấy Nhậm sư đệ biết cách đối nhân xử thế, lại còn là đệ tử mới đột phá Trúc Cơ vừa vặn lại cần trận pháp phòng hộ do đó ta mới bán trận pháp này."

Hoàng Văn cắn răng một cái, vẻ mặt nghiêm nghị nói. Lúc này, hắn đem toàn bộ quyền quyết định giao cho Nhậm Thanh Phong.

Nhậm Thanh Phong nghe hai huynh đệ họ Hoàng nói vậy cũng không lập tức trả lời mà cúi đầu trầm tư:

"Thì ra là như vậy, khó trách mà đồ tốt như vậy mà họ cũng xuất thủ muốn bán. Loại Thổ Mộc Phân Thủy Trận này đúng là cần có mười sáu căn trận kỳ. Ta nghe Tiểu Kiếm nói qua, đại trận hộ pháp của Vân Thanh Tông kia chính là trận pháp này. Bất quá Thanh Tông trận cơ cần mười sáu ngọn núi có linh mạch mới có thể dẫn động. Nghe nói Thổ Mộc Phân Thủy Đại Trận phát động, mặc dù không có lực công kích. Nhưng cho dù mười mấy tên Nguyên Anh tu sĩ đồng thời tấn công cũng không thể công phá. Lúc này Hoàng Võ đang gặp phải bình cảnh sắp sửa đột phá vào Trúc Cơ hậu kỳ, cũng cần một lượng khá lớn linh lực, chỉ là dựa vào đan dược bình thường cùng linh khí sung túc tại Ngọc Huyền Sơn này sợ rằng không đủ. Dù sao linh khí tuy nhiều nhưng tốc độ hấp thu của tu sĩ lại có hạn, nếu có đan dược hỗ trợ thì dễ dàng hơn. Kỳ thực trận pháp này đối với ta cũng không cần thiết cho lắm, dù sao thì trong tông môn hiện giờ cũng tương đối an toàn, cho nên cũng không có cần lực phòng hộ quá biến thái. Tuy vậy ta cũng nên giúp Hoàng Võ đột phá lên Trúc Cơ hậu kỳ để lấy cảm tình tốt với hai huynh đệ này. Sau đó mình có việc cần họ giúp, hẳn là bọn họ cũng sẽ không có từ chối. Đương nhiên sau này bọn họ trở thành đệ tử cấp một thì đối với mình chỉ càng lợi chứ không có hại. Lại nói Tụ Linh Đan này đệ tử cấp hai được lĩnh hai viên một năm. Nhưng trong trong Huyền Dương môn, đệ tử bình thường đều giống nhau, đều lĩnh hết đan dược cùng linh thạch trong một lần duy nhất sau đó đóng cửa khổ tu trong một thời gian. Đợi cho linh thạch cùng đan dược dùng hết thì mới ra khỏi động phủ. Kỳ thật ba năm trôi qua cũng rất nhanh nên cần nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, như vậy đồng thời cũng có thể dành dụm được một chút linh thạch cùng đan dược. Lâm Kiếm thì lại khác, mỗi tháng sư phụ hẳn đều tiếp tế linh thạch một lần. Rốt cuộc sau ba năm cũng chỉ còn lại mười khối linh thạch hạ phẩm và cùng mười khối linh thạch trung phẩm. Lúc này, Nhậm Thanh Phong mới biết bốn mươi khối linh thạch trung phẩm trong túi trữ vật của Mã Đằng thật sự là nhiều."

Đương nhiên Nhậm Thanh Phong mới lĩnh đan dược cùng linh thạch trong ba năm. Nếu có tu sĩ nào đoạt được túi trữ vật của hắn thì cũng phát tài lớn.

Mặc cho sau này có như thế nào, nhưng lần giao dịch này đối với chính mình chỉ có lợi chứ không có hại, nên Nhậm Thanh Phong lúc này mới mở miệng nói:

"Ha ha, nếu Hoàng Văn sư huynh đã nói như thế, sự đệ cũng cảm thấy cảm động trước tình cảm của hai người. Trước tiên trận kỳ này hai vị muốn giao dịch như thế nào?"

"Hay là trực tiếp đổi lấy hai khóa Tụ Linh Đan đi ha! Tụ Linh Đan ở bên ngoài cũng có giá trị ngang với mười khối linh thạch. Hơn nữa cũng chưa chắc có đủ linh thạch để mua. Mà giá của pháp trận phòng hộ cũng không được cao cho lắm, hai vị thấy sao?"

Nhậm Thanh Phong tiếp xúc nhiều với Lâm Kiếm nên cũng dần dần chịu một ít ảnh hưởng. Cũng không có tiêu tiền xả láng giống như trước mà bắt đầu học cách ra giá. Nhưng tính tình của hắn lại vốn thẳng thắn, hào sảng, cho nên mới ra cái giá cao như vậy để mua bộ trận kỳ này.

"A! Vậy thật sự quá tốt rồi! "

Hoàng Võ cao hứng kêu lên, khiến cho mọi người ở xung quanh chú ý. Nhậm Thanh Phong cũng không quá thèm để ý. Đệ tử cấp hai muốn tìm hắn gây phiền toái thì cũng phải chờ tới khi hắn rời núi mới dám hành động.

"Ha ha, vậy thì tốt quá! Bộ trận kỳ này là huynh đệ chúng ta dùng mười lăm khối linh thạch trung phẩm mới mua được, hiện tại nếu như có thể đổi sự đệ một viên tụ linh đan của sư đệ là được rồi. Hơn nữa nếu sư đệ nguyện ý, huynh đệ chúng ta nguyện ý lấy ra mười bốn khối trung phẩm linh thạch tái mua một viên tụ linh đan. Không biết ý của sư đệ như thế nào?"

Hoàng Võ vui mừng nói rồi nhìn Nhậm Thanh Phong bằng vẻ mặt chờ mong.

Hoàng Văn so với Hoàng Võ muốn trấn định một chút, bất quá nghe được Nhậm Thanh Phong nói, trong lòng cũng mừng rỡ. Hắn biết trận pháp này tuy rất tốt nhưng trong tông môn rất khó nhận biết. Hơn nữa, giá bán trận pháp bên ngoài cũng không đắt cho nên mới không muốn ép giá."

Hiện tại, Nhậm Thanh Phong chẳng những muốn mua trận pháp, nhưng lại cố ý trao đổi trực tiếp lấy tụ linh đan trao đổi. Càng khiến cho hai huynh đệ họ Hoàng vui sướng ngây ngất.

"Tốt! Hoàn thành giao dịch. Trong cái bình này là hai viên tụ Linh Đan. Là tại hạ vừa mới lĩnh, hai vị sư huynh có thể nhìn qua."

Nhậm Thanh Phong hào sảng nói.

Nhậm Thanh Phong cũng cảm thấy ngỡ ngàng khi khiến đối phương phải nhấp nhối bất an chờ quyết định của mình. Cho nên mới trực tiếp đưa bình ngọc ra, bên trong chính là hai viên Tụ Linh Đan mới lĩnh.

"Tốt, Nhậm sư đệ quả nhiên sáng khoái, đây là nguyên bộ trận kỳ cùng mười ba khối linh thạch trung phẩm và một trăm khối linh thạch hạ phẩm. Nhậm sư đệ thỉnh kiểm tra một lần!"

Hoàng Văn vui sướng ngây ngất nói. Bất quá hắn tuy rằng cao hứng, nhưng vẫn muốn ngăn cản sư đệ trực tiếp nhận lấy bình đan dược, nên trước tiên đem trận kỳ cùng linh thạch để trong vào túi trữ vật chuyển tới. Lúc này mới tiếp nhận Tụ Linh Đan.

Nhậm Thanh Phong thấy vậy thì mỉm cười. Tay tiếp nhận trận kỳ cùng linh thạch liền thần thức kiểm tra rồi vứt vô túi trữ vật của mình.

Hai huynh đệ Hoàng thị xem đan dược xong rồi cũng cất vào túi trữ vật. Lúc này lại hướng Nhậm Thanh Phong cảm ơn. Sau đó ba người lại chuyển trò.

Tuy rằng hai huynh đệ Hoàng thị thật tâm biểu thị thiện ý muốn kết giao, Nhậm Thanh Phong cũng sáng khoái ứng đối đồng thời cũng phi thường khiêm tốn, hữu lễ. Không thể cho là mình giúp người khác là có thể tài trí hơn người, quên hết tất cả.

Khách khí vài câu, Nhậm Thanh Phong tự cáo từ huynh đệ Hoàng thị, một mình xuống đài, cười Hoàng Chu rồi bay về phía Ngọc Thanh Sơn.

Bất quá biểu hiện của Nhậm Thanh Phong như vậy lại để lại ấn tượng tốt đẹp trong mắt hai huynh đệ Hoàng thị, mà hai người này cũng thầm đánh giá Nhậm Thanh Phong cao thêm một bậc.

"Vị sư đệ này, đối nhân xử thế chân thành thẳng thắn, tại Tu Chân Giới chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể làm được như thế. Chỉ có như vậy, mới đáng để chúng ta kết giao. Tiểu Võ, người xem. Chính người gọi cái người là huynh đệ đó mà khi chúng ta đưa ra linh thạch hạ phẩm cũng không có nhận. Mà vị Nhậm sư đệ giao dịch lần này, chính là nhiều hơn muốn nhiều hơn hai khối linh thạch trung phẩm cũng không quá đáng. Mà hẳn lại cho chúng ta một cái giá hời. Khi nhận linh thạch cũng không có nhìn qua mà cho luôn vào túi trữ vật, người lại nhận lấy linh dược trước, thật là không có chút tiến bộ nào. Uổng công ta ngày nào cũng căn dặn người. Chẳng lẽ quy củ một tay giao tiền, một tay giao hàng quy củ người cũng không biết sao?"

Hoàng Văn dùng bộ dáng huynh trưởng, giáo huấn tiểu đệ của mình.

"Được rồi, đại ca. Nơi này nhiều đệ tử như vậy, đều đứng xem chúng ta. Đệ cũng thấy ngượng ngùng à nha! Lần này ta sai lầm rồi thì sao? Nếu

Nhậm sư đệ là bạn chí cốt, vậy sau này chúng ta có thể giúp được hần, tận lực giúp hần, như vậy là được thôi mà."

Hoàng Võ cảm thấy tại địa phương này mà bị đại ca răn dạy thật là không còn mặt mũi, vì thế mới thấp giọng trả lời.

"Được rồi, không nói người nữa, chúng ta quay về đại điện đi thôi, lần này vì người mà đã xài hết toàn bộ linh thạch của chúng ta. Người cần phải trân trọng đó."

Hoàng Văn lúc này cảm giác được chính mình có điểm kích động, nhưng vì chuyện vừa rồi mà tâm tình phi thường tốt. Cho nên cũng không có nhiều lời. Hai người thấp giọng trò chuyện, lại trở về cửa đại điện, tiếp tục tìm đệ tử mới để tiếp đãi.

Nhậm Thanh Phong lúc này đang ngồi trên Hoàng Chu, vuốt mấy can trận kỳ vừa mới trích máu nhận chủ.

"Lần này tuy rằng mất hai viên Tụ Linh Đan nhưng đối với chính mình cũng không lỗ. Vừa có thể nhận biết nhiều hơn hai gã sư huynh cũng tốt. Hơn nữa, trận kỳ này không tồi. Bố trí tại tiểu ốc ở bên ngoài, vậy sau này mình ở bên trong tu luyện thêm an toàn. Nếu có thể bổ khuyết thêm mấy trận kỳ vậy thì càng tốt."

Tin tưởng đến lúc đó bố trí lên Thổ Mộc Phân Thủy Trận, hần là có thể ngăn trở được thần thức của tu sĩ Kim Đan kỳ. Như vậy nếu mình có nhiều bí mật hơn nữa cũng không có sợ bị phát hiện. Không như hiện tại, vì sợ hãi Phí trưởng lão xuất hiện mà Phá Kim Toa cũng không có dám luyện hóa.

Nhậm Thanh Phong nghĩ như thế, liền thúc đẩy tốc độ phi hành.

Bên ngoài trời đã nhá nhem tối, Nhậm Thanh Phong cũng về tới tiểu ốc của mình. Lần này hần chỉ đi thay đổi quần áo, rồi tính toán xem có nên đi

phường thị dưới chân núi hay không.

Cũng vì lần này Nhậm Thanh Phong mua trận kỳ, mới không có đi ra ngoài. Nói cách khác hắn cũng sợ gặp phải nguy hiểm, tại Ngọc Huyền Sơn cũng có không ít đệ tử nhị cấp đã bắt đầu chú ý đến hắn. Chỉ sợ lúc này phải có đến hai ba vị đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ chờ ở ngoài sơn môn.

Nhậm Thanh Phong cảm thấy, có được Thổ Mộc Phân Thủy Trận này rồi cũng không còn thứ gì cần phải mua nữa. Nhậm Thanh Phong trước kia vốn định sau khi Trúc Cơ thành công liền đi xuống tiểu trôn ở dưới chân núi mua vài vò rượu. Nhưng gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, tu sĩ cấp cao cũng để ý đến hắn cũng không ít.

Nhậm Thanh Phong cũng cảm nhận được nguy hiểm. Cho nên lúc này hắn muốn khổ tu ba năm.

Nói là khổ tu nhưng cũng không hãn là như thế. Vì tu vi Nhậm Thanh Phong hiện giờ cũng mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ cũng chỉ có thể nhịn ăn được một tháng mà thôi. Nếu dài hơn, hắn cũng không có chịu được mà khiến tinh thần mệt mỏi.

Nhậm Thanh Phong cẩn thận dò xét bốn phía xung quanh tiểu ốc, sau đó mới lấy ngọc giản ra dụng thần xem cách bố trận. Trong chốc lát liền lấy trận kỳ ra bắt đầu bố trí trận pháp. Xong rồi nhìn lại một lượt, rồi lại hơi chút di động vài cái.

Hắn cũng phải tốn mất một đêm mới có thể bố trí xong trận pháp. Vừa thở phào một cái hắn liền bắn ra một đạo linh lực về phía trận kỳ, chỉ thấy trong phạm vi mười trượng linh khí dao động. Ngay sau đó liền trở nên yên tĩnh như trước, tiểu ốc cũng đã biến mất không thấy đâu.

Nhậm Thanh Phong liền dùng thần thức điều tra xung quanh, mà hết thấy đều rất tự nhiên, nếu không thực sự để ý thì cũng không có phát hiện ra được điều gì dị thường.

Nhậm Thanh Phong nhìn một chút, rồi lại sử dụng Huyền Hỏa thuật đánh về phía trận pháp. Huyền hỏa bay về phía trước tựa cũng không có xa lắm liền giống như hòn đá ngập trong nước biển mất không thấy tăm hơi. Mà Thổ Mộc Phân Thủy Trận cũng chỉ hơi hơi dao động rồi lại khôi phục sự yên tĩnh như trước.

"Khó trách, Thổ Mộc Phân Thủy Trận thì ra là như vậy!"

Nhậm Thanh Phong nghĩ ra điều gì đó nên vui vẻ nói. Sau đó hần đi về phía trước, Thổ Mộc Phân Thủy Trận dao động rồi xuất hiện một cái lối đi.

Nhậm Thanh Phong đi vào bên trong rồi nhìn lại, tiểu ốc vẫn ở chỗ cũ, chung quanh hết thấy đều không có biến hóa. Lại quay đầu nhìn thông đạo, lúc này đã sớm biến mất không thấy đâu, ngoài trận có một bạch mang mũi nhũi, dường như giống một cái gì đó.

Thần thức Nhậm Thanh Phong vừa động, lại đem hết thấy mọi thứ cảm thụ rành mạch. Rồi sau đó cất bước đi ra ngoài, cũng không hề có sự ngăn cản nào.

"À ừm, đích thực là máu huyết để lại linh thức ở trên trận kỳ, ra vào cũng không có gì ngăn trở. So với tiểu trận lĩnh ở tông môn thì tiện lợi hơn, cũng không có tiêu hoa linh thạch."

Nhậm Thanh Phong mỉm cười, lẩm bẩm.

Cái gọi là linh thức thực là chính là giọt máu mà trận kỳ là một pháp khí, trận pháp cùng tu sĩ trong lúc đó sẽ sinh ra một chút cảm ứng mà thôi. Hơn nữa nếu đã sử dụng máu huyết thì linh thức của tu sĩ khi ở trong trận sẽ cường đại hơn nhiều, cuối cùng có thể trực tiếp dùng thần thức để khống chế.

Nhậm Thanh Phong rốt cuộc cũng đã thông hiểu cách sử dụng trận pháp, trừ hần ra thì các tu sĩ khác không có vào được. Trừ phi phá vỡ trận,

bất quá trận pháp này có thể dễ dàng che trở thần thức ở bên trong. Muốn mạnh mẽ phá trận quả thật rất khó.

"Ừm, nghỉ ngơi trước đã, ngày mai sẽ bắt đầu khổ tu."

Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy, thở phào một cái. Trực tiếp vào tiểu ốc, nằm sấp trên giường đá nặng trĩu ngủ.

Trải qua một ngày không ngừng bồn ba, tiêu hao không ít linh lực. Đoạn thời gian này, hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Hiện tại mọi việc đã an bài thỏa đáng, lại có thể có được một đoạn thời gian sống yên tĩnh.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33

Cuộc Sống Khổ Tu

Thời gian qua mau, năm tháng thấm thoát như thoi đưa. Đảo mắt Nhâm Thanh Phong nhập môn đã hơn hai năm rồi. Trong khoảng thời gian hai năm vừa rồi, Nhâm Thanh Phong có thể nói là đã trải qua một cuộc sống hết sức mãn nguyện. Mà cuộc sống như thế chính là cuộc sống khổ tu trong kế hoạch của Nhâm Thanh Phong.

Trong thời gian hơn hai năm vừa rồi, ngoài trừ mỗi khi trời tối đả tọa tu luyện, hấp thu luyện hóa linh khí tăng lên tu vi theo lệ thường ra, ban ngày, phần lớn Nhâm Thanh Phong đều đặt lên Thanh Phong Kiếm.

Hóa ra kiếm thuật của hắc mà hắc đặc ý Thanh Phong Thập Tam Kiếm, ngoại trừ còn một vài chiêu pháp không thích hợp chuyển hóa thành kỹ xảo ngự sử công kích ra, những chiêu kiếm khác đã toàn bộ bị dung hòa hoàn mỹ vào kỹ xảo ngự kiếm. Hơn nữa lúc trước sáng chế ra không ít chiêu thuật ngự kiếm mới, cuối cùng rốt cục hình thành một bộ thuật ngự kiếm hoàn toàn mới.

Bởi vì Nhâm Thanh Phong tương đối lưu luyện lúc xưa cho nên mới đem bộ ngự kiếm thuật mới này đặt tên là « Thanh Phong Thập Tam Kiếm ». Chỉ là hai bộ kiếm thuật cùng tên nhưng về phương pháp sử dụng, mức độ linh hoạt, uy lực lớn nhỏ lại hết sức bất đồng, hoặc cũng có thể nói là khác biệt như trời với đất vậy.

Dù sao một cái là thuật ngự kiếm, một cái lại là kiếm thuật giang hồ. Kiếm thuật giang hồ không cần nhiều lời, chỉ thích hợp tục nhân hoặc tu sĩ Luyện Khí Kỳ trong lúc độ sức.

Nhâm Thanh Phong cho là, ngự kiếm thuật này nếu dùng đến mức cực hạn có thể lấy đầu kẻ địch ở cách xa ngoài ngàn dặm. Bởi vì nơi kiếm ở, người không nhất định có mặt mà chỉ ẩn dùng ý niệm, thần thức tiến hành điều khiển là được. Mặc khác đợi đến khi người điều khiển cùng phi kiếm đều đề cao đến trình độ nhất định, phi kiếm có thể lập tức theo tâm thể mà thay đổi chứ không cần phải cố ý đi khống chế nữa.

Thanh Phong Kiếm mà lúc này Nhâm Thanh Phong ngự sử tuy rằng nói đã làm bạn với nó hơn mười năm, giữa người và kiếm có chút ăn ý, nhưng do thần thức, tu vi còn quá yếu, căn bản không thể hoàn toàn nắm giữ tốt được Thanh Phong Kiếm tốc độ vốn rất nhanh. Mặc dù sáng chế ra một bộ thuật ngự kiếm cũng chỉ có thể phát huy ra ba thành uy lực của nó. Về căn bản có thể công kích chính xác được trong phạm vi một trượng. Cũng chỉ có thể tạm coi trên tính toán là giai đoạn thượng tầng của Thần Thức Khắc Ý Ngự Khí, căn bản không đạt tới cảnh giới mà hẳn tưởng là Kiếm Tùy Tâm Động.

Thật ra thì trong đông đảo chúng tu sĩ ở đại lục Thiên Thai, trong mấy ngàn năm qua cũng không thiếu tu sĩ muốn tập trung nghiên cứu thuật ngự khí. Chỉ là do pháp khí trong quá trình bị ngự sử thì tốc độ càng nhanh lại càng khó khống chế. Nếu tốc độ quá chậm mà nói thì lại không có cách nào hữu hiệu để đả kích địch nhân. Cho nên đại đa số người cũng chỉ có thể mong đợi cho tu vi của mình tăng lên. Mà ngoài ra một bộ phận nhỏ người do tu vi hạn chế, không đạt đến được kỹ xảo ngự sử cho nên cũng lũ lượt bỏ qua.

Song cùng với sự lớn mạnh của thần thức và tu vi, pháp khí, pháp bảo được bọn họ hoàn toàn luyện hóa cho dù là về mặt uy lực hay tốc độ cũng sẽ đề thăng rất lớn. Hơn nữa bản thân pháp khí, pháp bảo mỗi thứ cũng đều

có chỗ biến đổi kỳ diệu, có thể bất ngờ chuyển bại thành thắng. Bởi vậy bọn họ cũng dần dần không dạy cái gọi là kỹ xảo ngự sử nữa.

Nhâm Thanh Phong sở dĩ có sáng chế ra thuật ngự kiếm như vậy một mặt là bởi vì bản thân hắn có ưu thế trời sinh là xuất thân từ giang hồ. Mặt khác cũng bởi vì thanh Thanh Phong cổ kiếm này mặc dù hắn có thể ngự sử nhưng cũng không giống như những pháp khí khác có thể biến thành rất lớn. Ngay tới thể tích thân kiếm cũng chỉ có thể lớn hơn một chút mà thôi.

Những pháp khí khác, tỷ dụ như trung phẩm Hoàng Chu Pháp Khí tối đa có thể biến lớn khoảng mười lần, ngòi được từ năm tới mười người. Đây cũng bởi vì đó là pháp khí chuyên dùng cho phi hành, giống như những pháp khí khác, như Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm cùng với Phá Kim Toa mà hắn đoạt được, lại càng có thêm không ít chức năng biến hóa khác.

Nhâm Thanh Phong vẫn còn chưa tiến hành luyện hóa Phá Kim Toa nên còn chưa hoàn toàn rõ ràng. Mà Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm, Nhâm Thanh Phong lại hiểu rõ, bản thân cây thước này chẳng những có thể biến hóa lớn nhỏ tùy ý mà còn có thể huyền hóa ra hơn mười đạo thước ảnh có năng lực sát thương. Hơn nữa theo như Lâm Kiếm nói, mấy chục đạo thước ảnh này cũng sẽ tăng dần theo tu vi người ngự sử đồng thời càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Lâm Kiếm từng tận mắt nhìn thấy Lâm trưởng lão, sư phụ hắn, chỉ tùy tiện điều khiển Hồn Thiên Xích mà đã huyền hóa ra những mấy ngàn cây thước ảnh. Thật đúng là thước ảnh đầy trời, uy lực vô cùng, khiến cho tới tận bây giờ Lâm Kiếm vẫn còn rất hâm mộ!

Về phương diện biến hóa của pháp bảo lại càng không cần phải nói. Trấn sơn chi bảo của Huyền Dương Môn là Thất Tầng Huyền Dương Tháp chính là một ví dụ rất tốt, chẳng những có thể dùng để giết địch, hơn nữa nghe nói còn có thể giúp một lượng lớn đệ tử bốn môn phá tan bình cảnh.

Chỉ là không biết vì sao, thật sự rất ít sử dụng đối với đệ tử. Nếu không Lâm Kiếm cũng không phải vẫn còn ở Trúc Cơ Trung Kỳ nữa.

Mặc dù vậy, Nhâm Thanh Phong vẫn kiên trì sử dụng Thanh Phong Kiếm, mỗi ngày đều khổ luyện thuật ngự kiếm, cũng chưa từng nghĩ tới sau này lại đổi pháp khí chủ chiến khác bao giờ.

Chưa nói hẳn không thể bỏ đi ưu thế vốn có của mình cùng với tình cảm đối với Thanh Phong Kiếm, chính cái ngày hẳn đối mặt với uy áp cường đại của Phí trưởng lão, Thanh Phong Kiếm đột nhiên bay ra khỏi vỏ kiếm biểu hiện lại càng khiến cho Nhâm Thanh Phong kiên định tin tưởng rằng thanh Thanh Phong cổ kiếm này đã từng theo hắn hơn mười năm vào sanh ra tử, giết người vô số này bản thân cũng đã có linh tính rồi, tuyệt đối không phải là một loại pháp khí đơn giản như thế.

Chỉ là theo như Lâm Kiếm nói, lợi khí của thế tục vì giết quá nhiều người có lẽ có thể sinh ra linh tính. Mà pháp khí, pháp bảo của Tu Chân Giới lại không thể như thế, trừ phi phong ấn hồn phách của yêu thú cường đại ở bên trong, từ đó tạo thành khí linh.

Đối với tình huống của thanh cổ kiếm này, hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm cũng đã từng nghiên cứu qua, nhưng cuối cùng cũng không tìm ra có chuyện gì xảy ra. Lâm Kiếm mặc dù không rõ ràng lắm có chuyện gì xảy ra với cổ kiếm, nhưng hẳn lại thật sự sợ hãi than thở về thuật ngự kiếm của Nhâm Thanh Phong, nói là có chút giống như pháp môn ngự kiếm của thượng cổ kiếm tu trong truyền thuyết.

Về những truyền thuyết có nói đến thượng cổ kiếm tu, Lâm Kiếm cũng chỉ thấy qua ở một số sách cổ. Hơn nữa loại tin đồn này thật ra cũng chẳng phải bí mật gì ở đại lục Thiên Thai, nhưng lại là lần đầu tiên Nhâm Thanh Phong nghe tới.

Theo truyền thuyết, ở thời thượng cổ xa xôi, có một đám kiếm tu chuyên tu phi kiếm. Phi kiếm của bọn họ chẳng những lực sát thương vô cùng lớn, hơn nữa kỹ xảo ngự sử phi kiếm cũng xuất thần nhập hóa. Ngoài ra tất cả bọn họ cũng thích đeo phi kiếm của mình giống như Nhâm Thanh Phong vậy.

Nhưng sau này những tu sĩ như vậy không biết vì nguyên nhân gì cũng biến mất không thấy đâu nữa. Những tu sĩ còn đeo kiếm như vậy cho đến nay có thể nói là gần như không còn.

Ở trong mắt đại đa số các tu sĩ, tạo hình như vậy thật sự đã quá cổ lỗ sĩ, quê mùa so với thời đại rồi. Những thứ đồ như pháp khí,.. thời điểm không cần tự nhiên là thu lại toàn bộ, có ngu mới đeo lên người, quả thực là một chút phong thái của cao nhân cũng không có.

Đây cũng là lý do vì sao trước đại hội sơn môn, Lâm Kiếm phải vội vã mua trước túi trữ vật cho Nhâm Thanh Phong. Chỉ là sau đó Nhâm Thanh Phong vẫn lại duy trì cái thói quen này, mà Lâm Kiếm hiện giờ cũng thấy nhiều nên không hề cảm thấy có gì kỳ quái nữa.

Nhâm Thanh Phong chưa từng nghĩ đến, kiểu tạo hình lưu hành trong chốn giang hồ này hóa ra lại tương tự như thượng cổ kiếm tu của Tu Chân Giới. Nhưng mặc kệ người khác cảm thấy mình quá mức cổ lỗ, quá mức quê mùa, Nhâm Thanh Phong cũng không thèm để ý những đánh giá như vậy, Nhâm Thanh Phong cho rằng đây cũng chỉ là do cách nhìn của tu sĩ với người giang hồ khác nhau mà thôi, nói không chừng ngày trước Tu Chân Giới cũng thịnh hành kiểu tạo hình đeo kiếm như thế này không biết chừng. Nhâm Thanh Phong càng hiểu kỳ hơn về những thứ như thuật ngự kiếm cùng công pháp mà thượng cổ kiếm tu tu luyện. Nhưng đáng tiếc Lâm Kiếm đối với những thứ này cũng không biết gì cả.

Nói đến Lâm Kiếm, hơn hai năm vừa qua hẳn cũng thường xuyên đến tìm Nhâm Thanh Phong. Mỗi khi Lâm Kiếm đến, Nhâm Thanh Phong cũng

không luyện kiếm nữa mà cùng đi với Lâm Kiếm tới một chỗ. Hai người ở trên Tử Nhục Sơn nướng một hai con gà núi, thỏ hoang, uống rượu ăn thịt, nói chuyện trời đất, vô cùng thoải mái.

Cũng bởi vì như thế nên Nhâm Thanh Phong mặc dù là ngày đêm tu luyện nhưng cũng không gọi là khổ tu gì cả. Mà bởi vì tiếp xúc rất nhiều với Lâm Kiếm nên mặc dù Nhâm Thanh Phong chưa một lần đi tới Tàng Thư Các, nhưng cũng đã hiểu được rất nhiều thứ mà không mô tả được rứa gì như năm đó, lúc mới vào Huyền Dương Môn nữa.

Dĩ nhiên mỗi lần Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm hai người gặp nhau, ngoại trừ uống rượu ăn thịt, thỉnh thoảng cũng sẽ tỷ thí đôi chút.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Kiếm thường có thể dựa vào tu vi thâm hậu hơn cùng với pháp khí cao cấp Hồn Thiên Xích mà chiếm hết thượng phong. Nhưng dần dà theo thời gian, ưu thế của Nhâm Thanh Phong ngày một rõ ràng.

Thân pháp quỷ dị, xuất quỷ nhập thần, Thanh Phong kiếm thuật cùng với tu vi ngày một tăng lên, những thứ này ngày càng khiến cho Lâm Kiếm cảm thấy cố hết sức. Mà vào một năm trước, sau khi Nhâm Thanh Phong đột phá đến Trúc Cơ Trung Kỳ, Lâm Kiếm hoàn toàn không còn chiếm được thượng phong khi luận bàn nữa.

Cũng may tỷ thí như vậy cũng không phải là tư đấu thực sự cho nên hai người cũng sẽ không nặng tay cho nên cũng chưa từng xuất hiện tình huống bị thương, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hai người dù vậy cũng đề cao không ít.

Lâm Kiếm vận dụng pháp thuật Thổ Hệ cao cấp, « Thanh Phong Thập Tam Kiếm » của Nhâm Thanh Phong cũng dần trở nên thành thực rất nhiều. Mà tất cả những điều này cũng khiến cho hai người bọn họ cảm giác mình tiến bộ lên rất nhiều. Tin tưởng rằng nếu hiện giờ gặp lại Mã Đằng năm đó,

nếu như đối phương không sử dụng phù, hai đấu một hai người cũng có thể liều mạng. Dĩ nhiên Mã Đằng đã chết, mà nếu Mã Đằng không chết đi nữa thì cho ba năm như thế này, hai người cũng vẫn sẽ có tiến bộ.

Nói đến Mã Đằng, lại phải nói một chút đến túi trữ vật hắn lưu lại. Năm đó túi trữ vật này sở dĩ không bị thần thức cường đại của Kim Đan Kỳ của Phí trưởng lão dò xét đến cũng không loại trừ một phần là do vận khí, cùng với sự cẩn thận, cơ trí của hai người Lâm Kiếm và Nhâm Thanh Phong.

Nếu không phải hai người thừa lúc bóng đêm, đem bản thân túi trữ vật không có chút linh khí nào giấu ở đáy hồ nhỏ trên Tử Nhục Sơn mà nói thì cũng khó mà may mắn tránh được sự dò xét từ thần thức của Phí trưởng lão.

Cho đến hiện giờ, bốn mươi hai khối linh thạch trung phẩm mà Mã Đằng lưu lại cũng đã sớm bị hai người chia đều mỗi người một nửa rồi. Mà ba bình Tụ Linh Đan cũng bị Nhâm Thanh Phong dùng chỉ còn lại có một lọ.

Vốn dĩ theo ý của Nhâm Thanh Phong những thứ còn thừa lại này cũng nên chia đều với Lâm Kiếm, chỉ là đề nghị như vậy lại bị Lâm Kiếm kiên trì cự tuyệt. Về phần lý do cự tuyệt đơn giản chính là, hắn cũng có mà, không dùng được này, Nhâm Thanh Phong càng cần hơn nha...

Nhâm Thanh Phong đối với ý tốt của Lâm Kiếm cũng hiểu được, cho nên cũng không kiên trì, vừa lúc những đồ này hắn thật sự cũng cần, cho dù có nhiều hơn chút nữa Nhâm Thanh Phong cũng sẽ không để ý.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 34

Một Công Đôi Việc

Cuối xuân, vào một buổi sớm nắng vàng rực rỡ. Bên ngoài Nhã Ý Tiểu Cư dưới chân Tử Nhục Sơn, Nhâm Thanh Phong đang ngồi trên một phiến đá lớn ở bên ngoài tiểu cư, hôm nay hắn phá lệ không luyện tập Ngự Kiếm Thuật mà nhàn nhã ngồi phơi nắng. Có vẻ như đang đợi ai đó, lại có vẻ như đang suy tư gì đó.

"Cái tên Tiểu Kiếm này sao còn chưa tới đây?" Sau một lát, Nhâm Thanh Phong đứng dậy lẩm bẩm.

Vốn là bọn hắn đã hẹn trời vừa sáng sẽ gặp mặt nhau, bất quá hiện giờ đã quá thời gian ước định hơn nửa canh giờ rồi nhưng Lâm Kiếm không biết vì sao vẫn chưa tới đây.

"Hừm, tên này rốt cục cũng tới rồi. Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới!" Chỉ mới vừa oán hằn một câu, Nhâm Thanh Phong đã nhìn thấy một đạo hoàng mang nhanh chóng bay về phía này. Chính là Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm.

"A a, đã để A Phong phải sốt ruột chờ rồi, bỗng dưng ta có chút việc nên mới tới chậm một chút, bất quá hiện giờ hắn là vẫn còn bắt kịp được. Đi nhanh thôi." Lâm Kiếm còn chưa tới gần, đã trực tiếp từ Hồn Thiên Xích nói vọng ra.

"Ừm, với tốc độ của chúng ta khẳng định là còn có thể theo kịp được. Người đi trước dẫn đường đi." Nhâm Thanh Phong đứng trên Hoàng Chu gật đầu nói. Lâm Kiếm vừa mới nói xong, Nhâm Thanh Phong đã phóng ra Hoàng Chu Pháp Khí nhảy lên đó xong xuôi.

"Tốt lắm, ha ha." Lâm Kiếm cười nói, tiếp đó xoay người ngự xử Hồn Thiên Xích lao về phía trước. Mà Hoàng Chu của Lâm Thanh Phong cũng theo sát phía sau, từ khi đột phá được Trúc Cơ Trung Kỳ, linh lực của Nhâm Thanh Phong lại càng thâm hậu thêm không ít. Ngay cả tốc độ ngự khí cũng nhanh hơn trước kia rất nhiều.

"A Phong, tốc độ của người rất nhanh nha. Thậm chí còn có thể đuổi kịp ta. Đúng là nhìn không ra nha, trước sau mới chỉ có tổng cộng mười sáu năm, người đã từ Luyện Khí Kỳ đột phá đến Trúc Cơ Trung Kỳ hiện giờ rồi. Ngay cả ta cũng có chút hâm mộ môn công pháp mà người tu kia đó."

Ở phía trước, Lâm Kiếm ngự trên Hồn Thiên Xích nói, chẳng qua cho dù ở gần đó không có người nhưng hẳn vẫn còn tương đối cẩn thận mà không nói ra tên công pháp của Nhâm Thanh Phong.

"Ha hả, cũng là bởi vì bản thân ta có được mấy phen kỳ ngộ, thêm vào đó lại tu luyện pháp quyết này nữa, cho nên tốc độ tu luyện mới có thể nhanh như vậy. Bất quá những lần đột phá cùng kỳ ngộ đó cũng không dễ dàng, nếu đổi lại là những tu sĩ bình thường khác mà nói thì, chỉ sợ đã không thể kiên trì vượt qua được rồi. Như trùng kích Trúc Cơ lần trước, còn không phải là nhờ vào khối cổ ngọc nọ của sư phó người mới có thể gắng gượng vượt qua được hay sao!" Nhâm Thanh Phong đứng trên Hoàng Chu Pháp Khí nghe thấy lời Lâm Kiếm ở phía trước, khẽ mỉm cười đáp lại.

"Chờ đến khi có cơ hội, ta nhất định phải tự mình đến bái tạ lão nhân gia mới được." Nhâm Thanh Phong đột nhiên bổ sung thêm một câu.

"Ha hả, sư phó của ta chắc chắn không coi trọng những thứ đó đâu. Bất quá với tốc độ hiện giờ của A Phong người thì sau này chỉ cần không gặp phải bình cảnh, chẳng phải là sẽ tu luyện rất nhanh hay sao! Ta thấy cho dù là những đệ tử có cực phẩm linh căn này nọ cũng không nhanh được bằng người đi." Lâm Kiếm cười nói, nghe thấy Nhâm Thanh Phong nói phải đến bái tạ sư phó của hắn, trong lòng Lâm Kiếm cũng rất cao hứng. Dầu sao hai người này cũng đều được Lâm Kiếm trân trọng nhất cho tới nay.

"Ừm, sao có thể như vậy được! Ha hả, tốc độ tu luyện hiện giờ của ta mặc dù còn có thể chấp nhận được, nhưng so với trước đây lại càng lúc càng chậm. Ta phỏng đoán là sau khi đến Linh Tịch Kỳ, căn bản sẽ không còn bất cứ ưu thế gì nữa." Nhâm Thanh Phong nghe thấy Lâm Kiếm nói mấy câu vừa rồi, đột nhiên cảm giác Lâm Kiếm này trở nên có chút đáng yêu, bỗng dừng lại có những suy nghĩ như vậy, cho nên cười đáp.

"Thật ra thì từ Trúc Cơ Trung Kỳ về sau, ưu thế của cũng nhỏ đi rất nhiều. Bởi vì khi đó ta và các tu sĩ khác cho dù là ở phương diện thể chất hay thần thức cũng trở nên không có nhiều khác biệt nữa. Mà càng về sau thì lại càng đồng nhất với các tu sĩ khác không có gì khác nhau cả." Nhâm Thanh Phong suy nghĩ một chút, lại tiếp tục bổ sung.

"Cũng phải nha, hiện giờ cũng ta đều là Trúc Cơ Trung Kỳ, thần thức của người cũng chỉ mạnh hơn ta một chút. Mặc dù nói là khi Trúc Cơ người đã trải qua những nguy hiểm kia cũng quả thực thu được không ít chỗ tốt. Chẳng qua nếu như bảo ta đi thực hiện trùng kích điên cuồng như vậy, ta khẳng định là không dám đi rồi." Lâm Kiếm ở phía trước gật đầu đồng ý nói.

Lâm Kiếm biết được rằng ưu thế của Nhâm Thanh Phong đúng thật là không dễ có được. Cũng tại lần Trúc Cơ đó, hắn thiếu chút nữa thì biến mất ý thức. Đại nạn không chết, thần thức của Nhâm Thanh Phong mới có thể trở nên lớn mạnh hơn so với tu sĩ bình thường như vậy. Bất quá cho tới bây giờ cái ưu thế này cũng không tỏ ra rõ ràng là mấy.

Ở thời điểm Trúc Cơ Tiền Kỳ, thần thức của tu sĩ bình thường có thể dò xét được tối đa trong khoảng trăm trượng. Mà Nhâm Thanh Phong khi đó lại có thể dò xét xa tới hai trăm trượng. Ước chừng mạnh hơn gấp đôi. Thêm vào đó trong đột phá, thân thể hẳn do được linh khí trùng kích cũng trở nên mạnh mẽ hơn trước, cho nên thể chất tự nhiên lại càng thêm tốt. Lại còn bởi vì tu luyện Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết nên tốc độ hấp thu linh khí tự nhiên so với tu sĩ bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi đạt đến Trúc Cơ Trung Kỳ, những ưu thế này trước đó của Nhâm Thanh Phong cũng trở nên không còn rõ ràng nữa. Thần thức có thể dò xét đến hai trăm bốn mươi trượng, mạnh hơn so với tu sĩ bình thường cũng chỉ có hơn bốn mươi trượng. Mà ưu thế về thể chất trước đó lại trực tiếp không còn tồn tại nữa. Cuối cùng cũng chỉ có tu luyện Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết cho nên mới còn có chút ưu thế. Những cũng chính bởi vì tu luyện pháp quyết mà không có kinh nghiệm hướng dẫn từ các tiền bối như vậy nên thời thời khắc khắc Nhâm Thanh Phong luôn phải cẩn thận chú ý, từng bước một để tìm ra con đường thuộc về mình.

"Ai! Pháp quyết này quả không tệ, phải cái lại không ai có thể chỉ điểm cho ta chút nào. Thời gian hai năm vừa qua, ta tẩu hỏa nhập ma cũng trải qua đến ba lần. Bất quá vẫn còn may là tình huống còn chưa quá nghiêm trọng, lần thảm nhất chẳng qua cũng chỉ là nằm bẹp trên giường ba tháng mà thôi. Đối với người tu tiên như chúng ta mà nói thì nằm trên giường ba tháng cũng không tính là đại sự gì. Hơn nữa ba tháng này còn cho ta được một dịp nghỉ ngơi khó có được. Bất quá nếu đổi lại là một phạm nhân vậy thì thảm rồi!" Nhâm Thanh Phong thở dài nói. Bất quá biểu tình trong lời nói của hắn lại có vẻ tỏ ra rất bất cần đời.

"A a, không nói cái này nữa. Hay là nói một chút về Tuyên Giảng Đại Hội đi. Người nói đại hội lần này sẽ là vị sư huynh nào chủ giảng đây? Hai vị sư huynh giảng lần đó quả thật rất hay đó, đáng tiếc là lần đó A Phong người không có đi!" Lâm Kiếm hơi lúng túng cười một tiếng, đổi đề tài.

Lâm Kiếm thấy sự hâm mộ của mình rốt cuộc lại dẫn đến bộ dạng ai thán như vậy của Nhâm Thanh Phong, trong lòng cũng trở nên có chút xấu hổ. "Bản thân mình hóa ra lại có hơi ghen tị với huynh đệ của chính mình rồi, thật là quá khó coi." Trong lòng Lâm Kiếm thầm nghĩ.

"Ha hả, cái này là thứ ta không biết rồi. Dầu sao cũng như người nói đó, những vị sư huynh thế hệ thứ nhất có khả năng đứng giảng được thì không chỉ là tu vi cao thâm, hơn nữa cũng đều có chút tâm đắc trên con đường tu tiên nữa. Đương nhiên là ai cũng đều rất lợi hại rồi." Nhâm Thanh Phong cười một tiếng, hắn thấy vẻ mặt Lâm Kiếm hiện giờ, tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra rồi. Cho nên cũng thuận theo Lâm Kiếm mà nói.

"Ừm, chính là như vậy, các sư huynh thế hệ thứ nhất, đương nhiên là rất rất giỏi rồi. Cũng không biết đến lúc nào ta mới có thể được như những sư huynh đó, có thể tuyên giảng cho các sư đệ." Lâm Kiếm nói với vẻ vừa khát khao vừa có chút chán nản.

Lâm Kiếm dặm chân ở Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong sớm đã bảy, tám năm, cũng không biết đến lúc nào mới có thể đột phá. Tuy rằng những năm vừa qua cũng chưa từng đình chỉ tu luyện, nhưng bất quá chỉ có thể khiến cho linh lực trong cơ thể càng trở nên tinh thuần thêm một chút mà thôi. Thậm chí ăn nhiều Tụ Linh Đan như vậy, dùng nhiều trung phẩm linh thạch như vậy, nhưng cũng không có chút hiệu quả gì.

"Đừng lo lắng, một ngày nào đó người cũng sẽ đạt tới Linh Tịch Kỳ mà thôi, thậm chí trở thành trưởng lão Kết Đan Kỳ cũng không phải là chuyện không có khả năng." Nhâm Thanh Phong bất đắc dĩ an ủi. Nhâm Thanh Phong nghe Lâm Kiếm nói như vậy, cũng nhìn thấy sự mong mỏi cùng rầu rĩ trên khuôn mặt hắn, tự nhiên biết hắn lại nghĩ tới vấn đề bình cảnh.

Nhâm Thanh Phong nói dứt lời, tiếp đó có vẻ như lại nghĩ tới điều gì, khẽ mỉm cười nói: "Có lẽ ta có một biện pháp, may ra có thể trợ giúp Tiểu Kiếm người đột phá bình cảnh hiện tại, hắn là có thể thử một lần."

"A! Thật không? Biện pháp gì? A Phong, nói nhanh lên một chút xem nào!" Lâm Kiếm mừng rỡ nói. Hắn vừa nghe thấy vậy, những rầu rĩ trong lòng khi trước thoáng cái bỗng toàn bộ biến mất, thay vào đó là vẻ mặt chờ mong.

"Ha ha, ta chỉ nói là có thể mà thôi, còn rốt cuộc có được hay không, ta đây cũng không dám đảm bảo gì." Nhâm Thanh Phong bất đắc dĩ cười khổ, sau đó hơi ngừng lại một chút, phảng phất như đang suy tư gì đó, cuối cùng cũng tiếp tục nói: "Tiểu Kiếm người lúc uống rượu lần trước không phải đã từng nói rằng uống nhiều rượu như vậy khiến trong đan điền người có một cảm giác như lửa đốt hay sao?"

"Ừm, vậy thì sao." Lâm Kiếm gật đầu, bất quá lại có chút nghi hoặc, bởi vậy lại hỏi tiếp.

"Vậy là được rồi, bình cảnh này không phải là hạn chế việc đột phá tu vi hay sao? Mà uống rượu lại có thể khiến cho người cảm thấy cảm giác như lửa đốt trong đan điền. Vậy không phải chính là linh khí có dị động hay sao?" Nhâm Thanh Phong tiếp tục phân tích. Vừa nói chuyện, ánh mắt hắn cũng dần trở nên chậm rãi, dần dà lại càng trở nên xa xăm, tựa hồ như nhớ đến chuyện khác nào đó.

"Ồ, người nói cũng có lý, nếu nói như vậy, chỉ cần uống một lúc vài chục vò rượu, nói không chừng liền có thể đột phá bình cảnh rồi. Vậy chờ lần Tuyên Giảng Đại Hội này kết thúc, chúng ta sẽ lập tức đến Trú Tiên Tiểu Trấn uống một phen!" Lâm Kiếm vui vẻ nói, hắn vừa nghe xong phân tích của Nhâm Thanh Phong, ban đầu thì hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền trở nên cao hứng.

"Ừm, bất quá cái này cũng không thể gấp được, lần trước uống nhiều rượu người mua từ chân núi lên như vậy, không phải là cũng không có gì dị thường hay sao. Cho nên sợ là có đến Trú Tiên Tiểu Trấn cũng sẽ không có kết quả gì." Nhâm Thanh Phong lấy lại tinh thần, tỉnh táo phân tích.

"Đúng, không thể gấp được, để ta suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút." Lâm Kiếm hơi đè nén chút kích động khi trước, lẩm bẩm nói, lúc này Hồn Thiên Xích đang lập lòe hoàng mang dưới chân hằn rõt cuộc cũng bình tĩnh trở lại không ít, không còn giống như lúc đầu, kịch liệt rung động khiến người ta lo lắng nữa.

"Lần trước khi có cảm giác như vậy, cái ta uống dường như là rượu người mua về từ Ngọc Thanh Phong Lần trước có cảm giác như vậy thời điểm, uống dường như là người từ Thực Đường của Ngọc Thanh Phong. Ủm, gọi là Lão Điều ở Thai Châu đó. Đúng, không sai. Bất quá Ngọc Thanh Phong chỉ sợ là không còn nữa, vậy là chúng ta phải đi Thai Châu rồi. A Phong, không phải vừa hay phải hoàn thành mấy nhiệm vụ sư môn trong nửa cuối năm nay sao? Vậy lần này chúng ta vừa vận cùng đi Thai Châu là được rồi!" Lâm Kiếm trước tiên là nhớ lại tình hình uống rượu khi trước, sau đó mở miệng nói.

Khi Lâm Kiếm vừa nói đến phải đi Thai Châu, tự nhiên lại nghĩ tới Nhâm Thanh Phong, muốn cùng với Nhâm Thanh Phong lập tức bắt đầu thực hiện nhiệm vụ sư môn.

"Ủm, cho đến lúc cần phải hoàn thành nhiệm vụ sư môn, cũng chỉ còn có nửa năm thời gian thôi. Lần này dù thế nào cũng phải đi Thai Châu rồi, cho dù không làm nhiệm vụ, nhưng có thể thống khoái uống mấy vò rượu ngon cũng là không tệ." Nhâm Thanh Phong cũng đã nghĩ đến điểm này, ngay lập tức tán đồng theo.

"Bất quá Lão Điều kia của Thai Châu có thật sự hữu hiệu hay không cũng còn rất khó nói! Tốt nhất Tiểu Kiếm người không nên cao hứng quá sớm để tránh đến lúc đó lại thất vọng quá lớn. Dứt khoát coi như là đi ra ngoài giải sầu đi, nói không chừng như vậy cũng có thể thu được một chút hiệu quả. Có rất nhiều tu sĩ không phải cũng thích như vậy hay sao?"

Nhâm Thanh Phong cảm thấy chuyện này vẫn còn tương đối mơ hồ, cho nên lại tiếp tục bổ sung. Ở Tu Chân Giới, đích xác có không ít tu sĩ cho rằng, khiến trong lòng thanh thần cũng có một chút trợ giúp nhất định đối với việc phá vỡ bình cảnh.

"Không việc gì, chỉ cần có cơ hội cũng nên thử một lần. Nếu như thật sự có thể được đương nhiên là tốt nhất, nếu thật sự không được, vậy cứ coi như là đi theo làm nhiệm vụ là được rồi." Lâm Kiếm suy nghĩ một chút rồi thoải mái nói.

"Người có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất! Tìm nhiệm vụ đi Thai Châu hẳn là không có vấn đề gì. Ha ha, nếu thật sự lần này có thể thành thì đúng là nhất cử lưỡng tiện rồi! Bất quá Lão Diều của Thai Châu kia cũng đúng là rượu ngon, cho dù thế nào cũng phải kiếm một ít đem về mới phải! Di, nhanh như vậy đã đến rồi?" Nhâm Thanh Phong thấy Lâm Kiếm đã suy nghĩ kỹ càng, cho nên cũng yên tâm cười nói.

Mới vừa dứt lời, hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm phát hiện, một tòa kỳ phong thanh tú cao tuyệt chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện phía trước cách đó không xa rồi!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35

Hiếu Ra Một Chút

Đương lúc Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm đang nói chuyện, bỗng thấy đã đến đích tự khi nào, đây chính là Ngọc Huyền Phong.

Lúc này trên một sân đá khổng lồ nơi sườn núi phía sau Ngọc Huyền Phong, Tuyên Giảng Hội cứ mỗi ba tháng một lần trong Huyền Dương Môn sắp sửa bắt đầu. Tiến hành tuyên giảng chính là đệ tử tinh anh thế hệ thứ nhất của Huyền Dương Môn, mà đối tượng tuyên giảng lại là đệ tử thế hệ thứ hai như Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm.

Những dịp đại giảng lấy truyền đạo thụ nghiệp làm mục đích như thế này, thật ra ở Huyền Dương Môn còn có hai loại khác, lần lượt là Giảng Giải Hội của đệ tử thế hệ thứ hai đối với đệ tử thế hệ thứ ba, Truyền Đạo Đại Hội của các trưởng lão Huyền Dương Môn đối với đông đảo các đệ tử đã từ thế hệ thứ nhất, thứ hai trở lên.

Giảng Giải Hội mỗi tháng có hai lần, Tuyên Giảng Hội nửa năm có một lần, mà Truyền Đạo Đại Hội do các trưởng lão chủ giảng thì lại không có thời gian cố định. Bất quá thông thường thì, trong vòng mười năm cơ bản cũng sẽ có một hai lần.

Đối với những buổi đại hội truyền đạo thụ nghiệp, giao lưu kinh nghiệm như thế này, Nhâm Thanh Phong đương nhiên cũng cần phải tham gia, mà Lâm Kiếm cũng sẽ lại càng không bỏ qua. Tuy rằng sư phụ của Lâm Kiếm

là một trưởng lão, cũng thường xuyên giảng giải cho Lâm Kiếm. Nhưng kinh nghiệm của các sư huynh đồng môn cũng là phi thường khó có được. Dù sao cũng không như tu vi, năng lực lý giải vấn đề cùng với góc nhìn thường rất bất đồng. Nếu như có thể có hai loại kinh nghiệm xác minh lẫn nhau, hiệu quả tự nhiên sẽ chỉ có tốt hơn.

Ở Huyền Dương Môn cũng có không ít đệ tử cùng giai, bên trong cũng thường xuyên cử hành một số hội giao lưu kinh nghiệm cỡ nhỏ. Bất quá có một số ít người tương đối ít nổi danh như Nhâm Thanh Phong cũng chưa từng tham gia một lần. Lâm Kiếm cũng tham gia rất ít, nguyên nhân chính là có rất nhiều đệ tử đời thứ hai có chút ghen tị với Lâm Kiếm, nếu biết Lâm Kiếm tham gia, chắc chắn sẽ tìm đến làm phiền Lâm Kiếm.

Hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm rất nhanh đã đến nơi diễn ra Tuyên Giảng Đại Hội. Chỉ thấy mới tính riêng nhị đại đệ tử ở trên sân cũng đã tới trăm tên.

Tất cả những nhị đại đệ tử này toàn bộ đều ngồi bên dưới một khán đài cao. Đang ngồi trên khán đài là hai tên nhất đại đệ tử trẻ trung tuấn lãng. Chỉ là hai người đệ tử tinh anh này vẫn còn chưa bắt đầu bài giảng, hiện giờ đang nhắm hai mắt ngồi yên tại đó, có vẻ như còn đang đợi những đệ tử chưa tới hoặc đang chuẩn bị nội dung phải giảng.

Hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm hai người thấy vẫn còn chưa bắt đầu tuyên giảng thì vội vàng rào bước lẳng lặng tìm một chỗ trống khá xa ngồi xuống. Mặc dù quảng trường này rất lớn, nơi bọn hắn ngồi cũng cách khán đài khá xa, nhưng thính lực của bọn hắn cũng vô cùng kinh người, nên tự nhiên không cần lo lắng vấn đề ngồi xa hay gần. Hơn nữa cho dù tất cả những người ngồi bên dưới khán đài đều là người bình thường đi nữa, thì với tu vi của hai người nhất đại tinh anh như vậy cũng có thể dễ dàng làm cho mọi người nghe được rõ ràng.

Đệ tử dưới khán đài tuy nhiều nhưng lại vô cùng trật tự. Cho dù là những đệ tử đang nói chuyện với nhau cũng đều áp chế âm thanh trong phạm vi rất nhỏ xung quanh mình, bởi vậy cũng không ảnh hưởng tới những người khác. Có không ít đệ tử còn trực tiếp truyền âm nói chuyện, điểm này chỉ cần xem khóe miệng của họ đang khẽ nhúc nhích là có thể dễ dàng nhìn ra.

"Tiểu Kiếm, người xem hai vị sư huynh trên khán đài kia không phải là hai người công bố danh sách Linh Lực Ngưng Vật ở Khai Sơn Đại Hội ngày đó hay sao!" Nhâm Thanh Phong truyền âm nói, hai người vừa mới ngồi vững, Nhâm Thanh Phong đã nhận ra ngay hai tên nhất đại tinh anh ở trên khán đài.

"Ồ, đúng là bọn họ. Với tu vi tinh thâm của hai vị sư huynh này, tuyên giảng lần này khẳng định sẽ vô cùng đặc sắc." Lâm Kiếm gật đầu truyền âm lại. Mà trước đó, Lâm Kiếm cũng đang quan sát tình hình các sư huynh đệ ở gần đó, muốn xem xem có sư huynh đệ nào mình biết ở gần đó hay không. Lúc này nghe thấy Nhâm Thanh Phong nói như vậy, cũng lập tức nhận ra hai vị sư huynh trên khán đài.

"Với tu vi Linh Tịch Hậu Kỳ của bọn họ lại làm chủ giảng của Tuyên Giảng Hội lần này. Lần Tuyên giảng này thật sự đủ khiến người ta mong đợi! Chỉ là hy vọng bọn họ không nên giảng toàn về vận dụng pháp thuật cao giai. Nếu mà như thế thì lần này ta đến mất công rồi."

Tuyên Giảng Hội như thế này, hai năm vừa rồi tổng cộng có năm lần, hắn cũng tham gia bốn lần. Chỉ tiếc là, có hai lần chủ giảng đều là vận dụng các hệ pháp thuật.

Nhâm Thanh Phong sở dĩ không thích nghe giảng giải về vận dụng pháp thuật là bởi vì hắn chủ tu « Hỗn Động Ngũ Hành Quyết ».

« Hồn Độn Ngũ Hành Quyết » này có một thiếu sót rất lớn chính là uy lực tối đa khi sử dụng pháp thuật các hệ nhiều nhất cũng chỉ phát huy được ba thành uy lực. Bởi thế Nhâm Thanh Phong cũng dứt khoát không khổ tu pháp thuật nữa mà dồn tinh lực vào những phương diện khác.

Song Lâm Kiếm lại kiên trì cho rằng, cho dù uy lực của pháp thuật của Nhâm Thanh Phong tương đối nhỏ, nhưng học thêm một chút cũng luôn tốt hơn. Bởi vậy cứ mỗi lần tuyên giảng bất kể là về nội dung gì, thì trước khi khai giảng, hẳn cũng sẽ gọi Nhâm Thanh Phong cùng đi. Chẳng qua lần trước bởi vì Nhâm Thanh Phong phải nằm một chỗ cho nên cũng không miễn cưỡng.

Chính là bởi như thế nên cho dù Nhâm Thanh Phong muốn buông xuôi về pháp thuật, nhưng trước yêu cầu của Lâm Kiếm, rốt cuộc về cơ bản cũng có thể miễn cưỡng vận dụng phần lớn pháp thuật. Nhưng mà đối với pháp thuật do chính mình dùng ra, Nhâm Thanh Phong chỉ cười gọi nó là pháp thuật năng lực kém mà thôi.

Nhâm Thanh Phong vừa truyền âm xong, hai tên sư huynh trên khán đài rốt cuộc cũng có động tác.

Chỉ thấy một tên sư huynh khẽ mở hai mắt, nhìn lướt qua mọi người dưới khán đài sau đó ho khan một tiếng, lúc này mới cất cao giọng nói: "Ai nên tới có lẽ cũng đã tới rồi, vậy chúng ta lập tức bắt đầu thôi. Trước tiên là sư huynh chủ giảng của lần Tuyên Giảng Đại Hội này, ta xin phép tự giới thiệu một chút về bản thân mình. Ta là Dương Tuấn, ta là đệ tử thân truyền của Thiên Dật Chân nhân hiện đang là Chương môn của Huyền Dương, ta tu luyện công pháp hệ Thủy, tu vi Linh Tịch Hậu Kỳ."

Dương Tuấn này vừa nói dứt lời, liền nhìn lướt qua một vòng các sư đệ phía dưới. Thấy vẻ kinh ngạc cùng ao ước trên mặt những tên nhị đại sư đệ này, ngay cả vài tên đệ tử mới vừa rồi còn đang truyền âm nói chuyện cũng

tức khắc dừng lại khoe miệng. Lúc bấy giờ mới hài lòng gật đầu với tên tinh anh bên cạnh.

"Tại hạ là nhất đại đệ tử Lưu Kiền, lần này phối hợp tuyên giảng cùng với sư huynh Dương Tuấn, cũng giống như Dương sư huynh, ta cũng là thân truyền đệ tử của Chương môn Thiên Dật Chân nhân, tu luyện là công pháp hệ Thổ, cũng là tu vi Linh Tịch Hậu Kỳ." Nhất đại sư huynh Lưu Kiền ở bên cạnh tiếp lời.

Kỳ thực Dương Tuấn, Lưu Kiền này tự báo ra thân phận cũng không hoàn toàn chỉ để khoe mẽ. Dựa theo quán lệ của Huyền Dương Môn thì người khai giảng Tuyên Giảng Hội trước hết cần tự báo ra thân phận, tu vi, để hấp dẫn sự chú ý của người nghe giảng. Dĩ nhiên, chuyện này cũng là có ý để sau này hai bên có thể dễ dàng tiếp tục giao lưu với nhau.

"Hai người này tuy đều có tu vi Linh Tịch Hậu Kỳ, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng. Dương Tuấn này mặc dù tuấn nhã, nhưng lại thiếu đi một cỗ khí dương cương, mà Lưu Kiền mặc dù không thiếu khí dương cương, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như hơi đần độn. Xem ra khí chất của những tu sĩ này đích thực là có bị ảnh hưởng từ công pháp tu luyện." Nhâm Thanh Phong nhìn hai vị sư huynh đang nói chuyện trên khán đài, đột nhiên nảy ra suy nghĩ này.

"Đệ tử của Chương môn thì có gì đáng hâm mộ chứ, không thể nói là Chương môn đối với bọn họ có thể tốt như sư phụ đối với ta được. Chỉ là tu vi Linh Tịch Hậu Kỳ này cũng thật khiến người ta mong ước. Nếu lần này đi Thai Châu quả thật có thể đột phá bình cảnh mà nói thì sau này ta cũng có khả năng tiến nhập vào Linh Tịch Kỳ. Đến lúc đó ta với A Phong cũng có thể làm chủ giảng ở nơi này rồi. Ha ha!" Lâm Kiếm đang mơ màng tưởng tượng như vậy. (Thật ra bản convert là "Ý thâm thâm nghĩ" cơ...: 025: - No_dance8x)

"Về mặt tiểu Kiếm sao lại quái lạ như thế? Không hề có vẻ gì là giống như tu sĩ Thổ hệ thế này!" Nhâm Thanh Phong nhìn thấy sắc mặt quái dị của Lâm Kiếm, trong lòng nghi hoặc suy nghĩ.

Thân phận hai vị sư huynh này mặc dù tương đối kinh người. Nhưng hai người Nhâm Thanh Phong và Lâm Kiếm đã sớm biết từ lâu rồi, bởi thế nên cũng không kinh ngạc ao ước không dứt như những đệ tử khác. Lúc này hai người đều có những suy nghĩ riêng. Mà hai người trên khán đài cũng bắt đầu đi vào nội dung tuyên giảng.

Dương Tuấn lại ho khan một tiếng, lúc này mới bắt đầu giảng: "Những điều chúng ta muốn giảng hôm nay chính là một số tâm đắc về tu luyện thuật Linh Lực Ngưng Vật của hai người chúng ta! Có lẽ các vị sẽ cho là thuật Linh Lực Ngưng Vật này là một loại pháp thuật mà chỉ tu sĩ cao cấp mới có thể sử dụng nên có nói cũng vô ích. Nhưng ta muốn nói, thật ra suy nghĩ như vậy cũng không hoàn toàn chính xác. Mặc dù hiện giờ các người còn chưa thể sử dụng, nhưng các người có thể học trước một số kinh nghiệm, sau này cũng sẽ có chỗ dùng! Hơn nữa tất cả các pháp thuật, về căn bản cũng đều có chỗ giống nhau..."

Hai người Dương Tuấn, Lưu Kiền này có lẽ bởi vì gần đây đam mê thuật Linh Lực Ngưng Vật này, bởi thế nên mới lấy cái này làm chủ đề để giảng cho mấy tên nhị đại đệ tử ở Tuyên Giảng Hội. Chỉ là để có thể khiến cho nhị đại đệ tử dễ hiểu cũng như học được nó. Dương Tuấn lại thao thao bất tuyệt về chỗ tương thông của pháp thuật. Mà nói đến cuối cùng, ngay đến thuật Linh Lực Ngưng Vật cũng không nói được tới vài câu.

May nhờ bên cạnh có Lưu Kiền thỉnh thoảng bổ sung một chút nội dung tương ứng nên mới có thể coi là không quá lạc đề. Bằng không sợ rằng tiếng chê cười sẽ còn muốn ồn ào hơn nữa. Đường đường hai tên thân truyền đệ tử của Chương môn mà lại lạc đề ngay cả ở Tuyên Giảng Đại Hội, cái này không phải là sẽ bị những tên nhất đại đệ tử khác chê cười đến chết hay sao.

Hai người Dương Tuấn, Lưu Kiền cứ ngồi giảng như vậy. Đệ tử ở phía dưới nhiều hoặc ít cũng hiểu một số thứ tương đối trụ cột, không thể coi là không thu hoạch được gì. Chẳng qua so với những lần Tuyên Giảng Hội trước cũng kém hơn rất nhiều.

Đương lúc trong lòng đám nhị đại đệ tử nghe giảng tràn ngập thất vọng thì Lâm Kiếm vốn hứng thú với tu luyện kỹ xảo pháp thuật, mặc dù tính tình rất tốt nhưng trong lòng cũng có chút bực bội. Chỉ là hăn lại ngoài ý muốn phát hiện tình hình của Nhâm Thanh Phong ở bên cạnh dường như có chút khác thường.

Bình thường nếu gặp phải Truyền Thuật Tuyên Giảng Đại Hội như vậy, Nhâm Thanh Phong cũng sẽ cảm thấy hết sức nhàm chán. Tuy nhiên bởi vì Lâm Kiếm nghe cũng tương đối chuyên tâm nên cũng không nói chuyện với Nhâm Thanh Phong nên mặc dù Nhâm Thanh Phong cũng muốn rời đi trước một mình, nhưng lại cảm thấy như vậy huênh hoang quá mức. Hơn nữa bỏ lại một mình Lâm Kiếm ở nơi này cũng thật không có nghĩa khí.

Cho nên cứ mỗi khi Tuyên Giảng Hội bắt đầu, Nhâm Thanh Phong lại bắt đầu đả tọa, thẳng một mạch đến khi ở phía trên giảng xong rồi mới kết thúc đả tọa. Sau đó lại nhanh chóng rời đi cùng Lâm Kiếm. Lần này Thanh Phong lại không có đả tọa, hơn nữa có vẻ lại còn nghe vô cùng nhập tâm! Mà tình hình này lại bị Lâm Kiếm thấy được nên cũng khó trách hăn cảm thấy kỳ lạ.

"Lần này a Phong sao vậy? Sau tự dừng lại đối tính thế? Mà dấu sao cũng không tệ, mặc dù lần tuyên giảng này cũng không có thứ gì hay ho, nhưng nếu nghe cẩn thận một chút thì ít nhiều cũng có thể có chút thu hoạch." Lâm Kiếm trước hết nghi ngờ một trận, nhưng ngay sau đó lại thầm nghĩ có chút cao hứng.

"Pháp thuật của tu sĩ cao cấp chủ yếu là dẫn động thiên địa linh khí, quan hệ với linh lực của bản thân người thi triển ngược lại không lớn.

Trọng yếu hơn kỹ xảo vận dụng pháp thuật, chính là lĩnh ngộ đối với thiên đạo. Đường như ta nghĩ ra cái gì đó! Rốt cuộc là cái gì đây?" Nhâm Thanh Phong nhập thần suy nghĩ, bất quá rốt cuộc cũng không thể hiểu rõ ràng.

Đợi đến khi Nhâm Thanh Phong phục hồi lại tinh thần thì Tuyên Giảng Đại Hội đã kết thúc. Ngay cả lần lượt các phần hỏi đáp, giao lưu cũng đã kết thúc một hồi lâu.

"Ô? Người đâu rồi? Sao nhanh như vậy đã đi mất rồi! Ừm, vậy cùng ta cũng đi nhanh thôi, trời tối nhanh thật đó! Nhân lúc hiện tại Sự Vụ Đại Điện có thể vẫn còn chưa đóng cửa, trước hết đi nhận một cái nhiệm vụ đi Thai Châu. Sau đó khuya hôm nay sẽ lên đường ngay!" Nhâm Thanh Phong lấy lại tinh thần nghĩ hoặc nhìn Lâm Kiếm đang đợi bên cạnh rồi nói. Nhâm Thanh Phong không ngờ được, bản thân suy nghĩ một cái vấn đề mà lại mất nhiều thời gian đến như vậy.

"Đều đi cả rồi, Tuyên Giảng Hội kết thúc cũng đã nửa canh giờ rồi. Ngay cả cái tên Nghiêm Phi kia cũng đã hỏi xong vấn đề rồi. Người ngồi ngay ngắn ra cũng đã hơn nửa canh giờ rồi đấy! Thế nào? Nghĩ thông suốt được thứ gì không? Chẳng lẽ thật sự là đốn ngộ? Trong truyền thuyết, tu sĩ một khi đốn ngộ liền có thể tương đương với mấy trăm năm khổ tu! Lần này tu vi của A Phong người nhất định là phải tăng lên rất nhiều rồi! Ha ha!" Lâm Kiếm trước cũng có chút trách cứ, nhưng sau đó trêu đùa.

"Ha hả, chuyện tốt như vậy há có thể để ta dụng phải? Ta chỉ đang suy nghĩ một vấn đề đơn giản mà thôi. Chỉ là rốt cuộc cũng không suy nghĩ cẩn thận. Đi thôi! Vừa đi vừa nói! Ngay cái tên thích hỏi lăm vấn đề như Nghiêm Phi cũng đã trở về! Chúng ta còn chờ cái gì?" Nhâm Thanh Phong cười ha hả một tiếng, trong lúc nói chuyện cũng đồng thời lấy ra Hoàng Chu Pháp Khí và đứng lên phía trên.

Đối với câu đùa khi trước của Lâm Kiếm, Nhâm Thanh Phong tự nhiên sẽ không để ý. Hẳn biết Lâm Kiếm bởi vì lo lắng, cũng lại sợ quấy rầy

mình suy tư cho nên mới không đánh động mình trước, nên trong lòng có chút buồn bực. Lúc sau này nói chuyện chỉ đùa một chút cũng là rất bình thường. Mà ngay bản thân hẳn, nếu vừa rồi không thể hiểu ra được cái gì, chỉ sợ hiện giờ có nghĩ nhiều hơn nữa cũng sẽ không có kết quả gì.

"Tốt, hiện giờ đi thôi. Chẳng qua không cần tối nay đã phải vội vã đi Thai Châu rồi! Hiện giờ Sự Vụ Đại Điện mặc dù có thể còn chưa đóng cửa, nhưng bản thân chúng ta cũng phải chuẩn bị trước một chút mới được, vả lại ta còn muốn chào hỏi sư phụ lão nhân gia mới được." Lâm Kiếm vừa đáp, đồng thời cũng ngự lên Hồn Thiên Xích bay lên.

"Vây cũng tốt, người đã không vội, vậy chúng ta ngày mai sẽ xuất phát cũng được. Đúng là cũng phải trở về một chuyến, còn một thứ bảo bối ta không có mang theo nữa!" Nhâm Thanh Phong mỉm cười nói, trong lúc nói chuyện, Hoàng Chu Pháp Khí đã bay vượt lên phía trước, mà Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm cũng theo sát sau đó.

Trong chốc lát, hai người, hai kiện pháp khí vẽ ra hai đạo hoàng mang, song song biến mất ở phía chân trời, chỉ để lại trên không trung mấy câu nói.

"Tiểu Kiếm, hình như nơi này không cho phép ngự khí phi hành a?"

"Không việc gì, chúng ta nhanh nhanh một chút là được. . ."

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 36

Quan Tài Treo Nơi Vực Sâu

Ngày thứ hai, trời mới vừa tờ mờ sáng, hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm cũng lại một lần nữa đi tới Ngọc Huyền Phong. Chỉ là lần này bọn họ không phải tới nghe giảng mà là đến Sự Vụ Đại Điện nhận lấy nhiệm vụ.

Sự Vụ Đại Điện vẫn như trước kia, duy chỉ có đệ tử đón tiếp ở cửa đã sớm không còn là huynh đệ họ Hoàng nữa. Mà hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm cũng không ngừng chân, mấy bước đã vào trong gian phòng có trách nhiệm xử lý hạng mục công việc, nhiệm vụ.

Trong phòng có một lão giả áo xanh đang ngồi bên một bàn đá lớn đang gật gà gật gù. Nhưng lúc này lão giả cũng đã cảm thấy được hai người đi tới nên mở mắt ra, trước tiên đánh giá hai người một chút rồi mới run rẩy nói: "Hai vị tới nộp kết quả nhiệm vụ hay tới nhận nhiệm vụ?"

Hai người lúc này cũng đứng lại, Lâm Kiếm mở miệng nói: "Tiếp nhận nhiệm vụ, hai người chúng ta muốn nhận nhiệm vụ đi Thai Châu, tốt nhất là loại cần hai người cùng hoàn thành..., nếu như không có thì cho một người cũng được."

"Ừm, hai vị ở chỗ này chờ chốc lát, lão phu phải tìm kỹ xem mới biết được." Lão giả nghe Lâm Kiếm nói thì gật đầu đáp. Sau đó mặt không biểu

tình đứng dậy, tập tễnh đi về phía một cái giá chất đầy ngọc giản ở phía sau bắt đầu tra tìm.

Nhâm Thanh Phong lúc này cũng không nói chuyện mà trực tiếp đi tới bên cạnh một cái ghế băng dài, nhẹ nhàng ngồi xuống, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Còn Lâm Kiếm vẫn đứng nguyên tại chỗ đợi.

"Ừm, vừa lúc có một nhiệm vụ mới, phải đi Thai Châu tìm đệ tử mất tích cần khoảng hai đến ba người, trước hết các người tự xem một chút đi." Chỉ trong chốc lát, lão giả áo xanh phụ trách đã tìm được một viên ngọc đồng ở tầng dưới, sau khi dùng thần thức tra qua một chút thì hướng về phía hai người Lâm Kiếm, Nhâm Thanh Phong nói.

"Không tệ, nhiệm vụ này rất tốt, A Phong người cũng đến xem xem thế nào." Lâm Kiếm nhận lấy ngọc đồng lão giả đưa tới, đặt ở trán dùng thần thức cẩn thận dò xét một phen rồi cũng nói.

"Tốt. Vậy cái này đi, làm phiên vị sư huynh này giúp chúng ta đăng ký một cái đi." Nhâm Thanh Phong đứng dậy nhận lấy ngọc đồng, dùng thần thức hơi dò xét một chút sau đó lại đem ngọc đồng đặt lên bàn đá lớn trước người lão giả rồi nói.

"Được, tốt lắm, các người có thể đi ngay được rồi, nhưng sáu tháng sau cho dù không có kết quả gì cũng cần tới đây ghi danh lại một lần nữa. Nếu sáu tháng sau các người vẫn còn chưa tới vậy thì trực tiếp đánh giá nhiệm vụ này thất bại. Hơn nữa còn phải nhắc nhở thêm các người một chút, phần thưởng cho nhiệm vụ này mặc dù không tệ nhưng cũng có thể gặp phải nguy hiểm, hai người các người phải cẩn thận đấy.

Lão giả ghi lại tình huống của hai người sau đó lại dùng một khối ngọc ẩn màu đỏ đánh một đạo ấn ký lên thân phận ngọc bài mà hai người đưa tới. Cuối cùng mới đưa hai khối ngọc đồng có tin tức nhiệm vụ đặt lên trên mặt bàn, lúc này mới vừa run rẩy nói.

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở, hai người chúng ta sẽ cẩn thận, vậy hôm nay chúng ta cáo từ, ngày sau sẽ gặp lại lúc tới nộp kết quả nhiệm vụ." Hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm nhận lấy ngọc bài, ngọc đồng sau đó mỉm cười hành lễ, nói.

Cáo từ lão giả, hai người ra khỏi đại điện, bước xuống thềm đá liền ngự lên pháp khí, chỉ trong chốc lát đã ra khỏi sơn môn của Huyền Dương Môn, nhắm thẳng về hướng Thai Châu bay đi.

Một đường vô sự, sau bảy ngày, hai người đã đi tới một ngọn núi hoang không tên cách thành Thai Châu hơn trăm dặm về phía Đông.

"Có vẻ như chính là ở trong này? Nhưng ngọn núi hoang này tương đối lớn. Hay chúng ta hãy chia nhau ra dò xét, có thể sẽ càng nhanh hơn một chút. Như vậy, người phía Đông, ta phía Tây, nếu có phát hiện gì sẽ báo cho nhau biết." Nhâm Thanh Phong nhìn lướt qua phiến núi hoang phía dưới chân này, sau đó nhanh chóng có quyết định.

"Ừm, như vậy là tốt nhất, chỉ là không được đi ra quá xa núi hoang, nếu không một khi gặp phải nguy hiểm sẽ không thể kịp thời hội hợp, vậy thì rất phiền toái." Lâm Kiếm suy nghĩ một chút cũng đồng ý.

Nói dứt lời, hai người - hai đạo hoàng mang chia nhau làm hai hướng từ từ bay đi.

"Hừm? Đến giờ cũng không phát hiện có gì dị thường! Phiến núi hoang này mặc dù không nhỏ, nhưng linh khí trong núi thưa thớt tán loạn, ngay cả một cái linh mạch bé nhỏ thành hình cũng không có. Chỉ sợ cho dù là tu sĩ ma đạo cũng sẽ không chọn nơi như thế này làm nơi tu luyện đi! Không biết những tên đệ tử mất tích kia vô công rồi nghề chạy tới chỗ này làm gì nữa."

Nhâm Thanh Phong vừa ngự sử Hoàng Chu Pháp Khí dọc theo hình thể của núi mà phi hành, vừa sử dụng thần thức điều tra tình huống xung

quanh. Chỉ là sau nửa ngày vẫn hoàn toàn không có phát hiện, nên trong lòng không khỏi rất nghi hoặc.

Căn cứ theo những gì trong ngọc đồng nhiệm vụ trên người họ viết, phiến núi hoang này chính là nơi mười mấy tên tu sĩ cấp thấp Luyện Khí Kỳ mất tích. Hơn nữa mười mấy tên tu sĩ mất tích này phần lớn cũng là đệ tử cấp thấp thường trú làm việc thuộc ba đại môn phái ở Thai Châu, trong đó có ba tên đệ tử đời thứ ba của Huyền Dương Môn.

Nhiệm vụ lần này của hai người Nhâm Thanh Phong và Lâm Kiếm chính là điều tra tình hình cụ thể của những đệ tử mất tích này ở xung quanh thành Thai Châu. Mặt khác nếu như có thể tìm về được ba tên đệ tử mất tích, vậy nhiệm vụ lần này coi như đã hoàn thành viên mãn. Ngoài ra nếu tìm về được càng nhiều tu sĩ cấp thấp thì phần thưởng nhiệm vụ cũng sẽ càng nhiều!

Cũng theo những gì ngọc đồng nhiệm vụ viết thì nơi làm việc của ba đại môn phái tại Thai Châu cũng chỉ biết là mấy đệ tử này mất tích ở gần khu vực núi hoang chứ không biết tình huống cụ thể là có chuyện gì đã xảy ra.

Bởi nhân thủ ở nơi làm việc về cơ bản cũng chỉ đủ, tu sĩ cao cấp cũng đều có việc phải làm cho nên mới phái người truyền tin trở về núi Huyền Dương cầu trợ.

Nhưng Huyền Dương Môn đối với những chuyện như vậy lại cũng không quá coi trọng, bởi vì dù sao cũng chỉ là mất tích mấy tên đệ tử cấp thấp đời thứ ba mà thôi. Những đệ tử đời thứ ba như vậy vốn dĩ tu vi không cao, nhân số lại đông đảo. Cho dù là tính số buông xuôi việc tu luyện, tự mình rời tông đi cũng có không ít. Cho nên lúc này mới đến phiên hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm tới đây.

Nghi hoặc cũng vẫn chỉ là nghi hoặc, Nhâm Thanh Phong vẫn tiếp tục tìm tòi cẩn thận, dù sao nếu nhiệm vụ lần này có thể tìm được toàn bộ tu sĩ

mất tích mà nói thì năm lần nhiệm vụ khác trong ba năm tới có thể toàn bộ được miễn trừ, hơn nữa còn có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ càng thêm lớn. Cho nên hiện giờ cho dù cẩn thận hơn một chút, cực khổ hơn một chút, chỉ cần có thể có thu hoạch tất cả cũng đều đáng giá!

"Ồ, có vẻ như bên tiểu Kiếm kia có biến rồi!" Nhâm Thanh Phong đang tìm tòi, lại đột nhiên phát hiện tiểu phiến trong tay bỗng phát ra ánh sáng mờ.

Tấm phát sáng này chính là Hà Quang Phù, tín vật phát tín hiệu liên lạc của hai người. Nếu như đặt trong túi trữ vật thì không hề còn tác dụng nữa. Hơn nữa khoảng cách liên lạc cũng chỉ có thể trong phạm vi ba trăm dặm, cho nên rất nhiều tu sĩ cũng dứt khoát không sử dụng Hà Quang Phù này làm gì.

Hai người Nhâm Thanh Phong, Lâm Kiếm lần này để thuận tiện liên lạc trong khi làm nhiệm vụ mới chuẩn bị vài tờ, mà lúc này cũng vừa đúng có tác dụng.

Nhâm Thanh Phong nhìn thấy Hà Quang Phù trong tay hóa thành một màn sáng mờ bay về phía tây tiêu tán, cũng biết bên Lâm Kiếm nhất định là có tình huống rồi, chỉ là Nhâm Thanh Phong cũng không ngại sử dụng Hoàng Chu Pháp Khí bay tới ngay lập tức mà trước tiên thu lại Hoàng Chu, sau đó vung tay lên, một pháp khí hình thoi dài màu vàng kim lóe lên kim mang xuất hiện giữa không trung.

Đạo kim mang này chính là pháp khí cao cấp Phá Kim Toa của Mã Đằng, nhưng giờ cũng đã thuộc về Nhâm Thanh Phong rồi. Hơn nữa lần này trên đường tới Thai Châu đã sớm bị Nhâm Thanh Phong luyện hóa lại một lần. Chỉ là do thời gian quá ngắn cho nên vẫn không thể hoàn toàn luyện hóa, bởi vậy bình thường đi đường Nhâm Thanh Phong vẫn hay dùng Hoàng Chu Pháp Khí. Lúc này bên phía Lâm Kiếm có biến, Nhâm Thanh

Phong lại muốn tranh thủ thời gian, tự nhiên liền nghĩ đến việc sử dụng pháp khí cao cấp có tốc độ nhanh hơn này rồi.

Nói thì chậm nhưng lại xảy ra rất nhanh, Nhâm Thanh Phong sau khi thả ra Phá Kim Toa cũng không buồn nhìn kỹ, người đã phóng lên rồi. "Bá" một tiếng, kim mang hiện lên, Phá Kim Toa đã bay cực nhanh về phía tây núi hoang.

Từ khi thu pháp khí đến khi Phá Kim Toa bay đi, thật ra cũng chỉ là trong chớp mắt! Thậm chí trong cả quá trình, Nhâm Thanh Phong căn bản cũng không hạ xuống đất mà lơ lửng một đoạn ngắn trong không trung rồi lại tiếp tục bước lên Phá Kim Toa bay ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Nhâm Thanh Phong từ rất xa đã nhìn thấy Lâm Kiếm bình yên vô sự, lúc này mới chú ý đến tốc độ phi hành kinh khủng của Phá Kim Toa, nói: "Phá Kim Toa này quả nhiên tốc độ thật cao, so với Hoàng Chu Pháp Khí còn nhanh hơn nhiều! Mới chốc lát ta đã đến đây rồi, chỉ là hơi thiếu ổn định một chút."

Bản thân Phá Kim Toa chính là pháp khí cao cấp, lại sở trường về tốc độ, dưới tốc độ khu sử cực nhanh của Nhâm Thanh Phong tốc độ như vậy cũng là bình thường.

"A Phong người tới thật nhanh đó nha, mau đến xem nơi này xem." Lâm Kiếm kêu lên.

Lâm Kiếm mặc dù thấy Nhâm Thanh Phong tới đây nhưng cũng không chú ý nhiều tới Phá Kim Toa mà đứng trên một vách núi sâu không thấy đáy, chỉ vào vách đá bên dưới vách núi, hiển nhiên là hắn đã phát hiện tình huống dị thường nào đó ở phía dưới vách đá rồi.

"Phát hiện được gì rồi? Để ta xem một chút. Di, không đúng!" Nhâm Thanh Phong thu hồi Phá Kim Toa hạ xuống bên bờ vực. Nhìn theo hướng ngón tay Lâm Kiếm chỉ, sắc mặt cũng bắt đầu biến ảo bất định.

"Những thi thể trong những quan tài treo này tại sao không thấy đâu nữa? Ở nơi dốc đứng thế này dã thú bình thường hẳn không thể mở ra loại quan tài này được đi, hơn nữa xung quanh quan tài cũng không có y phục, mảnh xương vụn, chẳng lẽ đây là do những tu sĩ khác gây ra? Hay là có thể có yếu thú nào đó đến cả những thi thể trong các quan tài treo này cũng ăn? Ủm, cũng chỉ có hai loại khả năng này thôi." Nhâm Thanh Phong trước tiên có chút nghi ngờ, sau lại khẳng định.

Nhâm Thanh Phong ban đầu mặc dù kinh ngạc, nhưng sau khi trấn định lại, lại bắt đầu căn cứ vào địa hình nhanh chóng suy nghĩ, từ đó phân tích và đưa ra một cái kết luận như vậy.

Những quan tài treo theo lời Nhâm Thanh Phong chính là một loại phương thức mai táng thân nhân của dân chúng sống nơi sơn dã. Mai táng bằng cách treo quan tài lơ lửng nơi vách núi này để phòng ngừa thi thể người chết bị dã thú đào lên ăn hết.

"Còn có một loại khả năng khác, đó chính là những thi thể này tự mình sống lại, sau đó tự mình rời khỏi quan tài treo!" Lâm Kiếm lúc này nói tiếp. Nhưng hẳn vừa nói, trên khuôn mặt cũng phủ đầy lo lắng.

"Tự mình sống lại? Chẳng lẽ người muốn nói những thi thể trong quan tài treo này đã biến thành cương thi?" Nhâm Thanh Phong cả kinh nói. Loại khả năng này hẳn nhất thời không nghĩ tới.

"Đúng, chính là cương thi. Thông thường, người sau khi chết thi thể cũng sẽ từ từ thối rữa, nhưng trong một vài tình huống đặc biệt, những thi thể này lại có thể mấy ngàn năm không hư thối, cuối cùng sinh ra linh trí biến thành cương thi sống lại một lần nữa!" Lâm Kiếm thuận miệng giải thích.

Thật ra những lời này của Lâm Kiếm trước kia cũng đã từng nói qua với Nhâm Thanh Phong, nhưng dần dà khi Nhâm Thanh Phong hiểu rõ càng

nhiều thứ, những cơ hội cho hần giải thích cũng ngày càng ít. Mà có đôi lúc, Lâm Kiếm vẫn còn chưa quá thích ứng với cảm giác chỉ có một người nghe duy nhất này.

"Những quan tài treo này nhìn qua quả thực là đã có rất lâu rồi, loại phỏng đoán này của người cũng có rất có khả năng." Nhâm Thanh Phong đồng ý nói.

Xung quanh núi hoang này ngay tới một thôn trang cũng không có, những quan tài treo này hẳn là tồn tại đã lâu, mặt khác nhìn mức độ rữa nát của một vài quan tài treo kia thì thấy, ít nhất cũng đã phải mấy trăm năm rồi.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 37

Quái Trận Phong Linh

"Nếu quả thật là cương thi thì chúng nó làm cách nào để rời khỏi nơi này? Chẳng lẽ những con cương thi này còn có thể bay được như tu sĩ hay sao?" Nhâm Thanh Phong lại một lần nữa nghi hoặc.

"Ừm, vấn đề này đúng là tương đối khó hiểu, chẳng lẽ là ma đạo Ngự Thi Tông trong truyền thuyết đến bắt những con cương thi này đi, hoặc là những con cương thi này đã toàn bộ rơi xuống dưới vách núi rồi?" Lâm Kiếm cũng nghi hoặc nói, mà lúc này trong lời nói của hắn dường như có lẽ đã vô cùng khẳng định những thi thể mất tích này chính là cương thi rồi.

"Tiểu Kiếm, người nói đến ma đạo Ngự Thi Tông này chẳng lẽ có thể điều khiển được cương thi?" Nhâm Thanh Phong hỏi, ma đạo Ngự Thi Tông mặc dù Nhâm Thanh Phong mới lần đầu nghe thấy, nhưng cũng có thể đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra.

"Đúng vậy, nghe nói các tu sĩ của Ngự Thi Tông này thủ đoạn công kích cũng không nhiều, thậm chí phần lớn tu sĩ bên trong tông ngay tới pháp thuật bình thường cũng không xài nổi. Nhưng thủ đoạn công kích lợi hại nhất của bọn chúng chính là cương thi, mà cũng bởi vì có cương thi nên bọn chúng ngay cả pháp thuật bình thường cũng không cần." Lâm Kiếm giải thích.

Thật ra ngay cả Lâm Kiếm cũng chưa tận mắt nhìn thấy tu sĩ Ngự Thi Tông. Mà về việc tu sĩ Ngự Thi Tông không biết pháp thuật này cũng là hẳn nghe từ sư phụ hẳn Lâm trưởng lão nói.

"Cương thi này đối với dân chúng bình thường là tương đối lợi hại, tuy nhiên những tu sĩ này dùng cương thi để đối phó chúng ta thì hiệu quả e rằng cũng không tốt đi. Chẳng lẽ thân thể những con cương thi này có thể ngăn cản được công kích từ pháp khí, pháp bảo của tu sĩ?" Nhâm Thanh Phong nghi ngờ nói.

"Cái này ta cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói những cương thi này cũng phân ra nhiều chủng loại khác nhau. Có lẽ những con tương đối lợi hại cũng thật sự có thể ngăn cản được công kích từ pháp khí đi." Lâm Kiếm có chút ngượng ngùng nói.

"Hóa ra là như vậy, nhưng những thi thể mất tích trong quan tài treo này rốt cuộc có phải đã biết thành cương thi thật hay không cũng còn chưa chắc chắn. Chúng ta nhanh chóng xuống dưới vách núi điều tra một chút đi. Vừa rồi tiểu Kiếm người còn chưa đi xuống xem đi?" Nhâm Thanh Phong ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời đã bắt đầu ngả dần sang âm đạm.

"Vẫn còn chưa, sau khi ta phát hiện những quan tài treo này lập tức báo ngay cho người, nhưng không nghĩ tới người chạy tới nhanh như vậy. Chưa kể đáy vực này có vẻ như cũng có điểm quái dị, chúng ta nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Lâm Kiếm đáp.

Tu vi của Lâm Kiếm so với Nhâm Thanh Phong còn thâm hậu hơn một chút, lại càng thêm cẩn thận hơn so với Nhâm Thanh Phong, cho nên lúc phát hiện dị thường cũng không một mình đi xuống trước mà báo cho Nhâm Thanh Phong.

"Ừm, ta cũng cảm giác được đáy vực này có chút âm u, nhưng vẫn muốn xuống xem một chút. Cả phiến núi hoang ngoại trừ nơi này hẳn cũng

không có nơi nào khác có dị thường, cho nên vấn đề rất có thể nằm ở phía dưới vách núi này." Nhâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

Đối với sự cẩn thận của Lâm Kiếm, Nhâm Thanh Phong cũng tương đối đồng ý, nhưng đáy vực này quả thực có cổ quái, nếu đến nơi này, vậy khẳng định là phải xuống xem một chút.

Nói dứt lời, cũng thả ra Phá Kim Toa, vượt lên đầu chậm rãi hướng vách đá đang treo quan tài bay tới, mà Lâm Kiếm cũng gật đầu đồng ý, thả ra Hồn Thiên Xích theo sát phía sau.

Trước tiên hai người nhìn mấy chục cỗ quan tài treo không có thi thể bên trong này cũng không phát hiện được những đầu mối gì khác nên không còn cách nào khác là phải tiếp tục bay xuống phía dưới đáy vực.

Phiến núi hoang này coi như không nhỏ, nhưng cơ hồ không có chút linh khí nào. Ta dò xét ở phía đông một hồi lâu, ngay cả đến một chút linh mạch li ti cũng không thấy. Thật là rất kỳ quái." Nhâm Thanh Phong thấy Lâm Kiếm ở bên cạnh có chút khẩn trương, cho nên cố ý kiểm chuyện phiếm nói.

"Ừm, một hồi lâu ta cũng không có phát hiện gì cả, trên núi hoang này ngay tới động vật bình thường cũng không thấy một con, hơn nữa cỏ cây đều tương đối thấp bé, thật sự là một ngọn núi hoang đúng nghĩa!" Lâm Kiếm nhìn những dây leo không biết tên bò đầy trên vách núi, đáp lại.

Hai người cứ một câu lại một câu tán gẫu như vậy, vừa chậm rãi bay xuống. Mà càng hướng xuống, cảm giác âm trầm lại càng thêm mãnh liệt.

Vách núi này rốt cuộc sâu bao nhiêu vậy? Ta cũng bắt đầu cảm thấy có chút lạnh rồi! Đã qua nửa canh giờ sao vẫn còn chưa tới đáy nhỉ. Ta thấy nửa canh giờ này mặc dù chúng ta bay tương đối chậm, chỉ sợ cũng ít nhất đã xuống hơn ngàn trượng đi? Nếu không lần này chúng ta về trước rồi

tính, dù sao trời cũng tối rồi." Lâm Kiếm nhìn vách đá dưới chân sâu không thấy đáy, có chút dao động nói.

"Ha hả, không việc gì đâu, hắn là trước khi trời tối còn có thể chạy về thành Thai Châu. Nhưng nếu tiểu Kiếm người không muốn đi tiếp thì hãy lên trên trước chờ ta là được." Nhâm Thanh Phong ha hả cười một tiếng nói.

"Quên đi, vậy chúng ta cùng đi xuống vậy, nhưng xem ra đáy vực sâu này nhất định là có một âm mạch không nhỏ mới đúng, nếu không cũng sẽ không âm lãnh như thế." Lâm Kiếm thấy Nhâm Thanh Phong không muốn trở về cho nên cũng kiên định, tiếp đó lại nói.

"Đi, ta điều tra đến đáy vực rồi, có vẻ như còn có một động huyệt." Lúc này Nhâm Thanh Phong đột nhiên vui vẻ nói, đến nơi sâu như vậy linh khí trong không trung có vẻ như cũng bị âm hàn ngưng kết, một lần nhìn cũng nhiều nhất có thể thấy xa tới vài chục trượng, cho nên hai người đều dựa vào thần thức điều tra cảnh vật xung quanh.

"Ừm, ta cũng đã điều tra đến đó, cuối cùng thì.." Lúc này có vẻ như Lâm Kiếm cũng đã điều tra đến cho nên cũng nói, nhưng bởi thần thức của Nhâm Thanh Phong mạnh hơn so với của hắn một chút cho nên hắn phát hiện ra sau.

"Những khí âm hàn này có vẻ như đều từ động huyệt phía dưới kia truyền tới, chúng ta vào xem một chút, nói không chừng toàn bộ tu sĩ mất tích đều ở bên trong cũng không biết chừng." Nhâm Thanh Phong vui vẻ nói.

"Hy vọng không nên gặp phải quỷ quái gì đi, theo sách nói, âm mạch như thế này là nơi quỷ vật, cương thi... thích nhất, chúng ta nên cẩn thận một chút mới được." Lâm Kiếm không vui mà ngược lại còn lo lắng nói.

"Ừm, người nói cũng đúng, phải cẩn thận một chút mới được. Nói không chừng mấy thi thể mất tích ở trên vách đá kia là bởi vì âm mạch này mới biến thành cương thi đi." Nhâm Thanh Phong gật đầu đồng ý nói, cảm giác âm lãnh như vậy khiến hắn không khỏi nhớ lại lần kinh nghiệm ở Bích Hàn Đàm khi đó.

Nhâm Thanh Phong đã sớm không còn là tên kiếm khách giang hồ mới vừa vào Luyện Khí Kỳ năm đó nữa. Khí âm hàn này mặc dù so với nước Bích Hàn Đàm năm đó còn lạnh hơn mấy chục lần, nhưng Nhâm Thanh Phong cho dù không dùng tới Thiên Hàng Bào cũng có thể dễ dàng chống đỡ được.

"Tiểu Kiếm, bị người nói trúng rồi, nơi này mặc dù không biết có phải là có quỷ quái gì hay không nhưng tu sĩ ma đạo ít nhất cũng có một tên." Nhâm Thanh Phong tựa hồ tìm được cái gì, sắc mặt biến hóa nói.

"Có vẻ như ở bên ngoài động huyết còn có pháp trận phòng hộ mà những tu sĩ khác bố trí. Xem ra những đệ tử mất tích trong tông môn quả thực có thể ở nơi này rồi." Nhâm Thanh Phong nói tiếp, sau đó lại nhìn Lâm Kiếm, dường như đang hỏi Lâm Kiếm xem có còn muốn đi xuống hay không.

Lâm Kiếm cũng hiểu được ý tứ của Nhâm Thanh Phong, nhưng không hề lên tiếng mà tiếp tục bay xuống phía dưới.

Chỉ trong chốc lát, hai người rốt cục rơi xuống đáy vực âm khí um tùm, mà ở đáy vực ngoại trừ đá vụn khắp nơi không còn gì khác.

"Tiểu Kiếm người nhìn xem đây là trận pháp gì?" Nhâm Thanh Phong chỉ vào một phiến nham bích bên cạnh, hỏi.

"Trận pháp này ta cũng không rõ lắm, nhưng nếu đã đến nơi này, chúng ta hãy chào hỏi các tu sĩ bên trong trước rồi hẵng nói." Lâm Kiếm nhìn vách đá kia, lắc đầu nói.

"Đúng, nói rất hay, tiểu Kiếm. Bất kể đối phương là chính hay là ma, chúng ta phải tiên lễ hậu binh trước mới đúng. Nhưng theo ta đoán, tu sĩ bên trong hẳn là tu vi tương đối thấp kém mới đúng, nếu không cũng sẽ không chờ chúng ta đến tận nơi thế này rồi mà còn không có phản ứng gì. Trừ phi tu sĩ ở bên trong không có ở đây, nên hiện tại hay là chúng ta trực tiếp đem người cứu ra rồi hãy nói." Nhâm Thanh Phong trước tiên là gật đầu đồng ý, sau đó lại đột nhiên nói.

Vừa lúc nói chuyện, Phá Kim Toa đã đánh về phía trên thạch bích, mà Lâm Kiếm thấy vậy cũng mau chóng phản ứng, vội vàng vận khởi Hồn Thiên Xích đánh lên phía trên thạch bích.

"Phanh" một tiếng, Phá Kim Toa dẫn đầu đánh lên vách đá, chỉ thấy linh khí xung quanh sau khi dao động một trận lại trở lại bình thường, mà ngay lúc linh khí dao động, ở một cửa động chừng hơn trượng trên thạch bích thoáng hiện ra, sau đó lại lập tức biến mất không thấy ngay khi linh khí dao động trở lại bình thường.

Tiếp đó lại "Phanh" một tiếng, Hồn Thiên Xích của Lâm Kiếm cũng đánh vào trên vách đá, tình huống tương tự lại xuất hiện một lần nữa, nhưng lần này dao động xuất hiện cũng lớn hơn một chút, tiếng vang cũng lớn hơn. Chấn động khiến những mảnh đá vụn xung quanh bay loạn xạ.

"Quả nhiên cửa động núp ở phía sau ảo ảnh tấm thạch bích này. Chưa kể phòng hộ của trận pháp này có vẻ như vẫn còn không phải là rất mạnh, chỉ cần công kích là có thể mở ra, mặt khác năng lực ngăn cản thần thức của trận pháp này có vẻ như cũng không phải quá mạnh nha, vậy mà cũng có thể bị chúng ta làm lộ ra cửa động." Nhâm Thanh Phong thu hồi Phá Kim Toa nhìn thạch bích bên cạnh không chút sứt mẻ nói.

"Đúng là như vậy, có vẻ như trận pháp này dường như chủ yếu có tác dụng che lại linh khí ở nơi âm mạch này. Nếu không những linh khí này mà phát tán ra ở phiến núi hoang phía trên kia mà nói thì nơi này cũng sẽ

không âm hàn như thế nữa, mà núi hoang cũng sẽ không hoang vu như thế." Lâm Kiếm thấy cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra kết luận.

"Trải qua công kích vừa rồi, xung quanh rõ ràng lại càng thêm âm hàn thì phải. Có vẻ như âm hàn linh khí ở trong động tiết ra không ít thì phải. Không biết cái tên tu sĩ bày trận kia rốt cuộc là cái giống gì, chẳng lẽ quả thật hẳn có thể ở nơi âm hàn thế này mà tu luyện?" Nhâm Thanh Phong nghi ngờ nói.

Nhâm Thanh Phong nghe Lâm Kiếm nói cũng cảm thấy cách dùng của trận pháp này cũng không phải là để phòng ngừa công kích của những tu sĩ khác mà là vì muốn che lại âm hàn linh khí không bị những người ngoài vách đá phát hiện, chỉ là linh khí âm hàn như vậy, hiển nhiên là không thể nào có tu sĩ tu luyện trong đó, như vậy thì làm thế này rốt cuộc là muốn che giấu những gì đây?

"Những nơi như thế này cũng giống như Huyền Dương Hỏa Sơn nơi Huyền Dương Môn chúng ta lập tông, đúng là không phải nơi tu sĩ bình thường có thể tu luyện. Nhưng đồng thời cũng là tu hành bảo địa của các loại quỷ vật, cương thi,... Ngoài ra nghe nói còn có một vài yêu thú cũng thích ở những nơi như thế này." Lâm Kiếm gật đầu nói.

"Chúng ta tiếp tục động thủ đi! Tu sĩ bố trí trận pháp ở nơi như thế này nhất định là không có hảo tâm gì, hơn nữa tu vi của hẳn chắc chắn cũng không phải hai người ta với người có thể chống lại! Không bằng tranh thủ lúc này mạnh mẽ phá vỡ trận pháp nhìn kỹ rồi hăng nói, chỉ là vạn nhất yêu nhân kia đột nhiên trở lại thì chúng ta cũng chỉ có đường chạy trốn chết mà thôi!" Hai mắt Nhâm Thanh Phong phát tán thần quang nói. Theo như Lâm Kiếm nói thì tu sĩ bày trận này trong mắt Nhâm Thanh Phong cũng trở thành yêu nhân.

Vừa nói dứt lời, Nhâm Thanh Phong đã thu hồi Phá Kim Toa, sau đó tế lên Thanh Phong cổ kiếm, hướng thạch bích lăng không bổ một nhát. Chỉ thấy thanh quang lóe sáng, trận pháp phong linh cổ quái ở cửa động lại đùng đưa một trận kịch liệt.

"Chuyện đã tới nước này cũng chỉ có cách mạnh mẽ công phá trận pháp này thôi. Ba tên sư đệ mất tích của Huyền Dương Môn chúng ta khẳng định cũng đã bị tên yêu nhân này giam ở trong động rồi." Lâm Kiếm vừa nói chuyện, cũng một lần nữa thả ra Hồn Thiên Xích toàn lực công kích lên trận pháp phong linh này.

Vốn nếu lúc đó hai người rời đi thì cho dù có thể không thành công kết thúc nhiệm vụ sư môn, nhưng cũng không đắc tội tu sĩ bày trận phong linh, nhưng hiện giờ hai người cũng đã hạ quyết tâm, không sợ tu sĩ vô danh bày trận này ghi hận mà quyết tâm muốn trước khi trở về nơi này phá vỡ trận này, giải cứu đồng môn, phá hư âm mưu.

Lúc này tự nhiên là không chút nường tay mà toàn lực phá trận. Trong khoảng thời gian ngắn, từ đáy vực vang lên tiếng nổ lớn, loạn thạch tung bay, linh khí dao động kịch liệt. Mắt trận phong linh vô danh ngoài động huyệt này có vẻ như sắp sửa bị công phá đến nơi.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 38

Trong Động Âm Hàn

Trong đáy của vực sâu, hiện giờ Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm đang muốn phá trận pháp của vị tu sĩ bí ẩn kia nên đang mà điên cuồng tấn công trận pháp.

Sau nửa canh giờ, tinh lực hai người cũng đã cạn kiệt. Rốt cuộc một tiếng nổ vang lên khiến trận pháp tán loạn. Từ nơi này lộ ra một cái động khẩu cao khoảng nửa trượng, dẫn xuống dưới con đường đất sâu thẳm. Đồng thời, do linh khí âm hàn hình thành những đám sương mù bồng từ trong động khẩu mạnh mẽ cuốn ra. Mà đồng đá ở đáy vực trong nháy mắt dần trở nên yên tĩnh. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện chúng tập trung thành đồng, chứ không rải rác như trước nữa.

Hai người Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm mặc dù đã đoán trước được nhưng cũng không tránh khỏi giật mình. Tuy khiếp sợ nhưng tất nhiên hai người vẫn không quên vận khí chống lại hàn khí chung quanh.

"Tiểu Kiếm, việc này không nên chậm trễ. Ta vào xem trước, huynh ở bên ngoài chờ. Nếu có tu sĩ khác tiến vào thì nhất định phải tránh đi. Về phần ta không cần huynh lo lắng. Bởi vì nếu có nguy hiểm thì ta sẽ lập tức sử dụng độn phù." Nhậm Thanh Phong nhìn bốn phía rồi nói với Lâm Kiếm. Bởi vì hắn đang mặc Thiên Giáng Bào nên không cần cố sức chống lại hàn khí trước mắt.

"Tốt, gặp tình huống lạ nhất định phải chú ý an toàn. Một người huynh đệ tốt thật sự rất khó tìm thấy." Lâm Kiếm cũng không nói nhiều nữa.

Lâm Kiếm cũng biết lúc này không phải lúc nhiều chuyện. Nhậm Thanh Phong có Thiên Giáng Bào có thể chống âm hàn, mà hắn thì không được như vậy. Ngay cả khi mới chịu một ít âm khí thì hắn đã phải dùng toàn lực vận công chống cự. Hơn nữa, sau khi công kích Phong Linh Trận linh lực của hắn cũng không còn nhiều. Nếu gặp tình huống khác thì lại càng thêm nguy hiểm.

"Tiểu Kiếm, nếu không có tình huống gì đáng chú ý thì huynh cứ nán lại động khẩu một lúc. Nói không chừng sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn à." Trước khi đi, Nhậm Thanh Phong bỗng nói một câu kỳ quái. Sau khi liếc nhìn sắc trời, hắn mới nuốt một viên Súc Tích Đan để nhanh chóng bổ sung linh lực. Nhậm Thanh Phong cũng không vận khởi Ngự Phong Quyết mà trực tiếp tiến vào động.

Tuy trong động không có bày trận pháp nhưng có nguy hiểm gì thì không ai có thể biết trước. Có thể lại có cương thi hoặc quái vật gì đó thì sao? Cũng vì vậy mà Nhậm Thanh Phong mới không dùng Ngự Phong Quyết để xông vào.

"Nơi này âm hàn như vậy. Chẳng biết đã bị phong ấn bao lâu rồi." Nhậm Thanh Phong cảm thụ được hàn khí chung quanh nên nghĩ thầm trong lòng.

Kỳ thật nếu như hắn chờ một lát thì sẽ thấy sương mù dần tiêu tan. Hơn nữa ngay lúc đó cũng có thể nhân cơ hội phục hồi linh lực rồi mới tiến vào huyết động. Tất nhiên nếu làm vậy thì sẽ dễ dàng đi lại trong động rất nhiều. Nhưng bây giờ, bởi vì lo lắng tu sĩ bày trận đột ngột trở về nên bọn hắn mới không trì hoãn thời gian. Mà Nhậm Thanh Phong thì không để ý linh khí tiêu hao mà lập tức xông vào.

"Ở đây thần thức chỉ có thể dò xét trong vòng mười trượng sao? Rốt cuộc là có chuyện gì? Lẽ ra huyết động này không phải quá sâu mới đúng chứ?" Nhậm Thanh Phong vừa tiến tới vừa sử dụng thần thức dò xét.

Sau một lát, Nhậm Thanh Phong đã đi được hơn năm trăm trượng. Mà càng đi xuống, hàn khí càng nặng. Hiện giờ Thiên Giáng Bào cũng không thể hoàn toàn ngăn trở hàn khí. Cũng may trong động này ngoại trừ lạnh hơn so với bên ngoài thì lại không xuất hiện cương thi, quái vật gì cả.

Nhậm Thanh Phong không cam lòng vì hàn khí quá nặng mà buông tha nên chỉ đành cẩn chặt răng. Sau khi vận chuyển linh lực, hắn lại tiếp tục đi tới. Đi như vậy được hơn trăm trượng thì hắn mới tiếp cận đáy động.

Nhưng Nhậm Thanh Phong lại có phần thất vọng. Bởi vì cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa phát hiện một tên đệ tử mất tích nào. Thậm chí ngay cả một cỗ thi thể cũng không có.

"Cái động này không có bất kỳ thứ gì. Ngay cả cương thi cũng không có. Không đúng! Ta phải cẩn thận điều tra, huyết động này hắn sẽ không đơn giản như vậy." Nhậm Thanh Phong thầm nghĩ rồi lại đi tiếp vài bước. Sau đó hắn lại nghiêng hai, dùng thần thức dò xét kỹ càng hơn.

Âm hàn quá nặng, chung quanh cũng chỉ là một đám sương mù. Từ khi bắt đầu đi vào động khẩu Nhậm Thanh Phong cái gì cũng không thể thấy rõ, chẳng thà trực tiếp dụng thần thức điều tra. Đến nơi này âm hàn quá nặng, lập tức thần thức đều chỉ có thể điều tra trong phạm vi ba trượng là xa lắm rồi.

Cũng may huyết động này cũng không phải quá rộng lớn, hơn nữa đáy động cũng chỉ có rộng bảy tám trượng, cao ba trượng. Chỉ cần đứng nguyên tại chỗ có thể dụng thần thức điều tra rõ ràng.

"Nơi này tại sao lại có một khối đá lớn, hay là dưới tảng đá này chính là linh mạch âm hàn." Thần thức của Nhậm Thanh Phong điều tra một lần

quanh đáy động và phát hiện không có gì dị thường. Nhưng dường như tảng đá lớn này rất cổ quái. Tại chỗ này chẳng những hàn khí quá nặng mà thần thức cũng không thể thăm dò.

"Thu lấy rồi nói sau." Nhậm Thanh Phong nhanh chóng đưa ra quyết định. Tuy hẳn có thể đánh nát tảng đá này nhưng việc đó lại rất hao phí linh lực.

"Phía sau sẽ không cất giấu cường thi, quái vật gì đó chứ!" Nhậm Thanh Phong suy đoán. Đồng thời ý niệm hắn vừa động rồi đem tảng đá lớn thu lấy.

Tảng đá lớn vừa biến mất thì âm hàn linh khí chung quanh càng nồng đậm thêm mấy lần. Nhậm Thanh Phong cũng nhanh chóng lại vận chuyển một cỗ linh lực tới Thiên Giáng Bào. Lúc này mới có thể ép hàn khí trong cơ thể ra ngoài.

"A! Đây là âm mạch? Tại sao lại giống một dòng nước suối thế này? Chẳng lẽ này nước suối là âm hàn linh khí ngưng kết mà thành!" Nhậm Thanh Phong thất thanh thở ra. Phía sau tảng đá lớn không có vật gì khác mà chỉ có một dòng suối lạnh lẽo vô cùng.

Trong lòng Nhậm Thanh Phong không ngừng than thở nhưng rồi hắn cũng trấn định lại để bắt đầu điều tra dòng suối. Sau khi cẩn thận sử dụng thần thức dò xét, hắn chợt phát hiện dòng suối này cũng không hoàn toàn ngăn cản thần thức.

"Xem ra vừa rồi vật ngăn cách thần thức chính là tảng đá vừa thu lấy. Tuy vậy âm mạch này dù không thể hoàn toàn ngăn cách thần thức nhưng hình như có thể đông cứng thần thức." Nhậm Thanh Phong dùng thần thức tìm tòi rồi nhanh chóng thu lại.

Sau lần này, Nhậm Thanh Phong càng xác định nơi này là âm mạch của đáy vực. Mà dòng suối kia đúng là do linh khí âm hàn ngưng kết mà thành.

Nhưng vì Nhậm Thanh Phong đã thu tảng đá lớn kỳ quái nên đã khiến linh khí trong dòng nước suối dần tiêu tán.

TLúc âm hàn linh khí nước suối tiêu tán, chung quanh càng thêm lạnh lẽo.

Nhậm Thanh Phong phát giác nước suối đang cạn dần. Hắn cũng không nghĩ ngợi mà nhanh chóng lùi lại. Sau đó, toàn thân lại vận khởi linh lực chống lại hơi lạnh.

Sau một lát, Nhậm Thanh Phong lại dùng thần thức dò xét thì phát hiện dòng nước suối kia đã không còn tồn tại mà thay vào đó chỉ còn mấy khối đá màu lam. Âm khí chung quanh dần dần tiêu tán.

"Những khối đá này là gì mà lại chứa Thủy linh khí cực kỳ sung túc thế này? Mặc kệ trước tiên cất rồi nói sau. Mà nếu linh khí của nước suối đã tiêu tán thì ắt hẳn Phong Linh Trận ở động khẩu cũng bị phá hủy hoàn toàn. Phỏng chừng âm mạch này có thể coi là Thủy linh mạch? Hay rời khỏi nơi này trước... cũng không biết Tiểu Kiếm như thế nào."

Nhậm Thanh Phong nghĩ vậy nên thu hồi mấy khối đá kia rồi sau đó tiến ra ngoài động khẩu.

Lần này, Nhậm Thanh Phong không phải còn cẩn thận như trước mà trực tiếp vận Ngự Phong Quyết tiến ra ngoài cái động khẩu. Khoảng cách mấy trăm trượng chỉ trong chớp mắt đã đến nơi. Khi hắn nhìn thấy ánh nắng chiều ở ngoài động khẩu thì hắn lại mừng rơn.

"Tiểu Kiếm kia rồi! Nhưng tại sao lại đả tọa ở chỗ này!" Nhậm Thanh Phong nhướng mày ngạc nhiên khi phát hiện Lâm Kiếm đang đả tọa trước cửa động.

"Tiểu Kiếm, đi nhanh lên. Ta đã tra xét xong. Giờ mau rời khỏi đây thôi." Nhậm Thanh Phong không tới gần Lâm Kiếm. Nhưng hắn chợt phát

hiện Lâm Kiếm đã không còn phản ứng. Khi đến trước mặt thì Nhậm Thanh Phong mới phát hiện hắc đã đông cứng. Lúc này sắc mặt Lâm Kiếm xanh mét, trên hàng lông mi thoáng lộ băng sương.

"Rời khỏi nơi này đã... Nếu không Tiểu Kiếm cũng nguy hiểm mất thôi." Nhậm Thanh Phong nhìn thấy bộ dạng Lâm Kiếm thì liền xuất ra một viên Súc Tích Đan rồi cho vào trong miệng hắc. Ngay sau đó, hắc lại cõng Lâm Kiếm lên lưng rồi rời khỏi động khẩu. Cuối cùng, Nhậm Thanh Phong lại lấy Phá Kim Toa chở hai người quay về Thai Châu Thành.

Sau nửa canh giờ, Phá Kim Toa đã đưa hai người thoát khỏi Vô Danh Sơn hơn chục dặm. Lúc này Nhậm Thanh Phong đã tìm thấy một rừng cây nhỏ nên yên tâm ngừng lại. Mà Lâm Kiếm trong đã tỉnh lại.

"Rốt cuộc huynh cũng đã tỉnh... Mau mau đả tọa khôi phục linh lực đi." Nhậm Thanh Phong nhắc nhở. Cũng không thềm nhắc lại mà quăng cho hắc một khối trung phẩm linh thạch rồi chính mình cũng tiến vào đả tọa.

Sau một canh giờ, Nhậm Thanh Phong cũng đã thanh tỉnh. Nhưng hắc rất nhanh phát hiện Lâm Kiếm đang đứng một bên vẻ mặt thích chí nhìn hắc.

"Tiểu Kiếm, huynh làm sao vậy? Ta có gì lạ hay sao mà huynh lại nhìn ta như vậy?" Nhậm Thanh Phong buồn bực nói.

"A Phong, ta đã đột phá. Ta rốt cục cũng phá vỡ bình cảnh. Ha ha. Người nói nên hay không nên cao hứng? Ta không ngờ... Ha ha!" Lâm Kiếm mừng rỡ cười nói.

"Thì ra là như vậy! Ta tưởng chuyện gì chứ chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của ta." Nhậm Thanh Phong ngữ khí hồ hững, cũng không có gì quá bất ngờ.

Kỳ thật Nhậm Thanh Phong vừa mới chứng kiến bộ dáng Lâm Kiếm đã đoán được đại khái. Nhất định âm khí trong động kia đã giúp Lâm Kiếm đột phá bình cảnh.

Vốn lúc vào trong động Nhậm Thanh Phong cũng đã có nhắc Lâm Kiếm nên nán lại một hồi. Nhưng vì thời gian quá gấp rút, cho nên hẳn cũng không giảng giải tỉ mỉ.

"Cái này gọi là đại nạn không chết, tất có hồng phúc về sau. Nhưng tại sao huynh lại bị đông cứng trong động vậy?" Nhậm Thanh Phong cười xong lại hỏi tiếp.

"Ha ha, ta vốn đã khôi phục linh lực nên cũng muốn đi vào xem. Nhưng lại không nghĩ rằng vừa mới tiến vào đi không xa thì âm khí càng ngày càng mạnh. Nên đành phải ở trong động đả tọa chống lại hàn khí. Vốn đang nghĩ đến trận hàn khí này sẽ ập tới rồi lui... thật không ngờ hàn khí chẳng những không lui mà càng thêm dày đặc... và ta thành biến thành bộ dạng kia." Lâm Kiếm thoáng xấu hổ cười nói.

Lâm Kiếm biết mình lỡ mãng vì nếu Nhậm Thanh Phong không ra đúng lúc thì hẳn vĩnh viễn biến thành tảng băng. Nhưng Lâm Kiếm cũng vì lo lắng Nhậm Thanh Phong nên mới bất chấp nguy hiểm tiến vào.

"Ha ha, nếu chúng ta hiện tại cũng không có việc gì mà huynh lại đột phá bình cảnh thì tốt rồi. Trời cũng đã sáng, hay là chúng ta vào Thai Châu Thành uống chút rượu chúc mừng đi." Nhậm Thanh Phong cười dài rồi nói.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bì Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 39

Ngũ Hành Linh Thạch

Đêm nay trăng thanh gió mát, trong một rừng cây nhỏ cách thành Thai Châu hơn chục dặm. Hai người Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong đang ngồi đối diện đàm đạo.

“A Phong, theo như người nói thì trong huyết động kia ngoại trừ âm mạch ra thì không có cái gì sao?” Lâm Kiếm nghe Nhậm Thanh Phong giải thích vài câu rồi nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, ngoại trừ âm mạch kia ra thì đến một con quỷ cũng không có. Người nói cái gì nào là cương thi với quái vật cũng không thấy được một con.” Nhậm Thanh Phong nhớ tới tình huống trong động không khỏi thất vọng đáp.

“Dựa theo những gì người nói, âm mạch kia bản thân nó là một linh mạch tinh khiết. Còn có thể hình thành âm hàn linh tuyến, phòng chừng tảng đá lớn kia mà người nói có quan hệ không nhỏ. Nhưng mà nếu không có trên trăm năm thời gian thì chỉ sợ cũng không thể hình thành nên được.” Lâm Kiếm căn cứ theo những tin tức mà Nhậm Thanh Phong cung cấp, nhận xét.

“Linh tuyến hình thành bao nhiêu năm, ta cũng không rõ lắm. Coi như âm mạch kia cho dù chúng ta không dùng được. Nói không chừng sau này tu sĩ bày trận sẽ không có cho người khác dễ dàng tiếp cận. Với lại tảng đá

lớn đó có chút cổ quái, ta lúc đấy cũng không có để ý mà trực tiếp thu lấy. Hiện tại cũng nên lấy ra xem xét cho kỹ.”

Nhậm Thanh Phong lúc này nhắc đến tảng đá, mới nhớ tới nó đang nằm trong túi trữ vật. Vì thế hắn vỗ túi trữ vật bên hông một cái, một hòn đá màu đen lớn hơn người lớn một chút hiện ra trước mắt hai người.

Lâm Kiếm nhìn thấy tảng đá này liền hoảng sợ, sau đó cẩn thận nhìn lại, cuối cùng mới cười lên tiếng: “Người nói chính là tảng đá này? Đích xác là quái dị, thật không ngờ có thể ngăn cản được thần thức. Chỉ là ta thấy nó giống như tài liệu luyện khí. Nhưng mà cũng chưa từng nghe nói có loại tài liệu luyện khí nào to lớn như vậy? Trừ phi là quặng thô chưa trải qua tinh luyện.”

“Ha ha, tảng đá lớn này nếu đã có thể ngăn cản được thần thức, cho dù không thể luyện khí thì cũng không phải là quặng sắt bình thường! Ta xem nên thu lại trước đã, nói không chừng sau này còn dùng đến.” Nhậm Thanh Phong cười nhạt nói. Kỳ thật Nhậm Thanh Phong không có trông cậy tảng đá lớn là bảo bối gì quý giá, cho nên khi nghe lời Lâm Kiếm nói cũng không có gì là ngoài ý muốn.

Thu hồi tảng đá vào trong túi trữ vật, Nhậm Thanh Phong lại lấy ra một khối lam sắc tinh thạch nói: “Tiểu Kiếm, người nhìn xem đây là vật gì. Ta xem vật này hẳn không phải bình thường. Đây là khi âm mạch linh tuyến kia tiêu tán, ta mới thấy nó xuất hiện. Ngoại trừ cái này ra thì cũng không thu hoạch gì khác nữa.”

“Ngũ Hành Linh Thạch! Không ngờ lại là Ngũ Hành Linh Thạch!” Lâm Kiếm vừa nhìn thấy linh thạch liền hoảng sợ nói.

“Ngũ Hành Linh Thạch? Người nói đây chính là Ngũ Hành Linh Thạch trong truyền thuyết? Vậy chúng ta không phải là phát tài rồi hay sao?”

Nhậm Thanh Phong nghe Lâm Kiếm nói vậy, sửng sờ một chút, cuối cùng mừng rỡ reo lên.

“Không sai chính là nó. Tuy ta chưa có từng tận mắt thấy qua. Nhưng mà nhìn hình dáng của linh thạch này, hẳn chính là nó.” Lâm Kiếm cường chế sự kích động của mình, khẳng định.

“Ân tinh thạch này rất giống với Ngũ Hành Linh Thạch trong truyền thuyết. Chỉ là, ta lại không ngờ chúng ta lại có thể đoạt được thứ này.” Nhậm Thanh Phong cũng dần bình tĩnh nói.

Hình dáng của Ngũ Hành Linh Thạch cũng được miêu tả trong quyển Thiên Thai đại lục dật văn lục, vì thế mà lúc này Nhậm Thanh Phong càng thêm trấn định. Cũng thật không ngờ, một khối linh thạch trong truyền thuyết lại có thể xuất hiện trước mặt mình

“Không sai đây là Ngũ Hành Linh Thạch! Kỳ thật Ngũ Hành Linh Thạch trên căn bản mà nói cũng chỉ được tính là một loại linh thạch đặc thù. Có điều, Ngũ Hành Linh Thạch tương đương với năm khối thượng phẩm linh thạch. Hơn nữa Ngũ Hành Linh Thạch có linh khí tinh thuần, lại toàn bộ đều là thủy thuộc tính. Không giống như các loại linh thạch khác, có lẫn một số thuộc tính khác nữa, nên cũng khó có thể tận sử dụng được hết.” Lâm Kiếm hưng phấn, cầm trong tay Ngũ Hành Linh Thạch giống như học thuộc lòng từ trước giải thích cho Nhậm Thanh Phong.

“Khó trách trên sách có nói Ngũ Hành Linh Thạch này là thứ mà các thủy hệ tu sĩ thiết tha mơ ước có được. Thủy tính linh khí sung túc, trong veo như vậy, thật sự sẽ giúp bọn họ hấp thụ, bổ sung linh khí một cách tốt nhất.” Nhậm Thanh Phong tỉnh ngộ nói. Mặc dù biết đây là Ngũ Hành Linh Thạch nhưng Nhậm Thanh Phong cũng không giống như Lâm Kiếm có thể biết được chi tiết cụ thể như vậy.

“A Phong, người hiện đang tu luyện Hỗn Động Ngũ Hành Quyết, có thể hấp thu được Ngũ Hành Linh Thạch. Đối với người mà nói thượng phẩm linh thạch bình thường cũng không thể hiệu quả được bằng Ngũ Hành Linh Thạch. Nhưng mà cũng chỉ có thể hấp thu một loại linh thạch giống như những tu sĩ bình thường khác mà thôi. Ngũ Hành Linh Thạch này đối với thủy hệ công pháp tu sĩ là tốt nhất, mà đồng dạng như ta đây Thổ linh thạch đối với ta mà nói chính là sự lựa chọn tốt nhất.” Lâm Kiếm lại tiếp tục giải thích.

“Nga, chiếu theo những gì người nói, không chỉ có riêng thủy linh thạch mà hỏa, thổ, kim, mộc linh thạch cũng đều có! Như thế nào ta cũng không có nghe nói đến?” Nhậm Thanh Phong cũng cảm thấy khó hiểu. Sau đó đưa ra nghi vấn hỏi lại.

“Loại linh thạch đơn thuộc tính tinh thuần này, điều kiện hình thành vô cùng hà khắc, cho nên tại Thiên Thai đại lục tự nhiên là ít thấy. Chính là chúng chỉ ngẫu nhiên xuất hiện, cũng sẽ bị các tu sĩ cường đại cạnh tranh mua về, có khi còn ám toán nhau để đoạt được. Loại linh thạch này tự nhiên khó gặp vô cùng.” Lâm Kiếm giải thích nói.

“Người nói như vậy, thủy hệ linh thạch tinh thuần này cũng chỉ là một loại linh thạch đặc thù thôi sao? Làm sao có thể khẳng định là thượng hạng, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm? Vậy khối tinh thạch lần này chúng ta lấy được có phẩm chất gì?” Nhậm Thanh Phong rốt cục cũng hiểu được hoàn toàn sự việc.

Dứt lời liền lấy nốt mấy khối Ngũ Hành Linh Thạch trong túi trữ vật ra, toàn bộ có năm khối tất cả. Ngoại trừ khối Ngũ Hành Linh Thạch lấy ra ban đầu là thượng phẩm ra thì bốn khối còn lại cũng có hai khối thượng phẩm và hai khối trung phẩm.

“Lần này xem ra phát tài rồi, sau này không cần làm nhiệm vụ trong sư môn, cũng không cần phải đi lĩnh linh thạch với đan dược làm gì. Bán năm

khối Ngũ Hành Linh Thạch này đi, hần cũng đủ để cho hai người chúng ta tu luyện một thời gian dài!” Nhậm Thanh Phong xem xét kỹ một lần nữa rồi mừng rỡ nói.

“Cũng đúng, một khối Ngũ Hành Linh Thạch kém nhất cũng phải bán được mười khối trung phẩm linh thạch. Càng không nói đến ba khối thượng phẩm kia.” Lâm Kiếm cũng cảm thấy hai mắt sáng hơn bao giờ hết. Hiển nhiên là hần cũng phi thường hưng phấn.

“Ân, lần này xuống đáy huyết động có thể nói là mạo hiểm không nhỏ. Mặc dù không có tìm được những đệ tử sư môn mất tích nhưng lại có thể đoạt được năm khối Ngũ Hành Linh Thạch này coi như là có thu hoạch. Bán năm khối Ngũ Hành Linh Thạch này đi hần là có thể mua được không ít cao giai linh phù!” Nhậm Thanh Phong vui vẻ nói, cuối cùng nghĩ đến việc mua một đồng linh phù về xài.

“Ha ha, A Phong sao ngươi lại nghĩ như tới việc mua linh phù! Lần trước không phải đã mua ba tấm rồi sao. Bất quá nếu như bán toàn bộ năm khối Ngũ Hành Linh Thạch này đi, chỉ sợ kể cả là tam giai linh phù cũng có thể mua được không ít. Bất quá cao giai linh phù cũng rất khó mua. Dù sao cao giai linh phù không những đắt mà còn hiếm nữa.” Lâm Kiếm thấy thế cười nói.

“Cái này thì ta cũng rõ, bất quá ba tấm cao giai linh phù kia của chúng ta đều quá mức trân quý. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, cũng không thể tùy tiện sử dụng! Cho nên hay là mua nhiều một chút tam giai linh phù hay tứ giai linh phù cũng được. Có nó bên mình ta mới cảm thấy an tâm. Ai bảo ta tu luyện Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết, dụng pháp thuật gì cũng không có đạt hiệu quả cao nhất. Trừ phi trên đời này thật sự có thể dụng Ngũ Hành hỗn độn linh khí thả ra pháp thuật!” Nhậm Thanh Phong bổ sung nói, nói xong lời cuối cùng lại có điểm bất đắc dĩ.

"Ta nói A Phong làm sao người đột nhiên lại trở nên giống Mã Đằng vậy, vì mấy tấm cao giai linh phù mà ngay cả mạng sống cũng không cần. Nguyên lai còn có chu đáo như vậy nha! Trong thành Thai Châu cũng có mấy đại phường thị hay chúng ta mang vào đây bán. Như vậy cũng rất tiện lợi." Lâm Kiếm chợt nói.

"Ân, như thế cũng được. Nhưng năm khối Ngũ Hành Linh Thạch, chúng ta tạm thời đừng bán vội. Nếu có bán thì cũng không thể bán toàn bộ, nhiều nhất bán đi hai khối trung phẩm. Để tránh khiến cho người khác nổi ác tâm. Hơn nữa coi như muốn bán, cũng không thể tại Thai Châu phường thị bán được." Nhậm Thanh Phong suy tư nói.

"Không thể tại phường thị Thai Châu thành bán? Vì cái gì?" Lâm Kiếm khó hiểu nói.

Lâm Kiếm đối với những sự việc đơn giản đều lộ vẻ thông linh. Nhưng hẳn lại là một đệ tử Huyền Dương môn, từ nhỏ đến lớn hẳn đều ở trong tông môn. Cũng chưa có chính thức trải qua cái gì là âm mưu sinh tử, tự nhiên suy nghĩ vấn đề cũng không thể thấu đáo.

"Tiểu Kiếm, người ngẫm lại mà xem Vô Danh Sơn này gần Thai Châu thành như thế. Chẳng lẽ các tu sĩ cao giai của phân đà tam đại môn phái tại Thai Châu thành, chưa từng có phát hiện Vô Danh sơn này có điều gì dị thường sao? Bản thân ta là cảm thấy được lần này các tu sĩ cấp thấp mất tích, cùng với trận pháp ngoài huyết động âm mạch rất có thể cùng với tu sĩ cao giai trong Thai Châu thành có quan hệ." Nhậm Thanh Phong sắc mặt nghiêm túc phân tích nói.

Nhậm Thanh Phong tuy mới bước vào Tu Chân Giới không lâu, tu vi cũng không cao, đồng dạng cũng không có trải qua nhiều ít sự tình, thậm chí cũng ít tuổi hơn Lâm Kiếm. Tuy nhiên trên giang hồ tại Văn Tinh đại lục, Nhậm Thanh Phong trải qua đủ loại sự tình mà không phải tu sĩ bình thường nào có thể so sánh được.

Tuy Nhậm Thanh Phong tựa hồ như cái gì cũng đều không biết. Nhưng kỳ thật, nội tâm, tâm tư tinh minh, Lâm Kiếm không thể nào so sánh được. Hơn nữa bình thường cho dù là cùng Lâm Kiếm vừa nói vừa cười, dễ dàng kích động linh tinh. Cũng chỉ là bởi vì Nhậm Thanh Phong thân mình sang sảng tính cách quyết định. Điểm này, cho dù là trải qua nhiều hơn nữa sự tình cũng là sẽ không dễ dàng thay đổi.

"Được rồi, tại sao ta không có nghĩ đến cái này nhỉ? Ngũ Hành Linh Thạch này ở trong âm hàn linh tuyến, chỉ sợ cũng không phải thời gian ngắn có thể hình thành a. Mà thời gian dài như vậy, chẳng lẽ trận pháp kia cũng được bố trí cách đây rất lâu? Khó trách chúng ta tại nhai thượng có thể nhận thấy được một chút âm hàn khí. Nguyên lai là trận pháp này đã tồn tại lâu như vậy." Lâm Kiếm vốn là khiếp sợ, theo sau cũng tĩnh hạ tâm lại phân tích nói.

"Ân, Tiểu Kiếm người nói rất đúng, nếu trận pháp này đã được bố trí từ rất lâu, như vậy thì chắc chắn có liên quan đến tu sĩ cao giai trong Thai Châu thành. Mà tu sĩ bày ra Phong Linh Trận, rất có thể chính là vì chờ đợi ngày mấy khối Ngũ Hành Linh Thạch hình thành, hoặc là tiền giai, nên mới làm như thế. Cho nên chúng ta tự nhiên không thể đến Thai Châu thành bán Ngũ Hành Linh Thạch được. Bởi vì như vậy chẳng khác nào là chui đầu vô lưới, chờ tu sĩ bày trận phát hiện." Nhậm Thanh Phong gật đầu nói.

Đối với việc Lâm Kiếm có thể rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, hơn nữa càng thêm cẩn thận phân tích vấn đề. Trong lòng Nhậm Thanh Phong cũng rất vui. Đồng thời cũng cảm giác được tiểu đệ của mình đang lớn dần.

Đương nhiên “Tiểu đệ” cũng không có phải là ý tứ này mà ở đây ý nói là thân huynh đệ. Dù sao tuy hai người mới chỉ quen biết sáu năm. Nhưng lại rất hợp ý nhau, hơn nữa cũng đã cùng nhau trải qua sinh tử, cho tới bây giờ tự nhiên là tình như huynh đệ.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 40

Thai Châu Trú Địa

Chúng ta lần này, chẳng lẽ muốn giấu diếm hai vị trưởng lão đang đóng quân tại Thai Châu việc này sao? Có vẻ như không được tốt cho lắm!” Lâm Kiếm có chút do dự nói.

Lâm Kiếm thấy làm như vậy chẳng khác nào phản bội sự môn. Bất quá hẳn cũng cùng Nhậm Thanh Phong thảo luận mấy canh giờ liền rồi mới đưa ra kết luận cuối cùng.

“Ha ha, không thể nói như vậy được. Nói không chừng chuyện này lại có liên quan đến hai vị trưởng lão đang đóng quân tại Thai Châu. Chúng ta giấu diếm bọn họ, về phương diện khác mà nói, chính là chúng ta giữ gìn thanh danh cho sự môn. Tiểu Kiếm ngươi cũng đừng nên nghĩ nhiều! Trước sau chúng ta đều phải nói với hai vị trưởng lão là không thấy gì.” Nhậm Thanh Phong khẽ mỉm cười nói

“A Phong ngươi nói đúng. Chúng ta đến lúc đó, trước xem tình hình cụ thể rồi hẵng nói! Ân. Trời cũng đã sáng rồi, chúng ta lên đường thôi. Dù sao lần này, vô luận là cái gì chúng ta đều phải đến phân đà của môn phái chào hỏi hai vị trưởng lão một chút!” Lâm Kiếm gật đầu nói, lúc này hai người mới bất tri bất giác phát hiện trời đã sáng.

“Hảo, vậy hiện tại chúng ta cũng nên đi thôi.” Nhậm Thanh Phong đáp. Sau đó lại lấy Hoàng Chu ra, Lâm Kiếm cũng lấy Hồn Thiên Xích ra, cả

hai cùng phi hành về phía Thai Châu. Chẳng mấy chốc chỉ còn thấy hai đạo hoàng mang ở cuối chân trời.

Lộ trình một trăm dặm, với tốc độ của hai người cũng không có tổn bao nhiêu thời gian. Khi hai người đến Thai Châu thành thì mặt trời cũng vừa mới lên cao.

Chỉ thấy một tòa thành trì cao lớn, đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ của ban ngày. Màu xanh cổ tường cũng lóe lên kim quang, cổ thành càng lộ ra vẻ tang thương. Trong mơ hồ, không ngờ còn có cảm giác trang nghiêm như là Chủng Thần thánh xuất hiện.

Tòa cổ thành này dĩ nhiên là Thai Châu thành, là một trong ba trung tâm sầm uất của Thiên Thai đại lục, trong thành tu sĩ cao giai cũng có không ít.

Tại Thai Châu thành có phân đà của tam đại môn phái đóng quân. Các tu sĩ đóng quân trong Thai Châu thành chủ yếu chính là để quản lý, trị an những tu sĩ ở Thai Châu thành, qua đó thu thuế từ các sự tình tương quan.

Tu sĩ tam đại môn phái đóng quân quản lý Thai Châu thành, chẳng những tu sĩ trong thành không được phép đánh nhau mà cũng bị cấm chỉ phi hành trong thành. Hơn nữa mỗi khi đến ban đêm, trong thành cũng thi hành chính sách cấm đi lại. Cấm tu sĩ cũng như phạm nhân đi lại.

Dĩ nhiên là đối với tu sĩ từ Kết Đan Kỳ trở lên thì không phải thực hiện quy định này. Bởi vì bọn hắn là tu sĩ cao giai, chính là công khai vi phạm quy định cũng không có mấy tu sĩ có thể lưu bọn họ lại mà trị tội.

Đối với những tu sĩ dưới Kết Đan Kỳ thì bọn họ bắt buộc phải thực hiện. Bởi vì có như thế mới đảm bảo được sự an toàn của bọn họ trong thành, việc mua bán cũng như các hoạt động khác không bị gián đoạn.

Nhậm Thanh Phong từng dừng chân tại cảnh nội Vân Châu Thai Châu thành, đối với quy định này cũng không có gì xa lạ. Lâm Kiếm từ nhỏ đã

sống ở Huyền Dương môn, cũng đã mấy lần đi qua Thai Châu thành. Đối với quy định như thế, tự nhiên tập mãi thành thói quen. Đành vì quy định như thế, nên hai người mới dừng lại ngoài thành một đêm, đợi cho đến hừng đông mới đi vào.

Hai người thu hồi pháp khí, hạ xuống mặt đất, nhìn thấy cổ thành cảm khái phi thường!

Lúc này cửa thành dĩ nhiên là mở rộng, các tu sĩ cấp thấp ra vào thành không ít. Ngoài ra cũng có nhiều phàm nhân qua lại rất là náo nhiệt.

“Thai Châu thật đúng là một nơi náo nhiệt, không ngờ những phàm nhân trong mắt tiên sư không đáng để ý đến, mà ở đây có thể cùng chung sống.” Nhậm Thanh Phong nhìn thấy đám người đang qua lại cảm thấy hưng phấn nói.

“Chúng ta còn không phải là tiên sư sao? Còn không phải giống như phàm nhân, thích uống rượu ngon, thích ăn cao lương mỹ vị? Nếu thật sự nhân gian không có tồn tại, thì làm sao có người gọi chúng ta là tiên sư, cho dù cuối cùng có thể phi thăng tiên giới, thì cũng chẳng được vui vẻ gì.” Lâm Kiếm chứng kiến tình cảnh như thế cũng cảm khái nói.

“Thật không thể tin được, Tiểu Kiếm, không ngờ ngươi cũng có được ý nghĩ như thế. Thật không hổ là huynh đệ tốt của Nhậm Thanh Phong ta. Thật sự là anh hùng chính kiến tương đồng nha! Người xem những phàm nhân này, tuy rằng cuộc sống vất vả, tuổi thọ tuy ngắn ngủi. Bất quá bọn họ có thể cảm nhận được trăm vị nhân sinh, cũng có nhiều điều mà tu sĩ không thể nào hiểu và cảm nhận được.” Nhậm Thanh Phong nghe Lâm Kiếm nói, cũng cảm khái không thôi.

Trong mắt Nhậm Thanh Phong, có thể tiêu dao trường sinh bất tử là trọng yếu. Bất quá nếu kêu hăn vứt bỏ thất tình lục dục, trở thành một gã tu sĩ lạnh lùng vô tình, Nhậm Thanh Phong tuyệt không muốn. Hơn nữa

Nhậm Thanh Phong chưa bao giờ tin tưởng cầm lòng đoan nghĩa mới có thể phi thăng.

“Bất quá chúng ta cũng giống như phạm nhân, không thể thoải mái thoát khỏi sự ràng buộc của thế tục, chỉ sợ cuối cùng khó có thể đạt được thành công trong con đường tu tiên!” Nhậm Thanh Phong bổ sung.

“Đích xác, sư phụ ta cũng nói như thế, không thể ân đoan nghĩ tuyệt, lại không thể để thế tục ràng buộc. Nói một cách đơn giản, chính là con đường tu tiên vô cùng khó khăn! Chỉ sợ sư phụ ta cũng không thể hiểu được thấu đáo mọi chuyện!” Lâm Kiếm đồng ý nói.

“Ta xem sư phụ ngươi bị thế tục ràng buộc hẳn là chính vì Tiểu Kiếm ngươi!” Nhậm Thanh Phong nhìn vào mắt Lâm Kiếm rồi nói.

“Là ta, muốn trong lòng sư phụ ta không có ta nữa, việc đó hoàn toàn không thể xảy ra!” Lâm Kiếm ảm đạm nói.

“Trong cuộc sống này, cũng không nên chấp nhất làm gì. Nếu không thể buông thì đừng buông, như vậy không phải tốt hơn sao!” Nhậm Thanh Phong lạnh nhạt nói. Nói dứt lời lại đột nhiên nghĩ tới Bạch Vân lão hòa thượng.

Đích xác, mấy câu này rất giống với những điều mà Bạch Vân lão hòa thượng hay nói. Nhậm Thanh Phong cũng bởi vì quen biết lão hòa thượng từ khi mới bước chân vào chốn giang hồ, tự nhiên cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Hai người nhìn thấy dòng người đang ra vào cổng thành, cảm thán vài câu rồi cũng hòa nhập vào dòng người tiến vào thành.

Tuy Thai Châu thành có không ít lệnh cấm, cũng không có an bài việc tra xét ở cổng thành. Cho nên hai người nhanh chóng đi vào trong thành mà không gặp trở ngại gì.

Trong thành, ở ngã tư đường, tiếng người nói càng ồn ào, hai bên cửa hàng san sát. Hai người hướng phân đà Huyền Dương môn đi tới, nhưng cũng không quên quan sát quang cảnh trong thành.

“Nơi này thật là náo nhiệt, tuy nhiên những địa phương như vậy không có thích hợp cho việc tu sĩ ở lại tu luyện. Cũng không biết những đệ tử trong tông môn đóng quân tại nơi này làm thế nào để tĩnh tâm tu luyện.” Nhậm Thanh Phong tùy ý nhìn xung quanh nói.

Loại phố cảnh thế tục này, đối với Nhậm Thanh Phong cũng không phải quá mức mới lạ. Nhưng Thiên Thai đại lục cùng Vân Tinh đại lục cũng có nhiều chỗ bất đồng. Đây mới là điều Nhậm Thanh Phong cảm thấy hứng thú nhất.

“Kỳ thật những tu sĩ đóng quân ở đây, ngoại trừ bởi vì làm nhiệm vụ nên mới ở lại đây, còn lại đại đa số đều vì danh lợi thế tục mà ở đây. Hơn nữa những tu sĩ ở đây phần lớn không có tạo ra những tiếng động nào quá lớn. Chờ tới khi người đến nơi, người sẽ biết, tuy ở trong thành ồn ào như vậy. Nhưng ở trong phân đà cực kỳ yên tĩnh.” Lâm Kiếm vừa nhìn vừa đáp.

“Nói cũng đúng, kỳ thật ở địa phương nào thì cũng giống nhau. Hay như chúng ta ở Huyền Dương sơn cũng như vậy, nếu như không thể tĩnh tâm thì cũng không có cách nào tu luyện thành công.” Nhậm Thanh Phong lạnh nhạt nói. Lúc này hắn cũng cảm thấy mình đôi khi suy nghĩ cũng chưa đủ thấu đáo.

Hai người cứ như thế vừa đi vừa nói chuyện, chỉ trong chốc lát đã đi qua mười dặm phố. Lại rẽ qua hai cái ngõ nhỏ, lúc này đi đến trước một trang viên vô cùng tráng lệ nhưng có phần tĩnh mịch.

Chỉ thấy đại môn cao hơn trượng, bên trên có treo một cái biển viết hai chữ rất to “Huyền Dương”. Đúng là phân đà của Huyền Dương môn tại Thai Châu thành.

“Ân, không ngờ trong thành cũng có nơi linh khí sung túc, chả trách được Huyền Dương môn lại đặt phân đà ở nơi này! Chỉ là, trang viên lớn như vậy, chắc là có không ít người ở.” Nhậm Thanh Phong cảm thấy chung quanh linh khí rất nồng đậm nói.

“Tại trung tâm của trang viên, có hơn một trăm đệ tử nhị cấp Trúc Cơ kỳ. Ở phía ngoài trang viên, cũng có không ít đệ tử tam cấp. Tuy nhiên linh khí ở đó không có sung túc bằng trung tâm của trang viên. Về phần mười đệ tử nhất cấp thì ở nơi khác. Còn về vị trí cụ thể ta cũng không rõ lắm. Trong phân đà bình thường có khoảng hai ba đệ tử nhất cấp thay phiên nhau chủ trì. Về phần hai vị trưởng lão của môn phái ở đây, nếu không có sự việc gì trọng yếu chúng ta cũng không thể thấy được.” Lâm Kiếm giới thiệu qua cho Nhậm Thanh Phong biết.

Dân cư ở Thai Châu thành đông đảo, tiểu hồ ao lớn cũng rất nhiều, mà tiểu sơn có linh khí sung túc cũng không ít. Đệ tử nhất cấp cùng trưởng lão cũng không giống như đệ tử nhị cấp sống ở một chỗ linh khí tương đối bình thường. Dù sao thì tu vi và địa vị cũng có những điểm bất đồng lớn.

“Lần này với thân phận của hai chúng ta, phòng chừng sẽ có một gã sư huynh Trúc Cơ hậu kỳ ra tiếp đón, coi như cũng không tệ!” Nhậm Thanh Phong thoáng cảm thán nói.

“Hai vị sư huynh đứng ngoài cửa tán gẫu cái gì vậy? Nhanh cùng sự đệ vào đi thôi.” Bên cạnh đại môn, một cánh cửa nhỏ được mở ra. Một gã đệ tử tam cấp thân mặc thanh sam, đi tới nói.

Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm đều mặc trang phục của đệ tử nhị cấp, vị đệ tử tam cấp dẫn đường này, tự nhiên có thể dễ dàng nhận biết. Nhưng lấy thân phận đệ tử tam cấp, đối mặt với hai gã tu vi cao hơn mình không ít, còn có thể trấn định, ăn nói lưu loát, đích xác là rất khó có thể làm được.

“Hai người bọn ta chính là do sứ môn phái tới làm nhiệm vụ, kính xin vị sư đệ dẫn đường, cũng là để cho hai chúng ta tại phân đà cùng những đệ tử khác giao tiếp đôi chút.” Lâm Kiếm mỉm cười khách khí nói.

“Không dám, không dám, hai vị sư huynh thỉnh đi theo ta.” Thanh niên này hết sức lo sợ nói.

Vị đệ tử trẻ tuổi này chắc hẳn cũng chỉ mới biết được một chút sự đời, nhưng đối mặt với hai vị sư huynh khách khí tươi cười như thế thật sự là lần đầu tiên. Nhậm Thanh Phong một bên trầm mặc không nói, càng làm cho hắn cảm thấy bất an.

Tuy im lặng, tu vi thì thâm bất khả trắc. Trong mơ hồ còn cảm nhận được một tia sát khí. Đây chính là cảm giác mà Nhậm Thanh Phong cấp cho hắn. Còn Lâm Kiếm thì tương phản, hòa khí dễ gần, nhưng hắn vẫn cảm giác được có điểm quái dị. Cho nên vị đệ tử này cũng không dám giống như vừa nãy tùy ý nói chuyện.

Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong hai người không biết trong lòng vị sư đệ dẫn đường này lại suy nghĩ như thế. Lâm Kiếm xuất phát từ bản tính hiền hòa, cho nên mới khách khí nói.

Nhậm Thanh Phong cũng không có muốn cố ý dọa vị sư đệ này. Chẳng qua hắn chứng kiến đón tiếp hắn là một gã đệ tử tam cấp, hơn nữa phải đi vào bằng cửa nhỏ. Cho nên trong lòng Nhậm Thanh Phong có chút buồn bực. Hắn ngạo nghễ đến đây, trong lòng sinh ra ý nghĩ như vậy, nên trong lúc vô tình Nhậm Thanh Phong toát ra một chút sát khí sắc bén.

Lâm Kiếm một bên không có hình thức khí thế nên không có cảm giác gì. Tuy nhiên đối với vị đệ tử tam cấp này, hai người đều tỏa ra một loại uy áp thật sự giống nhau.

Cũng may mà Nhậm Thanh Phong không có tận lực nên cũng không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn. Nói cách khác nếu vị đệ tử tiếp đãi ý chí

không kiên cường, có thể trực tiếp quỳ xuống không biết chừng. Cái này cũng giống như khi Nhậm Thanh Phong đối mặt với uy áp của Phí trưởng lão.

Đối với sự bất đồng trong cảnh giới của người tu chân thì chỉ cần tu sĩ có cảnh giới cao hơn tạo ra uy áp cũng có thể làm cho tu sĩ có cảnh giới thấp hơn mất đi phân nửa chiến ý. Cho nên không nói chuyện linh lực, tu vi thật sự chênh lệch, thì chỉ cần khí thế thôi, tu sĩ cao giai chiếm không ít ưu thế trong chiến đấu

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 41

Thay Đổi Ý Niệm

Hai người Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong đi theo vị đệ tử dẫn đường này, chỉ trong chốc lát đã đi tới nơi đăng ký phòng. Sau khi đăng kí phòng xong lại bị dẫn tới một gian phòng khách sơ sài. Lúc này gã đệ tử tam cấp cũng đã hoàn thành nhiệm vụ nên nhanh chóng rời đi. Hai người Nhậm Thanh Phong ngay cả đến nước trà đều không có mà uống, chỉ có thể ngồi thấp giọng tán gẫu.

Nửa canh giờ sau, rốt cục cũng có một gã đệ tử nhị cấp Trúc Cơ hậu kỳ đến. Vị đệ tử này liếc mắt đánh giá hai người một cái, tiếp theo sắc mặt không chút thay đổi nói: “Hai người các ngươi lần này đến đây để điều tra vụ ba đệ tử tam cấp bị mất tích? Chưa đi vào Vô Danh Sơn ở ngoài thành sao?”

“Còn chưa có đi, chúng ta lần này tới đây trước muốn tìm hiểu một số tin tức về các đệ tử bị mất tích, hiểu thêm một số tình huống cụ thể.” Nhậm Thanh Phong thấy thế sắc mặt cũng không có chút thay đổi trả lời.

“Nga, chưa có là tốt, nếu như các ngươi đi vào rồi chỉ sợ rằng cũng không có kết quả gì. Về phần những điều liên quan đến ba đệ tử bị mất tích các ngươi cũng không cần hỏi nữa. Lúc trước sư huynh đã báo về sư môn, nhiệm vụ lần này hủy bỏ, hai người các ngươi cũng không phải tiếp tục tra xét nữa.”

Gã sư huynh này thấy Nhậm Thanh Phong đối với mình khá lạnh lùng, cũng không khỏi liếc mắt nhìn hắn một cái, sau lại lạnh lùng nói. Ngôn từ trong lúc đó, đối với năng lực của hai người cũng phi thường hoài nghi.

“Không cần tìm hiểu những điều liên quan đến đệ tử mất tích? Còn nữa, cũng không cần tìm những đệ tử mất tích về nữa sao?” Lâm Kiếm ngồi bên cạnh, vừa nghe xong những lời này, không nhịn được lớn tiếng hỏi.

Cùng là đệ tử trong tông môn, Lâm Kiếm cũng hay quan tâm đến những việc liên quan đến sư huynh đệ bốn môn, mặc dù đa số những sư huynh đệ này đều không có liên quan tới hắn.

“Nói không cần biết thì không cần biết, hỏi nhiều để làm cái gì? Hai người các người chỉ cần nghe theo sự an bài của bề trên là được rồi. Ngọc giản này các người cầm đi, về tới tông môn giao cho sư huynh phụ trách công việc trong đại điện. Đến lúc đó cũng coi như các người hoàn thành nhiệm vụ, cũng sẽ không thiếu phần thưởng cho hai người. Yên tâm đi!” Tên đệ tử kia không kiên nhẫn, ném ngọc giản lên trên bàn nói.

Là một gã đệ tử nhị cấp Trúc Cơ hậu kỳ, trước mặt hai người Nhậm Thanh Phong, không biết tôn trọng sư đệ của mình, vị sư huynh này có vẻ như đang bức bối.

Nếu sư huynh nhất cấp không có nói, chỉ sợ là hắn cũng không có lập tức tới đây. Phải chờ đợi hai gã đệ tử tu vi so với hắn còn thấp hơn một tầng, quả thật đối với hắn là một loại vũ nhục!

“Một khi đã như vậy, hai người chúng ta cũng xin cáo từ.” Nhậm Thanh Phong bật dậy nói, đồng thời cũng thu ngọc giản lại, rồi trực tiếp kéo Lâm Kiếm đi ra khỏi phòng.

Đối với cái tên đệ tử không coi ai ra gì, Nhậm Thanh Phong cũng chỉ có thể không thèm để ý tới. Dù sao cũng không thể vì đối phương lạnh nhạt

nói vài câu mà nổi lên sát tâm. Còn nữa tu vi của đối phương đích xác là cao hơn hai người bọn hắn một tầng.

Nếu chính diện giao phong, coi như hai người bọn họ liên thủ cũng không có nhất định chiếm được tiện nghi. Đương nhiên nếu sử dụng ngũ giai Phong Nhận Phù thì sẽ mang lại hiệu quả như ý muốn.

“Hai vị sư đệ dừng bước, là sư huynh ta muốn hướng các người cẩn thận giải thích một chút.” Hai người đang muốn rời đi, vị sư huynh này đột nhiên biến sắc, khẽ cười nói. Lúc này cách xưng hô, ngữ khí cũng biến thành khách khí hơn rất nhiều.

“Sư huynh có gì phải giải thích? Hai người chúng ta đang nóng lòng về sư môn lĩnh thưởng đây. Như thế nào không biết xấu hổ lại ở đây quấy rầy sư huynh!” Nhậm Thanh Phong dừng bước, xoay người lại từ từ nói.

Nhậm Thanh Phong chứng kiến vị sư huynh này vẻ mặt giả dối cười nói, trong lòng cũng cảm thấy phản cảm. Tuy không biết vị sư huynh này xuất phát từ mục đích gì mà thái độ lại biến chuyển nhanh đến như vậy. Nhưng khẳng định là không có ý tốt.

“Vị sư huynh này, rốt cuộc muốn nói cái gì, cứ nói rõ ràng là được rồi.” Lâm Kiếm cũng có chút bất mãn nói.

Theo Lâm Kiếm thì vị sư môn làm việc mà còn muốn thể hiện ra như vậy, thật sự là không nên. Tốt nhất là nên một lần nói cho rõ ràng, không nên ngập ngừng ấp úng. Mặt khác Lâm Kiếm cảm giác được vị sư huynh này vừa nói tới câu lĩnh thưởng như đang vũ nhục quyền chi tâm của tông môn.

“Hai vị sư đệ thỉnh ngồi xuống, hai vị sư đệ hình như đối với ta có chút hiểu lầm. Xem ra cũng không có biết tình huống cụ thể của nhiệm vụ lần này. Cho nên ta mới hướng hai vị sư đệ cẩn thận giải thích một lần. Miễn cho hai vị sư đệ, cho rằng bản thân ta tu vi cao hơn mà xem thường đồng

môn.” Vị sư huynh này tựa hồ đối với ý trào phúng trong giọng nói của Lâm Kiếm cũng như Nhậm Thanh Phong không thèm để ý. Vẫn đang hòa hòa khí khí mỉm cười nói.

“Ha ha sư huynh hiểu lầm, hai chúng ta cũng không có ý tứ đó.” Lâm Kiếm xấu hổ cười nói.

Vị sư huynh này hiện tại khách khí như thế, Lâm Kiếm lại thấy thái độ của mình có chút quá đáng nên cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Nhậm Thanh Phong đứng kế bên cũng không có nói gì. Lập tức trở vào phòng ngồi xuống ghế, vẻ mặt thản nhiên chờ vị sư huynh này giải thích.

“Ha ha, tại hạ Ngô Sơn, không biết hai vị sư đệ xưng hô thế nào?” Ngô Sơn đối với hành động của Nhậm Thanh Phong cũng không có để ý. Cũng ngồi xuống. Mặc nhiên tựa hồ không vội giải thích, mà trước tiên hỏi tính danh hai người.

“Tại hạ Lâm Kiếm còn người ngồi bên cạnh là huynh đệ của tại hạ Nhậm Thanh Phong.” Lâm Kiếm cũng ngồi xuống nói.

“Nga, thì ra là thế, tên hai vị rất hay. Hai vị chắc hẳn đang nghĩ không biết vì cái gì mà hủy bỏ nhiệm vụ lần này. Kỳ thật đệ tử mất tích lần này, vốn không phải có chuyện như vậy. Chính là có một vài tên đệ tử tam cấp về nhà tìm người thân mà thôi. Mặt khác có vài vị huynh đệ cùng đi với sư huynh đệ bọn họ, bởi vì tự trách chính mình không thể trở về, trong lòng bất bình. Nên mới gây ra sự việc lần này.” Ngô Sơn giải thích.

“Một khi đã như vậy, hai huynh đệ chúng ta còn có chuyện quan trọng xin cáo từ.” Nhậm Thanh Phong nghe xong, vẫn không hề thay đổi sắc mặt, đứng dậy cáo từ.

Đối với thần tình, nụ cười quý dị của vị sư huynh này, Nhậm Thanh Phong không có muốn ở lại thêm một khắc nào nữa. Có thời gian còn

không bằng cùng Lâm Kiếm ra ngoài uống vài vò Thai Châu Lão Điều.

Lâm Kiếm lúc này cũng giật mình, liền đứng dậy khách khí nói vài rồi cũng cáo từ. Sau đó cùng Nhậm Thanh Phong ly khai.

“A Phong, ta có cảm giác việc này rất kỳ quái nha?” Hai người mới bước ra khỏi đại môn, Lâm Kiếm khẽ nhíu mày truyền âm nói.

“Nga, có cái gì không đúng? Đây không phải tốt lắm sao? Hiên tại chúng ta phải đi tìm khách điểm, rồi sau đó tìm tửu lầu uống rượu chúc mừng. Nếu không cần chúng ta xuất thủ, vậy nhiệm vụ lần này cũng đã hoàn thành, phần thưởng cũng không có thiếu. Đệ tử trong tông môn đều bình yên vô sự, còn có cái gì không hài lòng? Ha ha, đừng suy nghĩ nhiều! Đi nhanh đi!” Nhậm Thanh Phong cũng không có truyền âm mà nói thẳng, nói xong cuối cùng cao hứng cười lớn.

“Ân, A Phong người nói vậy cũng đúng, chính là ta đã nghĩ quá nhiều. Nhưng mà vị Ngô Sơn sư huynh kia quả thật là rất quái dị. Thái độ trước sau biến hóa quá lớn, quá đột nhiên.” Lâm Kiếm cũng nói thẳng.

“Có lẽ hẳn biết thân phận chân chính của người! Cho nên mới biến thành khách khí như vậy!” Nhậm Thanh Phong tùy ý nói.

“Ta thân phận chân chính? Thân phận gì?” Lâm Kiếm nghi ngờ nói.

“Đệ tử trưởng lão Huyền Dương môn. Người quên sao? Người thân là một đệ tử của trưởng lão, chẳng lẽ đệ tử bình thường dám đắc tội sao?” Nhậm Thanh Phong tỏ vẻ nghiêm túc nói. Sau đó không nhịn được phá lên cười.

“A Phong, người thật sự nghiêm túc một chút đi!” Lâm Kiếm không có cảm giác buồn cười, ngược lại cảm thấy buồn bực.

“Ân có một số việc coi như chúng ta muốn biết nhưng cũng không thể biết được! Coi như đã biết cũng không cần biết! Nếu nhúng tay vào chỉ sợ gặp phải phiền phức lớn! Cho nên chúng ta cũng không nên quản nhiều như vậy! Nếu mà nghĩ không ra thì cũng đừng nghĩ nữa! Chỉ làm tăng thêm sự phiền não!” Nhậm Thanh Phong giống như một cao tăng đắc đạo nói.

“Chẳng nhẽ gặp phải sự việc nhất định phải quản mà bản thân không nên quản?” Lâm Kiếm chân thành nói, bộ dáng làm cho người ta có cảm giác để tâm chuyện vụn vặt.

“Kỳ thật vấn đề này chúng ta cũng không nên đàm luận làm gì. Dù sao cũng chỉ là những việc liên quan đến thế tục. Chúng ta chỉ có nỗ lực đề cao tu vi của chính mình. Bằng không một ngày nào đó trong tương lai, gặp phải chuyện tình có thể vẫn hồi thay đổi, lại bởi vì tu vi mình quá thấp, mà vất đi một cơ hội. Đó mới là việc nên tiếc nuối! Còn nếu như những chuyện phải liều mạng mới giải quyết được, chúng ta tốt nhất không nên xen vào làm gì!” Nhậm Thanh Phong tiếp tục vô nghĩa đáp.

Chính mình nói xong câu này, Nhậm Thanh Phong liền nhớ lại chuyện năm đó, rồi lại lắc đầu tự an ủi, thầm nghĩ: “Không thể trách ta không quản được, ta còn quá nhỏ! Muốn quản cũng không có khả năng! Bất quá khi đó, ta nếu như không nói là bị té xỉu, ta có thể hay không xông lên trước đây? Sau này nếu gặp phải loại chuyện này, ta còn có thể hay không xông lên trước đây? Quên đi, đừng suy nghĩ nhiều! Cố gắng đề cao tu vi mới là điều trọng yếu nhất.”

Một bên Lâm Kiếm nghe Nhậm Thanh Phong nói vài câu vô nghĩa, cũng biến thành trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau đó, hai người cứ như thế trầm mặc, không ai nói với ai câu gì. Cả hai đều đang sống trong thế giới riêng của chính mình

Một gian tĩnh thất bí mật trong hậu viên phần đà Huyền Dương môn.

“Sư huynh, có nghe được bọn hăn nói gì không? Bọn họ đã đi chưa? Chúng ta có cần tìm cơ hội giải quyết bọn hăn không? Để cho ta đi, ta vừa rồi xem bọn hăn có phần khó chịu. Bắn vào tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà cũng dám học cao thủ không coi ai ra gì. Thật sự là chán sống!” Ngô Sơn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Phế vật, im lặng, ai kêu người đang ở đây trước mặt bọn họ bày ra bộ dáng kia. Còn ngờ người ta đắc tội người? Ta xem chính người không có coi ai ra gì. Lát nữa trở về người cũng nên tự kiểm điểm lại mình đi. Đừng có động một tý muốn giết là giết, muốn chém là chém!" Trung niên sư huynh ngồi bên cạnh, mở hai mắt lớn tiếng quát.

“Sư huynh giáo huấn chí phải. Toàn bộ nghe theo lời sư huynh.” Ngô Sơn cúi đầu thành khẩn nhận sai. Bất quá trong mắt lại hiện lên một tia sát khí.

“Được rồi ta không phải cố ý muốn nói người, chính là người thật sự quá lỗ mãng. Vừa rồi tại gian phòng khách, nếu ta không dùng thần thức nhắc nhở người, nói không chừng hai tên tiểu tử kia thực sự sẽ đi tới chỗ kia điều tra.” Vị sư huynh này tựa hồ nhận ra chính mình vừa rồi ngôn ngữ quá mức cực đoan, vì thế thần sắc có phần dịu đi nói.

"Sư huynh giáo huấn rất đúng, có thể được sư huynh dạy bảo là phúc khí của sư đệ. Bất quá nghe sư huynh lời nói, hai tên tiểu tử kia thật không có đi qua chỗ kia sao?" Ngô Sơn cẩn thận hỏi.

“Nghe hai tên gia hỏa đáng giận này ăn nói bậy bạ cả nửa ngày, cũng không có biết đang nói đến cái gì. Bất quá cái tên kêu là Lâm Kiếm tựa hồ là đệ tử của một vị trưởng lão, cho nên người tốt nhất đừng có động đến bọn hăn, vạn nhất khiến cho những trưởng lão khác để ý đến thì bất hảo. Biết không?” Sư huynh hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói.

“Mặt khác nếu không muốn chỗ kia bị điều tra, không cần quản bọn chúng có đi qua hay không, chúng ta cũng không thể đi. Biết không? Còn có mấy ngày nay, phải hai gã đệ tử chú ý bọn chúng. Bất quá không nên quá chặt, nếu như bị bọn chúng phát hiện thì không hay đâu. Hơn nữa cũng phải chú ý, bọn họ đến phường thị mua bán cái gì đó. Mặt khác bọn hản ở lại Thai Châu thành làm cái gì cũng không cần quản. Nếu bọn chúng thật sự đến chỗ kia, đến lúc đó bọn chúng chết là cái chắc. Cũng không thể trách chúng ta được. Ha ha.” Sư huynh lại tiếp theo bổ sung nói. Nói xong lời cuối cùng, lại khinh thường nở nụ cười lạnh.

"Sư huynh quả nhiên suy nghĩ chu đáo chặt chẽ. Ta xin cáo lui." Ngô Sơn thần sắc cung kính nói. Theo sau khẽ khom người thối lui ra khỏi tỉnh thất. Trên mặt đồng thời cũng lộ ra thần sắc không cho là đúng.

“Bọn chúng nếu đến chỗ kia, chính là phải chết. Còn không sẽ khiến cho những trưởng lão khác chú ý? Thật sự tự cho là đúng, đầu người toàn óc lợn. Lãng phí một thân tu vi một cách vô ích! Ta xem cái tên Nhậm Thanh Phong kia chính là rất ngông cuồng. Còn kêu cái tên Lâm Kiếm là đệ tử của trưởng lão, nhất định có không ít thứ tốt. Có thể nói nhất định không thể buông tha.” Nghĩ như vậy, Ngô Sơn quyết định hành động. Sau khi lau mồ hôi lạnh trên trán, lập tức đi đến đại sảnh.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 42

Bị Tập Kịch Trên Đường.

Hai người Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong ly khai phân đà Huyền Dương môn tại Thai Châu, nhanh chóng tìm thấy một khách điểm không tệ. Sau khi đặt phòng, hai người liền đến đại tửu lâu “Thai Châu đệ nhất lâu” trong Thai Châu thành thưởng thức vài món ăn và cùng nhau nâng ly đàm luận chuyện thiên hạ.

Đi vào “Thai Châu đệ nhất lâu”, Nhậm Thanh Phong lúc này mới biết cái gì gọi là danh bất hư truyền. Đệ nhất lâu này, vô luận tại phương diện quang cảnh, hay là phục vụ, hoặc là rượu và thức ăn, nước trà đều rất tốt, rất tuyệt vời, các tửu lâu bình thường đều không thể nào so sánh được.

Tửu lâu ở Thai Châu là một địa phương có rất đông tu sĩ tìm đến, trong tửu lâu tự nhiên có không ít tu sĩ đến uống rượu dùng bữa. Thậm chí với tu vi hai người Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong so với những tu sĩ ở đây chỉ có thể coi là thuộc hàng trung đẳng mà thôi.

Hai người tìm một bàn gần cửa sổ trong một gian phòng trang nhã, gọi rượu và thức ăn lên, lúc này mới bắt đầu hàn huyên.

“Ta thật sự là không yên. A Phong người xem chỉ là một trong ba tầng của tửu lâu, thế mà đến uống rượu tiêu khiển, chỉ riêng tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cũng đã có đến mười người chứ ít à! Lấy tu vi của chúng ta thật sự là

ngượng khi đi dạo phố tại Thai Châu! Đúng là có rất nhiều người có tu vi cao hơn chúng ta.” Lâm Kiếm ra vẻ buồn bực nói

“Ha ha, Tiểu Kiếm, làm như ta không rõ sao, kỳ thật trong lòng người cao hứng như vậy! Chỉ sợ không chờ được đến lúc về đến sư môn để đột phá Trúc Cơ hậu kỳ ấy chứ. Hay là tại khách điểm Thai Châu đột phá, cũng giống nhau cả thôi, ta sẽ làm hộ pháp cho người, cứ yên tâm mà đột phá.” Nhậm Thanh Phong cười nói.

Sau đó Nhậm Thanh Phong giơ tay bày một cái cách âm cấm chế, lại tiếp tục nói: “Dù sao chỗ này ta còn một bình Tụ Linh Đan. Tuyệt đối đủ để cho người dùng để tấn cấp.”

“Quên đi, về sư môn an bài thỏa đáng một chút. Mấy viên đan dược kia người lưu lại mà dùng đi. Dù sao hiện tại ta cũng không có việc gì. Uống rượu xong ngày mai chúng ta lập tức trở về. Nửa ngày còn lại, nếu muốn đi chơi thì chúng ta dạo qua phường thị một chút. Cũng có thể đêm nay, chúng ta rời đi không biết chừng. Tại khách điểm, sử dụng Tụ Linh Đan cũng sẽ không có đạt hiệu quả mấy, tốt nhất vẫn cứ là về sư môn”. Lâm Kiếm thấy Nhậm Thanh Phong bày cách âm cấm chế nên yên tâm nói.

“Nếu vậy, chúng ta ăn cơm xong, liền đi qua phường thị xem xét một chút cho dù có mua được thứ gì hay không thì ngày mai cũng lập tức trở về. Trong Thai Châu thành mặc dù rất an toàn, nhưng ai mà biết được đi ra khỏi thành được nửa đường, cũng không biết chừng bị mai phục. Hơn nữa cho dù bình thường sử dụng truyền âm thuật với cách âm cấm chế, chỉ sợ cũng không thể ngăn trở được tu sĩ cao giai sử dụng thần thức điều tra. Dù sao thì ta với người cũng không rõ khả năng của các tu sĩ cao giai cho lắm.” Nhậm Thanh Phong nhìn người đang qua lại trên đường cái dưới lầu, đồng ý nói.

Sau khi hai người quyết định xong, lúc này tiểu nhị cũng mang thức ăn và rượu tới. Nhậm Thanh Phong thu hồi cấm chế cùng với Lâm Kiếm bắt

đầu ăn cơm, uống rượu.

Tốc độ làm thức ăn ở tửu lâu này làm bọn họ phi thường hài lòng. Hơn nữa còn có mấy món ăn thôn quê, hai người lại càng khen không dứt, quả đúng là mỹ vị nhân gian. Khi hai người ăn uống xong xuôi, liền muốn mua một lượng lớn Thai Châu Lão Điếu để lúc rảnh rồi còn đối ẩm hàn huyên nhưng tiểu nhị lại nói loại rượu này chỉ dùng để bán cho khách đến tửu lâu, không có bán ra ngoài.

Trong lúc hai người cảm thấy buồn bực thì tiểu nhị hảo tâm nhắc nhở hai người, nếu muốn mua nhiều rượu thì có thể đến Tửu Tuyền trấn phía nam thành Thai Châu chừng ba trăm dặm thử xem. Bởi vì Thai Châu Lão Điếu của cả thành Thai Châu đều từ đây mà ra cả. Cũng vì tửu lâu sinh ý tốt, số rượu vận chuyển tới mỗi tháng, căn bản là không có đủ bán nên hai người muốn mua thì chỉ còn cách là đến tận nơi sản xuất mà thôi.

Hai người nghe vậy cũng không làm khó tiểu nhị. Không những thế Nhậm Thanh Phong còn thưởng cho tiểu nhị một khối hạ phẩm linh thạch, tiểu nhị nhanh tay thu lấy, vẻ mặt vui mừng hơn hở, rồi nhiệt tình tiễn hai người ra khỏi tửu lâu.

Do Thai Châu đệ nhất lâu thường xuyên được tu sĩ ghé thăm nên linh thạch cũng được lưu thông. Nhậm Thanh Phong thưởng một khối hạ phẩm linh thạch cho tiểu nhị, đối với hắn mà nói khối hạ phẩm linh thạch đó ước chừng nửa năm tiền công, chỉ nói có một câu mà được thưởng nửa năm tiền công làm cho tiểu nhị cười không khép miệng lại được, tiểu nhị cảm thấy hôm nay là ngày cực kỳ may mắn của hắn. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường có thể có được mấy người xuất thủ hào phóng như Nhậm Thanh Phong chứ, ấy thế mà hắn lại gặp được người như vậy. Quả thực quá may mắn rồi.

Sau khi Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm ra khỏi tửu lâu, liền đi về phía một phường thị trong thành. Trên đường đi, Lâm Kiếm trải qua một

hồi giảng giải nhiệt tình cũng đủ để cho Nhậm Thanh Phong hiểu được đại khái tình huống phường thị ở Thai Châu thành.

Vì Thai Châu thành có tam đại môn phái bảo hộ, cho nên mỗi ngày đều có không ít tu sĩ đến phường thị mua bán, trao đổi. Chỉ là trong thành còn có ba phường thị lớn khác, không những thế còn có những phường thị nhỏ nối liền nhau tụ tập lại thành một phường thị lớn.

Ba phường thị này được chia làm cao, trung, hạ ba tầng. Hai người Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong lần này đến phường thị dành cho các tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Phường thị này cũng khá rộng lớn, cung cấp đủ các loại đan dược, pháp khí trung cấp, phù lục, ... nhìn chung hầu như là đáp ứng những thứ cần cho tu sĩ.

Tuy phường thị này nằm ở chỗ không phải quá bắt mắt để tìm, nhưng cũng vì Lâm Kiếm đã từng tới nơi này cộng thêm việc có nhiều tu sĩ đang trên đường đến phường thị cho nên hai người tự nhiên rất nhanh đến nơi.

Bất chấp sự đối đãi bất đồng giữa các tu sĩ khác nhau trong Tu Chân Giới. Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm rất nhanh vào trong một tiểu quán tại phường thị, cửa hàng bày bán các mặt hàng rất hấp dẫn. Có thể nói ở trong Tu Chân Giới tàn khốc này mà nói thì ngoài quan hệ máu mủ ra bình thường người ngoài khó mà có được tình cảm như hai người, mà đôi khi tình cảm máu mủ cũng không thể bằng được ấy chứ.

Không giống với Lâm Kiếm đã đến các phường thị nhiều lần kể cả phường thị này cũng không phải là lần đặt chân đầu tiên của hắn thì với Nhậm Thanh Phong đây là lần đầu tiên hắn đến một phường thị lớn như vậy. Có thể thấy được các loại đan dược khác nhau, mà pháp khí cùng linh phù cũng không thiếu, rất đa dạng. Những đồ bày bán trong cửa hàng này đủ để làm thỏa mãn hai người. Nhưng hai người không có đủ linh thạch để mà mua, nên cũng chỉ hảo hảo nhìn một hồi.

Lúc này, mục đích chủ yếu của Nhậm Thanh Phong chỉ là mua tam giai linh phù, còn Lâm Kiếm thì đi theo sau phụ trách việc mặc cả, trả giá. Mặt khác nếu gặp được tiện nghi gì hai người cũng không có ngại mà chiếm lấy.

Một ngày đã trôi qua, hai người rốt cục cũng bỏ ra mười khối trung phẩm linh thạch mua hai cái tam giai linh phù, bảy khối trung phẩm linh thạch mua mười cái nhị giai linh phù cùng mười cái nhất giai linh phù.

"A Phong, người mua nhiều nhất giai linh phù như vậy để làm gì? Đã thế toàn bộ đều là Huyền Hỏa phù cùng Băng Châm phù." Hai người vừa ra phường thị, Lâm Kiếm truyền âm hỏi.

Lần này Nhậm Thanh Phong mua không ít linh phù, đại đa số đều là nhất giai linh phù Huyền Hỏa phù cùng nhị giai linh phù Băng Châm phù. Linh phù phụ trợ lại không có mua. Ngay cả hai cái tam giai linh phù kia cũng là Hỏa Long phù cùng Phong Nhận phù.

"Loại nhất giai linh phù này bình thường không có tác dụng gì, nhưng cũng có lúc có hiệu quả ngoài ý muốn. Người ngầm lại xem, nếu cùng các tu sĩ khác đánh nhau, đến thời điểm cuối cùng, dưới tình huống hai người đều hao tổn một lượng lớn linh lực. Không phải là nhất giai Huyền Hỏa phù có thể quyết định ai sống ai chết sao. Hơn nữa Huyền Hỏa phù này có thể thuận lợi hủy thi diệt tích. Thật sự là đồ tốt." Nhậm Thanh Phong một mặt tiêu sái, một mặt truyền âm giải thích.

"Mặt khác tuy Huyền Hỏa phù là nhất giai linh phù nhưng lại là loại phù có uy lực lớn nhất. Về phần nhị giai linh phù Băng Châm thì càng tốt. Uy lực không nhỏ, lại không dễ dàng phát giác. Lần trước nếu không phải có Băng Châm phù, hai chúng ta cũng chưa chắc giết được Mã Đằng nha!" Nhậm Thanh Phong lại tiếp tục truyền âm.

Đích xác lần trước nếu như không có Băng Châm phù thì cũng không thể giết chết được Mã Đằng. Nhậm Thanh Phong cũng không còn sống mà

đứng ở đây. Vì thế mà đối với Nhậm Thanh Phong thì linh phù chính là lá bùa cứu mạng, nhất là Băng Châm phù. Đương nhiên, lý do chính là khi Nhậm Thanh Phong sử dụng phép thuật uy lực không được lớn.

“Nếu là như vậy, chúng ta cũng nên mua nhiều linh phù phòng ngự! Sao người lại không mua?” Lâm Kiếm vẫn khó hiểu truyền âm nói.

Lần này tuy Lâm Kiếm đại biểu cho Nhậm Thanh Phong ra giá mặc cả, nhưng cuối cùng mua linh phù gì cũng đều do Nhậm Thanh Phong quyết định, tất nhiên là Nhậm Thanh Phong bỏ linh thạch ra để mua.

“Linh phù phòng ngự! Lúc sử dụng nó chẳng khác nào biến mình thành bia ngắm cho địch nhân công kích. Mua nhiều có tác dụng gì. Còn không bằng tiết kiệm linh thạch sau này mua cao giai pháp khí phòng ngự còn hơn. Hơn nữa nếu gặp phải đối thủ khó ứng phó, chúng ta cũng không cần phải ngạnh kháng, có thể chạy trốn. Nếu như không đủ linh lực để sử dụng pháp khí phi hành, cũng có thể sử dụng Ngũ Hành độn phù để bỏ chạy. Bất kể thế nào, cũng không thể đứng nguyên một chỗ cho đối phương đánh được!” Nhậm Thanh Phong truyền âm trả lời.

“Đích xác là như vậy, bất quá nếu dùng Ngũ Hành độn phù bỏ chạy, trừ phi là tứ giai linh phù thì mới có hiệu quả. Mặt khác tứ giai linh phù giá cả quá đắt, phường thị bày bán cũng không nhiều. Nhưng mà nếu có đủ linh thạch, đến cao giai phường thị cũng không sợ không mua được tứ giai linh phù.” Lâm Kiếm cũng gật đầu trả lời. Pháp khí phòng ngự cao giai linh phù hẳn cũng muốn có, đáng tiếc sư phụ hẳn không mua cho hẳn. Hẳn muốn có thì phải tự mình kiếm lấy.

“Linh phù ở nơi này, đích xác là nhiều hơn so với phường thị ở Huyện Dương môn. Sau này tu vi chúng ta đề cao, linh thạch cũng có nhiều, nhất định phải đến phường thi cao giai mua sắm một cách thống khoái. Đem những thứ mình vừa ý mua về bằng hết thì thôi.” Nhậm Thanh Phong cao hứng truyền âm trả lời.

Hai người cứ như thế trò chuyện, ước mơ tương lai, rất nhanh hai người đã đi về khách điểm. Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng ngày hôm sau, hai người khởi hành rời khỏi Thái Châu thành, ngự trên pháp khí bay về Tửu Tuyền trấn ở phía nam ba trăm dặm.

Nhưng hai người vừa mới bay được gần năm mươi dặm. Tại một chỗ phía dưới rừng rậm, đột nhiên bay ra một Hỏa Long dài tầm mười trượng, hướng về phía hai người đang phi hành công kích.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 43

Chia Nhau Chạy Trốn

Vốn hai người Nhậm Thanh Phong, Lâm Kiếm tính trực tiếp trở về sơn môn, nhưng lại nghe Tửu Tuyền trấn ở phía nam cách Thai Châu thành ba trăm dặm có bán Thai Châu Lão Điếu, nên hai người muốn đến đó mua ít rượu mang về. Bất quá hai người mới phi hành được năm mươi dặm thì phía dưới rừng cây bay ra một con Hỏa Long dài tầm mười trượng, hướng về phía hai người công kích.

Hỏa Long lớn như thế, uy mãnh như thế. Hai người lúc này bay rất nhanh, nếu muốn chuyển hướng tránh đi tự nhiên là không thể. Trừ phi không sợ bị hỏa thiêu trực tiếp xông qua. Nhất là đối với Lâm Kiếm, một con Hỏa Long lớn như vậy chính là một phiền toái lớn.

Tuy Nhậm Thanh Phong có Thiên Giáng Bào có thể chống được Huyền Hỏa, nhưng dưới tình huống này cũng chỉ có thể chịu được một lúc. Với uy lực của Hỏa Long lớn như vậy, chí ít cũng phải là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tu luyện Hỏa hệ công pháp mới có thể xuất ra.

Một mặt tiếp tục ngự khí Hoàng Chu để phi hành, đồng thời lại rút linh lực vào Thiên Giáng Bào để chống lại Hỏa Long, hiển nhiên là không hay gì cho lắm. Mà người phục kích chỉ cần tiến hành một lần công kích nữa thì Nhậm Thanh Phong cũng phải gặp phiền toái lớn.

Nói thì chậm mà diễn biến thì nhanh. Lúc này hai người Nhậm Thanh Phong, Lâm Kiếm đều hướng mặt đất hạ xuống. Trong nháy mắt thu hồi pháp khí, hai người dừng lại ở trên không chừng mười trượng. Mà Hỏa Long kia bay sát qua đầu hai người. Tiếp tục hướng trời cao bay đi. Ngay cả như vậy, hai người vẫn cảm nhận được sức nóng của Hỏa Long là vô cùng khủng khiếp.

Lúc đó, hai người thở phào nhẹ nhõm. Hỏa Long này vẫn đang duy trì bay lên trời cao. Xem ra người thi triển Hỏa Long này tu vi ít nhất cũng phải là linh tịch kỳ. Bởi vì tu vi không đủ nên không thể tiếp tục khống chế Hỏa Long, để nó bay đi xa như vậy.

Mặt khác còn một khả năng nữa là đối phương sử dụng tứ giai Hỏa Long phù. Bất quá tứ giai Hỏa Long phù không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường nào cũng có thể dùng. Ngay cả với Nhậm Thanh Phong cùng Lâm Kiếm một người lợi dụng hiệu suất linh thạch cao, một người là đệ tử của trưởng lão. Hơn nữa lúc đánh chết đệ tử đồng môn Mã Đăng, họ đã từng sử dụng không ít linh thạch. Hai người đều luyện tiếu tứ giai Hỏa Linh phù này.

Tu sĩ chặn đánh giữa đường này, chỉ sợ cũng không còn tứ giai linh phù mà cho dù có đi chẳng nữa cũng không thể sử dụng. Xuất ra tứ giai Hỏa Long phù để chặn đánh giữa đường, quả thực là đại thủ bút a. Cho dù là để cướp đi đồ vật nọ, chỉ sợ cũng không bù được tổn thất.

Trong lòng hai người đều đoán thế, cũng không có tùy ý đứng trên không trung nữa mà hạ xuống. Với khoảng cách cao như vậy, tuy rằng không trực tiếp ngã chết nhưng cũng khó tránh khỏi việc bị thương. Hiện giờ đang ở trên không trung mà đối phương tái sử dụng pháp thuật công kích, vậy phiền toái ngày càng lớn.

Nghĩ như vậy, hai người rất nhanh lấy ra pháp khí phi hành của mình. Một đông một tây mỗi người một hướng chạy trốn. Ngay tại lúc hai người

định chạy trốn. Một tảng băng châm lớn xuất hiện, nhanh chóng đâm về phía hai người đang dừng lại trên không.

Nói cách khác, nếu hai người tiếp tục hạ xuống, không thể nghi ngờ sẽ bị tảng băng châm này đánh trúng. Từ một loạt những hành động vừa rồi cho thấy, trong rừng ắt hẳn phải có hai tên tu sĩ. Lúc trước Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm không phát hiện ra đối phương, vì thế chỉ có một cách giải thích: tu sĩ phục kích, có tu vi cao hơn hai người.

“Chia nhau ra mà chạy, về tới tông môn rồi nói sau.” Nhậm Thanh Phong hét lên.

Đối phương liên tiếp công kích, rốt cục Nhậm Thanh Phong cũng phát hiện được đối phương có hai người, nhưng mà Nhậm Thanh Phong cũng không cách nào tra ra được tu vi đối phương.

Vừa dứt lời Nhậm Thanh Phong ngự Phá Kim Toa, rất nhanh đã bay được nửa dặm.

Lâm Kiếm cũng biết sự tình nghiêm trọng, không nói câu nào, cũng bay về hướng khác chạy trốn. Kỳ thật hai người lựa chọn chia nhau ra để chạy cũng là vì nếu như đối phương có đuổi theo thì cũng sẽ phân nhau ra. Mà như vậy thì Nhậm Thanh Phong cũng không sợ cùng đối phương đánh một trận.

Lâm Kiếm còn có pháp khí cao giai, bản thân lại tu luyện Thổ Hệ công pháp. Nếu như không địch lại được thì cũng có thể thi triển độn thuật. Đối phương nếu không phải là tu sĩ Thổ hệ thì không thể nào đuổi kịp Lâm Kiếm. Mà có muốn đuổi thì cũng phải hao phí một lượng lớn linh lực. Mặt khác Nhậm Thanh Phong cũng có ngũ giai Phong Nhận phù để phòng thân.

Về phần Nhậm Thanh Phong, không tính đến Phá Kim Toa là pháp khí thượng phẩm có tốc độ biến thái, trên người cũng có một cái ngũ giai Phong Nhận phù cùng một cái lục giai Độn Thổ phù. Chính là không đến

lúc vạn bất đắc dĩ, Nhậm Thanh Phong cũng không có sử dụng hai linh phù này.

Nhậm Thanh Phong tin tưởng, nếu đối phương thật sự đuổi theo thì lấy thực lực của hắn, cho dù liều mạng một phen hắn là không có vấn đề gì. Nói không chừng có thể giết chết đối phương cũng nên!

Nhưng thật ra sự tình lại không hề giống như trong dự liệu của Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm.

Hai gã tu sĩ trốn trong rừng cây không có dùng linh phù, cho nên không có thời gian chuẩn bị cao giai pháp thuật tiến hành công kích. Nhưng mà hai người này không hề muốn bỏ qua cho hai người bọn họ, cũng không có phân nhau ra truy kích. Mà đều ngự trên hai Hoàng Chu rất nhanh đuổi theo Nhậm Thanh Phong.

Nhìn hành động của hai gã tu sĩ, hiển nhiên là đã sớm có kế hoạch từ trước. Bất quá hai người này không những có thể nắm bắt thời cơ tránh được hai lần công kích của bọn họ, mà còn có thể nhanh chóng chia nhau ra chạy trốn. Làm bọn họ có hơi sững sốt. Trong lúc đó thì hai người Nhậm Thanh Phong, Lâm Kiếm đã chạy xa được nửa dặm.

“Đạo hữu không nên tiếp tục chạy, nói không chừng hai người chúng ta tâm tình tốt một chút, có lẽ sẽ cấp cho đạo hữu một cái chết toàn thân, ha ha.” Hai tu sĩ ở phía sau vừa truy đuổi vừa cười nói.

Cả hai tên tu sĩ đều cười lớn, mà tốc độ phi hành của hai người này cũng không có chậm chút nào, thảnh thơi hướng về Nhậm Thanh Phong xuất ra hai ba cái pháp thuật cấp thấp.

Tuy là pháp thuật cấp thấp nhưng lấy tu vi bọn hắn, tự nhiên không cần chuẩn bị quá nhiều, ngay lập tức có thể phóng đến hai đạo thủ bí quyết.

Với pháp thuật như vậy cũng không thể bay ngay đến trước mặt Nhậm Thanh Phong được, dù sao tốc độ phi hành của ba người đều như nhau.

Chính là với pháp thuật cùng ngôn ngữ đó của bọn hắn đều có thể tạo áp lực, quấy nhiễu Nhậm Thanh Phong. Do đó, hai người mới có thể đuổi theo kịp Nhậm Thanh Phong.

Nhậm Thanh Phong phi hành phía trước cũng không hề có quay lại. Toàn lực ngự Phá Kim Toa, lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Nhậm Thanh Phong biết hai gã này dùng lời nói trêu đùa để quấy nhiễu hắn. Mà pháp thuật cấp thấp cũng không thể đánh tới phụ cận của chính mình. Cho nên toàn lực phi hành, nếu như bị phân tâm thì sẽ bị đối phương đuổi kịp. Nếu như phía sau là một người thì Nhậm Thanh Phong còn liều mạng. Bây giờ thì cả hai gã đều truy sát thành ra phiền phức lớn.

Ba người, một người chạy hai người đuổi, rất nhanh đã bay được mười dặm đường. Hai gã tu sĩ ở phía sau cũng không nói gì nữa, ngay cả pháp thuật cấp thấp cũng không tung ra, hoàn toàn giống như Nhậm Thanh Phong toàn lực sử dụng ngự khí truy đuổi. Bọn họ phát hiện, vị “ đạo hữu” ở phía trước mới chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh, mà kiện pháp khí lóe ra kim quang dài một trượng đó phi hành rất ổn định.

Từ khi Phá Kim Toa lóe lên kim quang, tốc độ phi hành ngày càng nhanh. Hai người càng thêm khẳng định đây hẳn là cao giai pháp khí. Vì thế trong lòng hai người đều thầm muốn chiếm đoạt kiện pháp khí này về cho riêng mình, cũng khiến cho hai người càng có quyết tâm đánh chết Nhậm Thanh Phong.

Phải biết rằng cao giai pháp khí Phá Kim Toa này của Nhậm Thanh Phong còn có thể vừa am hiểu tốc độ vừa có thể phát ra công kích. Kể cả phường thị cao cấp trong Thai Châu thành cho dù có bán ra thì cũng là cả

một núi tiền. Làm sao có thể tới phiên những tu sĩ bình thường như bọn hăn sở hữu.

Tu vi Nhậm Thanh Phong so với bọn hăn họ thấp hơn một tầng, nhưng khoảng cách lại thủy chung không đổi. Hơn nữa khoảng cách càng ngày càng xa, chính vì cao giai pháp khí Phá Kim Toa này mà ra. Chỉ với điểm này thôi, hai tên tu sĩ ở phía sau nhìn thấy sao có thể không kích động, không tham lam được đây?

Lúc này Nhậm Thanh Phong bay ở phía trước so với hai tên tu sĩ ở phía sau thì bình tĩnh hơn. Nhậm Thanh Phong biết vì tốc độ của Phá Kim Toa càng ngày càng nhanh, càng ngày càng ổn định. Cũng may Nhậm Thanh Phong không ngừng ngự Phá Kim Toa phi hành, đang tiến một bước trong việc luyện hóa. Đồng thời chính hăn vận dụng Phá Kim Toa rất là thuần thục.

Rốt cuộc, Nhậm Thanh Phong cũng có thể phân tâm dụng thần điều tra hai tên tu sĩ đằng sau. Hai tên tu sĩ này giữa ban ngày ban mặt dám giữa đường chặn đánh, toàn thân mặc áo đen, trên mặt cũng đeo mặt nạ bằng đồng. Hiển nhiên là không muốn bị phát hiện ra chân diện mục. Không ngờ hai gã tu sĩ này đều dùng Hoàng Chu để phi hành. Xem ra cũng khó có thể đuổi kịp được mình.

Nhậm Thanh Phong cũng không có vì vậy mà cao hứng. Nhậm Thanh Phong biết tuy tốc độ Phá Kim Toa thay đổi, khoảng cách giữa mình và hai tên tu sĩ phía sau cũng đã trở lại là mười trượng. (xem lại đoạn này nhá, khoảng cách ngắn quá.)

Hai tên tu sĩ phía sau, tu vi cao hơn mình một bậc nên linh lực cũng thâm hậu hơn rất nhiều. Nói cách khác, hai người đang đợi cho linh lực của mình bị hao phí hết. Xem ra nếu không dùng ngũ giai Phong Nhận phù này thì tính mạng của mình cũng không thể giữ lại được rồi. Trừ phi trước khi

mình hao phí hết linh lực có thể chạy về Huyền Dương sơn, hoặc là hạ xuống đất sử dụng lục giai Độn Thổ phù.

Nhưng hướng Nhậm Thanh Phong bỏ chạy lại ngược với hướng bay về Huyền Dương sơn. Hơn nữa cho dù có đúng hướng đi chẳng nữa thì Nhậm Thanh Phong cũng không có đủ linh lực để phi hành một khoảng cách xa như vậy.

“Chẳng lẽ chỉ có biện pháp sử dụng lục giai Độn Thổ phù thôi sao?”

Nhậm Thanh Phong cân nhắc, tốc độ Phá Kim Toa cũng hơi chậm lại. Mà hai tên tu sĩ phía sau không có bỏ lỡ cơ hội này, đều toàn lực đẩy nhanh tốc độ, dần dần tiếp cận Nhậm Thanh Phong.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 44

Linh Phù Giết Địch

Trong khi Nhâm Thanh Phong đang cân nhắc, tốc độ Phá Kim Toa cũng dần chậm lại, hai gã tu sĩ phía sau liền nắm lấy cơ hội tiến lên.

Song chính tại lúc sinh tử cận kề này, chân mày Nhâm Thanh Phong rốt cục cũng dần ra, hẳn đã nghĩ ra được phương pháp đối phó với hai người này.

Tiếp đó hẳn mạnh mẽ vận linh lực, Phá Kim Toa càng nhanh chóng phóng đi. Cả hai gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ theo sau thiếu chút nữa bị tức chết. Nhưng làm sao bọn hắn dễ dàng bỏ qua pháp khí cao cấp mà mắt thấy sắp đến tay này được. Bởi vậy bọn chúng tiếp tục dốc toàn lực đuổi theo.

Ba người cứ như vậy lại bay thêm vài chục dặm đường, lúc này tu vi ai cao ai thấp cũng dần dần thể hiện rõ rệt. Tên tu sĩ lúc trước nói chuyện, tu vi tất nhiên là sâu hơn tên tu sĩ còn lại. Cho nên hẳn đến gần Nhâm Thanh Phong hơn tên kia.

Tuy nhiên, tốc độ của Nhâm Thanh Phong không có chậm lại với lúc trước bao nhiêu.

"Hai vị đạo hữu đuổi theo phải nhanh lên một chút nha."

Nhâm Thanh Phong không quay đầu lại nói. Vừa dứt lời, Nhâm Thanh Phong liền lấy ra một viên Uẩn Linh Đan ngậm vào trong miệng. Đồng thời, tay trái cũng cầm lấy một khối trung phẩm linh thạch nhanh chóng hấp thụ lấy.

"Hừ. Người cho rằng người có linh thạch, đan dược bổ sung linh lực, chúng ta đuổi vẫn không kịp người sao?" Tên tu sĩ phía trước thấy này giờ không nói gì với Nhâm Thanh Phong, đột nhiên hừ lạnh, khinh thường lên tiếng trêu chọc.

Nói dứt lời, này hai gã tu sĩ cũng giống như Nhâm Thanh Phong, lấy ra một khối linh thạch trung phẩm hấp thụ. Hai gã tu sĩ này không nghĩ tới, mặc dù cùng là hấp thụ linh thạch bổ sung linh lực. Nhưng vì Nhâm Thanh Phong tu luyện Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết nên hiệu suất hấp thụ linh thạch hơn bọn họ mấy lần.

Mắt Nhâm Thanh Phong đều nhìn thấy hết những việc kia, hắn cũng không lo lắng, nụ cười lộ ra một tia âm mưu, tiếp tục lấy linh thạch cùng đan dược hấp thụ linh khí.

Qua một lúc lâu, đột nhiên Nhâm Thanh Phong lại quay đầu la lớn: "Đạo hữu, đón Hỏa Long phù ngũ cấp của ta."

Tiếp theo Nhâm Thanh Phong ném ra hai tờ huyền hỏa phù nhất cấp. Lá phù trên không trung nhanh chóng biến thành hai luồng huyền hỏa hướng phía sau bay đi. Bởi vì, tên tu sĩ phía sau đang hướng phía trước bám đuổi, huyền hỏa vừa lúc tiến đến. Cả hai hỏa cầu đều hướng tên tu sĩ kia, sử dụng pháp thuật đánh trực diện chính là Nhâm Thanh Phong. Tên tu sĩ ở phía trước, vừa nhìn Nhâm Thanh Phong đột nhiên ra chiêu thì sợ hết hồn. Hai tay vội vàng buông linh thạch. Tay hắn chợt vẽ một cái rồi toàn lực phát ra một mảng lớn băng châm tiến lên đón.

Sau khi vừa đem pháp khí thu vào, người hạ xuống dần dưới đất. Rồi sau đó lại phát hiện một mảng lớn băng châm này sau khi đón nhận huyền hỏa, huyền hỏa lập tức tiêu tán. Đến lúc này, hắn mới biết bị Nhâm Thanh Phong trêu đùa cho nên lại vội vàng đuổi theo. Thời gian trì hoãn này là nguyên nhân khiến khoảng cách của Nhâm Thanh Phong với người nọ biến thành mười trượng. Tên tu sĩ vốn ở sau cũng cùng bay đến.

Sau khi theo kịp Nhâm Thanh Phong thì tên tu sĩ này cũng bị trêu ghẹo. Sau hai canh giờ, hai gã tu sĩ này buồn bực phát hiện, mặc dù đối phương có không ít linh phù, nhưng lại tựa như đều là huyền hỏa phù nhất cấp. Vì thế cho nên cũng dần buông lỏng cảnh giác. Cuối cùng, mỗi lần Nhâm Thanh Phong ném ra linh phù, bọn họ chẳng qua chỉ là vận Khởi Thuỷ thuật đơn giản đón đỡ, không toàn lực đề phòng như ở lần đầu tiên nữa. Dù sao bọn họ còn cần hao phí đại lượng linh lực ngự sử pháp khí, mới có thể đuổi theo Nhâm Thanh Phong.

"Hai vị đạo hữu, đón thêm mấy tờ ngũ cấp linh phù của ta." Nhâm Thanh Phong, sắc mặt lạnh nhạt, vẫn giống như lúc trước phô trương thanh thế kêu lên. Sau đó, lại là ba tờ huyền hỏa phù hướng hai gã tu sĩ phía sau đánh tới. Hai gã tu sĩ một trước một sau phía sau, đã sớm quen thói quen Nhâm Thanh Phong phô trương thanh thế, chỉ thấy tên tu sĩ vừa theo thói quen hai tay Súc Tích Thuỷ thuật nghênh đón. Sau đó tên tu sĩ đó căn bản là không chuẩn bị một chút gì. Lần này, ban đầu vẫn giống như bọn họ dự đoán, ba đoàn huyền hỏa nhanh chóng bị cái chắn bọt nước dập tắt. Nhưng mà đến lúc này đột biến bỗng nhiên phát sinh.

Chỉ thấy sau khi huyền hỏa tiêu tán, đột nhiên một mảng lớn màu trắng băng châm vọt ra. Một khắc sau đó, một mảng lớn băng châm nhanh chóng đâm xuyên thân thể tên tu sĩ mà trên mặt vẫn còn vương ánh mắt hoảng sợ. Tên tu sĩ này cho đến chết, ngay cả kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra. Trong nháy mắt, tên tu sĩ còn lại đã nhận ra điều không đúng. Đồng thời hắn giật mình, đánh ra một mảnh Hỏa Vân rồi nhanh chóng hướng pháp khí

xuống mặt đất. Nhưng tất cả đã quá muộn, chỉ thấy một phiến phong nhận mắt thường khó có thể phát hiện, cực nhanh đánh tan Hỏa Vân thì xuyên qua người tên tu sĩ này.

Tên tu sĩ này cũng không thể phát ra một tiếng hét thảm mà thân thể lẫn pháp khí Hoàng Chu đều rơi xuống đất. Thì ra trước đó, Nhâm Thanh Phong nghĩ đến phương pháp xử lí đó là dùng huyền hỏa phù cấp thấp để mê hoặc và quấy nhiễu hai gã tu sĩ. Khi có cơ hội, hắn sẽ thả Huyền Hỏa phù xen lẫn linh phù cấp cao để đánh lén.

Tất nhiên hắn cũng không ngờ kế hoạch đơn giản như vậy lại thành công! Không những vậy còn giải quyết luôn hai gã tu sĩ. Theo dự đoán của Nhâm Thanh, kế hoạch đánh lén nếu không thành công, ít nhất cũng có thể làm trọng thương một gã tu sĩ. Một gã tu sĩ khác, sợ rằng phải cùng chính mình có một trường ác chiến. Nhâm Thanh Phong quyết định trước bổ sung linh lực, rồi sẽ ra tay. Cũng may do hai gã tu sĩ này đi quá gần nhau nên chỉ cần thả một lá phù Phong nhận cấp ra đã đạt hiệu quả cao nhất.

"Dễ dàng giải quyết như vậy sao?" Nhâm Thanh Phong nghĩ như vậy thì dừng Phá Kim Toa. Khi cách hơn mười trượng, hắn mới nhìn xuống đất. Trên mặt đất, hai cỗ thi thể bị đâm thủng rách nát cực kỳ. Đến giờ này, hắn vẫn không thể tin được đây là thật.

"Chỉ dùng chừng hai mươi tờ huyền hỏa phù cấp một, hai tờ băng châm phù cấp hai và một tờ Phong Nhận phù cấp ba mà đã kiếm được một món tiền lớn. Ha ha," Nhâm Thanh Phong sừng sờ một chút, lập tức chạy tới đây. Tiếp theo hắn cười dài. Vừa dứt lời, Nhâm Thanh Phong nhanh chóng thu túi trữ vật bên hông hai người và nhặt hai kiện pháp khí Hoàng Chu đã rơi xuống.

Cuối cùng, Nhâm Thanh Phong tò mò gỡ mặt nạ bằng đồng xanh trên mặt cỗ thi thể ra.

"Là hửn! Ngô Sơn!" Nhâm Thanh Phong khẽ giật mình. Tên tu sĩ chết trước chính là đệ tử bậc hai Ngô Sơn của Huyền Dương Môn mà hửn đã gặp tại Thai châu thành.

"Thế nhưng chính là Ngô Sơn! Thật là không thể nghĩ tới, tiến vào thiên thai đại lục Tu Chân Giới mấy năm này, trước sau hai lần giết người đều là đồng môn đệ tử, hơn nữa đều dựa vào linh phù." Nhâm Thanh Phong vừa thì thào vừa gỡ mặt nạ gã tu sĩ còn lại. Lần này hửn không nhận ra là ai.

"Tên tu sĩ này chắc cũng là đồng bọn của Ngô Sơn ở Thai châu thành." Nhâm Thanh Phong nghĩ như vậy, phát ra hai đạo huyền hỏa đốt rụi thi thể.

"Nếu trời đang âm u, ở lại nơi hoang dã ngược lại dễ dàng bị phát hiện, biện pháp tốt nhất chính là tìm một chỗ ở mới. Thai châu thành gần đây khẳng định là không thể đi rồi, trực tiếp trở về đường cũ thì chỉ sợ cũng không an toàn. Cứ tiếp tục đi phía trước xem một chút, có thể có chỗ đặt chân hay không?" Nhâm Thanh Phong ôm ý nghĩ này. Hửn nhìn sắc trời một chút rồi ngự lên Phá Kim Toa tiếp tục bay về phía Tây.

Hai canh giờ sau, hơn hai trăm ngoài dặm phía Tây, có một khách sạn nhỏ trong một Vô Danh trấn nhỏ. Nhâm Thanh Phong đang ngồi trên một chiếc giường hồng mộc lớn trong một gian phòng trên lầu ở khách sạn, nghi hoặc đánh giá hai chiếc mặt nạ trong tay.

"Mặt nạ này tựa hồ làm bằng đồng xanh thông thường ah!" Nhâm Thanh Phong vừa dò xét một hồi, vừa khẳng định. Vốn là Nhâm Thanh Phong thấy hai người Ngô Sơn đã chết còn mang theo mặt nạ, còn tưởng rằng mặt nạ này có thể che dấu chân diện mục tu sĩ. Trải qua một lúc cẩn thận xem xét, lại càng thêm khẳng định mặt nạ này, chẳng qua chỉ là mặt nạ bằng đồng xanh bình thường. Bắt đầu chỉ là bởi vì tu vi hai người Ngô Sơn so sánh với Nhâm Thanh Phong cao hơn, cho nên thần thức Nhâm Thanh Phong mới không có cách nào xuyên thấu qua mặt nạ để phát hiện chân diện mục hai người.

Đợi đến sau khi hai người chết, Nhâm Thanh Phong vẫn nghĩ là mặt nạ này có hiệu quả che dấu chân diện mục. Tất nhiên, lúc nhìn diện mạo hai người, hắn không dùng thần thức điều tra mà là lấy mặt nạ xuống rồi nhìn diện mục hai người.

"Chẳng lẽ mặt nạ này là dấu hiệu của một tổ chức đặc thù nào đó? Ngô Sơn chắc chắn không chỉ là một gã đệ tử bình thường của Huyền Dương Môn! Hiện tại, mặc dù hắn đã chết nhưng không chừng sau lưng hắn hắn là có những người khác!"

Nhâm Thanh Phong hơi thất vọng rồi lại suy tư thêm một lúc.

Loại tổ chức lấy mặt nạ, đồng phục, đồ trang sức làm dấu hiệu đặc thù, ở trên giang hồ thường hay gặp. Cũng vì vậy mà khi thấy mặt nạ này, Nhâm Thanh Phong sẽ như vậy suy đoán như vậy.

"Hay là chờ trời sáng hơn chút kiếm đường trở lại Huyền Dương Môn. Nếu để cho Tiểu Kiếm lo lắng quá mức cũng không tốt. Mặt khác, nhiệm vụ này cũng phải xử lý cho xong." Nhâm Thanh Phong nghĩ đến đó thì thu hồi mặt nạ.

"Hình như ta vẫn chưa xem qua túi trữ vật thì phải!"

Ngay lúc lấy ra hai khối linh thạch trung phẩm để chuẩn bị tu luyện thì hắn mới nhớ đến hai túi trữ vật.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 45

Kiểm Tra Thu Hoạch

Nhậm Thanh Phong đang muốn tu luyện thì đột nhiên nhớ tới hai túi trữ vật cũng chưa có tra xét qua. Vì thế lại lấy hai túi trữ vật này ra dùng thần thức dò xét.

Tại lầu hai trong khách điểm, Nhậm Thanh Phong cũng không dám không quan tâm đồ hết những thứ trong túi trữ vật ra ngoài. Nếu hai người Ngô Sơn cũng giống như hắt cho một khối đá lớn vào trong túi trữ vật. Vậy thì phiền toái lớn, không chừng sẽ khiến sàn gác sập xuống.

“Không sai. Cuối cùng không có lỗ vốn!”

Nhậm Thanh Phong điều tra xong, mới phát hiện hai túi trữ vật này, không ngờ có đến ba mươi tám khối trung phẩm linh thạch, hơn một trăm bảy mươi khối hạ phẩm linh thạch. Mặt khác trong túi trữ vật của Ngô Sơn lại còn có tứ căn trận kỳ.

“Trận kỳ này cũng là Thổ Mộc Phân Thủy Trận trận kỳ?”

Nhậm Thanh Phong liền lấy ra, cầm trong tay tứ căn khéo léo tinh xảo, trận kỳ chớp động linh quang, không khỏi cảm thấy vui vẻ thầm nói.

Tiếp theo Nhậm Thanh Phong vội vàng lấy từ trong túi trữ vật của mình ra tứ căn Thổ Mộc Phân Thủy Trận trận kỳ, so sánh với nhau.

“ Không ngờ thật là một bộ!”

Sau một lúc lâu, Nhậm Thanh Phong rốt cục mừng rỡ xác định nói.

Ngay sau đó Nhậm Thanh Phong lại lắc đầu nghi hoặc tự hỏi:

“ Vì cái gì mà trận kỳ này lại xuất hiện trên người Ngô Sơn đây? Chẳng nhẽ Ngô Sơn cũng đi qua phường thị Vân Châu thành? Lại vừa lúc mua được tứ can một bộ trận kỳ?”

Mặc dù nghi hoặc nhưng Nhậm Thanh Phong vẫn tiếp tục tra xét. Rốt cục lại tìm ra được ba khối trung phẩm linh thạch, ba khối ngọc bài, ba ngọc giản. Sau khi lấy ngọc giản ra liền dùng thần thức để tra xét. Qua một hồi điều tra xong ba ngọc giản này mới phát hiện: tứ can trận kỳ này đích thật là Thổ Mộc Phân Thủy Trận. Hơn nữa trận kỳ này được đệ tử Linh Tịch kỳ của Vân Thanh tông chuyên dùng. Mười sáu can mới đủ bộ. Đệ tử Linh Tịch sơ kỳ bình thường chỉ có thể có được một bộ tứ can, đến trung kỳ thì mới có thêm một bộ nữa, đến hậu kỳ thì có thêm 2 bộ tứ can nữa, như vậy là trọn bộ mười sáu can.

Theo như thông tin trong ngọc giản này, nếu trận kỳ này đủ mười sáu can thì ngay cả tu sĩ Kim Đan Kỳ bình thường cũng phải hao tổn một lượng lớn linh lực mới có thể phá trận. Đại trận này bố trí ra có thể bao phủ trên dưới mười dặm, có thể ngăn cản tu sĩ Nguyên Anh kỳ dùng thần thức điều tra.

Trong ngọc giản này ngoài những thông tin về trận kỳ, cùng cách dùng ra, còn ghi lại một chút sự tình cơ bản trong Huyền Dương môn cùng Vân Thanh Tông.

Ngoài ra hai cái ngọc giản còn lại, một cái ghi lại Hỏa hệ công pháp: Huyền Hỏa chân kinh, một cái ghi lại Thủy hệ công pháp: Ngưng Băng bí quyết. Hai bộ công pháp này đối với đại đa số đệ tử trong Huyền Dương môn cũng chỉ là những công pháp thông thường mà thôi, chỉ có một bộ

phận tu sĩ Trúc Cơ kỳ tu luyện. Nhậm Thanh Phong cũng không có vật gì tốt, tùy ý trực tiếp thu vào trong túi trữ vật của mình, đề phòng sau này có thể dùng tới.

“Quả nhiên, không ngờ được Ngô Sơn này là gian tế của Vân Thanh Tông.”

Nhậm Thanh Phong dò xét ba ngọc giản, lúc này càng thêm xác định.

Ba khối ngọc bài này có hai khối màu đỏ là ngọc bài đệ tử Huyền Dương môn, còn ngọc bài còn lại có màu xanh là ngọc bài đệ tử Vân Thanh Tông. Ngô Sơn là đệ tử Vân Thanh Tông phái đến làm gian tế trong Huyền Dương môn. Trên ngọc bài này có khắc hai chữ Vân Thanh đủ để chứng minh điều này. Mà tứ can trận kỳ càng chứng minh điều đó. Bất quá tên kia sao lại không có ngọc bài? Còn nữa Ngô Sơn là đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ sao lại có được trận kỳ mà chỉ có đệ tử Linh Tịch kỳ mới có? Chẳng nhẽ ngọc bài màu xanh này cùng với trận kỳ là do hắn vô tình nhặt được? Cái này không có khả năng. Ngọc bài của Vân Thanh Tông cùng Huyền Dương môn đều giống nhau, trên ngọc bài đều khắc tên. Nếu nói muốn cướp nó từ tay đệ tử Linh Tịch kỳ, chỉ sợ là chuyện này cũng không phải dễ dàng gì? Bất quá nếu Ngô Sơn là gian tế của Vân Thanh Tông, là vì cái gì? Vân Thanh Tông đã bỏ ra cái gì để mua chuộc họ đây? Chẳng nhẽ chỉ với gần bốn mươi khối trung phẩm linh thạch? Hay là cả tứ can Thổ Mộc Phân Thủy trận kỳ?”

Nhậm Thanh Phong nhìn mấy đồ vật trong tay, không ngừng suy đoán tự hỏi. Cuối cùng cũng không thể nghĩ ra được đáp án thỏa mãn. Vì thế không có suy nghĩ nhiều. Cầm lấy mấy tứ can trận kỳ, trực tiếp bắt đầu luyện hóa.

Nói là luyện hóa, nhưng cũng chẳng tốn sức là mấy. Chủ nhân cũ của trận kỳ này là Ngô Sơn đã chết. Linh thức của hắn ở trên trận kỳ đương nhiên là bị Nhậm Thanh Phong nhẹ nhàng hủy diệt. Tiếp theo Nhậm Thanh

Phong nhỏ lên mỗi kỳ can một giọt máu. Sau đó lại truyền linh lực vào tứ can, cuối cùng thì cũng luyện hóa xong.

Thu hồi trận kỳ, Nhậm Thanh Phong lại cầm ba khối ngọc bài thân phận đệ tử lên xem xét, lo nghĩ. Cuối cùng cũng chỉ thu hồi ngọc bài Vân Thanh Tông, còn hai ngọc bài kia thì trực tiếp vận linh lực bóp nát thành bột phấn. Dù sao thì thân phận ngọc bài này có giữ lại cũng không có tác dụng gì mà không chừng còn gây họa cũng nên. Không bằng trực tiếp hủy đi, còn ngọc bài Vân Thanh Tông này còn có thể sau này cần dùng tới nên lưu lại là tốt nhất.

Sau khi hảo hảo thu mấy đồ vật này xong, Nhậm Thanh Phong cũng không giống lúc trước vội vã tu luyện, mà ngồi kiểm kê lại số linh thạch cùng ngọc phù. Dù sao thì trong tiểu khách điểm của tiểu trấn vô danh này hẳn là sẽ không có tu sĩ khác đột nhiên xuất hiện.

Lần này bốn mươi hai khối trung phẩm linh thạch, trước lĩnh năm mươi một khối, ngày đó được chia hai mươi khối trung phẩm linh thạch của Mã Đằng. Hơn nữa qua hai năm phục dụng và tại phường thị Thai Châu thành cũng dùng để mua vài thứ.

Sau một hồi tính toán, Nhậm Thanh Phong phát hiện chính mình chỉ riêng trung phẩm linh thạch cũng đã có bảy mươi ba khối. Mặt khác còn có hơn một trăm khối hạ phẩm linh thạch, ba khối thượng phẩm, hai khối trung phẩm Ngũ Hành Linh Thạch Thủy thuộc tính.

Còn nữa trên người còn thừa ba mươi nhất giai Huyền Hỏa phù, tám nhị giai Băng Châm phù, còn có nhị giai Quang Thuần phù, tam giai Hỏa Long phù, lục giai Độn Thổ phù, ngũ giai Phong Nhận phù. Như vậy, bản thân hẳn cũng được coi là một phú ông giàu có.

Sau này, hẳn đem hai kiện trung phẩm pháp khí này đi bán hẳn là cũng có thể thu được một số tiền lớn.

Pháp khí Hoàng Chu này trong Huyền Dương môn cũng chỉ thuộc dạng bình thường, nhưng dù sao thì vẫn là trung phẩm pháp khí. Tại Thiên Thai đại lục, tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có rất nhiều, nhưng không có mấy người có được trung phẩm pháp khí.

Nhậm Thanh Phong có điểm không rõ, Ngô Sơn này là gian tế thể nhưng cũng chỉ có một trung phẩm pháp khí, như vậy có thể nói hẳn cũng chỉ là một tên gian tế bình thường.

Hiện giờ Nhậm Thanh Phong có rất nhiều linh thạch, mà bản thân hẳn lại tu luyện Hỗn Độn Ngũ Hành Quyết cho nên việc hấp thu linh khí từ linh thạch cao gấp bốn lần so với các tu sĩ thông thường khác. Mà tu sĩ trong khi tu luyện rất cần đến linh thạch. Cho nên, lúc này Nhậm Thanh Phong cũng chỉ được coi là khá khấm hơn các tu sĩ Trúc Cơ bình thường mà thôi. Thậm chí cũng có thể so với một số tu sĩ Linh Tịch Kỳ

“Ừm, lần này quay về phải làm xong mấy nhiệm vụ còn lại, hơn nữa còn được lĩnh thưởng, cùng với số linh thạch đan dược lĩnh trong ba năm. Lúc đấy trung phẩm linh thạch cũng phải lên đến mấy trăm khối. Bất quá lần trước lĩnh Súc Tích Linh Đan, trong lúc chạy trốn đã dùng đến viên cuối cùng. Tụ Linh Đan này vẫn còn một lọ. Cần phải nghĩ biện pháp mới được. Vạn nhất sau này đột phá cảnh giới cũng cần phải tốn không ít đan dược. Hiện tại linh khí ở tiểu thạch ốc cũng không có đủ để tu luyện, hay là nên đổi địa phương khác tốt hơn.”

“Còn nữa tảng đá có thể ngăn trở thần thức kia nếu có thể luyện chế làm mặt nạ thì tốt biết mấy! Có thể mua được một quả trứng linh thú cũng không tồi. Nhưng trứng linh thú lại quá đắt, chỉ sợ toàn bộ tài sản của ta hiện giờ cũng không đủ để mua một quả. Thôi, chuyện này để sau này rồi tính!”

Nhậm Thanh Phong kiểm kê số linh thạch xong rồi thu vào trong túi trữ vật. Trông hẳn lúc này thật giống với một thương nhân thế tục, nằm ở trên

giường suy nghĩ kế hoạch trong tương lai.

Tiến vào thế giới Tu Chân mấy năm nay, Nhậm Thanh Phong cũng dần trở nên thực tế. Đối với thực lực cường đại, Nhậm Thanh Phong cũng càng ngày càng khát vọng.

Dù sao thì cường giả tại Tu Chân Giới nhiều như mây, Nhậm Thanh Phong cũng chỉ là một hạt cát nhỏ bé trong thế giới này thôi. Nếu vận khí không tốt thì tính cho đến bây giờ Nhậm Thanh Phong cũng phải chết đến ba bốn lần rồi cũng nên. Tất cả những chuyện đã xảy ra không khỏi khiến hắn thay đổi.

Trong lòng Nhậm Thanh Phong cũng rõ, tuy rằng hắn hiện tại có không ít linh thạch, pháp khí, đan dược. Nhưng tính ra cũng mới chỉ miễn cưỡng mua được một món thượng phẩm pháp khí mà thôi. Hoặc là mua một quả trứng linh thú mà thôi.

Không có một số lượng lớn linh thạch để làm vốn, thì với số lượng linh thạch như hiện nay của Nhậm Thanh Phong cũng không thể giúp cho hắn chi dùng tại Tu Chân Giới trong thời gian dài. Dưới tình hình như vậy, cần phải vận dụng linh thạch một cách hợp lý, phải cho chúng ngày càng tăng lên.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 46

Việc Lạ Ở Tiểu Trấn

0o-----

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Nhậm Thanh Phong thu thập xong mọi thứ, đến quầy thanh toán ở lầu một của khách điểm xuất ra một ít cổ tệ. Khi ra khỏi khách điểm đang muốn ngự khí rời đi. Nhậm Thanh Phong lại đột nhiên nghe được có không ít thanh âm gọi hắn:

“Tiên sư xin dừng bước, xin dừng bước.”

Nhậm Thanh Phong xoay người nhìn lại, thấy dân chúng trong tiểu trấn quỳ hết trên đường.

Thấy tình huống như vậy, với những kiến thức hiện tại Nhậm Thanh Phong có được cũng nghi hoặc không thôi. Lúc này, Nhậm Thanh Phong rất nhanh dùng thần thức tra xét một lần mọi thứ xung quanh. Lúc này mới xác định, những người này vừa mới kêu hắn.

“Chẳng nhẽ là do dân chúng ở đây chưa có từng gặp qua người tu chân? Vậy cho dù chưa từng gặp qua, cũng có thể nghe nói qua a! Như thế nào sẽ xuất hiện loại này tình huống quỳ bái này? Sau này mình cũng nên chú ý, ngàn vạn lần không thể trước mặt mọi người ly khai, tốt nhất là chọn nơi nào hẻo lánh rồi mới phi hành. Miễn sao không dẫn đến phiền toái.”

Nhậm Thanh Phong buồn bực thầm nghĩ.

Suy nghĩ kỹ thì việc dân chúng quỳ bái này, Nhậm Thanh Phong không thể nhận. Nói như thế nào thì Nhậm Thanh Phong cũng đã từng là phần tử trí thức, một chút lễ nghĩa còn là phi thường minh bạch.

Hiện giờ chứng kiến tình huống như vậy, Nhậm Thanh Phong tự nhiên không có cách nào thản nhiên tự nhiên rời đi. Vì thế tay phải nhanh chóng thu Hoàng Chu lại, tay áo trái nhẹ nhàng vung lên. Một cỗ cự lực nhẹ nhàng, làm cho nhóm dân chúng đang quỳ bái này lập tức đứng lên.

“Tiên sư đại nhân, ngài nhất định phải giúp giúp chúng ta nha!”

Dân chúng sôi nổi hô, vừa rồi một cái phất tay của Nhậm Thanh Phong khiến họ biết được, vị này tiên sư chẳng những phép màu cao thâm, hơn nữa nhân phẩm còn phi thường chính trực.

“Ân, nguyên lai là các người muốn nhờ ta hỗ trợ a. Nhưng cũng không cần phải dùng đại lễ như vậy! Rốt cuộc là chuyện gì, một người đứng ra đại diện nói là được rồi. Những người khác cũng nên giải tán đi!”

Nhậm Thanh Phong giật mình, sau hờ hững nói.

Đối với việc dân chúng muốn thỉnh mình hỗ trợ, Nhậm Thanh Phong cũng không thật sự bất ngờ. Nhậm Thanh Phong cũng biết tại Thiên Thai đại lục, dân chúng ở đây gặp không ít tai họa. Trên đường cúi lạy, xin tiên sư giúp đỡ cũng là thường thấy, mà cũng thường xuyên phát sinh. Bất quá trước kia Nhậm Thanh Phong đều là nghe Lâm Kiếm nói. Không nghĩ tới lần này, chính hắn lại gặp phải tình huống như vậy.

“Các người đều trở về đi, để cho một mình lão phu cùng tiên sư nói chuyện là được rồi.”

Một lão giả mặc vải bào quay đầu lại nói với mọi người.

Mọi người vừa nghe, lại chỉ là tán đi non nửa. Vẫn đang còn có đại bộ phận không có rời khỏi, vây quanh Nhậm Thanh Phong. Tựa hồ là sợ hãi vị tiên sư trẻ tuổi khó gặp này, sẽ không đáp ứng chuyện của bọn họ, đột nhiên rời khỏi.

“Được rồi, lão giả người nói đi, rốt cuộc muốn tại hạ hỗ trợ là chuyện gì.”

Nhậm Thanh Phong cùng dân chúng đi vào trong khách điểm. Sau khi ngồi xuống, mới mở miệng hướng lão giả đầu lĩnh kia hỏi.

Lão giả đầu lĩnh cùng với dân chúng kể hết mọi sự tình cho Nhậm Thanh Phong nghe.

Nguyên lai tiểu trấn này có tên là Tiểu Sơn Trấn, lão giả đầu lĩnh chính là Trấn trưởng của tiểu trấn. Dân cư trong trấn vốn vô cùng giàu có, tự nhiên cũng an cư lạc nghiệp, cuộc sống hiền hòa âm thầm trôi qua. Không nghĩ tới, ba tháng trước, cuộc sống bình yên của họ bị một sự việc phá vỡ. Một loạt người chết cùng mất tích không biết lý do. Tới bây giờ, trước sự tình như vậy, lòng người bàng hoàng, gà chó không yên.

Trong tiểu trấn dân cư cũng không có nhiều, cũng không có ai là người tu tiên. Càng bởi vì tiểu trấn ở chỗ hẻo lánh, muốn tìm một vị tiên sư quả thật là rất khó khăn. Thẳng đến tận sáng hôm nay, mọi người mới biết được từ lão bản khách điểm, chính là tối qua có một vị thanh niên khí độ bất phàm đến thuê phòng trọ, rất có thể là một vị tiên sư. Cho nên nhóm dân chúng này đã đợi ở cửa khách điểm từ sáng sớm.

Buổi sáng hôm nay, Nhậm Thanh Phong ra khỏi khách điểm, bên đường trực tiếp lấy ra pháp khí Hoàng Chu, điều này càng làm cho dân chúng trong thôn khẳng định hẳn là tiên sư, vì thế mới xảy ra tình huống như bây giờ.

“Các người nói là, ba tháng trước, phụ cận tiểu trấn này có yêu quái, quan tài trong nghĩa địa ngoài trấn đều bị đào hết ra? Không những thế thi thể trong quan tài đều bị ăn hết?”

Nhậm Thanh Phong nghe dân chúng nói nửa ngày, rốt cục cũng biết được sự tình ở tiểu trấn này

“Đúng là như thế, thành tiên sư đại nhân ra tay giúp dân chúng trong tiểu trấn chúng tôi diệt trừ yêu quái. Sau này dân chúng trong thôn sẽ vì tiên sư mà lập miếu, hằng năm sẽ hương khói đầy đủ.”

Lão giả trưởng trấn khẩn thiết nói. Ánh mắt những dân thôn xung quanh cũng khẩn thiết cầu xin, hi vọng Nhậm Thanh Phong sẽ đồng ý.

Trong mắt dân chúng trong trấn, không thể đoán biết được tuổi của một vị tiên sư. Mà vị tiên sư trước mắt này, tuy thoát nhìn có vẻ trẻ tuổi, nhưng không biết chừng cũng phải sống đến mấy trăm năm rồi. Cho nên ngay cả trưởng trấn, cũng gọi Nhậm Thanh Phong là “Tiên sư lão nhân gia”.

“Thật ra cũng không cần phải lập miếu thắp hương! Nhưng mà các người làm sao biết việc mất tích những thi thể này nhất định là do yêu quái ăn? Chẳng nhẽ có người tận mắt nhìn thấy yêu quái kia?”

Nhậm Thanh Phong nghe mọi người thuật lại, cũng không khỏi liên tưởng đến huyền quan trên Vô Danh Sơn. Vì thế mà tiếp tục truy vấn

“Yêu quái thì chúng ta chưa có từng tận mắt nhìn qua, nhưng mà hai tháng trước, vào mỗi đêm trăng. Trong nhà ai cũng nuôi heo, chó, súc vật đều bị cắn chết ăn thịt. Trong tháng đó còn mất tích đến hai người gõ mõ cầm canh. Làm cho dân chúng trong trấn mỗi khi trời tối là không dám ra ngoài. Cái này không phải do yêu quái làm là gì?”

Một đại thẩm can đảm nói, bên cạnh mọi người sắc mặt đều tái nhợt như phụ họa. Hiển nhiên đều là bị yêu quái kia hù dọa khiến mọi người sợ

không thôi.

“Một khi đã như vậy, tại hạ ngay bây giờ sẽ đến nghia địa ngoài trấn điều tra, các vị hương thân hãy an tâm trở về đi.”

Nhậm Thanh Phong nghe vị đại thẩm kia nói xong, trong lòng không hiểu sao có chút khẩn trương hưng phấn. Sau đó lại lo nghĩ, rồi mới đứng lên nói.

Dân chúng nghe thấy tiên sư đáp ứng điều tra, đều cảm tạ không thôi, lúc này mới thỏa mãn rời khách điểm ai đi làm việc người đấy. Vị trưởng trấn kia lưu lại một thiếu niên nhanh nhẹn trong trấn tự ở lại dẫn đường cho Nhậm Thanh Phong. Rồi lại cảm tạ vài câu, lúc này mới theo mọi người rời đi.

Nhậm Thanh Phong nhìn tất cả mọi người rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy dân chúng không phải là cao thủ tu chân nhưng bắt hẩn nghe thất chủ bát ngôn giảng giải sự tình, tựa hồ so với khí thế uy áp của cao thủ tu chân còn đáng sợ hơn!.

Lúc này, thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi tự nguyện dẫn đường, rốt cục cũng chiếm lấy cơ hội hiếm hoi, nhanh chóng nói:

“Tiểu nhân Đỗ Tiểu Tam, bái kiến tiên sư đại nhân.”

“Ừm, Đỗ Tiểu Tam, chúng ta cũng xuất phát thôi. Đi xem những quan tài bị đào lên một chút rồi mới nói.”

Nhậm Thanh Phong gật đầu, liếc mắt đánh giá Đỗ Tiểu Tam, hờ hững nói.

Ra khỏi khách điểm, Nhậm Thanh Phong không kiêng kỵ liền lấy Hoàng Chu ra, kéo Tiểu Tam lên rồi bay ra bên ngoài trấn

Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Tam, hai người rất nhanh đi đến một bãi đất hoang bên ngoài trấn mười dặm

“Tiên sư đại nhân, chính là ở đây, đại đa số dân cư trong trấn khi chết đi đều được an táng tại đây!”

Tiểu Tam sắc mặt tái nhợt nói

Lần đầu tiên được một vị tiên sư mang theo vi hành, Tiểu Tam chưa có thích ứng kịp. Một mặt sợ hãi nhưng cũng thập phần thích thú.

“Ân. Ta Đã biết.”

Nhậm Thanh Phong tùy ý đáp. Tiếp theo đứng nguyên tại chỗ, hẩn mắt nhắm lại, dụng thần thức dò xét xung quanh. Những tình huống xảy ra xung quanh đều được nắm giữ một cách rõ ràng.

“Nơi này ta đã nhìn rồi, không có gì dị thường cả, hết thảy đều giống như những gì mọi người đã nói. Bất quá nếu các người cho rằng do yêu quái làm vậy có nghĩ đến nó sẽ trốn ở nơi nào?”

Nhậm Thanh Phong hỏi.

Lần tra xét này không có thu hoạch được gì. Nhậm Thanh Phong cũng chỉ có thể đến địa phương đặc biệt ở phụ cận tra xét một chút

“Ngoài chục dặm phía tây thôn trấn, có một mảnh rừng lớn tên là Quỷ Khốc Lĩnh. Nghe nói trong Quỷ Khốc Lĩnh, mỗi khi trời mưa hay buổi tối, đều có thể nghe được những âm thanh của quỷ. Phi thường khủng bố! Mọi người trong trấn đều cho là có yêu quái trốn ở bên trong, nên không có ai dám đi vào. Nếu tiên sư đại nhân muốn đi. Tiểu Tam xin dẫn đường.”

Đỗ Tiểu Tam thần tình hưng phấn nói.

Đối với cảm giác ngự khí phi hành vừa rồi, Tiểu Tam cảm thấy vô cùng mới lạ. Mặt khác nếu như cùng tiên sư đến Quỷ Khốc Linh thám hiểm, trở lại trong trấn, hẳn cũng có đề tài cùng với đồng bạn thân khoác lác.

Trong mắt vị tiên sư này, không ngờ chỉ nháy mắt là đã điều tra xong mọi tình huống, điều này làm cho Tiểu Tam cảm giác thập phần thần kỳ.

“Thôi khỏi đi, ta một mình đi điều tra sẽ tốt hơn. Ở đây không còn địa phương đặc biệt nào khác sao? Tỷ như hang động! Đại hồ linh tinh địa phương.”

Nhậm Thanh Phong thoáng nhìn thần tình hưng phấn của Đỗ Tiểu Tam, bất giác mỉm cười tiếp tục hỏi.

“Hồi bẩm tiên sư đại nhân, ngoại trừ Quỷ Khốc Linh ra, phụ cận tiểu trấn không còn địa phương nào đặc thù.”

Tiểu Tam thoáng thất vọng, sau đó lại nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng mới cung kính trả lời. Nói dứt lời, rồi kiểm soát lại bộ mặt lơ đãng một chút.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 47

Thỉnh Cầu Của Thiếu Niên

"Đỗ Tiểu Tam, chẳng lẽ người còn có chuyện gì muốn nói với ta sao? Muốn nói gì thì nói đi. " Nhậm Thanh Phong nhìn bộ dáng của Đỗ Tiểu Tam, khẽ cười nói.

"Tiểu Tam muốn bái tiên sư làm thầy, muốn sau này có thể bay lượn trên trời, có thể hàng ma trừ yêu giống như tiên sư!" Đỗ Tiểu Tam vừa nghe lời này, lập tức quỳ xuống, hai mắt lóe lên hi vọng nhìn Nhậm Thanh Phong nói.

Người thiếu niên tự nguyện lưu lại dẫn đường này vốn ở một sơn trấn nhỏ, vị trí hết sức hẻo lánh. Hơn nữa, không có đệ tử của bảy đại môn phái tu chân dẫn tiến. Cho nên Đỗ Tiểu Tam lúc nhỏ cũng đã như các thiếu niên khác trong tiểu trấn, không có cơ hội tham gia thi kiểm tra linh căn tại sơn môn của các đại môn phái tu chân. Nguyện vọng muốn tu chân của bản thân cũng chỉ có thể xem như một loại ảo tưởng chôn ở trong lòng. Lần này gặp được một tiên sư tuổi trẻ dễ tính như Nhậm Thanh Phong, tâm tư đã ẩn tàng mười năm của hắn cũng dần dần sống lại.

"Ha ha, tên nhóc người có chí khí. Nhưng việc ngự khí phi hành, muốn làm cũng không phải là việc dễ đâu. Hơn nữa chuyện người muốn bái ta làm thầy cũng không thể được."

Nhậm Thanh Phong nâng Đỗ Tiểu Tam dậy, vừa cười vừa nói. Kỳ thật lúc trước Nhậm Thanh Phong cũng đã mơ hồ đoán được Đỗ Tiểu Tam này sẽ nói như vậy, chỉ là không thể khẳng định mới hỏi Đỗ Tiểu Tam một câu. Nếu như đã xác thực được rồi, Nhậm Thanh Phong cũng sẽ không hỏi, đỡ phải từ chối phiền phức.

"Tại sao không được chứ? Chẳng lẽ Tiểu Tam không có linh căn?" Đỗ Tiểu Tam thấy thái độ của Nhậm Thanh Phong khá tốt, cho nên đánh liều tiếp tục truy vấn.

Về chuyện linh căn của tu tiên giả, Đỗ Tiểu Tam giống như hài tử khác trong tiểu trấn, lúc rất nhỏ đã nghe lão trưởng trấn uyên bác kể qua rồi.

"Ta cũng không nhìn ra người có linh căn hay không. Nhưng nếu người có linh căn, ta cũng không thể giúp người. Ta cũng chỉ là một đệ tử đời thứ hai bình thường của Huyền Dương môn mà thôi, nên không thể thu đồ đệ." Nhậm Thanh Phong nhìn Đỗ Tiểu Tam chưa từ bỏ ý định, kiên nhẫn giải thích.

Cũng giống như Nhậm Thanh Phong nói, tại Huyền Dương môn, đệ tử bình thường sẽ không có tư cách thu đồ đệ. Trừ khi là đệ tử đời thứ nhất, tu vi đạt đến Linh Tịch Kỳ. Mà kể cả là như thế thì đại đa số đệ tử đời thứ nhất không thu đồ đệ. Bọn họ chỉ nhận được một ít linh thạch cùng đan dược từ tông môn, có thể cung ứng cho việc tu luyện của mình là tốt lắm rồi. Đâu còn mà phân ra một ít cung dưỡng đồ đệ chứ!

"Tiên sư, ngài không thể trợ giúp Tiểu Tam bái đến Huyền Dương môn tu tiên sao?" Đỗ Tiểu Tam vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Đỗ Tiểu Tam biết, ở cái địa phương nhỏ này có thể gặp phải một vị tiên sư đã là việc rất khó, huống chi còn là một vị tiên sư có tính tình tốt.

"Việc này chỉ sợ ta cũng không giúp được người rồi. Nếu như là tại mấy năm trước gặp phải người, nói không chừng ta còn có thể giúp người."

Nhậm Thanh Phong nhìn vẻ mặt kiên định của thiếu niên này, bất đắc dĩ cười khổ nói.

"VẬY... ." Thiếu niên vẻ mặt thất vọng, tựa hồ còn chưa từ bỏ ý định muốn nói cái gì, bất quá cuối cùng mặt đỏ lên, không nói cái gì cả.

"Được rồi, trời sắp tối. Lại đây đi, ta tiễn ngươi trở về trước." Nhậm Thanh Phong nhìn sắc trời, sau đó khe khẽ thở dài nói.

Ở trong mắt của Đỗ Tiểu Tam, có lẽ Tu Chân giới là một địa phương tốt, có thể ngự khí phi hành, có thể giúp thôn dân giết yêu quái. Nhưng Nhậm Thanh Phong lại thấy không phải vậy.

Đỗ Tiểu Tam nghe lời này của Nhậm Thanh Phong, mặc dù thất vọng, cũng không có biện pháp khác. Không thể làm gì khác hơn là lại cùng Nhậm Thanh Phong cười Hoàng Chu pháp khí hướng về thôn trấn bay trở đi.

Một vệt ánh sáng vàng dài hơn một trượng xẹt qua phía chân trời, sau một lát, hai người đã đi tới bên ngoài thôn trấn.

Hoàng Chu hạ xuống, nhìn tên thiếu niên này vẫn đang đứng tại nguyên chỗ, vẻ mặt không cam lòng, Nhậm Thanh Phong hơi trầm ngâm, sau đó lấy ra một lọ Bồi Nguyên Đan cùng một bản “Huyền Dương Ngưng Khí quyết” đưa tới nói:

"Ngươi cầm lấy hai thứ này đi. Nếu như ngươi thật sự có linh căn, có thể tu tiên, vậy thì sau này có duyên sẽ gặp lại. Nếu như không có linh căn, đan dược này cũng có thể cường thân kiện thể. Ta bây giờ phải đi Quỷ Khốc Lâm giết yêu quái rồi, sau này cũng không quay về sơn trấn nhỏ nữa. Nếu bắt không được yêu quái, ta cũng sẽ trở về hướng tông môn bẩm báo. Ngươi hãy trở về nói cho hương thân không cần chờ tin tức của ta nữa. Có trừ được yêu quái hay không, qua một thời gian ngắn tự nhiên là biết thôi."

"Đa tạ tiên sư đại nhân, xin hỏi cao tính đại danh của tiên sư, Tiểu Tam sau này nhất định sẽ báo đáp tiên sư đại nhân." Đỗ Tiểu Tam nghe được Nhậm Thanh Phong nói, lập tức mừng rỡ nhận lấy đồ vật quý xuống nói.

Đỗ Tiểu Tam từ nhỏ tại trong trấn nhỏ lớn lên, phụ mẫu trong nhà đều khỏe mạnh, chưa hề ra trấn nhỏ, chưa gặp qua mấy thứ này bao giờ. Bất quá nếu là đan dược tiên sư cho, tự nhiên là đồ tốt. Quyển sách này cũng đã nhất định là chứa pháp quyết tu luyện của tu chân giả.

Tuy Đỗ Tiểu Tam muốn theo Nhậm Thanh Phong gia nhập Huyền Dương môn, nhưng kỳ thật cũng không nỡ rời đi gia hương. Hiện giờ thu được đan dược cùng pháp quyết, có thể ở trong trấn tu luyện như vậy là tốt nhất rồi. Coi như mình không có linh căn, dựa vào bình tiên đan này, người một nhà bọn họ sống lâu trăm tuổi là không có vấn đề gì!

"Được rồi, người không cần cảm ơn ta. Hai thứ này đối với ta mà nói cũng không phải thứ quan trọng gì. Người và ta xem như có quen biết một thời gian, còn có mấy khối linh thạch này người cũng đã cầm đi đi. Khi đã tọa cầm ở trong tay hấp thu nó có thể đề cao tốc độ tu luyện. Mặt khác, nếu như người thật sự có linh căn, có thể tu luyện, sau này còn có thể tìm cơ hội bán vào môn phái khác. Bất quá người phải nhớ kỹ, Tu Chân giới kỳ thật cũng không phải nơi tốt lành gì, tràn đầy kỳ ngộ, cũng đã tràn đầy hiểm nguy. Người sau này sử dụng mấy thứ này cho tốt. Còn nữa, mấy thứ đồ ta đưa cho người này, không nên tùy tiện để cho người khác thấy được để tránh phiền toái. Về phần tên của ta, dân chúng trong trấn cũng đã biết. Người đi hỏi bọn họ là được rồi. Trở về đi thôi!" Nhậm Thanh Phong xem như làm người tốt cho trót, lấy ra chừng mười khối hạ phẩm linh thạch đưa tới nói.

Vốn chuyện tình của Đỗ Tiểu Tam, Nhậm Thanh Phong không nghĩ sẽ để ý nhiều. Dù sao loại chuyện này, muốn quan tâm sợ rằng cũng sẽ không làm nổi. Nhưng Nhậm Thanh Phong lại đột nhiên nhớ lại chuyện năm đó

Lâm Kiếm dẫn tiến chính mình. Thế là thuận tay đem bản “Huyền Dương Ngưng Khí quyết” mà lúc đầu Lâm Kiếm đưa cho hân tặng ra.

Lo lắng việc linh khí trong sơn trấn mỏng manh nên Nhậm Thanh Phong mới lấy ra chừng mười khối hạ phẩm linh thạch. Nhậm Thanh Phong cũng không thể cho nhiều hơn nữa. Dù sao bây giờ Nhậm Thanh Phong còn chưa sung túc đến mức cho linh thạch thoải mái.

Nhậm Thanh Phong trợ giúp Đỗ Tiểu Tam vốn chỉ có duyên gặp mặt một lần, cũng có một điểm dụng ý nhỏ. Đó chính là muốn nhìn xem, một hành động nhỏ của mình, rốt cuộc có thể thay đổi vận mệnh của người khác hay không. Mặc dù đối với loại thay đổi này, bây giờ hân còn không biết là đúng hay sai!

Thấy Đỗ Tiểu Tam vẻ mặt khó tin tiếp nhận linh thạch, dùng áo ngoài bao lên, còn đang thù người ra bởi chuỗi kinh hỉ liên tiếp quá lớn. Nhậm Thanh Phong cũng đã không để ý, chỉ là mỉm cười, sau đó vừa phất tay, thở dài một cái, ngự khởi pháp khí hướng Quỷ Khốc Lâm bay đi.

Sau khi Nhậm Thanh Phong rời đi, Đỗ Tiểu Tam rốt cuộc tỉnh người lại, hướng về phía Nhậm Thanh Phong rời đi lạy vài cái. Sau đó mới hưng phấn bò lên, xoay người chạy vào sơn trấn nhỏ.

"Ha ha, tại Thiên Thai đại lục chỉ sợ tu sĩ hảo tâm giống như ta, trừ ra tên tiểu tử Tiểu Kiếm kia cũng không có người thứ hai rồi. Hơn nữa lần này ta hình như so với Tiểu Kiếm còn hảo tâm hơn rất nhiều đây! Bạch Vân lão hòa thượng thường xuyên nói, gieo thiện nhân thu thiện quả. Chỉ là không biết lần này ta gieo là nhân gì, thu là quả gì rồi!"

Nhậm Thanh Phong ngồi trên Hoàng Chu pháp khí, nhìn sắc trời dần tối, tự giễu cười nói.

Trong mắt của Nhậm Thanh Phong, đôi khi lương thiện quá lại giống như một loại dối trá, sẽ gây cho người ta một loại cảm giác không thành

thật.

"Nơi này chính là Quỷ Khốc Lâm? Quả nhiên khá quỷ dị. Cách xa như thế, không ngờ lại cũng đã có thể cảm giác được trận trận âm khí. Cũng khó trách dân chúng trong trấn nói yêu quái ở chỗ này."

Nhậm Thanh Phong điều khiển Hoàng Chu dừng trên không phía trên một mảnh rừng cây rậm rạp u ám liên miên suốt vài chục dặm, nghĩ thầm.

"Nếu so với âm hàn chi khí phát ra trong âm mạch động huyết lần trước thì âm khí rất khác biệt. Âm khí này mặc dù đồng dạng làm cho người ta cảm giác âm sâm sâm, nhưng không có âm hàn như âm mạch linh khí kia. Nhưng càng thêm quỷ dị, làm cho người ta cảm giác sờn cả gai ốc!"

Trầm ngâm một lát, Nhậm Thanh Phong liền nhận ra được sự khác biệt của hai loại âm khí này. Sau đó, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa mà điều chỉnh của Hoàng Chu hạ xuống mấy trượng, tiếp cận rừng cây phía dưới, chuẩn bị dùng thần thức điều tra một lần trước rồi nói sau.

"Không ngờ thần thức lại không thể dò xét vào! Chẳng lẽ có người bố trí trận pháp cấm chế gì ở nơi này? Hoặc là tại sương mù âm hàn kia?"

Nhậm Thanh Phong dùng thần thức tìm tòi, giạt mình phát hiện. Thần thức mới vừa đến gần tầm nửa trượng bên bờ rừng cây liền tựa như gặp phải một tầng trở ngại vô hình, không có cách tiến thêm chút nào.

Sau khi kinh ngạc một lúc, Nhậm Thanh Phong lập tức bình tâm lại. Sau đó, hắn hơi trầm ngâm, rồi thu Hoàng Chu lại, thả Phá Kim Toa ra.

Đứng trên Phá Kim Toa, tiếp tục hạ xuống tiếp cận rừng cây thêm mấy trượng nữa. Sau đó một bên ổn định Phá Kim Toa, một bên vận khởi Thiên Nhãn Thuật quan sát.

"Thật không ngờ lại quý dị như vậy! Chẳng lẽ thật sự có sào huyết yêu quái ở chỗ này."

Nhậm Thanh Phong tán đi linh lực tụ lại ở mắt, đôi mắt màu bạc liền trở lại bình thường, nghi hoặc nói.

Theo mục lực quan sát của Nhậm Thanh Phong, mảnh rừng cây này không ngờ có bộ dáng hết sức bình thường. Chỉ là càng bình thường, càng lại tỏ ra nó quý dị. Vốn Nhậm Thanh Phong cho rằng có âm vụ ngăn cản thần thức hoặc các thứ tương tự, nhưng dường như cũng không phải. Điều này cũng làm cho Nhậm Thanh Phong càng thêm khẳng định rằng có ma đạo tu sĩ hoặc là có yêu vật tu vi phi thường cao thâm ở trong rừng cây này.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 48

Kinh Hiện Cương Thi

Nhậm Thanh Phong cũng không dừng lại tại chỗ mà vừa suy tính vừa nhanh chóng ngự sử Phá Kim Toa bay ra khu rừng này. Sau đó, dừng tại một mảnh đất hoang ở phía đông ngoài bìa rừng ba trăm trượng. Nhậm Thanh Phong thu hồi Phá Kim Toa ở không trung, tiếp theo tìm một bụi cỏ dại cao cỡ nửa người, ngồi xuống tĩnh tọa.

Theo Nhậm Thanh Phong suy đoán, ngày hôm nay khí trời trong xanh, bây giờ bầu trời cũng không có đám mây nào. Vậy một lát nữa trời tối nhất định sẽ có trăng xuất hiện.

Chỉ cần có trăng, vậy chắc chắn yêu quái kia sẽ lại chạy đến sơn trấn nhỏ tìm bắt người hoặc thú đi một mình để ăn. Như vậy, yêu quái đó nhất định sẽ phải đi qua chỗ của Nhậm Thanh Phong. Đến lúc đó Nhậm Thanh Phong ở chỗ này chặn giết nó là được rồi.

Căn cứ phản ứng của cư dân trong sơn trấn nhỏ kết hợp với những tình huống của một ít cương thi mà Lâm Kiếm từng kể qua, hơn nữa chính mình quan sát tại nghĩa địa. Nhậm Thanh Phong có thể nắm chắc sáu phần mà kết luận, yêu quái mà cư dân trong sơn trấn nhỏ đã nói chính là cương thi trong truyền thuyết rồi.

Kỳ thật cương thi còn chia làm hồng cương thi, bạch cương thi, lục cương thi... thật nhiều chủng loại. Chủng loại bất đồng thì mức độ mạnh

yếu cũng bất đồng. Nghe nói cương thi cao cấp thì ngay cả pháp bảo của tu sĩ cũng không thể thương tổn. Nhưng Nhậm Thanh Phong cũng không hiểu rõ chuyện này cho lắm, hẳn chỉ biết là cương thi cấp thấp thì thường thích ăn máu thịt.

Nhậm Thanh Phong cũng suy đoán, rất có thể cương thi đó ngay cả thi thể người chết cũng đã không buông tha. Nếu không các thi thể của những người bị mất tích ở nghĩa địa ngoài trấn nhỏ cũng không biến mất sạch sẽ như vậy.

Nhậm Thanh Phong quan sát tình huống tại các vùng phụ cận nghĩa địa ngoài sơn trấn nhỏ thì phát hiện những nơi đó cũng không có những điều kiện cần thiết để hình thành cương thi. Tối đa cũng chỉ có thể coi là phong thủy thuận lợi, đại bộ phận thi thể sau khi chôn cất cũng không hư thối rửa nát dễ dàng. Chỉ là nếu nói các thi thể có bất đồng năm tuổi, lại còn không trọn vẹn, khuyết này thiếu nọ mà toàn bộ lại cũng biến thành cương thi thì đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Mặc dù Nhậm Thanh Phong cho rằng rất có thể cương thi sẽ ẩn giấu ở trong khu rừng cây quý dị này. Nhưng bởi vì ngoài bìa rừng có tu sĩ nào đó đã bày ra trận pháp cấm chế, nên rất có thể trong đó có tu sĩ ma đạo tồn tại. Nhậm Thanh Phong dĩ nhiên sẽ không lỗ mẫn trực tiếp đi tới tấn công phá hư cấm chế.

Lỡ như khi chính mình mới vừa hao phí một lượng lớn linh lực phá khai cấm chế, bên trong lại đột nhiên lao tới một đám cương thi có thực lực không rõ, cùng một tên tu sĩ ma đạo cũng không rõ tu vi. Vậy không phải là mình chết chắc rồi sao! Trừ khi là dùng hai tờ cao giai phù kia mới có cơ hội còn mạng sống.

Nhậm Thanh Phong còn nghe nói các loại yêu vật như cương thi, sau khi tu luyện tới một trình độ nhất định thì cũng có thể bày trận làm phép

giống như tu sĩ cao giai. Nếu bản thân mình đụng phải loại này thì sợ rằng sẽ còn thảm hại hơn. Nói không chừng sẽ bị bắt sống ăn thịt.

Nhậm Thanh Phong mặc dù tương đối có gan anh hùng, nhưng cũng không có dũng cảm đến tình trạng muốn đi chịu chết không công!

Căn cứ vào những suy đoán đó, Nhậm Thanh Phong nhìn sắc trời ngày càng tối, vừa hưng phấn vừa lo lắng ngồi trong bụi cỏ hoang, bất động chờ đợi.

Sau một canh giờ, vầng trăng sáng rực cục xuất hiện trên bầu trời. Địa phương mà ánh trăng chiếu đến, bóng tối mới vừa xuất hiện toàn bộ biến mất. Ngay cả một ít cỏ hoang bên người Nhậm Thanh Phong cũng đều được phủ lên một tầng sáng màu bạc lộng lẫy.

Đồng thời lúc đó, trừ ra tiếng hít thở như có như không cùng tiếng tim đập của Nhậm Thanh Phong, vài trăm trượng chung quanh cũng dị thường an tĩnh, an tĩnh đến quỷ dị, ngay cả tiếng chim hót cũng không còn.

Trong hoàn cảnh như vậy, đối với Nhậm Thanh Phong mà nói, mặc dù dễ dàng bại lộ chính mình, nhưng cũng đã dễ dàng để hẩn dưng mắt thường quan sát tình huống ở phương hướng rừng cây. Nếu như dùng thần thức dò xét, mặc dù sẽ nhanh và toàn diện hơn, nhưng lại rất có thể khiến cho mục tiêu bị quan sát cảnh giác. Như vậy sẽ tạo thành bất lợi cho kế hoạch tập kích của Nhậm Thanh Phong.

Khi Nhậm Thanh Phong đang lưu ý quan sát, đột nhiên một trận âm phong thổi qua ở rừng cây xa xa, âm thanh quái lạ giống như quỷ khóc cũng đồng thời truyền ra. Âm khí ở phương hướng rừng cây tựa hồ càng dày đặc lên. Sau khi trận âm phong thổi qua, các âm thanh “thình thịch” cũng đã từ chỗ sâu rừng cây truyền ra rõ ràng.

Theo thanh âm xuất hiện, Nhậm Thanh Phong ngồi trong bụi cỏ cũng đã càng khẩn trương hơn, đồng thời cũng có chút mong đợi. Giờ khắc này, hẩn

cảm giác được tựa hồ máu toàn thân lưu chuyển càng lúc càng nhanh. Khi các thanh âm "thình thịch" nặng nề ầm ỉ càng thêm đến gần, ngay cả mặt đất đều có chút chấn động lên.

"Xem ra lần này cương thi xuất hiện không ít, có thể thỏa mái đánh giết lớn một trận rồi. Không biết đám cương thi này có giống như yêu thú, tu luyện ra các loại giống như là Yêu Đan trong cơ thể hay không."

Nghe những thanh âm đầy áp lực kia, Nhậm Thanh Phong chẳng những không có một điểm e ngại mà ngược lại càng thêm hưng phấn. Nhưng cái hưng phấn này cũng không thể làm loạn tâm thần của Nhậm Thanh Phong.

Trong giờ khắc chờ đợi này, thời gian phảng phất trở nên dài đằng đặc. Rốt cục, ngoài bìa rừng xuất hiện mấy bóng người màu đen. Theo sự xuất hiện của chúng, âm thanh thình thịch truyền đến từ mặt đất cũng lớn dần, âm khí ở phương hướng rừng cây cũng càng thêm dày đặc.

Lấy nhãn lực hơn người của Nhậm Thanh Phong, cộng thêm đây là một đêm trăng sáng. Tự nhiên là nhìn thấy mấy cái ảnh đen này cực kỳ rõ ràng.

Đây là mấy con cương thi, biểu tình đờ đẫn, ánh mắt trống rỗng, răng nanh lộ ra. Xuyên qua vài mảnh vải rách nát trên người, còn có thể rõ ràng chứng kiến máu thịt xám đen cùng xương trắng hư thối rửa nát lộ ra. Đám cương thi đó chẳng những biểu tình đờ đẫn, thân thể cũng tựa hồ phi thường cứng nhắc. Cách di chuyển không phải là đi lại giống như người sống, mà là hai tay duỗi thẳng ra phía trước, hai chân đứng thẳng nhảy đi một cách cứng nhắc. Nhưng không ngờ lại có thể nhảy ra xa hơn một trượng. Khi rơi xuống mặt đất đồng thời cũng đã kèm theo một tiếng "Thình".

"Quả nhiên là cương thi! Đám cương thi đó đờ đẫn cứng nhắc như thế, cũng không biết làm sao có thể đả thương ăn thịt người. Nhưng xem hai cái

răng nanh lộ ra kia cùng với thịt xương của thân thể tựa hồ cũng trở nên cứng hơn. Đám cương thi này xem ra cũng không thể coi thường rồi!"

"Nhiều như vậy không biết có thể giết hết hay không! Nếu là có nội đan cũng tốt! Nhưng xem đám cương thi sợ rằng cũng là toàn là cấp thấp... Khoan đã, khoan đã, hình như còn có bảy tám tên tu sĩ ở bên trong... Nhưng nhìn lại tựa hồ cũng trở thành cương thi hết rồi.

Phục sức kia... Là đệ tử Huyền Dương môn ta? Là ba gã đệ tử đời thứ ba bị mất tích? Chẳng lẽ bọn họ cũng trở thành rồi cương thi rồi? Đám cương thi đó đang làm cái gì vậy? Tu luyện sao? Là đang hấp thu tinh hoa trong ánh trăng! Chẳng lẽ toàn bộ bọn đó cũng thành tinh rồi? Chính mình có thể tiến hành tu luyện? Không thể như vậy được! Một đám cương thi như vậy đi ra ngoài, sẽ hại chết bao nhiêu dân chúng vô tội chứ!"

Trông thấy cương thi dần nhiều lên, sắc mặt Nhậm Thanh Phong không ngừng biến ảo suy nghĩ.

Cương thi trong rừng này cũng không phải như Nhậm Thanh Phong tưởng tượng là nhiều nhất chỉ có hơn mười con, mà là tầm hai trăm con! Hơn nữa, trong đám cương thi đó lại còn có tám gã mặc trang phục tu sĩ, trong đó lại còn có ba gã đệ tử đời thứ ba của Huyền Dương môn! Chỉ là từ biểu tình đờ đẫn, động tác cứng nhắc của bọn họ là rất dễ dàng đoán được những tu sĩ này cũng đều biến thành cương thi rồi! Một loại cương thi mới bất đồng lớn với các cương thi bình thường khác: Động tác càng nhanh nhẹn, thực lực càng cường đại hơn!

Trừ cái đó ra, Nhậm Thanh Phong còn kinh ngạc phát hiện, đám cương thi bình thường lại là do vài tên cương thi tu sĩ suất lĩnh, xếp thành đội ngũ. Cả tập thể đều cái ngẩng cái đầu lâu cứng nhắc lên, hướng tới ánh trăng mà hô hấp. Dường như là đang hấp thu tinh hoa trong ánh trăng để tu luyện tiến hoá!

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 49

Du Long Quy Hải

Nhâm Thanh Phong hơi rướn người về phía trước, xuyên qua đám cỏ dại, nhìn thấy những con cương thi này đang há to mồm về phía ánh trăng mà hít hà, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng.

Nhiều cương thi như vậy, trong đó lại còn có mấy tên tu sĩ là cương thi nữa, có được năng lực hấp thu tinh hoa của ánh trăng mà tu luyện, chỉ sợ là không dễ đối phó. Lại nói trong phiến rừng cây này không biết có còn yêu vật cùng tu sĩ khác hay không cũng không thể biết được. Cho nên hiện giờ còn không thể lỗ mãng ra tay được, chỉ có thể chờ một chút rồi hẵng nói.

Nhâm Thanh Phong vòng tay về phía sau vuốt ve vỏ sắt bên ngoài cổ kiếm sau lưng, vừa nhìn về phía rừng cây vừa nghĩ. Sau đó lại lặng lẽ lùi về phía sau trăm trượng.

Lúc này những tên cương thi nọ hoàn toàn không nhận ra được di chuyển của Nhâm Thanh Phong, mà vẫn đang tiếp tục ngửa đầu há to miệng, hướng về phía ánh trăng hấp từng ngụm lớn. Mà theo thời gian hấp thu ngày càng dài, âm khí trên người chúng cũng trở nên càng nồng đậm. Sau cùng lại còn có thể mơ hồ nhìn thấy một tia hắc khí nhàn nhạt nữa.

Ước chừng lại qua nửa canh giờ nữa, tám tên tu sĩ cương thi đứng ở phía trước đội ngũ cương thi bình thường rốt cục ngửa đầu rít khẽ một tiếng. Mà những tên cương thi bình thường kia, nghe thấy tiếng rít như vậy,

tất cả cũng kêu rít lên đáp lại, sau đó cũng không tiếp tục hấp thu tinh hoa của ánh trăng nữa, mà biểu hiện lại càng trở lên náo động bất an.

"Những con cương thi này rốt cục cũng muốn có hành động lớn rồi sao? Lại còn muốn chia làm hai nhóm! Chẳng lẽ xung quanh đây còn có thôn trấn nào hay sao? Bất quá nếu nói như vậy, vừa hay có thể dễ dàng tiêu diệt từng nhóm. Vừa không làm cho những gì ở bên ngoài rừng cây dẫn đến sự chú ý của cường địch nào đó trong rừng cây. Đúng! Trước hết tiêu diệt hết toàn bộ những con cương thi này rồi tiếp tục trở về điều tra rừng cây cổ quái này."

Nhâm Thanh Phong nhìn về đám đông cương thi đang chia làm hai tổ chuẩn bị hành động ở phía trước, trong lòng không ngừng tính kế. Đồng thời vừa tiếp tục quan sát đám cương thi này từ rất xa, vừa chậm rãi lùi về phía Tiểu Sơn Trấn.

Tình huống sau đó quả nhiên cũng không nằm ngoài dự liệu của ntp. Những con cương thi này dưới sự chỉ huy của mấy tên tu sĩ cương thi, rất nhanh chóng chia ra làm hai tổ số lượng tương đương nhau rồi chia làm hai phương hướng, cứ "Tâng, tâng" mà nhảy về phía trước. Một tổ trong đó đang tiến về phía Tiểu Sơn Trấn.

"Đến gần đây một chút, tốt. Gần thêm chút nữa." Một lúc sau đó, Nhâm Thanh Phong đang núp ở phía sau một cây khô cao to cỡ một người ôm trong một mảnh đất hoang cách bìa rừng mười dặm, đang đợi đại đội cương thi còn cách đó vài trăm trượng đang nhảy nhót đến gần.

Mặc dù cây này không thể hoàn toàn che chắn cho Nhâm Thanh Phong, bất quá Nhâm Thanh Phong biết, những con cương thi này chủ yếu dựa vào mùi để dò xét, nên sẽ không nhạy cảm được như tu sĩ mới đúng.

Chẳng qua là tình huống của bốn con cương thi dẫn đầu do tu sĩ biến thành lại tương đối quỷ dị. Bọn chúng một khi đã biến thành cương thi thì

Nhâm Thanh Phong cũng sẽ không nường tay đối với chúng nữa, để tránh cho những tên tu sĩ cường thi này hại chết thêm nhiều dân chúng. Lần này, Nhâm Thanh Phong quyết định phải đánh chết mấy tên tu sĩ cường thi này trước!

Trong lúc Nhâm Thanh Phong đang mãi suy tính thì những con cường thi này đến gần chỉ còn vài trăm trượng. Đột nhiên khi đang ở cách vị trí Nhâm Thanh Phong đứng chừng hai trăm trượng, bốn gã tu sĩ cường thi đầu lĩnh lại đột nhiên ngừng lại, quay đầu rít lên một tiếng. Những con cường thi bình thường theo phía sau kia nghe thấy thế thì rít lên một tiếng khàn khàn rồi tất cả đồng loạt dừng lại.

Tiếp đó bốn gã cường thi do tu sĩ biến thành kia đồng loạt quay đầu dò dẫm nhìn về phía cây khô nơi Nhâm Thanh Phong đang nấp. Những con cường thi bình thường kia tất cả đều rục rịch hướng về phía cây khô này, nhe ra hàm răng máu me be bét, lần lượt phát ra những tiếng rít khàn khàn quái dị. Giống như là chúng vừa phát hiện được mục tiêu nào đó.

"Không tốt, có lẽ ta bị bốn gã tu sĩ cường thi đầu lĩnh này phát hiện rồi!" Nhâm Thanh Phong vốn dĩ vẫn còn đang đợi, thấy tình hình này cũng giật mình kinh hãi.

Nhâm Thanh Phong không nghĩ tới bốn gã cường thi từ tu sĩ biến thành này lại có thể phát hiện mình vốn đã cố ý thu liễm khí tức. Sợ là chỉ nói riêng lực quan sát tinh tế nhạy cảm như vậy cũng có thể sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ Trung kỳ bình thường rồi.

Nếu mấy tên tu sĩ cường thi này có thể nhạy cảm tinh tế như vậy sợ rằng trước kia chúng cũng không phải đơn giản chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ như mấy tên khi trước. Cũng chính bởi vậy, lại càng không thể lưu lại chúng. Những con cường thi bình thường kia cũng sắp sửa muốn nhào lên rồi. Chuyện đã tới nước này, Nhâm Thanh Phong cũng không chần chờ thêm nữa, mà quyết định tiên hạ thủ vi cường!

Nhâm Thanh Phong nhìn con cương thi bình thường to như tảng đá lớn đang đánh về phía hắn. Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, đã có quyết định. Tiếp đó cũng không tiếp tục ẩn núp nữa mà trực tiếp nhanh chóng ra khỏi đại thụ. Hai tay khê vẩy, trong bao kiếm phía sau lưng, Thanh Phong cổ kiếm khê ngân một tiếng, cùng lúc đó cũng bay ra khỏi bao kiếm bằng sắt màu đen, vẽ ra một vết thanh mang nhàn nhạt hẹp dài trong không trung, nhanh chóng nghênh đón một con cương thi bình thường đang nhe nanh múa vuốt.

Chỉ nghe thấy "Phốc xuy" một tiếng, Thanh Phong kiếm hóa thành kiếm quang màu xanh, trong nháy mắt đã xuyên thấu qua ngực trái của con cương thi bình thường vẫn còn đang ở ngoài trăm trượng kia, sau đó lại bay trở lại.

Lại nghe thấy "Ngao" một tiếng rít khàn khàn, nhìn lại tên cương thi bình thường bị Thanh Phong kiếm xuyên qua ngực kia cũng không ngã xuống mà chẳng qua chỉ ngửa đầu kêu lên. Tiếp đó trong đôi mắt vô hồn nhanh chóng nổi lên hung quang, hung hăng nhìn về phía Nhâm Thanh Phong. Đồng thời cũng không ngừng nháy nhót mà ngược lại lại càng đánh mạnh hơn về phía Nhâm Thanh Phong đang ở ngoài trăm trượng.

Hiển nhiên một kiếm vừa rồi của Nhâm Thanh Phong đâm thủng ngực nó nhưng chẳng những không thể lập tức giết chết cương thi này mà ngược lại càng thêm chọc giận nó.

"Một kiếm như vậy nhưng chỉ làm cho nó rống lên đau đớn một tiếng, cương thi này quả nhiên thật phiền phức. Có vẻ như không thể dựa vào phương pháp đối phó với thường nhân để đối phó với chúng được."

Nhâm Thanh Phong thấy một màn này, thầm nghĩ, trong lòng hơi kinh hãi. Sau đó khê nheo mắt, trong lòng cũng đã có kế hoạch. Thanh Phong kiếm cũng không dừng lại mà lại lần nữa hóa thành một đường kiếm quang màu xanh nhanh chóng bay đi.

Lần này, Nhâm Thanh Phong cũng không đâm vào ngực những con cương thi này như trước nữa mà trực tiếp tấn công về phía đầu những con cương thi này.

Nếu phần yếu hại của những con cương thi này không nằm ở ngực, chỉ sợ là cho dù có đâm thủng cổ bọn chúng cũng sẽ không có hiệu quả gì. Trừ phi có thể trực tiếp chặt rụng đầu lâu của chúng xuống thì may ra. Chỉ là nếu nói như vậy sẽ tiêu hao linh lực của hắc rất lớn, không có lợi nếu hắc tác chiến kéo dài. Cho nên Nhâm Thanh Phong lúc này cũng không cố giấu diếm gì nữa mà trực tiếp đánh ra một chiêu giản đơn hữu hiệu nhất trong Ngự Kiếm Thập Tam Chiêu mà hắc tự nghĩ ra: "Du Long Quy Hải"

Vừa đánh ra chiêu "Du Long Quy Hải" này, chỉ nghe thấy Thanh Phong cổ kiếm trong không trung ngân lên từng tiếng, tiếp đó phát ra một vệt thanh mang mỏng như tơ dài chừng một trượng, giống như một con giao long đang mạnh mẽ vẫy vùng trong biển rộng, nhanh chóng uống lượn trong đám cương thi.

Nơi đường kiếm quang màu xanh này đi qua, lũ cương thi dọc đường cũng nhao nhao rít lên từng tiếng quái dị, rồi lịch bạch ngã ào xuống mặt đất, tay chân không ngừng co quắp. Trong chốc lát, cũng không còn nhúc nhích nữa, chết đến không còn có thể chết được nữa. Nếu như nhìn kỹ lại một chút thì có thể phát hiện ở giữa mi tâm những con cương thi ngã xuống đất này con nào cũng có một đường do kiếm quang màu xanh mà Thanh Phong kiếm hóa thành đâm thủng, lưu lại một vệt máu dài gần một tấc.

Nơi yếu hại của lũ cương thi này quả nhiên là tại đầu rồi, chỉ là khoảng cách này quá xa, ngự kiếm như thế thật sự là tiêu hao linh lực quá lớn. Hơn nữa nếu chờ mấy tên tu sĩ cương thi phía sau cùng đồng loạt xông lên thì hết sức phiền toái. Cho nên nhân lúc này phải nhanh chóng giết sạch những con cương thi bình thường này mới được.

Nhâm Thanh Phong nghĩ như vậy liền thu hồi lại Thanh Phong kiếm đã ám sát chừng mười con cương thi. Cả người không lùi lại mà tiến tới, xông về phía bầy cương thi đang nhanh chóng tiến đến gần đây.

Khoảng cách vốn chỉ còn lại không tới trăm trượng, trong nháy mắt cũng chỉ còn chừng mười trượng đổ lại. Lúc này, Thanh Phong kiếm đang uốn lượn quanh người Nhâm Thanh Phong lại một lần nữa hóa thành một đường kiếm quang màu xanh như một sợi tơ dài, uốn lượn trong bầy cương thi càng thêm nhanh chóng.

Cùng lúc đó, Nhâm Thanh Phong cũng vận khởi thân pháp Biến Dịch Ngự Phong Quyết, tiếp đó chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng, theo đó là một đường kiếm quang rất dài màu xanh theo sau, quỹ dị xuyên qua giữa bầy cương thi. Nơi mà nó đi qua, những thi thể cương thi bị đánh chết ở trên mặt đất cũng rơi rít biến mất không thấy đâu, mà bị Nhâm Thanh Phong thu vào Túi Trữ Vật.

Đáng tiếc bộ kiếm thuật "Thanh Phong Thập Tam Kiếm" mà Nhâm Thanh Phong tự nghĩ ra này mặc dù uy lực vô cùng lớn, chiêu số tinh diệu, nhưng với tu vi hiện tại của Nhâm Thanh Phong lại chỉ có thể phát huy ra không tới ba thành uy lực của nó. Hơn nữa khoảng cách nếu xa hơn một chút thì không thể nào thuận buồm xuôi gió rồi! May mà lần này những thứ cần đối phó cũng chỉ là lũ tu sĩ cương thi có thực lực tương đương với tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng bốn tầng năm, nên vẫn là dư dả!

"Lại là ba con không tề. Những con cương thi này nếu có thể tiến hành tu luyện đơn giản thì bên trong những thi thể này cũng có thể có nội đan... thứ tốt, dù sao thì cũng phải thu lại toàn bộ trước rồi hẵng nói!" Nhâm Thanh Phong một bên vừa giết vừa thầm nói.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 50

Đại Phá Cường Thi

Nhâm Thanh Phong vừa né tránh công kích của cường thi xung quanh một bên vừa đi theo kiếm quang màu xanh đang uốn lượn rất nhanh phía trước, trên người xuất ra vài túi trữ vật, thu những con cường thi đã chết này vào. Đồng thời còn không ngừng hao phí đại lượng tinh lực, miễn cưỡng khống chế Thanh Phong kiếm không ngừng du tẩu ám sát cường thi.

Nói thì chậm, nhưng kỳ thực rất nhanh. Trong nháy mắt, một đoàn chừng hơn trăm con cường thi hung ác đã đều bị một người một kiếm này giết chóc, thu lại sạch sẽ.

Giết hết nhóm cường thi này, Nhâm Thanh Phong cũng không dừng lại, mà còn không bận tâm linh lực trong cơ thể đã tiêu hao hơn phân nửa, tiếp tục ngự sử Thanh Phong kiếm thanh mang lập lòe không ngừng một hạt bụi nhanh chóng đánh về hướng đầu bốn gã tu sĩ cường thi.

Bốn gã tu sĩ này mặc dù cũng đã biến thành cường thi nhưng dường như lại khác đám cường thi đã bị giết rơi rụng kia rất nhiều. Bốn gã tu sĩ cường thi này ngoại trừ vẻ mặt hờ hững, ánh mắt đại ra, hành động có đôi chút cứng nhắc ra, bản năng tu sĩ dường như vẫn tồn tại, hơn nữa có vẻ như tu vi so với trước khi biến thành cường thi còn cao hơn.

Đám cường thi đã chết đi kia, một lần nhảy từng từng như vậy tối đa cũng chỉ được xa chừng một trượng rưỡi, mà bốn gã tu sĩ cường thi này chỉ

nhẹ nhàng nhảy nhót nhưng ít nhất cũng phải hơn mười trượng. Tốc độ như vậy cho dù so với tốc độ di chuyển của tu sĩ Trúc Cơ Tiền Kỳ chỉ có nhanh hơn chứ không chậm.

Đối mặt với Thanh Phong kiếm hóa thành kiếm quang màu xanh đang bay rất nhanh tới, thậm chí có ba gã cường thi trong đó còn đồng loạt lấy ra pháp khí tùy thân khi còn sống nắm trong tay, phát ra quang mang đủ màu sắc nghênh đón.

Một gã tu sĩ cường thi khác mặc dù không có pháp khí để sử dụng nhưng cũng nhanh chóng huy động hai tay, linh quang lập lòe một lát, một cái pháp quyết Kim Thuần Thuật đã hoàn thành, sau đó một tấm thuẫn màu vàng kim như thực chất cao bằng người rộng chừng mười thước liền che trước mặt hắn.

Mấy con tu sĩ cường thi này không ngờ thật quý dị, ngay tới pháp thuật, pháp khí cũng vẫn còn có thể sử dụng! Hơn nữa nhìn mức độ linh hoạt của hai tay khi làm phép, tuyệt đối không giống như một cỗ cường thi. Mặt khác nhìn bề ngoài từ quang mang linh lực của pháp thuật, pháp khí mà bốn cỗ cường thi này sử dụng thì tu vi của bọn chúng có vẻ như đã tương đương với tu sĩ Trúc Cơ Tiền Kỳ rồi. Cũng may là kỹ xảo làm phép cùng thủ pháp ngự khí của bọn chúng vẫn còn chỉ ở mức Luyện Khí Kỳ chứ nếu không lần này thật đúng là phải tổn nhiều khí lực hơn rồi!

Trong đầu Nhâm Thanh Phong trong nháy mắt đảo qua mấy chục suy nghĩ, mà trong lúc này đạo kiếm quang màu xanh kia cũng đã tới gần bốn gã tu sĩ cường thi rồi.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang lên, trước khi tiếp cận cỗ cường thi thứ nhất, trong tay đang nắm pháp khí trường đao lập lòe bạch mang chừng nửa thước thì kiếm quang bỗng nhiên tăng tốc xuyên thấu qua đầu tu sĩ này. Sau đó lại tiếp tục đâm về phía cỗ cường thi tu sĩ thứ hai.

"Bành" một tiếng, tên tu sĩ thứ hai vùng pháp khí hình chùy lấp lánh lục quang lên, tuy rằng ngăn chặn được Thanh Phong kiếm nhưng sau khi trải qua một lần va chạm trong nháy mắt, quang mang của pháp khí hình chùy nọ lập tức ảm đạm đi rồi bị đánh bay ra ngoài. Tiếp đó lại "Phốc" một tiếng, kiếm quang đã xuyên qua đầu tên tu sĩ cường thi thứ hai, một lần nữa lại tiếp tục tấn công đến cổ tu sĩ cường thi thứ ba.

Lần này rốt cục kiếm quang màu xanh do Thanh Phong kiếm biến hành cũng chậm lại, sau khi va chạm "Binh binh bang bang" một trận với pháp khí trường mâu trong tay tên tu sĩ thứ ba rốt cục cũng hiện ra nguyên hình cổ kiếm, thoát khỏi khống chế của Nhâm Thanh Phong rơi xuống bụi cỏ hoang dưới pháp khí trường mâu đang lấp lánh kim mang dài một thước đang bay lượn trên không kia.

Cùng lúc đó Nhâm Thanh Phong cũng đã ném ra ba tờ Băng Châm Phù cấp hai, chỉ thấy nhiệt độ bốn phía chợt giảm xuống, trong không trung bỗng dưng xuất hiện ba tấm băng châm dài đến nửa thước, ở dưới ánh trắng lấp lánh bạch quang lãnh lệ. Mấy tiếng "U, u, u" khẽ vang lên, trước sau đã toàn bộ phá không bay đi. Ngay sau đó lại một loạt âm thanh "Xuy, xuy, xuy" vang lên, tên cường thi thứ ba vừa mới xoay người toan bỏ chạy đã bị tấm băng châm thứ nhất đánh bay ra ngoài.

Tấm băng châm thứ hai theo sát sau đó cũng phát ra một loạt tiếng động "lạch cạch, chan chát" kịch liệt, rồi cũng dễ dàng phá tan Linh Lực Kim Thuẫn của tên tu sĩ thứ tư. Tấm băng châm thứ ba ngay sau đó cũng lao tới cùng một chỗ, đầu xuyên vào tu sĩ cường thi này rồi lôi đi. Cuối cùng sau bốn tiếng nổ "Oành, oành, oành, oành", bốn cổ thi thể này rốt cục lần lượt nặng nề rơi xuống trên cỏ hoang.

Hai cổ thi thể trước là bởi quán tính khổng lồ đang lao về phía trước nên ngã xuống cách Nhâm Thanh Phong năm trượng, hai cổ thi thể phía sau là do băng châm công kích nên rơi xuống cách xa đó một chút.

"Không ngờ được đám cương thi do tu sĩ biến thành này lại vẫn còn biết chạy trốn giống như tu sĩ! Chẳng lẽ thật sự là thành tinh rồi! Hay là có lẽ vẫn còn chưa mất đi ý thức?"

Nhâm Thanh Phong lúc này cũng không quản mấy cỗ thi thể này mà là nhanh chóng vọt đến một bên. Trước tiên nhặt lên Thanh Phong kiếm lúc trước rơi xuống bụi cỏ, cẩn thận xem xét qua. Sau đó phát hiện, cái thanh Thanh Phong kiếm này vậy mà hoàn hảo như lúc ban đầu, trên thân kiếm ngay tới một chút huyết nhục, óc... những thứ dơ bẩn nọ cũng không thấy. Nhâm Thanh Phong lúc này mới yên tâm đem cỗ kiếm tra lại vào trong bao kiếm sắt phía sau lưng. Cuối cùng mới nhìn qua bốn cỗ thi thể rách nát, bây giờ mới có thời gian để cảm thán.

Nhưng vào lúc này, Nhâm Thanh Phong lại đột nhiên phát hiện, cỗ thi thể thứ ba và thứ tư vậy mà vẫn còn chưa chết mà đang khẽ nhúc nhích, có vẻ như là muốn vùng vẫy bò dậy.

"Yêu nghiệt, vẫn còn chưa chết!" Nhâm Thanh Phong chân mày nhăn lên, quát một tiếng lớn. Tiếp đó vung hai tay lên, hai đoàn huyền hỏa cực nóng màu trắng đánh ra ngoài, sau đó hai cỗ thi thể này trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Mà đúng lúc này, hai đạo khói nhẹ màu trắng lại từ trong tro bụi bay vọt ra ngoài, nhanh chóng tiêu tán trong không trung.

"Ô, đây là cái gì? Chẳng lẽ là hồn phách của tu sĩ? Không đúng, với tu vi hiện giờ của ta, hẳn là không thể nhìn thấy được hồn phách của tu sĩ mới đúng. Ngày đó Mã Đằng kia chết cũng không nhìn thấy qua tình huống như thế nha! Chẳng lẽ là bởi lúc ấy có mưa to, lại là đêm tối nên không nhìn thấy? Vậy cũng lại không đúng, lúc Ngô Sơn kia chết là ban ngày, cũng không thấy hồn phách xuất hiện nha. Hơn nữa hồn phách cũng không phải là một tia khói trắng như vậy đi!"

Nhâm Thanh Phong chú ý tới hình hài hư ảnh của hai tia khói trắng này, không khỏi có chút hết sức nghi hoặc. Nhưng sau đó cũng không tiếp tục

suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng vọt đến chỗ hai cỗ thi thể còn lại cách đó không xa, dè dặt quan sát. Hai cỗ này, chỉ cần hơi có dị động hắt sẽ lập tức đánh hai luồng huyền hỏa tới.

Huyền hỏa mà Nhâm Thanh Phong thả ra này mặc dù uy lực cũng bình thường, nhưng với tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ của hắt, huyền hỏa đã lợi hại hơn không ít so với Huyền Hỏa Phù cấp một kia. Thiêu hủy hai cỗ thi thể tu sĩ không có năng lực phản kháng này tự nhiên là dư dả.

Sau đó Nhâm Thanh Phong phát hiện hai cỗ thi thể này cũng không có một chút dấu hiệu còn sống nào. Lúc này mới yên lòng nhìn lại. Nhìn hai cỗ thi thể này, Nhâm Thanh Phong hơi trầm ngâm, sau đó cũng thu vào chung một chỗ với những thi thể cương thi kia.

Dù sao những thi thể này quan hệ tới nhiệm vụ lần này của Nhâm Thanh Phong, hơn nữa hai cỗ thi thể này mặc trên người chính là trang phục của đệ tử đời thứ ba của Huyền Dương Môn. Tuy nói trụ sở không cho phép bọn họ tiếp tục việc truy tra đệ tử mất tích, đồng thời còn đáp ứng cấp cho bọn họ đại bộ phận tiền thưởng nhiệm vụ, nhưng từ những sự tình liên tiếp phát sinh gần đây cho thấy, sau sự kiện đệ tử mất tích lần này, khẳng định còn cất dấu một âm mưu không nhỏ.

Mang theo hai cỗ thi thể của đệ tử này trở về, nhất định còn có thể lĩnh thêm một chút phần thưởng. Chuyện tình lần này nếu như Nhâm Thanh Phong xử lý không triệt để mà nói thì kiểu gì cũng lại phải bẩm báo lại sư môn đây.

Mặc dù Nhâm Thanh Phong không tính là một cái vệ đạo sĩ, bất quá loại âm mưu gây họa cho đại bộ phận dân chúng vô tội như thế này, dĩ nhiên là cần phải quan tâm đến rồi.

Nhâm Thanh Phong thu hồi lại hai cỗ thi thể này, lại vừa nhặt các pháp khí cấp thấp rơi vãi khắp nơi kia, cùng với một khối ngọc bài thân phận đệ

tử đời thứ ba của Huyền Dương Môn trong tro bụi kia, sau đó cũng không nghỉ ngơi khôi phục linh lực mà trực tiếp thả ra Hoàng Chu Pháp Khí, ngồi lên, bay về hướng đại đội cương thi tiến tới khi trước.

Nửa canh giờ sau, ngồi ở trên Hoàng Chu Pháp Khí bay không nhanh không chậm, Nhâm Thanh Phong rồi cục nhờ vào hai khối trung phẩm linh thạch, về cơ bản cũng bổ sung đầy đủ linh lực tiêu hao trong chiến đấu khi trước. Mà vào lúc này, một đại đội bóng đen đang nhanh chóng nhảy nhót không ngừng cũng xuất hiện ở cách đó chừng hai dặm.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, nếu như đội cương thi này muốn đi xa hơn mấy dặm mà nói thì mấy cái trấn nhỏ phía trước kiểu gì cũng sẽ gặp tao ương mà. Cũng may cương thi này mặc dù nhảy tương đối mau nhưng vẫn không bằng pháp khí của tu sĩ. Đợi ta tới lại giết thêm một cuộc nữa! Có rồi! Lần này làm như vậy sẽ mất tương đối ít sức!"

Nhâm Thanh Phong đứng ở trên Hoàng Chu Pháp Khí trông thấy cách vài dặm phía trước đội cương thi thật sự có trấn nhỏ, cho nên âm thầm tự định giá.

Sau đó Nhâm Thanh Phong cũng không dừng lại nữa mà trực tiếp thu lại Hoàng Chu Pháp Khí trên không trung mà đi lên Phá Kim Toa. Hắc hắc mỉm cười, đánh ra một đạo linh lực tinh thuần màu trắng, Phá Kim Toa vẽ lên một đường kim mang chói mắt nhanh chóng vọt tới đại đội cương thi cách đó không xa.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 51

Đốt Thi Sơn

Trong nháy mắt, Phá Kim Toa đã bay đến phía trên bầy cương thi chừng ba mươi trượng. Lúc này, dường như bốn tên tu sĩ cương thi thủ lĩnh cũng cảm thấy được người đến rất cường đại. Tất cả đều kêu khàn một tiếng, cũng không đợi cương thi thủ hạ đáp lại, hai tên trong đó cầm pháp khí lên, hướng về Phá Kim Toa trên không đón đầu.

Mặt khác hai tên cương thi tu sĩ kia thì lại đứng nguyên tại chỗ, đều tự huy động thủ quyết, liên nhanh chóng hoàn thành hai pháp thuật. Sau đó một con thủy xà màu lam to cỡ một trượng, cùng với hơn mười khối thổ hoàng thạch to chừng bát cơm xuất hiện từ trong hư không, nhanh chóng đánh về phía hướng Phá Kim Toa.

"Yêu nghiệt muốn tìm chết."

Nhậm Thanh Phong trên Phá Kim Toa quát lạnh một tiếng, ném ra bốn tờ Băng Châm Phù cấp hai, sau đó thu Phá Kim Toa lại. Người vẫn lơ lửng giữa không trung, cũng nhanh chóng lấy Thanh Phong kiếm ra.

Chỉ thấy băng châm xuất hiện giữa hư không, trong nháy mắt đón tiếp pháp thuật cùng pháp khí trong tay bốn gã cương thi. Một trận âm thanh rầm rầm vang lên như sét đánh, đi kèm theo đó là ánh sáng lập lòe đủ loại màu sắc. Sau đợt dao động kịch liệt của linh khí trên không trung, pháp khí

của hai gã cường thi tu sĩ nhảy lên trước không ngờ hào quang lại âm đạm đi, toàn bộ đều bị đánh bật ra ngoài.

Còn thủy xà cùng lạc thạch thuật do hai gã cường thi tu sĩ trên mặt đất phát ra, thuận thế tiếp cận, gặp phải mấy trăm băng châm hàn quang lóe dài nửa xích. Một loạt tiếng nổ vang đi liền ngay sau đó. Trắng, lam, vàng ba màu ánh sáng chớp tắt một cách hỗn loạn. Băng châm, thủy xà, thạch khối, toàn bộ đều tiêu tán khỏi không trung.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang màu xanh lá rất nhanh chột lóe lên, "xẹt" một tiếng, Nhậm Thanh Phong đã tiếp cận hai gã cường thi tu sĩ, không ngờ chúng bị Thanh Phong kiếm xuyên phá đầu lâu, mất đi sinh cơ. Mà thi thể lúc ngã xuống, lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa. Thì ra là trong lúc rơi xuống giữa không trung, Nhậm Thanh Phong đã nhanh tay lẹ mắt thu vào trữ vật. Có kinh nghiệm lần trước, Nhậm Thanh Phong cũng không sợ hai gã cường thi tu sĩ này bị Thanh Phong kiếm giết rồi mà còn có thể sống lại.

Cùng lúc đó, đạo kiếm quang màu xanh lá ấy cũng không dừng lại, mà nó tiếp tục lóe lên, hướng về hai gã cường thi tu sĩ thì triển pháp thuật trên mặt đất vọt nhanh tới. Mà khi hai gã cường thi tu sĩ kia phát hiện ra pháp thuật của mình bị phá, liền đứng nguyên tại chỗ cố gắng ngưng tụ linh lực lần nữa để tiến hành lần công kích pháp thuật tiếp theo. Nhưng thủ quyết vừa đánh được một nửa thì đã bị kiếm quang màu xanh lóe tới, "xẹt xẹt" hai tiếng, chém xuyên qua đầu. Sau đó đều đồng dạng lúc sắp ngã xuống đất, túi trữ vật thì bị Nhậm Thanh Phong thu vào trong nháy mắt.

Do kiếm quang dường như không chịu bất kỳ trở ngại nào, cho nên linh lực lúc Nhậm Thanh Phong phát kiếm lại dư thừa. Vì thế khi giết chết bốn gã cường thi tu sĩ xong, tốc độ cũng không giảm bớt. Trong nháy mắt liền nhanh chóng bay trở về, từ giữa không trung hạ xuống dưới lòng bàn chân Nhậm Thanh Phong sượt qua. Tiếp tục hướng về hơn bốn trăm tên cường thi bình thường còn chưa kịp phản ứng mà tàn sát.

Ngay sau đó Nhậm Thanh Phong cũng bình yên vô sự hạ xuống mặt đất, xoay người lại đánh ra một đạo linh lực màu trắng. Chỉ thấy phía sau đạo kiếm quang màu xanh khê sáng lên, thế tới liền mạnh hơn. Một chiêu "Du Long Quy Hải" lại một lần nữa được xuất ra. Trong chốc lát, vô vàn tiếng tê gào truyền đến, hơn mười tên cường thi liên tiếp bị đâm xuyên qua đầu, ngã trên mặt đất ầm ầm.

Cùng lúc đó, Nhậm Thanh Phong hạ xuống giữa bầy cường thi cũng không đứng yên, nhanh chóng bóp nát hai Quang Thuần Phù cấp hai đã sớm chuẩn bị. Sau đó, linh khí quanh người vấy động, một chiếc lồng ánh sáng màu trắng cao cỡ một người xuất hiện, bao phủ thân thể Nhậm Thanh Phong. Mà lúc này, nương theo hai tiếng nổ ầm ầm vang lên, mười con cường thi diện mục dữ tợn khủng bố nhe răng nanh, miệng máu me cười toe toét, hung hăng đâm xuống vòng bảo hộ, rồi đều bị bắn văng ra xa một trượng. Còn vòng bảo hộ màu trắng cũng bị va chạm làm cho lắc lư không thôi.

"Muốn chết!"

Lông mày Nhậm Thanh Phong nhướng lên, quát lạnh một tiếng, nhanh chóng ném ra mười tấm Huyền Hỏa Phù cấp một. Tiếp đó, chỉ thấy một mảng lửa lớn màu trắng cực nóng phóng ra, những cường thi tới gần từng con từng con đều bị thiêu thành tro tàn. Mà đạo kiếm quang của Thanh Phong kiếm, dưới sự khống chế của Nhậm Thanh Phong, tiếp tục không chút trở ngại giết chóc lũ cường thi không ngừng.

Một lát sau, cả đoàn cường thi đều bị Nhậm Thanh Phong giết hết, không chừa một con.

"Thúi thật! Thực xui xẻo, nếu mấy tấm Huyền Hỏa Phù này uy lực lớn một chút, đốt sạch sẽ đi thì khỏe rồi."

Nhậm Thanh Phong tán hào quang đi, lấy tay lau mồ hôi trên trán, sau đó bịt mũi, nhìn xem đại lượng thi thể cương thi xung quanh nói.

Những con cương thi này tuy rằng đại bộ phận đều bị thiêu đốt, bất quá Huyền Hỏa Phù của hắn đều đã dùng sạch, nên cũng không thiêu khô hết thi thể. Đã vậy còn đem đầu mình nướng đến đầy mồ hôi. Sở dĩ chảy mồ hôi, cũng là bởi vì Nhậm Thanh Phong không muốn hao phí linh lực để sử dụng Thiên Giáng Bào Ngự Hỏa.

"Nếu như sử dụng Băng Châm Phù cấp hai thì lúc ở trên Phá Kim Toa đã có thể giết chết mấy con cương thi cấp thấp này rồi! Nhưng tiếc là tuy rằng uy lực của Băng Châm Phù lớn nhưng mà không còn. Lần này đạp Thanh Phong kiểm tiếp đất cũng quá nguy hiểm, thiếu chút là gọt sạch bàn chân rồi. Xem ra tu vi quá thấp, cái gì cũng đều không làm được hết! "

Nhậm Thanh Phong nhìn thi thể xung quanh, sau đó cởi giày vải không để ra lắc đầu lăm bẫm.

Hiện tại bởi vì uy lực phù cấp thấp quá nhỏ, mà khoảng cách công kích cũng rất gần. Cho nên Nhậm Thanh Phong phải hạ xuống đất mới tiến hành công kích được. Sau đó vì để có thể có đủ linh lực, ngự sử Thanh Phong kiểm nhanh chóng chém chết bốn gã cương thi tu sĩ xong, Nhậm Thanh Phong liền ở không trung trực tiếp nhảy xuống.

Tại độ cao như vậy trên không, trực tiếp nhảy xuống mặt đất mà nói, Nhậm Thanh Phong nhất định là sẽ bị thương. Vì vậy cho nên Nhậm Thanh Phong mới phải dùng chân đạp một cái điểm đệm trên Thanh Phong kiểm đang phi hành cực nhanh để đáp. Có nó giảm tốc, thì mới có thể hạ xuống an toàn. Bất quá bởi vì Nhậm Thanh Phong tu vi chưa đủ, cho nên không thể khống chế tốt Thanh Phong kiểm, kết quả cả đế giày của mình cũng bị cắt sạch.

"Xem ra phải sớm đạt tới Linh Tịch Kỳ mới được, bằng không tu vi quá thấp, căn bản là không thể đồng thời ngự sử hai kiện pháp khí giết địch."

Nhậm Thanh Phong vừa lấy túi trữ vật xuất ra một đôi ủng bằng da mềm ngắn để thay, vừa khẽ thở dài.

Mang giày xong, Nhậm Thanh Phong đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm trong mấy thi thể cương thi bị đốt thành tro, để xem thử coi có tìm được viên nội đan nào không.

"Đây là cái gì?"

Lông mày Nhậm Thanh Phong hơi nhíu lại, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc cầm một viên hạt châu đỏ như máu to cỡ ngón tay cái, nhẹ giọng lầm bầm. Hạt châu đỏ như máu này chính là thứ duy nhất Nhậm Thanh Phong tìm được trong đồng tro tàn.

"Cất đi đã rồi tính sau!"

Nhậm Thanh Phong lại nhìn một cái, vẫn không rõ đây là thứ gì. Nội đan của yêu thú tuy rằng hắn chưa từng thấy, bất quá hình dáng như thế nào thì Nhậm Thanh Phong cũng từng nghe qua. Mặt khác mấy con cương thi này đạo hạnh nông cạn như thế, hạt châu màu đỏ như máu cỡ đầu ngón tay này là phi thường khó có được rồi, cho nên cứ thu lại trước rồi tính.

Thu hồi hạt châu thứ nhất xong, Nhậm Thanh Phong lại tiếp tục tìm kiếm trong đồng tro tàn khác. Kết quả phát hiện ra trong mấy đồng tro đều có huyết châu như vật. Bất quá màu sắc ánh sáng cùng độ lớn nhỏ của những hạt châu này lại rất khác nhau.

"Xem ra, hạt châu này hẳn chính là huyết khí tinh hoa trong thi thể của cương thi. Bất quá thu thập từng viên như vậy, thật sự là có chút quá phiền toái. Huống chi còn có nhiều thi thể đầy đủ như vậy!"

Góp nhặt khoản mười viên huyết châu, Nhậm Thanh Phong nhìn trăm cỗ thi thể cương thi còn đang hoàn hảo, cuối cùng cuối đầu suy tư.

"Tập trung lại một chỗ mà thiếu. Ba túi trữ vật trên người mình hẳn là chứa không hết rồi!"

Nhậm Thanh Phong nghĩ vậy, liền đem thi thể cương thi giết được trong ba túi trữ vật hạng trung đổ ra hết, chất thành một đống trên bãi đất trống. Sau đó lại thu hồi trăm cỗ thi thể cương thi lã tả xung quanh, đồng dạng chất chồng lên nhau.

"Dùng túi trữ vật đựng cương thi, sợ rằng không có bao nhiêu tu sĩ đã làm đâu! Mà còn nhiều cương thi như vậy, xếp được thành ngọn núi nhỏ luôn rồi! "

Nhậm Thanh Phong nhìn thi thể cương thi trước mắt chồng chất thành núi, không khỏi có chút tự kỷ.

Sau đó, chỉ thấy Nhậm Thanh Phong hai tay huy động linh quyết, một ngọn mây lửa màu trắng cực nóng đánh ra. Mùi hôi thúi cùng khói đen từ trên thi sơn khiến tỏa ra khiến người ta buồn nôn vô cùng. Trong ngọn lửa cùng tiếng xè xè rung động, chúng nhanh chóng nhỏ lại, cuối cùng là biến thành một đống tro tàn màu trắng.

"Cũng may ta còn có thể bế khí! Nếu không, không bị lũ cương thi này cắn chết, thì cũng bị mùi hôi của chúng hôi làm cho chết mất, ghê thật!"

Nhậm Thanh Phong theo thói quen nâng mũi bịt lại, sau đó dùng tay còn lại quạt quạt không khí đồng thời thầm nghĩ.

Đợi cho đến khi lửa dập tắt, khói đen bay hết, Nhậm Thanh Phong mới đi lại. Phất áo một cái, một cơn gió thổi qua. Tro tàn không ngờ bị thổi bay hết, chỉ còn lại một đống hạt châu đỏ như máu mang những sợi hắc khí tỏa ra cùng mùi máu tươi nhàn nhạt.

"Lần này lợi nhuận lớn ghê, không những vì dân trừ hại, chém giết yêu nghiệt, lại còn có thể tìm được nhiều huyết châu quái dị như vậy. Còn tìm được cả sáu thi thể tu sĩ mất tích cùng năm thanh pháp khí đệ giai. Đúng là không uổng phí ta khổ cực hơn nửa đêm, hao phí không ít lá phù."

Nhậm Thanh Phong thu hồi những hạt châu cùng hai kiện pháp khí đệ giai rơi xuống chung quanh lại, trong lòng hưng phấn thầm nghĩ.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 52

Lại Dò Xét Rừng Cây

Sáu cái thi thể tu sĩ, liệu có nên thiêu hủy một cái, coi coi bên trong có huyết châu này hay không đây?

Nhậm Thanh Phong thu thập xong đồ đạc, lại nghĩ tới sáu cái thi thể tu sĩ, có chút ý tưởng, lăm bẫm.

"Thôi bỏ đi, những tu sĩ này tuy rằng đã biến thành cương thi rồi, nhưng bất quá bây giờ cũng đã chết, tiếp tục hủy hoại thi thể bọn họ mà nói, vậy cũng không tốt. Hơn nữa, thi thể này còn có thể giúp mình nhận được nhiều thưởng phần của nhiệm vụ. Và lại, trước đó thiêu hủy hai cỗ thi thể kia cũng đâu tìm được huyết châu gì đâu."

Suy đi nghĩ lại, Nhậm Thanh Phong quyết định rời chỗ này trước rồi tính sau. Lần chiến đấu này, bởi vì phương thức khác hẳn, đích xác so ra thì tiết kiệm được không ít linh lực. Bất quá vẫn phải mau chóng khôi phục lại một chút. Thả chiếc Hoàng Chu ra, Nhậm Thanh Phong giống như trước đây ngồi lên trên hấp thu linh khí ngũ hành trong linh thạch, nhanh chóng khôi phục lại linh lực tiêu hao.

Một lúc sau, Hoàng Chu bay được gần mười dặm, thì Nhậm Thanh Phong cũng khôi phục hoàn toàn linh lực đã tiêu hao, trực tiếp hạ xuống trên đường của một trấn nhỏ phía trước. Trời còn chưa sáng, từng nhà trong trấn đại khái cũng sợ hãi cương thi, nên tất cả đều đóng cửa lại. Cả một trấn

ngay cả đốt đèn sáng cũng không dám đốt, một mảnh tối đen như mực. Bất quá đôi khi ngẫu nhiên truyền ra tiếng khóc nỉ non của trẻ con, tiếng gà gáy chó sủa, nhờ đấy mà lúc nào trấn nhỏ cũng bừng bừng hiện rõ sinh cơ.

"Ài!!!"

Nhậm Thanh Phong xúc cảnh sinh tình, thở dài một tiếng. Sau đó ngự Phá Kim Toa bay lên, một đạo kim mang hơn một trượng nhấp nhô, hướng về phương hướng rừng Quỷ Khóc bay đi. Vốn dĩ hẳn còn có chút do dự rồi cuộc có cần phải vì những bách tính không chút liên quan này điều tra rừng Quỷ Khóc mà cả bản thân mình cũng không rõ sâu cạn hay không. Bất quá tại khoảnh khắc dừng lại trước trấn trong nháy mắt, khiến hẳn nhớ tới tình hình lúc về nhà ban đêm của đứa con đang ở trong nhà lão tiên sinh đọc sách biết chữ của mình. Cho nên lúc này mới hạ quyết tâm, phải mạo hiểm đi điều tra trước.

"Có lẽ chỉ có giống như ta, một loại hiệp khách cổ hủ, chính xác mà nói là cùng với tu chân giới lấy thực lực chí cao, ích lợi làm đầu có chút không hợp nhau a! Bất quá ta chỉ cần làm tốt chính mình, cần gì phải quản tu sĩ khác như thế nào cơ chứ!"

Nhậm Thanh Phong lưng đeo trường kiếm, quần áo tung bay, đứng trên Phá Kim Toa nghênh gió cười khổ nói.

Chút tinh thần hiệp nghĩa ấy, đại đa số trên thân nhân sĩ giang hồ ở thế tục, ít nhiều cũng đều có một chút. Cho dù là Nhậm Thanh Phong tự nhiên cũng không ngoại lệ, dù rằng hẳn đã không còn là vị kiếm khách giang hồ ở thế tục năm xưa.

Chừng sau nửa canh giờ, chân trời dần dần có chút hồng sáng, mặt trời sắp mọc lên. Nhậm Thanh Phong rồi cuộc cũng tiếp cận âm khí um tùm của rừng Quỷ Khóc lần nữa.

"Như vậy cũng được sao, chẳng lẽ có tu sĩ khác phá vỡ cấm chế phòng hộ ngoài cánh rừng?"

Phá Kim Toa vừa mới tiếp cận rừng cây, thần thức của Nhậm Thanh Phong cũng không chút trở ngại dò xét vào. Rất rõ ràng trận pháp phòng hộ ngoài rừng đã bị phá vỡ, hơn nữa rất có thể là do tu sĩ khác đến dò xét làm ra.

"Khó trách ta giết cương thi hơn nửa đêm, mà cũng không gặp phải chút trở ngại gì, thì ra là do yêu vật ma tu lợi hại nhất trong rừng gặp phải quấy nhiễu của tu sĩ khác."

Nhậm Thanh Phong hơi chút trầm ngâm suy nghĩ, giật mình lẫm bẫm.

"Nếu đã như vậy, mình bây giờ cũng không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn."

Ôm ý nghĩ như thế, Nhậm Thanh Phong liền hạ thấp Phá Kim Toa xông vào phiến rừng cây tĩnh mịch.

Cả phiến rừng này tuy rằng cây cối rộng khắp, nhưng cũng may là toàn bộ đám cây đó tương đối cao lớn, cành lá này nọ đều ở trên cao. Cho nên Phá Kim Toa của Nhậm Thanh Phong chỉ cần hạ tốc độ chậm lại chút, là vẫn có thể phi hành ở độ cao thấp trong rừng. Tuy rằng tốc độ tương đối chậm, nhưng dù gì vẫn là bay, tốc độ so với dùng Ngự Phong Quyết chạy nhanh hơn không ít.

"Cánh rừng này chỉ sợ là đã có từ lâu lắm rồi a, cây cối thô to nhô cao như thế. Rừng rậm như vậy trên Văn Tinh đại lục cũng không phải là nhiều, bất quá ở Thiên Thai đại lục, rừng cây như thế cũng chẳng có gì lạ."

Nhậm Thanh Phong một bên chú ý phi hành, một bên nhìn những đại thụ xung quanh cảm thán nói.

Đúng vào lúc này, đột nhiên phía trước truyền đến một trận xao động linh khí. Sau đó ở xa xa, một mảng lớn khí đen âm trầm như thực chất, nhàn nhàn hướng về phía Nhậm Thanh Phong tràn ra.

"Linh khí xao động kịch liệt như vậy, hẳn phía trước có tu sĩ đánh nhau, nhìn vào khí đen tràn ngập, hơn phân nửa là tu sĩ ma đạo thì mới có thể thả ra được. Xem ra quấy nhiễu tu sĩ ma tu, tình huống có chút không ổn, ta phải tranh thủ thời gian tiến đến tương trợ mới được."

Nhậm Thanh Phong vừa cảm nhận được biến hóa chung quanh, ngay lập tức phân biệt rõ tình huống. Sau đó thu hồi thần thức không điều tra nữa, cũng không để ý đến đại thụ dày đặc xung quanh, sử dụng linh khí trong cơ thể bố trí ra một lồng linh khí hơi mỏng, toàn lực ngự Phá Kim Toa hướng về phía trước phóng đi.

Người ta đã giúp mình kéo cường địch lại, hiện tại lâm vào bất lời, bản thân bây giờ lại có thể khoan tay đứng nhìn sao? Ôm ý nghĩ như vậy, sau khi Phá Kim Toa chặt đứt mấy trăm cây đại thụ, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc cũng đi tới bảy tám dặm, dần dần tiếp cận khu vực đánh nhau khoảng hơn mười dặm.

Vì để có thể toàn lực ngự sử Thanh Phong kiểm ứng đối bất trắc, Nhậm Thanh Phong còn chưa đến phụ cận, liền tranh thủ thời gian hạ Phá Kim Toa xuống, vận khởi Ngự Phong Quyết dung hợp khinh công giang hồ, rất nhanh lướt về phía trước.

"Không hổ là tu sĩ cao giai đánh nhau, khoảng cách hai trăm trượng xa như vậy, mà còn có thể cảm thụ mãnh liệt như thế. Chỉ sợ là linh khí xao động chung quanh đây, cùng với uy áp cường đại như có thực chất, thì đã có thể trực tiếp giết chết tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trở xuống rồi a!"

Nhậm Thanh Phong đột nhiên dừng lại trước khu vực đánh nhau hai trăm trượng, trong lòng cảm thán.

Lúc này Thanh Phong kiếm sau lưng Nhậm Thanh Phong, cũng giống như cảm thụ uy áp cùng chiến ý của Nhậm Thanh Phong phía trước, khẽ ngâm một tiếng, kiếm tự bay ra khỏi vỏ, xoay nhanh trên đỉnh đầu Nhậm Thanh Phong.

Mà cảnh vật trong vòng hai trăm trượng, bị pháp lực trong lúc tranh đấu gây ra hỗn loạn, tạo thành một mảng đất trống lớn. Một tu sĩ cao giai trung niên mặc áo đạo màu lam hạo nhiên chính khí, đang cùng một bóng đen hình người tay nắm chiếc quạt đen nhỏ dài ba xích tỏa ra khí đen nồng đậm giăng co. Bất quá tu vi của tu sĩ áo lam này, rõ ràng không phải hiện tại Nhậm Thanh Phong có thể nhìn ra được. Mà bóng đen kia, tựa hồ lại càng thêm thâm bất khả trắc, thần thức của Nhậm Thanh Phong ngay cả luồng khí đen quanh người hắn cũng đều không thể xuyên qua.

Lúc này tu sĩ trung niên áo lam, hai tay đang không ngừng huy động, từng đạo phong nhận màu xanh không ngừng bắn ra, mang theo tiếng phá không, gào thét đánh tan từng mảnh sương đen tiến gần bên người.

Mà hơn mười luồng sương đen to như bàn lớn kia, lại phi thường khó chơi, mỗi lần bị đánh tan ra, liền lập tức bị bóng đen khu động Tụ Hồn Phiến nhanh chóng bổ sung lại. Theo sương đen không ngừng tiêu tán cùng bổ sung, một mảnh khí đen âm trầm nhàn nhạt dần dần tràn ra chung quanh rừng cây.

Bất quá tuy rằng sương đen này thập phần khó chơi, nhưng tu sĩ trong bóng đen kia tựa hồ cũng không thả ra nhiều, mà thủy chung bảo trì một số lượng nhất định. Mặt khác bóng đen này cũng không có sử dụng đến những thứ pháp khí hay pháp thuật khác, không biết là hắn quá tin tưởng cây quạt nhỏ trong tay, hay là không có pháp khí khác, hoặc giả linh lực không đủ để sử dụng pháp thuật hoặc pháp khí.

Tu sĩ áo lam không ngừng phát ra tiếng kêu khổ vì khó có thể hoàn toàn đánh tan những luồng sương đen trong khoảng thời gian ngắn. Nhưng bởi

vì hắn không ngừng phát ra phong nhận màu xanh lá, uy lực cũng thập phần to lớn, hơn nữa, luôn có một ít phiến sương hình mây lóe lên ánh sáng màu đỏ trong lòng bàn tay chạy quanh người hắn, ngăn cản sương mù ngẫu nhiên lọt lưới tiến vào thôn phệ. Nhìn vẻ mặt hắn lo lắng bất an, cùng với phong nhận màu xanh càng lúc càng chậm, chỉ sợ linh lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao không ít rồi.

"Hahaha, tưởng rằng một tiểu tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đến là giúp người được sao! Không có khả năng! Như thế chỉ mang đến thêm một hồn phách tu sĩ tế Tụ Hồn Phiên của ta thôi, hahaha..."

Bóng đen hình người truyền ra giọng nói âm lãnh của một nam tử, cuồng vọng cười to.

Đồng thời cùng lúc nói chuyện, ánh sáng đen trên Tụ Hồn Phiên đột nhiên tuôn ra một mảnh sương đen, hướng phía Nhậm Thanh Phong đánh tới.

Rõ ràng Nhậm Thanh Phong đi tới đã sớm bị bóng đen này phát hiện, không những thế ngay cả tu vi cũng bị bóng đen đó nhìn thấu.

Đối mặt với đoàn sương đen lớn trong nháy mắt lao vào trăm trượng xa xa, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc mới cảm thụ được chỗ đáng sợ của luồng sương đen đó.

Luồng sương đen này chẳng những u ám, mà trong đó còn xen kẽ những tiếng kêu rên, gây loạn tâm thần người khác. Hơn nữa mỗi nơi sương đen đi qua, thì cây cỏ trong vòng một trượng, toàn bộ rất nhanh liền héo rũ mất. Giống như là bị luồng sương đen này rút mất tánh mạng vậy.

Lúc này Nhậm Thanh Phong, bởi vì có Thanh Phong kiếm xoay quanh trên đầu ngâm khê. Đối mặt với sương đen như vậy, tuy khiếp sợ, nhưng vẫn thủy chung vô cùng thanh tĩnh, không chút bối rối nào.

Tay trái nhanh chóng vung lên, phóng ra Hỏa Long phù cấp ba, nương theo linh khí hỏa thuộc tính xao động trong không khí, một con rồng lửa dữ tợn dài hơn bốn trượng, tản ra khí tức màu đỏ thẫm xuất hiện trong hư không, sau đó nhanh chóng hướng về phụ cận sương đen quý dị nọ mà nghênh đón.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 53

Diệt Sát Ma Tu

Sau đó chỉ nghe một tiếng động rồi ánh lửa bốc lên, kèm theo đó là tiếng thét chói tai trong sương mù dày đặc.

Sương mù dày đặc dần dần tan biến một phần, trong đó phần lớn là bị hỏa long thiêu đốt, một phần nhỏ còn lại thì biến thành khí đen nhàn nhạt, tiêu tán dần vào trong không khí. Sau khi sương mù dày đặc thu nhỏ lại, nó hơi ngưng lại một chút, rồi lại tiếp tục đánh về phía Nhậm Thanh Phong.

Nhưng mà khi phiến sương mù kia bị hỏa long ngăn cản, dù chỉ hơi hơi tạm dừng trong nháy mắt, Nhậm Thanh Phong đã vận khởi Ngự Phong Quyết hướng sang bên cạnh bay xa gần năm mươi trượng rồi.

"Ngay cả hỏa long tam giai cũng không đối phó được với sương mù này, Tụ Hồn Phiến của ma đầu kia quả nhiên lợi hại, bây giờ rốt cuộc nên làm gì cho phải đây?"

Nhậm Thanh Phong vừa nhanh chóng thi triển Ngự Phong Thuật né tránh sự truy đuổi của đám sương mù, đồng thời suy nghĩ chiến lược đối phó.

Vốn Nhậm Thanh Phong chứng kiến tên tu sĩ áo lam kia khê vung tay lên liền tùy ý đánh ra một đạo phong nhận đánh tan một đoàn sương mù, vì vậy mới vô ý đánh giá thấp uy lực của đám sương mù. Hơn nữa vốn hẳn

tính toán dùng một tấm tam giai hỏa long phù để tiêu diệt đoàn sương mù. Lấy tốc độ đuổi theo của ma đầu trước mắt, toàn lực ngự sử Thanh Phong kiểm, trợ giúp tu sĩ áo lam này giết địch. Nhậm Thanh Phong lại không ngờ, hiện tại dùng hết hỏa long phù rồi mà không có hiệu quả gì. Còn phạm vi công kích của Thanh Phong kiểm lại quá nhỏ, đối phó với sương mù này chỉ sợ cũng sẽ không có hiệu quả.

Chỉ là lúc này mặc dù Nhậm Thanh Phong đang chạy trốn, nếu không phải lưu tâm đến đồng đạo bị ma đầu kia tiếp tục vây khốn lâm trận bỏ chạy. Cho dù đang tránh né hắc vụ, cũng chỉ luẩn quẩn vây quanh trận tranh đấu này, đồng thời có ý định tìm thời cơ thích hợp, ra tay bất ngờ một phen.

Hắc ảnh nọ thấy Nhậm Thanh Phong với tu vi thấp như vậy sử dụng Ngự Phong Quyết lại có thể chạy nhanh như thế! Ngay cả hắc vụ đặc ý nhất của hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể đuổi theo kịp, không khỏi giận dữ! Đồng thời lại phát hiện tu sĩ áo lam kia vẫn như cũ tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn cũng không có lực phản kích. Vì thế đành hừ lạnh một tiếng, Tụ Hồn Phiến vừa động, lại đánh ra một đoàn hắc vụ lớn nhanh chóng hướng tới Nhậm Thanh Phong.

"A! Không ngờ lại xuất ra một đoàn hắc vụ nữa, nhìn bộ dáng của ma đầu kia hẳn là ngày chết không xa. Kế tiếp phải coi tu sĩ áo lam kia rồi!"

Nhậm Thanh Phong vẫn chưa quay đầu lại, thần thức vừa động, trong lúc đó liền phát hiện một đoàn hắc vụ khác đang đuổi theo, liền gia tăng cước bộ, nhưng là trong lòng cũng không lo lắng, trái lại bắt đầu vui mừng.

Hắc vụ của ma đầu kia có vẻ như chỉ có thể sử dụng số lượng có hạn, hiện tại xuất ra hai luồng đuổi theo mình, hắc vụ để vây công tu sĩ áo lam tự nhiên sẽ thiếu mất hai luồng. Mà chút điểm khác biệt này, lại giúp cho trung niên tu sĩ áo lam một cơ hội phản công tuyệt hảo, chỉ cần nắm bắt được cơ hội này, ma đầu kia còn không chết chắc?

Chỉ là Nhậm Thanh Phong tính toán mặc dù không sai, bất quá cũng không thể như nguyện.

Chỉ thấy trên mặt tu sĩ áo lam kia lộ vẻ do dự, sau đó vẫn là tiếp tục thi triển Ngự Phong Thuật bay về phía trước, không nhanh không chậm ngăn cản chung quanh hắc vụ, không hề có chút ý muốn động thủ nào, có vẻ như hẳn cho rằng thời cơ còn chưa đủ chín muồi.

Vì thế Nhậm Thanh Phong cũng chỉ rất buồn bực cắn răng, mà tiếp tục trốn tránh hai đoàn hắc vụ đánh tới. Bất quá trong lòng ít nhiều có chút nghi ngờ hành động tiếp viện lỗ mãng của bản thân. Đồng thời cũng sử dụng một số Phong Nhận phù quyết định hướng cánh rừng bên ngoài chạy trốn.

Nhưng vào lúc này, bước ngoặt rất cuộc cũng đã xảy ra!

Hắc ảnh hình người vì thấy mình xuất ra hai đoàn hắc vụ, đồng thời đuổi theo Nhậm Thanh Phong, lại vẫn không đem lại hiệu quả, tự nhiên là tức giận muốn nổ phổi. Lại thêm trung niên tu sĩ đối diện, tựa hồ linh lực quá ít không đủ để tiến hành phản kích hữu hiệu. Dưới cơn kích động, cư nhiên hét lớn một tiếng, Phá Hồn Phiến vừa động, lại xuất ra một đoàn hắc vụ, rất nhanh hướng về Nhậm Thanh Phong đón đầu đánh tới.

"Ma đầu, chó có càn rồi!"

Ngay khi đoàn hắc vụ thứ ba mới vừa bay ra mười trượng, tên tu sĩ áo lam vẫn một mực chờ đợi rất cuộc gào to một tiếng, bắt đầu phản kích rồi.

Chỉ thấy tu sĩ áo lam này, vốn là hai tay rất nhanh vũ động linh quyết, tiếp theo liền thấy mấy đạo Phong Nhận màu xanh đậm, xen lẫn tiếng rít chói tai nháy mắt đánh tới. Theo sau một trận tiếng kêu thê lương truyền đến, chung quanh có mấy đoàn hắc vụ nháy mắt đã bị đánh tan thành hắc khí nhàn nhạt, dần dần phát tán ra không khí.

Khi hắc khí nhàn nhạt còn chưa có phát tán ra, hai đạo thanh mang dài nửa xích, rất nhanh hiện lên. Mà hắc ảnh ma tu ở ngoài mười trượng kia, lúc này cũng từ trong phần nộ chạy tới. Hai tay huy động rất nhanh, mấy tảng đá lớn màu đất vàng trong phạm vi ba thước rất nhanh nghênh đón lưỡng đạo thanh mang kia.

Ngay sau đó, chỉ nghe mấy tiếng nổ “ầm ầm ầm”, hai đạo thanh mang ngắn kia, rất nhanh liền đánh nát tảng đá lớn, tiếp tục đâm rất nhanh tới hắc ảnh hình người.

Cuối cùng! Kèm theo một tiếng buồn bực, từ trong bóng đen kia hiện ra một gã thanh niên tu sĩ thân mặc hắc bào, sắc mặt tái nhợt, trên trán có ba lỗ máu từ từ rơi xuống một mảnh hỗn độn trên mặt đất. Mà từ ngón tay gấp lại của thanh niên tu sĩ này, có thể biết lúc bị giết, hẳn đang chuẩn bị đánh ra một pháp thuật không rõ tên.

Cùng lúc đó tên trung niên tu sĩ áo lam, dưới sự bảo vệ của phiến hỏa vân cờ bàn tay xoay chung quanh, hình như quỷ mị chợt hiện tới. Chộp lấy Tụ Hồn Phiến màu đen trong tay cổ thi thể kia, quay lại phía sau đuổi theo mấy chục đoàn hắc vụ vùng mạnh lên.

Chỉ thấy những hắc ảnh này cũng ngừng lại không đuổi theo nữa, tựa hồ hết sức e ngại hắc kỳ này, theo sau một trận tiếng kêu thảm không cam lòng, giống như bị một bàn tay vô hình bắt được, hút vào trong Tụ Hồn Phiến màu đen.

Tu sĩ áo lam thấy vậy, thần tình khẩn trương trên mặt, rốt cuộc cũng hiện lên vẻ đắc ý. Sau đó lại liếc mắt về phía Nhậm Thanh Phong một cái, rồi đuổi một tay ra, bắt lấy lưỡng đạo thanh mang dài nửa xích bay trở về. Thanh mang này nhập vào trong tay hắn, thì ra nguyên lai là hai cây phi đao tinh xảo cổ phác, lóe ra thanh quang.

Thu hồi phi đao, hắc kỳ, trung niên tu sĩ này xoay người duỗi tay, cách không đem túi trữ vật bên hông thi thể kia vào trong tay. Sau đó cũng rõ là động tác gì, một đoàn hỏa vân lớn màu đỏ cực nóng, lóe ra thanh quang nhàn nhạt, đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau đó rất nhanh rơi vào trên thi thể.

Chỉ nghe “hô” một tiếng, ánh lửa rực rỡ sau đó nháy mắt tắt, lại thấy thi thể kia dĩ nhiên bị thiêu hủy hầu như cả tro tàn cũng đều không còn. Mà tại chỗ vẫn còn để lại một bộ nhuyễn giáp nửa thân màu trắng. Nhuyễn giáp này chính là một kiện pháp khí phòng thân của thanh niên tu sĩ, mặt trên không ngừng có quang mang màu trắng lưu chuyển, liền biết không phải pháp khí bình thường của tu sĩ. Ít nhất cũng có thể tính là pháp khí cao cấp của tu sĩ.

Lúc này trung niên tu sĩ áo lam thấy bộ nhuyễn giáp, tự nhiên là lộ vẻ vui mừng, chỉ bất quá không có lập tức đi tới nhặt nó lên. Mà là nhào tới hắc ảnh hình người nhàn nhạt phía trước. Sau đó hắc kỳ đã bị thu hồi lúc trước, hiện ra trong bàn tay của tu sĩ áo lam. Hắc mạnh mẽ di chuyển về một cái, đạo hư ảnh phía trước kia giống như hắc vụ bị bắt lên lúc trước, phát ra thanh âm giãy dụa thảm thiết liền bị thu vào trong hắc kỳ.

Nghe tiếng thét chói tai của hư ảnh kia, tựa hồ đang nói điều gì đó. Bất quá cụ thể là nói cái gì, lại mơ hồ rất khó nghe rõ được.

"Đạo hữu! Người có nghe rõ hắc nói cái gì không?"

Khi tu sĩ áo lam về mặt mừng rỡ thu hồi lại hắc kỳ cùng nhuyễn giáp, thanh âm trong trẻo không chút cảm tình nào của Nhậm Thanh Phong từ rất xa truyền tới.

"Ha ha, tại hạ cũng không có nghe rõ!"

Trung niên tu sĩ này hơi kinh hãi, khóe miệng giật giật, hai thanh pháp khí phi đao màu xanh chẳng biết từ lúc nào đã giấu ở trong lòng bàn tay

phải. Đồng thời theo đó là mấy đám hỏa vân xung quanh người hắc cũng đột nhiên xoay nhanh hơn, sau đó chậm rãi quay đầu lại cười nói. Hiên nhiên lúc này hắc đang cao hứng rất nhiều, lại theo bản năng xem nhẹ sự tồn tại của Nhậm Thanh Phong.

Lúc này Nhậm Thanh Phong cũng không thèm nhắc lại, chính là lẳng lẳng đứng ở ngoài mười trượng, chăm chú đề phòng nhìn về phía trung niên tu sĩ áo lam trước mặt.

"Không biết cao danh đại tánh của đạo hữu là gì, xuất thân từ môn phái nào? Lần này tại hạ có việc đi qua khu rừng này, cảm thấy tương đối quái dị, nên hạ xuống dò xét một chút, thật không ngờ lại bắt gặp tên ma đầu ghê tởm kia, cho nên mới xuất thủ vì dân trừ hại, mà lần này có thể thuận lợi chém giết ma đầu, ít nhiều cũng nhờ có đạo hữu tương trợ. "

Trong mắt trung niên tu sĩ lúc này hiện lên một tia sát khí, thế nhưng vẻ mặt lại tỏ ra chính khí nói.

Đang nói chuyện đồng thời trong tay tên tu sĩ áo lam này lại cầm lấy một khối linh thạch trung phẩm, rất nhanh bổ sung hơn phân nửa linh lực hao tổn.

Hiên nhiên tên tu sĩ áo lam này, cũng đã sớm động sát tâm với Nhậm Thanh Phong. Bất quá Nhậm Thanh Phong có thể đánh tan ba đoàn hắc vụ kia, hơn nữa lúc này còn giữ được vẻ mặt bình tĩnh đứng ở đó, lại làm cho trong lòng hắc hoài nghi, nên mới không dám mạo muội động thủ.

"Một khi đã như vậy, không biết lời này của đạo hữu là ý gì?"

Lúc này Nhậm Thanh Phong cũng không cùng tên tu sĩ vô sỉ này nói chuyện, mà nhìn mấy đám hỏa vân xoay rất nhanh quanh người hắc, sắc mặt bình tĩnh nói. Vừa nói chuyện, đồng thời Thanh Phong kiếm cũng tự động lóe ra thanh mang nhàn nhạt, chậm rãi xoay quanh trên đỉnh đầu.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 54

Chiến Lợi Phẩm

"Một khi đã như vậy, túi trữ vật của ma đầu kia liền thuộc về đạo hữu là được. "

Trung niên tu sĩ áo lam sắc mặt âm lãnh nói. Sau đó tay phải giơ lên, một túi trữ vật rất nhanh bay về phía Nhậm Thanh Phong.

Kỳ thật lấy tu vi của tu sĩ áo lam này bình thường nếu muốn giết Nhậm Thanh Phong mà nói, tự nhiên là vô cùng đơn giản. Bất quá lúc này lại không có bao nhiêu phần nắm chắc, bởi vì lúc trước chiến đấu tuy rằng hắn đã giết chết người nọ, nhưng cũng đã tiêu hao đại lượng linh lực. Hơn nữa phát hiện Nhậm Thanh Phong không ngờ lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ đánh tan ba đoàn hắc vụ, cho nên hắn đương nhiên không dám dễ dàng xuất thủ.

Dù sao nếu lại sử dụng hai cây phi đao kia mà nói, vạn nhất không thành công, thì rất có thể bị Nhậm Thanh Phong thừa cơ hội. Mà Tụ Hồn Phiên vừa mới đoạt được tuy rằng lợi hại, nhưng tu sĩ áo lam còn chưa tiến hành luyện hóa, tự nhiên không thể sử dụng, cho dù là vừa này thu hơn mười đoàn hắc vụ cùng hồn phách của ma tu kia cũng là hao phí không ít linh lực của hắn. Mặt khác một ít hỏa vân quanh người tu sĩ áo lam, thì càng là vật bảo mệnh, không thể vọng động.

Trong mắt tu sĩ áo lam, trong túi trữ vật này có lẽ sẽ có không ít linh thạch. Nếu đem so sánh với túi trữ vật của mình có kiện nhuyễn giáp màu

trắng cùng Tự Hồn Phiên tự nhiên là kém hơn không ít. Hơn nữa coi như hiện tại đưa cho đối phương, chỉ cần một khắc hẳn tiếp nhận, linh lực của bản thân tái bổ sung được một phần nhỏ. Nhậm Thanh Thanh Phong tuy lợi hại, lại quý dị nhưng lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ cũng tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Lúc bắt đầu, tu sĩ áo lam còn muốn dùng lời nói kéo dài thời gian một chút. Bất quá Nhậm Thanh Phong thẳng thắn như vậy, nằm ngoài dự liệu của hắn. Hơn nữa bây giờ nhìn khí thế của Nhậm Thanh Phong, thật giống như là có phần nắm chắc, lại có vẻ như muốn lập tức xuất thủ, cho nên biện pháp tốt nhất chính là trước dùng túi trữ vật ổn định Nhậm Thanh Phong rồi nói sau,

Chính là tu sĩ áo lam cũng không biết, khi hắn đang cẩn thận, cuối cùng ngược lại tiện nghi phô trương thanh thế không công cho Nhậm Thanh Phong.

"Vậy đa tạ đạo hữu. Chúng ta sau này còn gặp lại."

Nhậm Thanh Phong sắc mặt bình tĩnh, chìa tay phải tiếp nhận túi trữ vật, sau đó ánh mắt lộ ra một tia cười nhạo nói.

Tiếp nhận túi trữ vật, đồng thời tay trái của Nhậm Thanh Phong cũng bóp nát thổ độn phù duy nhất, mà Thanh Phong kiếm cũng đã chột lóe, cắm vào trong vỏ bao tinh thiết kiếm.

Chỉ thấy trên người Nhậm Thanh Phong rất nhanh hiện lên một đạo quang mang màu đất vàng, sau đó cả người dĩ nhiên biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại lời nói còn chưa tán đi.

"A!"

Tu sĩ áo lam thấy cảnh này, không khỏi sửng sồ, rất nghi hoặc. Bất quá hắn nháy mắt liền có phản ứng, thần thức lúc này nhanh chóng tìm kiếm

bốn phía, hy vọng có thể phát hiện tung tích của Nhậm Thanh Phong. Nhưng là không thu hoạch được gì.

"Thật không ngờ tên gia hỏa đáng giận kia lại có thể không chút dấu hiệu nào bỏ chạy. Hơn nữa hình như hắn đã dùng độn thổ phù ngoài lục giai. Độn thổ phù cấp cao như vậy ngay cả trên người ta cũng không có. Tên gia hỏa này vì một túi trữ vật, lại có thể sử dụng linh phù sang quý như thế, thật sự là ngu xuẩn hết mức, có lẽ lúc này hắn còn đang âm thầm đắc ý chứ! Ai! Nếu là lúc bình thường, với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của hắn, cho dù là có sử dụng thất giai độn thổ phù, cũng không trốn thoát khỏi bàn tay ta được..."

Trung niên tu sĩ áo lam này, đích thật là không ngờ Nhậm Thanh Phong tiếp nhận túi trữ vật xong, lập tức nhìn cũng không thèm, liền sử dụng độn thổ phù lục giai trốn chạy mất. Mà khi hắn còn sửng sốt, Nhậm Thanh Phong lại sớm đã biến mất vô tung. Bất quá lúc này hắn lại đối mình đối người quy cho nguyên nhân: linh lực của bản thân tiêu hao quá lớn, đối phương tương đối ngu xuẩn sử dụng độn thổ phù cao giai như vậy chỉ vì một túi trữ vật, hai lý do này tự có thể an ủi hắn, mà trong lòng hắn cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cuối cùng chẳng những không buồn bực, ngược lại còn có chút cao hứng, đối với kẻ giả dối quỷ dị như Nhậm Thanh Phong rời khỏi, ngược lại làm cho kẻ nhát gan sợ chết này thở dài một hơi nhẹ nhõm. Bất quá vừa cao hứng đắc ý, đồng thời trong tim hắn mơ hồ lại có cảm giác không yên, hình như chính mình đã bỏ qua chuyện tình trọng yếu gì đó.

"Không đúng! Nhuyễn giáp màu trắng đâu mất rồi? Nhuyễn giáp màu trắng của ta."

Tu sĩ áo lam lấy Túi Hồn Phiên trong túi trữ vật ra, lại đột nhiên nhớ tới nhuyễn giáp màu trắng mình lại chưa có thu lại. Mà lúc này lại nhìn trên

mặt đất, làm gì còn có huyền giáp màu trắng nào nữa! Vì thế lúc này mới lại bắt đầu trở nên buồn bực.

"Chính mình đi qua nơi này, mang suy nghĩ muốn giết yêu đoạt bảo, mất sức chín trâu hai hổ mới phá vỡ được cấm chế ngoài bìa rừng, lại còn gặp phải một tên ma tu có tu vi so với mình còn cao hơn một chút. Đang lúc tuyệt vọng, dự định chạy trốn, rồi cuộc một gã tu sĩ ngốc chạy tới trợ giúp một phen. Cuối cùng hao hết phân nửa linh lực rồi cục giết được tên ma tu này, đang muốn thu chiến lợi phẩm, cuối cùng lại bị tên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ ngu ngốc kia tính kế. Cuối cùng lưu lại Tụ Hồn Phiến này, tuy rằng lợi hại, nhưng tại đại lục Thiên Thai chỉ có thể lén lút sử dụng! Nếu lúc ấy có thể giết chết tiểu tử đó mà nói, nếu như lại cẩn thận một chút thì..."

Tu sĩ áo lam nghĩ như vậy, cuối cùng càng nghĩ càng cảm thấy hối hận, buồn bực, thiếu chút nữa mặc kệ tuổi tác đã lớn, trực tiếp rơi nước mắt khóc rống một hồi. Mà đồng thời trong lòng hắn cũng càng thêm thống hận Nhậm Thanh Phong hơn. Sau đó không ngờ đối với chỗ Nhậm Thanh Phong đứng khi nãy, điên cuồng phóng ra hơn mười đạo Phong Nhận, đánh tới trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn sâu mười trượng, lúc này mới dùng một chút linh lực còn lại, ngự khí rời khỏi mảnh đất “thương tâm” này.

Lúc này tên tu sĩ áo lam ngự trên pháp khí của tu sĩ, không chút nào xem xét lại ý tứ của mình, mà phát lời thề độc đối với lòng mình, phải tìm được hơn nữa còn phải giết chết tên tiểu tu sĩ vô danh kia. Còn Nhậm Thanh Phong cũng đã ẩn núp ở một mảnh hoang nguyên cách đó hơn trăm dặm, cố gắng đả tọa khôi phục.

Lúc trước trong Quỷ Khốc lâm, Nhậm Thanh Phong bị ba đoàn hắc vụ không ngừng truy đuổi. Cuối cùng cũng nhanh chóng rời khỏi khu rừng đó thoát thân, Hơn nữa lại không chút công sức chiếm được tiện nghi của tên tu sĩ áo lam kia.

Cuối cùng rơi vào đường cùng, Nhậm Thanh Phong đành phải sử dụng Phong Nhận phù vô cùng trân quý. Mà xuất ra Phong Nhận phù, đánh ra một đạo Phong Nhận màu xanh, uy lực của nó chỉ có thể tương đương với Phong Nhận mà tên tu sĩ áo lam kia tùy tay đánh ra, chỉ thanh toán được một đoàn hắc vụ.

Cuối cùng thật sự không còn cách lựa nào khác, Nhậm Thanh Phong đành phải sử dụng cả Độn Thổ phù trong tay để chuẩn bị chạy trốn. Cuối cùng bị hai luồng hắc vụ một lớn một nhỏ không ngừng truy kích, còn không tiếc hao phí đại lượng linh lực, ngự sử Thanh Phong kiếm mà hấn đắc ý nhất đuổi theo đoàn hắc vụ kia, tiến hành điên cuồng công kích. Không ngờ kết quả lấy phương pháp biến ngựa chết làm ngựa sống này lại có tác dụng.

Hắc vụ kia bị Thanh Phong kiếm không ngừng xuyên thấu rất nhanh, di động càng ngày càng chậm, cuối cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết, càng ngày càng mỏng manh, chỉ là nghe không rõ. Sau khi tiếng kêu biến mất, hắc vụ cũng tiêu tán thành hắc khí nhàn nhạt, sau đó bị gió trong rừng thổi nhẹ qua tiêu tán.

Vừa thấy chiêu này cũng có tác dụng, Nhậm Thanh Phong lúc ấy cũng mặc kệ không nghĩ nhiều. Sau đó tiếp tục y như vậy mà làm, rốt cuộc khi đã tiêu hao hết đại lượng linh lực đánh tan đoàn hắc vụ kia. Sau đó cũng bất chấp xem kỹ một chút biến hóa của Thanh Phong kiếm, lại dùng thần thức kiểm tra tình huống chiến đấu của tu sĩ áo lam và ma tu.

Kết quả Nhậm Thanh Phong lại vừa vặn chứng kiến tu sĩ áo lam đang sử dụng Tụ Hồn Phiên đối phó với hư ảnh ma tu kia. Sau đó hần nhanh chóng quyết định sẽ tính kế phô trương thanh thế một hồi để đối phó với tên tu sĩ bất lương, vong ân phụ nghĩa kia.

Dù sao, bất kể như thế nào, cuối cùng tên tu sĩ áo lam kia đều sẽ không bỏ qua cho mình, nếu xử ra Độn Thổ phù lục giai, dù sao cũng không giữ

được. Coi như có lừa dối như thế nào, mượn dùng Độn thổ phù chạy thoát cũng không thành vấn đề, cho nên Nhậm Thanh Phong cũng không có chút do dự gì, do đó mới có một màn sau như vậy.

Cuối cùng có thể thành công lừa lấy được túi trữ vật, lại thừa lúc đối phương bất ngờ, thuận tay lấy luôn cả kiện nhuyễn giáp màu trắng còn đang nằm trên mặt đất đi. Chuyện này thật ra chính bản thân Nhậm Thanh Phong cũng không có nghĩ đến,

Sử dụng Độn Thổ phù thất giai, trong nháy mắt trên người Nhậm Thanh Phong hình thành một tầng bảo hộ kỳ dị, chui vào lòng đất không chút tổn sức, hơn nữa tốc độ còn cực kỳ nhanh. Chỉ một lát sau đó, lại chui ra khỏi một nơi cách đó hơn hai trăm dặm.

Cuối cùng phù lực mới hao hết, Nhậm Thanh Phong mới dừng lại ở mảnh hoang nguyên này, sau đó trực tiếp nắm hai khối trung phẩm linh thạch, chuyên tâm đả tọa khôi phục lại.

Cứ như thế sau ba canh giờ, Nhậm Thanh Phong rốt cuộc mở hai mắt ra.

Nhìn xung quanh mảnh hoang nguyên các loại hoa cỏ tươi tốt, lúc này là chính ngọ, mặt trời trên không trung nắng gắt như lửa, nhiều đám mây trắng như bông phiêu động theo gió, còn có chim chóc bay lượn. Lại nghĩ đến lần mạo hiểm vừa rồi, cuối cùng thuận lợi thoát thân, thắng lợi trở về, Trong lòng Nhậm Thanh Phong không khỏi vui sướng một hồi, Nhị không được ngửa đầu lên hét một tiếng dài. Ngay khi hân đang vui sướng hét lên như vậy, tâm cảnh của Nhậm Thanh Phong cũng lặng lẽ diễn ra một chút biến hóa nhỏ đáng mừng.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 55

Mua Rượu

Sau khi Nhậm Thanh Phong hét lên mấy tiếng vui sướng, tinh thần hẳn càng thêm sảng khoái, dường như tất cả các cảm giác buồn bực cũng theo tiếng hét đó mà biến mất không còn chút dấu vết.

Sau một hồi kiểm tra tình trạng thân thể, nhưng Nhậm Thanh Phong không phát hiện có biến hóa gì lớn, chỉ có linh khí trong đan điền dường như nồng đậm hơn một chút. Đồng thời thần thức tuy không mạnh hơn, nhưng thu phóng càng thoải mái tự nhiên và có thể dò xét rõ ràng các vật xung quanh.

"Ha ha, thật không ngờ lần này ta chẳng những có thể biến nguy thành an, mà công lực còn tịnh tiến, ngay cả thần thức cũng cô đọng hơn. Xem ra trong giây phút sinh tử có thể kích thích tiềm chất của tu sĩ. Hơn nữa, thông qua quá trình tiêu hao toàn bộ linh lực rồi nhanh chóng tu luyện bổ sung, không ngờ có thể khiến cho linh lực trở nên tinh thuần hơn. Tuy chỉ là một chút ít, nhưng cũng khó mà có được."

Nhậm Thanh Phong từ từ thoát khỏi cảm giác kỳ diệu vừa rồi. Sau đó dường như lại ngộ ra điều gì.

"Sau này hàng ngày ngoại trừ tu luyện đả tọa bình thường thì ta sử dụng Thanh Phong kiểm luyện tập ngự kiếm thuật. Mỗi lần đều đem linh lực hao

phí hết, rồi nhanh chóng tu luyện bổ sung. Nếu làm như thế chắc chắn có tác dụng, có lẽ không lâu nữa là có thể đạt tới Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong."

Nhậm Thanh Phong hơi trầm ngâm, sau đó vẽ mặt lộ ra nét vui mừng, nhẹ lẩm bẩm.

"Nhưng đáng tiếc, nếu tu luyện như vậy có khuyết điểm rất lớn là khi linh lực tiêu hao hết sẽ vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa khi phải nhanh chóng tu luyện bổ sung linh lực sẽ tổn không ít linh thạch." Sau khi Nhậm Thanh Phong nhìn thấy những linh thạch đã hết linh lực (tinh thạch đã dùng) dưới chân thì khẽ nhíu mày lẩm bẩm

Lần này để khôi phục hoàn toàn linh lực trong cơ thể mất đến ba khối linh thạch trung phẩm. Nếu sau này cứ theo như tốc độ như vậy, linh thạch dùng không đến vài ngày. Số linh thạch trên người mình sẽ hết sạch!

"Theo tình hình này, có lẽ phải đến phường thị Tiểu Cốc ở Huyện Dương môn trước, mang toàn bộ pháp khí cấp thấp bán đi mới được. Đúng rồi, trong túi trữ vật của ma tu đó chắc chắn cũng có không ít linh thạch! Còn kiện nhuyễn giáp và mấy trăm viên huyết sắc trân châu! Mặt khác còn mấy thi thể tu sĩ cũng phải giao cho sư môn đổi lấy phần thưởng!"

Sau một hồi suy nghĩ, Nhậm Thanh Phong quyết định trước tiên rời khỏi nơi này quay về Huyện Dương môn. Tuy nơi này hoang dã ít người, nhưng cũng khó chắc là không có tu sĩ tới làm phiền. Tu sĩ áo lam đi qua Quỷ Khốc lâm kia là một ví dụ. Hơn nữa nếu mà tu sĩ áo lam vẫn đang tìm kiếm mình khắp nơi mà chỗ này cách Quỷ Khốc lâm không đến hai trăm dặm thì thật sự là không sáng suốt.

Trở về Huyện Dương môn sẽ an toàn hơn. Dù sao Huyện Dương môn chỉ có đệ tử đồng môn, hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ làm phiền mình. Cho dù là không vừa ý với mình, cũng chỉ có thể giải quyết ở bên ngoài.

Mặt khác mình lại còn tìm được bốn cây trận kỳ của Phân Thủy trận, nếu mà hàng ngày chỉ ở trong trận tiến hành tu luyện, nhất định là không có sơ hở. Hơn nữa linh khí bên trong nhà nhỏ (tiểu cư) của mình so với chỗ hoang vu này nồng đậm hơn nhiều. Cùng là bổ sung, khôi phục toàn bộ linh lực, nếu ở đây cần đến ba khóa trung phẩm linh thạch thì ở nhà chắc chỉ cần hai khối là đủ.

Nghĩ thông suốt mấy vấn đề này, Nhậm Thanh Phong cũng không lưu lại nữa. Hắn liền vung tay phóng ra pháp khí Hoàng Chu, trên không trung nó nhanh chóng biến lớn, sau đó thân hình Nhậm Thanh Phong lóe lên liền nhảy lên Hoàng Chu. Hắn đánh ra một đạo bạch sắc linh lực, chỉ thấy pháp khí Hoàng Chu vẽ ra một đạo quang mang màu vàng hơn trượng, nhanh chóng bay về phía Huyền Dương sơn.

Mười ngày sau, Nhậm Thanh Phong dựa vào cảm giác phương hướng đơn giản của mình, cuối cùng đã tới phụ cận Huyền Dương sơn. Đứng trên Hoàng Chu, Nhậm Thanh Phong đón gió nhìn về phía xa xa Huyền Dương sơn liên miên không dứt, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác ấm áp, cảm giác của kẻ lãng tử khi trở về nhà.

"Cuối cùng cũng không lạc đường!"

Nhậm Thanh Phong nghĩ. Ngự sử pháp khí Hoàng Chu, hạ xuống trấn nhỏ bên ngoài chân núi Huyền Dương sơn. Sau đó mới lại cất bước đi về phía tiểu trấn đang tập nập người qua lại. Lần trước gặp phải chuyện ở tiểu sơn trấn, xuất hiện trước mặt những người dân phàm tục, khiến Nhậm Thanh Phong không khỏi ái ngại. Dù sao tu sĩ lấy tu luyện là việc chính, chuyện vì dân trừ hại nếu như thường xuyên nhìn thấy cũng không tốt lắm.

Nhậm Thanh Phong ngồi cạnh một cái bàn vuông lớn sơn màu đỏ ở gần cửa sổ trên lầu hai của Trú Tiên lâu, sau khi cơm no, rượu say liền nói với tiểu nhị chạy tới tính tiền:

"Tiểu nhị, có rượu ủ mười năm không? Có thì mang cho ta ba mươi vò đi."

Bởi vì vụ Ngô Sơn, không tiện đi Tửu Tuyền trấn mua mấy vò Đài Châu Lão Diếu. Đành phải tại Trú Tiên trấn, mua nhiều một chút rượu ủ trên mười năm của Trú Tiên lâu. Như vậy còn tốt hơn là không có rượu uống.

"Vị đại gia này, tiểu điểm không có nhiều rượu như vậy, đại gia có thể gọi ít đi một chút được không."

Tiểu nhị kia làm việc tại Trú Tiên lâu, tự nhiên nhìn ra Nhậm Thanh Phong không phải dân thường, nên cung kính nói.

"Ừm, vậy bớt đi năm vò được rồi, nhưng người cứ yên tâm, ta không trả thiếu các người đồng nào đâu, hơn nữa còn có thể trả thêm không ít. Đây người cầm tiền trước đi."

Nhậm Thanh Phong cũng không làm khó tiểu nhị, lấy ra hai khối cổ tệ thưởng cho.

Tiểu nhị nhận cổ tệ mừng rỡ, sau đó lại cảm ơn không ngớt, cuối cùng mới chạy xuống chuẩn bị. Nhậm Thanh Phong nói chuyện lớn tiếng thế, cũng là mua rượu độc quyền, khiến không ít các tu sĩ uống rượu trong tửu lâu tỏ ra bất mãn. Bất quá những tu sĩ này phần lớn đều là thấp giai tán tu, còn lại là tam đại đệ tử của Huyền Dương môn nhân lúc có nhiệm vụ lên chạy đến đây. Đối mặt với Nhậm Thanh Phong là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, tự nhiên là không ai dám đứng ra ý kiến.

Nhậm Thanh Phong vì lúc trước gọi lên không ít rượu lâu năm, lại vì muốn thưởng thức phẩm rượu nên không sử dụng linh lực để hóa giải mùi rượu. Do đó có hơi ngà ngà say, khiến cho lúc nói chuyện có phần thoải mái hơn so với trước một chút.

Lúc này với tu vi của Nhậm Thanh Phong tự nhiên cũng cảm nhận được những đệ giai tu sĩ chung quanh đang bất mãn nhưng hắn chỉ mỉm cười, cũng không thèm để ý. Dù sao cả ngày cẩn thận, quanh năm suốt tháng đóng cửa khổ tu, cũng không phải là người có tính cách cởi mở như Nhậm Thanh Phong thích. Hắn vẫn cho rằng, đỉnh thiên lập địa, khoái ý ân cừ mới là đại trượng phu

Dưới các ánh mắt buồn bực, ghen tị hoặc sợ hãi của mọi người trong tửu lâu, Nhậm Thanh Phong vung tay thu hồi hai mươi lăm vò rượu lâu năm mà mấy tên hỏa kế mang lên. Sau khi lưu lại một số lớn cổ tệ, hắn thản nhiên xuống tửu lâu, nghênh ngang rời đi

"Muốn tu tiên trước phải tu tâm! Quả nhiên là tiền bối cao nhân, tiêu sái như thế thật khiến làm người ta tâm sinh kính phục!"

Một lão giả luyện khí hậu kì tóc hoa râu, nhìn theo bóng Nhậm Thanh Phong rời đi, không khỏi cảm khái nói.

"Đúng đó, nếu ta có chí khí rộng lớn như vị tiền bối này, cho dù không cầu được trường sinh, cũng coi như không uổng sống cuộc đời này." Một gã luyện khí trung kì ngồi kế bên phụ họa

"Người nếu có giống vị tiền bối này cũng không thành tiền bối được!" Một gã luyện khí hậu kỳ khác khinh bỉ nói.

Lúc này các tu sĩ khác cũng quên rằng trước đó mình còn bất mãn, toàn bộ trở mặt thi nhau phụ họa nghị luận. lời nói trong lúc đó không ngờ đều có ý ngưỡng mộ.

Nhậm Thanh Phong đã xuống lầu rời đi thật không ngờ, hắn hành động đặc biệt, độc hành, thân mặc áo bào trắng, lưng đeo trường kiếm đặc thù, lại để lại ấn tượng sâu trong đầu các tu sĩ thấp giai tán tu cùng tam đại đệ tử Huyền Dương môn. Từ đó lặng lẽ dần dần ảnh hưởng thay đổi cách nhìn đối với một vài chuyện của các tu sĩ thấp giai này.

"Năm kiện pháp khí thấp giai, đáng tiếc tất cả đều là phù hợp cho tu sĩ luyện khí kì sử dụng, ngay cả hình thức đều dựa theo binh khí thể tục chế tạo. Hơn nữa chất liệu cũng vô cùng bình thường, không biết có thể bán được bao nhiêu linh thạch! Nếu đều giống như pháp khí Hoàng Chu thì tốt quá. Đáng tiếc nhất là trong túi trữ vật của tên ma tu kia ngoài từ linh thạch đến cả một kiện pháp khí cũng không có. Không biết với tu vi và địa vị như thế, hắn sao lại rơi vào thảm cảnh như vậy."

Lúc này Nhậm Thanh Phong đã rời khỏi tử lâu, nhanh chân rảo bước trên đường đi ra khỏi trấn, đồng thời trong đầu tính toán hành trình tiếp theo đến phường thị.

Lần này đi Đài Châu làm nhiệm vụ, ngoài việc giết chết Ngô Sơn lấy được hai kiện pháp khí Hoàng Chu, cùng năm kiện pháp khí thấp giai của tám gã cường thi kia, lại thêm một kiện nhuyễn giáp màu trắng kia.

Trong túi trữ vật của ma tu kia, ngoài trừ ba mươi khối trung phẩm linh thạch, hai lọ không biết là đan dược gì, một khối hắc sắc ngọc đồng, một khối lệnh bài màu đen cổ xưa, thậm chí ngay cả một món đồ pháp khí thấp giai cũng không có. Thật sự khiến cho Nhậm Thanh Phong lúc đó tràn đầy mong chờ khi kiểm tra túi trữ vật vô cùng nghi hoặc

Dù sao một vị tu sĩ ít nhất là Linh Tịch kỳ không ngờ gia sản lại chỉ có từng đó. Thật sự là quá ít với một gã ma tu. Sau khi Nhậm Thanh phong điều tra xong khối hắc sắc ngọc đồng kia thì mới hiểu vì sao vị danh ma tu này lại có hoàn cảnh bi thảm như vậy.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 56

Tranh Cãi Ở Phường Thi

Nhậm Thanh Phong cũng là nhờ vào nhìn thấy khối đồng màu đen kia, chàng mới biết được tên ma tu vì sao lại bị thảm vậy.

Trên ngọc đồng màu đen ghi lại độc môn công pháp ma đạo ngự thi. Mà trong ngự thi lại có luyện thi thuật, cần có đại lượng tử thi, linh thạch cùng một ít dược liệu đặc thù. Cho nên ma tu này mới khốn cùng như thế.

Hắn là vì khi luyện thi, ngoại trừ Tụ Hồn Phiên cùng kiện nhuyễn giáp màu trắng, hắn đã đem toàn bộ pháp khí bán đi. Một ít linh thạch cấp thấp trong túi trữ vật chính là để ma tu này sử dụng luyện thi.

Nhìn lại công pháp ghi trên ngọc đồng, mấy tu sĩ mất tích kia chính là bị ma tu bắt được, cuối cùng bị luyện thành một loại tu sĩ khôi lỗi gì đó. Nhậm Thanh Phong giết chết chính là tám con khôi lỗi tu sĩ. Về phần những tu sĩ mất tích khác, thì rất có thể là do luyện chế thất bại, cho nên Nhậm Thanh Phong mới không nhìn thấy thi thể.

Mặt khác trong ngự thi này cứ nhiên còn có một môn thuật pháp tu luyện thần thức đặc biệt, tên là Luyện Thần Thuật.

Căn cứ theo những gì ngọc đồng ghi lại, tu sĩ muốn tu luyện ngự thi thì trước tiên phải tu luyện Luyện Thần Thuật. Bởi vì chỉ có tu luyện Luyện Thần Thuật, thần thức đạt được cường độ nhất định, sau đó mới có thể phân

hóa thần thức, tiến hành sử dụng khôi lỗi tu sĩ, thông qua khôi lỗi tu sĩ khống chế cường thi.

Bởi vì trong khôi lỗi tu sĩ, ma tu lưu lại thần thức, nên hiệu quả có thể tương tự như Thân Ngoại Hóa Thân thần kỳ trong tu chân giới, lại có thể cùng chủ nhân làm ra những chuyện kỳ lạ. Thông thường tu sĩ một khi bị luyện thành khôi lỗi, hồn phách tồn tại nhưng không có ý thức, cho nên mới cần tu sĩ dùng thần thức để khống chế. Đồng thời tu sĩ khi bị luyện hóa thành khôi lỗi, tu vi cũng sẽ được đề thăng rất lớn.

Để luyện chế loại khôi lỗi tu sĩ này, cũng cần số lượng lớn các loại dược liệu đặc biệt. Hơn nữa, tu sĩ muốn khống chế khôi lỗi tu sĩ này thần thức cùng cần vô cùng cường đại, phải đạt tới cấp bậc Kết Đan Kỳ. Bởi vì, tu sĩ có cường độ thần thức của Kết Đan Kỳ mới có thể tùy ý tiến hành phân hóa thần thức. Nhưng tu sĩ nào tu luyện Luyện thần thuật này, tối thiểu phải là tu vi Linh Tịch hậu kỳ, thì mới có thể đạt tới cường độ thần thức của Kết Đan kỳ.

Đồng thời, hồn phách của tu luyện giả cũng sẽ trở nên ngưng đọng. Cho nên, tên ma tu kia mới có thể lấy tu vi Linh Tịch kỳ đỉnh phong, chẳng những lấy hồn phách ngưng tụ thành hình, mà còn có thể tiến hành cướp đoạt tu sĩ áo lam. Nhưng mà, cuối cùng lại bị hắc dùng pháp khí đặc ý Tụ Hồn Phiên thu lại. Mà hắc vụ do Tụ Hồn Phiên xuất ra chính là bị hồn phách chi phối, tuy vậy mỗi lần chỉ có thể phát ra số lượng hồn phách nhất định. Hắc vụ tan đi, hồn phách kia cũng sẽ tiêu tán theo. Cho nên, Tụ Hồn Phiên kia nhất định phải không ngừng bổ sung số hồn phách đã bị tiêu hao hết.

Nhậm Thanh Phong nhìn hết khối ngọc đồng này, rốt cuộc chàng cũng hiểu rõ. Vì vậy hai cỗ khôi lỗi tu sĩ sau khi chết còn có hư ảnh bạch khí nhàn nhạt thoát ra,

Bạch khí hành nhật này chính là một tia thần thức ngưng luyện do tên ma tu kia lưu lại trong khôỉ lổ. Mặt khác, Thanh Phong kiếm của hắh tựa hồ còn có thể giống như pháp thuật cao giai giết hết thần thức cùng hồn phách.

Trong ngọc đồng này tuy rằng ghi lại hai môn công pháp như vậy, chỉ có Ngự Thi là tương đối đầy đủ, Luyện Thần Thuật kia tựa hồ chỉ là một phần nhỏ, nội dung hình như được đơn giản hóa đi nhiều. Tuy vậy, Nhậm Thanh Phong lại tính toán tu luyện Luyện Thần Thuật không hoàn chỉnh, buông bỏ Ngự Thi công pháp kia vừa ác độc vô cùng lại vừa tổn kém.

Nhậm Thanh Phong mang theo cảm giác hơi hơi say, nhanh chóng rời khỏi tiểu trấn. Sau đó, chàng lại xác định phương hướng đi phường thị, ngự hoàng chu bay tới đó. Mất gần một canh giờ, Nhậm Thanh Phong tới tiểu cốc bên ngoài phường thị.

Phường thị Tiểu Cốc này tuy không phồn hoa bằng phường thị Thai Châu, nhưng mua bán tương đối dễ dàng. Không giống phường thị Thai Châu, cái gì cũng đều là tách ra bán, tu sĩ muốn mua một ít đồ cũng phải đi mất cả nửa ngày. Điều đó thật sự là phiền toái vô cùng.

Nhậm Thanh Phong lúc này đã không còn cảm giác say, đi theo dòng người thưa thớt, đi trên đường nhỏ của phường thị có tiểu quán, tiểu điểm san sát, vừa quan sát chung quanh, vừa âm thầm suy nghĩ.

Sau một lát, Nhậm Thanh Phong tìm được một cửa hàng buôn bán, thu mua pháp khí của tu sĩ. Chàng trải qua một phen cò kè mặc cả cùng lão bản của tiểu điểm, cuối cùng hai bên lấy giá cả mười khối linh thạch. Nhậm Thanh Phong bán đi năm chuôi pháp khí cấp thấp.

Tu sĩ giống Nhậm Thanh Phong, một lần bán đi năm chuôi pháp khí cấp thấp như vậy tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là không có. Nhất là, một ít pháp khí cấp thấp mà tu sĩ cao giai đã không muốn dùng

nữa. Cho nên, lão bản kia cũng không thấy có chút gì quái lạ. Song phương tiền trao cháo múc. Sau đó, Nhậm Thanh Phong tiếp tục tìm đến hai tiểu điểm nhỏ như vậy, bán đi hai thanh hoàng chu pháp khí lấy được từ tay hai người Ngô Sơn, lấy bốn mươi khối linh thạch trung phẩm.

Bán đi bảy kiện pháp khí, Nhậm Thanh Phong chưa rời khỏi tiểu cốc, mà tiếp tục lang thang không mục đích trên đường ở phường thị. Chàng muốn xem có thể tìm thấy được một vài món đồ tốt nào không. Đi cả nửa ngày, mắt thấy mặt trời sắp sửa xuống núi mà vẫn không thu hoạch được gì.

"Đồ vật ở phường thị này không ít, nhưng chân chính có thể sử dụng lại không nhiều. Đại đa số đều là một ít đan dược, linh phù cùng pháp khí mà tu sĩ Luyện Khí kỳ sử dụng. Đến cả một cái linh phù tam giai cũng đều không tìm thấy. Xem ra, nhân lúc trời còn chưa tối, ta mau chóng trở về trong tông. Không biết từ đó tới giờ, Tiểu Kiếm đã đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ hay chưa?"

Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy, khẽ thở dài, xoay người hướng ra ngoài phường thị bước đi.

Sau một lát, Nhậm Thanh Phong tới cửa cốc, thấy có một đám tu sĩ tụ tập ở xa xa, không biết là bọn họ đang bàn luận cái gì.

Bởi vì, lần trước Nhậm Thanh Phong mua một cuốn sách trông thì bình thường. Nhưng lại có thể phát hiện Hỗn Độn Ngũ Hành bí quyết, Nhậm Thanh Phong tự nhiên rất lưu ý với đám người tụ tập bàn luận, một khi gặp được chàng liền muốn đi tới xem đến tột cùng là cái gì. Nhưng mà lúc này là ban ngày, dạng tụ tập kiểu này Nhậm Thanh Phong gặp không ít, lại đều không tìm được gì đó đặc biệt.

Lúc này Nhậm Thanh Phong thấy đám người như vậy, liền nhanh chóng đi tới, chàng muốn tìm hiểu xem là cái gì. Nhậm Thanh Phong đi đến, những tên tu sĩ cấp thấp nhanh chóng tránh ra một lối đi.

Tu vi của Nhậm Thanh Phong chính là Trúc Cơ trung kỳ. Ở trong mắt một ít tu sĩ tu vi Luyện Khí kỳ đệ giai tại đây, không hề khác một vị tiền bối cao nhân. Nhìn thấy tiền bối cao nhân, họ sao dám không nhường đường.

Được những tu sĩ nhường lối, Nhậm Thanh Phong thấy rõ ràng tình hình trong đám người. Nguyên lai là hai trung niên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, đang đỏ mặt tím tai lớn tiếng tranh cãi, nhìn tư thế giống như lập tức muốn đánh nhau.

Thấy sự xuất hiện của Nhậm Thanh Phong, hai gã tu sĩ đang đấu khẩu không hên mà cùng ngừng lại. Sau đó, hai người cũng bái Nhậm Thanh Phong, đồng thời nói:

"Thỉnh tiền bối chủ trì công đạo cho văn bối!"

"Nha! Không biết hai vị đạo hữu có chuyện gì, trước hết nói qua một chút cho ta đã."

Nhậm Thanh Phong thấy hành động như vậy của hai người, mặc dù có chút bất ngờ, hơi sửng sốt, nhưng cũng không hề thoái thác, đành phải mở miệng nói.

"Vị Vương đạo hữu này bán hàng giả, làm văn bối mất không ít trung phẩm linh thạch. Lần này văn bối yêu cầu hãn bối thường."

Tên trung niên tu sĩ bên trái thần tình phẫn nộ giành phần nói.

"Tiến bối minh giám, văn bối không bán hàng giả cho Triệu đạo hữu. Sự tình vì sao lại như vậy, văn bối cũng không biết."

Trung niên tu sĩ họ Vương bên phải kia vội vàng biện bạch.

"Rốt cuộc là loại hàng giả gì? Hai vị đạo hữu từng người một cứ từ từ mà nói."

Nhật Thanh Phong nghe xong lời nói của hai gã tu sĩ này, vẫn có chút không rõ, vì thế mỉm cười nói.

"Mấy ngày trước vân bối ra ngoài hái thuốc để luyện đan, thật không ngờ phát hiện ở bên một vách núi đen có một cái ổ chim kỳ dị. Ổ chim này thật lớn ở trên vách núi, vừa nhìn ai cũng biết không phải là ổ chim bình thường. Mà là ổ chim của Đại Điểu, bên trong chỉ có một quả trứng chim. Cho nên vân bối liền lấy quả trứng chim kia đem bán ra, sau đó vị Triệu huynh này lấy mười viên trung phẩm linh thạch để mua. Không nghĩ tới hôm nay Triệu đạo hữu lại tới muốn trả lại hàng."

Tu sĩ họ Vương giành nói trước.

"Vân bối bởi vì bị vị Vương đạo hữu này mê hoặc, còn tưởng rằng đây là trứng của yêu thú Thanh Hỏa Điểu. Kết quả là vân bối hao phí đến mười khối trung phẩm linh thạch, lại chờ hơn nửa năm, trứng chim kia nở ra một con sơn ưng bình thường. Chẳng lẽ, Vương đạo hữu không nên bồi thường cho ta một ít linh thạch hay sao? Thịnh tiền bối mình giám!"

Triệu đạo hữu đỏ bừng cả khuôn mặt, lấy ra một con tiểu ưng màu đen từ một cái túi màu trắng bên hông, một tay bắt lấy, hung hăng ném xuống mặt đất trống.

Tiểu ưng màu đen này chỉ dài có một xích, nhìn tình hình thật sự là một con sơn ưng bình thường. Chỉ là lông chim vừa mới mọc không lâu, bị hung hăng ném trên mặt đất, con chim không ngừng kêu to, giãy dụa muốn bay lên. Nhưng mà bị ngã ạch vài cái thủy chung không thể nào bay lên được.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 57

Chủ Trì Công Đạo

Tại Tu Chân giới, Tu chân giả chia yêu thú thành cửu giai, mỗi giai lại chia thành thượng, trung, hạ tam phẩm, ứng với cửu đại cảnh giới của Tu chân giả. Yêu thú đạt tới ngoài ngũ giai là có thể hóa thành hình người. Tuy vậy trên đại lục Thiên Thai, yêu thú từ tam giai trở lên xuất hiện cực kỳ ít. Thanh Hỏa điều chính là một loại yêu thú tam giai thượng phẩm tương đối lợi hại.

"Hai vị đạo hữu nói có phải là tam giai yêu thú Thanh Hỏa điều sau khi trưởng thành có thực lực tương đương với tu sĩ tu vi Linh Tịch hậu kỳ, lại còn có khả năng phun ra ngọn lửa màu xanh?"

Nhậm Thanh Phong khẽ nhìn tiểu ưng màu đen quật cường đang giãy dụa trên mặt đất, có chút giật mình nói.

Thanh Hỏa điều này, Nhậm Thanh Phong chỉ mới nghe nói qua. Hơn nữa cũng biết, nếu quả trứng kia thật sự là của Thanh Hỏa điều thì nhất định không phải là thứ mà một vị tu sĩ đệ giai có thể mua nổi. Chàng lập tức tính toán toàn bộ linh thạch trên người mình, có thể thấy dù đã tăng lên khá nhiều, chỉ sợ cũng còn rất thiếu.

"Văn bối nghĩ vậy. Đáng tiếc, nó cũng chỉ là trứng chim bình thường thôi."

Tu sĩ họ Triệu kia nghe câu hỏi của Nhậm Thanh Phong, nhanh chóng bổ sung.

"Triệu đạo hữu, xin hỏi tại hạ đã nói quả trứng chim kia chính là trứng của yêu thú Thanh Hoa điều lúc nào? Nếu tại hạ nói như vậy, thì ta còn có khả năng đem nó ra bán cho người nữa sao? Lúc ấy ta nói xong thì Triệu đạo hữu người muốn tranh mua lấy, lại đảm bảo sau này sẽ không đổi ý. Hiện tại ấp ra một con sơn ưng bình thường lại muốn ta phải đền trả linh thạch. Từ khi nào lại có chuyện tốt như vậy a! Tại hạ bán một năm đan được cấp thấp, cũng không có được mấy khối linh thạch."

Tu sĩ họ Vương kia nói.

"Đạo hữu người không phải là đã nói tìm thấy ổ trứng chim kia ở trên một cây Hoàng Tinh thảo ba trăm năm sao? Đây không phải là loại thức ăn ưa thích của Thanh Hỏa điều thì là cái gì? Lại nói nếu người không nói như vậy, tại hạ làm sao có thể cho rằng đây là trứng của linh thú Thanh Hỏa điều? Hơn nữa đạo hữu người một năm không lời được mấy viên linh thạch, nhưng so với Triệu mỗi lúc này một viên cũng không có, chẳng phải là nhiều hơn sao? Trung phẩm linh thạch kia của tại hạ chính là nhờ đem bán pháp khí mà sư phụ để lại trước khi lâm chung nha!"

Tu sĩ họ Triệu cũng là vẻ mặt đau lòng nói.

Từ vẻ mặt không ai nhường ai cho thấy, mười khối trung phẩm linh thạch đối với hai gã tu sĩ đệ giai, chính là một món của cải lớn.

"Đúng là tại hạ có nói như thế, nhưng đều là sự thật. Chính đạo hữu mới không nên nhận định đó là ổ trứng của Thanh Hỏa điều. Vì cái gì bắt đền tại hạ? Mười khối trung phẩm linh thạch kia tại hạ đã dùng hết từ lâu rồi. Lúc này, tại hạ chỉ có ba khối linh thạch thôi, có muốn nhận lấy hay không thì tùy ý người. Lại nói, ai có thể chứng minh tiểu ưng này là nở ra từ quả trứng kia?"

Tu sĩ họ Vương bất đắc dĩ nói.

"Triệu đạo hữu, Tiểu ưng này hẳn không phải mới vừa nở ra chứ?"

Nhậm Thanh Phong lúc này đại khái cũng nghe rõ, không lập tức hòa giải, ngược lại nhìn tiểu ưng màu đen trên mặt đất, hỏi có chút nghi ngờ.

"Nhân lực của tiền bối thật là tốt, con tiểu ưng này mới chỉ nở có ba tháng. Cho nên lúc này mới có bộ dáng trưởng thành như thế. Nhưng mà bộ dáng của Thanh Hỏa điều, vẫn bối biết một chút. Thanh Hỏa điều này sau khi sinh ra được một tháng thì cánh của nó dần dần có chuyển một ít sang màu xanh. Nhưng con tiểu ưng này đã quá ba tháng, bộ lông toàn thân đều là màu đen, ngay cả vài cái lông chim màu xanh cũng không có. Hơn nữa, đầu của nó so với Thanh Hỏa điều trong truyền văn cũng nhỏ hơn một chút. Cho nên, vẫn bối mới không nhìn được đến đây để đòi lại công đạo."

Lập tức tu sĩ họ Triệu vội vã trả lời một cách cung kính.

"Chẳng lẽ tiểu ưng này đã được Triệu đạo hữu giải trừ quan hệ chủ tớ do trích huyết nhận chủ?"

Nhậm Thanh Phong bất động thanh sắc tiếp tục hỏi.

Trích huyết nhận chủ kỳ thật chính là một thủ đoạn thường dùng để thiết lập quan hệ chủ tớ giữa tu sĩ với linh thú. Chỉ cần nhỏ một giọt máu của tu sĩ lên trứng linh thú, như vậy sau khi linh thú này sinh ra liền nhận tu sĩ đã trích máu làm chủ nhân. Trong lúc đó cũng có thể thiết lập một loại giao kết lấy tu sĩ làm chủ.

Sau khi trích huyết nhận chủ, trong cơ thể linh thú sẽ có một tia linh thức của tu sĩ, chỉ cần tu sĩ tử vong, linh thú cũng sẽ tử vong theo. Trừ phi tu sĩ giải trừ quan hệ chủ tớ này bằng cách dùng lực lượng mạnh mẽ hủy diệt một tia linh thức trong cơ thể linh thú. Nhưng mà nếu làm như vậy, linh thú sẽ phải chịu thương tổn rất lớn. Nếu là linh thú cao giai trưởng

thành sẽ không có vấn đề gì. Nếu là một số linh thú cấp thấp hoặc ấu thú thì rất có thể lập tức bị chết. Nếu như khi đó không chết, thì cũng vì hao tổn quá nhiều huyết khí mà không sống được lâu.

"Vâng, Tiểu ưng này đã được văn bối giải trừ quan hệ chủ tớ, có lẽ bởi vì nó là chim thú bình thường, nên lúc ấy chưa có bị chết đi. Bất quá nhìn bộ dáng này thì hẳn là cũng không sống qua được vài ngày nữa."

Tu sĩ họ Triệu thoáng nhìn tiểu ưng trên mặt đất, sau đó trả lời.

"Uhm, ra là như vậy. Tại hạ có một lời nghị không tặc, không biết hai vị đạo hữu có muốn nghe hay không, rồi sau đó lại cẩn thận suy nghĩ tiếp."

Nhậm Thanh Phong nghe xong lời nói của vị Triệu tu sĩ này, trong lòng vừa động, sau đó lại nhìn thoáng qua con tiểu ưng đang giãy giụa trên mặt đất, rồi mới chậm rãi nói.

"Xin mời tiền bối!"

Hai gã tu sĩ vừa nghe lời này đều là hơi có chút nghi hoặc lại có một chút chờ mong, sau đó cả hai đồng thời cung kính nói. Nhậm Thanh Phong mặc dù lời nói khách khí, tuy nhiên hai người bọn họ sao dám cự tuyệt.

"Tại hạ sẽ bỏ ra ba khối trung phẩm linh thạch để mua con tiểu ưng này về làm thuốc thí nghiệm. Vương đạo hữu cũng bỏ ra ba khối trung phẩm linh thạch trả cho Triệu đạo hữu. Như vậy Triệu đạo hữu sẽ có sáu khối trung phẩm linh thạch. Không biết ý của hai vị thế nào?"

Nhậm Thanh Phong định liệu trước, mỉm cười chậm rãi nói.

Nhậm Thanh Phong thấy con tiểu ưng này tất nhiên không phải là sơn ưng bình thường, tuy rằng có thể không bằng Thanh Hỏa điêu, tuy vậy sơn ưng bình thường mới nở ba tháng cũng không lớn được như vậy. Hơn nữa, sau khi bị tu sĩ giải trừ linh thức mà nó vẫn không chết, bây giờ nó còn bắt

khuất, quật cường như vậy. Trên bộ lông màu đen của nó vẫn có lẫn mấy chấm vàng. Chỉ là mấy sợi lông vàng này, tu sĩ cấp thấp không thể quan sát thấy. Ngay cả Nhậm Thanh Phong cũng phải tận lực quan sát mới phát hiện được.

"Như vậy đương nhiên là tốt, nhưng mà bọn vân bối lại để tiền bối phải tốn kém. Nếu như tiền bối thật sự muốn giữ lại con tiểu ưng này, túi đựng trung giai linh thú này của vân bối liền tặng cho người. Tuy nó không đáng tiền, nhưng tiền bối đỡ phải tự mình đi mua."

Tu sĩ họ Triệu kia hơi sửng sốt, sau đó mừng rỡ, nhanh chóng nói.

Vốn là, gã tu sĩ họ Triệu này không ôm hy vọng gì, hiện tại ít nhất cũng có được ba khối trung phẩm linh thạch mang về. Thật không ngờ, hắn lại có thể gặp được vị tiền bối cổ quái như vậy, nguyện ý đưa cho hắn ba khối trung phẩm linh thạch. Cơ hội như thế cũng khó có được. Mà con hắc ưng kia cũng chỉ là sơn ưng bình thường, lại không còn sống được mấy ngày, hắn không muốn giữ lại. Về phần túi linh thú cũng không đáng giá bao nhiêu linh thạch, không bằng tặng cho đối phương, cũng có thể làm đối phương không đổi ý.

"Được, đương nhiên là được! Hết thầy đều xin nghe theo sự an bài của tiền bối! Vân bối cũng có hai chai Linh Thú hoàn liền tặng cho tiền bối dùng làm thuốc thí nghiệm."

Lúc này tu sĩ họ Vương kia cũng phản ứng trở lại, vì thế vội phụ họa nói theo. Sau đó, hắn đưa ra hai chai Linh Thú hoàn muốn tặng cho Nhậm Thanh Phong. Dù sao lần này, vị tiền bối này cũng giúp mình giải quyết phiền toái. Mình nên đem hai chai Linh thú hoàn không đáng giá mấy này tặng cho tiền bối, cũng là tránh để hắn đổi ý.

Linh Thú hoàn chính là Linh Thú đan dược cấp thấp. Chúng thường dùng để làm thức ăn, cũng trợ giúp Linh Thú nhanh lớn và nhanh tiến giai.

"Được, cứ như vậy mà làm. Đây là ba khối trung phẩm linh thạch, đạo hữu cầm lấy đi. Túi Linh thú cùng Linh Thú hoàn này ta cũng xin nhận, Nếu không có chuyện gì khác, tại hạ xin cáo từ!"

Sắc mặt Nhậm Thanh Phong bình tĩnh, đưa linh thạch ra, đồng thời tiếp nhận túi linh thú cùng tiểu ưng đang giẫy giụa kia, cả hai chai Linh thú hoàn. Chàng lập tức cho vào túi trữ vật. Sau đó, chàng cáo từ một tiếng, rồi xoay người đi ra ngoài cốc.

"Xin hỏi cao danh quý tính của tiền bối?"

Sau khi mọi việc xong xuôi, Hai gã tu sĩ này liền gọi với Nhậm Thanh Phong đã đi tới ngoài cốc.

"Huyền Dương, Nhậm Thanh Phong."

Thanh âm của Nhậm Thanh Phong truyền tới từ rất xa tới, người cũng ngự sử hoàng chu pháp khí đi được nửa dặm.

Hai gã tu sĩ nghe xong lời này, cũng mấy tu sĩ khác đứng vây xung quanh, thu thập đồ đạc, rồi tản đi. .

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bí Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 58

Luyện Thần Thuật

Cuối cùng cũng trở về

Nhậm Thanh Phong than thở, nhìn căn tiểu cư thanh nhã trong bóng hoàng hôn phía trước. Chàng rời khỏi căn tiểu cư này sắp được một tháng. Nhưng Nhậm Thanh Phong không ngờ nhiệm vụ tưởng đơn giản, vậy mà chàng lại phải trải qua mấy lần sinh tử nguy hiểm. Hôm nay, chàng nhìn thấy căn phòng nhỏ đơn sơ này, thực sự có cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi.

" Sao lúc này ta lại trở nên yếu đuối, dễ cảm động như vậy. Những nơi đầy sát khí, nguy hiểm rình rập cũng không phải ta chưa từng trải qua."

Nhậm Thanh Phong cười tự giễu, sau đó lẩm bẩm nói.

Nói xong, chàng lại lấy ra tám cái thổ mộc phân thủy trận kỳ từ trong túi trữ vật. Nhậm Thanh Phong cân nhắc, xem xét hoàn cảnh xung quanh. Sau đó chàng tung trận ra bốn phía của căn tiểu lâu, hai tay khẽ động đánh ra vài đạo linh lực.

Chỉ thấy trong phương viên hơn mười trượng, thổ, mộc lưỡng chủng linh khí ba động một trận quỷ dị. Sau đó căn tiểu cư thanh nhã đã tiêu thất. Trong chu vi hơn mười trượng, toàn bộ cảnh vật ban đầu phát sinh biến hóa lớn.

Hơn bốn cái trận kỳ, phạm vi của trận pháp này sẽ lớn hơn gấp hai lần. Không những thế nó còn ẩn chứa một chút công hiệu ảo diệu khôn lường.

"Hiện tại, ta có thể yên tâm rồi, cho dù là Phí Trưởng Lão muốn lên điều tra ta chỉ sợ cũng không điều tra được bất cứ cái gì."

Nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong đóng cửa lại, yên lặng chỉnh lý cẩn thận lại trong phòng. Đầu tiên là con tiểu ưng có bộ lông màu đen, tỉ mỉ quan sát lại. Tiểu ưng này sau khi lấy ra liền giấy dựa muốn bay lên. Nhưng mà nó vẫn là không thể thành công.

Nhậm Thanh Phong nghi hoặc xem xét con tiểu ưng màu đen quật cường này, cuối cùng chàng vẫn không thể nhận ra rốt cuộc nó là loại linh thú gì. Vì vậy, chàng dự định mấy ngày tới đi hỏi Lâm Kiếm một chút. hoặc giả nếu có cơ hội, chàng sẽ đến Tàng Thư Các ở Huyền Dương thì tìm một ít thư tịch để coi sao.

"Trước hết ta phải nghĩ biện pháp bảo trụ tính mệnh của nó đã. Tiểu tử kia đừng có nhúc nhích, để ta giúp người nào."

Cuối cùng, Nhậm Thanh Phong quyết định như vậy. Sau đó hẩn mỉm cười đưa hai bàn tay bắt lấy con tiểu ưng kia, rồi truyền một đạo linh lực yếu ớt cho nó. Nhậm Thanh Phong tin tưởng, đoàn linh lực này tuy rằng không thể triệt để trị liệu tốt cho nó, nhưng muốn giúp nó sống thêm vài ngày chắc hẳn là không thành vấn đề.

Sau khi chàng xuất linh lực ra, con tiểu ưng này dường như cũng cảm giác được, nên không có giấy dựa nữa. Mà nó có vẻ như rất hưởng thụ, nhắm mắt an tĩnh nằm trên đùi Nhậm Thanh Phong.

"Nếu ta đã mang người theo, sau này người hãy cùng ta sinh sống tu luyện cho tốt. Chờ sau này tình hình của người tốt hơn, ta sẽ dùng linh lực từ từ giúp người đả thông kinh mạch. Đến khi đó, người khôi phục hoàn toàn cũng không phải là không thể. Nhưng mà trong thời gian đó, chúng ta

cũng nên làm quen, phải biết tên nhau mới được. Ta là Nhậm Thanh Phong, còn người?"

Chàng vuốt ve lông chim trên người tiểu ửng, lẩm bẩm nói.

"A! Chẳng lẽ người đã ngủ rồi sao? Vậy cũng được, người ngủ đi, không phải nói gì cả. Toàn thân người đều là màu đen, vậy về sau ta gọi người là Tiểu Hắc nhé! Chờ mai này, người có thể biến thành hình người, có thể nói chuyện, lại nói cho ta biết, tên thật của người là gì."

Nhậm Thanh Phong tiếp tục vuốt ve tiểu ửng, thần sắc có chút lo lắng nói.

Nhậm Thanh Phong đứng dậy ôm tiểu ửng này đặt lên trên giường, sau đó lại quay về trong tĩnh thất, lấy đồ vật trong túi trữ vật ra tiếp tục kiểm kê.

"Hai trăm tám mươi khóa huyết sắc châu này cũng không rõ có tác dụng gì. Tuy nhiên nếu như ta đoán không nhầm, đây chính là tinh hoa toàn thân của cương thi. Xem mùi máu tươi nhẹ nhàng này, hẳn là vật này có thể dùng để luyện chế đan dược bổ sung huyết khí mới được. Lần này ta muốn giữ lại tính mệnh của Tiểu Hắc phải nhờ vào nó rồi."

Nhậm Thanh Phong trông thấy huyết sắc châu, mặt lộ vẻ suy tư nói.

Lần này, sở dĩ Nhậm Thanh Phong không tiếc bỏ ra ba khối trung phẩm linh thạch mang về con tiểu ửng, mà có thể nó chẳng còn sống được bao lâu này, chính là vì chàng ôm hy vọng đối với Huyết sắc châu.

Nếu tiểu ửng vì bị tu sĩ xóa đi linh thức lưu lại, dẫn đến huyết khí bị hao tổn, vậy vừa vặn ta có thể thử xem hiệu quả quý dị của Huyết sắc châu này. Nhưng mà Nhậm Thanh Phong cũng không dự định để tiểu ửng này trực tiếp nuốt huyết châu vào. Hình dạng huyết sắc châu này tuy có vẻ đầy đủ huyết khí, hắc khí trên hạt châu đã tan hết, nhưng lại khiến cho Nhậm

Thanh Phong phải cẩn thận. Nếu như không cẩn thận để Tiểu Hắc bị độc mà chết, vậy thì Nhậm Thanh Phong toi công sao.

Vạn nhất, nếu Tiểu Hắc thành công trị khỏi, dù nó thua kém Thanh Hỏa điều nhưng cũng là một loài linh thú. Mà chỉ cần là linh thú, không phải ai cũng có thể mua được chỉ với mấy khối trung phẩm linh thạch. Ai bảo trên Đại Lục Thiên Thai, bản thân yêu thú đã ít, trứng linh thú lại càng khó có được!

Nhậm Thanh Phong cầm một viên huyết châu, cẩn thận quan sát một phen, nhưng vẫn không cảm nhận được gì. Vì vậy, chàng chỉ đành đem chúng thu lại. Sau đó, chàng lại lấy ra ngọc giản màu đen ghi chép Ngự Thi thuật, đặt nó trên bàn, rồi dùng thần thức tỉ mỉ dò xét.

Sau một hồi, Nhậm Thanh Phong lại lấy ra ngọc đồng màu trắng, đồng thời cũng đặt trên bàn. Lúc này Nhậm Thanh Phong cũng không có dò xét gì hết, mà khắc ấn Luyện Thần Thuật trong Ngự Thi vào thần thức.

Sau khi khắc ấn xong, Nhậm Thanh Phong cầm hai khối ngọc giản xem xét một chút, cuối cùng chàng vẫn quyết định đem ngọc giản ghi chép Ngự thi kia phá hủy, như vậy mới là an toàn.

Nhậm Thanh Phong dự định tu luyện Luyện Thần Thuật này, mặc dù xuất phát từ Ngự Thi, nhưng bản thân nó cũng không phải loại công pháp tà ác gì. Mà là một loại pháp quyết thần kỳ do một vị thượng cổ tu sĩ lưu truyền lại. Nhưng mặc dù là như thế chàng cũng không thể để tông môn biết.

Tông môn cứng nhắc tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận một môn hạ đệ tử nào tu luyện công pháp có quan hệ có quan hệ với ma đạo. Mà ngọc giản ghi chép Ngự thi này một khi bị phát hiện. Khi ngọc giản bị mang nộp lên Tông môn mà nói chắc chắn sẽ đưa đến không ít phiền phức. Nhậm

Thanh Phong cảm thấy biện pháp bảo đảm nhất vẫn là đem vẫn là đem nó trực tiếp hủy diệt.

Tu luyện Luyện Thần thuật này cần phải bảo mật. Nói cách khác, nếu để các đệ tử khác hoặc trưởng lão phát hiện, Nhậm Thanh Phong liền gặp phải phiền phức lớn. Cho dù khi đó hắn có rất lợi hại, chỉ sợ cũng không tránh khỏi họa sát thân. Hơn nữa nếu chàng bảo mật không tốt, còn có thể để lộ cả chuyện giết chết Mã Đằng, Ngô Sơn... Như vậy dù Nhậm Thanh Phong có lý cũng không thể nói rõ. Dầu Phí Trưởng Lão cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hủy bỏ Ngự Thi công pháp xong, Nhậm Thanh Phong lúc này mới lại cầm ngọc giản có ghi chép Luyện Thần Thuật, tiếp tục nghiên cứu thêm.

Tuy rằng lúc này Nhậm Thanh Phong khắc Luyện Thần Thuật vào trong thần thức, nhưng vẫn chưa có tỉ mỉ nghiên cứu, tự nhiên là chàng không rõ được sự thần diệu của công pháp này. Nhậm Thanh Phong còn cho rằng đây là công pháp do thượng cổ tu sĩ lưu lại, nên mới không được quảng đại tu sĩ biết.

Sau khi tỉ mỉ nghiên cứu, Nhậm Thanh Phong mới biết được chỗ huyền diệu của môn pháp quyết này. Phần quan trọng nhất của môn pháp quyết này dĩ nhiên là pháp môn chữa trị thần thức kỳ diệu, phần còn lại là pháp môn rèn đúc thần thức.

Trong công pháp tu luyện thần thức, nói nôm na chính là một quá trình trước tiên phải tự tổn thương thần thức của mình, sau đó lại tiến hành chữa trị. Sau khi trải qua quá trình như thế, thần thức vừa khôi phục, đồng thời cũng trở nên càng thêm ngưng luyện, vận dụng cũng càng tùy ý hơn.

Thần thức bị tổn thương rồi lại chữa trị trong thời gian dài, không ngưng ngưng luyện, sẽ từ từ trở nên cường đại hơn, cuối cùng sẽ đạt tới cực

hạn. Do đó thần thức đạt được hiệu quả cao nhất. Mặt khác thông qua rèn đúc như vậy, cũng có thể đạt được hiệu quả ngưng luyện hồn phách.

Sự nguy hiểm ở đây chính là việc tự ngược đãi bản thân, tổn thương thần thức rồi mới chữa trị, tất nhiên cũng sẽ khiến tâm thần vô cùng uế oải. Lúc này, nếu người luyện không kịp chữa trị, hay tổn thương quá mức nghiêm trọng, hoặc giả không cẩn thận mà vượt quá giới hạn của tu sĩ, hậu quả tự nhiên là không thể tưởng tượng nổi, nhẹ thì thần trí mơ hồ biến thành ngu ngốc, nặng thì hồn phi phách tán trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 59

Hồn Phách Xuất Khiếu

Luyện Thần Thuật này rốt cuộc không biết là do vị cao nhân nào sáng tạo ra, ở đây chỉ là một phần nhỏ đã được đơn giản hóa. Những pháp môn rèn đúc thần thức này đã khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Luyện Thần Thuật hoàn chỉnh sẽ càng trở nên lợi hại tới mức nào đây? Còn pháp quyết chữa trị thần thức rất thần kỳ này, tuy rằng tu luyện khó khăn, nhưng sau khi luyện thành, cũng là vô cùng có ích, đáng để mạo hiểm một chút, tiến hành tu luyện. Sau này, pháp quyết hoàn chỉnh vẫn còn cần phải nghĩ biện pháp đoạt được mới được.

Nhậm Thanh Phong tự vấn một chút, quyết định tiến hành tu luyện. Mặc dù hiện tại có chút phiêu lưu, nhưng nếu luyện thành mà nói vẫn là đạt được lợi ích không nhỏ. Tên ma tu đã chết kia, không chừng vẫn chưa luyện thành đến một phần mà đã có thể dùng tu vi Tinh Lịch hậu kỳ ngưng tụ thành hồn phách. Bản thân hẳn nếu như tìm được trọn bộ pháp quyết đồng thời luyện thành thì sẽ lợi hại đến thế nào đây?

Nhậm Thanh Phong càng nghĩ càng có chút chờ mong. Sau đó, chàng nghĩ làm là làm, cũng không ngừng lại nữa. Đồng thời cẩn thận xem xét các pháp môn rèn đúc quý dị ghi trên ngọc giản, rồi lựa chọn một loại pháp môn tương đối hoàn chỉnh để tu luyện.

Nhậm Thanh Phong ngồi tại chỗ, hít sâu một hơi, bài trừ tạp niệm trong lòng, tập trung ở toàn bộ tinh thần tại mi tâm. Chàng từ từ phóng xuất thần thức, bắt đầu tu luyện Luyện Thần Thuật lần đầu tiên.

Loại pháp môn mà Nhậm Thanh Phong lựa chọn đích xác là tương đối đơn giản. Loại pháp môn này chính là không ngừng tham xuất thu hồi thần thức, lúc mới bắt đầu bảo trì tần suất tương đối thấp, cự ly cũng tương đối nhỏ. Chàng để thần thức không ngừng ngưng tụ và cường đại, tính thích ứng không ngừng đề cao, còn có thể giãn ra co lại với tần suất nhanh hơn, đồng thời không ngừng gia tăng cự ly, không ngừng đề cao cường độ rèn luyện thần thức.

Lần đầu tiên tu luyện, Nhậm Thanh Phong cũng không dám mạo hiểm, thần thức dò xét đến chỗ cửa gỗ thì lại được thu hồi trở lại mi tâm. Sau đó hắn tiếp tục bảo trì cự ly như vậy, nhưng là tăng tốc độ co duỗi nhanh hơn chút.

Cứ làm như vậy mấy chục lần, Nhậm Thanh Phong lại không hề cảm giác được hiệu quả gì. Vì vậy hắn quyết ý hơn, đơn giản chính là tăng nhanh tần suất hơn, trong nháy mắt liền đã làm cả mấy trăm lần.

Nhậm Thanh Phong cảm thấy không đúng, muốn dừng lại, không ngờ trong đầu đột nhiên vang lên "ông" một tiếng thật lớn. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt nổ đom đóm, ý nghĩ nóng lên. Ngay sau đó, Nhậm Thanh Phong liền mất đi trực giác, thất khiếu chảy máu ngã xuống đất ngất đi.

Bởi vì, Nhậm Thanh Phong trong lúc tu luyện nhất thời phóng ý, đột nhiên đề cao cường độ rèn đúc thần thức, chưa kịp thích ứng, khiến tâm thần bị thụ thương nặng, dẫn đến thất khiếu chảy máu, lâm vào hôn mê.

Sau một khắc, Nhậm Thanh Phong tỉnh lại. Chàng kỳ quái phát hiện, bản thân rõ ràng đã hôn mê, lại vẫn có thể suy nghĩ. Đồng thời chàng cũng cảm giác được cả người lạnh giá vô lực, phảng phất như tùy thời có

thể phiêu tán vào trong không khí. Loại cảm giác này khiến Nhậm Thanh Phong nhớ tới khi còn bé thiếu chút nữa chết đuối khi bị rơi xuống nước.

Đột nhiên, Nhậm Thanh Phong nghĩ đến khi còn bé từng nghe lão nhân trong làng nói qua. Khi con người ta sắp chết, hồn phách xuất khiếu, sẽ nghĩ tới những chuyện bản thân đã trải qua trong cuộc đời, còn có thể chân chính nhìn thấy hình dáng của mình mà không cần soi gương. Vì vậy, hắn nhanh chóng cúi đầu nhìn, phát hiện bản thân mình thất khiếu chảy máu, nằm ngất trên mặt đất. Việc này khiến hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh (Đương nhiên lúc này Nhậm Thanh Phong chỉ là một tia hồn phách suy yếu, cũng không thể trực tiếp đổ mồ hôi lạnh), nhớ tới tình trạng của tên ma tu ngày đó cũng là hồn phách xuất khiếu. Hắn lập tức nghĩ đến việc cướp đoạt, liền nhanh chóng đánh tới thân thể mình đang nằm trên mặt đất.

Ôm ý niệm trong đầu như vậy, ý niệm trong đầu vừa khẽ động, Nhậm Thanh Phong liền cảm giác được càng thêm cường liệt, chỉ cần chàng tiếp tục làm như vậy cuối cùng hồn phách của chàng hắn là sẽ bị tiêu tán.

Mặc dù có cảm giác cường liệt như vậy, Nhậm Thanh Phong lại biết mình chỉ còn có một con đường này. Nếu như, hồn phách của mình có thể thuận lợi nhập vào thân thể, mình mới có thể tiếp tục sống sót. Nếu như thất bại, hoặc giả buông tha mà nói, như vậy hồn phách chỉ có con đường bị tiêu tán. Vì vậy, chàng cũng bất chấp nguy hiểm vì có thể bị hồn phi phách tán, tiếp tục kiên trì hướng về thân thể đánh tới. Nhưng vừa mới tiếp cận thân thể, hồn phách của chàng lại như bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bật trở về.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào việc cướp đoạt này giống như Tiềm Kiếm từng nói?"

Hồn phách của Nhậm Thanh Phong bị bắn ngược trở về, cảm giác càng thêm suy yếu, đồng thời trở nên uế oải, thất vọng, hối hận, tâm tình phức

tạp không gì sánh được. Sau đó, chàng lại nghĩ tới từng nghe Lâm Kiếm nói qua chuyện này.

"Chỉ có tu sĩ cấp bậc Kim Đan kỳ mới có thể tiến hành đoạt xá. Tu sĩ dưới Kim Đan, nếu như thọ mệnh đã tận, tự nhiên là chết, hoặc giả trong chiến đấu chết đi, hồn phách không đồng thời bị hủy diệt, tối đa có thể tồn tại trong một thời gian rất ngắn. "

"Chỉ có thể tồn tại trong thời gian ngắn sao? "

Đầu tiên, Nhậm Thanh Phong khủng hoảng, sau đó chàng cố bình tĩnh lại. Tựa hồ chàng muốn đợi thời cơ xoay chuyển đến, nhưng Nhậm Thanh Phong nhớ tới tu vi Trúc Cơ Kỳ của bản thân, còn Thổ Mộc phân Thủy trận, và thân thể có vẻ đã mất đi sinh cơ từ lâu, chàng không khỏi lại trở nên chán nản.

"Sao ta lại có cảm giác mình sẽ lập tức bị tiêu tán? Không phải nói là ta còn có thể tồn tại trong thời gian ngắn ư? Lúc ta còn nhỏ, nghe người lớn kể rằng con người ta sau khi chết sẽ được đầu thai chuyển thế? Hiện tại hồn phách của ta sắp tiêu tán hết, như vậy có thể đầu thai được không đây? Cha, mẹ, tiên sinh, ông nội, Đại Ngưu, Bác đại học sĩ, lẽ nào ta sắp có thể gặp được các người sao? Lòng hảo tâm của vợ chồng thợ săn, Bạch Vân hòa thượng, còn cả Tiểu Kiếm nữa, lúc này mọi người như thế nào? Có nhớ tới ta không? Còn có tiền bối sư tỷ ở trong tiểu cư có phải rất đẹp không? Ngày đó ở Huyền Dương điện có phải ta trông thấy sư tỷ xinh đẹp hay không? Rốt cuộc Tiểu Hắc có phải là Linh Thú không? Nếu như về sau lớn lên sẽ có hình dạng như thế nào nhỉ? Nếu ta có thể phi thăng, khi đó có phải cũng là cảm giác lâng lâng như thế này? Còn có... "

Hồn phách của Nhậm Thanh Phong phiêu đảng tựa hồ như sắp tiêu tán. Đồng thời trong lòng hẫng lại miên man suy nghĩ về rất nhiều chuyện mà mình đã trải qua từ trước, cũng đều là mạc danh kỳ diệu thoát thân.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong càng cảm nhận rõ ràng được, mình còn rất nhiều chuyện cần phải làm. Nhưng là hiện tại chàng thủy chung không có cơ hội đi làm. Chàng còn có cả những ước vọng lớn nhỏ, cổ quái cũng chưa có thực hiện. Nguyên lai nhân sinh cũng không như mình vẫn nghĩ, trừ uống rượu, ăn thịt,... thì ra còn có nhiều chuyện có ý nghĩa như vậy nhưng đã bị mình quên mất, không để ý đến!

Nhậm Thanh Phong còn cảm thấy ngay cả việc tu luyện khô khan, tựa hồ cũng trở nên vô cùng tốt đẹp đáng quý. Một số người trước đây mình không quá yêu thích, hình như cũng trở nên vô cùng thú vị.

Nói chung, Nhậm Thanh Phong cảm thấy những ngày trước đây thật tốt! Mà hiện tại nếu có thể sống thêm một lần nữa, thì thật là tốt quá! Nhưng là hãn hiếu bản thân cũng không còn khả năng sống như trước nữa. Chính là như lúc này, thời gian để suy nghĩ cũng không nhiều! Bởi vì bản thân đang ngày càng trở nên suy yếu, tùy thời có thể tiêu tán. Mà "tùy thời" cũng có thể chỉ là một khắc sau.

Kỳ thực hồn phách của Nhậm Thanh Phong đáng lẽ sẽ không tiêu tán nhanh như vậy. Nhưng mà bởi vì chàng tu luyện Luyện Thần Thuật, vô ý làm thần thức bị tổn thương, tâm thần đại thương, hồn phách tự nhiên cũng chịu ảnh hưởng rất lớn nên lúc này chàng mới không chịu đựng được bao lâu.

Ngay khi Nhậm Thanh Phong đang sám hối, hoài niệm trước đây tứ cố vô thân, tâm tình vô cùng phức tạp, muốn kêu cũng kêu không ra tiếng, muốn khóc cũng không có nước mắt, muốn cười cũng không cười được, cảm giác tuyệt vọng, thì cơ hội chuyển biến lại phát sinh!

Nương theo tiếng vỗ cánh, một trận gió lạnh thổi quá. Lúc này Nhậm Thanh Phong vốn sẽ bị thổi tiêu tán. Nhưng hãn đột nhiên cảm giác được một cỗ lực hấp dẫn nhu hòa, ấm áp như được mẫu thân ôm ấp truyền đến.

Sau đó trước mắt Nhậm Thanh Phong tối sầm lại, lần thứ hai mất đi tri giác.

Khoảnh khắc lần thứ hai mất đi tri giác, Nhậm Thanh Phong tựa hồ trông thấy Tiểu Hắc vốn dĩ đang ngủ, không biết từ lúc lại đứng trên ngực mình. Đồng thời nó đang dùng mỏ nhọn mài lên trán mình.

"Chẳng lẽ con tiểu ửng này..."

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 60

Chữa Trị Thần Thức

Lại nói, hồn phách của Nhậm Thanh Phong đã chịu một lực hấp dẫn cực đại đến nỗi khiến hắc mất đi tri giác. Khi Nhậm Thanh Phong có thể cảm thấy được sự tồn tại của cơ thể mình thì từ trên trán của hắc lại truyền đến một cảm giác đau đớn cực kỳ.

“Ta đã sống lại!” Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy. Hắc mở hai mắt ra, nhìn thấy con Hắc Ưng đang đậu trên cơ thể của mình. Lúc này, mở ửng mào lên người Nhậm Thanh Phong không ngừng, mà cặp mắt đen thui của nó cũng nhìn hắc một cách hiếu kỳ.

“Tiểu hắc, cảm ơn người” Nhậm Thanh Phong mỉm cười nói với con ửng. Nhưng khi hắc vừa mở miệng thì càng cảm thấy choáng váng.

“Tại sao lại như vậy!” Nhậm Thanh Phong tự hỏi. Có điều vừa muốn nói thêm thì hắc lại cảm thấy chóng mặt. Nhậm Thanh Phong đang định vùng dậy thì đầu càng đau như búa bổ.

“Phải rồi, nhất định là thần thức của ta chịu tổn hại quá nghiêm trọng trong quá trình tu luyện. Ta cần nhanh chóng vận công hồi phục”. Nhậm Thanh Phong nghĩ vậy nên định ngồi xuống khôi phục thần thức. Kỳ lạ là hắc không thể động dậy được gì.

Vì Nhậm Thanh Phong sợ xuất hiện tình trạng hiện ra lỗ thủng lần nữa nên chỉ đành nằm im trên mặt đất rồi ngơ ngác nhìn trần nhà và con Tiểu Ưng bên cạnh.

Cứ như vậy, sau khoảng nửa canh giờ, Nhậm Thanh Phong đã cảm thấy tốt hơn một chút. Sau đó, lông mày hắn nhíu lại, dường như đang nghĩ đến một điều gì đó. Thế là mặc dù vừa chịu đựng trận đau đớn kịch liệt nhưng hắn vẫn vận dụng thần thức để mở túi trữ vật. Trong chớp mắt, một đồng lộn xộn bao gồm đan dược, linh thạch... xuất hiện đầy trên sàn tĩnh thất.

Nhìn thấy đồng đan dược xen lẫn linh thạch, ngọc đồng cùng với hơn mười hạt huyết châu lẫn lộn trên mặt đất, Nhậm Thanh Phong cười khổ.

Hắn rất muốn thò tay ra lấy nhưng bản thân càng thêm yếu nhược. Nhậm Thanh phong thầm thở dài trong lòng, hắn cũng không thèm nhúc nhích nữa mà lại tiếp tục nhìn lên trần nhà.

Vào lúc này, dường như Hắc Ưng phát hiện ra thứ khiến nó hứng thú nên tất nhiên không ngơ ngác quan sát Nhậm Thanh Phong nữa. Sau khi dang rộng đôi cánh, nó lại bay sà xuống đất rồi nhanh chóng bổ nhào đến một viên tuyết châu.

"Chẳng lẽ đây chính là ý trời chăng. Thôi thì mặc kệ nó vậy!" Khi Nhậm Thanh Phong nhìn thấy tình huống trước mắt thì vội vàng nghĩ cách ngăn cản nhưng rồi trên đầu lại ong ong lên khiến hắn nhúc nhích cũng không nổi. Sau khi thầm thở dài, hắn chỉ đành ngậm họng mặc kệ Tiểu Ưng.

Lúc này, Tiểu Ưng nhìn thấy vài hạt huyết châu thì cảm thấy rất thích thú. Nó vui sướng kêu kêu lên vài tiếng rồi nhanh chóng mổ mấy viên tuyết châu.

Đột nhiên, Tiểu Hắc trở nên yên lặng. Sau một lát nó mới đập đập đôi cánh như muốn bay lên. Nhưng khi vừa bay lên cao khoảng nửa thân người

thì Tiểu Hắc lại rơi thẳng xuống mặt đất rồi ngất đi.

“Nhất định do Tiểu Hắc ăn huyết châu quá nhiều. Mà bản thân nó lại yếu ớt nên ăn vào một số lượng lớn không có cách nào luyện hóa hoàn toàn dẫn đến hôn mê.”

Nhậm Thanh Phong nhìn thấy Tiểu Hắc Ưng đang muốn bay lên nhưng mà lại rơi xuống mặt đất. Đầu tiên, hắn cũng có phần kinh hãi nhưng ngay lập tức đã đoán được Tiểu hắc ưng đã xảy ra chuyện gì nên vì thế hắn cũng không gấp gáp hay lo sợ mà vẫn một mực nằm nhắm mắt dưỡng thần.

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, Nhậm Thanh Phong cảm thấy đã đỡ hơn được một chút. Lúc này hắn giơ cánh tay ra để nắm lấy một cái bình ngọc màu vàng một cách khó khăn.

Nhậm Thanh phong cau mày, bàn tay trái run rẩy giơ ra. Sau khi rút nắp của bình ngọc, hắn mới đổ ra một viên đan dược màu vàng. Không hiểu sao hắn mạo hiểm tổn hại chút huyết khí mà lại cầm đan dược đầu ngón tay cái nhưng không nuốt xuống.

Nhìn viên đan dược này, Nhậm Thanh Phong mỉm cười. Hắn cố dùng sức đẩy đan dược vào miệng. Lúc này, hắn lại thở phào một cái rồi hai mắt nhắm lại để tiếp tục nghỉ ngơi.

Đan dược màu vàng trong bình ngọc vừa bị Nhậm Thanh Phong nuốt vào trong miệng đã nhanh chóng tan thành một luồng khí màu vàng tỏa ra huyết khí nồng nặc. Luồng khí này nhanh chóng đi vào trong mấy đường kinh mạch xung quanh cơ thể Nhậm Thanh Phong.

Theo dòng khí màu vàng không ngừng di chuyển khắp thân thể, Nhậm Thanh Phong cảm giác toàn thân mát lạnh, hắn cũng dần tỉnh lại.

Nhậm Thanh Phong vội vàng ngồi dậy rồi lại dùng một loại hô hấp kỳ lạ mà thổ nạp linh khí.

Kèm theo loại nhịp điệu hô hấp kỳ dị đó, sắc mặt vốn đã trắng bệch như tờ giấy của Nhậm Thanh Phong dần dần hồng hơn.

Sau khi sắc mặt mình trở nên đỏ như máu thì gần ngừng quá trình thổ nạp cũ rồi vận khởi một loại phương thức hô hấp thổ nạp kỳ dị hơn và hoàn toàn tương phản với nhịp điệu lần trước. Theo nhịp điệu mới, sắc mặt đỏ hồng lại dần dần khôi phục như lúc bình thường.

Kế tiếp hai nhịp điệu nhổ ra nạp vào này, Nhậm Thanh Phong không ngừng hoán đổi sử dụng. Sắc mặt của hắn cũng không ngừng từ bình thường đến đỏ thành hồng hào, lại từ hồng đến bình thường. Cứ trải qua mấy canh giờ như thế, cho đến khi màn đêm bên ngoài dần dần tản đi, mặt trời treo lên cao, đến lúc phải nhanh chóng hạ xuống, lúc này Nhậm Thanh Phong tạm ngừng tu luyện nhổ ra nạp vào kỳ dị này mà mở trừng mắt.

“Không ngờ ta đã khôi phục hoàn toàn rồi! Thần thức cũng trở nên mạnh mẽ hơn một chút. Đúng thật là đại nạn không chết tất có hậu phúc.” Thần thức Nhậm Thanh Phong vừa thăm dò liền phát hiện sau khi bản thân trải qua cửa ải sinh tử. Thần thức thực sự mạnh mẽ hơn không ít. Ngay cả phạm vi thăm dò quan sát cũng rộng hơn so với trước đây bảy, tám trượng. Có điều việc mạo hiểm như vậy, thực sự là không nên tùy tiện tái diễn. Lần này nếu như không có Tiểu Hắc nhanh chóng thức tỉnh hắn thì chỉ sợ bản thân đã sớm hồn bay phách lạc rồi? Không có nghĩ đến tu luyện thần thuật này nguy hiểm như vậy. Cũng may vừa lúc tìm thấy đan dược kỳ dị này từ trong túi trữ vật của tên ma tu ấy, cộng thêm phương thức hô hấp thổ nạp kỳ dị. Nếu không thì cho dù hồn phách đã về với bản thân nhưng sợ rằng cũng biến thành một phế nhân không thể đi đứng, nói chuyện, càng không cần phải nói đến tu tiên nữa.” Nhậm Thanh Phong không nén nổi sự vui mừng, cười ồ mấy tiếng.

Thực ra, lần này sở dĩ Nhậm Thanh Phong có thể gọi hồn phách quay về bên trong cơ thể là vì thân thể của hắn là chưa chết thật. Chỉ là do tu luyện “luyện thần thuật” tâm trạng chịu tổn hại nghiêm trọng. Do đó, ở bản thân

hắn mới xuất hiện hiện tượng tạm ngưng hô hấp, tim ngừng đập. May mắn là Tiểu Hắc Ưng đó mài mỏ lên người hắn, mới có thể trùng hợp đối lấy cơ hội sống cho cơ thể đã gần chết.

Có điều Nhậm Thanh Phong tuy tỉnh lại, nhưng thần thức chịu tổn hại rất lớn. Mà hồn phách tâm trạng quá suy nhược. Lần này, Nhậm Thanh Phong đúng là rơi vào đường cùng. May mà điều kỳ diệu cũng xảy lúc chàng muốn thử hai bình đan dược kỳ quái ấy.

Thảo nào tên ma tu kia không trực tiếp tế luyện nhiều khôi lỗi tu sỹ lợi hại, còn dùng những cương thi pháp lực kém hơn. Hóa ra hắn muốn dùng cương thi này ngưng thành tuyết châu rồi luyện thành đan dược kỳ quái. Loại đan dược này, chỉ cần một viên là có thể bổ sung lượng lớn huyết khí. Huyết khí cường thịnh rồi, tất nhiên hồn phách tâm trạng cũng mạnh mẽ theo. Chính là phương thức tu luyện thần thức ngoài ý muốn. Phương pháp này cũng không xuất hiện nguy hiểm quá lớn.

Nhậm Thanh Phong nhìn trên mặt đất, huyết châu bị Tiểu Ưng ăn còn lại hơn mười viên. Bây giờ hắn cũng đã hiểu tại sao tên quỷ tu ấy cần tìm nhiều thi thể để tế luyện cương thi nhiều đến như vậy.

Xét đến cùng, vẫn là vì hắn muốn tu luyện nhanh hơn, trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi. Nhưng không thể không nói phương pháp đó thật sự quá tàn nhẫn.

Nhậm Thanh Phong khẽ thở dài rồi đứng dậy ôm lấy Tiểu Hắc mà quan sát tỉ mỉ. Hắn tạm nhận thấy chuyện này không có trở ngại gì lớn đối với Hắc Ưng thì mới yên tâm mà bắt đầu nhặt đồ đạc rơi vãi đầy trên mặt đất.

"Còn tiểu hắc ưng này chẳng hiểu sao vẫn chưa tỉnh lại. Hay là ta đến giúp nó một phen? Mà một lần nó ăn hết mười lăm viên đan dược như vậy thì không trách tại sao mãi hôn mê mà không tỉnh. Hay là ta dùng linh lực

làm cho khí huyết lắng đọng trong cơ thể nó hòa tan ra. Sau khi Tiểu Hắc tỉnh lại hẳn là có thể hồi phục được bảy, tám phần rồi!"

Nhặt xong mấy đồ rơi vãi, Nhậm Thanh Phong sửa lại chút trang phục và đầu tóc. Sau đó hẳn lại ngồi xuống vừa nhìn Tiểu Ưng vẫn hôn mê không tỉnh vừa thì thào lẩm bẩm.

Nói xong, Nhậm Thanh Phong mới cẩn thận vận khởi linh khí, đẩy dần dần đến hai lòng bàn tay rồi truyền đến cơ thể của Tiểu Ưng.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 61

Tiểu Ưng Mạnh Mẽ

"Chỗ này quá nhỏ... Đi, ta dẫn người tới nơi khác tốt hơn, người nhất định sẽ rất thích." Nhậm Thanh Phong nhìn tiểu ửng trên đầu mình đang bay tới bay lui quanh căn phòng nhỏ bé, mỉm cười nói.

Nhậm Thanh Phong vỗ vào người tiểu hắc linh khí được cắt tía lúc trước làm phần lớn máu bầm phân tán đến khắp nơi trong cơ thể. Đồng thời, Nhậm Thanh Phong cũng hao phí phần lớn linh lực “thuận tiện” đã thông toàn bộ kinh mạch bị ứ tắc của Tiểu Hắc.

Sau đó, Tiểu Hắc sung sướng ngủ say suốt đêm. Khi tỉnh lại, bộ lông thô nhỏ vốn xộc xệch u ám giờ đây đã thay đổi, giống như tơ lụa ánh lên màu đen nhánh.

Tiểu Hắc mặc dù không lớn nhưng dựa vào linh lực mạnh mẽ đã thông kinh mạch bế tắc lại không làm chúng bị tổn thương, với tu vi trúc cơ trung kì của Nhậm Thanh Phong phải hao hết linh lực bản thân mới thực hiện thành công. Đồng thời, Nhậm Thanh Phong phải khống chế linh lực một cách hoàn mỹ làm hao tổn thần thức rất lớn. Những điều này đối với tu sĩ khác mà nói, đều là việc vô cùng phiền phức, nhưng đối với Nhậm Thanh Phong mà nói, lại là việc tốt.

Linh lực tiêu hao, Nhậm Thanh Phong có thể tiêu hao linh thạch, nhanh chóng tu luyện bổ sung hồi phục. So với tu luyện bình thường thì càng tăng

cường việc tu luyện hơn. Với các tu sĩ khác, bọn họ dù biết phương pháp như vậy, cũng sẽ không đi thử. Bởi vì phương pháp như vậy tiêu hao linh thạch quá nhiều. Nếu Nhậm Thanh Phong chỉ cần một thỏi linh thạch trung phẩm, thì bọn họ phải cần đến năm thỏi linh thạch trung phẩm. Mà nếu sau này linh lực tiêu hao hết toàn bộ, ngồi tu luyện dần dần, nếu dựa vào hấp thu linh khí của trời đất bổ sung linh lực, lại có thể do tốc độ quá chậm không có khả năng nâng cao hiệu quả.

Cho nên với tu sĩ khác, không dễ dàng vô cớ tiêu hao linh lực trong cơ thể chính mình. Bởi vì toàn bộ bọn họ là thông qua ngồi tu luyện, làm cho linh khí ở vùng dưới rốn không ngừng bị tụ tập, nén lại, dần dần theo tu luyện tăng lên, không giống Nhậm Thanh Phong, trước hết tiêu hao toàn bộ rồi lại nhanh chóng bổ sung lại.

Mặt khác về phần tiêu hao tâm trạng thần thức, càng không cần phải nói, tu sĩ khác không có bí quyết chữa trị thần thức trong Luyện Thần Thuật, đương nhiên là không dám tiêu hao dễ dàng thần thức của chính mình. Nhậm Thanh Phong lựa chọn là không giống vậy. Chỉ cần không giống như trước đây khi hồn phách xuất hiện lỗ thủng với mức độ tổn thương nghiêm trọng như vậy, thì đều có thể thông qua tu luyện phương pháp hô hấp nhả ra nạp vào trong Luyện Thần Thuật, tiến hành hồi phục nhanh chóng. Hơn nữa trong quá trình hồi phục còn có thể làm cho thần thức ngưng luyện càng mạnh.

Cho nên sau khi Nhậm Thanh Phong dùng linh khí chải vuốt sợi trên cơ thể Tiểu Hắc xong, đối mặt với tình hình của bản thân, cũng không hề bối rối. Chàng không để ý đến tiêu hao thần thức và tâm trạng mỗi một, cường ép bản thân tập trung tinh thần. Trong tĩnh thất, chàng cầm lên hai thỏi linh thạch trung phẩm, nhanh chóng tu luyện bổ sung trở lại.

Kết quả cũng quả nhiên không như Nhậm Thanh Phong dự tính, tại đồng hoang chàng tiêu hao ba thỏi linh thạch trung phẩm, linh khí dồi dào trong tĩnh thất nhỏ, chàng chỉ cần hai thỏi linh thạch trung phẩm là đủ, hơn

nửa tốc độ hồi phục còn nhanh hơn chừng một canh giờ so với trong đồng hoang không có linh khí. Ngoài ra sau khi khôi phục tu luyện, hiệu quả tu luyện nâng cao, rõ ràng là tốt hơn nhiều.

Trải qua hai canh giờ tu luyện khôi phục, Nhậm Thanh Phong không để ý đến nhận thức chậm chạp của những loại không giống nhau này. Bởi vì, tâm trạng thần thức lại lần nữa tiêu hao, không thể không chạy theo, một chút vội vàng và trong lòng vui sướng, lại một lần nữa đi vào trong tu luyện hồi phục thần thức.

Trải qua bốn canh giờ hô hấp thổ ra nạp vào, Nhậm Thanh Phong lúc này dưới cái mài mỏ Tiểu Hắc Ưng, ngưng tu luyện, tỉnh táo lại.

Cứ liên tục như vậy, trước sau gần mười canh giờ bận rộn, trong bầu trời bên ngoài, mặt trời vốn đã hạ xuống, lại một lần nhô lên, sau đó lại treo trên cao trong không trung. Mà Tiểu Hắc đó, cũng đã có một giấc ngủ ngon khinh khí. Và Tiểu Hắc tỉnh lại rồi, cho nên mới không kiên nhẫn quấy rối Nhậm Thanh Phong tu luyện.

Tiểu Ưng này còn quá nhỏ, cú mài của nó cũng không thể khiến cho da của Nhậm Thanh Phong bị cào rách. Hơn nữa một chút đau đớn như thế, lại làm cho Nhậm Thanh Phong cảm thấy Tiểu Hắc đối với mình thân cận và ỷ lại.

Chàng thấy Tiểu Ưng tinh lực thịnh vượng, thần thái rạng rỡ, tỉnh nghịch. Nhậm Thanh Phong cảm thấy vô cùng vui sướng, đồng thời cũng rất có cảm giác chiếm hữu.

Nhậm Thanh Phong trong lòng thả lỏng, tự nhiên tính toán việc lo cho cuộc sau này sống của Tiểu Ưng. thế là tự nhiên chàng nghĩ đến màn linh khí đầy tán loạn đó, đồng thời còn có một cái núi thịt rượu, hồ nhỏ bên trong núi. Cho nên lúc này chàng mới có câu nói đó với Tiểu Hắc. Đương

nhiên chủ yếu còn là nguyên nhân chàng phát hiện bên ngoài nơi ở nhỏ có người đợi chờ.

Tuy Tiểu Ưng nghe không hiểu Nhậm Thanh Phong, có điều vì trước đây trải qua cho nên nó cũng sớm biết, chỉ cần theo Nhậm Thanh Phong, vậy là tuyệt đối sẽ không sai. Thế là, Nhậm Thanh Phong khai kiếm khắc bốn chữ "Nhã Ý Tiểu Cư" thật to ở cửa gỗ, chàng mở ra trận pháp khổng lồ. Khi trên mặt mỉm cười chàng đi dạo ra bên ngoài, Tiểu Hắc cũng vỗ phình phình đôi cánh, nhanh chóng đậu xuống trên vai Nhậm Thanh Phong, cùng Nhậm Thanh Phong đi ra.

"A Phong, người rốt cuộc ra rồi à? Hôm qua ta đã đến một lần rồi, có điều lại không có đợi được người, ta còn lưu lại một trang tín hiệu truyền âm đấy? Người không nhận được à? Hai, ba ngày nay người đều im lìm ở trong nơi ở ấy, người bận cái gì thế? Có điều bây giờ có thể nhìn thấy người bình yên vô sự, ta cũng yên lòng rồi, ha ha".

Lâm Kiếm mặc áo màu xanh đệ tử, đang ngồi trên tảng đá lớn bên ngoài nơi tiểu cư. Đột nhiên hắn phát hiện cảnh vật trước mắt một trận xao động, sau đó nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười, thần thái rạng rỡ, Nhậm Thanh Phong bước ra ngoài, thế là hắn mừng rỡ đứng dậy cười nói.

"Ha ha, có thể nhìn thấy Tiểu Kiếm người bình yên vô sự, ta cũng yên tâm rồi" thực ra Nhậm Thanh Phong vừa mới tu luyện tỉnh lại. Chàng đã dò thấy Lâm Kiếm ở ngoài trận, cho nên mới vội vàng đi ra, mà lúc này tự nhiên chàng không phải kinh ngạc, chỉ vui vẻ cười đáp.

"Hôm qua người chuyển trang ký hiệu truyền âm này đến, cũng là lúc ta vừa ra khỏi trận mới nhìn thấy, có điều Tiểu Kiếm người làm sao biết, ta đã trở lại rồi?"

Nhậm Thanh Phong mỉm cười nghi hoặc, thế là chàng đi đến bên Lâm Kiếm. Chàng đứng lên trên tảng đá xanh lớn đó, tùy ý ngồi xuống, sau đó

giơ tay trái ra quơ quơ một trang giấy ký hiệu truyền âm hoàn hảo trong tay, tiếp tục nói.

Sáng sớm hôm qua ta nhàn rồi không có việc gì cho nên đến quảng trường Sơn môn tìm đệ tử trực ban tuần tra trò chuyện, lúc này mới biết, A Phong người trở lại vào buổi tối ngày hôm trước.

"À, A Phong! con Tiểu Ưng trên vai người, là từ đâu đến vậy? Chẳng lẽ lần này người trở về mới mua trứng linh thú nở ra? Có điều lớn như vậy, ít nhất nó cũng là có hai, ba tháng rồi? "

Lâm Kiếm hơi sững sờ, tiếp theo hắn cũng tùy ý ngồi xuống, trả lời hết nghi hoặc của Nhậm Thanh Phong. Lúc này hắn mới chú ý tới con Tiểu Hắc Ưng luôn đứng trên bả vai Nhậm Thanh Phong.

"Ha ha, người có thể gọi nó là Tiểu Hắc. Tiểu Hắc này là ta bỏ ra ba thỏi linh thạch trung phẩm mua từ phường thị Tiểu Cốc mang về. Như thế nào? Không tồi nhỉ? Có điều Tiểu Hắc cụ thể là linh thú như thế nào? Bản thân ta cũng còn không biết".

Sau khi Nhậm Thanh Phong nhìn thấy Tiểu Kiếm sững sốt, chàng mới trả lời vấn đề của chính mình. Tự nhiên chàng đã đoán ra, chắc chắn Lâm Kiếm thường xuyên đi đến quảng trường Sơn Đại tìm mấy vị đệ tử trực ban đó tư vấn, mới có thể biết chính mình tối hôm trước đã trở lại. Có điều Lâm Kiếm không nghĩ ra, hắn cũng không nhắc đến nhiều, mà chỉ là lặng lẽ để trong lòng. Tiếp theo Nhậm Thanh Phong lại cười, vuốt ve Tiểu Ưng trên bờ vai, nhìn Lâm Kiến nói tỉ mỉ, bản thân trước đây ở phường thị gặp chuyện.

"A, hóa ra là như vậy, vậy Tiểu Ưng này xem như là có thể sống tiếp, hoặc thật sự là linh thú, chỉ sợ cũng không được tốt lắm. Bị tu sĩ ép buộc bỏ đi, giữ lại linh thức. Điều đó khẳng định là khí huyết tổn hại nghiêm trọng, rất khó chữa khỏi hoàn toàn. Trừ khi người có thể giết chết Tiểu Ưng

này trước đã, dùng linh lực điểm số lần đánh thông kinh mạch toàn thân của nó, lại bổ sung thêm một vài vật liệu thuốc quý hiếm luyện thành đan dược, tiến hành điều dưỡng cẩn thận một thời gian dài mới được”. Lâm Kiếm nghe Nhậm Thanh Phong kể hết câu truyện đã phát sinh ở phường thị, thế là liền tiếp nhận đề tài, thao thao bất tuyệt nói.

Ha ha, Tiểu Kiếm nhìn Tiểu Hắc hình dáng giống như là chịu tổn hại a? Nhậm Thanh Phong ôm Tiểu Ưng trên bả vai, sau đó cười hỏi.

“A, đây là chuyện như thế nào? Chẳng lẽ người hai ngày này nằm trong tiểu cư không ra, là đã giúp Tiểu Hắc đánh thông kinh mạch toàn thân? Không đúng à, a Phong lấy sự tu luyện của người làm sao có thể nhanh như thế được? Hơn nữa đánh thông hoàn toàn kinh mạch, Tiểu Ưng này cũng không thể biến thành tinh thần rạng rỡ như vậy? Thoạt nhìn có chút rất giống con linh thú Bạch Hạc đỏ của Phí sư thúc, rốt cuộc là chuyện gì? A Phong, người làm sao nói đến một nửa rồi lại không nói nữa?”

Lâm Kiếm nhận Tiểu Ưng từ trong lòng Nhậm Thanh Phong nghĩ cần phải xem tỉ mỉ. Có điều hẳn lại không nghĩ ra, Tiểu Ưng này mới bị Lâm Kiếm đón qua, tay trái của Lâm Kiếm đã bị miệng ưng nho nhỏ, cong cong đó của nó mài mạnh hai cái xuống, Lâm Kiếm đang thấy hơi hơi đau, theo ý thức thấy kinh sợ. Đồng thời tay trái cũng buông lỏng ra không ít. Ngay trong nháy mắt này, Tiểu Ưng kia đã vùng vẫy trong đôi tay của Lâm Kiếm, hai cánh mở ra liền bay lên không trung hơn mười mấy trượng. Tiếp theo, nó bay xoay tròn một vòng, rồi lại bay trở về trên vai của Nhậm Thanh Phong. Hơn nữa, nó còn lạnh nhạt nhìn Lâm Kiếm. Lúc này, Lâm Kiếm cũng bị hơi thở của Tiểu Ưng làm kinh sợ. Trên khuôn mặt hẳn hiện lên vẻ nghi hoặc và sững sốt, rồi vội vàng truy vấn.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 62

Huỳnh Đệ Nhường Nhau

Lâm Kiếm thấy Tiểu Ưng mạnh mẽ như thế không hề bị tổn thương huyết khí chút nào. Chàng không khỏi kinh ngạc liền truy hỏi Nhậm Thanh Phong. Thấy Lâm Kiếm có bộ dáng như vậy, Thanh Phong cảm thấy vô cùng hứng thú. Chàng cười nhạo hai câu, sau đó đem câu chuyện xảy ra trên đường và câu chuyện trong Tiểu cư kể sơ qua cho Lâm Kiếm nghe. Có điều, việc chính mình giết chết Ngô Sơn, hai đệ tử đồng môn hậu kỳ Trúc Cơ, thì lại không nhắc đến. Chàng chỉ nói là do bản thân chạy tương đối nhanh, cho nên trốn thoát được. Dẫu sao Ngô Sơn có thể là gian tế của Tông Thanh Môn, có quan hệ không lớn với bản thân mình, hơn nữa bây giờ còn là tử vô đối chứng. Cho nên tốt nhất là chuyện này chấm dứt ở đây.

“Không ngờ xuống núi lần này, A Phong ngươi lại gặp nguy hiểm bất ngờ như vậy! Có điều người bảo tên tu sỹ áo xanh đó, chỉ cần tùy ý thả ra một đường phong dao, đã có thể dễ dàng đánh tan tấm màn đen kinh khủng kia. Chỉ sợ tu vi của hần hần là linh tịch hậu kỳ. Mà tên tu ma kia, còn phải lợi hại hơn một chút. Lần này ngươi có thể thoát khỏi tay tên tu sỹ áo xanh đó, thật là vạn phúc! Còn nữa, công pháp "luyện thần thuật" đó vô cùng nguy hiểm và đáng sợ, người cần phải thận trọng tu luyện!” Sau khi nghe xong Lâm Kiếm không kiềm nổi toát mồ hôi lạnh mà nói với Nhậm Thanh Phong.

“Ha ha, nói như vậy, chẳng lẽ tên tu ma trẻ ấy có thể là tu sỹ Kết Đan Kỳ?” Nhậm Thanh Phong lơ đãng cười nói. Việc tu luyện "luyện thần thuật" dẫn đến hồn phách xuất hiện lỗ thủng, chàng không nói tí mĩ với Lâm Kiếm. Chàng chỉ nói là do tu luyện không cẩn thận nên bị hôn mê.

“Điều này là không thể nào, Chắc hẳn hẳn là tu luyện đại viên mãn linh tịch kỳ mới đúng, tu sỹ Kết Đan Kỳ không phải là tu sỹ linh tịch bình thường có thể ngăn cản. Giống như người, ta mà gặp phải tu sỹ Trúc Cơ hậu kỳ, có lẽ còn có thể may mắn giành được thắng lợi, nhưng nếu là gặp phải tu sỹ linh tịch kỳ, chắc chắn một chút lực phản thủ đều không có”. Lâm Kiếm lạnh lùng nói.

“Chính xác, lúc đó đối mặt với tu sỹ áo xanh ấy, thực sự nguy hiểm vô cùng. Thôi, không nói đến cái này nữa. Tiểu Kiếm, người nhìn xem cái bình này đựng đan dược gì, còn có mấy viên trân châu này lấy được từ trên cương thi, người cũng nhìn xem” Nhậm Thanh Phong đưa Lâm Kiếm một bình đan dược màu vàng, mấy viên huyết chu, rồi nói!

“Ồ, trân châu này không phải là hạt châu huyết thi được sinh ra từ thân thể cương thi hút máu trong truyền thuyết đó sao? Còn bình đan dược màu vàng này, có phải là huyết hồn đan, nó dùng hạt châu huyết thi làm nguyên liệu chính luyện thành. Loại huyết hồn đan này, không phải là đan dược bình thường!, tuy nó không có khả năng bổ sung linh lực nhưng có thể hỗ trợ lượng lớn tinh lực bản mạng của tu sỹ, còn có thể cường tráng thần thức hồn phách, thực sự là không thể có nhiều linh đan cứu mạng như vậy chứ!” Lâm Kiếm nhìn đan dược và trân châu trong tay không nén nổi kinh ngạc nói.

“Ồ, theo người nói, những cương thi ấy, hẳn tất cả đều là cương thi hút máu?” Nhậm Thanh Phong lúc này mới bừng tỉnh nói.

“Ừ, chính xác là cương thi hút máu cấp thấp nhất trong truyền thuyết, toàn bộ cương thi này hút máu và thịt của cả người lẫn súc vật tiến hóa mà

ra. Có điều căn cứ theo như người miêu tả, những con cương thi hút máu này còn có thể dẫn dắt khôi lỗi tu sỹ đó, hấp thu tinh hoa ánh trăng tiến hành tu luyện. Nếu mà như vậy thì tương đối đáng sợ. May mà, đã bị người tiêu diệt sạch rồi, nếu không những cương thi này không ngừng tiến hóa lên, thì thật là nguy hại đến tu sỹ chính đạo của Thiên Thai đại lục. Lâm Kiếm nhìn đan dược trong tay nói.

“Ha ha, không đáng sợ như người nói, nhưng thi thể này tương đối dễ để đối phó. Chỉ là ta không muốn những người dân ngây thơ kia bị chết vô tội. Vì thế ta mới ra tay. Có điều được mấy đan dược và thi huyết châu này, ta cũng tính là không thiệt thòi khi tìm giết những cương thi này”. Nhậm Thanh Phong cười nói.

Cương thi hút máu lần này tuy không ít, nhưng nếu muốn hình thành huyết châu một lần nữa, chỉ sợ không có hai ba trăm năm mới có thể thành. Hơn nữa trừ khi có tu sỹ khác cũng giống như tên tu ma đã chết đó, đặc biệt là phải đi tìm thi thể vài trăm năm, rồi để trong đáy vực âm mạch huyết động cúng tế” Nhậm Thanh Phong sau đó lại nói.

“Ồ, người nói là những cương thi hút máu đó, có quan hệ với đáy vực âm mạch huyết động? Chuyện này ta phải mau chóng trở về nói cho sư phụ biết, sau đó để sư phụ thông báo cho sư môn mới được”. Lâm Kiếm vừa nghe cương thi này không ngờ có quan hệ với đáy vực âm mạch huyết động, tự nhiên cũng cảm thấy việc này nghiêm trọng.

Đúng như Nhậm Thanh Phong nói, thi thể bình thường sẽ không dễ dàng biến thành cương thi, trừ khi là để một thời gian dài trong vài âm mạch, mới có thể sản sinh ra linh trí, biến thành cương thi hút máu cấp thấp.

“Ha ha, tình hình cương thi này, có thể nói với sư môn, dù sao còn đề cập đến nhiệm vụ hai người chúng ta đi tìm đệ tử mất tích. Có điều không cần thiết phải kể về âm mạch huyết động kia. Dù sao âm mạch kia cũng bị

chúng ta làm cho thành linh mạch thủy tính bình thường rồi. Tên ma tu kia đã chết rồi. Họ sẽ không để cho chúng ta đi thăm dò kiểm tra nơi trú quân của Huyền Dương môn, việc đó liên quan quá sâu xa. Chúng ta là hai gã đệ tử nhỏ bé, không nên quản nhiều việc của Tông Môn”. Nhậm Thanh Phong không cho là đúng cười nói.

Chuyện này chỉ sợ bề ngoài không hề đơn giản như vậy. Bản thân không nên nhúng tay vào là tốt nhất. Nếu mạo muội trình báo với sư môn, sẽ dẫn đến phiền hà không cần thiết.

“Ở đây có một cái áo giáp mềm màu trắng, người xem xem thế nào. Nếu như người thích thì tặng cho người. Dù sao thì ta cũng đã có thiên giáng bào rồi nên không cần cái này” Nhậm Thanh Phong nhìn Lâm Kiếm đang do dự. Thế là, chàng ném áo giáp mềm màu trắng ấy qua.

Nhậm thanh Phong kể từ sau khi gặp Lâm Kiếm, chàng luôn nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình của Lâm Kiếm. Mà Lâm Kiếm lại kiên quyết không cần các loại đồ vật và linh thạch thượng phẩm. Hắn chỉ lấy hai mươi thỏi linh thạch trung phẩm và một trang ký hiệu phong dao bạc năm. Cho nên lần này Nhậm Thanh Phong mới tặng áo giáp mềm.

Áo giáp cao cấp phòng ngự bên trong? Không ngờ thật là áo giáp cao cấp phòng ngự bên trong! A Phong, người thật sự muốn tặng cho ta cái này à? Tốt quá... không đúng! Hay là người giữ lại đi, lần này người đắc tội với tên tu sỹ áo xanh đó. Sau này nếu gặp lại hắn lần nữa, có áo giáp mềm là pháp khí cao cấp phòng ngự này, có thể an toàn thêm một chút.”.

Lâm Kiếm nhìn áo giáp mềm không kiềm chế nổi sự kinh ngạc. Tuy hắn vừa mới cầm nó, dù trước đó cũng nghe Nhậm Thanh Phong nhắc qua. Có điều hiện tại thật sự nhìn thấy rồi, hắn quá kinh ngạc. Sau đó hắn lại nghe Nhậm thanh Phong nói muốn tặng mình cái áo giáp. Đương nhiên hắn vui mừng quá đổi. Tuy vậy hắn lại nghĩ, Nhậm Thanh Phong còn cần áo giáp

hơn. Hắn vừa mới chỗi từ, thì Nhậm Thanh Phong đã ném trở lại cái áo giáp mềm.

"Sư phụ ta đã nói rồi, đợi ta đột phá đến linh tịch kỳ, người sẽ tặng ta một bộ pháp khí phòng ngự thượng phẩm. Cho nên, a Phong à! người không cần phải nói nhiều. Đan dược, thi châu huyết này, người cũng cầm lấy đi. Sau này người tu luyện "luyện thần thuật" đều cần mấy thứ này. Thi đan này người đừng ăn, hãy luyện hoá cho hết sát khí trước đã". Lâm Kiếm nói.

Nhậm Thanh Phong nhìn Lâm Kiếm hành động như vậy, chàng không nói thêm gì nữa. Chàng cầm áo giáp mềm, gom lại đan dược, thi châu huyết. Sau đó, chàng lại nhắc đến việc cần phải chia một nửa số linh thạch cho Lâm Kiếm, nhưng vẫn bị Lâm Kiếm cự tuyệt. Lâm Kiếm nói, bản thân hắn là đệ tử của trưởng lão, mấy thứ đồ đạc, pháp khí, linh thạch ấy, sau này đương nhiên hắn sẽ không thiếu. Vả lại, trước đây bản thân hắn thực ra cũng không giúp được bao nhiêu cho Nhậm Thanh Phong. Cho nên hắn nói những gì hắn làm cho Nhậm Thanh Phong, chàng không cần quá để ý. Dù hiện tại chàng có nhiều linh thạch, nhưng với phương pháp tu luyện như vậy của Nhậm Thanh Phong chỉ có thể duy trì một quãng thời gian ngắn thôi.

"Nếu vậy, ta cũng không miễn cưỡng nữa, bằng không mi lại nghĩ là ta khách khí. Ta tặng cho người ngọc đồng này, khẳng định là người sẽ cảm thấy hứng thú." Nhậm Thanh Phong cười nói. Hắn cũng cảm thấy mình có chút quá khách sáo. Làm gì có tu sỹ nào cho rằng mình quá nhiều kiếm được pháp khí linh thạch lại còn dùng đồ đi cướp tặng người.

Bên trong ngọc đồng ghi lại bí quyết kỳ quái có thể tu luyện thần thức? Lâm Kiếm nhận ngọc đồng từ Nhậm Thanh Phong ném qua, liền dùng thần thức kiểm tra một chút. Cuối cùng hắn hỏi một cách mơ hồ. "Người không lưu bí quyết này à?" Lúc này hắn cảm thấy thần kinh của chính mình có

chút mộng lung. Lần này, những gì Nhậm Thanh Phong làm hẳn kinh ngạc thực sự là quá nhiều.

“Cái này... người yên tâm, đây chỉ là bí quyết thổ nạp của việc khôi phục thần thức trong công pháp “ luyện thần thuật” mà ta đã nói với người. Có điều, các phần khác của công pháp này ta không thể cho người. Nếu cho người sẽ làm hại đến người. Hơn nữa cho dù chỉ là một phần bí quyết, lại cũng là hiếm có. Cho nên người đừng để cho các tu sĩ khác biết” Nhậm Thanh Phong đáp.

Nói xong, Nhậm Thanh Phong đứng lên, hạ tảng đá lớn, đi về hướng núi. Lâm Kiếm cũng không chối từ nữa, vui mừng nhận ngọc đồng, rồi cũng bước nhanh đi theo.

Tiểu Kiếm, người làm sao vẫn còn ở tu vi Trúc Cơ trung kỳ? Lễ nào còn chưa phá được bình cảnh ?” Nhậm Thanh Phong vừa đi vừa nôn nóng hỏi.

“Đương nhiên không phải, lần này trở về ta đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ cần bế quan vài ngày là có thể đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ”. Lâm Kiếm cũng mới nghĩ ra chuyện này, thế là hần cười đáp.

“Ồ, vậy thì tốt, nếu đã như vậy, sau này việc đột phá đến linh tịch kỳ cũng nằm trong tầm tay.” Nhậm Thanh Phong yên tâm nói.

“Ồi làm gì có dễ dàng như thế? Cũng chỉ sợ rằng phải mất thời gian ít nhất mười mấy năm. Hơn nữa vấn đề lớn nhất bây giờ là tư chất của ta còn quá kém. Lấy tình hình hiện giờ của ta, nếu tu luyện đến đại viên mãn kỳ Trúc Cơ, đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng muốn tiến vào linh tịch kỳ thành công, tỷ lệ thành công là quá nhỏ. Lâm Kiếm nghe được Nhậm Thanh Phong nói lại chẳng hề vui, ngược lại hần lại thở dài.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 63

Nướng Cá Bên Hồ

"Đã đột phá được đến như thế này thì nên vui mới đúng. Những việc sau này, ai có khả năng biết trước. Giống như người trước đây, đối với lần đột phá này cũng không ôm hy vọng lớn. Bây giờ không phải là có thể đột phá sao. Cho nên người đừng nghĩ nhiều nữa". Nhậm Thanh Phong nói. Sau đó hai người lại tiếp tục sóng đôi nói chuyện, rất nhanh đã đến một vùng cỏ ấy trong núi.

"Người nói là Nghiêm Phi đã đột phá đến Linh Tịch kỳ rồi sao? Hơn nữa hẳn còn được trường lão nhận làm đệ tử quan môn?" Nhậm Thanh Phong vừa ngồi xuống trên bãi cỏ bên hồ nhỏ trong núi Tửu Nhục thì nghe Lâm Kiếm nói như vậy. Hẳn không nén nổi sự kinh ngạc nói. Đồng thời, Nhậm Thanh Phong cũng biết tại sao đột nhiên cảm xúc của Lâm Kiếm hạ thấp đến như vậy.

"Đúng rồi, mấy ngày trước ta tận tai nghe sư phụ nói. Nghiêm Phi có thể chính là Thuần Dương thân thể đấy!" Lâm Kiếm nhìn con Tiểu Ưng phần khích bay đi bay lại trên đỉnh đầu của hai người, trả lời một cách buồn bực.

Vốn dĩ Lâm Kiếm còn đang phấn kích vì đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ. Nhưng sau đó, do đột nhiên biết được tin tức này từ Lâm trường lão thì lòng hẳn bị đả kích nặng, một chút tự ti xuất hiện. Mặc dù đã cách mấy

ngày nhưng hiện tại khi nhắc đến chuyện này với Nhậm Thanh Phong thì trong lòng hẳn vẫn có chút buồn phiền.

“Thì ra là Thuần Dương thế. Thảo nào có mấy năm ngăn ngui như vậy mà hẳn đã từ tu vì Luyện Khí Kỳ đại viên mãn đột phá đến linh tịch kỳ rồi. Nếu đã như vậy, tại sao hẳn không bá trưởng môn Nhân Chân làm sư phụ nhỉ? Theo tư chất hiếm có như vậy, trưởng môn Nhân Chân hẳn sẽ không cự tuyệt chứ?”

Quả thật ban đầu Nhậm Thanh Phong cũng kinh sợ nhưng sau đó chợt bình tĩnh rồi hỏi.

Nghe nói trưởng môn Nhân Chân nhanh chóng bế quan chuẩn bị Kết Anh rồi. Nếu như Kết Anh thành công, trưởng môn Nhân Chân sẽ trở thành thái thượng trưởng lão thứ ba. Tất nhiên thái thượng trưởng lão sẽ không dễ dàng tu nạp đồ đệ. Lúc đó, Phí trưởng lão sẽ là lựa chọn hàng đầu lên làm trưởng môn đời tiếp theo, cho nên Nghiêm Phi đó bá nhập vào trong môn hạ Phí trưởng lão cũng là điều bình thường.” Lâm Kiếm giải thích.

Thực ra ai làm trưởng môn đều không có quan hệ lớn với chúng ta. Có điều, tên Nghiêm Phi đó, ở mỗi lần tuyên truyền giảng đều tích cực đưa ra câu hỏi, tư chất linh căn lại tốt. Với sự tận lực vun đắp của tông môn, hẳn đúng là có tiền đồ không thể giới hạn. Chỉ là Nghiêm Phi này lòng dạ quá hẹp hòi, chỉ sợ không thể gánh vác trọng trách ngày sau. Nhậm Thanh Phong suy nghĩ một lúc rồi tùy ý nói.

"Ha ha, sao khi ta nghe người nói chuyện thật có cảm giác giống như khẩu khí của các vị trưởng lão trong tông môn thế?" Lâm Kiếm không nhịn được mà cười phá lên. Không nói đến Nghiêm Phi nữa. Sau này hẳn như thế nào cũng không liên quan gì đến chúng ta. Chỉ cần hẳn không gây chuyện là được. Tình hình của người như thế nào rồi? Người đã đi báo cáo nhiệm vụ sư môn lần này chưa?" Nhậm Thanh Phong vừa vuốt vuốt cây Cửu Vi Thảo, vừa hỏi.

“Vẫn chưa, ta sợ lúc báo tin đó ngọc đồng này sẽ bị thu lại. Lúc người qua thì ta không có cách nào giao rồi. Có điều người đã tìm thấy đệ tử mất tích, vậy ngọc đồng này cũng không còn tác dụng gì”. Lâm Kiếm vừa nghe đến nhiệm vụ lại hứng thú trả lời.

"Ngọc đồng này tại sao lại không có tác dụng chứ? Ngày mai người hãy cầm ngọc đồng này đi giao nhiệm vụ đi. Sau đó đợi hai ngày nữa, bọn ta lại mang mấy cái thi thể tu sỹ, đi giao nhiệm vụ một lần nữa. Như vậy chúng ta có thể lĩnh thưởng nhiều hơn một lần” Mắt Nhậm Thanh Phong sáng lên, ngẩng đầu nói với Lâm Kiếm.

"Như thế là chúng ta đã lừa gạt tông môn. Hay là ngày mai chúng ta cùng đi bàn giao nhiệm vụ nhé. Có mấy cái thi thể này và hai thỏi ngọc bài đệ tử tam đại. Và lại số nhiệm vụ của người là sáu lần trong ba năm nhưng có thể một lần triệt tiêu toàn bộ. Ngoài thưởng nhiệm vụ, qua mấy tháng còn có thể được lĩnh linh thạch của ba năm tiếp theo. Hơn nữa hiện giờ trên người người đã có không ít linh thạch. Lẽ nào người cảm thấy còn không đủ sao? Vậy mà còn lừa để nhận thưởng của tông môn”. Lâm Kiếm vẻ mặt nghiêm trang nói.

"Ha ha. Nếu Tiểu Kiếm người bảo vệ sư môn như vậy, vậy chuyện này coi như xong. Đáng tiếc, vốn dĩ lần này ta trở lại còn tính đổi sang một nơi linh khí dồi dào hơn một chút, để tu luyện thuận tiện cho bản thân. Mà do Tiểu Hắc nên bây giờ ta sẽ vẫn tiếp tục ở lại nơi đây." Nhậm Thanh Phong nhìn Tiểu Hắc bay quanh trên mặt hồ nhỏ, cười nói.

Có thể tìm được nơi linh khí dồi dào, thích hợp để Tiểu Hắc ở thì lại không nhiều. Núi Tử Nhục này tuy không lớn nhưng cũng có hơn mười dặm chu vi, hơn nữa nghĩ đến việc linh khí toán loạn, trong núi còn có một ít thỏ hoang to mập, gà núi. Ngay cả trong cái hồ nhỏ này cũng có mấy loại cá ngon. Tất cả các loại này đều có thể làm thực phẩm cho Tiểu Hắc.

"A Phong, chẳng lẽ người không biết quan hệ chủ tớ giữa tu sĩ và linh thú chỉ có một lần duy nhất. Bây giờ Tiểu Hắc không thể lại nhận người làm chủ nhân nữa. Cho nên người nên nghĩ cho kỹ, có cần phải vì một con linh thú không có quan hệ gì như vậy không? Thậm chí ta còn không biết Tiểu Ưng này có phải là linh thú hay không nữa." Lâm Kiếm nhìn nét mặt mỉm cười của Nhậm Thanh Phong rồi không nhìn được bèn khuyên.

Đúng như Lâm Kiếm nói, linh thú nhận chủ là tiến hành lúc linh thú mới sinh hoặc khi trứng còn chưa nở. Tiểu Hắc không thể lại tiến hành nhận chủ nữa. Không tiến hành nhận chủ, tu sĩ không có cách gì cùng linh thú liên thông tinh thần. Tự nhiên cũng không thể khống chế tuyệt đối linh thú. Tình hình của Tiểu Hắc, căn bản không thể xem như linh thú chân chính. Nhiều nhất thì có thể xem là một con linh thú tương đối biết nghe lời mà thôi.

"Ha ha, coi như Tiểu Hắc không phải Linh Thú, vậy thì sao? Chỉ cần sau này mỗi ngày ta đều dùng linh lực, tiến hành chải vuốt sợt thông kinh mạch toàn thân của nó, không ngừng mở rộng kinh mạch cho nó, cải thiện thể chất của nó. Nếu như có điều kiện ta lại tìm vài linh thảo trên trăm năm, liên tục làm thức ăn cho nó. Một ngày nào đó nó cũng có thể tu luyện trở thành linh thú bậc cao." Nhậm Thanh Phong nghe Lâm Kiếm nói tự nhiên biết là hắn có ý gì. Có điều hắn không để trong lòng.

"Hơn nữa hiện tại cũng chỉ là không thể đổi nơi tu luyện mà thôi, thực ra cũng không có gì đáng lo ngại. Dù sao ta tu luyện Ngũ hành hỗn độn quyết cũng tính tu luyện ở đây. Nhưng so với các đệ tử nhị đại khác thì ta cần tính toán một cách có lợi nhất. Hơn nữa đợi sau này khi tu luyện đến linh tịch kỳ thì cũng phải tìm một nơi lớn hơn, linh khí dồi dào hơn để lập động phủ. Tới thời điểm đó tự nhiên là tất cả các vấn đề sẽ được giải quyết. Tiểu Kiếm này, người cũng không cần phải lo lắng. Lễ nào khi chúng ta không có việc, ở trong này uống rượu ăn thịt không thoải mái vui vẻ sao?"

Nhậm Thanh Phong quan sát tỉ mỉ môi trường xung quanh, sau đó lại bổ sung tiếp.

"Nếu người đã không để ý. Vậy đương nhiên ta cũng không có ý kiến gì. Dù sao sau này còn có thể thường xuyên nướng thịt, uống rượu ở đây. Việc Tiểu Hắc không thể nhận người làm chủ, cũng không thể nói hoàn toàn là chuyện xấu. Tốc độ tu luyện của nó ở mức tối thiểu nhất cũng sẽ không giống như các loại linh thú nhận chủ khác. Bọn chúng cũng chịu sự hạn chế tương đối lớn. Hơn nữa có tu sỹ nào lại không tiếc hao phí linh lực lẫn thần thức như người để thường xuyên cải thiện thể chất giúp linh thú?"

Lâm Kiếm thấy Nhậm Thanh Phong quyết định không đổi nơi tu luyện thì trong lòng hẳn cũng rất vui sướng. Dù sao mấy năm nay hai người họ thường xuyên cùng nhau uống rượu nói chuyện ở núi Tửu Nhục nên cũng có chút quen luyến với nơi đây.

"Linh thú khác trong cơ thể có lưu linh thức của tu sỹ, thường xuyên ở trong túi linh thú bị hạn chế trưởng thành. Bọn chúng cũng sẽ lãng phí thời gian tu luyện tiến bậc nghiêm trọng" Nhậm Thanh Phong cũng tán thành.

Đối với Nhậm Thanh Phong mà nói, Tiểu Hắc này nói như thế nào cũng chính là đã cứu chính mình một mạng. Mà hiện tại, việc bản thân hắn đang làm cũng chỉ là chậm rãi đổi nơi tu luyện mà thôi. Hơn nữa giữ Tiểu Hắc lại cũng không ảnh hưởng đến việc thu nhận nuôi linh thú khác sau này. Ngoài ra nếu như Tiểu Hắc có thể trưởng thành đến trên bậc ba, không chừng có một ngày thật sự có thể giúp được chính mình.

Ngay khi Nhậm Thanh Phong vừa nói xong câu cuối cùng, Tiểu Ưng bay lượn tròn trong không trung, hình như là nó hiểu câu chuyện hai người nói, muốn thể hiện một chút bộ dạng rất lợi hại của chính mình.

Một cái lao xuống, Tiểu Hắc không ngờ lao vào trong hồ nước. Chỉ thấy một trận nước theo sau bắn tung trên mặt hồ. Mà cùng lúc đó hai con cá

trăm to béo dài một thước đã bị tiểu hắc cặp chặt vào trong móng vuốt.

Tiếp theo hai người chỉ nghe một âm thanh vang lên trong sáng của Tiểu Ủng, hai con cá trăm béo mập ấy hướng về Lâm Kiếm bị ném xuống, đồng thời Tiểu Ủng cũng thông dong vỗ vỗ cánh, rất nhanh hạ xuống trên bả vai của Nhậm Thanh Phong, sau đó ghéch đầu lên. Nó giống như tướng quân thắng trận mà liếc khuôn mặt đang cười gượng của Lâm Kiếm.

"Như thế nào, Tiểu Kiếm. Xem người sau này còn dám xem thường Tiểu Hắc nữa không." Khuôn mặt Nhậm Thanh Phong nghiêm túc nói. Sau đó lại không nhìn được mà cười to lên.

"Nướng cá, nướng cá thôi" Lâm Kiếm nhìn toàn thân dính đầy bọt nước, Tiểu Hắc Ủng lại tiếp tục dương dương tự đắc, hắc cũng liền cười to. Tiếp theo hai người đến trên bãi cỏ bên hồ, nổi một đồng lửa rồi nướng cá trăm. Vốn dĩ lúc đó trời đã gần hoàng hôn, nhưng rốt cuộc theo âm thanh nói cười của hai người, bóng đêm cũng dần dần buông xuống.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 64

Phần Thưởng Cho Nhiệm Vụ

Một đêm đã qua đi rất nhanh Nhậm Thanh Phong, Lâm Kiếm mượn ánh lửa, ngồi trên núi Tửu Nhục uống rượu nói chuyện phiếm.

Trời sáng rõ, ánh nắng tươi đẹp chiếu rọi, hai người mang theo Tiểu Hắc, đến đại điện nhận nhiệm vụ ở đỉnh núi Ngọc Huyền. Nhậm Thanh Phong phát hiện, trong nhóm đệ tử làm việc ở nơi đăng ký nhiệm vụ lần này, vẫn còn là ông lão mặc áo xanh lần trước.

Hai vị là giao nhiệm vụ hay là đến để nhận nhiệm vụ?” sau khi ông lão ngồi xuống bàn đá, run rẩy theo thông lệ hỏi. Đệ tử nhị đại đến đây giao, nhận nhiệm vụ mỗi ngày đều không ít. Bởi vậy ông lão này cũng không có nhận ra hai người Nhậm Thanh Phong, Lâm Kiếm.

Sư huynh quên chúng tôi nhanh đến vậy? Lần trước chúng ta nhận nhiệm vụ đi Đài Châu tìm đệ tử mất tích.” Lâm Kiếm có chút ngoài ý muốn, tiếp theo cầm hai thỏi ngọc đồng ghi chép thông tin nhiệm vụ chuyển qua.

“Ồ, hóa ra là hai người, không ngờ các người trở lại nhanh như vậy? Như thế nào rồi? Các đệ tử thất lạc hai người đã tìm thấy chưa? Nếu như chưa tìm thấy, ta có thể giúp các người hủy bỏ nhiệm vụ”. Ông lão nhìn kiểm tra ngọc đồng một lát, rồi từ từ nói.

“Không cần đâu, chúng tôi đến là giao nhiệm vụ. Đệ tử mất tích lần này đều tìm thấy cả rồi. Còn tìm được thêm mấy tên tu sỹ khác nữa. Tất cả đều ở trong đây, người tự mình xem đi.” Nhậm Thanh Phong cũng không muốn nhiều lời. Hắn nói xong, lấy một cái ngọc đồng và một cái túi trữ đồ đặt lên trên bàn đá trước mặt ông lão.

“Tự ta tận mắt nhìn ư?” thần sắc của ông lão thay đổi, khuôn mặt nghi hoặc, nghi vấn hỏi. Tiếp đó lão là cầm ngọc đồng đặt ở trán, dùng thần thức thăm dò.

"Hóa ra là nơi đóng quân Đài Châu đã bị hủy bỏ rồi à? Xem ra hai người may mắn, không phải dùng lực nào, chỉ thuận tiện chạy một vòng là đã có thể nhận được thưởng. Như vậy tốt rồi, dựa theo ngọc đồng mà nói, hiện tại coi như các người mỗi người hoàn thành một lần nhiệm vụ mức độ khó trung bình. Đem ngọc bài thân phận của các người lại đây, ta đăng ký một chút” ông lão xem xong ngọc đồng, vẻ mặt hiện lên thần sắc xem thường.

“Sư huynh, người xem xong cái túi trữ đồ rồi lại nói cũng chưa muộn”. Nhậm Thanh Phong cười nụ nói.

"Túi trữ đồ có cái gì đáng xem? Lẽ nào các người không biết, trong Tông môn cấm tặng đồ cho đệ tử đang trực ban à?" Ông lão ấy có chút không cho là hắn nói đúng. Sau đó lão có chút không hài lòng, gượng gạo cầm túi trữ đồ ấy lên, thần thức vừa động thì đồ đạc bên trong xuất hiện trên bàn đá.

Sau đó, mấy người nghe thấy mấy âm thanh phịch, phịch, vài thi thể đã đập đổng trên bàn đá. Mà sáu thi thể này chính là thi thể tu sỹ mất tích được Nhậm Thanh Phong mang về bàn giao nhiệm vụ.

“A, đây..... đây là, rốt cuộc đây là chuyện gì? Các người đựng nhiều thi thể như vậy ở bên trong, rốt cuộc là muốn làm cái gì?” Ông lão mặc áo

xanh nhìn đồng thi thể trên bàn đá, trước hết là kinh ngạc, sau đó lại không vừa ý, gằn giọng hỏi.

“Cái này, huynh đệ, ta vừa nghĩ cần ngăn cản người, nhưng lại không nghĩ đến động tác của huynh đệ sẽ nhanh như vậy. Thực sự là không thể trách hai người bọn ta”. Lâm Kiếm mặt đỏ lên, vội vàng giải thích. Lâm Kiếm vừa mới nghĩ nên nói rõ sự việc cho ông lão này, nhưng không ngờ rằng ông lão này lại muốn làm hai người rơi vào tình huống khó coi, Lâm Kiếm muốn ngăn cản nhưng không kịp. Mà lúc này Lâm Kiếm muốn cười cũng không dám cười, cho nên mặt đỏ hồng lên.

"Sư huynh không cần phải hoang mang, sáu thi thể này chính là hai đệ tử mất tích và bốn tán tu mất tích khác mà chúng tôi tìm thấy. Ngoài ra trong này còn có một ngọc bài thân phận của đệ tử mất tích khác. Sư huynh xin hãy kiểm chứng một tý" Khuôn mặt Nhậm Thanh Phong lạnh lùng đưa qua một thỏi ngọc bài thân phận đệ tử tam đại nói.

Trước đây Nhậm Thanh Phong cũng không ngờ sự việc lại trở nên như vậy. Có điều sự việc đã như vậy rồi, hắn cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa. Ai bảo ông già này vô duyên vô cớ muốn làm cho bọn hắn rơi vào tình huống khó coi.

“Các người nói, những thi thể này đều là tu sỹ bậc thấp đã mất tích à?” Ông lão mặc áo xanh khôi phục lại bình tĩnh, xấu hổ ho khan một tiếng. Sau đó ông kiểm tra qua loa một chút mấy cái khôi lỗi thi thể này. Có điều ông lão lại không hề giật mình quá mức, mà chỉ trực tiếp thu nhặt thi thể, rồi lại tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy! Mấy thi thể mất tích này, vốn là tại hạ tìm thấy ở một nơi trong rừng cây kỳ lạ bên ngoài thành Đài Châu. Có mặt lúc đó còn có một vị tu sỹ trung niên tu vi linh tịch hậu kỳ”. Nhậm Thanh Phong sớm có chuẩn bị liền nói. Sau đó hắn kể lại đại khái trước sau câu chuyện một tý. Về việc bản thân nhặt được cái túi trữ vật của tên ma tu lại không nói ra.

Hơn nữa việc tên ma tu và cương thi bị diệt sát hẳn cũng chỉ nói là một người tu sỹ mặc áo xanh không biết tên ấy làm. Bản thân hẳn chỉ đứng một bên giúp đỡ chút ít, cuối cùng mới có được những thi thể này.

“Haizz, xem tình hình chuyện này, phải báo cáo với Tông môn mới được. Như vậy đi, hai người cầm hai tấm ngọc bài thân phận này đi đến nơi phát đan dược, linh thạch lĩnh thưởng cho nhiệm vụ là được rồi. Ngoài ra nhiệm vụ lần này, phân thưởng cho hai người các người cũng không giống nhau. Người trong ba năm gần đây phải làm sáu lần nhiệm vụ, lần này đã có thể triệt tiêu toàn bộ rồi. Mà người thì coi như là hoàn thành tốt một lần nhiệm vụ có mức độ khó trung bình”.

Ông lão áo xanh nghe Nhậm Thanh Phong trần thuật xong, liền cầm ngọc bài thân phận của hai người. Lão lại cẩn thận ghi chép một chút chi tiết. Lúc này lão thu lại hết mấy thi thể kia, rồi nhanh chóng đưa trả lại ngọc bài thân phận của hai người và túi trữ vật của Nhậm Thanh Phong, cái túi đã dùng để đựng thi thể ấy. Sau đó lão nói riêng với hai người.

“Ngoài ra người dùng ngọc bài thân phận này đi đến tầng thứ hai của Tàng thư các. Các người được đọc các loại sách của tông môn trong Tàng Thư Các. Có điều, thời hạn chỉ có một tháng. Còn nữa, sự việc này, tông môn có thể sẽ tìm đến hai người tìm hiểu tình hình, cho nên hai tháng nữa hai người không được tùy ý ra ngoài. Được rồi, nếu như không có chuyện gì nữa, hai người các người có thể đi được rồi”. Ông lão mặc áo xanh lại nói bổ sung với Nhậm Thanh Phong. Sau đó, lão cũng không đợi hai người trả lời mà cứ thế ghi chép điều gì lên cuốn sách cũ nát.

“Vậy chúng tôi không làm phiên sư phụ nữa. Cáo từ.” Trong lòng hai người Lâm Kiếm, Nhậm Thanh Phong rất hài lòng, bọn họ nhận ngọc bài và túi trữ vật, rồi mỉm cười và hơi khom người chào. Sau đó thì đi ra ngoài gian phòng, đi về hướng nơi nhận linh thạch và đan dược.

"Ha ha, A Phong, lần này quả nhiên không ngoài dự đoán của ta. Người không những có thể đi Tàng Thư Các đọc sách một tháng, mà còn có thể dựa vào một lần nhiệm vụ mà triệt tiêu hết sáu lần. Ta cũng xem là hoàn thành một lần nhiệm vụ mức độ khó trung bình, lần này cũng xem như không tồi rồi". Sau một lát, Lâm Kiếm đứng trên Hồn tiên xích cười to lên.

"Không tồi là không tồi, có điều ta muốn là có thể tính cho hai người cùng hoàn thành thì càng tốt hơn. Phần thưởng nhiệm vụ lần này quả thực có chút hơi ít. Tính cả của ta nữa thì tổng cộng chỉ được sáu thỏi linh thạch trung phẩm. Lúc đầu chúng ta còn cho rằng phần thưởng thế nào cũng có thể lĩnh mười thỏi, tám thỏi chứ" Nhậm Thanh Phong đón gió, ôm chặt Tiểu Ủng, đứng trên kim chu phi hành giọng hơi tiếc nuối.

"Như thế này cũng là không tồi rồi. Nếu như có thể coi như cả hai chúng ta cùng tìm thấy những tu sỹ mất tích ấy, có lẽ cũng chỉ là sáu thỏi linh thạch. Bây giờ ta còn nhận được một thỏi linh thạch trung phẩm. Không phải là cầu không được sao? Lại nói đến đệ tử nhị đại phổ thông, một tháng cũng chỉ có một thỏi linh thạch trung phẩm thôi. Cho nên nhiệm vụ lần này có thể được thưởng sáu thỏi linh thạch trung phẩm, xem như đã là nhiều rồi". Lâm Kiếm nhìn lướt qua cảnh vật dưới Hồn tiên xích, mỉm cười giải thích.

"Vị sư huynh ở nơi đăng ký nhiệm vụ ấy có phải cho rằng, trước mặt chúng ta đã bị mất mặt rồi, cho nên cố ý thưởng ít linh thạch cho chúng ta? Ồ, rất có thể có khả năng này!" Nhậm Thanh Phong đột nhiên nghĩ đến một số hành động rồi nói. Qua sự việc về Mã Đằng, Ngô Sơn còn có việc của Phí trưởng lão, Nhậm Thanh Phong đối với huynh môn của mình cũng trở nên càng ngày càng không tin được.

"A Phong, người có phải vì chuyện Trúc Cơ lần trước, cho nên mới hiểu nhầm Tông môn? Thực ra bộ phận lớn trưởng lão và đệ tử của Huyền Dương môn chúng ta đều là vô cùng tuyệt vời. Ngoại trừ có một vài người nói chuyện cay nghiệt, những người khác thì không có xấu. Còn như là

người nói về việc thưởng, cũng là làm theo quy định của Tông Môn, lão ấy càng không có khả năng dùng việc công báo tư thù. Có điều, cho dù tu vi của lão cao hơn, chuyện xem thưởng chúng ta như vậy thì cũng là không nên”. Lâm Kiếm suy nghĩ chốc lát sau đó nghiêm túc giải thích.

“Cũng không biết vị sư huynh ấy rốt cuộc là tu luyện cái gì. Làm sao mà cứ ở đó trực ban suốt được? Tiểu Kiếm, trước đây người có gặp qua hắc không? Nhậm Thanh Phong cười cười lơ đãng, sau đó lại hỏi.

“Vị sư huynh này tu luyện cái gì ta cũng nhìn không ra.” Có điều nơi Nhậm Thanh Phong đăng ký hình như luôn là vị sư huynh đó trực ban. “Dù sao trong trí nhớ của ta luôn là hắc. Có điều vị sư huynh này hình như không thích tán gẫu với đám đệ tử. Cho nên đến lão tên gì, ta cũng không biết” Lâm Kiếm mỉm cười nghi hoặc. Đối với tình hình của vị sư huynh này, hắc cũng tương đối tò mò.

“Hả? Thực sự lần này có thể đi lầu Tàng Thư xem sách một tháng. Việc này rất là tuyệt”. Nhậm Thanh Phong nhìn bộ dạng không hiểu của Lâm Kiếm. Thế là hắc không nghĩ nhiều nữa.

“Đúng rồi, việc này không phải nhị đệ tử nhị đại bình thường có được. Bình thường nếu như ai muốn đến tầng hai lầu Tàng Thư xem sách trong một ngày, người đó phải bỏ ra không ít linh thạch. Vậy mà người đến một thời linh thạch cũng không mất, mà có thể xem không những một tháng. Giống như ta năm đó, phải dựa vào quan hệ của sư phụ mới có thể vào trong đó. Cho nên người còn không biết thỏa mãn nữa sao?” Lâm Kiếm tán thành.

“Được rồi, chúng ta đến phía trước, rồi tạm biệt nhé. Trước tiên ta mang Tiểu Hắc về, sau đó sẽ trực tiếp đi đến lầu Tàng Thư. Trước tiên ta bế quan đọc sách một tháng rồi sau hãy nói tiếp”. Nhậm Thanh Phong vuốt ve Tiểu Hắc trong lòng, nhìn hai cái núi nhỏ không tên ở phía trước, rồi nói. Lầu Tàng Thư này hắc sớm đã muốn đi rồi.

"Ha ha, vậy được. Trước hết mang Tiểu Hắc về là tốt nhất, bằng không người mang nó theo đến lầu Tàng Thu cũng không thuận tiện, ta cũng cần phải về nhà bế quan. Tốt, ta cần đột phá trúc cơ hậu kỳ nhanh một chút" Lâm Kiếm cười ha ha, cũng tán thành.

"Vậy chúng ta cáo từ tại đây, hy vọng lúc gặp lại người, Tiểu Kiếm người không ỷ vào tu vi cao thâm, ép ta gọi người là sư huynh". Tiếp theo Nhậm Thanh Phong cười sang sảng, hai người hai đường bay đi.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65

Đại Điện Tàng Thư

Nhậm Thanh Phong từ biệt Lâm Kiếm, quay về Nhã Ý tiểu cư. Sau đó hãnh lại cho Tiểu Hắc uống nửa bình Linh Thú hoàn. Lúc này hãnh mới miễn cưỡng để Tiểu Hắc ở lại trên núi Nhục Tửu. Đợi cho đến gần trưa, Nhậm Thanh Phong mới cười lên pháp khí Hoàng Chu, bay đến phía trước bậc thềm đá dài ở dưới chân ngọn núi Ngọc Linh.

Ngọn núi Ngọc Linh này tuy không cao như ngọn núi Ngọc Huyền. Nhưng nó cũng là một thắng cảnh trong núi Huyền Dương. Hơn nữa địa vị của nó trong Huyền Dương Môn, không hề thua kém so với ngọn núi Ngọc Huyền, nơi tụ tập các đệ tử đời thứ hai..

Tàng Thư Các ở sườn núi phía trước, Giới luật điện ở sườn núi phía sau, nằm ở đạo trường chỗ các Trưởng lão giảng đạo ở phía sau chân núi. Đại điện Huyền Dương nằm trên nền đất lớn ở đỉnh núi. Ở đây không có chỗ nào không phải là trọng địa tông môn của Huyền Dương môn cả.

“Tất cả các đệ tử Huyền Dương đều phải đi bộ leo lên bậc thềm đá này, nếu người nào vi phạm, giết tại chỗ.” Nhậm Thanh Phong đứng ở thềm đá cổ kính đơn giản đó, nhìn về phía tấm bia màu trắng có khắc mấy chữ to màu đỏ ở phía trước, trong lòng không khỏi bồi hồi.

Giống như ngọn núi Ngọc Huyền vậy, dẫn đến sườn núi đều có một bậc thềm đá cổ xưa dài, các đệ tử cần phải leo bộ. Nhưng bậc thềm đá này của

ngọn núi Ngọc Linh lại bắt đầu từ chân núi, hơn nữa ngay cả đệ đời thứ nhất linh tịch kỳ cũng cần phải đi bộ leo lên. Từ đó có thể thấy rằng, ngọn núi Ngọc Linh có một vị trí vô cùng quan trọng trong Huyền Dương Môn.

“Bậc thềm đá dài thật, dù là đệ tử linh tịch kỳ, e rằng cũng phải mất đến gần nửa canh giờ, chứ đừng nói đến những đệ tử cấp thấp ở luyện khí kỳ. Nhưng nếu đã như vậy, một đệ tử luyện khí kỳ muốn xem sách ở tầng một của tàng thư các, chỉ riêng nói đến việc đi đi về về cũng phải mất thời gian là mấy ngày rồi. Chẳng nhẽ bọn họ đều mang theo lương khô đến để đọc sách?”.

Nhậm Thanh Phong nhìn về phía bậc thềm đá dài ở trước mắt dường như dẫn vào trong đám mây mù, không khỏi có chút nghi ngờ.

Tầng một của tàng thư các nằm ở sườn núi, chính là mở cửa miễn phí cho tất cả các đệ tử tông môn. Nhưng có bậc thềm dài như thế này ở đây, một đệ tử đời thứ ba chỉ riêng việc leo từ chân núi lên đến sườn núi, cũng đã mất thời gian mấy ngày rồi, thêm vào đó là thời gian tiêu tốn từ ngọn núi Ngọc Thanh đến nơi này. Chỉ sợ đệ tử nào muốn đến xem một quyển sách, mà không bỏ ra thời gian nửa tháng để đi đường, không mang theo một lượng lớn lương khô, thì không thể nào làm được.

Đệ tử đời thứ ba có thể đến được Tàng Thư Các, không có người nào là không có ý chí bền bỉ. Mà những đệ tử như thế, thực sự có tư cách giống như những đệ tử cấp cao khác, được miễn phí tùy ý đọc các tàng thư tông môn ở tầng một của Tàng Thư Các.

“Chẳng nhẽ tổ sư khai phái Huyền Dương ta, cố ý để lại bậc thềm đá này để tôi luyện các đệ tử cấp thấp hay sao?” Nhậm Thanh Phong nghĩ đến đây, không khỏi than thầm.

“Nhưng nơi này chỉ lập có một tấm bia đá, làm thế nào để bảo đảm phần lớn đệ tử trên trúc cơ kỳ, đều tuân thủ quy định, đi bộ leo lên đây? Dù sao

bạc thêm đá dài như thế này, cho dù là đệ tử trúc cơ hậu kỳ, nếu muốn leo lên cũng phải mất hai canh giờ”.

Nhậm Thanh Phong nhìn thấy bên cạnh bậc thềm đá, chỉ lập một tấm bia trống trơn. Dường như không hề có một đệ tử trông giữ nào cả, mà trên bậc thềm đá có đệ tử ở các cấp bậc đi lên đi xuống theo quy củ không ngừng. Vì thế trong lòng hắn không khỏi nghi ngờ.

“Chẳng nhẽ là do mình nghĩ nhiều quá hay sao? Những đệ tử này đều bị tấm bia đá này chặn lại? Hay là sự giác ngộ của mình quá thấp? Không giống như các đệ tử khác hiểu rõ sự khổ tâm tôi luyện bản thân ở tông môn?” Nhậm Thanh Phong nhìn thấy các đệ tử ở đây đều rất quy củ, mà bản thân lại suy nghĩ linh tinh ở đây, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Đúng lúc này, ở phía xa có một đường ánh sáng màu hồng hơn một trượng đang tiến lại gần, một vị tu sỹ trung niên với vẻ mặt kiêu căng tự phụ mặc trang phục đệ tử đời thứ hai, cười pháp khí hình lá hẹp dài, đang dần hạ xuống. Chỉ thấy vị tu sỹ này, nhìn chữ hoa trên bia đá trước, sau đó lại liếc nhìn xung quanh với vẻ khinh thường. Nhậm Thanh Phong đang đứng bên cạnh thềm đá, cùng với những đệ tử các cấp- những người thi triển Ngự Phong Quyết chạy đi chạy lại theo quy củ- đều tỏ ra nghi ngờ. Sau đó vù một tiếng, hắn cười lên pháp khí, bay thẳng lên trên.

“Ồ.” Nhậm Thanh Phong đương nhiên cũng cảm nhận được rằng, vị này cũng là đệ tử đời thứ hai trúc cơ trung kỳ. Lúc đó hắn thấy vị đó bay thẳng lên trên, trong lòng không khỏi lại có chút nghi ngờ.

Đúng lúc Nhậm Thanh Phong tỏ ra nghi ngờ, bỗng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Vị đệ tử đời thứ hai đó vừa bay lên trên núi được hơn mười trượng, thì bị một tia chớp thanh sắc bất ngờ xuất hiện trên bầu trời đánh trúng. Cùng với tia chớp thanh sắc này lóe lên, vị đệ tử trung niên với thần khí đã hoàn toàn mất đi cơ hội sống sót. Pháp khí hình lá đó rơi lên trên bậc thềm đá.

Sau đó chỉ thấy rằng, một tên đệ tử đời thứ hai mặt trắng gầy gò nhanh chóng chạy lên trên, nhặt lên túi dự trữ và pháp khí hình lá của vị tu sỹ này. Hẳn vui mừng phấn khởi rồi phóng ra một ngọn lửa thần bí để thiêu cháy thi thể của vị đệ tử đã chết đó. Liền sau đó, hắc nhanh chóng chạy xuống bậc thềm đá, lại quay lại chỗ cũ tiếp tục nghỉ ngơi. Đồng thời hắc dùng mắt ánh khiêu khích nhìn sang Nhậm Thanh Phong đang sững sờ đứng bên cạnh.

Nhậm Thanh Phong nhìn lại vị tu sỹ mặt trắng đó, lại nhìn thấy vẻ mặt nuối tiếc của hai vị đệ tử đời thứ hai đang nghỉ ngơi cách đó không xa. Lúc này cuối cùng hắc cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Thì ra trên khoảng không của bậc thềm đá, thoạt nhìn thì không có bất cứ thứ gì trong không trung, nhưng trên thực tế vẫn còn cất giấu một uy lực cực lớn, có thể phát ra sát trận vô hình như thanh sắc sấm sét. Phía dưới bậc thềm đá này một vài đệ tử đời thứ hai thoạt nhìn là đang nghỉ ngơi, nhưng thật không ngờ đều là đang chờ đợi để kiếm lợi.

“Thật không thể ngờ được, chúng ta lại còn có loại đồng môn kiểu này sao? Loại đồng môn chuyên đứng ở đây để kiếm lợi như thế này!” Nhậm Thanh Phong với tâm trạng vô cùng phức tạp thầm nghĩ. Chỉ cùng trong Huyền Dương Môn mà đã phức tạp, tàn khốc như thế này. Trong lòng Nhậm Thanh Phong không khỏi dâng lên một cảm giác ớn lạnh.

“Không ngờ tông môn lại không nhắc nhở ở đây có khu vực cấm, chẳng nhẽ là cố ý để trừng phạt những đệ tử không tuân thủ quy củ hay sao? Cũng không biết những vị trưởng lão đó làm thế nào để bay lên trên núi nữa? Nhưng lúc này trời đã không còn sớm nữa, những việc này nghĩ nhiều cũng vô ích, mình cứ lên trên trước đã rồi tính sau!”

Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy, khẽ thở dài, rồi nhìn lên bầu trời. Sau đó hắc không dừng lại, khởi động Ngự Phong Quyết, nhanh chóng bay lên trên men theo bậc thềm đá.

“Đây đâu phải là Tàng Thư Các chứ! Mà phải gọi là Tàng Thư Đại Điện mới đúng!” Nhậm Thanh Phong mất khoảng gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng leo hết các bậc thềm đá dài, hấn lên đến phía trước Tàng Thư Các ở sườn núi.

Đúng như Nhậm Thanh Phong đã nghĩ, tàng thư các này cao chừng ba mươi trượng, gạch men ngói xanh, bên trong hiện một nét cổ kính thẳng trầm, xen lẫn chút lịch sự tao nhã. Nếu gọi là Tàng Thư Đại Điện thì lại càng chuẩn xác hơn.

Khôi phục lại chút tâm trạng, Nhậm Thanh Phong bước vào đại điện. Ở đây có không ít đệ tử đi lại. Xuyên qua đại sảnh tầng một được chia làm mười mấy gian tàng thư phòng, men theo đường hành lang rộng rãi, Nhậm Thanh Phong cũng tìm thấy một cầu thang cổ kính mặt sàn màu vàng tay vịn bằng gỗ lim dẫn lên tầng hai.

Đến đại sảnh tầng hai, Nhậm Thanh Phong phát hiện ra, tầng hai của Tàng thư các này chỉ có kích thước bằng một phần ba tầng một. Hơn nữa chỉ có ba gian Tàng Thư Phòng trong suốt, có khu vực cấm, có một chỗ đăng ký nhỏ và một hành lang dẫn lên tầng ba.

“Nếu có tín vật, thì hãy giao nộp tín vật trước. Nếu không có tín vật thì đọc một ngày, thu một viên linh thạch trung phẩm. Ngoài ra nếu cần đánh bóng phục chế ngọc đồng tàng thư, mỗi cái sẽ thu thêm một viên linh thạch trung phẩm.” Chỗ đăng ký ở đại sảnh lầu hai, một ông lão áo xanh tóc bạc trắng ngồi ở phía sau chiếc bàn đá, lãnh đạm nói với Nhậm Thanh Phong.

“Thảo nào đệ tử ở tầng một lại đông như vậy, mà tầng hai lại không hề có bóng một đệ tử nào đến xem, thì ra là đắt đến như vậy! Xem ra phần thưởng cho nhiệm vụ lần này đúng là không tồi tệ nào.” Lúc đó Nhậm Thanh Phong mới biết rằng, tại sao Lâm Kiếm khi nhắc đến giải thưởng nhiệm vụ lần này của bản thân đã cảm thấy rất tuyệt rồi. Tuy nghĩ như vậy

nhưng Nhậm Thanh Phong cũng không hề nói ra, trực tiếp đưa ngọc bài thân phận của mình ra.

“Được rồi, bây giờ đệ có thể đi được rồi, tầng này tổng cộng có ba gian tàng thư phòng. Đệ chỉ cần sử dụng ba miếng ngọc phù này là có thể đi vào. Nếu cần ra ngoài, thì cứ đi ra là được. Nhưng đệ cần nhớ kỹ, mỗi tấm ngọc phù chỉ có thể sử dụng một lần. Ngoài ra, nếu vượt quá kỳ hạn một tháng, thì sẽ căn cứ vào tiêu chuẩn để chi linh thạch đấy.” Ông lão đó đón lấy ngọc bài, cũng chẳng thấy làm thêm động tác gì khác, chỉ cầm trong tay liếc qua, rồi đánh vào ngọc bài một đường linh lực. Sau đó lấy ra ba tấm ngọc phù màu vàng, gộp cả ngọc bài cùng đưa trả lại, vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

Nhậm Thanh Phong thấy ông lão lạnh nhạt như vậy, cũng không nói nhiều nữa, hắn nói câu cảm ơn đơn giản, đón lấy ba tấm ngọc phù và ngọc bài thân phận của mình. Ra khỏi nơi đăng ký, hắn bước đến một trong ba gian tàng thư phòng. Trên cửa thư phòng có viết hai chữ “Đan khí”.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 66

Ngân Ti Nhuyễn Giáp

Nhậm Thanh Phong đến nơi có hai chữ “đan khí” thật to ở trước gian phòng Tàng Thư. Thần thức của hắn hơi thử thăm dò thì phát hiện có cấm chế. Quả nhiên giống như mình đã liệu trước, nó có thể ngăn cản thần thức. Hắn không nghĩ nhiều, vận linh lực bóp nát một trang ngọc phù màu vàng đã chuẩn bị sẵn trong tay. Tiếp theo hắn chỉ nhìn cấm chế trong suốt ấy ở cửa gian phòng. Sau một trận lay động, đột nhiên một đường tia sáng lóe lên mở một thông đạo cao vừa một người. Nhậm Thanh Phong vừa chớp nhoáng vào, đã thấy thông đạo ấy nhanh chóng lại biến mất.

Quả nhiên không hổ là Huyền Dương Môn, tụ hội mấy ngàn năm tích lũy ở Tàng Thư đại điện. Chỉ là một gian Tàng Thư ở trong tầng hai, mà đã có ngọc đồng tàng thư nhiều như vậy”. Nhậm Thanh Phong nhìn thấy mười giá gỗ cao cao xếp lên và các màu ngọc đồng bày chỉnh tề trên giá gỗ. Trong lòng hắn không nén nổi lòng thán phục.

Trong gian Tàng Thư đan khí này, trên giá gỗ màu hồng có mười hai khối dài hai trượng, cao hai trượng, bày mấy nghìn khối các màu ngọc đồng, nếu muốn xem xong tỉ mỉ toàn bộ, chắc cũng phải mất trên mười năm.

Xem ra thời gian một tháng này, chỉ có thể tìm đại khái vài ngọc đồng có tác dụng đối với mình, lại lấy ra nhiều linh thạch một chút để khắc ấn!”

Nhậm Thanh Phong nhanh chóng khôi phục bình tĩnh và âm thầm dự định.

Vốn dĩ Nhậm Thanh Phong cho rằng ở trong tầng hai Tàng Thư các, có thể xem miễn phí một tháng, không xem hết được toàn bộ thì ít nhất cũng có thể xem hết một nửa. Hắn không nghĩ rằng chỉ là một gian ngọc đồng loại đan khí này mà đã nhiều như vậy.

Cũng may, những ngọc đồng này tuy rất nhiều nhưng được đánh dấu theo loại để sắp xếp. Cho nên Nhậm Thanh Phong chỉ lựa chọn một vài bộ ngọc đồng mà bản thân có hứng thú, vì cũng là tương đối đơn giản đi rất nhiều.

Sau khi quyết định như thế, Nhậm Thanh Phong cũng không dây dũa nữa, lấy ngọc đồng trên giá sách xuống, xem từng khối, từng khối một. Có điều sau đó hắn lại phát hiện ngọc đồng trong này tuy tương đối nhiều nhưng bộ phận lớn đều ghi lại một vài thường thức tương đối cơ bản. Thậm chí có rất nhiều ngọc đồng chỉ chứa một vài thứ không hề quan trọng.

Ngay cả một bộ hệ thống luyện đan, thuật luyện khí tương đối hoàn thiện đều không có!. Xem bộ dạng này may ra chỉ trông vào ba tấm ngọc đồng này”. Nhậm Thanh Phong mỉm cười thất vọng nhìn ba tấm ngọc bài màu xanh trong tay lẩm bẩm nói.

Mười ngày qua đi, Nhậm Thanh Phong vẫn không tìm thấy loại ngọc đồng luyện khí, luyện đan tương đối tuyệt hoàn thiên ấy. Cuối cùng hắn đành lựa chọn ba khối ngọc đồng xem ra có thể coi được, mà ba khối ngọc đồng là “luyện đan luyện khí nhập môn”, “cơ sở thường dùng đan phương đại toàn” và “đan khí thường thức nông đàm”.

Tuy chỉ là thời gian mười ngày, Nhậm Thanh Phong nhờ vào thần thức mạnh hơn so với tu sĩ cùng bậc bình thường, không ngủ, không nghỉ, hắn lấy tất cả mấy nghìn ngọc đồng trong gian đan khí tàng thư này xem sơ lược một lượt. Hắn cũng không bỏ qua ngay cả những ngọc đồng không hề

quan trọng. Hẳn sợ bỏ qua cái gì gọi là luyện khí luyện đan pháp môn quý hiếm.

“Nhìn bộ dạng ngày các đồ đạc thật sự có tác dụng có lẽ đều giấu ở trong tầng ba của tàng thư các, nơi mà các đệ tử bình thường không thể vào được. Còn lại hai mươi ngày, hay là ta đến gian thư các khác tìm xem”. Nhậm Thanh Phong không muốn nhìn giá gỗ bốn phía xung quanh, Hắc suy nghĩ rồi nói.

Đồng thời vừa nghĩ cách, hắc liền thu ba tấm ngọc đồng này. Có điều, sau đó hắc lại phát hiện ba tấm ngọc đồng này không chuyển động tí nào. Chúng không bị thu vào túi trữ vật!

“Hóa ra trên những ngọc đồng này đều bị hạ cấm chế. Chắc hẳn chúng được dùng để phòng ngừa đệ tử tự ý lấy đi. Suýt chút nữa mình đã trở thành kẻ trộm ngọc đồng rồi”. Trong lòng Nhậm Thanh Phong nghĩ thế rồi tự cười giễu. Hắc đành phải để ba miếng ngọc đồng này trong lòng. Sau đó, hắc đi về hướng vào trong gian tàng thư khác.

Cũng may, hắc tuy không tìm thấy ngọc đồng nào hay, nhưng cũng tìm hiểu sơ qua được không ít kiến thức cơ bản phân biệt quặng sắt, đan dược, dược liệu. Sẽ không giống trước đây, cái gì hắc cũng không hiểu. Nhậm Thanh Phong tự mình an ủi chính mình một chút như thế, rồi cũng không tiếc nuôi nữa. Ra khỏi đan khí tàng thư, hắc lại vò nát ngọc phù có viết bốn chữ “thuật pháp tạp văn” trên vách một gian cạnh cửa của gian tàng thư.

Nhậm Thanh Phong đến tàng thư các lần này, ngoài việc muốn tăng thêm một chút kiến thức. Chủ yếu là hắc muốn tìm kiếm một vài phương pháp luyện khí, luyện đan, để tiện nghĩ cách luyện thành lượng lớn huyết thi châu trên người mình thành huyết linh đan. Đan này hắc giữ để tu luyện “luyện Thần Thuật”. Ngoài ra, hắc còn muốn điều tra xem có thể lấy tảng đá lớn kỳ lạ đó trong âm mạch huyết động để luyện thành loại pháp khí mặt nạ có thể ngăn cản thần thức.

Nhưng Nhậm Thanh Phong không ngờ rằng ngọc đồng trong gian tàng thư đan khí nhiều như vậy nhưng ngay cả tảng đá to như vậy rốt cuộc là chất liệu gì đều không thể điều tra ra. May mắn là huyết hồn đan ấy tuy quý hiếm, nhưng lại tương đối phổ thông ở phương thuốc dân gian, chỉ là nguyên liệu chính cho huyết thi châu rất khó tìm được. Cho nên hẳn không ngờ có thể dễ dàng tìm ra trong tấm ngọc đồng “cơ sở thường dụng đan phương đại toàn”.

“Trước hết ta hãy xem xem có ngọc đồng nào giới thiệu về việc nuôi dưỡng Linh Thú hay không đã.” Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy, liền nhanh chóng tìm kiếm bên trong phòng thứ hai của gian tàng thư.

Trong phòng thứ hai của gian tàng thư này cũng giống như phòng thứ nhất vậy, cũng bày biện mười hai chiếc giá gỗ, nhưng vì phần lớn đều là công pháp cấp tương đối cao, nên toàn bộ đều cất trữ ở tầng thứ ba. Cho nên, ở đây đánh dấu giá gỗ loại công pháp pháp thuật thì chỉ có hai chiếc. Mười chiếc giá gỗ khác đều bày biện những loại ngọc đồng về giai thoại thường thức tu tiên tạp nham.

Đối với những pháp thuật công pháp này, bản thân Nhậm Thanh Phong vì đã tu luyện “Ngũ hành quyết hỗn độn”, do bên trong điền đan đều là linh lực ngũ hành hỗn hợp, vì thế sử dụng pháp thuật thuộc tính ngũ hành đơn, uy lực đều không lớn lắm. Cho nên tự nhiên hẳn không hề có chút hứng thú đối với những loại ngọc đồng kiểu công pháp, pháp thuật này một chút nào.

Hơn nữa, hẳn lại nóng lòng muốn biết, có phần nào liên quan đến Linh Thú giống như Tiểu Hắc hay không. Cho nên hẳn mới xem qua những ngọc đồng loại công pháp vốn đã không có ích nhiều này, rồi hẳn lại kiểm tra những ngọc đồng hỗn tạp khác.

“Áo giáp mềm chỉ bạc được miêu tả trong khối ngọc đồng này, chẳng nhẽ chính là áp giáp mềm mà ta đã đạt được lần trước sao?” Nhậm Thanh Phong thầm nghĩ. Nhậm Thanh Phong vừa xem xong sơ bộ một khối ngọc

đồng hồn tạp kiểu cổ xưa, Hãn phát hiện ra trong đó có nhắc đến áo giáp mềm chỉ bạc, không ngờ rằng lại vô cùng giống với cái áo giáp mềm mà bản thân có được đó. Vì thế hãn không khỏi có chút kinh ngạc.

“Áo giáp mềm chỉ bạc, chính là dùng sợi chỉ bạc kỳ lạ làm ra, áo giáp mềm toàn thân màu trắng bạc, mềm mại, là áo giáp phòng ngự thượng phẩm. Thuộc tính phòng ngự rất tốt, có thể ngăn cản sự tấn công pháp thuật của tu sỹ linh tịch trung kỳ. Là pháp bào phòng ngự phổ biến nhất cho các tu sỹ địa cấp trên đại lục thiên thai.”

“Pháp bào phổ biến? Như thế thì sao ngay cả Tiểu Kiếm cũng không biết?” Nhậm Thanh Phong kiểm tra ngọc đồng một cách tỉ mỉ, cuối cùng tìm thêm được đoạn văn tự đó. Trong lòng hãn không khỏi có chút nghi ngờ.

“Hay là bên trong ngọc đồng này nói đến tình hình mấy ngàn năm trước? Ủ, nhất định là như thế rồi.” Nhậm Thanh Phong thầm nghĩ, rồi suy đoán như thế. Sau đó hãn lại tiếp tục kiểm tra khối ngọc đồng đó một lượt, nhưng lại không hề phát hiện được món đồ đặc biệt nào khác. Vì thế hãn đành phải đặt ngọc đồng xuống và lại tiếp tục kiểm tra những ngọc đồng khác.

Bảy ngày sau, Nhậm Thanh Phong phát hiện ra rằng, trong những ngọc đồng đó tuy có ghi chép không ít về tình hình Linh Thú các cấp thuộc loài chim, nhưng lại không có ghi chép nào liên quan đến loại Linh Thú như Tiểu Hắc.

“Hay là Tiểu Hắc thực sự chỉ là chim ưng bình thường?” Nhậm Thanh Phong lắc đầu, cúi xuống lăm bẫm.

“Xem thêm một chút những ngọc đồng loại công pháp kia vậy. Nhỡ đâu có thể tìm thấy những thứ hữu dụng, cũng chưa biết chừng. Nếu không thì

về cơ bản ta đã mất công toi một chuyến!” Nhậm Thanh Phong bất đắc dĩ cười, lại quay lại lật tìm những ngọc đồng loại công pháp pháp thuật đó.

Tuy rằng đã qua thời gian là mười bảy ngày rồi, Nhậm Thanh Phong cơ bản cũng đã xem được hai gian tàng thư phòng. Nhưng thu hoạch lại không mang tính thực tế. Hơn nữa Nhậm Thanh Phong cũng sớm đã đoán được gian tàng thư phòng “trận pháp” chắc hẳn chủ yếu là cất trữ một vài trận pháp phức tạp cao thâm. E rằng ngay cả một vài vị trưởng lão trong tông môn cũng không có được mấy vị có thể nghiên cứu thấu đáo về trận pháp. Thế thì bản thân mình lại càng không thể nào mất nhiều thời gian đi nghiên cứu những ngọc đồng trận pháp đó. Sự việc đã đến nước này cũng chỉ có thể bỏ ra thêm chút thời gian kiểm tra những ngọc đồng loại công pháp, pháp thuật.

Nhậm Thanh Phong với thái độ coi ngựa chết như ngựa sống, kiểm tra những ngọc đồng loại công pháp, pháp thuật đó. Kết quả hẳn lại có phát hiện bất ngờ, những loại ngọc đồng này tuy không nhiều, đã kiểm tra rồi thì lại rất mất thời gian. Từ đầu đến cuối phải mất mười ngày, hẳn mới kiểm tra sơ qua một lượt.

“Chao ôi! Ngay cả một khối ngọc đồng có ích ta cũng không phát hiện thấy, thậm chí không hề có cả một khối ngọc đồng có liên quan đến huấn luyện yêu thú. Thật là khiến người ta thất vọng.” Nhậm Thanh Phong đặt một khối ngọc đồng cuối cùng xuống, không khỏi có chút thất vọng.

“Ồ, ở đây vẫn còn một khối nữa!” Đúng vào lúc tâm trạng Nhậm Thanh Phong đang buồn rầu, chuẩn bị bỏ đi, thần thức vừa động thì lại phát hiện thấy ở trong góc phía dưới tấm giá gỗ thứ hai, vẫn còn một khối ngọc đồng màu đen xám nằm đó.

Nhậm Thanh Phong tò mò cầm lên một khối ngọc đồng, đặt lên trên trán, dùng thần thức đi vào kiểm tra. Hẳn lại thất vọng một lần nữa khi phát

hiện ra nội dung trong khối ngọc đồng, thực tế ngọc đồng chỉ là kiến thức thông thường, không có gì đặc biệt cả.

“Đã có một khối bị sót trên mặt đất, thế thì chắc có thể có khối thứ hai mới phải chứ.” Đã trải qua một lần thất vọng, nên Nhậm Thanh Phong hơi lo nghĩ, lại không hề vội rời đi, mà vẫn tiếp tục dùng thần thức kiểm tra các góc ở gian tàng thư.

“Quả nhiên vẫn còn một viên!” Nhậm Thanh Phong lộ rõ vẻ vui mừng, trong lòng thầm nghĩ. Tiếp đó, hắn nhanh chóng đi xuống phía dưới giá gỗ, nhặt lên một khối ngọc đồng không bám bụi.

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 67

Liễm Linh Kỳ Thuật

Nhậm Thanh Phong lộ rõ vẻ vui mừng nhặt ngọc đồng lên lau hết bụi. Ngọc đồng lộ ra diện mạo màu đen. Sau đó hẩn đặt ngọc đồng lên trên trán với vẻ hơi căng thẳng, dùng thần thức để kiểm tra một cách tỉ mỉ.

“Liễm Linh Thuật?” Nhậm Thanh Phong kiểm tra xem nội dung của ngọc đồng, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ. Tiếp tục xem tiếp, Nhậm Thanh Phong lại có chút phấn khởi.

Thì ra Nhậm Thanh Phong phát hiện ra rằng, điều này cũng chính như là bên trong ngọc đồng được tìm thấy ở góc, thật sự bất ngờ lại cất trữ một loại quyết pháp kỳ lạ, mà loại quyết pháp kỳ lạ này chính là “Liễm Linh thuật”.

Loại “Liễm linh thuật” này cũng giống như tên của nó, sau khi tu luyện, có thể ẩn giấu một phần dao động linh khí trên người tu sỹ. Điều đó dẫn đến việc tu vi của tu sỹ được biểu hiện ra thấp hơn hẳn tu vi thực tế. Thậm chí nó còn lừa gạt được sự điều tra thần thức của tu sỹ cấp cao trong phạm vi hai cảnh giới nhỏ, cùng với đó sẽ đạt được hiệu quả bất ngờ khi đối đầu với địch.

Hơn nữa, nếu thần thức của tu sỹ mạnh mẽ, hiệu quả ẩn náu càng rõ ràng. Hơn nữa, “Liễm linh thuật” này, tuy thực dụng như vậy, nội dung thực sự của nó lại không hề phức tạp tẹo nào, chỉ là một vài kỹ năng đặc

biệt của việc vận dụng linh lực. Mặt khác, pháp quyết này cũng rất dễ tu luyện.

“Hay thật, “Liễm linh thuật” này tuy thực chất chỉ có thể coi là một môn pháp thuật nhỏ của việc vận dụng linh lực. Nhưng cách dùng lại kỳ diệu, lại có thể ẩn nấp tu vi chân thực của tu sỹ. Thực tế nếu để thoát thân, đột kích bất ngờ đều cần đến bí quyết công pháp kiểu này. Lần này ta có được pháp thuật này, nhất định phải tu luyện mới được. Sau khi thi triển cái này nếu đem dùng với những pháp quyết mà ta tu luyện trước đây thì tiêu hao khá nhiều linh lực; thực chất chúng đều là pháp thuật mang tính chất tấn công với uy lực thông thường, cần phải vận dụng linh hoạt vào thực tế” Nhậm Thanh Phong xem xong ngọc đồng, kể đó nghĩ cách lưu trong tiềm thức, chỉ thấy khối ngọc đồng màu đen ghi chép “Liễm linh thuật” đột nhiên biến mất vô tung.

“O! Hay là trên mặt khối ngọc đồng đều không có cấm chế? Hừ, nếu như thế này, thì là tốt rồi. “Liễm linh thuật” này càng ít người biết càng tốt. Hơn nữa, còn có thể tiết kiệm một viên linh thạch trung phẩm để khắc chế.” Nhậm Thanh Phong thấy ngọc đồng bị mất tích, hẳn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Có “Liễm linh thuật” này, lại đeo lên mặt nạ được luyện thành bởi viên thạch kia. Ta có đi ra ngoài ăn trộm hay giết người, sẽ không bị người khác nhận ra. Ít nhất thì tu sỹ dưới tu vi linh tịch tiền kỳ sẽ không tài nào phát hiện được tu vi và thân phận của mình!” Nhậm Thanh Phong tiện tay thu về khối ngọc đồng màu đen mới phát hiện đó, rồi vuốt ve nó trong túi trữ vật ở bên hông. Trong lòng hẳn đột nhiên nảy ra ý nghĩ có chút tà ác.

“Bí quyết pháp thuật kỳ lạ như thế này, chẳng nhẽ nó thật sự dùng để ăn trộm? Cũng không biết vị tu sỹ tiền bối nào đã sáng tạo ra? Chẳng nhẽ là pháp quyết từ hơn vạn năm trước của ma đạo lưu truyền lại? Thế tại sao nó lại ở trên tầng hai Tàng Thư Các ở Huyền Dương Môn chứ? Thôi không

ngĩ nhiều nữa, kỳ thuật như thế này ta hãy tạm lưu giữ lại, đợi đến khi quay về rồi từ từ cân nhắc vậy!”.

Nghĩ như vậy, trong lòng Nhậm Thanh Phong thầm nhẩm tính thời gian, sau đó sắc mặt hờ hững bước ra ngoài Tàng Thư Các. Khi ra ngoài, hắn đứng trên hành lang, quay đầu nhìn lại Tàng Thư Các “Đan khí”, sau đó bóp chặt linh phù rồi bước vào gian Tàng Thư Phòng “Trận pháp” cuối cùng.

“Ba ngày này cứ coi như là công toi rồi?” Ba ngày sau, Nhậm Thanh Phong đúng giờ bước ra khỏi tàng thư phòng “Trận pháp”. Hắn quay đầu lại nhìn, khẽ thờ dài.

Đúng như Nhậm Thanh Phong đã dự liệu trước đó, Ba ngày cuối cùng này, đối mặt với rất nhiều ngọc đồng trận pháp trong tàng thư trận pháp, Nhậm Thanh Phong không hề biết bản thân đang tìm cái gì. Mà cuối cùng chàng cũng chỉ tùy ý cầm một khối ngọc đồng được ghi chép lại “bách khoa toàn thư trận pháp luyện khí cơ bản”. Đột bực quan đọc sách lần này ở tầng hai Tàng Thư Các đành kết thúc.

“Sao vậy? Vị sư đệ này? Có phải là thời gian đọc sách trôi qua nhanh quá, khiến đệ cảm thấy vô cùng luyến tiếc hay không? Có phải người cảm thấy bản thân như lãng phí quá nhiều thời gian, lại toàn xem quá nhiều ngọc đồng không có ích? Đừng lo, chỉ cần bỏ thêm ra khoảng mấy viên linh thạch trung phẩm, đệ có thể tiếp tục vui vẻ xem thêm vài ngày nữa. Nhưng thông qua lần này, đệ cũng nhất định có thể tìm được ngọc đồng khiến cho bản thân mình hài lòng.

Nhậm Thanh Phong vừa lẩm bẩm nói dứt lời. Một âm thanh vừa có chút quan tâm vừa có sự mệt mỏi, lại có say mê, được truyền đến một cách rõ ràng từ chỗ đăng ký.

“Vị sư huynh này chỉ vì lợi ích linh thạch, thái độ trước sau không ngờ có sự thay đổi lớn như vậy! Thật giống như một thương nhân trong thế tục vậy, thực sự khiến người ta khâm phục!” Nhậm Thanh Phong vừa nghe thấy âm thanh đó, thì biết được rằng chắc vẫn là ông lão mặc áo xanh vẫn luôn ở chỗ đăng ký phục vụ, lão đang nói chuyện với hắn. Nhưng lúc trước tiếng nói của ông lão này lại lạnh lùng, hiện tại không hề giống với trước đây một chút.

“Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở. Nhưng bụng tại hạ đói quá rồi, không cần tiếp tục xem thêm nữa!” Lúc đó trong lòng Nhậm Thanh Phong đầy cảm xúc, mặt mỉm cười, vừa bước đến chỗ đăng ký, vừa trêu chọc nói.

“Khà khà, vị sư đệ này vào đây nhanh, để cho sư huynh đây đánh bóng xong bốn khối ngọc đồng mà đệ đã tìm thấy trước đã rồi sau hãy nói.” Ông lão nghe Nhậm Thanh Phong nhạo báng như vậy mà không hề tức giận, mà lại vừa cười vừa trả lời. Đương nhiên bốn khối ngọc đồng trong lòng Nhậm Thanh Phong đã bị ông lão áo xanh phục vụ này phát hiện ra.

“Quả nhiên tu vi của sư huynh cao thâm tại hạ khâm phục!” Nhậm Thanh Phong bước vào chỗ đăng ký, thu lại nụ cười, cố làm ra vẻ lạnh lùng nói. Thực ra đối với việc ông lão dùng thần thức để kiểm tra đồ trên người mình, Nhậm Thanh Phong không quá đặc biệt chú ý. Chỉ là lúc đó hắn muốn che đi khối ngọc đồng do bản thân thu hồi được đó. Cho nên hắn mới cố ý làm ra vẻ chậm chạp, để làm di chuyển sự chú ý của ông lão.

“Sư đệ chớ trách, đợi lão đánh bóng xong ngọc đồng, lão phu còn có món đồ tốt giữ lại cho đệ đó!” Ông lão đứng ở phía sau chiếc bàn đá nói một cách ngượng ngùng. Khi nói đến bản thân mình có món đồ tốt, sự ngượng ngùng trên mặt đột nhiên biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt đầy say mê. Lão nói là có món đồ tốt đặc biệt giữ lại cho Nhậm Thanh Phong, thực ra chính là có món đồ muốn bán ra mà thôi.

“Hử, sư huynh có món đồ gì thế, nếu không ngại thì hãy mang ra xem trước đã rồi nói sau.” Nhậm Thanh Phong thấy vị sư huynh này, hình như không hề phát hiện ra bản thân đã cất “Liễm linh thuật” vào trong túi trữ vật. Ngay sau đó hắn cũng không hề nói đùa nữa, liền đưa ra bốn viên ngọc đồng cần đánh bóng, rồi nói một cách nghiêm túc.

Đối với món đồ tốt mà vị sư huynh này nói đến, Nhậm Thanh Phong thực sự rất tò mò. Nếu vị sư huynh này thực sự đưa ra món đồ nào đó thích hợp với bản thân, chỉ cần giá cả không quá đắt, thì tiêu tốn một chút linh thạch thì cũng có thể được.

“Uh, “Bách khoa toàn thư pháp trận luyện khí cơ bản”, “Bách khoa toàn thư phương thuốc luyện đơn thường dùng cơ bản”, “Nhập môn luyện khí luyện đơn”, “Sơ lược kiến thức cơ bản luyện đơn”. Sư đệ tinh tường lắm, đây là bốn viên ngọc đồng đánh bóng xong, tất cả là bốn viên linh thạch trung phẩm, sư đệ đệ kiểm tra trước rồi hãy thu hồi lại.” Ông lão chỉ tùy ý dùng thần thức kiểm tra bốn viên ngọc đồng này, rồi liền thu hồi lại. Tiếp sau đó lão lại đưa ra bốn viên ngọc đồng trống rỗng màu trắng, thoáng một cái đã đánh bóng xong. Cuối cùng lão đưa ra bốn viên ngọc đồng đã đánh bóng xong rồi nói.

“Vị sư huynh này rốt cuộc là tu luyện đến tu vi nào? Đánh bóng ngọc đồng sao lại nhanh đến như vậy chứ!” Nhậm Thanh Phong thấy vị sư huynh đánh bóng ngọc đồng một cách tùy ý như vậy, tốc độ lại nhanh đến như vậy, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Đồng thời hắn cũng không nói thêm gì nữa, cùng lúc đón lấy bốn viên ngọc đồng, hắn cũng đưa ra luôn bốn viên linh thạch trung phẩm.

“Tốt lắm, hai viên ngọc đồng này chính là món đồ tốt mà ta đã nói, sư đệ đệ có thể dùng thần thức xem trước. Nếu vừa lòng, thì chúng ta tiếp tục bàn bạc.” Ông lão áo xanh thấy Nhậm Thanh Phong đưa ra bốn viên linh thạch một cách thoải mái như vậy, đương nhiên lão thấy vô cùng hài lòng.

Kế đó lão vui vẻ thu linh thạch về, sau đó đưa ra hai viên ngọc đồng màu đen, mỉm cười nói.

“Ngọc đồng này chẳng nhẽ cũng được tìm thấy trong tàng thư phòng kia? Thật không ngờ lại giống nhau như vậy! Chẳng nhẽ ngoài hai viên ngọc đồng còn sót lại mà ta tìm thấy, những ngọc đồng khác trong phòng đều bị vị sư huynh này thu thập lại? Hoặc giả là...?”

Nhậm Thanh Phong ngăm nhìn hai viên ngọc đồng mà ông lão đẩy qua, trong lòng có chút ngờ vực, ngoài mặt lại rất bình tĩnh. Không nói lời nào, hắn liền cầm một viên ngọc đồng trong đó lên, đặt lên trên trán, kiểm tra một cách tỉ mỉ.

Một lát sau, Nhậm Thanh Phong thản nhiên đặt viên ngọc đồng đó xuống, không nói lời nào, hắn lại cầm viên ngọc đồng kia lên, tiếp tục kiểm tra.

Một lúc sau, Nhậm Thanh Phong cũng đặt viên ngọc đồng thứ hai xuống. Sau đó hắn nói với ông lão với vẻ mặt thất vọng rằng: “Sư huynh, món đồ tốt mà huynh nói chính là hai viên ngọc đồng này sao? “Yêu thú linh thảo chí” được ghi chép trong khối ngọc đồng thứ nhất còn có chút ý nghĩa, lúc nhàn rỗi còn có thể dùng để tiêu khiển một chút. Cho nên còn có thể ra giá khoảng mười viên linh thạch hạ phẩm đổi lại! Nhưng khối ngọc đồng thứ hai này thực sự không hề có chút tác dụng nào. Ta e rằng ngay cả bỏ ra một viên linh thạch hạ phẩm cũng không đáng!”

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68

Giao Dịch Ngọc Đồng

“Cái gì cơ? Vị sư đệ này cần phải xem lại kỹ hơn. Những điều ghi chép trong khối ngọc đồng thứ hai này chính là thuật luyện khí cấp cao nhất của giới tu chân đại lục thiên thai hiện nay đây! Chính là “yêu thú linh thảo chí” cái gì cũng có, không hề bình thường chút nào. Sư đệ dám nói chỉ đáng giá khoảng mười viên linh thạch hạ phẩm đồ lại sao! Người thực là không biết nhìn hàng!” Ông lão nghe thấy lời nói của Nhậm Thanh Phong, tỏ vẻ không vui, liền giải thích một cách triệt để.

“Đây mà cũng là thuật luyện khí cấp cao nhất của giới tu chân hiện nay sao? Đệ thấy chỉ là thuật luyện khí vớ vẩn nhất của giới tu chân mới đúng. Còn về “yêu thú linh thảo chí”, nội dung tuy phong phú, nhưng những điều ghi chép lại là một số yêu thú linh thảo chưa ai gặp bao giờ cả. Thử hỏi ai có thể bảo đảm những nội dung ghi chép đó, đều là thật, mà không phải là bịa đặt vô căn cứ chứ? Hơn nữa cho dù có là thật, thì e rằng ở trong giới tu chân hiện nay chúng cũng gần như đã mất tích, khó mà có thể tìm thấy được.”

Tuy Nhậm Thanh Phong nói hai khối ngọc đồng này không hề có tác dụng gì, lúc đó lại không hề vội vàng bỏ đi. Mà hắn vẫn tiếp tục ung dung nói với ông lão.

“Sư đệ, một khi đã nói như vậy, thì lão phu cũng không miễn cưỡng nữa, hai khối ngọc đồng này mỗi khối ba viên linh thạch trung phẩm. Nếu sư đệ muốn thì mua luôn đi. Còn nếu không muốn, thì xin cứ tự nhiên đi.” Ông lão thấy Nhậm Thanh Phong không rời đi ngay, trong lòng cũng có chút tính toán, liền nói tiếp.

“Sư huynh quả nhiên quan sát tỉ mỉ, không ngờ có thể nhìn ra được tại hạ vẫn có chút do dự. Chính xác, không dấu gì sư huynh, “yêu thú linh thảo chí” này tại hạ thực sự có chút hứng thú. Nếu có thể ghi nhớ, sau này trước mặt các huynh đệ đồng môn cũng có thứ để mà ba hoa. Chỉ có điều giá cả thực sự quá đắt, mà tại hạ là một đệ tử đời thứ hai bình thường, một tháng cũng chỉ có thể được lĩnh một viên linh thạch trung phẩm mà thôi. Làm sao có thể vì một vật tiêu khiển mà lại tiêu tốn nhiều linh thạch dùng để tu luyện cơ chứ.” Nhậm Thanh Phong với dáng vẻ như bị nhìn thấu suy nghĩ, nói một cách thành khẩn.

“Điều này thì dễ nói thôi, sư đệ chỉ cần đưa ra năm viên linh thạch trung phẩm, hai khối ngọc đồng này chính là của sư đệ.” Ông lão áo xanh nhú mày sau đó hạ quyết tâm nói.

Chắc hẳn hai khối ngọc đồng này đã lưu lại trên tay của ông lão này một khoảng thời gian rất dài rồi. Hơn nữa tầng hai của Tàng Thư Các này thông thường thực sự có rất ít đệ tử ra vào, đệ tử giống như Nhậm Thanh Phong, một lần đã đánh bóng bốn khối ngọc đồng thì lại càng ít. Cho nên lão mới không tiếc mà hạ giá xuống.

“Sư huynh hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ muốn khối ngọc đồng thứ nhất, còn về khối ngọc đồng thứ hai kia tại hạ nếu mua về, e rằng cũng không có tác dụng gì. Sư huynh nếu cứ kiên trì như thế thì bây giờ tại hạ đành phải cáo từ.” Nhậm Thanh Phong nói với vẻ khó xử.

“Thôi được rồi! Hai khối ngọc đồng là bốn viên linh thạch trung phẩm, nếu sư đệ vẫn không thể chấp nhận được, thì lão phu đành phải giữ lại vậy.

Hơn nữa khối ngọc đồng thứ hai này thực sự là món đồ tốt. Nếu không vì đã lưu lại trong tay lão phu trong thời gian quá dài, mà vẫn chưa có đệ tử khác muốn mua. Lão phu tuyệt đối sẽ không bán lỗ đâu.” Ông lão nghĩ ngợi một lát, cuối cùng bất đắc dĩ nói một cách cường điệu.

“Được, nếu đã như vậy, thì tại hạ cũng không nói gì thêm nữa. Nhưng trước khi giao dịch, kính xin sư huynh nói lại về lai lịch của hai khối ngọc đồng này, như vậy tại hạ mới có thể yên tâm chi linh thạch, mà không sợ sẽ lưu lại những rắc rối gì sau này.” Nhậm Thanh Phong thẳng thắn đáp, sau đó liền cố tỏ vẻ lo lắng đưa ra nghi vấn.

“Về điều này, sư đệ xin hãy yên tâm, hai khối ngọc đồng là do lão phu năm đó trong một lần thám hiểm có được, chắc chắn chúng không phải là vật tà ma ngoại đạo.” Ông lão vừa thấy Nhậm Thanh Phong đồng ý, mặt lộ rõ vẻ vui mừng rồi bảo đảm.

“Một khi đã như vậy, tại hạ cũng đã yên tâm rồi. Nhưng sư huynh năm đó còn có được những ngọc đồng khác hay không? Nếu vẫn còn, thì đừng ngại. Hãy lấy toàn bộ ra đây, để tại hạ xem xem. Nói không chừng còn có thứ tại hạ vừa ý.” Nhậm Thanh Phong lấy ra bốn viên linh thạch trung phẩm, rồi lại thu về hai khối ngọc đồng, kể đó sắc mặt hờ hững hỏi.

Đối với việc thám hiểm mà ông lão đã nói, Nhậm Thanh Phong không hề cảm thấy kỳ lạ. Dù sao trên đại lục thiên thai, chỗ kỳ lạ cổ quái quả thực là quá nhiều. Cho nên mỗi năm đều có rất nhiều tu sỹ đi khắp nơi thám hiểm để săn tìm báu vật.

“Điều này không liên quan gì đến đệ, nếu không có việc gì khác, thì bây giờ đệ có thể rời khỏi đây được rồi đấy.” Ông lão áo xanh đón lấy linh thạch, kiểm tra tỉ mỉ, sau đó thu lại linh thạch, rồi lại ung dung ngồi lên trên chiếc ghế mây đằng sau chiếc bàn đá, lạnh lùng nói.

“Một khi đã như vậy, tại hạ xin phép cáo từ tại đây!” Nhậm Thanh Phong hơi sững người, ngay lập tức lại nở nụ cười bất lực, cuối cùng hờ hững nói. Nói dứt lời, cũng không đợi ông lão đó trả lời, liền theo hướng cầu thang bước thẳng ra khỏi chỗ đăng ký,

“Nếu ông lão đã hám lợi, không chịu nói thêm gì, thế thì thôi vậy. Dù sao biết hay không biết lai lịch của khối ngọc đồng đỏ, cũng đều có thể sử dụng để tu luyện thôi. Hơn nữa theo lời của ông lão này nói, câu nào là thật câu nào là giả cũng rất khó nói. Thuật luyện khí được ghi chép trong ngọc đồng đỏ, tuy không kỳ lạ xằng bậy, nhưng thực ra lại rất đáng mang về để nghiên cứu một chút. Hơn nữa khối ngọc đồng “yêu thú linh thảo chí” đó có nội dung phong phú, việc buôn bán lần này thực ra ta không hề bị lỗ.” Nhậm Thanh Phong trong lòng tính toán nói.

“Vừa đi vừa nghĩ như vậy, trong chốc lát, Nhậm Thanh Phong đã xuống dưới lầu, đi đến đại sảnh tầng một Tàng Thư Các là nơi có nhiều tàng thư phòng và các đệ tử không ngừng đi lại.

“Nhập môn ba năm mới có thời gian đến đây một chuyến, nhưng lại ở trên tầng hai vất vả một tháng trời. Bây giờ thu hoạch đã không nhỏ, ta cũng không vội quay về, chi bằng cứ ở lại tầng một này xem thêm khoảng hai ba ngày nữa. Dù sao tất cả đều là mở miễn phí. Ta còn có thể tìm hiểu thêm một chút những kiến thức cơ bản, cũng có thể tiện thể mở mang kiến thức xem xem tàng thư phòng tầng một này, rốt cuộc là như thế nào.” Nhậm Thanh Phong đứng trên đường đi trong đại sảnh Tàng Thư Các rộng lớn, nhìn xung quanh một lượt thấy có khoảng mười tàng thư phòng, thăm nghĩ.

Ấp ủ ý nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong lại nhìn ra về phía góc xa có một vị đệ tử đời thứ ba đang đứng gặm lương khô. Sau đó hắn cũng tìm một góc yên tĩnh, lấy ra một miếng thịt thỏ khô do tự tay mình làm, một vỏ rượu lâu năm mua ở trong thị trấn nhỏ Trú Tiên, ngồi xuống đất bắt đầu ăn như ở chốn không người.

Thỉnh thoảng, một tu sỹ trúc cơ kỳ vẫn cần phải ăn uống. Nhậm Thanh Phong đương nhiên biết cần phải chuẩn bị một chút đồ như lương khô, để chuẩn bị khi cần đến. Hơn nữa một người giống như Nhậm Thanh Phong, cứ coi như là đã đến linh tịch kỳ, thì e rằng vẫn sẽ giống như phàm nhân thường xuyên thích thưởng thức mỹ vị.

“Tại sao miếng thịt khô và rượu lâu năm này lại ngon hơn bình thường thế nhỉ? Chẳng nhẽ ta thật sự đã đói bụng rồi hay sao? Hay là bởi vì ăn đồ ở trong đại sảnh tàng thư này, cho nên trong lòng cảm thấy không hề tầm thường?” Một lát sau, Nhậm Thanh Phong đã ăn uống xong xuôi. Hắn vận linh lực, bóp nát vỏ rượu đã trống rỗng đó. Sau đó hắn liền vung tay áo lên, một trận gió nhẹ thổi đến, vỏ rượu đã bay theo cùng gió bụi. Lúc này hắn mới đứng dậy đi về phía gian tàng thư phòng gần nhất, đồng thời lắc đầu mỉm cười thầm nghĩ.

Sau đó Nhậm Thanh Phong phát hiện thấy bên ngoài gian tàng thư phòng tầng một này, cũng có một tầng là khu vực cấm. Nhưng chỉ cần dùng ngọc bài với thân phận đệ tử, thì có thể mở ra. Đi vào bên trong gian phòng tàng thư, Nhậm Thanh Phong liền thở dài, sách được cất trữ chồng chất như núi. Hắn đứng nguyên tại chỗ dùng thần thức nhanh chóng tìm đọc một cách tỉ mỉ.

Cứ như thế trong vòng ba ngày, Nhậm Thanh Phong phát hiện ra rằng, có rất ít tàng thư thực sự có tác dụng với bản thân, nhưng lại đúng là có đủ các loại, đa dạng phong phú. Ngay cả một ít phong thổ ở trên đại lục thiên thai, không ngờ cũng đều có ghi chép, thật đúng là rất thú vị. Vì thế hắn dứt khoát xem tiếp một cách tỉ mỉ.

Sau một tháng, cuối cùng cũng đã xem xong tàng thư trong cả gian phòng. Sau đó Nhậm Thanh Phong lại giống như lên cơn nghiện vậy, sau khi ăn uống đơn giản một ít đồ, hắn lại tiếp tục đi vào gian tàng thư phòng tiếp theo.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong chớp mắt, một năm nhanh chóng qua đi. Trong một năm đó, Nhậm Thanh Phong cũng đã xem xong một cách tỉ mỉ tất cả các tàng thư ở tầng một, đồng thời cũng đã ăn hết tất cả thịt khô đã trữ vật, uống hết phần lớn rượu đã lưu trữ.

Sau đó một năm, vào một hôm buổi trưa, mặt trời cuối xuân treo lơ lửng trên không trung ở trên đỉnh ngọn núi Ngọc Linh, Nhậm Thanh Phong cũng đã thỏa mãn bước ra khỏi đại điện tàng thư.

“Thật không ngờ, chỉ trong nháy mắt, một năm đã qua đi, thật giống như lời của Tiểu Kiếm nói vậy, tu chân không có năm tháng! Cũng không biết bây giờ Tiểu Kiếm đã có sự đột phá hay chưa, còn Tiểu Hắc không biết đã lớn hay chưa nữa.” Nhậm Thanh Phong nhắm hai mắt lại cảm thụ một chút ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên mặt. Sau đó hắt lại vận Ngự Phong Quyết, nhanh chóng lướt theo hướng các thềm đá.

“Thời gian một năm thật ngắn ngủi, không ngờ ngay cả các đệ tử kiếm lợi ở tại chỗ này cũng đều thay đổi khuôn mặt mới rồi! Xem ra năm tháng của tu chân tuy kéo dài, sự thay đổi của cảnh vật, con người không thể tránh khỏi được.” Lúc hoàng hôn buông xuống, Nhậm Thanh Phong cũng đi hết các thềm đá dài. Sau đó hắt vừa thở dài, vừa bước lên Pháp Khí Hoàng Chu. Tiếp sau đó, chỉ nhìn thấy một đường hoang mang hơn một trượng, vạch ra dưới ánh chiều tà màu đỏ, nhanh chóng bay về phía khu nhà nhỏ Nhã Ý ở núi Tử Nhục.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 69

Thuật Luyện Thần

“Tiểu Kiếm bị Lâm trưởng lão phái đến Quy Sơn sơn trang ở Thanh Châu sao? Sau khi đột phá đến linh tịch kỳ thì mới có thể trở về?” Nhậm Thanh Phong mở phân thủy trận, sau đó đưa tay ra bắt ngay một truyền âm phù đang trôi nổi trong trận, bóp chặt truyền âm phù, sau khi một tia sáng lóe lên, Nhậm Thanh Phong hơi sững người, liền lẩm bẩm nói.

“Xem ra sư phụ của Tiểu Kiếm là Lâm trưởng lão chính là người nhà họ Lâm ở Quy Vân sơn trang, là gia tộc tu chân đệ nhất Thanh Châu. nếu không Tiểu Kiếm cũng sẽ không bị phái đi đến đó để tu luyện.” Sau đó Nhậm Thanh Phong lại tiếp tục nghĩ thầm.

Trong một năm nay, Nhậm Thanh Phong đã xem rất nhiều sách. Bây giờ đương nhiên đối với một số tình hình trong giới tu chân ở đại lục thiên thai này, hẳn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Quy Vân Sơn Trang mà anh ta nói đến, chính là nơi ở của Lâm gia là gia tộc tu chân lớn đệ nhất ở Thanh Châu thuộc một trong ba Đại Châu Thiên Thai.

“Điều này cũng khó trách. Quy Vân Sơn Trang tuy ở nhiều phương diện đều kém Huyền Dương Môn của ta, nhưng lại có chỗ độc đáo của nó. Nếu không thì cũng không được gọi là gia tộc tu chân lớn bậc nhất Thanh Châu được. Ta nghĩ sư phụ của Lâm Kiếm – Lâm trưởng lão, cũng dựa vào sự trợ giúp của gia tộc, mới có được tu vi và địa vị ngày hôm nay. Nếu không thì

với một tu sỹ có tố chất bậc trung, thì sao có thể đột phá đến Kim Đan kỳ cơ chứ!” Nhậm Thanh Phong vừa quan sát tình hình bên trong khu tiểu cư vừa khẽ lẩm bẩm.

Sự thật đúng như Nhậm Thanh Phong đã nói, trong giới tu chân ở đại lục thiên thai, bất luận là bảy đại môn phái tu chân, hay là các đại gia tộc tu chân, mỗi cái đều có chỗ độc đáo. Nếu không thì bọn họ cũng khó mà ở trong giới tu chân- tàn vô cùng khốc, thực lực là trên hết này- tồn tại lâu dài đồng thời không ngừng phát triển.

Cũng giống như ở Huyền Dương môn có trấn phái chi bảo: Huyền Dương tháp, Hỏa Vân đại trận, Huyền Dương thanh thạch. Điều mà Quy Vân Sơn trang dựa vào, ngoài tam đại môn phái tu chân của Thanh Châu ra, còn có linh mạch tính nhường thổ bậc trung tương đối tinh khiết ở trên núi Quy Vân.

Ngoài ra bởi linh mạch tính nhường thổ, bên trong Quy Vân Sơn trang, còn sinh trưởng không ít ngọc linh chi thích hấp thu linh khí thuộc tính thổ. Mà ngọc linh chi này sau khi đã sinh trưởng được một trăm năm, thì chính là những dược liệu tốt nhất để luyện thành ngọc linh đan.

Ngọc linh đan này vốn là một loại đan dược mà tu sỹ trúc cơ kỳ có thể dùng để tu luyện. Nhưng đối với tu sỹ luyện tập công pháp thuộc hệ thổ lại càng thích hợp hơn. Hơn nữa sử dụng ngọc linh đan do ngọc linh chi trăm năm sinh trưởng trong Quy Vân Sơn trang làm ra, hiệu quả vô cùng rõ ràng, đúng là thuộc hàng thượng phẩm.

“Trước đây không hề nghe thấy Tiểu Kiếm nói đến, hóa ra sự phụ của hãn còn có hậu thuẫn phía sau như thế này! Nhưng linh mạch hệ thổ bậc trung đó trên núi Quy Vân, chắc chắn cũng là nơi tốt nhất cho Tiêu Kiếm tu luyện. Nếu thêm một chút ngọc linh đan thượng phẩm, thì không chừng trong vòng mười năm Tiêu Kiếm sẽ có thể đột phá đến linh tịch kỳ. Nói

như vậy, ta cũng cần phải tăng cường tu luyện mới được. Nếu không thì sẽ bị Tiêu Kiếm bỏ lại đằng sau mất.”

Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy, lại nhìn ra bên ngoài khu tiểu cư. Màn đêm đã bao phủ. Sau đó, hắn lại bắt đầu quét dọn căn phòng bằng thuật tích thủy.

Trải qua một năm và một tháng trời, Nhậm Thanh Phong tuy rằng đã xem rất nhiều ngọc đồng tàng thư, hiểu được vô số kiến thức tu chân. Nhưng lại do không có thời gian tu luyện, cho nên tu vi mãi không có chút tiến bộ nào. Thông qua việc dùng thân thức đọc sách trong thời gian dài, thần thức của Nhậm Thanh Phong chỉ ngưng luyện hơn mà thôi.

Lâm Kiếm lại không giống như vậy, do hắn đã đột phá đến đại viên mãn trước linh tịch kỳ. Thêm vào đó là sự giúp đỡ toàn lực của sư phụ -Lâm trưởng lão, tu vi ắt hẳn đã không còn nông nữa. Sau này hẳn lại có thể đến tu luyện ở Quy Vân sơn trang nơi thích hợp cho các tu sỹ thuộc hệ thổ tu luyện. Cho nên trong vòng mười năm hẳn đột phá đến linh tịch kỳ, cũng là có khả năng.

“Ha ha, bây giờ xem ra đã thoải mái hơn rất nhiều rồi. Nhưng lần sau ta cần phải nhớ mua một ít bột đá vôi để quét vách tường, như thế chắc là sẽ tốt hơn!” Một lát sau, Nhậm Thanh Phong đã cơ bản vệ sinh xong hai gian phòng trong và ngoài khu tiểu cư. Nhìn vách tường xung quanh hắn liền thấy hài lòng.

Do bên ngoài khu tiểu cư luôn có phân thủy trận phòng hộ. Quét dọn như thế này, hẳn không thể quét đi được bao nhiêu bụi bặm, nhưng làm vậy khiến khu tiểu cư trông càng sạch sẽ mát mẻ hơn.

Quét dọn xong gian phòng, Nhậm Thanh Phong đóng cửa gỗ lại, đến ngồi ở trong tĩnh phòng ở bên trong. Hắn cầm ra tám khối ngọc đồng có được ở Tàng Thư Các, bày từng khối ra trước mặt.

“Thuật luyện khí cấp cao nhất trong giới tu chân, ừm, chắc là phải nghiên cứu cái này trước đã.” Nhậm Thanh Phong hơi trầm ngâm, rồi cầm ngọc đồng màu đen mua cùng với “yêu thú linh thảo chí” lên, dùng thần thức kiểm tra tỉ mỉ.

“Pháp môn chính thống nhất của luyện khí “thần thuật luyện”, không cần dùng đến cái đỉnh bếp lò, mà trực tiếp dùng thần thức khống chế chân hỏa và linh lực bên trong cơ thể, chế luyện ra pháp khí, pháp bảo rồi tiến hành dung hòa, tổ hình, khắc trận, tắt lửa...”

“Phương pháp này cần thần thức của tu sĩ phải đủ ngưỡng luyện, mạnh mẽ, đồng thời đối với tu vi của tu sĩ cũng có yêu cầu rất nghiêm ngặt, ngoài ra điều quan trọng nhất là thần thức của tu sĩ có tính dẻo dai cực mạnh.”

Nhậm Thanh Phong sau khi cẩn thận đọc khoảng hai canh giờ, cuối cùng cũng làm rõ được cái gọi là pháp môn luyện khí cấp cao nhất “thuật thần khí” cốt cuộc là thế nào.

“Thần thuật luyện” cũng giống như tên gọi của nó, chính là một loại môn pháp luyện khí dùng thần thức để khống chế vật liệu luyện khí, linh lực, chân hỏa, tách bỏ khỏi sự hạn chế của cái đỉnh lò luyện khí, rồi trực tiếp tiến hành luyện khí.

Loại thuật luyện khí này, do trong cả quá trình luyện khí đều được tiến hành bởi sự khống chế trực tiếp của thần thức, nên thời gian luyện khí không thể quá dài. Cho nên đối với thần thức, linh lực, chân hỏa của tu sĩ có yêu cầu rất cao.

Cũng chính vì thời gian dùng tương đối ngắn, cho nên thao tác càng trực quan hơn. Thêm vào đó, thần thức, linh lực trực tiếp thâm nhập, khống chế, cho nên pháp khí, pháp bảo được chế luyện ra cũng tinh tế tỉ mỉ hơn, càng

dễ dàng phù hợp với linh thức của tu sỹ hơn nữa. Khi luyện hóa đủ chiều sâu, lúc sử dụng cũng có thể phát huy uy lực lớn mạnh hơn.

Một điểm hà khắc nhất lại là lúc sử dụng thuật khí thần thức này, không những yêu cầu thần thức tu sỹ phải đủ mạnh mẽ để ngưng luyện. Cũng bởi vì lúc luyện chế cần phải làm một số thao tác khổng chế vô cùng tỉ mỉ, độ khó vô cùng cao. Ví dụ như khắc trận nhanh, tổ hình chính xác. Lật xoay vật khổng chế tách khỏi linh thức trong thời gian tương đối dài.

Cứ cho là thần thức của tu sỹ bình thường mạnh mẽ, nhưng vì không đủ sự dẻo dai, thì vẫn không có cách nào sử dụng được. Trừ phi tu sỹ luyện khí có tu vi cao tuyệt đối, hoặc là không sợ thân thức, tâm thần của bản thân bị hao tổn nghiêm trọng.

Chính vì như vậy, cho nên ông lão trong tàng thư các, mới muốn bán khối ngọc đồng có ghi chép về “thần thuật luyện”. Nhưng sau khi các đệ tử khác xem qua, đều sẽ cho rằng thuật này vô lý, thật sự không thể sử dụng được. Nhậm Thanh Phong vậy mà vẫn phải suy nghĩ một chút thì mới mua ngọc đồng này về.

“Thần thuật luyện”, “Thuật luyện thần”, hai thuật này có liên hệ gì với nhau? Không ngờ lại có thể phối hợp sử dụng. Quyết pháp thổ nạp dùng trong “thuật luyện thần” để chữa trị, lại tiếp tục sử dụng thần thức bị hao tổn trong “thần thuật luyện”. Nhưng thông qua việc sử dụng “thần thuật luyện” để luyện khí, giống như vậy có thể đạt đến hiệu quả dày vò rèn luyện thần thức.

“Vấn đề lớn nhất bây giờ chính là, tu vi của ta còn quá thấp, uy lực linh lực huyền hóa cũng quá nhỏ, không đủ để dung hòa được một chút với vật liệu luyện khí cấp cao tương đối hiếm có. Cứ cho là ta dùng với phần lớn vật liệu luyện khí tương đối bình thường thì cũng cần phải luyện hóa trong thời gian dài. Hiện tại chưa thích hợp để chuyên học thực tiễn thuật này.

Nhưng bây giờ điều chủ yếu nhất vẫn là cần phải nâng cao tu vi trước mới được.”

“Đáng tiếc, nếu bây giờ ta mà có chân hỏa tương đương với tu sỹ linh tịch kỳ, hoặc là đan hỏa của tu sỹ kim đan kỳ. Nếu là như vậy, ta tiếp tục nghiên cứu trận pháp cơ bản thêm một thời gian nữa. Đồng thời ta tích lũy thêm một chút kinh nghiệm luyện khí. Rồi sau đó, ta chế luyện một chút pháp khí cấp trung, cấp thấp. Về sau khi cầm ra ngoài bán, cũng có thể giúp ta kiếm về chút đỉnh, duy trì linh thạch và đan dược tu luyện bình thường.

“Cứ coi như thế “thần thuật luyện” này đối với ta mà nói cũng vẫn là không thể đạt được thêm thứ nào tốt. Sau này nếu muốn luyện chế pháp khí, pháp bảo, loại lô đỉnh luyện khí tốt một chút, chỉ sợ cũng rất khó mua được.”

Nhậm Thanh Phong nghĩ lung tung như thế, lại tiếp tục nhìn “thuật luyện thần” một lúc. Lúc sau, hắn bỏ khối ngọc đồng xuống, lại cầm ngọc đồng có “liễm linh thuật” tỉ mỉ nghiên cứu.

Tuy nội dung không phải là nhiều, có điều lại vô cùng tinh xảo, hơn nữa còn rất dễ tu luyện, thật là một bí quyết, phương pháp không tồi”! Nhậm Thanh Phong đã đọc, nghiên cứu tỉ mỉ xong toàn bộ nội dung “liễm linh thuật” trong ngọc đồng này. Sau đó thì vẻ mặt hắn lộ rõ vui mừng, nhẹ giọng lầm bầm.

Xem xong “liễm linh thuật” này, Nhậm Thanh Phong cũng không vội vàng tìm đọc ngọc đồng khác. Mà hắn thu toàn bộ ngọc đồng lại, lập tức tiếp tục tu luyện “liễm linh thuật”

Lại qua hai canh giờ, Nhậm Thanh Phong kinh ngạc phát hiện, bản thân rõ ràng đã có thể sử dụng liễm linh thuật này thành thực. Mà đồng thời hắn nhận thức sáng suốt hơn đến tính trọng yếu của thần thức.

“Liễm linh thuật này, tuy đơn giản, có điều các tu sỹ trúc cơ trung kỳ khác cùng bậc với ta, nếu muốn trong hai canh giờ đã vận dụng thành thực như ta, vậy thì tuyệt đối không thể. Trừ phi thần thức của đối phương có thể còn kiên cường, dẻo dai, cô đọng hơn ta. Với bộ dạng này, đồng thời với việc nâng cao tu vi thể này, “thần thuật luyện” cũng là không thể buông tha được”. Nhậm Thanh Phong âm thầm nghĩ.

Nhậm Thanh Phong vừa vận liễm linh thuật thì cảm giác rất rõ ràng, bề mặt cơ thể chính mình vốn dĩ dao động linh lực không mãnh liệt lại càng thêm yếu ớt hơn. Hắn dùng thần thức thăm dò lại thì thấy bản thân suy yếu giống như tu sỹ luyện khí kỳ tầng bảy, tám. Mà nếu mình dồn hết tâm trí không chế dẫn dắt liễm linh thuật, hẳn còn có thể tiến hành biến hóa tùy ý giữa trúc cơ trung kỳ tới luyện khí kỳ tầng bảy.

Cùng lúc đó, linh lực hỗn độn ở kinh mạch toàn thân và vùng dưới rốn chính mình lại không có chút giảm bớt, chỉ là trong kinh mạch vốn dĩ tốc độ vận chuyển, linh lực vận hành chậm chạp, song sẽ tùy theo sự tu luyện khác nhau mà biểu hiện ra, không ngừng phát sinh biến hóa.

“Thì ra là thế!” Nhậm Thanh Phong nhận thức xem xét một chút biến hóa nhỏ bé trong cơ thể mình, khẽ gật đầu lẩm bẩm nói. Nhậm Thanh Phong lúc này mới cảm thấy bầu trời bên ngoài nơi ở nhỏ cũng đã bất tri bất giác sáng lên.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 70

Huỳnh Đệ Họ Hoàng

Nhậm Thanh Phong đã hoàn tất việc tu luyện thử nghiệm “liễm linh thuật”. Hắn thấy trời đã sáng rõ. Vì thế, hắn không tiếp tục tu luyện nữa, mà quyết định đi về xem tình hình của Tiểu Hắc.

Nhậm Thanh Phong đứng dậy mở cửa gỗ, đi ra khỏi thổ mộc phân thủy trận, điều khiển Hoàng Chu bay về núi Tửu Nhục. Chỉ trong chớp lát Nhậm Thanh Phong đã đến bãi cỏ bên hồ trong núi Tửu Nhục rồi. Có điều thần thức Nhậm Thanh Phong vừa đảo qua, hắn không phát hiện thấy hình bóng của Tiểu Hắc.

“Chẳng lẽ Tiểu Hắc đã bỏ đi rồi?” Nhậm Thanh Phong nghi hoặc. Đúng lúc này, một bóng đen từ phía trên trời bay sà lại gần hắn.

“Là Tiểu Hắc. Ha ha, không ngờ mi đã lớn như vậy rồi”. Nhậm Thanh Phong đứng trên bãi cỏ cười nói. Nhìn thấy hình dáng con chim từ trên trời bay đến, Nhậm Thanh Phong đã nhận ra ngay.

Trong chớp lát, Tiểu Hắc cũng đến khoảng không trên núi nhỏ, hơi ngừng lại một chút, hiển nhiên là nó phát hiện ra Nhậm Thanh Phong. Nó vui mừng kêu to lên, trực tiếp nhào xuống.

“Được rồi, được rồi, trước tiên hãy để cho ta nhìn kỹ ngươi một chút” Nhậm Thanh Phong cười vuốt ve Tiểu Hắc. Tiểu Hắc dùng đầu không

ngừng cọ thân mật Nhậm Thanh Phong.

“Ừ, không tồi. Tiểu Hắc chúng ta thần tuấn như vậy, sao có thể là con chim núi bình thường nhỉ. Tiểu Hắc, sau này người không thể giống trước đây được, cả ngày cứ đứng trên bờ vai của ta” Nhậm Thanh Phong nhìn Tiểu Hắc vẫn cọ đầu vào mình, mỉm cười nói.

Trong thời gian một năm này, Tiểu Hắc cũng đã không còn là một con Tiểu Hắc cao chỉ khoảng một thước như trước đây, mà lớn khoảng ba thước. Vì thân thể nó cao như vậy, hai cái cánh của tiểu Hắc cũng phát triển hơn, đạt đến chiều cao nửa trượng. Bộ lông của nó đen bóng. Mắt nó hồng hào, trông rất thần tuấn, chim thường không thể so sánh nổi.

Nhậm Thanh Phong nhìn bộ dạng Tiểu Hắc như vậy, trong lòng vô cùng vui sướng. Hắn lấy ra nửa bình linh thú hoàn còn lại, bốn từng viên cho Tiểu Hắc ăn.

Đồng thời trong lòng Nhậm Thanh Phong cũng không nhịn nổi về suy tư: dựa vào bộ dạng như vậy của Tiểu Hắc, đương nhiên nó không phải là chim núi bình thường. Có điều trên thân nó lại không có một chút linh khí dao động mà thân thể linh thú thường có. Đúng thật là vô cùng kỳ lạ. Nếu là dã thú bình thường dùng linh thảo, phát triển khác thường, đáng lẽ trên người phải có linh khí mạnh, yếu dao động mới đứng chứ?

Nhậm Thanh Phong nhìn Tiểu Hắc suy tư, dốc lọ về phía trước đổ vào trong lòng bàn tay một viên linh thú. Chớp cái Tiểu Hắc đã ăn xong. Có điều, Tiểu Hắc ăn nhiều viên linh thú như vậy lại không thấy có một chút thỏa mãn, mắt vẫn chăm chăm nhìn Nhậm Thanh Phong.

“Được rồi, đừng nhìn ta như vậy. Làm gì có linh thú nào giống người, một lần ăn hết nhiều viên linh thú đến như thế? Có điều nhìn người, một chút vấn đề cũng không có. Còn một ít linh thú hoàn dư lại cho người ăn

hết luôn” Nhậm Thanh Phong nói. Hắn lấy một lọ nhiều viên linh thú hơn rồi đổ ra, cũng bón cho Tiểu Hắc ăn.

Vốn dĩ linh thú hoàn này tuy là đan dược mà linh thú bậc thấp thích ăn nhất, nhưng có rất ít linh thú bậc thấp giống như Tiểu Hắc, một hơi ăn hết nhiều linh thú hoàn đến như vậy. Hơn nữa Tiểu Ưng lại không thấy có việc gì xảy ra, giống như là nó không cần tiêu hóa linh dược.

Nhậm Thanh Phong đối với thể hiện của Tiểu Hắc không hẳn là vô cùng kỳ lạ. Bởi vì từ một năm trước, trước khi Nhậm Thanh Phong đi Tàng Thư các. Tiểu Hắc lúc đó nhỏ như vậy đã có thể một hơi ăn hết nửa lọ linh thú, thế mà nó không có chuyện gì. Cho nên Nhậm Thanh Phong mới không kiêng dè. Lấy linh thú hoàn còn dư lại cho Tiểu Hắc ăn hết luôn.

“Nhìn bộ dạng của nó, sau này chỉ việc cung cấp linh thú hoàn cho nó, cũng cần phải tiêu hết một khoản không nhỏ”. Nhậm Thanh Phong nghĩ trong.

“Đây có lẽ là chuyện tốt, Tiểu Hắc có thể cần đến linh thú hoàn giúp đỡ để tiến bậc, nên nó mới có thể một lần ăn hết nhiều như vậy?” Nhậm Thanh Phong nghĩ như vậy. Tự nhiên hắn lại không lo lắng chuyện tiêu phí linh thạch nữa!.

May mà linh thú hoàn là loại đan dược cấp thấp, một thỏi linh thạch trung phẩm đã có thể mua được rất nhiều. Nếu Tiểu Hắc thực sự vẫn có thể ăn được nữa, cũng không thể một ngày ăn hết một thỏi linh thạch trung phẩm”! Nhậm Thanh Phong lẩm nhẩm nói.

Cho ăn hết linh thú hoàn xong, Nhậm Thanh Phong lại đùa nghịch Tiểu Hắc một phen. Sau đó hắn lại quyết định đi đến Đại Điện trên ngọn Ngọc Huyền kia, nhận linh thạch của ba năm tiếp theo. Trước tiên lĩnh linh thạch trở về, sau đó hãy nói tiếp. Sau khi quyết định như thế, Nhậm Thanh Phong lại đặt pháp khí Hoàng Chu xuống. Hình như hắn muốn nói với Tiểu Hắc

của mình: “Tiểu Hắc bây giờ người to như vậy rồi, hay là ở lại đây tốt hơn. Nếu không người phải vào trong túi linh thú. Nếu là vậy, đi và không đi cũng có gì khác nhau?”

Đúng như Nhậm Thanh Phong nghĩ, Tiểu Hắc bây giờ đã không phải là con chim khí huyết suy nhược nhỏ yếu giống như trên phường thị năm đó. Vì không thực sự trở thành linh thú của Nhậm Thanh Phong, hẳn muốn bắt nó đem cất vào trong túi linh thú, cũng phải có sự đồng ý của bản thân Tiểu Hắc mới được. Mà hơn nữa nếu thường xuyên ở trong túi linh thú cũng bất lợi cho linh thú tu luyện trưởng thành.

Nói xong, Nhậm Thanh Phong không quản Tiểu Hắc có thể nghe hiểu hay không, nhìn nhìn bầu trời, trực tiếp bay về hướng ngọn núi Ngọc Huyền.

“Không biết trong một năm này, Tiểu Hắc có phải luôn ở trên núi Tửu Nhục hay không”. Nhậm Thanh Phong đứng trên Hoàng Chu, nhớ đến việc lần trước Tiểu Hắc khi gặp mình cũng là bay từ bên ngoài núi Tửu Nhục trở về. Trong lòng hẳn không giấu nổi sự nghi hoặc.

Lúc Nhậm Thanh Phong nghi hoặc Tiểu Hắc đã bay theo ở xa xa rồi. Tốc độ bay của Tiểu Hắc lúc này cũng chỉ chậm hơn một chút so với pháp khí Hoàng Chu.

“Tiểu Hắc làm sao bay theo được? Có điều nó đã đến rồi thì ta mang nó theo vậy. Dù sao thì ta nhìn không ra Tiểu Hắc có phải là linh thú không, người khác cũng chưa chắc có thể nhìn ra. Hơn nữa trong Tông Môn, ai giám cướp Tiểu Hắc của ta”. Nhậm Thanh Phong phát hiện Tiểu Hắc bay đuổi theo. Thế là hẳn ngưng Hoàng Chu trong không trung, bắt đầu đợi chờ.

“Tiểu Hắc nhanh lên chút”. Nhậm Thanh Phong nhìn thấy nó bay chậm chậm liền la lên như vậy. Sau đó Nhậm Thanh Phong phát hiện, sau khi

Tiểu Hắc bay đến gần mình lại không hạ xuống Hoàng Chu mà lại kêu lên một tiếng đầy đắc ý. Nó đến nhìn cũng không thèm nhìn mình, mà tiếp tục bay đi theo một hướng khác.

“A Tiểu Hắc, nó cần đi đâu nhỉ?. Hình như nó không đến tìm ta?” Nhậm Thanh Phong đứng trên Hoàng Chu nhìn Tiểu Hắc rẽ ngoặt bay đi. Sau đó hẩn thoáng xấu hổ, không kiềm nổi lại nổi lên tâm tình nghi hoặc.

“Hay là đi Đại Điện nhiệm vụ lĩnh linh thạch, đan dược đã. Còn Tiểu hắc thì cứ kệ nó bay đi, dù sao nó cho dù là linh thú của ta nhưng một chút tự do tùy ý sẵn mỗi cũng nên có”.

“Có điều đã nhìn thấy ta, nó đến một cái bộ dạng giống như chào hỏi cũng không làm. Đối với ta là chủ nhân hữu danh vô thực cũng không kính trọng. Nhìn bộ dạng Tiểu Hắc chả lẽ đã biến thành linh thú bậc cao rồi. Chỉ có điều ta muốn cười một lần cũng khó khăn. Nói như vậy, hay là người chủ nhân hữu danh vô thực đây làm cũng không tốt sao?”.

Nhậm Thanh Phong nghĩ như thế, sau đó thì tự cười giễu, lại tiếp tục cười pháp khí Hoàng Chu, bay về hướng núi Ngọc Huyền.

Lúc gần đến giữa trưa, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng không nhanh không chậm đăng xong giới thạch của núi Ngọc Huyền, đến trước Đại điện nhiệm vụ bên lưng núi. Nhậm Thanh Phong mới vừa đứng trên quảng trường trước đại điện, thì nghe ở xa xa có âm thanh hai người truyền lại, hình như đã từng quen biết.

“Nhậm sư đệ, đã lâu không gặp, tu luyện đã tinh tiến như vậy. chúc mừng, chúc mừng. ha ha.”

“Nhậm sư đệ, phong độ vẫn siêu đẳng như vậy. ha ha.”

Theo âm thanh, hai tu sỹ trẻ trên người mặc phục sức của đệ tử nhị đại từ trong Đại điện nhiệm vụ bước nhanh ra ngoài, nét mặt tươi cười ngênh

đón Nhậm Thanh Phong.

“Hai vị sư huynh còn nhớ tới tại hạ, thực sự là làm cho kẻ hèn này được sung ái mà lo sợ”. Nhậm Thanh Phong cũng rất nhanh phát hiện ra hai vị tu sỹ này. Sau đó theo hướng hai vị tu sỹ này nghênh đón, đồng thời mỉm cười nói.

Hai vị huynh đệ này chính là Hoàng Văn, Hoàng Võ sư huynh. Nhậm Thanh Phong cũng có thể cảm giác được rõ ràng hai vị tu sỹ này tu vi so với mấy năm trước đã thâm hậu hơn rồi. Đặc biệt là Hoàng Võ, hiển nhiên đã từ trúc cơ trung kỳ đột phá đến trúc cơ hậu kỳ.

“Chúc mừng Hoàng Võ sư huynh, đột phá thành công đến trúc cơ hậu kỳ. Còn Hoàng Văn sư huynh hình như công lực cũng có tinh tiến rất lớn, chỉ sợ là huynh còn cách linh tịch kỳ không xa”. Nhậm Thanh Phong bước mấy bước, mỉm cười nói.

“Ha ha, nói ra vẫn là ta may mắn hơn Nhậm Thanh Phong, Hoàng Võ”. Hoàng Văn nhìn Nhậm Thanh Phong đã có thể nhìn thấu tu luyện của hắn, hơi hơi kinh sợ. Sau đó lại cười nói.

“Đúng vậy, may mà Nhậm sư đệ người tập hợp linh đan. Nếu không Hoàng Võ ta cũng không có thể một lần trùng kích đến trúc cơ hậu kỳ thuận lợi như vậy!. Có điều, Nhậm sư đệ người có thể trong thời gian ngắn ngủi không đến bốn năm đã luyện đến trình độ bây giờ, cũng là vô cùng khó rồi!. Hơn nữa người còn có thể nhìn thấy thực lực tu vi của huynh đệ chúng ta, thật là lợi hại! ha ha”.

Hoàng Võ nghe được Nhậm Thanh Phong chúc mừng, lại nghĩ đến bản thân thuận lợi đột phá, tự nhiên tương đối vui sướng, thế là nói với Hoàng Văn ở phía sau.

“Ha ha, Hoàng Võ sư huynh thật sự là biết nói đùa, kẻ hèn mọn này tu luyện trung kỳ trúc cơ, làm sao có thể nhìn thấy thực lực tu vi của hai vị

chứ?. Chỉ là hai vị sư huynh còn mặc phục sức đệ tử nhị đại, lại cộng thêm tu luyện, đến thần thức trung trúc cơ kỳ của tại hạ cũng không có cách nào kiểm tra ra. Vậy quả nhiên chính là tu vi trúc cơ hậu kỳ. Hơn nữa Hoàng Văn sư huynh ba năm trước không phải đã là trúc cơ hậu kỳ sao? Thảo nào ba năm nay còn có thể tinh tiến?” Nhậm Thanh Phong hồ hững sau đó giải thích nói.

Nhậm Thanh Phong tự nhiên biết rõ ràng, là bởi vì thần thức của bản thân mạnh hơn không ít so với tu sỹ cùng bậc khác, cho nên mới có thể nhìn thấu tu luyện của hai người. Có điều Nhậm Thanh Phong không ngờ rằng bản thân tùy ý nói một câu mà đã dẫn đến việc Hoàng Võ nghi vấn. Hoàng Văn này chỉ sợ cũng đã có những hoài nghi. Khi đã như vậy, trong phương diện nói chuyện còn phải càng cẩn thận thêm mới đúng. Dẫu sao đại lục Thiên đài này không phải là bản thân có thể khinh thường giang hồ Đại Châu.

“Nhậm sư đệ không nên để ý, huynh đệ Hoàng Võ luôn nhanh mồm nhanh miệng, hơn nữa thích nghĩ ngợi lung tung. Cả ngày hăn đều ảo tưởng đạt được công pháp, sách quý tuyệt thế! Cho nên đối với ai cũng hỏi đông hỏi tây”. Hoàng Văn nghe Nhậm Thanh Phong nói, liền nhanh chóng giải thích cho Hoàng Võ.

Nhậm sư đệ có thể giống như huynh đệ chúng tôi, trước mắt linh linh thạch, đan dược? Hoàng Võ sợ lại bị Hoàng Văn răn dạy và quở mắng trước mọi người, thế là nói lạc đề đi.

“Chẳng nhẽ hai vị huynh đệ cũng là...? Xem ra thật là khéo léo! Nếu không phải tại hạ lần này có chút việc trì hoãn chậm mấy tháng, cũng không thể lại may mắn gặp được hai vị huynh đệ”. Nhậm Thanh Phong cũng thuận lời nói.

“Là vậy, thật là đúng lúc, có điều chúng ta đã lĩnh xong đồ rồi. Bây giờ chúng ta đang định đi bách thảo viên mua chút dược liệu. Nếu được thì

Nhậm sư đệ cùng đi với chúng ta xem sao?” Hoàng Văn mỉm cười hưng phấn.

“Bách thảo viên? Bách thảo viên không phải là nơi chuyên cung cấp dược liệu linh thảo cho đại diện nhiệm vụ, các vị đại trưởng lão và một vài đệ tử nhất đại sao? Từ khi nào đột nhiên lại dư ra nhiều dược liệu bán ra cho những đệ tử nhị đại bình thường như chúng ta chứ? Nhậm Thanh Phong nghi hoặc nói.

Nếu là thật như Hoàng Văn nói, vậy Nhậm Thanh Phong cũng muốn đi xem. Dù sao bách thảo viên là vườn dược mô hình lớn chuyên trồng trọt linh thảo của Huyền Dương Môn. Một vài dược liệu, linh thảo quý hiếm, nhất định là ở đây không có ít.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 71

Tranh Giành Hoàng Tinh

“Thì ra Nhậm sư đệ vẫn chưa biết à! Từ nửa năm trước, vào ba ngày đầu tiên của mỗi tháng, Vườn bách thảo đã bắt đầu cung cấp một số thảo dược trăm năm cho quảng đại đệ tử đời thứ hai rồi. Nhưng nguyên nhân cụ thể là gì thì chúng ta cũng không biết nữa.” Hoàng Văn thấy Nhậm Thanh Phong tỏ vẻ nghi ngờ liền giải thích.

“Đúng đấy, chúng tôi cũng tham gia vào đại hội truyền giảng vào tháng trước, nghe được các sư huynh đệ khác có nhắc đến. Nhưng đáng tiếc là huynh đệ chúng tôi không còn linh thạch nữa, cho nên chỉ có thể đợi đến ngày hôm nay thôi.” Hoang Vũ tỏ vẻ hơi nuối tiếc nói tiếp.

“Tốt lắm. Hai vị huynh đệ xin hãy đợi ở đây một chút, tại hạ đi lĩnh đồ rồi lập tức ra đi cùng với hai vị.” Trong lòng Nhậm Thanh Phong nhẩm tính, mới phát hiện ra hôm nay vẫn là còn trong ba ngày đầu tháng. Vì thế hẳn không hề hối hận thêm nữa, vừa dứt lời liền đi thẳng vào trong đại điện.

Nhậm Thanh Phong vốn định lấy đồ xong thì đi tới phố chợ Tiểu Cốc bên ngoài núi một chuyến, thử xem có thể tìm được một ít thảo dược phối liệu để luyện chế Huyết hồn đan hay không. Bây giờ nếu vườn bách thảo có bán thảo dược thì không chừng thật sự có thể tìm đủ hết trong một lần rồi!

Để tranh thủ thời gian, Nhậm Thanh Phong không nhàn nhã giống như trước đây nữa. Chỉ trong giây lát, hắn đã lĩnh xong năm mươi một viên linh thạch không thuộc tính và sáu viên tụ linh đan, rồi lập tức bước thẳng ra khỏi đại điện dưới con mắt kinh ngạc của đệ tử phục vụ.

“Nhậm sư đệ tốc độ nhanh thật đấy.” Hoàng Vũ vui vẻ nói. Hoàng Văn thì gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Có thể thấy huynh đệ họ Hoàng cũng không thích phải chờ đợi quá lâu. Mà hai huynh đệ bọn họ cũng không ngờ Nhậm Thanh Phong lại làm việc nhanh như vậy.

Phần lớn đệ tử khi chọn linh thạch thì đều sẽ cố gắng tìm những thứ thích hợp với mình càng nhiều càng tốt. Ngay cả trong lúc lựa chọn đan dược cũng sẽ có chút cân nhắc. Ai cũng không ngờ tới người luôn coi trọng số lượng linh thạch và đan dược phải có hiệu quả với bản thân như Nhậm Thanh Phong vậy mà ngay cả chọn cũng không chọn, lập tức cầm lên rồi đi luôn.

“Ha ha, đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện. Có phải hai sư huynh đến đây lĩnh đồ từ rất sớm không? Chắc hẳn là để nhanh nhóng đến vườn bách thảo sớm chút đi? Như vậy tại hạ làm sao có thể nở lòng làm chậm chễ chứ!”

Nhậm Thanh Phong còn chưa nói xong thì đã khởi động Ngự Phong Quyết chạy lên bậc thềm đá được hơn mười trượng rồi. Nhưng huynh đệ họ Hoàng có vẻ không vội vàng. Hai người mỉm cười dõi theo bóng lưng của Nhậm Thanh Phong rồi mới thản nhiên đuổi theo sau.

Hiển nhiên họ nghĩ rằng, tu vi Nhậm Thanh Phong chỉ là Trúc Cơ trung kỳ thì dù có chạy nhanh đến mấy, bọn họ cũng vẫn có thể tùy ý đi sau mà đến trước.

Lúc này Nhậm Thanh Phong cũng đã dừng tới Phong lệ lôi hành rồi, hắn không muốn để hai người bọn họ chờ lâu cho nên mới vội vàng đi

trước. Nhưng sự việc xảy ra sau đó đã khiến cho huynh đệ họ Hoàng không thể không thay đổi ý nghĩ chủ quan của mình.

Bọn họ phát hiện ra rằng, cho dù bản thân có tăng tốc như thế nào đi nữa thì cũng không thể nào đuổi kịp Nhậm Thanh Phong ở phía trước. Sau cùng vẫn là Nhậm Thanh Phong có lòng đợi bọn họ ở dưới bậc thềm đá, ba người mới thuận lợi tụ họp lại.

“Nhậm huynh, huynh thật sự là tu vi trúc cơ trung kỳ sao? Vì sao lại chạy nhanh như vậy, ngay cả đại ca ta cũng không thể đuổi kịp được?” Hoàng Vũ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nhậm Thanh Phong hỏi.

“Đúng đấy, Nhậm huynh, hơn nữa đệ còn phát hiện thấy, Ngự Phong Quyết của Nhậm huynh hình như cũng hoạt bát huyền diệu hơn. Xin Nhậm huynh hãy giải thích nghi hoặc của hai huynh đệ ta!” Hoàng Văn lại tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

Hiển nhiên đối với tu vi của Nhậm Thanh Phong, Hoàng Văn không có nhiều nghi vấn, nhưng Ngự Phong Quyết của Nhậm Thanh Phong xem ra thực sự là quá mức kỳ dị.

“Hai vị sư huynh nói đùa rồi. Chỉ là thời gian tại hạ dừng lại luyện khí kỳ tương đối dài, thường xuyên dùng Ngự Phong Quyết để đi lại, cho nên mới được như vậy. Hai vị sư huynh không cần nghi ngờ. Bây giờ chúng ta cần phải đi nhanh lên, tránh làm mất thời gian, không thì đến vườn bách thảo lại không tìm được thảo dược như ý mất.” Nhậm Thanh Phong vừa xuất ra pháp khí Hoàng đan ra, vừa tùy ý nói.

Vừa nói dứt lời, hắn liền xuất phát luôn, đó vốn là tác phong từ trước đến nay của Nhậm Thanh Phong mà thôi. Nhưng Nhậm Thanh Phong lại không thể ngờ rằng, tốc độ Ngự Phong Quyết của mình lúc này lại nhanh đến như vậy, với tu vi của hai huynh đệ họ Hoàng, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn lại không thể đuổi kịp mình được.

Việc Ngự Phong Quyết được mình cải tạo để hòa nhập với các mảnh khoe của giang hồ, Nhậm Thanh Phong không hề muốn nói tử tử cho hai người bọn họ. Dẫu sao nếu làm như thế thì sẽ quá phiền phức. Hai người bọn họ vì chuyện nhỏ này mà thay đổi cách xưng hô với mình, điều đó cũng nằm ngoài dự liệu của Nhậm Thanh Phong.

“Nhậm huynh nói cũng đúng, Ngự Phong Quyết đối với tu sỹ cấp cao như chúng ta mà nói, nó vốn chẳng có ích lợi gì lớn, chỉ có thể dùng để chạy ở bậc thang đá thôi. Bây giờ chúng ta cần nhanh chóng đến vườn bách thảo gấp.” Hoàng Văn hơi sững người, sau đó liền nói như vậy. Rồi hắng giọng, phóng ra một pháp khí phi hành hình lá cây màu xanh.

Hoàng Vũ ở bên cạnh nghe nói vậy liền gật đầu tán thành, sau đó cũng phóng ra một pháp khí giống như vậy. Tiếp đó ba người điều khiển pháp khí vạch ra ba đường ánh sáng khoảng một trượng bay về hướng vườn bách thảo.

Thông qua một chuyện đó, huynh đệ họ Hoàng cuối cùng cũng đặt địa vị của Nhậm Thanh Phong lên ngang hàng. Trước đó tuy hai người bọn họ có chút khách khí với Nhậm Thanh Phong nhưng chủ yếu vì cảm kích hơn là tôn trọng.

Bây giờ thì đã khác, tuy bọn họ không biết những lời Nhậm Thanh Phong nói là thật hay giả, nhưng Nhậm Thanh Phong không phải là tu sỹ trúc cơ trung kỳ bình thường, bọn họ có thể chắc chắn như vậy. Cho nên hiện tại ngay cả việc ngự khí bay đi, hai người bọn họ cũng cố ý duy trì tốc độ bay bình thường, họ sợ lại xuất hiện thêm những việc khó mà chấp nhận được nữa.

Lúc này, đang đứng trên pháp khí hoàng đan, Nhậm Thanh Phong không biết rõ huynh đệ họ Hoàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng thấy hai người bọn họ ung dung như vậy, thì bản thân cũng không vội vàng gấp rút lên đường nữa. Nhậm Thanh Phong quay qua tính toán, suy nghĩ tới vườn

bách thảo, thâm nghĩ không biết rốt cuộc có thể tìm được đầy đủ các loại thảo dược mà mình cần hay không.

Tiếp đó ba người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Sau một canh giờ, họ đã tới bên ngoài vườn bách thảo, trong một sơn cốc u tĩnh giữa dãy núi Huyền Dương

Nhậm Thanh Phong và hai huynh đệ họ Hoàng sau đó phát hiện ra rằng vườn bách thảo này không hề giống như ba người bọn họ mong chờ có thể để cho ba người đi vào lựa chọn thảo dược, mà nó được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp cấm chế. Ở bên ngoài có hai gian nhà đá nhỏ được dựng lên tạm thời để bán thảo dược.

Hai gian nhà đá nhỏ này đóng chặt cửa, chỉ lưu lại hai cửa sổ nhỏ hình vuông khoảng hai thước dùng để giao dịch. Ở bên ngoài phòng đá, các đệ tử đến mua thảo dược cũng đã xếp thành hai hàng dài.

Sau khi xếp vào hàng, Nhậm Thanh Phong nghe thấy các đệ tử xung quanh bàn tán lúc đó mới biết được thì ra trong mấy trăm năm nay vườn bách thảo này rất được tông môn xem trọng, lại thêm được các tu sỹ quản lý chăm sóc tỉ mỉ, cho nên sản lượng của hầu hết thảo dược cũng dần dần tăng lên.

Kích thước của vườn dược thảo có hạn chế. Một số linh dược không quá quan trọng cũng không thể cứ để nó sinh trưởng, mà sau khi ngắt xuống dược tính cũng dễ dàng trôi đi. Cho nên đến bây giờ, khi mà dược liệu đã quá nhiều mới để các đệ tử đời thứ hai tiến đến tranh mua.

Tuy là tranh mua, nhưng không thể trả giá giống như ở trên phố chợ, giá cả bán ra được tông môn định sẵn. Ngoài ra bởi vì chủng loại dược liệu ở đây đầy đủ, phẩm chất lại vô cùng tốt, cho nên phần lớn đệ tử không hề quan tâm đến việc một số dược liệu có thể có chút chênh lệch giá cả so với phố chợ bên ngoài.

Nhậm Thanh Phong xếp hàng hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến được bên ngoài cửa sổ. Vốn đã có chuẩn bị sẵn, hắn lập tức hô lên: “Hai cây Hoàng tinh thảo khoảng trăm năm, bốn cây nhân sâm Hồng sơn trên trăm năm, còn có năm cây Hoàng hoa thảo khoảng năm mươi năm”

Ở bên trong cửa sổ, một nữ đệ tử đời thứ hai căn cứ theo yêu cầu của Nhậm Thanh Phong nhanh nhẹn phối dược liệu tương ứng, sau đó bỏ vào trong túi giấy màu trắng đẩy ra ngoài cửa sổ, đồng thời khẽ thờ ơ nói: “Coi như người may mắn, đây là hai cây hoàng tinh trăm năm cuối cùng. Cộng thêm bốn cây nhân sâm Hồng Sơn, năm cây Hoàng hoa thảo. Tổng cộng là mười bảy viên linh thạch trung phẩm.”

Nhậm Thanh Phong vừa nghe thấy ba loại dược thảo phối liệu mà mình cần đều có thể mua đủ hết ở đây, trong lòng vui mừng. Kế đó hắn căn rằng đưa ra mười bảy viên linh thạch trung phẩm và nhận lấy túi giấy màu trắng đựng ba loại thảo dược. Thần thức quét qua một lượt rồi dứt khoát cất vào túi trữ vật.

“Chờ một chút!” Nhậm Thanh Phong trong lòng thỏa mãn bước ra khỏi hàng, vừa định chào huynh đệ họ Hoàng còn đang xếp hàng để rời đi thì đột nhiên nghe tiếng nói lạnh lùng của một nam tử nói ra.

Vừa nghe thấy tiếng nói đó, Nhậm Thanh Phong lập tức dùng thần thức quét tới dò xét. Nhưng tu vi người này tựa hồ vô cùng uyên thâm. Đầu mút thần thức của Nhậm Thanh Phong vừa tiếp cận đến gần thì giống như đi vào một vòng xoáy sâu không thấy đáy vậy, trong nháy mắt đã bị cuốn vào, rồi lập tức bị tiêu tán mất.

“Vị sư huynh đây đang gọi tại hạ sao?” Nhậm Thanh Phong khoe miệng khẽ giật giật rồi với giọng điệu không chút cảm tình mà bình tĩnh cất tiếng hỏi. Sau đó hắn mới dùng vẻ mặt tái nhợt quay đầu lại nhìn.

Do tu vi của người đến quá cao thâm, thần thức của Nhậm Thanh Phong vừa mới thăm dò đến đã bị y dùng một thủ đoạn rất lợi hại nào đó gây tổn thương nghiêm trọng. Vì vậy sắc mặt của Nhậm Thanh Phong mới tái nhợt như vậy.

Tuy vị tu sỹ này cố ý gây tổn thương thần thức của Nhậm Thanh Phong. Nhưng tại thế giới tu chân, trong mắt tuyệt đại đa số tu sỹ thì việc Nhậm Thanh Phong không tự lượng sức mình, không tôn trọng tu sỹ cấp cao mà mạo muội dùng thần thức để dò xét tiền bối để thần thức bị tổn hại cũng là chính mình tự chuốc lấy.

Lúc này, tuy lòng Nhậm Thanh Phong phần nộ nhưng không thể nói thẳng ra. Dù sao trong giới tu chân tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Mà nếu như hắn có chất vấn vị tu sỹ này, e rằng tuyệt đối đa số có mặt tại đây sẽ cho là hắn không biết tự lượng sức mình.

“Cái này người cầm lấy, hai cây hoàng tinh người vừa mua ta đang cần.” Cách xa chỗ Nhậm Thanh Phong khoảng một trượng, một vị tu sỹ trung niên dung mạo anh tuấn, thân mặc áo đen không biết từ đâu xuất hiện, nhìn Nhậm Thanh Phong với vẻ khinh khỉnh, đồng thời hồ hững nói ra. Sau đó y ném một khối pha lê màu trắng kích thước bằng nắm tay có ánh sáng lưu chuyển rực rỡ, linh khí dồi dào về phía Nhậm Thanh Phong.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 72

Thực Lực Làm Vua

"Linh thạch thượng phẩm!"

"Không ngờ lại là linh thạch thượng phẩm?"

"Cái gì? Thật sự là linh thạch thượng phẩm sao?"

Khi đám đông đệ tử đời thứ hai vây xung quanh nhìn thấy tu sĩ thanh niên mặc hắc bào ném ra linh thạch thượng phẩm, tất cả đều nhao nhao lên kinh ngạc. Nói cho cùng, là đệ tử đời thứ hai bình thường, trong bọn họ rất nhiều người còn chưa được nhìn thấy qua linh thạch thượng phẩm. Không ngờ lúc này, tu sĩ mặc hắc bào vừa đưa ra lại là một khối, mà chỉ là vì mua lại hai gốc cây Hoàng tinh thảo trăm năm tuổi của Nhậm Thanh Phong. Điều này không tránh khỏi làm cho các đệ tử xung quanh sinh ra mấy phần đổ kỵ đối với vận may của hắn..

Ngay sau đó, tất cả những đệ tử đời thứ hai ở xung quanh đều cảm thấy có chút nghi hoặc. Bởi vì bọn họ phát hiện, Nhậm Thanh Phong đối với viên linh thạch thượng phẩm hấp dẫn kia lại có thể làm như không thấy, mặc cho nó rơi xuống bãi cỏ.

“E là vị sư huynh này không đạt được ý nguyện rồi. Tại hạ mua Hoàng tinh đương nhiên là cần dùng. Mà nếu như không dùng tới cũng sẽ không để lại cho người không hiểu lễ nghĩa như sư huynh đây.. Chẳng lẽ sư huynh

cho rằng có mấy viên linh thạch thì đã rất giỏi rồi? Đã có thể tùy ý đối lấy Hoàng tinh thảo của tại hạ? Thật là buồn cười, ha ha ha”.

Nhậm Thanh Phong không thèm liếc mắt nhìn linh thạch thượng phẩm rơi trên mặt đất mà cất tiếng nói với giọng điệu không hề có chút cảm tình nào. Nói xong hắt lại vì quá mức căm giận mà không nhận được phải bật tiếng cười.

Từ ngọc bội treo ở hông tu sĩ thanh niên kia, Nhậm Thanh Phong chắc chắn y là đệ tử đời thứ nhất của Huyền Dương Môn. Nhưng mà hắn là đàn anh đi trước, là sư huynh đồng môn vậy mà mới vừa gặp mặt đã ra oai, dùng thủ đoạn dê hèn làm tổn hại nghiêm trọng đến thần thức của mình. Lúc này mà hắn vẫn giữ thái độ kiêu ngạo, hắn cho rằng tu vi cao, linh thạch nhiều là cấp bậc có thể hơn người khác sao, là có thể lấy mạnh hiếp yếu sao..

Tu vi Nhậm Thanh Phong tuy thấp, nhưng sao có thể chịu bị sỉ nhục như thế. Vì vậy trong lòng hắn lúc này rất phẫn nộ. Nhưng mà tu vi đối phương cao thâm, bây giờ Nhậm Thanh Phong còn chưa đối phó được, cho nên trong lời nói tự nhiên biến thành lạnh lùng cay nghiệt hà khắc.

“Hừ! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Lại còn dám nói ta không hiểu lễ nghĩa!” Sắc mặt tên sư huynh kia u ám, miệng hừ lạnh một tiếng rồi nói ra.

Chỉ là một gã đệ tử trúc cơ trung kỳ, thần thức thì đang bị tổn thương, vậy mà được một tu sĩ Linh tịch kỳ tùy ý đưa ra một khối linh thạch thượng phẩm, đã không mang ơn thì thôi lại còn dám nói mỉa mai. Điều này quả thật khiến vị sư huynh này khó mà chấp nhận được.

Tuy rằng kinh ngạc cùng phẫn nộ nhưng tên sư huynh này lại không lập tức động thủ, hoặc là phóng ra uy áp. Dù sao thì đệ tử đời thứ hai ở đây thực quá nhiều, nếu động thủ cướp đoạt Hoàng tinh chắc chắn sẽ làm mất

hình tượng của mình. Còn đối với ánh mắt thù hằn của một đệ tử cấp thấp như Nhậm Thanh Phong thì hăn cũng không thèm để ý.

“Xin vị sư muội này cùng các vị sư đệ có mặt ở đây nah65n xét cho, hai gốc Hoàng tinh thảo đó có phải nên bán cho tại hạ hay không?” Tên sư huynh thanh niên kia liếc nhìn Nhậm Thanh Phong đang đứng ngạo nghễ rồi mới nói với vị nữ đệ tử bán dược thảo và đông đảo đệ tử đang vây xung quanh. Xem ra tên này đã sớm có dự tính trong lòng.

“Đương nhiên nên bán cho sư huynh rồi. Vị sư đệ này, người mau đem Hoàng tinh thảo giao ra đi, chỉ là mười lăm khối linh thạch trung phẩm thôi mà, ta sẽ trả lại toàn bộ linh thạch cho người. Hai gốc cây Hoàng tinh này cũng nên giao cho vị sư huynh đây”. Nữ đệ tử nhìn thanh niên cười duyên rồi nói ra. Ngay sau đó, nàng lại lạnh nhạt nhìn Nhậm Thanh Phong chờ đợi.

Nữ đệ tử kia vừa nói vừa đem mười lăm khối linh thạch Nhậm Thanh Phong đã đưa trước đó ném ra ngoài cửa sổ căn phòng nhỏ. Toàn bộ số linh thạch này vừa vụn rơi dưới chân Nhậm Thanh Phong.

“Đúng đấy, vị huynh đệ này, nếu người còn thức thời một chút thì ngoan ngoãn nhanh chóng giao hai gốc cây Hoàng tinh kia cho sư huynh đi” Một vị đệ tử đời thứ hai đứng bên ngoài đám người kêu lên với thái độ cực xem thường.

“Đúng rồi, vị sư huynh này, người hãy giao Hoàng Tinh ra rồi cầm lấy số linh thạch đó mà nhanh đi đi” Trong đám đông lại một vị đệ tử đời thứ hai khác nhìn đồng linh thạch dưới đất đầy ao ước rồi nói với Nhậm Thanh Phong.

“Nhậm sư đệ, người cầm Hoàng tinh giao cho bọn họ đi. Dù sao thì vẫn lấy lại được những linh thạch này, như vậy coi như không lỗ rồi”. Hoàng

Vẫn hai tay ngăn cản Hoàng Vô định lao ra, đồng thời cũng vội vàng khuyên Nhậm Thanh Phong.

“Một khối linh thạch thượng phẩm vẫn còn chưa đủ! Thật là lòng tham không đáy!”.

"Đúng vậy!"

Những đệ tử khác đều sôi nổi phụ họa, những đệ tử này hoặc là vui sướng khi người khác gặp họa, hoặc là hờ hững không nói, hoặc là xem thường, hoặc là đổ kỵ, còn có người thì nét mặt ước ao khuyên nhủ Nhậm Thanh Phong bỏ lại Hoàng tinh, cầm lấy tinh thạch rời đi.

Nhậm Thanh Phong nhìn phản ứng của chúng đệ tử, trong mắt vốn dĩ vừa mới sinh ra một tia mong đợi nhưng rốt cuộc cũng tan mất. Khí thể toàn thân càng lúc càng lạnh lẽo, cuối cùng hẩn lạnh lùng đưa mắt nhìn một lượt các đệ tử với biểu cảm khác nhau đang chỉ trở ở bốn phía. , rồi đột nhiên khí thể thả lỏng mà cất tiếng cười to.

“Ha ha, tốt. Hôm nay nhờ các vị sư huynh, sư đệ ở đây, Nhậm mỗ cuối cùng cũng thực sự biết được cái gì gọi là thực lực vi tôn. Cám ơn các vị a. Có điều dù là các người có thể làm rối loạn đúng sai thì Hôm nay Nhậm mỗ cũng muốn giữ lại hai gốc Hoàng tinh này. Đừng ai nghĩ ép Nhậm mỗ giao ra, trừ phi có người thực sự có thể lưu Nhậm mỗ ở lại nơi này!”

Nói xong, tự nhiên hẩn sinh ra một luồng hào khí tận trời. Đệ tử xung quanh nhìn thấy vậy tất cả đều không nói gì nữa. Ngay cả tên sư huynh mặc hắc bào vốn dĩ nét mặt đắc ý, trong khoảnh khắc này cũng bị Nhậm Thanh Phong làm cho sững sờ.

Ánh mắt Nhậm Thanh Phong tràn đầy khinh thường nhìn đám đệ tử xung quanh im thin thít rồi quay qua tên sư huynh đang lạnh lùng nhìn mình nói: “Nếu đã không ai muốn lưu giữ Nhậm mỗ, vậy thì xin thứ lỗi, Nhậm mỗ còn có việc phải làm, không thể ở đây xem các vị biểu diễn. Còn

vị sư huynh này, cái nhục ngày hôm nay, Nhậm mỗ ghi nhớ trong lòng, sau này sẽ hoàn trả gấp bội.”

Vừa dứt lời, Nhậm Thanh Phong liền phóng pháp khí Hoàng Chu ra, quay qua nhìn khuôn mặt lo lắng của huynh đệ Hoàng Thị rồi mỉm cười gật đầu chào. Sau đó tại trước các loại ánh mắt hoặc là kinh ngạc, hoặc là sợ hãi, hoặc là phẫn nộ hoặc là áy náy của mọi người mà đạp lên Hoàng Chu rồi đi.

“Hừ! Tên hề nhảy nhót tự cho mình là đứng lại chỉ biết chỉ biết lâm trận bỏ chạy. Các vị huynh đệ xin cứ tiếp tục. Hôm nay ta làm chủ, tất cả các vị sư đệ mua được thảo từ sư muội đây đều nhận được hỗ trợ bởi viên linh thạch trung phẩm này. Không nên bị một tên ngu không biết điều như vậy phá hỏng tâm trạng. Ha ha”.

Tên thanh niên mang theo sắc mặt lạnh lùng nhìn Nhậm Thanh Phong đã bay đi xa hơn mười trượng, trước tiên là hết sức nặng nề hừ lạnh lên một tiếng, sau đó lại nở nụ cười nhìn các đệ tử nói tiếp. Nói xong y nhặt mười sáu viên linh thạch từ dưới đất lên, mặt khác lại lấy ra một viên linh thạch thượng phẩm, giao toàn bộ cho nữ đệ tử bán linh dược trong nhà nhỏ.

Tên sư huynh này cũng không định ở lại lâu, thân hình chợt lóe lên liền chỉ còn thấy một đường tia sáng khoảng hai trượng của một loại pháp khí màu vàng vạch qua, đảo mắt đã biến mất ở phía chân trời. Nơi đây, chỉ còn lại các đệ tử đời thứ hai đang kinh ngạc vui mừng, thảo luận sôi nổi và tiếp tục xếp hàng mua dược liệu.

Cùng lúc này, cách hai dặm đường ở một phía khác, Nhậm Thanh Phong đứng trên pháp khí Hoàng Chu nghĩ lại vì một tiếng ‘hừ’ lạnh của tên tu sĩ ấy mà tinh thần bị thương nặng. Lúc này cuối cùng hắn cũng không cầm cự được nữa vội há miệng nôn ra một ngụm máu tươi.

“Thù này không báo, khó rửa sạch mối hận trong lòng của ta”! Sắc mặt của Nhậm Thanh Phong tái nhợt, khóe môi dính tơ máu, cúi người vồ về Hoàng Chu, nhìn máu tươi đỏ thẫm dần dần tan ra trên thuyền vàng, cau mày âm thầm nghĩ.

Nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong vừa đứng thẳng người trên Hoàng Chu vừa cảnh giác thăm dò một chút tình hình xung quanh. Phát hiện không hề có gì khác thường, lúc này hắn mới yên tâm hạ Hoàng Chu xuống một ngọn núi nhỏ hoang vu không hề có một tia linh khí. Hắn tìm một góc yên tĩnh, vận lên bí quyết thổ nạp trong Luyện Thần Thuật để điều dưỡng khí tức.

Sau năm canh giờ, đến nửa đêm về sáng, Nhậm Thanh Phong cuối cùng mới điều dưỡng xong, sắc mặt trở lại bình thường, đồng thời đôi mắt lóe ra hàn quang lạnh lẽo.

Trải qua mấy canh giờ chữa trị và điều dưỡng, Nhậm Thanh Phong phát hiện thần thức của mình không những hoàn toàn hồi phục, không ngờ còn gặp họa mà được phúc, sau chuyện này thần thức cũng đã mạnh mẽ hơn một chút.

Nghĩ đến tên tu sỹ độc địa kia, Nhậm Thanh Phong không còn thấy chút nào mừng rỡ. Bởi vì Nhậm Thanh Phong biết, nếu như đổi là tu sỹ khác, nếu thần thức tổn hại nghiêm trọng như vậy mà may mắn còn có thể sống, chỉ sợ sau này cũng sẽ biến thành điên độn, thần trí ngu ngốc.

“Thảo nào không tiếp tục truy đuổi ta, thì ra cho rằng ta chết chắc. Có điều lần này không thể làm cho người được như ý nguyện rồi!” Trên mặt Nhậm Thanh Phong lóe lên tia cười lạnh nhạt, tay trái dùng lực cầm chắc túi trữ vật giữa eo, trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong nhìn bầu trời đang ửng sáng, liền không ở lại nữa. Hắn đứng dậy, đứng lên Hoàng Chu, xác định phương

hướng rồi nhanh chóng rời khỏi theo hướng tây.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bì Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 73

Huyết Hồn Đan

Nhậm Thanh Phong rời khỏi nơi nhập định, nhưng không quay về chỗ ở ngay mà lại ngồi lên Hoàng Chu bay về phía tây.

Cứ bay như thế khoảng hai canh giờ, khi trời hửng sáng thì cuối cùng Nhậm Thanh Phong cũng đến được bên ngoài đại điện Đan khí trên đỉnh núi Ngọc Dương phía sau dãy Huyền Dương.

Đi đến ngọn núi Ngọc Dương, cảm nhận được khí nóng đập vào mặt, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng biết được tại sao đại điện Đan khí chuyên dùng để cho các tu sỹ Huyền Dương môn luyện đan luyện khí lại được thiết lập tại đây.

Thì ra năm đó toàn dãy núi Huyền Dương là một vùng núi lửa, tuy tông sư khai phái của sáu đại môn phái đều đã luyện hóa phần lớn chân hỏa Huyền Dương nhưng vẫn lưu lại một phần rất nhỏ tàn dư ở ngọn núi Ngọc Dương. Sau đó cũng vừa khéo được Huyền Dương môn tận dụng một cách hợp lý, tận dụng địa hỏa linh mạch tại nơi đó dựng nên một chỗ chuyên luyện đan luyện khí. Lại trải qua việc mở rộng kinh doanh của các tiền bối qua nhiều thế hệ ở Huyền Dương môn, lúc đó mới có đại điện Đan Khí ngày nay.

Tùy ý quan sát đại điện mấy lần, Nhậm Thanh Phong bước thẳng vào một gian phòng nằm phía ngoài cùng của đại điện, trên cửa có viết hai chữ

“đăng ký”. Sau đó hắn phát hiện ra người trực ban ở đây lại là một ông lão áo xanh mà hắn không thể nhận biết có tu vi gì.

“Luyện đan hay luyện khí?” Ông lão mặc áo xanh dù đang ngủ gà ngủ gật ở chỗ đăng ký vẫn phát hiện ra Nhậm Thanh Phong đi vào, hai mắt đục ngầu liền mở, run rẩy hỏi.

Mặc dù đại điện Đan Khí này không vắng lặng giống như hai tầng của Tầng Thư các, bình thường đệ tử đến đây luyện đan luyện khí rất nhiều, nhưng trời vừa hừng sáng đã đến đây giống như Nhậm Thanh Phong thì lại không có nhiều.

“Luyện đan.” Nhậm Thanh Phong đáp ngắn gọn. Bởi vì đã có kinh nghiệm lần trước cho nên vốn lúc này trong lòng vẫn còn khá buồn bực, tự nhiên hắn sẽ không muốn nói quá nhiều với ông lão áo xanh có thái độ lạnh nhạt này.

“Thế thì tốt, trước hết hãy lấy ngọc bài thân phận của ngươi ra để cho lão phu đăng ký.” Mặt lão già không biểu lộ cảm xúc nói ra. Sau đó lão đón lấy ngọc bài thân phận của Nhậm Thanh Phong, liếc nhìn qua rồi giơ tay lên đánh vào một đường linh lực màu đỏ. Sau khi trả ngọc bài cho Nhậm Thanh Phong, lão lại cầm lên một chiếc bút lông cũ kỹ, nghiêm túc ghi chép lên trên quyển sách cũ nát.

“Một phòng chuyên dùng để luyện đan cho đệ tử đời thứ hai, mỗi ngày năm viên linh thạch hạ phẩm. Đi ra cửa, men theo hành lang thứ ba bên trái đi thẳng về phía sau, nhìn thấy gian phòng trống thì có thể đi vào. Về phần linh thạch đợi đến khi đi ra thì tính rồi giao nộp. Bóp nát miếng ngọc phù này thì có thể mở cấm chế.” Một lát sau, lão già áo xanh trực ban cuối cùng cũng đưa ra một miếng ngọc phù màu đỏ vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, run rẩy nói.

Nhậm Thanh Phong nghe xong cũng không nói gì, hần đón lấy ngọc phù rồi khẽ liếc qua, sau đó đi thẳng ra khỏi chỗ đăng ký. Hần nhanh chóng tìm thấy hành lang thứ ba sâu thẳm rộng rãi mà lão già đã nói, vừa dùng thần thức kiểm tra, vừa cất bước đi vào trong.

Đi một lát, Nhậm Thanh Phong phát hiện rằng bên hành lang bố trí đầy các buồng đá luyện đan cao hai trượng rộng ba trượng. Nhưng tình hình bên trong buồng đá đó như thế nào thì vì có cấm chế bảo vệ, thần thức cũng không xuyên vào được nên hắn không biết được gì.

Ở bên ngoài cấm chế, phía trên cửa của toàn bộ các gian phòng đó đều có treo lên một tấm ngọc bài kỳ lạ với hàng chữ “có người”. Từ đó có thể thấy rằng, đại điện Đan Khí này thường xuyên có rất nhiều đệ tử lui tới.

Một lát sau, Nhậm Thanh Phong men theo hành lang đi được mấy nghìn trượng, cuối cùng mới tìm thấy được một gian phòng đá trên cửa không có treo biển “có người”.

Nhậm Thanh Phong dừng lại, thản nhiên nhìn cấm chế bên ngoài buồng đá rồi bóp nát ngọc phù màu đỏ trong tay. Một mảng ánh sáng đỏ lóe lên, từ từ hình thành nên một thông đạo, cùng lúc đó một hơi nóng hầm hập phả vào mặt.

Nhậm Thanh Phong cũng không chậm trễ, thân hình thoáng động đã ngược luồng hơi nóng lướt vào trong buồng đá. Đường thông đạo xuất hiện trên cấm chế cũng dần dần biến mất khi Nhậm Thanh Phong đi vào.

Đường thông đạo trên cấm chế vừa biến mất liền thấy một bóng người màu xanh lướt nhanh qua, khi bóng đó dừng lại, hiện ra thân hình thì ra là lão già áo xanh trực ban khi nãy. Lão già lúc này dáng đi không còn loạng choạng mà trong nháy mắt đã đến bên ngoài gian buồng đá.

Lão già đứng đó nhìn gian buồng đá, cười đắc ý, tay trái nhẹ nhàng vung lên, một miếng ngọc bài đột nhiên xuất hiện, lão già cầm lấy nó treo

lên trên cửa.

“Thì ra lại là một tên không có đầu óc mà thôi, e rằng còn cho là bản thân tùy ý thì có thể luyện thành đan được đi. Ha ha, lão phu hay nhất vẫn cứ là quay về đợi các người ra ngoài giao nộp linh thạch thôi!” Cười nói xong, lão già áo xanh trong nháy mắt lại khôi phục lại nguyên trạng già nua ban đầu, chậm chạp quay về.

Cùng lúc này thì Nhậm Thanh Phong mới bước vào bên trong phòng luyện đan được, đang nghiêm túc quan sát cái đỉnh lò cổ xưa toàn thân màu đỏ cao bằng nửa người ở trước mặt mình.

Nhậm Thanh Phong nhập môn đã gần được bốn năm nhưng đây là lần đầu tiên luyện đan, lạ là lò đan thuộc phòng luyện đan của Huyền Dương môn, gần như cũng không hề giống như trong tài liệu của một vài quyển sách đã xem.

Các đỉnh lò khác toàn bộ đều dựa vào việc dẫn động chân hỏa của tu sỹ, rồi lại thông qua linh thạch để cung cấp năng lượng duy trì hỏa lực. Cái đỉnh lò trước mặt Nhậm Thanh Phong này lại hoàn toàn dựa vào việc dẫn mượn địa hỏa linh mạch Huyền Dương trong lòng đất nằm dưới phòng luyện đan, thông qua đỉnh lò được đặc chế điều tiết để tiến hành luyện đan.

Dựa vào địa hỏa linh mạch Huyền Dương để luyện đan như vậy, ưu điểm là ở chỗ sự ổn định lâu dài về việc cung ứng hỏa thể, tiết kiệm linh lực, linh thạch của tu sỹ luyện đan. Khuyết điểm cũng chính là vì hỏa thể này không thể nào tự ý chuyển đổi, không giống như hỏa lực linh thạch cung ứng, sẽ cùng với sự tiêu hao của linh lực dần dần thu nhỏ, yếu đi. Cho nên cho dù là về phương diện khống chế lửa, hay là dùng đỉnh lò để luyện đan thì xét về mặt thao tác đều không hề giống chút nào với cái đỉnh lò luyện đan thông thường.

“Xem ra toàn bộ phương pháp đã nhớ thuộc lòng đều không thích hợp, tất cả vẫn phải dựa vào phỏng đoán tìm hiểu hiện thời của bản thân mới được.” Nhậm Thanh Phong vừa đánh ra một đạo linh lực để mở nắp đỉnh lò màu đỏ, vừa nhìn xem bảy cái đầu rồng phun lửa được chế tạo tinh xảo ở xung quanh lò, trong lòng thầm nghĩ.

Nhậm Thanh Phong thoáng suy tư, một đạo linh lực tinh khiết màu trắng được đánh vào trong bảy đầu rồng, sau đó liền thấy miệng đầu rồng mở ra, có tiếng “ù ù” rồi phun ra một con rắn lửa màu đỏ thẫm.

Thấy đầu rồng không ngừng phun lửa, Nhậm Thanh Phong không khỏi nghi hoặc, hỏa thể lớn như thế vậy không phải là đem đốt cháy sạch sành sanh mấy loại thảo dược cùng hạt huyết châu mà mình liều mạng mới mua được sao.

“Nếu lúc này ở bên ngoài hỏi thêm lão già kia thì tốt quá, nhưng lão đó xem chừng không có tiền thì sẽ không nói ra. Mình thử nghiệm thêm vài ngày nữa vậy, chắc chắn là không có vấn đề gì!” Ba ngày sau, Nhậm Thanh Phong lau mồ hôi túa ra trên đầu do bị lửa nung nóng, đầu tóc rối bù mà quật cường suy nghĩ. Sau đó lại đánh ra ba đạo linh lực, tiếp tục đắm chìm vào thử nghiệm.

“Thì ra là thế!” Sau khi không ngừng thử nghiệm như vậy mà không hề sợ tiêu hao linh lực, đến tận ngày thứ bảy, Nhậm Thanh Phong cuối cùng mới khẽ gật đầu.

Thì ra bảy đầu rồng này lúc nào cũng cần phải không ngừng biến đổi phối hợp thì mới có thể không ngừng điều chỉnh hỏa lực. Nhưng cụ thể phối hợp như thế nào, trong đó có bí ẩn gì thì thực sự quá phức tạp.

Cũng may Nhậm Thanh Phong không sợ tiếp tục hao tổn linh thạch, mà thứ hãn phái chế luyện cũng chỉ như Huyết Hồn đan thôi, cũng không tính là đan dược cấp cao gì, chỉ là hạt châu Huyết Thi, một loại nguyên liệu

tương đối hiểm hoi mà thôi. Cho nên đến ngày thứ mười, cuối cùng Nhậm Thanh Phong có thể đơn giản nắm giữ khống chế độ lửa để luyện chế huyết hồn đan.

Kể đó Nhậm Thanh Phong lại gặp phải một vấn đề khó khăn, đó chính là làm sao tận dụng địa hỏa linh mạch trong quá trình dung hòa các loại dược thảo. Không nắm vững được bước này, hẳn lãng phí nguyên liệu không ít. May mà Nhậm Thanh Phong tuy không phải tuyệt đỉnh thông minh nhưng trước đó đã cẩn thận chia toàn bộ các loại dược phẩm thành rất nhiều phần nhỏ. Nhờ vậy hẳn không đến nỗi gặp phải một lần sai lầm mà bị tổn thất quá nhiều vật liệu thảo dược.

Lại trải qua mười mấy ngày sau, Nhậm Thanh Phong cuối cùng lấy toàn bộ huyết chu, thảo dược dung hòa phối trộn cùng với nhau. Rồi hẳn thu thập lại từng chút, cuối cùng phân ra để chế luyện.

Sau khi trải qua mấy chục lần thất bại, cuối cùng thành công lần đầu khi mở cửa lò thì nhận được một viên huyết hồn đan màu vàng chất lượng thấp từ trong đó bay ra.

Nhìn thấy viên Huyết Hồn đan hạ phẩm lần đầu thành hình với màu sẫm ám, Nhậm Thanh Phong đã vui mừng xúc động đến suýt nữa thì rơi nước mắt.

Lại qua mười ngày như thế, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng lấy nguyên vật liệu của ba trăm viên huyết hồn đan, từng viên một miễn cưỡng chế luyện ra gần năm mươi viên thành phẩm huyết hồn đan.

Gần năm mươi viên huyết hồn đan này, không ngờ cũng còn có ba viên, phẩm chất được xem như là hàng trung phẩm. Có điều so với hai bình đan dược trước đây lấy được trên người ma tu ấy lại kém hơn nhiều.

Nhậm Thanh Phong không ngừng chế luyện từng viên một. Số lần luyện đan thất bại giảm xuống lớn nhất. Hơn nữa theo việc không ngừng chế

luyện, chỉ riêng trên phương diện hiệu suất thành công và trình độ chế luyện huyết hồn đan của Nhậm Thanh Phong đều được nâng cao hơn. Có điều theo thời gian kéo dài, những dược dịch đã được hòa tan, điều phối xong dù được đựng ngay vào trong túi trữ vật có tác dụng giữ tươi nhưng vẫn không thể tránh được việc lượng lớn tính dược trôi mất. Vì vậy toàn bộ đan dược được chế luyện ra tất nhiên là phẩm chất đều không cao.

Nhậm Thanh Phong vô cùng hài lòng nhìn những viên Huyết Hồn đan do chính tay mình làm ra đã được đựng vào trong bình ngọc! Dù sao Nhậm Thanh Phong biết mình chỉ là lính mới trong việc luyện đan, có thể luyện chế thành công ra gần gần năm mươi viên thành phẩm Huyết Hồn đan, như vậy đã là rất tuyệt rồi.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 74

Luyện Khí

Sau khi trải qua mấy chục ngày toàn tâm tập trung tinh thần luyện đan như thế, Nhậm Thanh Phong đáng mừng rỡ nhìn toàn bộ mấy cái bình ngọc nhỏ đựng huyết hồn đan, chợt cảm thấy bụng đói khát. Thoáng nghĩ lại, Nhậm Thanh Phong lúc này mới nhận ra thời gian mình tập trung luyện chế huyết hồn đan không ngờ bất tri bất giác đã được gần hai tháng rồi.

“Lần này chỉ sợ phải tiêu phí không ít linh thạch rồi”. Nhậm Thanh Phong tính toán một chút số ngày, không biết phải làm sao đành thở dài nói ra. Một lần luyện đan mất thời gian dài như vậy, thật sự là trước đây Nhậm Thanh Phong không có dự liệu đến.

Thu lại năm lọ nhỏ đựng huyết hồn đan, Nhậm Thanh Phong vận lên Uẩn thủy thuật, qua loa làm sạch một chút hình dáng của chính mình. Song hắn không lập tức rời đi mà quan sát đỉnh luyện đan đỏ rực ở trước mắt rồi chìm sâu vào trong suy tư.

Nếu địa hỏa linh mạch trong đỉnh đan này có khả năng hòa tan thảo dược, huyết chu, vậy nói không chừng lấy hỏa lực mạnh nhất lúc bắt đầu cũng có thể hòa tan tảng đá lớn cổ quái trong túi trữ vật của mình.

Nếu thật là như vậy, mình tiếp tục ở lại phòng luyện đan này dùng thuật thần luyện để luyện tảng đá lớn đó cho đến khi tạo thành mặt nạ có thể ngăn cản thăm dò của thần thức. Nếu vậy mình cần phải nhẫn nại chịu đói

khát, tiêu tốn thêm linh thạch đổi lấy một phòng luyện khí khác. Rồi ở trong đó một lần nữa chầm chậm cân nhắc đỉnh lò luyện khí, muốn tốt hơn nhiều.

Thực ra Nhậm Thanh Phong suy nghĩ như vậy cũng là tương đối bình thường, bởi vì khí đạo đan đạo vốn là cùng nguồn, có điều trải qua rất nhiều tu sĩ ngàn vạn năm không ngừng tích lũy, thử nghiệm mới biến thành hai môn tài nghệ hoàn toàn bất đồng như ngày hôm nay.

Nhậm Thanh Phong vừa có suy nghĩ như vậy thì liền lấy ngọc đồng ghi chép thuật thần luyện ra rồi một lần nữa xem tỉ mỉ một lúc. Khi đó hắn mới yên tâm lấy tảng đá to màu đen rất kỳ quái quai ấy trong trúi trữ vật ra đặt ở bên chân.

Nhậm Thanh Phong vẻ mặt nghiêm túc đưa hai tay lên rồi nhanh chóng vẽ ra những thủ quyết kỳ lạ, linh khí trong không gian xung quanh nương theo đó dao động rất kỳ dị, đồng thời hai tay của Nhậm Thanh Phong phát ra mười bốn tia linh khí thuần trắng, rất nhanh đánh tới bảy cái đầu rồng phong cách cổ xưa có thể phun lửa trên lò luyện đan.

Thủ quyết: tay di động những quỹ tích theo bí quyết

Chợt nghe một tiếng “Vù vù” rít lên, kèm theo đó là một luồng hơi cực nóng tạt vào mặt, từ trong miệng bảy cái đầu rồng ấy đồng thời phun ra bảy con rắn lửa đỏ thẫm to cỡ miệng bát thô. Chúng nhanh chóng giao vào nhau tại chính giữa của đan đỉnh, sau đó chỉ nghe tiếng “thình thịch”, một đám mây lửa trắng nhạt rộng khoảng ba thước rất nhanh bay lên ở trên đỉnh đan. Tiếp đó nó lại rất nhanh tiêu tan trong hư không.

Nhậm Thanh Phong nhìn đám mây lửa màu trắng nhạt đó chợt lóe rồi biến mất, không hề uế oải mà ngược lại còn có chút hưng phấn. Nhậm Thanh Phong biết do có thủ quyết và mười tia linh khí tinh thuần của mình

đánh ra nên trong miệng bảy cái đầu rồng ấy mới phun ra địa hỏa linh mạch càng dồi dào hơn, quả nhiên giống như mình đoán trước.

Cũng giống như mình đã đoán trước đó, bảy cái địa hỏa linh mạch này hội tụ lại càng trở nên nóng bỏng, càng mãnh liệt hơn, uy lực lớn tương đương với địa hỏa màu trắng nhạt từ chân hỏa linh lực của tu sỹ linh tịch sơ kỳ.

Có điều, do thể lửa quá mạnh và kỹ xảo khống chế linh lực khống chế thủ pháp của mình còn chưa đủ thành thực cho nên mới để nó bật ra bên ngoài đỉnh đan, hơn nữa còn nhanh chóng tiêu tán.

"Tin tưởng chỉ cần làm cho địa hỏa màu trắng nhạt ổn định và duy trì lâu một chút, dung luyện được tảng đá lớn này hẳn là không còn có vấn đề gì?" Nhậm Thanh Phong nhìn ngọn lửa màu đỏ đậm thỉnh thoảng thoát ra từ đỉnh đan, cũng không để ý thân thể chảy đầy mồ hôi, trong lòng vui sướng suy nghĩ.

Sau đó, Nhậm Thanh Phong cũng không dừng lại, hắt hơi sâu một hơi rồi lại đánh ra mấy cái động tác tay đơn giản, nhưng thủ quyết có vẻ kỳ quái và mới mẻ, đồng thời hắt nhìn bảy cái đầu rồng trên bốn vách đỉnh đan, lại đánh ra các đạo linh khí màu trắng.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện đám mây lửa màu trắng nhạt hình thành do bảy cái hỏa xà nhanh chóng tập hợp tại chính giữa của đỉnh đan.

Lần này đám mây lửa màu trắng nhạt không hề nhanh chóng tiêu tan trong không trung như giống trước đây mà vừa thoát ra bên ngoài đỉnh đan khoảng hai thước đã dần dần ổn định lại. Sau đó được bảy miệng đầu rồng từ đỉnh đan tiếp tục phun ra hỏa lực duy trì, nó dừng lại trong không trung trên đỉnh đan tiếp tục thiêu đốt.

Cùng lúc đó, dưới ánh lửa chiếu rọi, hai mắt Nhậm Thanh Phong khép hờ, lông mày lưỡi mác hơi nhếch, khóe miệng vênh lên, tay nhanh chóng

huy động, linh quyết nhanh mà không loạn, mấy đạo linh lực màu trắng sữa liên tục giao nhau không ngừng tiếp tục đánh tới hỏa cầu đang phun ra trên bảy cái đầu rồng ở đỉnh đan.

Cứ như vậy, sau một lát, vùng mây lửa màu trắng nhạt càng thêm ổn định, màu sắc cũng càng lúc càng đậm, đồng thời cũng càng ngày càng nóng bỏng hơn.

“Đúng lúc rồi, nếu tiếp tục duy trì chỉ sợ linh lực cầm cự không nổi trong thời gian dài”. Nhậm Thanh Phong nhìn mây lửa đã biến thành màu trắng sữa, hơi gật đầu, trong lòng nghĩ.

Cùng lúc đó, hai tay của Nhậm Thanh Phong vẫn không ngừng huy động linh quyết, chân trái của hắn hơi di chuyển, tảng đá lớn cao bằng một người trên mặt đất ấy bị đầu ngón khê hất bay lên. Sau đó nó hạ xuống chính xác trên đám mây lửa màu trắng đang mạnh mẽ thiêu đốt trên đỉnh đan.

Sau đó khi tảng đá lớn nhanh chóng rơi xuống thì thấy hỏa vân hơi tản ra rồi nhanh chóng hồi phục lại trạng thái ban đầu. Còn tảng đá màu đen thuôn dài ấy mới vừa chìm xuống đám mây lửa khoảng bảy tám tấc thì đột nhiên ngưng lại, tiếp theo nó vững vàng trôi nổi trên mây lửa.

Lúc này, Nhậm Thanh Phong càng nhanh chóng đánh ra linh quyết không ngừng, lại vì dùng thần thức miễn cưỡng nâng tảng đá lớn nặng mấy trăm cân ấy nên trong mắt bừng bừng quyết tâm, đồng thời tại dưới ánh lửa chiếu rọi nét mặt cũng biến thành không còn chút máu.

Đá to như thế, lại không phải là để ở trong pháp khí linh thức của tu sĩ, Nhậm Thanh Phong chỉ dựa vào thần thức của mình để nâng đỡ đương nhiên là vô cùng nhọc nhằn.

Cũng may có mảnh mây lửa nóng bỏng không ngừng thiêu cháy dưới tảng đá lớn. Lại thêm hai tay Nhậm Thanh Phong nhanh chóng huy động

linh quyết không ngừng đánh ra linh lực màu trắng tới tảng đá lớn kia cho nên trong thời gian ngắn Nhậm Thanh Phong còn có thể miễn cưỡng duy trì được.

Theo hai tay Nhậm Thanh Phong huy động linh quyết, tốc độ không ngừng biến đổi nhanh lên, tảng đá lớn treo trên hỏa vân cũng bắt đầu dần dần chuyển động xoay tròn, tốc độ xoay tròn cũng trở nên ngày càng nhanh.

Đồng thời bởi bị mây lửa thiêu đốt, bề mặt của tảng đá bốc lên những tia khói trắng của tạp chất kèm theo những âm thanh “Két, két”, dần dần đã có chút dấu hiệu tan rã rồi.

Nhậm Thanh Phong lại tiếp tục duy trì như thế khoảng chừng nửa canh giờ, mồ hôi chảy đầy toàn thân khiến cho quần áo cũng ướt đẫm. Hai tay hắn huy động cũng trở nên càng nhanh hơn, càng mượt mà thuần thực, nhìn qua chỉ có thể thấy bóng ngón tay không ngừng huy động.

Lúc này, tảng đá lớn trong lúc xoay nhanh bị mây lửa thiêu đốt hòa tan đã không còn như lúc trước vừa rung động vừa bốc khói mà giờ biến thành một khối chất lỏng màu đen lớn khoảng một thước.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Nhậm Thanh Phong không hề lập tức ngưng luyện mà cắn chặt răng tiếp tục kiên trì. Cho đến trải qua hơn nửa canh giờ sau, khối dịch thể màu đen từ một thước ban đầu bị mây lửa luyện hóa dần dần biến thành trắng sáng, cuối cùng thu nhỏ lại thành một khối màu xám bạc lớn cỡ quả trứng ngỗng.

Bây giờ tạp chất trong khối dịch thể hình tròn nhỏ này cũng đã hoàn toàn bị đốt cháy sạch, không còn có thể thu nhỏ lại. Nhậm Thanh Phong lúc này mới mỉm cười nhanh chóng đánh ra bảy đạo linh khí tinh khiết, thuần chất màu trắng tới trên đỉnh đan. Bảy đạo linh lực này điểm lên bộ phận

màu đen lớn cỡ ngón tay nổi lên trên cổ của bảy cái đầu rồng phun lửa, địa hỏa linh khí lập tức bị cắt đứt, quá trình luyện kết thúc.

Sau khi cắt đứt địa hỏa linh mạch trong đỉnh đan thành công, Nhậm Thanh Phong nhìn khối dịch thể màu xám bạc cỡ trứng ngỗng đang được thần thức khống chế lơ lửng trên không trung, khuôn mặt mệt mỏi của hắn cuối cùng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Chỉ một canh giờ nung chảy tảng đá lớn này, Nhậm Thanh Phong đã hao phí một lượng lớn linh lực và bởi vì dùng thần thức khống chế khối đá nên tâm thần cũng vô cùng mệt mỏi, thần thức chịu tổn thương nhất định.

Cũng may thần thức Nhậm Thanh Phong qua mấy lần bị tổn thương nghiêm trọng rồi được chữa trị thành công nên giờ thần thức không những trở nên ngưng đọng, mạnh mẽ, tính dẻo dai cũng nâng lên rất lớn. Vì vậy một chút tổn thương lần này cũng không phải là quá nghiêm trọng, thậm trí không cần phải nhanh chóng vận công chữa trị, chỉ cần nghỉ ngơi là đã có thể hồi phục hoàn toàn rồi.

Lúc này Nhậm Thanh Phong không có nghỉ ngơi ngay cũng không vận công chữa trị thần thức mà quyết định rèn sắt khi còn nóng, tính một lần luyện chế hoàn thành mặt nạ, Tránh chokhối dịch thể màu xám bạc này động đặc lại, lần sau có thể sẽ phiền phức hơn.

Hắn hít sâu một hơi, rất nhanh lấy ra một cái bình ngọc màu trắng nho nhỏ rồi đổ ra một viên Huyết hồn đan hạ phẩm đã luyện chế ra trước đây, ngửa đầu nuốt xuống. Sắc mặt Nhậm Thanh Phong lúc này mới dần dần hồi phục thành đỏ hồng.

Nhìn phần tinh hoa màu xám bạc vẫn đang được thần thức của mình khống chế trong không trung, Nhậm Thanh Phong hơi mỉm cười, đồng thời hai tay lại một lần nữa nhanh chóng vẽ lên linh quyết.

Nường theo thủ quyết kì dị hoàn toàn trái ngược với trước đây, từng đạo linh lực tinh thuần đánh ra cùng nhau hướng tới khối dịch thể hơi lóe lên ánh sáng bạc đang được thần thức khống chế mà không ngừng xoay tròn nhanh trong không trung.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 75

Mặt Nạ Âm Ngân

Thần thức Nhậm Thanh Phong khống chế khối tinh hoa màu xám bạc được tinh luyện từ tảng đá lớn, ở trong không trung không ngừng xoay chuyển với tốc độ nhanh chóng. Đồng thời hai tay hắn rất nhanh vận chuyển linh quyết được ghi chép trong “thuật thần luyện” đánh ra vài đạo linh lực màu trắng.

Liên thấy khối nhỏ tinh hoa màu xám bạc tại trong không trung nhanh chóng tách ra thành hai khối, sau đó mỗi khối hình thành một chiếc mặt nạ màu xám bạc to bằng bàn tay gần như trong suốt, từ nó lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Nhưng tại vì hai chiếc mặt nạ to bằng bàn tay này quá mỏng cho nên vừa thành hình thì ngay sau đó nó đã tan vỡ thành haikhối.

Dưới sự khống chế của thần thức Nhậm Thanh Phong, hai nhóm dung dịch màu bạc này trong nháy mắt đã dung hòa lại với nhau rồi tiếp tục hình thành nên một chiếc mặt nạ màu xám bạc mỏng như cánh ve có ánh sáng lấp lánh. Có điều nó lại chỉ có thể che được đến chỗ chóp mũi.

Nhậm Thanh Phong vui mừng nhìn chiếc mặt nạ màu xám bạc ở trước mắt, sắc mặt bình tĩnh biến chuyển linh quyết lần nữa. Linh khí ở xung quanh bị kích thích khẽ dao động. Tiếp đó vài chục đạo linh khí hình sợi tơ nhanh chóng bay ra từ ngón tay của Nhậm Thanh Phong rồi quỳ dị kết thành hai cái đồ án huyền diệu trong không trung.

Tiếp đó trong nháy mắt hai đồ án do linh lực kết thành này in lên trên mặt nạ đang trôi nổi trên không trung. Rồi chợt vang lên mấy chục tiếng vang lạnh lạnh “Cách, cách cách”, đồng thời chiếc mặt nạ vừa hình thành khẽ rung lên và lại có dấu hiệu tan rã thành một khối.

Thấy như vậy, Nhậm Thanh Phong cau mày, trong mắt lóe lên ánh sáng, thần thức mạnh mẽ làm giữ vững chiếc mặt nạ trong không trung, lúc này chiếc mặt nạ sắp sửa tiêu tan đó mới ổn định trở lại.

Ngay sau đó, hai tay Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng hoàn thành một cái thuật Tích thủy cấp thấp. Một mảng bọt nước nhỏ liền nhanh chóng xuất hiện phủ lên chiếc mặt nạ màu xám bạc vừa mới ổn định và vẫn đang xoay tròn chậm chạp trong không trung. Chiếc mặt nạ rung lên, kèm theo đó là âm thanh “xèo xèo” và một đám sương mù màu trắng bốc lên. Chiếc mặt nạ cuối cùng cũng cô đọng vững chắc, đồng thời ánh sáng bạc nhẹ lóe lên ban đầu cũng biến mất.

Nhậm Thanh Phong vui mừng nhìn chiếc mặt nạ đã định hình trong không trung, tay không hề dừng tay lại. Hắn dùng móng tay ở ngón tay cái của tay trái nhanh chóng cắt vào đầu ngón tay giữa, đồng thời ngón giữa tay phải điểm lên trán. Lập tức một chút máu huyết đỏ thẫm lóe lên ánh kim quang nhanh chóng bay tới trên chiếc mặt nạ trong không trung.

Giống như đất khô cần gặp nước mưa một chút máu huyết này vừa đụng mặt nạ thì lập tức tiêu tan vào trong đó không còn thấy tung tích. Sau khi chiếc mặt nạ màu xám bạc hút vào chút máu huyết này thì nó hơi hơi chấn động kèm theo một tiếng vang khẽ, hào quang màu bạc chợt phóng ra rồi lại nhanh chóng biến mất.

Ngay tại thời điểm này, Nhậm Thanh Phong biết rằng chiếc mặt nạ này đã nhận chủ thành công, bởi vì hắn rõ ràng cảm nhận được bây giờ chiếc mặt nạ đã giống như một bộ phận trên cơ thể của mình rồi. Nó tạo nên một loại cảm giác huyết mạch tương liên rất huyền diệu.

“‘Thuật luyện thần‘ này quả nhiên không phải bình thường!” Trong lòng Nhậm Thanh Phong vui mừng thầm nghĩ. Vết thương ở ngón giữa tay trái đã biến mất, hần nhẹ nhàng vẫy tay, chiếc mặt nạ màu xám bạc chợt lóe sáng rồi lập tức đã xuất hiện trên khuôn mặt của Nhậm Thanh Phong.

Đeo lên chiếc mặt nạ chỉ có thể che đến chóp mũi, lộ ra cả hàm dưới, Nhậm Thanh Phong lại lần nữa không khỏi cảm thấy bỏ tiền mua ngọc đồng thật là hữu dụng biết bao.

Chiếc mặt nạ dùng thuật Thần luyện để chế luyện ra này thực sự đã nhận chủ trước khi thành hình. Chính là bởi vì trong lúc luyện chế thì thần thức của hắn không ngừng thẩm thấu vào, linh lực cũng liên tục đánh vào nên nó dễ dàng khống chế vô cùng Cũng giống như pháp khí Hoàng Chu sau khi được luyện chế vậy, hắn có thể khống chế tự nhiên. Đương nhiên còn bởi vì đây chỉ là chiếc mặt nạ không cần luyện hóa, về căn bản không hề giống với pháp khí tấn công khác có thể tiếp tục tiến hành luyện hóa.

Đeo chiếc mặt nạ đã trải qua lấy máu nhận chủ, lên mặt, Nhậm Thanh Phong cảm thấy không có gì khác lạ, hơn nữa còn có thể cảm thấy hơi mát lạnh, vô cùng thoải mái. Đồng thời có lẽ do được chế luyện ra từ địa hỏa trong đỉnh đan nên trên mặt nạ có thoang thoảng một mùi hương thơm mát của thảo dược.

Cảm giác chiếc mặt nạ này mang đến cho bản thân một cảm nhận lạ kỳ, Nhậm Thanh Phong thử dùng thần thức để kiểm tra một chút, sau đó phát hiện thần thức của mình lại không hề bị cản trở mà xuyên qua mặt nạ ở ẩn đường, để thăm dò khắp nơi như thường ngày, chỉ có điều lại không có biện pháp nào nhìn rõ phần được mặt nạ che phủ.

Bất đắc dĩ, Nhậm Thanh Phong mỉm cười vận lên một ít linh khí làm ra một khối băng thay thế gương đồng, lúc này mới nhìn rõ hình dạng mình sau khi đeo mặt nạ lên.

Bạc trắng, lạnh như băng, không chút tình cảm nào, chỉ có hai mắt và hàm dưới lộ ra. Đó chính là hình dáng của mình mà Nhậm Thanh Phong mơ hồ thấy qua tảng băng.

Hắn cứ như vậy ngắm nghía bóng dáng mình một hồi lâu cho đến khi không còn cảm thấy thú vị, lúc này mới lấy mặt nạ ra. Cầm mặt nạ mỏng trên tay Nhậm Thanh Phong mới phát hiện nó có thể gấp tùy ý, lại thêm có cảm giác lạnh lẽo, mềm mại giống như một miếng tơ lụa trơn bóng.

Gọi người là “Ám ngân” đi. Tùy ý tung mấy cái trong tay, Nhậm Thanh Phong nhìn mặt nạ xám bạc không ngừng thay đổi hình dạng trong không trung mà thầm nói.

Dù sao đi nữa thì đây cũng là đồ vật đầu tiên do chính mình luyện chế ra, tuy rằng không phải là pháp khí chân chính nhưng sau này hẳn là cũng có tác dụng đến một ngày nào đó, vì vậy đặc biệt nghĩ cho nó một cái tên là chuyện đương nhiên phải làm.

Lần này Nhậm Thanh Phong tuy luyện chế thành công mặt nạ xám bạc, song do vật liệu không đủ, không có khả năng chế luyện thêm một cái như ý nguyện để tặng cho Lâm Kiếm. Đây cũng là chuyện mà Nhậm Thanh Phong cảm thấy đáng tiếc trong lần luyện khí này.

Thu cất Ám ngân, trong lòng Nhậm Thanh Phong lại đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái, đó chính là nếu như sau này có cơ hội, hẳn sẽ lấy mấy loại pháp khí như Thanh Phong Kiếm và Phá kim thoa trên người mình, dùng thuật Thần luyện luyện chế lại toàn bộ một chút. Nếu như vậy, chẳng phải sẽ điều khiển càng thuận buồm xuôi gió hơn, uy lực mạnh mẽ hơn so với bây giờ sao?

Nhưng nghĩ lại, Nhậm Thanh Phong nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ vừa rồi. Luyện chế một cái mặt nạ từ một chất liệu không biết và lại còn dùng đến địa hỏa linh mạch mà đã phải tiêu hao một lượng lớn linh lực như vậy, thần

thức thì bị tổn thương, mệt mỏi chịu không nổi rồi. Vậy thì càng không cần phải nói tới luyện chế pháp bảo khác, nhất là cổ kiếm Thanh Phong có lai lịch thần bí, cứng rắn vô cùng kia.

Hai cái pháp trận đơn giản hằn khắc lên Âm ngân chỉ có tác dụng chống bụi và gia cố mà thôi. Đó cũng là pháp trận hằn miễn cưỡng nhớ và sao chép được từ khối ngọc đồng “trụ cột luyện khí trận pháp bách khoa toàn thư” sau khi lăn lộn tìm kiếm ba ngày trong lầu một Tàng thư các.

Càng không cần nói tới những trận pháp cần phải khắc ấn khi nghiên cứu luyện chế pháp khí khác. Mà nếu thật sự muốn nghiên cứu, cũng cần phải đợi đến sau khi bản thân tu luyện thâm cao, có thời gian nhiều hơn mới được. Hơn nữa lúc đó mới có năng lực dựa vào linh lực chân hỏa của chính mình để luyện chế một vài pháp khí cấp cao, thậm chí là pháp bảo.

Trước mắt đối với mình mà nói quan trọng nhất chính là chuyên tâm tu luyện. Tại trong cái thế giới tu chân mà thực lực làm vua như vậy, không có thực lực thì vĩnh viễn không có được đối đãi công bằng. Những bi thảm mình trải qua lần trước cũng đã nói rõ điểm này.

Đang lúc miên man suy nghĩ, trước mắt bỗng nhiên biến đen, Nhậm Thanh Phong suýt nữa thì chết ngất đi. Lúc này hắn mới chợt nhớ ra mình mãi mê say sưa trong đủ thứ cảm ngộ từ sau lần luyện khí đầu tiên mà quên rằng bản thân đang rất mệt mỏi cần phải nhanh chóng tu luyện hồi phục mới đúng. Thế là hắn nhanh chóng cưỡng ép vứt bỏ những suy nghĩ mông lung trong lòng rồi ngồi ngay tại chỗ hít thở dựa theo pháp môn chữa trị thần thức trong “Luyện thần thuật”.

Sau hai canh giờ, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng hoàn thành việc chữa trị thần thức. Hắn hơi thể hội một chút sự tinh tiến cường độ của thần thức rồi lại lấy ra hai thỏi linh thạch trung phẩm cầm chắc trong tay, đồng thời mượn thêm linh khí tính hỏa tràn ngập trong phòng đan huyễn lên

“hỗn độn ngũ hành bí quyết” lại một lần nữa nhanh chóng tu luyện hồi phục trở lại.

Cứ như thế lại qua hai canh giờ, khi Nhậm Thanh Phong cảm nhận được tu vi có chút tiến bộ, tinh thần sảng khoái thoải mái thì mới đứng dậy. Hắn cởi ra quần áo đệ tử đời thứ hai đắp mồ hôi mặc ở bên ngoài áo Thiên Hàng. Sau khi suy nghĩ một chút hắn thu vào trong túi trữ vật rồi hắn tùy ý chỉnh sửa lại một chút dáng vẻ bề bộn luyện chế mặt nạ.

Cuối cùng Nhậm Thanh Phong lấy mũi chân hất nắp đan đỉnh nằm ở dưới đất lên. Một âm thanh khó chịu vang lên, nắp đỉnh vững vàng rơi đến phía trên đỉnh đan. Hắn lại nhìn xung quanh phòng đan một chút rồi mới lưỡng lự đi ra phòng. Men theo hành lang hắn đi đến nơi đăng ký.

“Chẳng lẽ trong hai tháng vừa rồi sư đệ luôn ở trong phòng đan tiến hành đóng của khổ tu? Không ngờ tu vi lại có chút tiến bộ so với trước đây. Thực sự là đáng để chúc mừng nha!” Hai mắt lão già áo xanh trực ban đứng ở nơi cửa phòng đăng ký sáng lên, nói với Nhậm Thanh Phong vừa bước tới.

“Còn ba ngày nữa là đủ ba tháng. Trong này tổng cộng là hai trăm tám mươi thỏi linh thạch hạ phẩm, sư huynh có thể đếm một chút. Túi trữ vật này coi như tặng không, sư huynh không cần phải trả lại. Tại hạ còn có việc cần làm, xin cáo từ đi trước.”

Nhậm Thanh Phong không đi tới nơi đăng ký, vẻ mặt dừng dừng nói ra, đồng thời ném cái túi trữ vật chứa một lượng lớn linh thạch đã chuẩn bị sẵn cho lão già rồi không nhìn lão già một cái nào, đi thẳng ra cửa đại điện.

“Này, hoan nghênh sư đệ lần sau lại đến tu luyện. Đúng rồi, lão phu còn có một cái đỉnh lò rất tốt, huynh đệ có muốn xem chút không? Ai! Coi như người không biết xem hàng!” Lão già mặc áo xanh nhận túi trữ vật, kiểm

tra một chút, sau đó nhìn bóng lưng Nhậm Thanh Phong đang rời đi mà kêu to lên.

“Ai, thật không biết lão đầu này đã xảy ra chuyện gì!”

Đứng bên ngoài đại điện Đan Khí, Nhậm Thanh Phong giương mắt nhìn mặt trời chiều đỏ rực ở xa xôi, khẽ thở dài rồi không chần chờ nữa điều khiển Hoàng Chu bay về phía nhà nhỏ.

“Nếu tất cả những gì cần đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì cũng đã đến lúc chính thức khổ tu!”

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 76

Linh Thú Cấp Một

Nhậm Thanh Phong rời đại điện Đan Khí ở ngọn núi Ngọc Dương lúc hoàng hôn, đến khi quay về núi Tử Nhục thì đã là nửa đêm rồi. Nhưng đối với những người tu chân thì đêm tối cũng không thành vấn đề, họ có thể dùng thần thức để xem xét rõ ràng.

Những lần trước, mỗi khi về tới nhà, Nhậm Thanh Phong trước tiên sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng lần này do quá đói bụng nên vừa về tới, hắn liền tới hồ nhỏ trên núi Tử Nhục bắt lấy một vài con cá trắm cỏ nướng qua để ăn. Sau đó hắn đi tìm Tiểu Hắc, nhưng phát hiện Tiểu Hắc vẫn chưa quay về. Hắn cười bất đắc dĩ mà đi thẳng đến bên ngoài Phân Thủy trận phái ngoài nhà nhỏ. Trong gió mát ban đêm, hắn ngồi xuống rồi phóng Thanh Phong kiếm ra điên cuồng rèn luyện ngự kiếm thuật “Thanh Phong thập tam kiếm” do mình tự sáng tạo. Lập tức một màn bóng kiếm xanh chớp động hiện lên quanh hắn.

Hắn luyện liên tục hai canh giờ, cho đến khi linh lực tiêu hao gần hết thì mới quay trở vào bên trong nhà nhỏ. Cầm hai viên linh thạch trung phẩm trong tay, hắn khởi động “Hỗn độn Ngũ hành quyết” để tu luyện bổ sung linh lực.

Cho đến khi trời sáng hẳn, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng hấp thu hết hai viên linh thạch trung phẩm, lúc này linh lực đã hoàn toàn khôi phục

lại. Hắn đứng dậy ra khỏi căn phòng nhỏ rồi lại bay đi tới hồ nhỏ trên núi Tửu Nhục.

Khi Nhậm Thanh Phong đến nơi thì hắn phát hiện ra Tiểu Hắc đang bay lượn vòng quanh trên hồ như đã đợi mình từ lâu vậy. Nó vừa nhìn thấy mặt hắn thì liền thân thiết tiến lên chào đón.

Sau khi trêu đùa với Tiểu Hắc một lát, Nhậm Thanh Phong lại vận chuyển linh lực vuốt đều lên thân thể để nó thấm vào kinh mạch Tiểu Hắc, hy vọng có thể nhờ vào đó giúp nó không ngừng cải thiện thể chất.

Lát sau, Nhậm Thanh Phong phát hiện một việc rất ngạc nhiên, nhìn bề ngoài của Tiểu Hắc thì không thấy có chút dao động nào của linh lực nhưng thực ra trong linh mạch toàn thân của nó đã có một tia linh lực nhỏ lạ kỳ. Tiếp đó hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng thấy tia linh lực nhỏ này vậy mà đã có cường độ tương đương với người tu chân có tu vi luyện khí trung kỳ rồi.

“Tốt lắm! Tiểu Hắc quả nhiên không phải là chim ưng thông thường!” Nhìn Tiểu Hắc nhắm mắt nằm trên đùi mình, vẻ mặt rất hưởng thụ, Nhậm Thanh Phong vui mừng buột miệng hô lên.

Nhậm Thanh Phong kiểm tra thấy tia linh lực bên trong cơ thể của Tiểu Hắc có tình trạng như vậy thì vô cùng mừng rỡ. Bởi vì đã đọc qua rất nhiều sách vở có liên quan nên Nhậm Thanh Phong biết tình hình linh lực hiện tại bên trong cơ thể Tiểu Hắc là biểu hiện của linh thú trung phẩm cấp một.

Hình như là do bản thân Tiểu Hắc có thể thu lại dao động của linh khí bên ngoài, cho nên lần trước trong lúc vội vàng cho Tiểu Hắc ăn, Nhậm Thanh Phong mới không hề phát hiện ra. Về phần tại sao Tiểu Hắc lại có thể ẩn giấu được sự dao động linh khí bên ngoài thân thể thì Nhậm Thanh Phong cũng không rõ lắm. Theo như Nhậm Thanh Phong phỏng đoán, có

khả năng nhất chính là lông vũ màu đen tỏa sáng trên người Tiểu Hắc có thể che dấu hoàn toàn sự dao động của linh lực.

Tiểu Hắc là linh thú cấp một, phát hiện ra tin tức tốt lành như vậy Nhậm Thanh Phong vui mừng tiếp tục chải vuốt kinh mạch cải thiện thể chất cho Tiểu Hắc. Hắc cũng quyết định sẽ bỏ ra khoảng nửa ngày chạy một chuyến đến chợ Tiểu Cốc bên ngoài núi Huyền Dương để mua một ít linh thú hoàn.

Nhậm Thanh Phong biết sở dĩ trong vòng thời gian hơn một năm, Tiểu Hắc từ ban đầu chỉ là một con chim ưng thông thường trở thành linh thú trung phẩm cấp một như bây giờ, ngoài nguyên nhân tự bản thân thì những nguyên nhân khác như nó đã từng ăn linh thú hoàn hay việc mình tiêu hao linh lực để kích thích kinh mạch toàn thân cho nó đều vô cùng quan trọng.

Nửa canh giờ sau, Nhậm Thanh Phong dùng kích thích kinh mạch toàn thân cho Tiểu Hắc. Sau đó hắc lại điều tức một chút rồi điều khiển pháp khí Hoàng Chu bay về phía chợ bên ngoài núi.

Chỗ ở của Nhậm Thanh Phong cách cổng núi tương đối gần. Chỉ đi khoảng hơn hai canh giờ, khi trời mới gần đến chính giữa trưa thì Nhậm Thanh Phong đã ra khỏi cửa núi. Từ đây hắc nhanh chóng bay tới chợ Tiểu cốc phía bên ngoài.

“Nhậm tiên bối! Lâu quá không gặp lão nhân gia rồi.”

Nhậm Thanh Phong vừa bước vào trong chợ Tiểu cốc, nơi đây các tu sĩ cấp thấp liên tục lui tới, thì từ xa đã nhìn thấy vị đạo hữu họ Vương bán dược thảo lần trước vẫn bày quầy bán dược thảo ở chỗ cũ. Mà vị đạo hữu họ Vương kia hình như cũng đã nhìn thấy Nhậm Thanh Phong từ xa, liền đứng thẳng người, vẻ mặt cung kính chào hỏi Nhậm Thanh Phong.

“Hả, thì ra là Vương đạo hữu. Lâu quá không gặp, hy vọng vẫn khỏe mạnh từ sau khi chúng ta chia tay.” Nhậm Thanh Phong thấy đối phương đã nhìn thấy mình hơn nữa còn cung kính chào hỏi thì mỉm cười đáp lễ.

“Nhờ vào lời tốt lành của tiền bối, văn bối nhìn chung vẫn có thể nỗ lực chống đỡ cái quán thuốc nhỏ này. Không biết tiền bối ghé thăm chợ, có cần văn bối phục vụ gì hay không?” tu sĩ họ Vương cung kính nói. Nhưng từ nét mặt ủ ê của hắn, Nhậm Thanh Phong biết việc kinh doanh của vị đạo hữu họ Vương này e rằng không được thịnh vượng.

“Lần này ghé qua đây, Nhậm mỗ muốn tìm một cửa hàng để mua thêm một lượng linh thú hoàn mà lần trước đạo hữu đã tặng.” Nhậm Thanh Phong thông thả đi tới trước quầy thuốc của tu sĩ họ Vương rồi ngồi xuống tùy ý ngắm nhìn quầy thuốc đồng thời vẻ mặt mỉm cười nói.

“Nhậm tiền bối cần mua linh thú hoàn sao? Vừa vặn văn bối lúc này còn không ít. Nếu Nhậm tiền bối cần thì văn bối có thể bán với giá rẻ. Như vậy, tiền bối cũng đỡ phải đi tìm ở các tiệm khác.” Tu sĩ họ Vương vừa nghe thấy Nhậm Thanh Phong cần mua linh thú hoàn với số lượng lớn, đầu tiên hơi sững người, sau đó mừng rỡ nói.

“Hả, chẳng lẽ Vương đạo hữu thật sự có khá khá linh thú hoàn? Vậy không biết giá rẻ là như thế nào?” Nhậm Thanh Phong không ngần ngại đầu lên hỏi một cách tự nhiên. Bởi vì sau này phải cần một lượng lớn linh thạch để tu luyện nên Nhậm Thanh Phong không thể không thận trọng tiết kiệm kể cả từ những chuyện nhỏ nhặt như thế này.

Đối với việc vị Vương đạo hữu này không dò hỏi nhiều về Tiểu Hắc, Nhậm Thanh Phong cảm thấy tương đối hài lòng. Nhưng lần này, Nhậm Thanh Phong định mua một lượng lớn linh thú hoàn vậy mà quầy thuốc nhỏ của tu sĩ họ Vương không ngờ cũng có thể có. Điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của Nhậm Thanh Phong. Nhìn vẻ mặt thành khẩn của gã chắc hẳn cũng không có nói dối, hơn nữa cũng sẽ không dám nói dối.

“Văn bối thực sự có không ít Linh thú hoàn. Tiền bối xem sẽ biết ngay. Còn về việc giá cả như thế nào thì còn phải xem tiền bối rốt cuộc cần bao

nhiều đã.” Tu sĩ họ Vương hơi sững sốt, sau đó vui mừng cung kính đưa ra một cái túi trữ vật màu trắng.

Lần trước Nhậm Thanh Phong ra tay rất hào phóng, lần này lại mở miệng muốn giá giá rẻ, điều này làm cho tu sĩ họ Vương này có chút bất ngờ.

Nhậm Thanh Phong ngẩng đầu lên, nhìn thấy phản ứng của đối phương liền có thể đoán ra nghi hoặc trong lòng vị tu sĩ này. Nhưng mà hắn chẳng muốn giải thích. Hắn đưa tay nhận lấy túi dự trữ màu trắng đó rồi không nói câu nào liền dùng thần thức thăm dò kiểm tra bên trong.

“Ừ, nhiều như vậy quả thực là đủ rồi. Giờ đạo hữu đưa ra một cái giá đi rồi nói tiếp.” Nhậm Thanh Phong dùng thần thức thăm dò, phát hiện ra linh thú hoàn trong túi có chừng hơn ba trăm bình, lúc đó mới thỏa mãn nói.

“Tiền bối thật sự cần tất cả! Nếu là như vậy, cộng thêm cái túi trữ vật chuyên dùng đựng thảo dược này thì tiền bối chỉ lấy sáu viên linh thạch trung phẩm. Tiền bối thấy sao?” Tu sĩ họ Vương tỏ ra vui mừng, giọng run rẩy nói.

Dù trước đó, tu sĩ họ Vương biết Nhậm Thanh Phong cần mua nhiều linh thú hoàn, nhưng mà bây giờ có thể một lần bán hết toàn bộ linh thú hoàn tồn đọng bao nhiêu năm nay thì hắn thực sự có năm mơ cũng không mơ thấy. Về mặt giá cả, tu sĩ họ Vương đưa ra cũng không phải quá cao. Bởi vì hắn biết rằng, cơ hội như thế này sẽ không thường xuyên có được.

“Được! Cứ như vậy đi.” Nhậm Thanh Phong hơi trầm ngâm, sau đó đưa ra sáu viên linh thạch trung phẩm đồng thời thu lấy túi trữ vật màu trắng đang đựng linh thú hoàn rồi nói.

Giá cả của linh thú hoàn, Nhậm Thanh Phong cũng biết được đôi chút. Tại trong phường thị ở thành Thái Châu, một bình cũng cần hai viên linh thạch hạ phẩm, cho nên lần này hắn biết mình thực sự không bị thiệt thòi.

Nhìn tu sĩ họ Vương vui mừng đón lấy linh thạch xong, Nhậm Thanh Phong liền nói câu cao từ rồi lập tức đứng dậy tiếp tục thẳng tiến vào trong chợ.

“Nhậm tiên bối xin hãy dừng bước.” Tu sĩ họ Vương thấy Nhậm Thanh Phong lập tức rời đi, sắc mặt do dự thay đổi một chút, cuối cùng cắn răng quyết tâm gọi to.

“Vương đạo hữu còn có chuyện gì thế?” Nhậm Thanh Phong vừa mới rời đi thì nghe thấy tiếng hô to, liền hơi cau mày, quay đầu nghi ngờ hỏi.

“Xin tiên bối thứ lỗi! Cho tại hạ mạo muội được hỏi, tiên bối mua nhiều linh thú hoàn như vậy có phải là để nuôi dưỡng linh thú cao cấp từ cấp ba trở lên hay không?” Tu sĩ họ Vương thận trọng nhìn xung quanh, thấy không có tu sĩ khác chú ý lúc này mới tiếp tục tiến đến phía trước gần Nhậm Thanh Phong khẽ nói.

“Đạo hữu có gì xin cứ nói thẳng ra.” Nhậm Thanh Phong thấy dáng vẻ của tu sĩ họ Vương ngập ngừng, đương nhiên biết được đối phương có việc quan trọng muốn nói với mình, nhưng vì sợ mạo muội truyền âm sẽ bị mình trách móc nên mới nói khẽ như vậy. Thấy thế, hắn liền vung tay bố trí một cái cấm chế cách âm đơn giản bao bọc hai người, sau đó cười nói.

“Tiên bối đã nghe nói về Khải linh đan hay chưa?” Tu sĩ họ Vương thấy Nhậm Thanh Phong đã bố trí cấm chế thì khẽ thở nhẹ nhõm rồi sau đó nhìn Nhậm Thanh Phong thận trọng dò hỏi.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 77

Phương Thuốc Cổ Xưa

“Chẳng lẽ đạo hữu muốn nói đến Khải linh đan đã thất truyền từ lâu trong giới Tu Chân?” Nhậm Thanh Phong vừa nghe hẳn nói ra như vậy thì cảm thấy kinh ngạc, hai mắt hiện lên thần quang, khí thế thay đổi, đồng thời nhanh chóng hỏi.

“Đúng vậy!” Tu sĩ họ Vương nhìn thấy phản ứng của Nhậm Thanh Phong đồng thời nhận đến khí thế to lớn do Nhậm Thanh Phong phóng ra, sắc mặt không khỏi tái nhợt nơm nớp lo sợ trả lời.

“Vương đạo hữu không cần sợ, Nhậm mỗ tuyệt đối không phải là kẻ thấy lợi quên nghĩa. Đạo hữu cứ yên tâm nói thẳng ra.” Thần quang trong mắt Nhậm Thanh Phong đột nhiên thu lại, thể khí áp bức cũng biến mất tăm rồi áy náy nói.

Thực ra cũng khó trách được Nhậm Thanh Phong không khống chế được tâm trạng của mình, Khải linh đan thực sự là vô cùng quý báu. Nhậm Thanh Phong cũng chỉ vô tình xem thấy phần giới thiệu có liên quan trong một cuốn sách cổ ở tầng một của Tàng Thư Các. Nhưng trong cuốn sách cổ này chỉ đề cập đến Khải linh đan là kỳ đan thời thượng cổ, chuyên dùng để mở ra và nâng cao linh trí cho linh thú chứ không hề đề cập chi tiết về loại đan dược này.

Khải linh đan có tác dụng mở ra và nâng cao linh trí của linh thú, thoát nhìn thì có vẻ hết sức bình thường, nhưng thực ra nó không hề bình thường. Bởi vì sự khác biệt lớn nhất giữa tu sĩ nhân loại và yêu thú chính là linh trí.

Cứ thử nghĩ xem, nếu một con yêu thú có được trí tuệ có thể so sánh với nhân loại, lại thêm có tuổi thọ rất lâu dài và một vài thiên bẩm đặc biệt, khi nó mà tìm được một pháp môn tu luyện thích hợp với bản thân thì kết quả sẽ như thế nào?

Như vậy thì e rằng đại lục Thiên Thai của giới tu chân bây giờ đã lâu không còn là thiên hạ của tu sĩ nhân loại nữa rồi, mà khi đó nó trở thành lãnh địa của vô số yêu thú mạnh mẽ.

Loại Khải linh đan này tuy không thể nâng cao linh trí yêu thú đến trình độ của tu sĩ nhân loại nhưng nó lại là đan dược mà mỗi một tu sĩ có sở hữu yêu thú đều hy vọng có được nhất. Vì vậy, mặc dù Khải linh đan đã thất truyền từ lâu, rất nhiều tu sĩ trong giới tu chân vẫn biết được chỗ quý báu của nó. Mà Nhậm Thanh Phong đương nhiên cũng không ngoại lệ!

“Chẳng nhẽ trên người đạo hữu có Khải linh đan muốn bán cho Nhậm mỗ sao? Nếu là như vậy, đạo hữu hãy đưa ra một cái giá trước đã. Nếu Nhậm mỗ thực sự không có đủ linh thạch làm hài lòng đạo hữu, thì chỉ có thể trách Nhậm mỗ không có duyên rồi. Nhậm mỗ cũng tuyệt đối không gây khó dễ cho đạo hữu, về điều này thì đạo hữu hãy yên tâm.” Nhậm Thanh Phong thấy sắc mặt của tu sĩ họ Vương vẫn vô cùng phức tạp, im lặng không nói gì, liền tiếp tục mở miệng nói.

Khải linh đan thực sự được coi là kỳ đan thời thượng cổ nhưng cũng không quý hiếm đến mức chỉ cần một vài viên đan dược thì có thể khiến cho yêu thú đạt trình độ nghịch thiên. Nếu trên người tu sĩ họ Vương này đúng là có loại Khải linh đan đó, Nhậm Thanh Phong vẫn tin chắc rằng dựa vào tài lực hiện tại của bản thân thì có thể mua một hai viên, thậm chí là toàn bộ.

“Tiền bối hiểu lầm rồi. Trên người văn bối không hề có một viên Khải linh đan nào. Chỉ là trong một lần thám hiểm, văn bối đã tìm được một phương thuốc cổ xưa có thể là Khải linh đan mà thôi.” Tu sĩ họ Vương nghe thấy lời của Nhậm Thanh Phong, cuối cùng cũng trấn tĩnh nói ra.

“Thì ra là như vậy! Thế phương thuốc nghi ngờ là Khải linh đan đó bây giờ vẫn ở trên người của đạo hữu chứ? Chẳng nhẽ đạo hữu muốn bán phương thuốc đó cho Nhậm mỗ sao?” Nhậm Thanh Phong hơi đường đột nói.

Đúng là tu sĩ họ Vương này thực sự không thể có được loại đan dược thần kỳ đã thất truyền từ lâu này. Nhưng nếu là phương thuốc thì tương đối có thể.

Trong giới tu chân, phương thuốc khuyết thiếu được nghi ngờ là kỳ đan thời thượng cổ vẫn thường xuyên xuất hiện. Nhưng mà phần lớn đều chỉ là nghi ngờ mà thôi. Thêm vào đó có rất nhiều nguyên nhân như phương thuốc quá thiếu sót hay linh dược luyện đan quá quý hiếm cùng một vài nguyên nhân khác... làm cho các phương thuốc như vậy ít được các tu sĩ thực sự muốn bỏ linh thạch ra mua về và thử chế luyện.

“Văn bối đúng là có ý đó. Phương thuốc phương thuốc này của văn bối không hề khuyết thiếu giống như những phương thuốc thường xuyên lưu truyền trong các tu sĩ khác. Phương thuốc này của văn bối vô cùng hoàn chỉnh! Chỉ là trong các nguyên liệu cần thiết để chế luyện lại có một vài loại linh thảo mà trước đây văn bối chưa từng thấy, thậm chí là chưa từng nghe nói đến. Hơn nữa văn bối cũng không gánh nổi chi phí cho nguyên liệu chính, cho nên...”

Tu sĩ trung niên họ Vương thấy Nhậm Thanh Phong dễ tính lại thật lòng như vậy, liền vội vàng giải thích nói. Nói đến đoạn cuối thì thấy không tiện nên cuối cùng không nói tiếp nữa.

“Đạo hữu đừng quá băn khoăn. Có yêu cầu gì mới chịu để cho Nhậm mỗ xem qua phương thuốc một chút phương thuốc thì cứ nói ra.” Nhậm Thanh Phong thấy đạo sỹ họ Vương ập a ập ứng, trong lòng có chút không nhẫn nại được, nhưng vẫn cười nói như đã hiểu rõ.

Loại tiểu nhân vật do dự không dứt khoát, suy tính thiệt hơn, phần lớn đều đã từng có nhận thức qua. Dù Nhậm Thanh Phong lúc này hơi sốt ruột nhưng ít nhiều cũng có chút thông cảm. Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là hắn có chút tò mò, có chút động lòng đối với phươngphương thuốc cổ xưa chưa biết rõ đó!

“Đây chính là phương thuốc mà văn bối có được năm đó. Ngoài văn bối ra chưa từng có vị tu sỹ nào xem qua, mời tiền bối xem qua trước đã. Về phần thù lao, văn bối không dám có yêu cầu gì, tất cả đều nhờ cả vào tiền bối sắp xếp.” Trong mắt gã họ Vương thoáng lóe lên một chút giáo hoạt đưa ra một miếng da màu xám to cỡ bàn tayphương thuốc, miệng thì chân thành nói.

“Ha ha, đạo hữu nói đùa rồi! Loại phươngphương thuốc như vậy giá trị bao nhiêu, Nhậm mỗ cũng khó mà phán đoán được rõ ràng. Chưa thỏa thuận xong giá cả, mạo muội xem xét cũng có chút không thỏa đáng. Nhưng mà nếu đạo hữu lại do dự không quyết, Nhậm mỗ cũng không nói nhiều nữa, ta lấy một bình trúc cơ đan tổng cộng có hai viên đối lấy phương thuốc của đạo hữu. Không biết ý của đạo hữu như thế nào?”

Nhậm Thanh Phong thấy tu sỹ họ Vương đưa ra phương thuốc, không lập tức nhận lấy, thậm chí cũng không hề dùng thần thức để kiểm tra mà lại cười có chút lạnh lùng rồi đưa ra một bình ngọc đựng trúc cơ đan đồng thời hồ hững nói.

Vị tu sỹ họ Vương này chưa bàn đến giá cả đã đưa ra phương thuốc, một mặt là bởi vì bản thân không chắc chắn lắm về giá cả, mặt khác cũng là muốn đẩy vấn đề này cho Nhậm Thanh Phong.

Nếu Nhậm Thanh Phong xem phương thuốc trước khi bàn đến giá cả rồi lại không giữ lời thì tu sĩ họ Vương cũng đành chịu. Nhưng gã lại nhận thấy Nhậm Thanh Phong đích thực là một người thành tín cho nên mới xuất ra chiêu này. Bởi vì chỉ cần Nhậm Thanh Phong xem quaphương thuốc trước thì cho dù là tốt hay xấu cũng quyết không để cho bản thân gã phải chịu thua thiệt. Còn không thì, Nhậm Thanh Phong chẳng khác nào đạ nợ hấn một chút ân tình.

Chút thủ đoạn này của tu sĩ họ Vương làm sao có thể qua được đôi mắt tinh tường của Nhậm Thanh Phong. Vì vậy bị hấn nhìn thấu rõ ràng.

Tuy rằng Nhậm Thanh Phong rất xem thường loại tu sĩ yếu kém hơn mình làm ra những chuyện giết người cướp bảo, thủ đoạn trộm cắp nói không giữ lời. Nhưng cũng không trung hậu đến mức vì một phương thuốc chưa biết giá trị mà tự ý nợ đối phương ân tình. Hơn nữa Nhậm Thanh Phong cũng không phải là loại quân tử trung hậu như trong lòng vị tu sĩ họ Vương tưởng tượng! Nhậm Thanh Phong chỉ là thấy chẳng đáng tốn hao tinh lực vì một cái chuyện nhỏ mà thôi!

Còn về phần giao dịch, đương nhiên vẫn phải giao dịch rồi. Nhậm Thanh Phong quyết không để giao dịch này tiếp tục kéo dài lằng nhằng. Nếu mà giao dịch có dính dáng tới ân tình thì đó cũng không phải là giao dịch đích thực rồi.

“Trúc cơ đan! Thật sự là trúc cơ đan sao?” Dù thủ đoạn vật vãnh đó bị Nhậm Thanh Phong xem thường vạch trần nhưng gã tu sĩ họ Vương cũng bỏ mặc xấu hổ, hai mắt gã sáng lên, ngây ngẩn nhìn chiếc ngọc bình trong tay Nhậm Thanh Phong và nói ra những lời vô nghĩa.

Hai viên trúc cơ đan trong bình ngọc này chính là hai trong bảy viên còn thừa lại sau khi Nhậm Thanh Phong đạt trúc.

Hiện nay, Trúc cơ đan đã không phải là đồ tốt đối với Nhậm Thanh Phong rồi. Nhưng đối với một vị tu sĩ tán tu luyện khí hậu kỳ mà nói thì một viên trúc cơ đan còn đáng quý hơn một viên linh thạch trung phẩm.

Bởi vì các đại môn phái lũng đoạn, phong tỏa đan dược đến với các tu sĩ tán tu cấp thấp nên loại thuốc như trúc cơ đan này có tiền cũng không mua được. Mà thỉnh thoảng có một chút đan dược lén lút thoát ra khỏi các đại môn phái thì cũng là ‘sói nhiều thịt ít’ lập tức bị một số tu sĩ tán tu cá biệt gia cảnh giàu có tranh mua hết sạch. Như vậy thì làm sao có thể đến lượt vị tu sĩ họ Vương với cái quầy thuốc nhỏ bé kinh doanh ế ẩm này chứ.

Tên tu sĩ họ Vương này biết rõ bản thân không thể có được trúc cơ đan, nhưng vẫn kiên trì bày thuốc bán trong phường thị phường thị Tiểu cốc bên ngoài Huyền Dương môn cũng chính là muốn thử thời vận. Gã hy vọng có một ngày ông trời mở mắt, không chừng bản thân thực sự có thể tranh mua được một hai viên trúc cơ đan truyền ra từ trong Huyền Dương môn.

Đã kiên trì mấy năm như thế nhưng bởi vì Huyền Dương môn quy định nghiêm ngặt nên mãi mà vị tu sĩ trung niên họ Vương này vẫn chưa được như ý nguyện. Nhưng ngày hôm nay, Nhậm Thanh Phong vậy mà lại xuất hiện một lần hai viên trúc cơ đan, thứ mà gã hăn khao khát ngày đêm. Vì vậy vị tu sĩ họ Vương này tất nhiên rất kinh ngạc, khó lòng tin nổi.

“Ý của đạo hữu như thế nào?” Nhậm Thanh Phong vừa mỉm cười hồ hững hỏi vừa nghĩ đến rất nhiều chuyện khác.

Nhìn thấy tu sĩ họ Vương sững sờ không động đậy, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, Nhậm Thanh Phong mới phát hiện ra bản thân mình có thể gặp được Lâm Kiếm, hơn nữa còn thuận lợi gia nhập Huyền Dương môn, đúng là một việc may mắn vô cùng!

“Được, đương nhiên là được rồi.” Tu sĩ họ Vương nghe Nhậm Thanh Phong hỏi, sức tỉnh, vội vàng liên thanh đáp. Đồng thời gã nhanh chóng

nhận lấy trúc cơ đan ở trong tay của Nhậm Thanh Phong.

Lúc này Nhậm Thanh Phong mới hài lòng đón lấy phương thuốc đó. Thần thức hơi liếc qua rồi chẳng thèm liếc mắt lần nữa mà đút luôn vào túi trữ vật. Khi hắn vừa định giải trừ cấm chế liền bị tu sĩ họ Vương chặn lại.

“Tiền bối xin đợi một lát, không biết tiền bối có còn loại linh đan này nữa hay không? Nếu còn thì vẫn bối đồng ý mua thêm vài viên với giá thành mỗi viên một khối linh thạch trung phẩm.” Tu sĩ họ Vương vui mừng kiểm tra đan dược, nhanh chóng cho vào trong túi trữ vật rồi cung kính hỏi Nhậm Thanh Phong.

“Nhậm mỗ cũng chỉ có hai viên đó thôi. Nếu không có việc gì khác, Nhậm mỗ xin phép cáo từ.” Nhậm Thanh Phong nghĩ nhanh rồi hồ hững nói ra. Kế đó hắn vung tay xóa bỏ vùng cấm chế cách âm, tiếp tục đi vào trong chợ.

Vị tu sĩ họ Vương cảm thấy tiếc nuối nhưng không dám hỏi thêm đành khom người hành lễ từ biệt Nhậm Thanh Phong. Sau khi thấy vùng cấm chế cách âm đã bị Nhậm Thanh Phong xóa bỏ, gã không tiếp tục bày bán thêm nữa, trong lòng vui mừng nhanh chóng thu dọn quầy thuốc, lại thận trọng nhìn xung quanh rồi nhanh chóng rời khỏi chợ.

“Xem ra sau này không còn linh thạch nữa rồi. Trúc cơ đan thì còn có thể mạo hiểm làm thêm chút ít để đem ra ngoài bán nhưng không thể tiếp tục giống như lần này, bán cho tu sĩ đã biết tên của mình. Nói như thế nào, đều có chút không được thỏa đáng!” Nhậm Thanh Phong dùng thần thức để kiểm tra một lượt, lúc đó mới không nhịn được mỉm cười, trong lòng suy nghĩ. Nhưng nụ cười lần này lại mang đến cho người ta một cảm nhận phức tạp khó hiểu.

“Ông chủ, ta muốn một bao bột quét tường, màu trắng đi. Tiền để ở đây, tiền thừa không cần trả lại.” Trong một cửa hàng tạp hóa ở Trú Tiên trấn,

Nhậm Thanh Phong tùy ý đặt một vài đồng tiền cổ trên tủ quầy tồi tàn nhưng sạch sẽ đồng thời cao giọng nói.

Nhậm Thanh Phong đi một vòng quanh phường thị, định mua một chút ít bột đá quét tường nhưng không tìm thấy. Sau đó, khi tới Trú Tiên trấn, hắn lại dễ dàng tìm được trong một cửa hàng của người phàm tục.

Thu cất bột đá mà ông chủ cửa hàng đưa cho xong, Nhậm Thanh Phong do dự một chút rồi quyết định tới Trú Tiên lâu. Sau khi mua mười vò rượu Trần Tiên lâu năm hắn mới hài lòng điều khiển pháp khí Hoàng Chu, bay thẳng về Huyền Dương môn.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 78

Lại Gặp Bình Cảnh

Nhậm Thanh Phong về đến nhà nhỏ Nhã ý thì trời đã chạng vạng tối. Hắn đi ngay vào trong tĩnh thất rồi lấy phương thuốc nghỉ ngơi là Khải Linh đan mới mua được ra nghiền ngẫm nghiên cứu tỉ mỉ.

(tĩnh thất: gian phòng riêng dành để tu luyện, nghỉ ngơi của tu sĩ)

Nhậm Thanh Phong phát hiện ra phương thuốc được ghi trên một mảnh da màu xám, bề mặt u ám phương thuốc, bốn góc hơi hơi phát sáng có phần bị mài mòn. Vừa nhìn đã biết nó đích thực có chút cổ xưa.

Ngoài ra, những thứ ghi chép trên đó cũng thực sự giống như những gì tu sĩ họ Vương đã nói, đúng là phương thuốc Khải Linh đan hoàn chỉnh, nhưng rốt cuộc là thật hay giả thì Nhậm Thanh Phong không thể nào đoán được.

Trong phương pháp phối liệu Khải Linh đan quả thực có mấy loại dược thảo tuy có thể tìm được, nhưng lại vô cùng quý hiếm. Ngoài ra, trong phương thuốc còn có đề cập đến một số loại thảo dược mà mặc dù Nhậm Thanh Phong đã đọc qua vô số sách vở nhưng cũng không biết được. Tuy vậy hắn biết đó là những loại thảo đã tuyệt chủng trong giới tu chân ở đại lục Thiên Thai từ lâu rồi.

Nhậm Thanh Phong hơi có chút thất vọng, song vẫn ôm ấp một tia hy vọng mà cẩn thận thu lại phương thuốc cổ xưa này.

Dầu sao ở đại lục Thiên Thai không có, lại không thể nói lên rằng ở chỗ khác cũng không có. Giới tu chân Đông Hải thần diệu khó lường, núi non trùng điệp vô biên bao quanh thiên thai, đầm lầy thần bí dày đặc sương mù. Trong tưởng tượng của Nhậm Thanh Phong còn có khả năng tồn tại những khu vực chưa được biết đến. Những nơi đó đều có thể tìm thấy những loại linh thảo này.

Sau khi cất giữ phương thuốc, Nhậm Thanh Phong quyết định rằng, để có được chỗ đứng tốt hơn trong giới tu chân đầy rẫy cường giả này, chính mình nhất định phải lập tức tiến hành lần khổ luyện thực sự đầu tiên.

Sáng sớm mỗi ngày, hắn tiêu hao khoảng một canh giờ dùng linh lực cải thiện thể chất cho Tiểu Hắc, đồng thời cho Tiểu Hắc ăn một ít Linh thú hoàn. Tiếp đó hắn luyện tập ‘Thanh Phong thập tam’ kiếm khoảng ba canh giờ, rồi trở về nhà nhỏ dùng khoảng hai canh giờ để tiến hành nhanh chóng khôi phục. Đến tối thì hắn chủ yếu tu luyện “Luyện Thần thuật” để rèn luyện thần thức.

Ngoài việc thỉnh thoảng ăn uống cùng với đọc ngọc đồng “linh thú bách thảo chí” ra, Nhậm Thanh Phong dành phần lớn thời gian cứ như vậy suốt ngày đêm không ngừng khổ luyện.

Với tình hình như vậy, cuộc sống đột nhiên trở nên yên tĩnh, mà thời gian cũng như nước chảy lặng lẽ trôi đi. Ngày qua ngày, Nhậm Thanh Phong chìm trong khắc khổ tu luyện.

Ngày tháng cứ như thế kéo dài khoảng hơn một năm, lúc này là Trung thu, cũng vừa đúng năm năm kể từ khi Nhậm Thanh Phong gia nhập Huyền Dương môn. Sau khi tiêu hao phần lớn linh thạch trung phẩm, tu vi của Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng tiến triển không nằm ngoài dự kiến,

lên đến đỉnh cao trúc cơ trung kỳ. Đồng thời Nhậm Thanh Phong cũng lần thứ hai gặp phải bình cảnh tu luyện trong kiếp sống tu chân của mình.

Đối mặt với bình cảnh, Nhậm Thanh Phong đương nhiên đã có dự liệu từ lâu, hẳn sẽ cần phải đi đến Tửu Tuyền ở bên ngoài trấn nhỏ Thái Châu, mua một số rượu Thái Châu Lão Giáo, trước hết uống thử xem. Ngộ nhờ thật sự đúng như trước đây hẳn và Lâm Kiếm dự liệu, có thể giúp bản thân đột phá qua bình cảnh tu luyện hiện nay, như thế thì đương nhiên là không còn gì bằng. Nếu không thể được thì coi như là ra ngoài thư giãn, điều hòa một chút cuộc sống tu luyện buồn tẻ lâu nay là được rồi.

Nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong không dây dũa thêm nữa. Sáng sớm ngày hôm đó hẳn liền thu gom tất cả các thứ, hơi suy nghĩ một chút rồi hủy bỏ trận pháp Thổ Mộc Phân Thủy ở bên ngoài căn nhà nhỏ, thu lấy tám cây cờ trận cất đi. Sau đó hẳn điều khiển pháp khí Hoàng Chu bay lên núi Tửu Nhục sau nhà.

“Tiểu Hắc, lần này ta ra ngoài một chuyến, mà có muốn đi cùng tao không?” Nhậm Thanh Phong như thường lệ dùng linh lực trước tiên giúp Tiểu Hắc chải vuốt kinh mạch toàn thân, lúc này mới nói với Tiểu Hắc đang lộ vẻ hưởng thụ.

Trải qua một năm trời Nhậm Thanh Phong dùng linh lực cải thiện thể chất cùng với ăn một lượng lớn linh thú hoàn, nhìn bề ngoài Tiểu Hắc thì hầu như không có gì thay đổi, ngay cả chiều cao cũng không cao thêm được chút nào. Nhưng Nhậm Thanh Phong lại biết rõ hai tháng trước đây, Tiểu Hắc đã thành công tăng cấp lên thượng phẩm cấp một.

Tiểu Hắc vốn có sở trường là bay lượn, sau khi tiến cấp đã có thể miễn cưỡng đuổi kịp pháp khí Hoàng Chu khi Nhậm Thanh Phong toàn lực điều khiển.

Tiểu Hắc từ sau khi thành công tăng cấp thì không còn ăn Linh Thú hoàn mà trước đây vô cùng yêu thích nữa. Nhậm Thanh Phong không biết làm sao đành quyết định đồ hết mấy bình Linh Thú hoàn còn lại vào trong hồ nhỏ. Không ngờ một số con cá trong hồ lại vì đó mà thịt trở nên chắc và ngon hơn. Trong lúc nướng lên thỉnh thoảng còn có chút linh khí yếu ớt phân tán ra.

Tuy Tiểu Hắc không còn ăn linh thú hoàn nữa, nhưng vì Nhậm Thanh Phong dốc lòng tu luyện, ngoài ra cũng không có quá nhiều linh thạch cho nên không mua một ít linh thảo tươi trăm năm cho nó ăn. Mặc dù như vậy, Nhậm Thanh Phong lại phát hiện linh khí trong cơ thể Tiểu Hắc vẫn không ngừng tăng trưởng.

Về điều này, Nhậm Thanh Phong cũng chỉ có thể quy kết nguyên nhân nhờ thiên phú dị bẩm của Tiểu Hắc. Ngoài ra phần lớn thời gian mỗi ngày Tiểu Hắc đều bay đi ra bên ngoài cũng có thể là một nguyên nhân quan trọng.

“Tiểu Hắc, ta đang nói chuyện với mày đấy, nghiêm túc một chút.” Nhậm Thanh Phong thấy Tiểu Hắc không có chút phản ứng gì thì hơi bức tức nói.

Nhiều khi Nhậm Thanh Phong lại nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, đó chính là: “Nếu phần lớn thời gian Tiểu Hắc đều ở bên ngoài kiếm ăn mà vào mỗi buổi sáng đều quay về đúng giờ phải chăng là đến để hưởng thụ được mình dùng linh khí chải vuốt hay không? Chẳng lẽ Tiểu Hắc có sào huyệt ở bên ngoài, hay là đã trở thành linh thú của người khác rồi?”

Tuy phán đoán như vậy nhưng Nhậm Thanh Phong lại lười đi theo dò xét mỗi khi Tiểu Hắc bay ra bên ngoài.

Một mặt là bởi vì thị lực hai mắt Tiểu Hắc thực sự quá tốt, Nhậm Thanh Phong đã từng theo dõi vài lần nhưng toàn bị nó phát hiện ra, sau đó bị nó

dẫn đi vòng quanh khắp nơi đến khi chán nản mà quay về.

Mặt khác, Tiểu Hắc đã từng được giải trừ khế ước chủ tớ thì việc tiếp tục trở thành linh thú của người khác là tuyệt đối không có khả năng. Hơn nữa Tiểu Hắc bây giờ nếu lập tức bỏ chạy rồi ở bên ngoài không quay lại nữa thì Nhậm Thanh Phong cũng chẳng còn cách nào với nó cả. Mà Nhậm Thanh Phong không thể ra tay dùng bạo lực giết chết con vậy mà chính mình đã cứu sống, hoặc là nhốt nó trong thời gian dài.

“Thôi bỏ đi, bỏ đi. Cứ để một mình ta đi ra ngoài được rồi. Như thế cũng hay, bớt được khá nhiều ràng buộc.” Nhậm Thanh Phong khinh bỉ liếc nhìn Tiểu Hắc vẫn đang nằm trên đùi mình, sau đó lộ ra nụ cười ranh mãnh. Vừa nói dứt lời, Nhậm Thanh Phong không ngờ lại bắt lấy Tiểu Hắc vút mạnh vào trong hồ nhỏ ở bên cạnh.

Vốn đang nhắm chặt đôi mắt ưng, đúng lúc vừa mới bị ném đi đó, nó dường như đã phát hiện được tình hình không ổn, liền nhanh chóng vỗ cánh bay lên. Mặc dù vậy, suýt chút nữa thì nó cũng bị rơi vào trong hồ nước.

“Ha ha! Ai bảo người không đi cùng ta!” Nhậm Thanh Phong nhìn thấy Tiểu Hắc vỗ đôi cánh dính đầy bọt nước đang bay quanh trên hồ nhỏ, cao giọng gào ầm lên với mình thì vẻ mặt đắc ý nói.

Trêu chọc Tiểu Hắc xong, lúc này Nhậm Thanh Phong mới thỏa lòng hả dạ, tâm trạng vui vẻ ngồi lên Hoàng Chu, sau đó nhanh chóng bay đi về phía sơn môn.

(Sơn môn: lối ra vào môn phái)

Nhậm Thanh Phong vừa rời đi được một lúc, Tiểu Hắc cũng không tiếp tục ở lại trên núi Tử Nhục, mà vỗ cánh vút bay lên cao, sau đó nhanh chóng bay về một hướng khác.

Nhậm Thanh Phong như thường lệ dừng lại ở trước tảng đá lớn khắc tên Huyền Dương môn trên quảng trường sơn môn, nhìn mấy lần với vẻ hơi nghi ngờ. Sau đó hắn phát sáng ngọc bài thân phận báo hiệu cho đệ tử tuần tra đang bay lại rồi ra khỏi sơn môn, nhắm thẳng hướng thị trấn Tửu Tuyền bay đi.

“Ở đây chắc là có thể được rồi.” Sau khi đã cách xa núi Huyền Dương khoảng hơn hai mươi dặm, Nhậm Thanh Phong đứng trên Hoàng Chu nhìn về phía sau lưng.

Xác định chắc chắn không có tu sĩ đồng môn nào theo dõi, lúc đó Nhậm Thanh Phong mới lấy Phá Kim toa ra thay thế Hoàng Chu. Phá Kim toa vạch ra một đường ánh sáng vàng dài hơn một trượng, tiếp tục bay về phía trước với tốc độ nhanh chưa từng có.

Trải qua một năm khổ luyện, Nhậm Thanh Phong không chỉ tiến bộ rất lớn về tu vi mà nhờ sự trợ giúp của gần ba mươi viên huyết hồn đan, thần thức của hắn cũng trở nên dẻo dai cô đọng hơn.

Với tu vi đỉnh phong trung kỳ trúc cơ, thần thức của hắn tuy vẫn chưa bằng tu sĩ trúc cơ kỳ đại viên mãn nhưng cũng đã mạnh mẽ tương đương với tu sĩ trúc cơ hậu kỳ thông thường, hơn nữa có thể hơi cô đọng, dẻo dai hơn một chút.

Thần thức trở nên mạnh mẽ, tu vi trở nên cao cường, lúc này Nhậm Thanh Phong điều khiển Phá Kim toa, một pháp khí thượng phẩm sở trường về tốc độ, tự nhiên càng bay nhanh hơn trước, đồng thời cũng ổn định hơn.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 79

Đêm Trăng Trộm Rượu

Sau năm ngày đi một mạch qua mười mấy thị trấn lớn nhỏ, điều khiển Phá Kim toa bay mấy nghìn dặm, Nhậm Thanh Phong cuối cùng thuận lợi đến được trên một vùng cỏ hoang cách thị trấn Tửu Tuyền khoảng ba dặm.

“Có chiếc mặt nạ này và Liễm Linh thuật, tất cả chắc sẽ dễ làm thôi.” Nhậm Thanh Phong đứng trên Phá Kim toa bao bọc ánh sáng vàng lưu chuyển nhìn về trấn nhỏ Tửu Tuyền xa xa khói bếp lượn lờ, cửa tiệm san sát, sờ lên mặt nạ Âm Ngân mềm mại bóng mượt như tơ lụa ở trong tay, đồng thời đặc ý suy nghĩ.

Đối với việc giết chết Ngô - Sơn lần trước, tuy Nhậm Thanh Phong không để trong lòng, nhưng hai người Ngô - Sơn đó nếu có thể biết được hành tung của Nhậm Thanh Phong và Lâm Kiếm thì chắc cũng biết được hai người sẽ đến thị trấn nhỏ này.

Đến bây giờ, tuy hai người đó từ lâu bị Nhậm Thanh Phong dùng linh phù đánh lén chết rồi, nhưng rất có thể thế lực đứng đằng sau Ngô Sơn đã chú ý. Nếu như vậy, thị trấn nhỏ Tửu Tuyền này chắc chắn là nơi tương đối nguy hiểm đối với Nhậm Thanh Phong. Tuy đã cách đây một năm, Nhậm Thanh Phong vẫn lựa chọn cẩn trọng một chút.

Hắn đeo lên chiếc mặt nạ Âm Ngân, thu lại Thanh Phong kiếm đeo lên trên lưng, lại khởi động Liễm Linh Thuật, điều chỉnh tu vi thành luyện khí

kỳ cấp tám. Lúc này Nhậm Thanh Phong mới thu hồi Phá Kim toa rồi dùng Ngự Phong quyết tiến về trấn nhỏ với tốc độ của tu sĩ luyện khí kỳ.

Sau khi đến thị trấn, Nhậm Thanh Phong trước tiên đi dạo quanh một vòng đồng thời dùng thần thức kiểm tra một chút. Sau đó lại đi nghe ngóng tỉ mỉ trong vài cửa hàng chuyên bán rượu.

Thông qua thăm dò, Nhậm Thanh Phong mới phát hiện ra rằng, tuy thị trấn được gọi là trấn Tửu Tuyền nhưng trong trấn ủ bán chủ yếu là một vài loại rượu gạo khác nhau. Tiệm rượu ủ bán rượu Thái Châu Lão Giáo thì chỉ có một, hơn nữa lượng rượu ủ ra mỗi tháng phần lớn cũng đã được đặt sẵn trước đó.

Khi tìm được cửa tiệm đó, mặc dù Nhậm Thanh Phong quyết tâm không sợ tiêu tốn tiền bạc thế tục nhưng cũng chỉ mua được có hai vò mà thôi. Mà điều khiến cho Nhậm Thanh Phong cảm thấy nghi hoặc chính là việc mấy tên nhân viên phàm nhân trong quán rượu này tuy thể hiện vô cùng cung kính đối với một vị tiên sư như Nhậm Thanh Phong nhưng thực chất lại đối xử không có chút cảm tình nào, giống như là có một chỗ dựa dẫm mạnh mẽ nào đó, nên không hề sợ hãi đặc tội với tu sĩ.

Tuy rằng không thể mua nhiều, Nhậm Thanh Phong cũng không quá kích động. Hắn quyết định trước tiên hãy vào trong các quán trà trong trấn để xem xem có thể thăm dò được chút tin tức có liên quan nào hay không cái đã. Mà nếu thực sự không thu được kết quả gì thì vì đại nghiệp tu tiên của bản thân, buổi tối làm tên trộm một lần cũng đáng. Cùng lắm thì để lại vài viên linh thạch hạ phẩm vậy.

Trên đại lục Thiên Thai, tu sĩ đông đảo, linh thạch cũng có thể đổi được thành một lượng lớn tiền thế tục. Để lại một vài viên linh thạch hạ phẩm, dù vụ làm ăn có lớn hơn nữa cũng có thể triệt tiêu được thiệt thòi rồi.

Ôm suy nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong liền dùng thần thức kiểm tra tiệm rượu có phương viên cả ngàn trượng tỏa đầy hương rượu này. Sau đó hắn đi tới quán trà duy nhất trong cái thị trấn chỉ toàn là tiệm rượu này.

“Xin mời Tiên sư vào trong.” Một phục vụ tay chân nhanh nhẹn đứng ở cửa quán trà, thấy Nhậm Thanh Phong vừa đi tới, đầu tiên hơi sững ra, sau đó khom lưng nói. Hiển nhiên việc Nhậm Thanh Phong đeo mặt nạ Âm Ngân khiến cho người phục vụ này dễ dàng phát hiện ra thân phận tiên sư của hắn.

Nhậm Thanh Phong cũng không nói câu nào, chỉ khẽ gật đầu rồi đi theo người phục vụ lên trên tầng hai của quán trà. Hắn tìm một chiếc bàn gỗ đàn hương gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Nhấp một ngụm trà xanh do phục vụ vừa mới mang lên, Nhậm Thanh Phong làm như đang nói chuyện phiếm bắt đầu thăm dò người phục vụ về việc rượu Thái Châu Lão Giáo.

Là một người phục vụ ở quán trà duy nhất trong trấn Tửu Tuyền, chắc là bình thường tự nhiên cũng đã từng nghe qua không ít những chuyện phiếm của khách. Cho nên Nhậm Thanh Phong mới dò la từ người phục vụ này.

“Hả, hóa ra là như vậy.” Một lát sau, Nhậm Thanh Phong thốt lên, biểu lộ đã hiểu ra. Hắn thưởng cho người phục vụ một đồng tiền cổ rồi vẫy tay ra hiệu lui ra. Nhậm Thanh Phong lại vừa uống trà vừa suy nghĩ một cách tỉ mỉ.

Theo như những gì người phục vụ nói, tại trấn Tửu Tuyền thường xuyên có tiên sư đến muốn mua nhiều chút rượu Thái Châu Lão Giáo, nhưng phần lớn đều mất công quay về. Ngoài ra nghe nói tiệm rượu đó đúng là có thể có thể lực đứng đằng sau. Nếu không thì cũng không có chuyện từ trước tới giờ chưa từng xảy ra chuyện tranh giành cướp rượu.

“Loại rượu này có uống ngon đến đâu, cũng chỉ là vật bình thường mà thôi. Nếu thực sự có thể lực của giới tu chân gia nhập vào thì thật có chút

kỳ quặc. Trừ phi loại rượu này thực sự có ích lợi cho việc tu luyện của tu sĩ.”

Nghĩ về câu nói của người phục vụ, Nhậm Thanh Phong lại khởi động thần thức kiểm tra xem tình hình xung quanh. Sau đó hắn phát hiện ở xung quanh quán trà không có nhân sĩ nào có vẻ khác thường, chỉ có một văn sĩ trung niên trên người mặc áo vàng hơi kỳ quái đang cúi đầu uống trà nơi một chiếc bàn cách chỗ mình không xa.

Vị này là một văn sĩ trung niên phàm tục, bởi vì không hề có tu vi nên hình như không phát hiện ra Nhậm Thanh Phong dùng thần thức kiểm tra. Nhưng đó lại chính là điểm mà Nhậm Thanh Phong cảm thấy kỳ lạ.

Với cách hóa trang như Nhậm Thanh Phong thì ngay cả một hai tu sĩ cấp thấp thỉnh thoảng gặp hắn đi trên đường cũng đều cảm thấy có chút kỳ quái. Vị văn sĩ trung niên phàm tục này, đối diện với một tiên sư đeo mặt nạ, thần sắc lại như bình thường, cầm cúi uống trà như là không hề nhìn thấy Nhậm Thanh Phong vậy. Điều này thực sự là quá khác thường.

Uống trà khoảng nửa ngày, ngồi nghe chuyện phiếm của một vài khách thông thường ở xung quanh, đến lúc chính Ngọ, Nhậm Thanh Phong tính tiền rồi rời khỏi quán trà. Sau đó hắn tìm một quán trọ, thuê một gian phòng rồi yên lặng ngồi ở bên trong chờ đợi.

Căn cứ theo tin tức mà người phục vụ cung cấp, Nhậm Thanh Phong có thể khẳng định tiệm rượu đó chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài. Nếu không thì không thể giữ được quy củ như vậy, từ trước đến nay chưa từng có việc gì xảy ra. Cho dù là như vậy, Nhậm Thanh Phong vẫn quyết định tối nay đi xem qua một lần rồi tính tiếp.

Ngồi tĩnh tọa như vậy, thời gian thoáng một cái đã trôi qua, nháy mắt đã đến nửa đêm. Mà buổi tối hôm nay, trời tối đen như mực, thò tay ra cũng không nhìn rõ năm ngón, đây chính là thời cơ tốt nhất để ăn trộm.

Nhậm Thanh Phong không hề thay y phục dạ hành. Trong trời đêm tối đen như mực này, chiếc áo Thiên Hàng hơi phát sáng trên người hẳn thật là có chút nổi bật. Nhưng Nhậm Thanh Phong không hề để ý đến những điều đó, bởi vì Nhậm Thanh Phong biết: nếu tiệm rượu đó thật sự có tu sĩ cấp cao bảo hộ thì mình có mặc quần áo gì đi nữa cũng đều giống nhau cả thôi. Còn nếu không phải, thì với thân pháp quý dị của bản thân, thay hay không thay cũng sẽ không có khác biệt gì cả.

(y phục dạ hành: y phục chuyên dùng để dễ lẫn khuất trong bóng đêm)

Nhậm Thanh Phong như bông vải nhẹ nhàng thoát ra cửa sổ rồi hạ xuống trên đường phố đêm khuya không một bóng người. Hắn dùng thần thức kiểm tra một lượt tiếp đó khởi động Ngự Phong Quyết bay về hướng quán rượu. Do ban ngày đã dò đường, lúc này Nhậm Thanh Phong tự nhiên như xe nhẹ chạy đường quen, nhanh chóng lên tới gần quán rượu.

Chỉ trong phút chốc, Nhậm Thanh Phong đã thuận lợi tiến vào trước kho chứa ở sau tiệm rượu. Đưa tay khê vặn, hắn liền phá tan khóa sắt to bằng bàn tay trên cửa kho. Chính thức đứng tại trong kho chứa của tiệm rượu, nhìn thấy hàng loạt vò rượu chất thành đống cao lớn trước mắt mình, Nhậm Thanh Phong có chút không dám tin đây là sự thật!

Dễ dàng đoạt được như thế này, thực sự nằm ngoài dự liệu của Nhậm Thanh Phong. Sau khi thu lấy khoảng ba mươi vò rượu, Nhậm Thanh Phong suy nghĩ một lát rồi để lại hai viên linh thạch hạ phẩm. Tiếp đó hắn nhanh chóng lướt ra khỏi kho chứa, vượt tới dãy nhà trước của tiệm rượu, bóng người lại lóe lên vài cái thì hắn đã ở trên đường phố rồi. Hắn cũng không quay về quán trọ nữa mà phóng Phá Kim toa ra, điều khiển vạch ra một đường ánh sáng màu vàng dài hơn một trượng bay về phía tây của thị trấn nhỏ.,.

“Vị đạo hữu này xin hãy dừng bước.” Nhậm Thanh Phong vừa điều khiển Phá Kim toa bay được khoảng năm dặm thì chợt nghe thấy một giọng

nói đàn ông hồn hậu từ xa xa phía sau truyền đến.

Giọng nói này tuy từ xa truyền đến nhưng lại vô cùng rõ ràng, giống như tu sĩ đang đứng ở ngay trước mặt nói chuyện vậy.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 80

Đỗ Gia Suy Tàn

Nhậm Thanh Phong nghe được như vậy liền biết gặp phải phiền phức lớn rồi. Tiếng nói còn chưa dứt, Nhậm Thanh Phong vẫn chưa kịp có phản ứng gì thì đã thấy một vệt sáng vàng khoảng hơn một trượng nhanh chóng lướt qua rồi dừng lại trước mặt hắn. Ánh sáng vụt tắt, trước mắt hắn là một tu sĩ trung niên thân hình cao lớn, mặc áo nho gia màu vàng, khuôn mặt có vẻ hơi quen. Lão đứng lơ lửng trên không cách Nhậm Thanh Phong khoảng hơn chục trượng.

“Tu sĩ Kim Đan kỳ!”

Nhậm Thanh Phong nhìn thấy vị tu sĩ trung niên này không dùng pháp khí mà có thể đứng trên không, lập tức đoán được đối phương có tu vi gì, vì thế hắn dứt khoát không tiếp bay đi tới nữa mà dừng Phá kim toa lại trong không trung. Sau đó hắn không hề nói câu nào, chỉ là sắc mặt hờ hững, âm thầm phòng bị nhìn đối phương.

“Đạo hữu vẫn còn nhớ lão phu chứ?” Tu sĩ trung niên nghi hoặc liếc nhìn Phá kim toa sau đó khoan thai nhìn Nhậm Thanh Phong, thần sắc vẫn rất bình tĩnh mà hỏi.

“Đương nhiên là nhớ rồi. Nhưng không biết đạo hữu chặn tại hạ lại, rốt cuộc là có chuyện gì?” Nhậm Thanh Phong ung dung trả lời.

Vị tu sĩ này chính là văn sĩ trung niên mà ban ngày Nhậm Thanh Phong nhìn thấy ở quán trà. Với tu vi Kim Đan kỳ, nếu lão cố ý thu liễm khí tức thì đương nhiên Nhậm Thanh Phong không thể nhìn ra cái gì khác thường. Vì vậy lúc ở quán trà, Nhậm Thanh Phong mới cho rằng đối phương là một người phàm trần bình thường.

Tại sao vị tu sĩ này ban ngày thì che dấu tu vi bây giờ lại xuất hiện ở nơi hoang vắng này để chặn mình lại. Hơn nữa cũng không hề ra tay lại còn nói chuyện với mình, điều này làm cho Nhậm Thanh Phong không thể nào đoán ra được.

Dĩ nhiên, cũng khó có khả năng một tu sĩ có tu vi ít nhất Kim Đan kỳ truy đuổi theo mình chỉ vì ba mươi vò rượu. Mặt khác, với tu vi như vậy mà đối phương lại khách khí xưng hô đạo hữu với mình, điều này cũng làm cho Nhậm Thanh Phong vô cùng nghi ngờ không giải thích được. Giới tu chân lấy thực lực làm trọng chứ không phải là nơi dùng đức thu phục người.

“Ha ha, đạo hữu thật là, đã biết rồi còn hỏi! Nhưng nếu đạo hữu đã không muốn nhắc đến thì lão phu cũng không còn gì để nói nữa rồi. Không dấu gì đạo hữu, lão phu chính là người mở ra tiệm rượu Tửu Tuyên trong thị trấn.” Nhậm Thanh Phong ngay cả một câu tiền bối cũng không hề gọi, vị tu sĩ Kim Đan này lại dường như không để ý, thái độ vẫn rất ôn hòa nói.

“Thì ra đạo hữu chính là ông chủ quán rượu đó. tại hạ đã mạo muội ăn trộm rượu, thật sự bất kính quá! Thực lấy làm hổ thẹn.” Nhậm Thanh Phong thấy đối phương khách khí như vậy, ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng nói.

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Lão phu mở tiệm ủ rượu chính là để cho đông đảo đồng đạo đến uống. Đạo hữu không cần để ý đến, Hơn nữa đạo hữu cũng không phải là không trả tiền rượu cho nên không thể nói đó là ăn trộm rượu rồi. Lần này lão phu đến đây, cũng chỉ là muốn mời đạo hữu đến

tệ xá làm khách vài ngày, trò chuyện đôi chút để thể hiện lòng hiếu khách.” Tu sĩ Kim Đan vẻ mặt vẫn ung dung mỉm cười nói. Nói xong lão lại vô ý liếc nhìn Phá Kim Thoi ở dưới chân Nhậm Thanh Phong.

“Chẳng lẽ đạo hữu biết Phá Kim Thoi của tại hạ hay sao?” Nhậm Thanh Phong nhìn thấy đối phương thường xuyên quan sát Phá kim toa của mình thì hơi trầm ngâm rồi mở miệng hỏi.

Đối với lời mời của tu sĩ Kim Đan, Nhậm Thanh Phong đương nhiên không định đồng ý. Đối phương rốt cuộc có suy nghĩ gì, Nhậm Thanh Phong bây giờ vẫn chưa thể nhìn thấu được. Liều lĩnh đến đó làm khách, ai biết sẽ có việc gì xảy ra chứ? Mà nếu thắng thường từ chối thì ngộ nhỡ khiến cho đối phương tức giận vậy càng phiền phức hơn nữa!

Thấy lão tu sĩ này cứ luôn quan sát Phá kim toa, Nhậm Thanh Phong liền có chút suy tính rồi lúc này mới chuyển chủ đề bắt đầu hỏi.

“Quả nhiên là Phá Kim toa, xem ra lão phu đã thực sự không nhìn nhầm. Nói như vậy, đạo hữu nhất định là Mã Đằng - đệ tử của đạo hữu Phí Nhân Phí ở Huyền Dương Môn đi?” Tu sĩ trung niên lộ ra vẻ đúng như mình đã dự liệu mà mỉm cười nói.

“Tiền bối thật tinh tường!” Xin hỏi cao tính đại danh của tiền bối?” Nhậm Thanh Phong không trả lời trực tiếp mà khom người nói lảng sang chuyện khác.

Nghe đối phương nhắc đến Phí Trưởng lão và Mã Đằng, Nhậm Thanh Phong có chút ngạc nhiên và bất an. Hắn cũng hiểu ra đôi chút tại sao vị tu sĩ trung niên này lại có thái độ hòa khí như vậy.

Trước đó vị tu sĩ trung niên này gặp mình ở trong quán trà, bây giờ lại đuổi theo mình đến đây, e rằng rất có khả năng chỉ muốn giết chết mình, nhưng rồi không tiện ra tay trong trấn nhỏ, cho nên mới lựa chọn chỗ này.

Ngoài ra cũng có khả năng là lúc đầu chưa điều tra rõ lai lịch của mình nên không lập tức ra tay ngay. Sau khi chặn mình lại thì nhận ra pháp khí Phá kim toa rồi nghi ngờ mình có quan hệ sâu sắc với Phí Trường lão nên mới có thái độ ôn hòa.

Dù tu vi của đối phương có cao tới đâu thì cũng không dám đắc tội quá mức với đại môn phái Tu chân giống như Huyền Dương môn. Nhưng việc đối phương có thể nhận ra pháp khí đặc ý mà Phí Trường lão đã từng dùng, hơn nữa còn biết sự tồn tại của Mã Đằng thì thật khiến cho Nhậm Thanh Phong có chút bất ngờ.

Nhậm Thanh Phong biết rõ, lúc này điều cấp thiết nhất chính là không thể để đối phương vạch trần thân phận của mình. Cũng không thể để đối phương biết mình tự ý đến đây, không có đồng môn nào khác biết cả. Bởi vì khó đảm bảo đối phương sẽ không làm ra việc đại loại như giết người xóa sạch dấu vết.

“Ha ha, lão phu là Đỗ Uy. Chẳng hay tiểu đạo hữu có nghe sư phụ nhắc đến lão phu hay chưa? Vào năm đó, lão phu và Phí đạo hữu có thể coi như là bạn bè tốt. Chỉ là đã ba mươi mấy năm rồi không gặp mặt, vì vậy cũng khó trách được một tiểu bối như ngươi không biết.” Tu sĩ trung niên cười nói.

Hiển nhiên sau khi tin tưởng hoàn toàn vào thân phận giả của Nhậm Thanh Phong thì thái độ của vị tu sĩ này cũng trở nên vô cùng thân thiết.

“Hóa ra tiền bối là hậu thế của Đỗ gia, đệ nhất gia tộc tu chân vào hơn nghìn năm trước ở Thái Châu. Văn bối thật sự đã thất lễ rồi.” Nhậm Thanh Phong đột nhiên nói. Gia tộc tu chân Đỗ gia ở Thái Châu này hẳn đương nhiên là biết rồi.

Theo những gì trong sách có ghi chép lại mà Nhậm Thanh Phong đã xem, Đỗ gia trong thời kỳ cường thịnh, tu sĩ đông đảo, nhân tài vô số, đã

từng được gọi là đệ nhất gia tộc tu chân ở Thái Châu. Nghe nói tại thời kỳ cường thịnh nhất vào khoảng hai nghìn năm trước, Đồ gia đã từng có mười mấy tu sĩ kỳ Kim Đan, thậm chí suýt nữa thì đuổi kịp một vài môn phái hơi yếu một chút trong bảy đại môn phái tu chân.

Chỉ có điều đến khoảng hơn một nghìn năm trước, không biết vì sao Đồ gia đột nhiên nhanh chóng suy sụp. Đến khoảng trăm năm gần đây, Đồ gia gần như đã không còn xuất hiện trên đại lục Thiên Thai.

Theo như suy đoán của các tu sĩ hậu thế, Đồ gia suy sụp vì một là do thể hệ sau không biết vì sao số người có linh căn giảm thiểu rất nhiều. Thứ hai là vì tại thời kỳ cường thịnh năm đó quá phô trương nên có rất nhiều kẻ thù, sau đó khi bắt đầu xuống dốc thì mượn gió bẻ măng, thất bại hoàn toàn, không thể nào chuyển mình được.

Đương nhiên còn có nguyên nhân thứ ba quan trọng nhất đó chính là Đồ gia có thể đã mất đi bảo vật hoặc công pháp có uy lực to lớn nào đó, không còn chỗ dựa đảm để đứng vững trong giới tu chân nữa, vì vậy nhanh chóng bị suy sụp.

Một Đồ gia đã từng vô cùng huy hoàng, gia sản thâm hậu, sau đó mất đi chỗ dựa lớn nhất thì rốt cuộc sẽ như thế nào? Điều này lại là một bí mật chưa có lời giải trong giới tu chân ngày nay. Nhậm Thanh Phong đương nhiên cũng không biết.

“Tiểu đạo hữu thật sự có kiến thức rộng rãi, không ngờ còn biết được lời đồn đại nghìn năm về trước. Nhưng chuyện đệ nhất gia tộc tu chân đã từ nghìn năm trước rồi! Bây giờ, Đồ gia cũng chỉ còn có hai cha con Đồ Uy ta còn có thể coi là người tu chân mà thôi! Những người khác cũng chỉ là phàm nhân!” Trong mắt Đồ Uy lóe lên vẻ sững sờ rồi buồn bã than thở.

“Tiền bối chớ có quá để ý, thiên đạo khó lường, việc đã xảy ra, không ai có thể ngăn chặn được! Văn bối tin rằng có một ngày, Đồ gia sẽ lại có thể

mạnh mẽ như xưa!” Nhậm Thanh Phong cảm thông nói.

Trước đó, Nhậm Thanh Phong không thể ngờ mình lại gặp được tu sĩ đời sau của Đỗ gia trong lời đồn đại, hơn nữa còn là gia chủ hiện nay. Nhậm Thanh Phong cũng kinh ngạc khi biết đại gia tộc vô cùng cường thịnh năm đó bây giờ lại trở thành tiệm rượu trong trấn nhỏ kia. Trong lòng hẳn cũng không khỏi có cảm giác cảm thông sâu sắc, ý trời khó đoán.

“Tốt lắm! Mã hiền chất nói rất đúng! Hiền chất có thể suy nghĩ như vậy thực sự là giỏi hơn nhiều so với đứa con trai vô dụng không nên thân của ta. Mà xem tuổi của hiền chất rất trẻ đã có được tu vi trúc cơ trung kỳ rồi, tương lai nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn! Có điều tu vi của hiền chất hình như đã đến bình cảnh rồi?” Ánh mắt của Đỗ Uy nhìn Nhậm Thanh Phong với vẻ tán thưởng rồi sau đó sắc mặt lại trở nên nghiêm túc, như có chút trầm tư mà nói.

Đỗ Uy nghe Nhậm Thanh Phong nói, trong lòng hết sức vui mừng, ngay cả cách xưng hô trong khi nói chuyện cũng đã thay đổi trở nên càng thân thiết hơn. Với tu vi thấp như Nhậm Thanh Phong thì dù có sử dụng Liễm Linh Thuật để che dấu như lúc ở trong tửu lâu cũng không thể thoát được thần thức Kim Đan kỳ của Đỗ Uy dò xét.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 81

Rượu Linh Lực

“Tiền bối thật sự thấy rõ đến chân tơ kẽ tóc. Văn bối bái phục. Lần này văn bối vốn cùng với ba vị sư đệ đồng môn phục mệnh tông môn đến thành Thái Châu có việc nhưng ngẫu nhiên uống được chút rượu Thái Châu Lão Giáo do tiệm rượu của tiền bối pha chế, sau khi uống xong, cảm giác linh khí bên trong cơ thể có chút khác thường, giống như là có hiện tượng đột phá. Vì vậy văn bối để các sư đệ lưu lại chờ ở thành Thái Châu, một mình đi đến chỗ này định mua thêm một chút rượu, không ngờ lại vinh hạnh được gặp tiền bối.” Nhậm Thanh Phong đầu tiên dâng bích Đổ Uy một chút, sau đó mới giải thích rõ ràng ra.

“Hả, thì ra là như vậy. Ta tự hỏi tại sao hiền chất lại không biết quán rượu đó là sản nghiệp của lão phu, còn nhân lúc trời tối tự ý tới lấy rượu chứ? Thì ra không phải do Phí đạo hữu đặc biệt phái đến mua rượu.” Đổ Uy có chút giật mình nói.

“Về việc hiền chất nói loại rượu Thái Châu này uống nhiều có thể làm cho linh khí trong cơ thể dao động thì là sự thật. Dù sao thì lão phu đích xác đã bỏ thêm một chút thảo dược đặc chế vào trong nguyên liệu ủ rượu. Nhưng nếu muốn dựa vào việc uống nhiều rượu để vượt bình cảnh thì lại không thể.” Đổ Uy chợt hiểu ra rồi tiếp tục giải thích.

“Hả” Nhậm Thanh Phong thốt lên mang theo chút thất vọng, sau đó liền im lặng không nói gì.

“Hiền chất cũng đừng quá thất vọng, chỉ là bình cảnh tu luyện của trúc cơ kỳ thôi mà. Có lão phu ở đây trợ giúp thì hiền chất có thể dễ dàng vượt qua.” Đỗ Uy thấy Nhậm Thanh Phong im lặng không nói liền mỉm cười nói.

“Tiền bối thật sự có cách sao?” Nhậm Thanh Phong hỏi có chút không tin tưởng.

Tuy rằng tu vi của Đỗ Uy ít nhất là Kim Đan kỳ, cao hơn mình rất nhiều, nhưng nghe Đỗ Uy nói có thể giúp mình dễ dàng đột phá bình cảnh tu luyện tiến vào trúc cơ hậu kỳ, Nhậm Thanh Phong vẫn cảm thấy có chút không có khả năng. Bởi vì Lâm Kiếm chính là một ví dụ rất rõ ràng, dù Lâm Trường lão, một tu sĩ Kim Đan kỳ, toàn lực giúp đỡ tu sĩ nhưng vẫn không thu được chút ích lợi nào.

“Hiền chất có biết vì sao năm đó Đỗ gia ta có thể trở thành đệ nhất gia tộc tu chân ở Thái Châu không? Vì sao Đỗ Uy ta bây giờ lại phải trốn trong tiệm rượu ở một trấn nhỏ không? Đỗ Uy nở nụ cười, không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Vì sao thế? Chẳng nhẽ sự hưng thịnh của Đỗ gia năm đó lại có liên quan đến quán rượu này sao?” Nhậm Thanh Phong có chút ừ ừ cạc cạc hỏi tiếp.

“Hiền chất quả nhiên vừa nghe đã hiểu. Năm đó sở dĩ Đỗ gia ta hưng thịnh phần vinh chính là bởi vì thuật ủ rượu này. Mà căn nguyên suy yếu, cũng chính là nó.” Đỗ Uy đứng trong không trung, ngẩng đầu nhìn vào đêm tối vô tận, chậm rãi nói.

“Thuật ủ rượu? Chẳng nhẽ khi đó thuật ủ rượu của Đỗ gia có hiệu quả tương tự với rượu thuốc linh lực đan dược sao?” Nhậm Thanh Phong đứng trên Phá Kim toa ngờ vực hỏi tiếp.

“Đúng là như vậy. Hơn nữa rượu thuốc linh lực mà Đỗ gia ta chế ủ năm đó có rất nhiều loại chứ không chỉ đơn giản dùng để cung cấp linh khí. Ngoài ra nó còn có thể giúp các tu sĩ phá tan bình cảnh tu luyện. Cho nên Đỗ gia ta mới trở nên thịnh vượng như thế. Nhưng phương pháp ủ rượu năm đó về sau bất ngờ bị thất truyền. Vì vậy Đỗ gia ta mới suy yếu như bây giờ.” Đỗ Uy có chút kích động nói tiếp.

“Lại có loại rượu thuốc như vậy ư?” Dù Nhậm Thanh Phong đã có dự đoán trước nhưng vẫn không tìm được kinh ngạc mà thốt lên.

Thứ rượu thuốc linh lực mà Nhậm Thanh Phong nhắc đến trước đó thực sự chỉ là loại rượu lên men cho thêm vào một vài loại dược liệu đã qua xử lý đặc biệt, ủ chế ra sẽ có chưa một chút linh lực dược tính mà thôi. Cách sử dụng dược liệu như vậy chỉ có một số tu sĩ thích uống rượu, thích hưởng thụ cuộc sống mới đi uống thử, chứ nó không thể hoàn toàn phát huy hiệu quả của linh thảo dược liệu giống như đan dược.

Rượu thuốc linh lực mà Đỗ Uy nhắc đến, không những có thể cung cấp linh lực, nó còn có thể giúp các tu sĩ đột phá bình cảnh tu luyện, điều này Nhậm Thanh Phong mới nghe thấy lần đầu. Nếu thực sự có loại rượu thuốc như vậy thì chẳng phải Đỗ gia năm đó ngay cả tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng đã xuất hiện rồi sao?

“Đương nhiên! Nhưng cũng không phải như hiền chất tưởng tượng. Rượu thuốc linh lực mà Đỗ gia ta ủ chế ra năm đó, tuy rằng có thể giúp đỡ tu sĩ đột phá bình cảnh, nhưng cũng có chút hạn chế, nó chỉ có hiệu quả đối với tu sĩ dưới Kim Đan kỳ. Bởi vì tu sĩ khi đạt đến Kim Đan kỳ, bình cảnh mà họ gặp phải không đơn thuần chỉ liên quan tới linh lực, mà còn có liên quan rất lớn đến mức độ lĩnh ngộ thiên đạo cũng như tâm cảnh của tu sĩ.” Đỗ Uy bình tĩnh lại mà giải thích.

“Tiền bối nói những điều này, không biết có liên quan gì tới bình cảnh hiện tại của văn bối hay không? Chẳng lẽ trong tay tiền bối còn lưu giữ loại

rượu thuốc thần kỳ đó hay sao?” Nhậm Thanh Phong hỏi thẳng vào vấn đề.

“Hiền chất nói rất chính xác, trong tay lão phu đích thực còn có một bình nhỏ rượu thuốc như thế. Hơn nữa chính là loại đã kiểm tra có thể làm cho tu sĩ trúc cơ kỳ phá tan bình cảnh. Cho nên giúp đỡ hiền chất phá tan bình cảnh tu luyện hiện tại đương nhiên là không có vấn đề gì.” Đỗ Uy với vẻ mặt dụ dỗ mỉm cười nói.

“Chẳng nhẽ tiền bối định tặng không cho văn bối loại rượu thuốc này sao? Thế thì văn bối làm sao có thể yên tâm mà nhận được?” Nhậm Thanh Phong hờ hững hỏi.

Tuy rằng Đỗ Uy nhận nhầm mình là Mã Đằng, đệ tử của Phí Trường lão, nhưng nếu nói Đỗ Uy tặng không cho mình loại rượu thuốc thần kỳ như vậy thì có đánh chết Nhậm Thanh Phong cũng không dám tin tưởng. Mà theo như Nhậm Thanh Phong suy đoán, Đỗ Uy chắc chắn có mưu đồ khác.

“Ha ha, tiểu hữu đừng nghĩ nhiều. Thực ra lão phu chỉ có hai yêu cầu đơn giản thôi. Nếu tiểu hữu không thể làm được thì lão phu cũng sẽ không gây khó khăn. Tiểu hữu chỉ cần suy nghĩ nên ở lại hay nên đi là được.” Đỗ Uy hài lòng nói. Mà lần này nói chuyện, ngay cả từ “hiền chất” cũng không dùng, hiển nhiên có ý đặt nặng tính chất giao dịch lên một chút.

“Xin tiền bối nói ra trước xem sao.” Nhậm Thanh Phong bình tĩnh đáp. Vẻ mặt Đỗ Uy thì có vẻ ôn hòa, nhưng ai biết được hắn ta có đưa ra những yêu cầu quá đáng hay không chứ.

“Việc đầu tiên, thực ra vô cùng đơn giản, chỉ cần tiểu hữu tiện thể mang giúp một bức thư cho Phí đạo hữu mà thôi. Việc thứ hai chính là tiểu hữu phải “chỉ tâm lập lời thề”, lấy danh tính thật của bản thân thề không nói chuyện này ra ngoài, hơn nữa còn phải gửi bức thư đến tận nơi.” Đỗ Uy hơi hợt nói ra.

“Được. Nếu chỉ có hai việc này thôi thì vẫn bồi xin đồng ý.” Nhậm Thanh Phong hơi hơi sững sốt, sau đó cao giọng đáp. Nói chuyện nửa ngày, yêu cầu lại chỉ đơn giản như vậy, điều này Nhậm Thanh Phong không thể ngờ đến.

“Ở đây chính là rượu thuốc. Chỉ cần một giọt là đủ rồi, nhiều cũng chẳng có tác dụng gì. Tiểu hữu có thể kiểm tra trước. Còn đây là ngọc đồng, chính là lão phu gửi mấy lời hỏi thăm đến Phí đạo hữu. Nhưng bên trong ngọc đồng đã được lão phu hạ cấm chế. Chỉ tu sĩ Kim Đan mới có thể kiểm tra xem. Tiểu hữu cần phải bảo quản một cách thỏa đáng.” Đường như Đỗ Uy đã dự đoán được từ trước rằng Nhậm Thanh Phong sẽ đồng ý, lão không hề có chút ngạc nhiên nào, vẫn cứ mỉm cười nói.

Trong lúc nói chuyện, lão lấy ra một ngọc đồng trống rỗng, rất nhanh in khắc vào cái gì đó. Kế đó lão lại lấy ra một bình ngọc màu xanh xinh xắn lớn khoảng nửa thước, cẩn thận nhỏ từng giọt rượu màu trắng sữa vào trong chiếc bình ngọc màu vàng nhạt khác có kích thước giống như vậy. Sau cùng lão cẩn thận thu lại chiếc bình màu xanh rồi dùng linh khí bao bọc cả ngọc đồng và chiếc bình vàng lại. Làm xong hết những việc đó, lão mới thoải mái ném cho Nhậm Thanh Phong, lúc này đang đứng yên bất động ở cách đó mấy trượng.

“Ta, Mã Đằng, tại nơi đây xin thề rằng, nhất định sẽ bảo mật sự việc ngày hôm nay. Ngọc đồng truyền tin cũng nhất định sẽ đưa đến tận tay gia sư. Nếu phản lời thề, lúc tu luyện sẽ bị tâm ma xâm chiếm cho đến chết.” Nhậm Thanh Phong sau khi đón lấy hai món đồ, cũng không thèm nhìn, nhanh chóng đút vào trong túi trữ vật rồi vẻ mặt thận trọng chỉ vào tim mình nói lên lời thề.

Cái gọi là “chỉ tâm lập lời thề”, chính là lấy tâm ma của bản thân để lập lời thề. Người tu chân theo đuổi sự thăng thiên, bình thường trong khi tu luyện, điều sợ nhất chính là gặp phải tâm ma xâm chiếm. Cho nên lấy tâm

ma lập lời thề, cũng chính là lời thề mà người tu chân coi trọng nhất, kiêng kị nhất, không dám làm trái nhất.

Nhậm Thanh Phong thì không hề để ý, trước tiên hẳn không hề tin vào sự tồn tại của tâm ma, và cũng không hề cho rằng dùng tâm ma lập lời thề mà không tuân thủ thì sẽ bị như những gì đã nói. Còn nữa bây giờ đối phương đã nhận định hẳn là Mã Đằng thì Nhậm Thanh Phong chỉ có thể lấy danh nghĩa của Mã Đằng để lập lời thề. Còn không thì, trừ phi là hủy bỏ vụ giao dịch chứ nếu nói rõ chân tướng cho đối phương, để Đỗ Uy biết được chân tướng, sợ rằng, Nhậm Thanh Phong chỉ có một con đường chết. Cân nhắc một lúc, Nhậm Thanh Phong quyết định vẫn cứ lừa dối đối phương thì tốt hơn. Dầu sao cũng chỉ là một chút rượu mà thôi. Đỗ Uy giữ lại cũng chẳng dùng để làm gì. Cứ cho là con trai của Đỗ Uy có tu vi thấp, vẫn còn nhiều như thế cơ mà, cũng còn đủ để cho họ dùng.

Suy nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong tuy lừa dối Đỗ Uy nhưng lại cảm thấy mình tương đối đáng thương. Chỉ vì để có được một giọt rượu linh lực như vậy mà phải đứng tại trong đêm tối lạnh lẽo hốt hoảng lo sợ gọi tiền bối đến hơn nửa canh giờ, cuối cùng vẫn là mượn danh nghĩa của tên Mã Đằng chết tiệt mà bản thân không muốn đề cập đến.

Thấy Nhậm Thanh Phong thần sắc nghiêm túc vẻ mặt buồn khổ lập lời thề thì chút luyến tiếc ban đầu biến mất, Đỗ Uy rốt cuộc cảm thấy giọt rượu này không uống phí rồi. Dùng một giọt rượu linh lực để kéo gần mối quan hệ với sư đồ Phí Nhân, thậm chí tương lai còn là cả Huyền Dương môn, con đường khôi phục gia tộc của mình cũng càng thêm hứa hẹn.

Sau khi hoàn thành giao dịch một cách thuận lợi, Nhậm Thanh Phong tiếp tục nói chuyện phiếm với Đỗ Uy vài câu, thuận tiện đề cập một chút về việc Phí Nhân có khả năng sẽ trở thành trưởng môn Huyền Dương trong những năm sắp tới. Nghe được như vậy, Đỗ Uy càng thêm nhiệt tình. Kể đó Nhậm Thanh Phong lấy cớ các sư đệ đồng môn đang đợi, khách khí từ biệt

mấy câu. Sau cùng điều khiển Phá Kim toa nhanh chóng nường theo bóng đêm rời đi trong sự “lưu luyến không rời” của Đỗ Uy.

Nửa canh giờ sau, trong tĩnh thất của một ngôi nhà lớn nằm phía cuối con hẻm tĩnh mịch ở thị trấn Tửu Tuyền có hai vị tu sĩ tướng mạo giống nhau đang truyền âm trò chuyện.

“Tu sĩ bắt được lần này đâu rồi?”

“Tu sĩ đó là đệ tử của Phí Nhân, còn có chỗ hữu dụng, không thể bắt, để lại lợi dụng tốt hơn.”

“Cũng may lần này ta về muộn, nếu không thì đã giết nhầm một quân cờ hữu dụng rồi.”

“Chớ vội đắc ý. Tình hình của đám đông tu sĩ mà chúng ta bắt thế nào rồi? Còn nữa, lần sau làm việc gì cũng phải cẩn trọng một chút. Sự việc lần trước quá nguy hiểm! Cũng may mà chưa giết chết, chỉ đáng tiếc chiếc nhuyễn giáp kia.”

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 82

Phường Thị Bạch Thủy

Sau khi chia tay Đỗ Uy, Nhậm Thanh Phong ngự Phá Kim Toa, toàn lực bay đi hơn ba mươi dặm, lúc này mới yên tâm thở phào một hơi, giảm tốc độ phi hành xuống.

Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định đổi qua pháp khí Hoàng Chu, sau đó xác định hướng của thành trì gần nhất bay tới. Đó chính là Bạch Thủy thành.

Phá Kim Toa dù rất tiện dụng nhưng lại dễ bị tu sĩ khác nhận ra. Tuy nhiên, lần này nhờ có nó nên hắn đã được lợi rất nhiều từ Đỗ Uy.

Nhưng mà lần sau chưa chắc sẽ được may mắn như vậy. Mà nếu cứ lợi dụng thanh danh của Mã Đằng cũng rất dễ bị lộ. Hơn nữa Nhậm Thanh Phong cũng không muốn làm như vậy.

Qua chuyện này Nhậm Thanh Phong càng thấy cần thiết phải có một thượng phẩm phi hành pháp khí. Bởi vì tốc độ của pháp khí Hoàng Chu do Phí trưởng lão tặng hắn thật sự khá chậm.

Trải qua trận chiến Quỷ Khốc Lâm, hắn đã dùng hết cao cấp linh phù lấy từ Mã Đằng. Vì vậy nếu có cơ hội hắn sẽ mua dự trữ một hai tấm. Nếu không lỡ lại gặp một đối thủ cường đại hay nguy hiểm đặc thù thì chỉ sợ muốn chạy cũng không thoát.

Vì lo lắng như vậy cho nên khi bay ra khỏi trấn nhỏ Nhậm Thanh Phong cũng không lập tức quay trở lại Huyền Dương Môn mà quyết định tìm một phường thị đủ lớn ở gần nhất. Hắn định khi đến nơi sẽ tìm hiểu giá cả rồi bán đi một phần trong năm tấm Thủy linh thạch mà hắn tìm thấy trong đáy động ở Hoang Sơn Nhai, sau đó nhân tiện tìm xem có linh phù cao cấp giá rẻ hay không để mua một ít hoặc là đặt mua một pháp khí phi hành cao cấp.

Nếu không mua được gì hữu dụng thì cũng có thể đổi lấy một ít trung phẩm linh thạch. Đối với người thường tu luyện cực hạn như mình thì như vậy cũng là một lựa chọn không tồi.

"Cực hạn tu luyện", đó là sau khi Nhậm Thanh Phong trở về Tàng thư các, nhất thời cao hứng nghĩ ra. Theo phương pháp này thì trước hết hắn sử dụng hết linh lực của bản thân rồi nhanh chóng dùng lượng lớn linh thạch để bổ sung linh lực nhằm tăng cường tu vi. Tên gọi đó là mô tả rút gọn của phương pháp trên.

Còn sở dĩ hắn không đi Thái Châu thành để bán Thủy Linh Thạch là vì nghĩ đến an toàn bản thân. Mặt khác, Tiểu Cốc phường thị bên ngoài Huyền Dương Sơn quá nhỏ, thứ quý giá như Thủy Linh thạch e là tu sĩ cấp thấp sẽ rất khó mua được. Hơn nữa tại Tiểu Cốc phường thị cũng không tìm được cao cấp pháp khí và cao giai linh phù.

Bởi vì ở tu chân đại phái như Huyền Dương môn, đan dược và các loại pháp khí hầu như đều tự cung tự cấp, đồng thời đều có nơi cố định cung cấp vật tư. Cho nên Tiểu Cốc phường thị dù kề sát Huyền Dương môn - môn phái tu chân lớn nhất Thái Châu - thì cũng chỉ có tu sĩ cấp thấp mua bán một ít vật phẩm vặt vãnh mà thôi.

Ròng rã phi hành qua đêm, đến sáng sớm ngày hôm sau, Nhậm Thanh Phong còn cách Bạch Thủy thành khoảng trăm dặm. Bạch Thủy thành tên như nghĩa, bởi nó nằm bên sông Bạch Thủy rộng lớn uốn lượn nên có tên này.

Đi tới ngoài thành, Nhậm Thanh Phong mới phát hiện Bạch Thủy thành tuy không rộng lớn hùng vĩ bằng Thái Châu thành, nhưng lại có nét cổ xưa và tang thương vô cùng.

Nhậm Thanh Phong theo dòng người vào trong Bạch Thủy thành. Hầm lang thang trên con đường đá trắng cổ xưa, hai bên cửa hiệu san sát tấp nập kẻ đến người đi. Đi một lát, hắn chợt kinh ngạc phát hiện, các cấp tu sĩ thường xuyên xuất hiện ở nơi này không ít hơn ở Thái Châu thành. Chỉ có điều, tu sĩ ở đây phần lớn chỉ là trung – thấp cấp và độc lập hành động còn ở Thái Châu thành thì thường là tu sĩ của các môn phái tu chân kết thành đội nhóm đi cùng với nhau.

Ánh mắt Nhậm Thanh Phong tùy ý quét khắp trên phố. Rồi sau đó, hắn tìm một gã tu sĩ Luyện Khí kỳ hỏi thăm cụ thể tình huống ở Bạch Thủy thành. Từ những thông tin giản lược đại khái này, hắn biết được một ít sự tình về Bạch Thủy thành. Thành này tuy không nhỏ nhưng phường thị chỉ có một cái, còn lại là một ít cửa hàng lớn mua bán vật phẩm tu chân do năm gia tộc lớn là Chu, Trần, Ngô, Lý, Vương ở Thái Châu liên kết quản lý.

Năm gia tộc tu chân này, tuy quản lý phần lớn sản nghiệp kinh doanh tu chân tại Bạch Thủy thành nhưng đối với đa số tu sĩ giao dịch tại đây họ thu thuế thả lỏng hơn nhiều so với Thái Châu thành. Vì vậy dù Bạch Thủy thành không rộng bằng Thái Châu thành nhưng tán tu qua đây lưu lại có phần nhiều hơn một ít.

Hiểu rõ đại khái tình huống ở Bạch Thủy thành rồi, hắn tiếp tục đi vòng vo qua các ngõ ngách hơn nửa canh giờ. Cuối cùng Nhậm Thanh Phong đi đến bên ngoài phường thị lớn nhất Bạch Thủy thành - Bạch Thủy phường thị.

"Bạch Thủy thành phường thị, ta thấy nên gọi là năm đại gia tộc phường thị mới đúng. Nếu không có chỗ dựa, phần lớn tán tu có tu vi không cao thật sự rất khó sinh tồn tại tu chân giới thực lực vi tôn này." Bước vào

phường thị, đi trên đường cái dày đặc cửa hiệu ở hai bên, giữa dòng người tu chân lui tới, Nhậm Thanh Phong cảm khái trong lòng.

Trong phường thị tán tu đến mua bán không hề ít, nhưng mà phần lớn những người này đều chỉ là làm ăn nhỏ. Mà cửa hàng có chút coi được, cơ hồ hơn phân nửa đều là do đệ tử của năm đại tu chân gia tộc lập nên. Đặc điểm này có thể nhận thấy dễ dàng qua chiêu bài của ngũ đại gia tộc hiện thị trên biển hiệu bên ngoài cửa hàng.

Nhậm Thanh Phong tìm hơn một giờ, đi qua hơn mấy chục cửa hàng nhỏ, mặc dù không mua được thứ gì, nhưng cũng nắm được cửa hàng bán vật phẩm cao cấp nhất ở phường thị này.

Chủ các cửa hàng đều nói giống nhau:

“Đạo hữu nếu muốn bán thứ tốt, thì nên đi Vạn Bảo Lâu tìm kiếm. Cửa hàng nhỏ như của chúng ta thì sao có thể đủ linh thạch để mua được bảo bối quý trọng như vậy cơ chứ!”

“Đúng vậy, Vạn Bảo lâu.”

“Đến Vạn Bảo lâu là được. Đi thẳng về phía trước, đến cuối phường thị là có thể thấy.”

Dựa theo các chủ cửa hàng chỉ dẫn, Nhậm Thanh Phong tìm nửa canh giờ, cuối cùng đi tới cuối phường thị, đó là một toà lầu ba tầng cao lớn hoa lệ, trang trí đẹp đẽ. Trước lầu lại treo một biển hiệu màu vàng thật lớn.

Nhìn thấy Vạn Bảo lâu, Nhậm Thanh Phong cũng hết sức kinh ngạc vì hình dáng bên ngoài của tòa lầu. Nhậm Thanh Phong nhớ rõ ở phường thị của Thái Châu thành cũng có một tòa lầu có hình dạng tượng tự như vậy. Nhìn thấy như vậy, hẳn đoán rằng phía sau chiêu bài này hẳn phải có thể lực lớn với tài sản rất lớn để duy trì.

Tìm được Vạn Bảo lâu, Nhậm Thanh Phong cũng không vào ngay. Mà trước khi vào, hắn tìm một góc vắng vẻ, đeo lên ám ngân, sau đó điều chỉnh tu vi che giấu ở Luyện Khí hậu kỳ. Xong rồi hắn mới bước tới Vạn Bảo lâu.

“Vị đạo hữu này xin dừng bước, cửa hàng có quy định, muốn vào trong, nộp trước hai khối linh thạch hạ phẩm.” Hai nữ tu sĩ Trúc Cơ kỳ mặc trang phục màu vàng đứng trước cửa Vạn Bảo lâu, trong đó một người mỉm cười đưa tay ngăn Nhậm Thanh Phong, rất nhanh nói.

“Ồ, nếu tại hạ muốn vào xem một chút, chẳng nhẽ cũng phải nộp đủ số linh thạch hay sao?” Nhậm Thanh Phong cố ý giả giọng khàn khàn nhìn hai nữ tu sĩ rồi lạnh nhạt đáp lời.

Tại thời kỳ đặc biệt, nếu có thể tiết kiệm một khối hạ phẩm linh thạch cũng tốt, cho nên Nhậm Thanh Phong mới nói như thế. Mặt khác nhất thời nổi hứng, hắn muốn nhìn hai nữ tu sĩ nhiều hơn một chút.

“Đạo hữu thứ lỗi, cửa hàng quy định như thế.” Nữ tu sĩ mặt mày không đổi sắc hờ hững trả lời. Người nữ tu sĩ này đối với một tu sĩ cấp thấp lại nhỏ mọn, không hiểu quy củ như Nhậm Thanh Phong hiển nhiên có ý khinh thường.

Nhậm Thanh Phong thấy mặt hai nữ tu sĩ không đổi, bộ dáng không chút nề nang, chỉ đành nở nụ cười sau lớp mặt nạ, rồi hắn cũng không nói nhiều, lấy ra hai khối hạ phẩm linh thạch chuẩn bị đưa đi. Chợt lúc này, có một khối trung phẩm linh thạch bay tới trước hai nữ tu.

“Phí của vị huynh đài này tính luôn cho ta. Cộng lại một khối Trung phẩm linh thạch, chắc là cũng đủ.” Một giọng nam trẻ tuổi sang sảng nói.

Vừa dứt lời, một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tuổi trẻ, dáng người tầm thước, thân mặc trường bào trắng, tướng mạo anh tuấn, dáng vẻ thân thiện tươi cười từ phía sau Nhậm Thanh Phong thản nhiên đi tới.

“Tại hạ Lý Kiệt, không biết vị huynh đài tên họ là gì?” Thanh niên tu sĩ mỉm cười, hơi khom người đối với Nhậm Thanh Phong thi lễ nói.

“Tại hạ Nhậm Đại Phong.” Nhậm Thanh Phong hơi giật mình, tiếp theo cũng không khách khí mà trực tiếp thu hồi hai viên linh thạch hạ phẩm rồi sau đó khom người hoàn lễ với người vừa hỏi..

Nếu là trước đây ở trên giang hồ, có người thiện ý giúp hẩn trả tiền, Nhậm Thanh Phong sẽ thẳng thắn chân thành đối đãi với người đó. Nhưng mà bây giờ ở tại tu chân giới Thiên Thai Đại Lục, nơi cường giả như mây nguy hiểm khó lường này, với tu vi thấp kém hiện giờ, hẩn cần phải thật cẩn thận mới được. Dù sao, dùng cái tên có chút cổ hủ “ Nhậm Đại Phong”, , ở mức độ nào đó cũng là thành khẩn rồi.

Nhậm Thanh Phong sở dĩ không trước mặt cự tuyệt ý tốt của đối phương là bởi vì hẩn phát hiện phía sau đối phương còn đi theo hai gã mặc áo đen sắc mặt lạnh lùng, không rõ tu vi, hình như là hộ vệ của người này.

Có hai người đi theo bảo vệ, lại hào phóng, chắc chắn không phải là tu sĩ bình thường. Cho nên Nhậm Thanh Phong cũng biết ứng xử, cố ý không làm đối phương mất mặt.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 83

Thiếu Chủ Lý Gia

“Cảm ơn Lý thiếu gia khen thưởng.”

Nhậm Thanh Phong không biết nên nói gì với Lý Kiệt, hoàn cảnh lúc này có phần lúng túng. Còn hai nữ tu kia thì vui mừng nhận lấy hai khối linh thạch trung phẩm rồi sau đó khom người cảm ơn Lý Kiệt.

“Thì ra Lý huynh chính là thiếu gia của gia tộc tu chân đệ nhất Thái Châu. Nhậm mỗ có phần thất kính rồi.” Nhậm Thanh Phong phá tan bầu không khí bối rối bằng câu khách khí.

Từ ngôn ngữ và thái độ trịnh trọng của hai nữ tu, Nhậm Thanh Phong dễ dàng đoán được thân phận thật sự của Lý Kiệt.

“Đại Phong huynh khách khí, cái gì thiếu gia hay không thiếu gia. Nếu có thể, bốn thiếu gia như ta tình nguyện làm một gã tán tu bình thường để có thể tự do tự tại, vô câu vô thúc. Đúng rồi, không phải Đại Phong huynh muốn tiến vào trong hay sao? Vậy để bốn thiếu gia đi cùng Đại Phong huynh. Ngoài ra, Đại Phong huynh trực tiếp gọi ta là Lý thiếu là được rồi. Không cần Lý huynh Lý huynh, vừa nghe đã cảm thấy không được tự nhiên.” Về mặt Lý Kiệt trở nên buồn bực rồi thành khẩn nói với Nhậm Thanh Phong.

Nghe thấy mấy câu nói của Lý Kiệt, Nhậm Thanh Phong mới biết lúc trước Lý Kiệt nho nhã lễ độ, tất cả là giả vờ. Con người Lý Kiệt hình như là dạng người không có tâm cơ âm hiểm như các công tử thế gia khác. Giống như Lâm Kiếm đối nhân xử thế thẳng thắn ôn hòa. Nhưng mà Lý Kiệt và Lâm Kiếm có rất nhiều điểm cách biệt rất lớn.

“Ha ha, vậy theo ý Lý thiếu đi. Còn nữa, Lý thiếu cũng không cần gọi tại hạ là Đại Phong huynh, nghe cũng rất khó chịu.” Nghe Lý Kiệt nói chuyện mà Nhậm Thanh Phong không thể không buồn cười. Ngay sau đó, hắn cũng không khách khí nữa. Trên mặt vẫn đeo Ám ngân, Nhậm Thanh Phong cùng đi vào Vạn Bảo lâu với Lý Kiệt và hai gã bảo vệ trước vẻ mặt kinh ngạc lẫn ánh mắt phức tạp của hai nữ tu sĩ.

Hai người một thân áo bào trắng, trong ánh mắt của hai nữ tu sĩ này, tuy tu vi của Nhậm Thanh Phong vừa thấp, thái độ làm người lại keo kiệt, cổ hủ kém xa Lý Kiệt tu vi thâm hậu, tuần tú lại dư dả tiền bạc.

“Nhậm thiếu, ta nghĩ đây là lần đầu tiên huynh đến Vạn Bảo lâu phải không?” Lý Kiệt nhìn Nhậm Thanh Phong rồi âm thầm đánh giá. Sau đó, hắn lại cười nói như đã quen biết từ lâu.

“Tại sao Lý thiếu lại biết?” Nhậm Thanh Phong không ngừng đánh giá những đan dược lẫn pháp khí muôn màu rực rỡ trên các kệ hàng ở bốn phía đồng thời thản nhiên hỏi.

Lý Kiệt tựa hồ biểu thị rất chân thành nhưng Nhậm Thanh Phong biết với biểu hiện tựa như một kẻ ngay cả tiền vào cửa cũng không có, vả lại chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, nếu đối phương muốn tìm bằng hữu, cũng không nên vô duyên vô cớ tìm người như mình mới đúng.

Đối phương còn chưa biết mặt mũi, cũng chưa hỏi về thân phận của mình mà lại nhiệt tình hỏi thăm mọi tình huống của mình như đã quen biết, điều này quả thật quá mức kỳ lạ.

Vì vậy mặt ngoài Nhậm Thanh Phong chuyện trò vui vẻ với vị Lý Kiệt thiếu gia này, nhưng mà cũng như Lý Kiệt, hẳn không hề hỏi chuyện của đối phương., cả hai chỉ nói chuyện bên lề mà thôi.

“Cái này đơn giản, từ khi đi vào đến giờ, con mắt Nhậm thiếu người luôn chú ý đến các nữ tu sĩ tiếp khách, chẳng lẽ chuyện này qua mắt được thần thức cường đại của bốn thiếu sao?” Lý Kiệt cười nói.

Nhậm Thanh Phong nghe xong câu này, a a cười, không có tranh luận, mà tiếp tục đi theo Lý Kiệt, cũng không nói chuyện mà vừa đi vừa đánh giá bên trong.

Trải qua Nhậm Thanh Phong cẩn thận quan sát, và từ các cuộc nói chuyện của Lý Kiệt với mấy người quen ở đây, Nhậm Thanh Phong phát hiện, tầng một Vạn Bảo lâu chủ yếu thu mua và bán ra những thứ dành cho Linh Tịch kỳ sử dụng như đan dược, các loại linh phù cấp thấp, còn có một ít hạ phẩm pháp khí, các loại thảo dược thông thường, trận pháp. v. v...

Mà thu mua và bán các loại tu chân vật phẩm có giá trị là ở trên đại sảnh tầng hai.

Cái gọi là đấu giá đại hội, Nhậm Thanh Phong vốn đọc nhiều sách vở nên đã biết rõ. Tên Đấu giá đại hội cũng nói lên ý nghĩa. Đối với một ít vật phẩm quý trọng sẽ tổ chức công khai đấu giá, ai ra giá cao nhất sẽ mua được. Hình thức này tựa như một cuộc hội họp mua bán.

Sau một lát, Nhậm Thanh Phong đã đi dạo hết đại sảnh tầng một. Bọn họ đi đến cầu thang, bốn người lại nộp thêm một lần lệ phí nữa rồi bước lên tầng hai, nơi dành riêng để tổ chức những buổi đấu giá đặc biệt của Vạn Bảo lâu.

“Nhậm thiếu huynh không phải nói muốn bán đồ gì sao? Huynh cứ đi theo họ đi về phía trái ghi danh là được. Sau khi ghi danh xong đi sang bên

phải cạnh đấu giá tràng tìm ta là được rồi. Đến lúc đó ta sẽ kêu bọn họ đi đón huynh.”

Lý Kiệt quay ra nói nhỏ với một nữ tu Trúc Cơ kỳ tiếp khách mấy câu rồi quay sang cười nói với Nhậm Thanh Phong.

“Nhậm mỗ đi trước, cáo từ.” Nhậm Thanh Phong trả lời.

Nói xong, Nhậm Thanh Phong theo nữ tu sĩ, đi qua mấy hành lang, cuối cùng đi đến một gian phòng đặc biệt bằng gỗ lim tao nhã lịch sự, đây là phòng dùng để tiếp khách.

“Vị đạo hữu này nếu có đồ vật muốn bốn lần bán đấu giá, trước tiên mời đem vật đó đến đây để lão phu giám định một lần. Ngoài ra đấu giá được bao nhiêu, bốn lần sẽ lấy đi một phần trăm làm thù lao. Cho nên trước khi đăng kí đạo hữu nên suy nghĩ cẩn thận mới được.”

Dẫn đường nữ tu sĩ đi rồi, Nhậm Thanh Phong ngồi xuống bàn vừa uống hai ngụm trà thơm thì cửa phòng mở ra, một vị lão giả tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tóc bạc trắng áo lam đi vào. Nhìn thấy Nhậm Thanh Phong trên mặt đeo Ám ngân, lão hờ hững nói.

Theo phán đoán của lão giả, Nhậm Thanh Phong tu vi chỉ là Luyện Khí hậu kỳ nhưng cũng có thể bán ra thứ tốt. Nguyên nhân chính là Nhậm Thanh Phong mang Ám ngân, cho nên hẳn đoán đồ vật muốn bán chắc chắn không bình thường.

“Phiền đạo hữu lo lắng, tại hạ đến đây tất nhiên đã nghĩ kỹ rồi. Đồ vật muốn đấu giá, tất nhiên cũng đã chuẩn bị xong. Đạo hữu cứ từ từ mà giám định.”

Nhậm Thanh Phong thản nhiên nói, trên tay đột nhiên xuất hiện hộp ngọc màu lam. Theo ánh mắt tràn đầy hưng phấn lẫn tin tưởng của lão giả mà thả xuống bàn trà.

Nhậm Thanh Phong lần này chuẩn bị năm khối Thủy Linh Thạch đem ra đấu giá, theo lời của Lâm Kiến chỉ có thể bán được khoảng mười khối trung phẩm linh thạch, miễn cưỡng đủ tư cách đem ra đấu giá. Nhưng mà đối với ba khối thượng phẩm Thủy linh thạch, Nhậm Thanh Phong đối với nó đấu giá tràn đầy tin tưởng.

Cái Lam sắc ngọc hạp này, chính là từ trước Nhậm Thanh Phong rảnh rồi nên lấy một khối hạ phẩm linh thạch, tại Tiểu Cốc phường thị cố ý mua tới. Dùng lam sắc ngọc hạp đựng Thủy Linh Thạch, lúc mở hộp ra, làm tăng lên vài lần giá trị của Thủy Linh Thạch.

“Thủy Linh Thạch, không ngờ là Thủy Linh Thạch! Ai, đáng tiếc đây chỉ là trung phẩm. Đạo hữu muốn đem nó đấu giá với giá hai trung phẩm linh thạch?”

Lão giả mở ngọc hạp màu lam do Nhậm Thanh Phong cố ý sử dụng ra. Từ trong hộp, lão giả nhìn Thủy Linh Thạch lam quang chuyển động tỏa ra thì sắc mặt khẽ biến chuyển.

Hiển nhiên vị lão giả này hy vọng Nhậm Thanh Phong bán khối Thủy Linh Thạch với giá hai trung phẩm linh thạch. Hoặc muốn hẳn lấy thêm bảo bối khác, làm nghề xem xét bảo vật này, sở thích lớn nhất là thấy bảo vật, mà lúc sống cũng chỉ gặp qua vài lần như vậy.

“Đúng vậy, đạo hữu cho rằng hai khối trung phẩm Thủy linh thạch này có thể tham gia đấu giá không?” Tuy trong lòng Nhậm Thanh Phong có chút khẩn trương, thanh âm vẫn hờ hững như trước

Nếu hai khối trung phẩm Thủy linh thạch này có thể bán được giá tốt thì ba khối thượng phẩm Thủy linh thạch còn lại càng quý giá, Nhậm Thanh Phong tất nhiên không lấy ra để tìm phiền phức làm gì.

“Đương nhiên, nếu lão phu đoán không sai, hai khối trung phẩm Thủy Linh thạch mấy trăm năm qua không xuất hiện ở Bạch Thủy thành, những

lần trước đều bán được năm mươi trung phẩm linh thạch. Nhưng đáng tiếc, nếu là thượng phẩm Thủy Linh thạch thì giá càng tốt.” Lão giả khôi phục bình tĩnh nói.

Do quanh năm xem xét bảo vật, vị lão giả này đúng là kiến thức rộng rãi. Sau khi nhận rõ giá trị hai khối Thủy Linh thạch chỉ là trung phẩm thì lão giả khôi phục bình tĩnh rất nhanh.

Xác định Nhậm Thanh Phong không muốn bán vật dụng quý báu gì nữa, lão giả liền rời đi.

Một lúc sau, một nữ tu sĩ tiếp khách mang Nhậm Thanh Phong sang một gian phòng khác, làm thủ tục đơn giản, đưa ra hai khối trung phẩm Thủy Linh thạch. Sau đó hẩn cầm lấy một khối kim bài kim loại kì lạ, bên trên có một dãy số rồi đi theo nữ tu sĩ đi đến hội trường đấu giá.

Hội trường đấu giá rộng khoảng một nghìn mét vuông, cao hơn mười trượng. Trước hội trường có đài cao mười trượng. Mà dưới đài có hàng loạt dãy phòng nhỏ được ngăn chia bởi các bình phong, trong đó để ghế ngồi bọc da khá rộng rãi và thoải mái.

Lúc này các ghế ngồi đã đầy người, phần lớn đều là những tu sĩ cao cấp mà Nhậm Thanh Phong không thể nhìn ra tu vi thực sự.

“Nhậm thiếu gia mời đi theo ta.” Nhậm Thanh Phong đang tò mò đánh giá chung quanh, thình lình một thanh âm lạnh lùng truyền đến. Đồng thời một gã áo đen trung niên tu sĩ chẳng biết từ bao giờ xuất hiện sau Nhậm Thanh Phong.

“Tốt, phiền đạo hữu dẫn đường.” Trong nháy mắt, Nhậm Thanh Phong nhận ra đây là gã tu sĩ đi theo hầu hạ Lý Kiệt nên gật đầu đáp.

“Nhậm thiếu mau đến, đấu giá sắp bắt đầu rồi.” Khi đi đến gần một phòng nhỏ rộng khoảng một trượng, Nhậm Thanh Phong thấy Lý Kiệt đang

thoải mái ngồi trên ghế da. Nhìn thấy Nhậm Thanh Phong đi vào, gã hưng phấn kêu lên.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 84

Cảm Giác Thất Vọng

“Đã để Lý thiếu đợi lâu.” Nhậm Thanh Phong tới phòng bên cạnh, ngồi lên ghế da, liếc hai gã áo đen đang bày cấm chế cách âm, rồi bình thản nói với Lý Kiệt hưng phấn.

“Nhậm thiếu lần này muốn bán nhất định là thứ tốt đúng không? Lúc đầu ta còn tưởng Nhậm thiếu tính bán cái mặt nạ kỳ lạ này nữa.” Lý Kiệt nhìn chăm chăm vào mặt nạ Âm ngân mà Nhậm Thanh Phong đang đeo, trong mắt hơi toả sáng nói.

“Ha ha, Lý thiếu nói đùa, tại hạ một tán tu Luyện Khí kỳ, làm gì dễ dàng có đồ tốt, chỉ bán vài thứ lung tung thôi” Nhậm Thanh Phong nhìn hai nữ tu sĩ phục vụ đang đứng cạnh đài đấu giá vừa thản nhiên cười nói.

“Nhậm thiếu nói đùa, chẳng lẽ bốn thiếu không rõ tu vi thực của Nhậm thiếu không giống như biểu hiện ra ngoài hay sao?” Lý Kiệt chăm chú nhìn hai mắt Nhậm Thanh Phong, có chút chờ mong chậm rãi nói.

“Ồ, Nhậm mỗ cũng có chút tò mò, nếu tu vi Nhậm mỗ không phải Luyện Khí kỳ, vậy Lý thiếu gia cho rằng tu vi tại hạ là gì?” Trong lòng Nhậm Thanh Phong hơi kinh ngạc nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh như trước hỏi.

“Ta cũng không biết rõ ràng, nhưng mà nếu tu vi Nhậm thiếu thật là Luyện Khí kỳ lại không hề sợ ta, lại còn tự nhiên đối đáp, vậy thì lợi hại hơn nhiều so với nhiều tu sĩ Luyện Khí kỳ khác chỉ biết đi nịnh nọt tu sĩ Trúc Cơ.” Lý Kiệt hơi thất vọng nên chỉ đành ái ngại đáp lời.

“Lý thiếu quá khen rồi. Có phải Lý thiếu hoài nghi tu vi của ta, nên mới trả giúp ta tiền vào đây? Nếu vậy, Nhậm mỗ phải nói tiếng hồ thẹn rồi.” Nhậm Thanh Phong không phủ nhận, thản nhiên đáp.

Đối với tình trạng thất vọng của Lý Kiệt, Nhậm Thanh Phong nhìn rõ trong mắt, điều đó trái lại làm hắn có cảm giác được giải thoát. Như vậy ít nhất không cần lo đối phương có ý đồ bất lương với mình.

“Nhậm thiếu không nên hiểu lầm, quả là lúc đầu bốn thiếu có ý nghĩ như vậy. Nhưng nếu Nhậm thiếu không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ, bốn thiếu cũng sẽ không lãnh đạm. Ta rất thích kết giao bằng hữu, ở Bạch Thuỷ thành có thể nói ai ai cũng biết. Mà hai ta quen nhau cũng là có duyên vậy.” Lý thiếu nghe Nhậm Thanh Phong nói hết, vội vàng giải thích.

“Lý thiếu không cần để ý, Nhậm mỗ chỉ hỏi một chút thôi.” Nhậm Thanh Phong yên tâm, không hỏi gì thêm mà vẫn thản nhiên như trước.

Lý Kiệt là thiếu chủ của đại gia tộc tu chân, chỉ mang hai người bên mình đều có tu vi cao thâm khôn lường, thủ hạ có tu sĩ Trúc Cơ kỳ chắc không ít. Lúc này nghe trong lời nói của hắn cố ý tìm tu sĩ Trúc Cơ kỳ, điều này làm cho Nhậm Thanh Phong yên tâm đồng thời cũng có chút tò mò.

Lúc sau hai người đều thông minh nói lảng sang chuyện khác, tùy tiện nói tới một số thứ vật phẩm sẽ xuất hiện trong đợt đấu giá lần này.

Qua một lúc sau, cuối cùng thời khắc hai người chờ đợi đã tới, trên đài đấu giá đi ra một tu sĩ mà Nhậm Thanh Phong không thể xác định được tu vi, người này mặc thanh sam khí chất ổn trọng.

“Các vị đạo hữu! Chào mừng quý vị đến với đấu giá hội ba ngày tổ chức một lần của bốn lần. vẫn giống như trước kia, lần này sẽ đấu giá mười kiện vật phẩm quý giá. Quý củ chắc quý vị cũng đều biết, tại hạ không nói nhiều làm mất thời gian của các vị. Lần đấu giá này xin được bắt đầu.”

Trung niên tu sĩ chủ trì đấu giá mỉm cười nhìn tu sĩ toàn hội trường đang thể hiện những thần sắc khác nhau, sau đó cất cao giọng hô.

“Lần này kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên là một thanh thượng phẩm phi kiếm pháp khí hiếm có “Mặc lục phi kiếm”. Kiếm này được luyện chế thành từ Mặc lục kim sa trong lời đồn, uy lực cường đại, biến hóa vô cùng, tốc độ cực nhanh, hơn nữa thích hợp linh căn mộc hệ sử dụng. Nó là bảo vật tốt nhất cho những tu sĩ dưới Kim Đan kỳ dùng để giết địch thoát thân, tìm bảo vật trừ yêu ma. Giá bắt đầu là một khối thượng phẩm linh thạch, mỗi lần lên giá ít nhất một khối trung phẩm linh thạch.”

Tu sĩ trung niên chủ trì đấu giá lấy ra một thanh kiếm nhỏ màu xanh vút lên trên không trung. Sau đó hần lại nói ra những lời mê hoặc với những người tham gia đấu giá.

“Nhìn cũng không tệ, đáng tiếc chỉ là thượng phẩm, lại là phi kiếm rất ít biến hoá. Nếu là cực phẩm, bốn thiếu còn cân nhắc để mua.” Nhìn trên đài lấp loáng tiểu kiếm, Lý Kiệt khinh thường nói.

Lý Kiệt là thiếu chủ của đại gia tộc tu chân, trên người toàn là thượng phẩm pháp khí nên hần mới nói như thế. Mà cực phẩm pháp khí như lời hần nói cũng rất ít thấy bán ở đấu giá hội.

“Khí phách Lý thiếu thật lớn, nhưng mà cực phẩm pháp khí quá ít, làm gì có tu sĩ nào đem nó ra bán?” Nhậm Thanh Phong vừa đánh giá tiểu kiếm màu xanh, trong lòng thì âm thầm so sánh nó với Phá Kim Toa và Thanh Phong kiếm, vừa thuận miệng nói ra.

Thượng phẩm pháp khí tuy rằng trân quý, nhưng hơn phân nửa tu sĩ Linh Tịch kỳ đều có. Còn cực phẩm pháp khí do yêu cầu chế tạo cực kỳ khắt khe, uy lực cường đại nhưng lại rất hiếm. Hơn nữa một ít tu sĩ cao giai có cực phẩm pháp khí thích hợp thì khi đạt tới Kim Đan kỳ vẫn sẽ tiếp tục sử dụng. Cho nên dù là tu sĩ Linh Tịch kỳ cũng rất ít người có cực phẩm pháp khí. Mà cho dù có, bọn họ cũng không nỡ đem bán.

Trong lúc Nhậm Thanh Phong, Lý Kiệt nói chuyện với nhau thì các tu sĩ khác đã dồn dập tham gia đấu giá. Một lát sau, thanh kiếm này cuối cùng được bán với giá một trăm bảy mươi khối trung phẩm linh thạch cho một tu sĩ không biết tu vi, thân hình mập mạp. Tên tu sĩ này rất vui mừng khi mua được nó.

Tiếp theo tu sĩ chủ trì đấu giá lấy ra vật phẩm đấu giá thứ hai, đó là một gốc Hoàng linh thảo bốn trăm năm. Tiếp đó mặt gã tươi như hoa mà giới thiệu cho rất đông tu sĩ đang hưng phấn trông mong.

Cuối cùng Hoàng linh thảo rất nhanh được bán ra với giá rất cao là một trăm ba mươi khối linh thạch trung phẩm. Người mua được là một tu sĩ tóc trắng già dặn.

Qua hơn một giờ, sau khi đấu giá hội bán ra một bộ trận kỳ phòng hộ rất thích hợp cho tu sĩ Linh Tịch kỳ và một tấm thủy long phù cấp năm thì rốt cuộc cũng đến lượt hai khối trung phẩm Thủy tinh thạch của Nhậm Thanh Phong được đem ra đấu giá.

“Vật phẩm thứ tư là hai khối trung phẩm Thủy tinh thạch bên trong có chứa rất nhiều tinh thuần thủy linh khí. Tin rằng ai cũng biết công dụng của Thủy Linh thạch rồi, không cần tại hạ nhiều lời các vị cũng biết rõ ràng. Hai khối trung phẩm Thủy Linh thạch, hai mươi trung phẩm linh thạch. Bắt đầu! Mời các đạo hữu ra giá.”

Trung niên chủ trì đấu giá lấy ra một chiếc hộp màu lam đựng hai khối trung phẩm Thuỷ Linh thạch rồi tùy ý nói.

Đã bán qua nhiều vật phẩm trân quý nên dù Thuỷ Linh thạch hơi hiếm nhưng chỉ là trung phẩm vì vậy tu sĩ chủ trì không quá cao hứng.

“Không biết có thể bán được giá tốt hay không!” Nhậm Thanh Phong thấp thỏm thầm nghĩ.

Theo lời nói của lão giám định khi này, hai khối trung phẩm Thuỷ Linh thạch này nếu có thể bán được giá tốt thì là một khối thượng phẩm linh thạch.

Nếu được như vậy và thêm số trung phẩm linh thạch hiện có, Nhậm Thanh Phong miễn cưỡng có thể mua được một món phổ thông pháp khí chuyên dùng phi hành rồi.

Mà theo lời Lâm Kiếm năm đó nói thì hai khối trung phẩm Thuỷ Linh thạch này chỉ có thể bán được với giá hai mươi trung phẩm linh thạch mà thôi.

Nếu bán ra ba khối thượng phẩm Thuỷ Linh thạch, một khối lại có giá trên trời, như vậy sẽ làm cho người khác chú ý. Khó trách Nhậm Thanh Phong trong lòng phập phồng.

“Ba mươi khối trung phẩm linh thạch.”

“Bốn mươi khối trung phẩm linh thạch.”

“Năm mươi khối trung phẩm linh thạch.”

“Được, sáu mươi khối trung phẩm linh thạch, thành giao.”

Một lát sau, giá bán được lại ít hơn so với Nhậm Thanh Phong nghĩ. Qua một phen đấu giá, hai khối trung phẩm Thuỷ Linh thạch, được một nữ

tu sĩ trẻ tuổi mua với giá sáu mươi khối trung phẩm linh thạch.

“Chỉ có sáu mươi khối trung phẩm linh thạch?”

Nhậm Thanh Phong nghe được chủ trì dứt khoát kết thúc, trong lòng rất thất vọng, nhịn không được thốt lên tiếng.

“Có chuyện gì, Nhậm thiếu đang suy nghĩ gì sao? Không lẽ huynh muốn mua nó sao? Bốn Thiếu cũng định mua khối Thủy Linh thạch này tặng người. Đáng tiếc chỉ là trung phẩm, cũng khó trách bán không được giá cao.”

Hai mắt Lý Kiệt hiện lên dị sắc, nhìn Nhậm Thanh Phong có chút dờ ra nói.

“Nhậm mỗ còn có việc, xin cáo lỗi đi trước.”

Nhậm Thanh Phong trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh, rồi bình thản nói. Sau đó hần lập tức đứng dậy đi vào lối đi nhỏ bên cạnh để tiến tới chỗ hai nữ tu tiếp khách ở gần đó.

“Đạo hữu mời theo ta.” Nghe Nhậm Thanh Phong đang đến gần truyền âm, nữ tu sĩ tiếp đãi khẽ đáp. Nói xong liền mang Nhậm Thanh Phong đi ra hội trường, hướng chỗ làm việc đi tới.

Nửa canh giờ sau, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng theo sự dẫn dắt của nữ tu sĩ trở lại phòng đấu giá. Sau đó lại được người hầu của Lý Kiệt dẫn đến một gian phòng riêng.

"Các vị đạo hữu, ngay bây giờ chúng ta có một tin vui cho các vị. Giống như quý vị dự đoán, lượt đấu giá kế tiếp sẽ là một kiện bán cực phẩm pháp khí."

Khi Nhậm Thanh Phong vừa mới ngồi yên thì nam tu sĩ chủ trì trên đài đấu giá đã kích động hô lên.

-----o0o-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 85

Đấu Giá Giá Cao

“Bán cực phẩm pháp khí?”

“Cái gì, bán cực phẩm!”

“A, là thật?”

Thanh âm của chủ trì đấu giá vừa dứt, hầu hết các tu sĩ đang yên lặng dưới đài cũng bất ngờ đến nỗi không nhin được mà kêu lên.

Ngay cả Lý Kiệt vốn luôn làm ra dáng vẻ ung dung sang trọng, luôn khinh thường pháp khí cao giai phổ thông cũng không để ý thân phận, bỏ qua chào hỏi Nhậm Thanh Phong vừa quay lại mà mà hưng phấn nhảy lên ghế đứng nhìn lên trên đài.

Pháp khí bán cực phẩm, là chỉ những pháp khí thượng phẩm cao nhất, nó nằm giữa cực phẩm pháp khí và thượng phẩm pháp khí. Loại pháp khí này dù vẫn là pháp khí thượng phẩm nhưng có thể so sánh với pháp khí cực phẩm vì nó có một số uy năng đặc thù.

Lại thêm loại Pháp khí này kém hơn một bậc so với cực phẩm pháp khí nên luyện hóa càng dễ dàng hơn, giá cả so với cực phẩm pháp khí cũng mềm hơn nhiều. Chính vì như vậy loại thượng phẩm pháp khí đỉnh phong này mới được xưng là bán cực phẩm pháp khí.

“Đúng vậy, dù loại này chỉ là bán cực phẩm pháp khí nhưng là loại hiếm có mà Bốn lâu hơn trăm năm mới gặp được.” Tu sĩ chủ trì phi thường hài lòng nhìn chúng tu sĩ đang nhao nhao thảo luận. Hai tay hắn cẩn thận tiếp nhận hộp ngọc màu trắng từ một nữ tu sĩ tiếp đãi, sau đó rất phấn khích lại cường điệu giới thiệu.

“ Mời các vị đạo hữu xem, đây là pháp khí thượng phẩm hình toa (thoi), chất iệu hiếm có, thủ pháp luyện chế cao siêu, uy lực cường đại, lấy tốc độ làm sở trường, có thể sánh ngang với đại bộ phận cực phẩm pháp khí. Chỉ cần luyện hoá cái này, ha ha, không cần tại hạ nhiều lời, chư vị đều biết, có một kiện bán cực phẩm pháp khí thiên về tốc độ, cái này đại biểu cho điều gì.”

Lấy pháp khí xinh xắn từ trong hộp màu trắng ra, kim quang bắn ra bốn phía, tu sĩ chủ trì cẩn thận nâng nó trong tay, cao giọng giới thiệu.

“Bốn lâu lấy danh dự đảm bảo, pháp khí này được đại sư chuyên môn kiểm định. Giá khởi điểm là hai khối trung phẩm linh thạch, chỉ phải bỏ ra số linh thạch mua thượng phẩm pháp khí nhưng mua được pháp khí bán cực phẩm có uy lực như cực phẩm pháp khí. Các vị đạo hữu hãy xem và suy nghĩ, liệu ai trong các vị còn có thể do dự chứ? Cơ hội rất hiếm, nhanh chóng ra giá, nếu không, bị người khác mua mất bảo bối, lúc đó thì tiếc nuối rồi !” Tu sĩ chủ trì nhìn các tu sĩ đang rục rịch dưới đài, lớn tiếng mê hoặc.

“Xin hỏi đạo hữu, chẳng nhẽ bán ra cực phẩm pháp khí như vậy lại không có một cái tên nổi tiếng sao?” Dưới đài một gã tu sĩ vừa bình tĩnh trở lại cao giọng hỏi.

“Ha ha, vị đạo hữu này hỏi thật hay, bảo bối như thế, chắc chắn sẽ có tên nổi tiếng. Chỉ cần đạo hữu mua nó về, đạo hữu muốn đặt tên gì nó sẽ có tên đó, còn cực phẩm pháp khí này nó không có tên. Các vị, có thể mua

được cực phẩm pháp khí sau đó tự mình đặt tên cho nó, các đạo hữu còn chờ cái gì?” Mặt tu sĩ chủ trì mỉm cười, tiếp tục mê hoặc nói.

"Cái toa này ta muốn, ba cực phẩm linh thạch." Chủ trì đấu giá vừa dứt tiếng, một gã tu sĩ nhiều râu ở hướng tây đứng dậy sang sảng hô.

"Tại hạ đồng ý trả bốn cực phẩm linh thạch." Hướng đông một gã thanh niên mặc nho bào cao giọng lên tiếng.

"Năm khối cực phẩm linh thạch, lão phu muốn pháp khí này." Một lão giả ngồi ở phía sau cùng run giọng hô.

"Tốt lắm, vị đạo hữu này ra giá năm cực phẩm linh thạch, còn vị đạo hữu nào trả giá cao hơn không? Cơ hội rất hiếm, cực phẩm pháp khí như thế, nếu không phải tại hạ không có tiền, nếu không cũng muốn mua nó về. Các vị đạo hữu hãy nắm lấy cơ hội." Chủ trì tu sĩ nhìn các tu sĩ dưới đài xôn xao không ngừng, cổ tình tiếc nuối hưng phấn kêu lên.

"Năm trăm năm mươi trung phẩm linh thạch."

"Sáu cực phẩm linh thạch."

...

Dưới đài lại có mấy tu sĩ cao giọng hô.

Hiển nhiên những người ra giá cạnh tranh, đa số đều là ngoài Trúc Cơ hậu kỳ. Với họ mà nói, dù rất nhanh có thể tiêu hết mấy khối cực phẩm linh thạch, nhưng có được bán cực phẩm pháp khí càng thực tế hữu dụng, càng có sức hấp dẫn hơn.

"Nhậm thiếu có nhận biết pháp khí hình toa này hay không?" Thấy các tu sĩ tranh đoạt, Lý Kiệt ngược lại bình tĩnh ngồi xuống, tiếp theo nhìn Nhậm Thanh Phong như muốn nhìn xuyên hắc hủi.

“Lý thiếu gia nói đùa rồi, thượng phẩm pháp khí như vậy, Nhậm mỗ chưa từng thấy qua, làm sao mà nhận biết. Nhưng mà nếu Lý thiếu biết, không ngại nói ra cho Nhậm mỗ mở mang kiến thức.” Ánh mắt Nhậm Thanh Phong bình tĩnh nhìn lại Lý Kiệt, bình thản nói.

“Nếu ngay cả tán tu đi khắp nơi như Nhậm thiếu mà cũng không biết, vậy cả ngày ở nhà như bốn thiếu như thế nào biết?” Lý Kiệt bình tĩnh nhìn vào hai mắt Nhậm Thanh Phong nói

“Lý thiếu đang lo lắng đấu giá không có gì đáng mua sao? Kia là pháp khí không tệ a, vì sao không mua về?” Nhậm Thanh Phong ra vẻ hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha, bốn thiếu lần này còn muốn mua vật khác, tất nhiên sẽ không tiêu linh thạch lung tung. Nhưng hành tung Nhậm thiếu lại có vẻ rất bí mật a. Vừa đi ra một chuyến, liền có đấu giá cực phẩm pháp khí, thật sự làm cho bốn thiếu thấy tò mò.” Lý Kiệt cười hỏi lại.

“Ha ha, Lý thiếu lại nói đùa rồi. Nhậm mỗ nếu có bán cực phẩm pháp khí như vậy, tu vi cũng sẽ dừng lại mười năm ở Luyện Khí kỳ. Mà có pháp khí như vậy, Nhậm mỗ như thế nào nỡ bỏ ra bán!”

Nhậm Thanh Phong quay lại nhìn cảnh tượng đấu giá, thuận miệng nói.

Đúng như Lý Kiệt đoán, cực phẩm pháp khí hình toa này, đúng là Phá Kim Toa mà Nhậm Thanh Phong quyết định bán đi. Sở dĩ Nhậm Thanh Phong đột nhiên bán Phá Kim Toa mà hắn đã luyện hoá khá là vì muốn giải quyết khó khăn kinh tế trước mắt, còn có tránh khỏi sau này gặp phải vấn đề phiền toái không cần thiết.

Không thể quang minh chính đại sử dụng, giấu giếm thêm phiền toái, không bằng bán đi, như vậy sau này khỏi phiền phức. Mặt khác bán đi Phá Kim Toa tại Bạch Thuỷ thành, nơi ít các môn phái nhiều tán tu sẽ không lo lắng bị tu sĩ nào nhận ra.

Sau khi giám định Phá Kim Toa và làm xong thủ tục, trên đường đi ra đây Nhậm Thanh Phong không có ý trở lại chỗ Lý Kiệt, nhưng hình như Lý Kiệt cho người theo dõi hẳn, khi vừa ra đã có người của Lý Kiệt đợi hẳn. Lúc này hẳn mới có một màn nói chuyện đối trá này.

“Xem ra muốn tại buổi đấu giá mua pháp khí chuyên dùng phi hành cũng đành để lần sau rồi.” Nhậm Thanh Phong vừa ứng phó lời nói bóng gió của Lý Kiệt, vừa âm thầm tính toán.

Dựa theo xu thế phát triển hiện tại, Phá Kim Toa có thể bán được giá cao, nhưng mà mang nhiều linh thạch trên người cũng rất nguy hiểm.

Càng chưa nói tới tên Lý Kiệt làm cho hẳn khó hiểu này. Chỉ sợ ngay cả Vạn Bảo lâu này cũng không dễ dàng để mình thuận lợi mang theo nhiều linh thạch ra khỏi Bạch Thủy thành.

May mắn là hẳn đeo mặt nạ, lại che giấu tu vi. Sau khi kết thúc đấu giá hẳn có thể thuận lợi rời đi

Nhậm Thanh Phong vừa tính toán xong, đã qua ước chừng nửa canh giờ. Dù các tu sĩ chưa thỏa mãn nhỏ giọng bàn luận nhưng lần đấu giá Phá Kim Toa này cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn.

“Rất tốt, đã lâu như vậy, mà không có đạo hữu nào ra giá cao hơn, vậy bán giá mười lăm khối thượng phẩm linh thạch. Kết thúc lần mua bán này.” Chủ trì tu sĩ kêu lớn, cả mặt đỏ bừng.

Tu sĩ chủ trì hô xong, một gã lạ mặt tu sĩ, mang cái mũ cổ quái, thân hình cao lớn trực tiếp đi lên đài nộp linh thạch, sau đó cầm Phá Kim Toa rất nhanh đi xuống rời khỏi hội trường. Người tu sĩ vừa rời đi liền có mấy tu sĩ khác không hẹn mà cùng ra khỏi hội trường.

Bán thành công Phá Kim Toa, Nhậm Thanh Phong lại nói chuyện một hồi với Lý Kiệt. Cuối cùng tại thời điểm Lý Kiệt tham gia đấu giá một kiện

thượng phẩm thanh ti mật pháp khí, hần lập tức lấy có rời đi hội trường.

Theo sau nữ tu sĩ tiếp đãi, hần trở lại căn phòng lần trước. Nhậm Thanh Phong rất cực thuận lợi nhận về linh thạch, tổng cộng nhận về mười lăm thượng phẩm linh thạch, bốn mươi tư khối trung phẩm linh thạch, bốn mươi khối hạ phẩm linh thạch.

Trong lúc mang theo rất nhiều linh thạch đi về phía cửa Vạn Bảo lâu, Nhậm Thanh Phong phát hiện dù mình vốn không có quá nhiều để ý đến tài phú, giờ phút này cũng có cảm giác lâng lâng.

“Xem ra lần này còn phải cảm ơn Lý Kiệt.” Nhậm Thanh Phong vừa đi vừa nghĩ thầm.

Lúc kết toán linh thạch, hần chú ý thấy hai gã tu sĩ phục vụ sắc mặt rất khó coi. Nhậm Thanh Phong không hoài nghi, nếu không phải tu sĩ tiếp đãi của Vạn Bảo lâu thấy mình đi chung với Lý Kiệt, một thiếu gia của đại gia tộc tu chân thì cho dù mình có chút thế lực cũng chỉ sợ là không cầm đi được ngay cả một khối hạ phẩm linh thạch chứ đừng nói tất cả.

Nghĩ như vậy, Nhậm Thanh Phong lấy được đủ linh thạch, cũng không thưởng cho hai gã tu sĩ kia, một khối hạ phẩm linh thạch cũng không.

Vì vậy hiển nhiên hai gã tu sĩ kia có sắc mặt không vui là bình thường, trong mắt thiếu chút nữa là nổi giận.

“Nhậm thiếu gia, xin dừng bước.” Nhậm Thanh Phong vừa muốn ra khỏi cửa lớn Vạn Bảo lâu liền có một giọng nam không chút cảm tình gọi lại.

-----oOo-----

THANH PHONG TU TIÊN LỤC

Khoái Nhạc Đích Bi Kịch

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 86

Thuê Động Phủ

“Đạo hữu, có chuyện gì?” Nhậm Thanh Phong hơi sững sốt mà xoay người nhìn lại, hững hờ hỏi.

“Thiếu gia căn dặn tại hạ theo Nhậm thiếu gia đi du ngoạn Bạch Thủy thành, ngoài ra nếu Nhậm thiếu gia muốn rời Bạch Thủy thành, tại hạ sẽ tiễn một đoạn đường.” Gã bảo vệ tu sĩ áo đen mặt không đổi, ngữ khí bình tĩnh đáp.

“Ha ha, rất tốt, nếu Lý thiếu gia đã có ý tốt, Nhậm mỗ cung kính không bằng tuân mệnh vậy. Mời đạo hữu đi cùng tại hạ. Nhậm mỗ cũng ít khi được ra khỏi nhà, nhân dịp này du ngoạn Bạch Thủy thành một chuyến đi.” Nghe lời của gã tu sĩ Nhậm Thanh Phong hơi trầm ngâm sau đó cười vang nói.

Nếu Lý Kiệt hoài nghi mình, phái người này theo sau giám thị mà mình lại không thể từ chối vậy thì nhanh chóng đồng ý cho sáng khoái. Lại nói có một cao thủ đi theo giám thị, vậy tốt hơn nhiều so với bị lũ chuột nhắt bí mật giám thị, đánh lén. Ít nhất cũng đỡ lo hơn.

Nghĩ như vậy, vừa nói hết câu, , hắn xoay người ra khỏi đại môn Vạn Bảo lâu trước anh mắt kinh ngạc của hai tiếp đãi nữ tu. Gã tu sĩ hơi giật mình rồi cũng không nói nhiều, nhanh chóng đi theo Nhậm Thanh Phong.

“Tu vi đạo hữu là Linh Tịch kỳ sao?” Nhậm Thanh Phong vừa nhàn nhã đi dạo vừa tò mò hỏi gã tu sĩ bảo vệ đi sau.

Đi cùng người tu sĩ này, Nhậm Thanh Phong lập tức phát hiện một chuyện rất thú vị, đó là mình đi đến đâu thì tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Linh Tịch kỳ nơi đó đều có vẻ lễ độ cung kính. Vì thế Nhậm Thanh Phong có chút tò mò đối với tu vi của gã tu sĩ đi sau.

“Linh Tịch trung kỳ.” Gã tu sĩ có vẻ không vui, mặt lạnh lùng giống như thị uy cảnh cáo mà nói.

Không giống như đi theo Lý Kiệt, một người có thân phận địa vị, đi theo Nhậm Thanh Phong, một tu sĩ tu vi thấp kém không có địa vị, tại trong mắt gã, đó là chuyện mất mặt.

Là một tu sĩ Linh Tịch kỳ, tại Bạch Thuỷ thành cũng được tính là tu sĩ có tiếng tăm, làm gì có chuyện rồi hơi đi theo một tên tán tu tu vi thấp kém và trả lời những câu hỏi linh tinh của hắn!

Khi biết tu vi gã bảo vệ, trong lòng Nhậm Thanh Phong hiểu được, cũng không hỏi lung tung nữa, trong đầu tính toán làm như thế nào để thoát thân, bề ngoài hắn vẫn tỏ ra nhàn nhã đi dạo phường thị.

“Sắc trời đã tối, sắp tới giờ thi hành lệnh cấm đi lại trong thành rồi. Hôm nay Nhậm thiếu gia nếu chưa muốn rời thành, hay là theo tại hạ về Lý gia nghỉ ngơi một hôm.” Đến lúc hoàng hôn, gã tu sĩ bảo vệ nhìn trời đang tối dần, mặt mỉm cười nhìn bóng lưng Nhậm Thanh Phong hờ hững nói.

“Cùng đạo hữu đến Lý gia nghỉ ngơi? Ý đó không tệ, bất quá như vậy có chút không hay.”

Nhậm Thanh Phong cũng không quay lại mà đi tiếp, đồng thời thuận miệng trả lời.

Đi du ngoạn Bạch Thuỷ thành gần nửa ngày, Nhậm Thanh Phong cuối cùng quyết định nghỉ lại Bạch Thuỷ thành vài ngày, sau đó hãy tìm cơ hội thoát thân. Bởi vì nếu bây giờ bỏ đi, chỉ sợ vừa ra cửa thành, cũng sẽ bị gã tu sĩ này tàn nhẫn giết chết.

Nếu Lý Kiệt hoài nghi mình có quan hệ với Phá Kim toa, dù là chưa chắc chắn thì hẳn cũng không dễ buông tha mình. Trước ánh mắt của đông đảo tu sĩ và quy định cấm đánh nhau trong Bạch Thuỷ thành của 5 đại gia tộc mình có thể an toàn hơn một ít.

Ngoài ra, là thiếu chủ của đệ nhất gia tộc tu chân, Lý Kiệt sẽ càng không phá quy củ mà còn lấy Lý gia cầm đầu phụ trách duy trì trật tự mới đúng. Nhưng mà bây giờ nếu đến Lý gia, chỉ sợ rằng không thể thoát bị hại chết.

“Chuyện này không cần lo lắng, thiếu chủ nhà ta đã an bài tất cả. Vì vậy sẽ không trách Nhậm thiếu gia mạo muội đến nhà.” Tu sĩ bảo vệ ứng đối rất nhanh.

Rất hiển nhiên, Lý Kiệt bề ngoài xem như chính trực, nhưng thực tế tâm tư kín đáo cẩn thận. Không phải với vài câu nói dối của Nhậm Thanh Phong mà dễ dàng qua mắt hẳn.

“Lý thiếu gia nghĩ chu đáo, nhưng Nhậm mỗ tu vi thấp kém, nên mỗi ngày cần phải chăm chỉ tu luyện. Mà đi đến nơi hiếu khách như Lý gia, Nhậm mỗ muốn yên lặng tu luyện chắc sẽ rất khó. Cho nên Nhậm mỗ không muốn đi. Nếu không ngại, vậy mời đạo hữu đi cùng Nhậm mỗ đến thành bắc thuê hai gian linh mạch động phủ, tạm thời nghỉ chân là được.”

Nhậm Thanh Phong giả ra một bộ cảm kích trước sự nhiệt tình “quá mức” của Lý Kiệt, sau khi nói xong, hẳn xoay người đi tiếp, tựa hồ còn muốn mời tu sĩ đi cùng.

“Ồ, nếu Nhậm thiếu muốn như vậy, tại hạ sẽ phải tuân lời thiếu gia đi theo Nhậm thiếu.” Bảo vệ tu sĩ hơi sững sờ, sau đó như quyết định xong một chuyện đáp lời.

Đối với lời từ chối uyển chuyển của Nhậm Thanh Phong, tu sĩ bảo vệ không có lý do để nói. Lúc này cả hai đều giả dối khách khí, nếu mà mạnh mẽ cưỡng bức tiểu tử này đem về, cũng không ổn thoả. Lại nói Lý Kiệt cũng không đoán trước Nhậm Thanh Phong sẽ lấy một cái cớ như vậy, cho nên bảo vệ tu sĩ không có hành động quá mức.

Tại trong mắt gã, Nhậm Thanh Phong chỉ là một tên Luyện Khí kỳ hàng thật giá thật, với trình độ như vậy sẽ không thể thoát lòng bàn tay của gã.

Nhậm Thanh Phong lúc này kiên trì đi thành bắc, còn gã tu sĩ này nếu không có cơ hội thuận lợi cũng không dám ra tay giết Nhậm Thanh Phong. Vì vậy mà hắn theo sát Nhậm Thanh Phong một bước không rời.

Chuyện này liên quan đến mạng sống, Nhậm Thanh Phong cũng muốn liều một lần nên mới đưa ra yêu cầu như vậy. Mà khi đưa ra yêu cầu đó, hắn cũng không cho rằng đối phương sẽ dễ dàng đáp ứng.

Tu vi tên người hầu cao hơn hắn rất nhiều, quyền sinh sát Nhậm Thanh Phong ở trong tay gã. Ở một mức độ nào đó mà nói thì mạng sống của Nhậm Thanh Phong được quyết định chỉ bằng một suy nghĩ của gã.

Nghe được bảo vệ tu sĩ trả lời, Nhậm Thanh Phong cuối cùng cũng thờ dài một hơi, sau đó cũng không nói gì, thừa lúc trời còn chưa tối hắn nhanh chóng vận hành Ngự Phong quyết, lấy tốc độ Luyện Khí kỳ bay về phía bắc thành.

Bảo vệ tu sĩ thấy thế cũng bay sát theo sau. Dù cũng là thi triển Ngự Phong Quyết nhưng người này với tu vi Linh Tịch kỳ thì so với Nhậm Thanh Phong toàn lực thi triển đáng vẻ tiêu sái hơn rất nhiều.

Nhậm Thanh Phong nhìn như nhàn nhã đi dạo, nhưng thực tế hắn đang cố gắng hết sức, cho nên dù Bạch Thuỷ thành rộng lớn hắn cũng chỉ dùng nửa canh giờ để đến bắc thành.

Phía bắc Bạch Thuỷ thành có nhiều linh mạch động phủ chuyên môn dùng để cho rất nhiều tu sĩ tán tu nghỉ lại thành thuê. Chuyện này Nhậm Thanh Phong biết được do lúc trước hỏi thăm tên tu sĩ Luyện Khí kỳ về vị trí phường thị.

Cái gọi là Linh mạch động phủ, kỳ thật đều có tại các thành trì lớn ở Thiên Thai đại lục. Những thành trì này có vị trí địa lý ưu việt, chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, nên trong đó có rất nhiều nơi tiểu sơn, tiểu hồ chứa đựng linh khí vô cùng sung túc, linh mạch tụ tập.

Những môn phái lớn cùng những tu chân gia tộc lớn không chế những thành trì này đều xây dựng ở đây những động phủ để tu luyện.

Động phủ mà Môn phái dùng không hết sẽ cho các tu sĩ tán tu thuê, từ đó có thể không ngừng thu được lượng lớn linh thạch.

“Đạo hữu tới thật đúng lúc, nếu chậm một chút, lúc đó đóng cửa cho thuê, vậy thì đạo hữu đi phí công một chuyến rồi, ha ha.”

Tại đại sảnh cao to của nơi cho thuê động phủ, trong một gian phòng chuyên dùng để đăng kí và thu linh thạch của khách đến thuê, một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ mặt nhiều nếp nhăn cười với Nhậm Thanh Phong và gã tu sĩ bảo vệ.

Tuy Nhậm Thanh Phong vào trước nhưng mà tu vi chỉ là Luyện Khí kỳ, nhìn qua giống như là người hầu của tu sĩ Linh Tịch kỳ, nên người này liền không để ý đến hắn mà vượt qua trước mặt trực tiếp đón tên tu sĩ bảo vệ đồng thời nói ra.

“Xin hỏi đạo hữu, động phủ cho thuê ở đây, có những loại nào?” Bởi vì gã tu sĩ bảo vệ đứng phía sau yên lặng không nói lời nào cho nên Nhậm Thanh Phong đương nhiên quay qua hỏi thăm lão giả về tình hình nơi đây.

“Động phủ bốn thành cho thuê có ba loại thượng - trung - hạ. loại thượng đẳng linh khí nồng đậm, thích hợp tu sĩ Kim Đan tiền kỳ hoặc Linh Tịch hậu kỳ sử dụng, còn năm phòng trống. Loại trung đẳng thích hợp Linh Tịch kỳ sử dụng, còn dư hơn ba mươi phòng. Loại hạ đẳng thì thích hợp cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ sử dụng, hiện tại đã không còn phòng trống.” Lão giả hơi sững sốt rồi hơi khinh thường mà quay qua trả lời Nhậm Thanh Phong.

“Thì ra là thế, nếu không có phòng thích hợp cho tu sĩ Luyện khí kỳ sử dụng, loại Hạ đẳng cho trúc cơ kỳ cũng đầy, vậy tại hạ thuê một động phủ dành cho Linh Tịch kỳ sử dụng.” Nhậm Thanh Phong có vẻ bất đắc dĩ nhìn tu sĩ bảo vệ, sau đó rất nhanh nói với lão giả.

-----oOo-----